

Bồng Vũ

Thủ Uế
Hệ liệt

Editor: meomở & đồ đồ béo

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

Quyển 1

: Quyển 1 - Chương 1

: Quyển 1 - Chương 2

: Quyển 1 - Chương 3

: Quyển 1 - Chương 4

: Quyển 1 - Chương 5

: Quyển 1 - Chương 6

: Quyển 1 - Chương 7

: Quyển 1 - Chương 8

: Quyển 1 - Chương 9

: Quyển 1 - Chương 10

: Quyển 1 - Chương 11

: Quyển 1 - Chương 12

: Quyển 1 - Chương 13

: Quyển 1 - Chương 14

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 1

Anh ghét trẻ con! Nhất là cái đứa trước mắt này!

Nghe mà xem, háo sắc, biến thái, Lolicon, không biết đãi khách.....

Đây là lời một con bé bảy tuổi nên nói với “ông chú” tốt bụng giúp đỡ nó sao?

Nếu không phải sợ nó chết trong “Quý ốc” bỏ hoang kia sẽ làm ảnh hưởng tới việc giải tỏa mặt bằng khách sạn

Hơn nữa nó còn nhỏ mà suy nghĩ già giặn, ngay cả chiêu “Truyền thông yêu sách” cũng làm ra được.

Anh đường đường là tổng giám đốc một tập đoàn sao có thể suy bại đến mức làm bảo mẫu cho trẻ con.....

Gặp quý rồi! Anh trúng tà, uống nhầm thuốc, hay đầu bị hỏng rồi?

Cô thích giả làm người lớn, thích cậy mạnh giả độc lập là chuyện của cô

Mọi người trong nhà bỏ rơi cô không thèm quan tâm, tùy cô tự sinh tự diệt

Anh cần gì phải đau lòng vì cô, thậm chí đem cô trở thành trách nhiệm của mình?

Đây căn bản không phù hợp với tính cách lạnh lùng âm trầm, ghét phiền toái của anh

Trong khi hấp hối, làm cô thốt ra lời muốn anh chờ cô lớn lên

Anh lại thật sự rung động, còn bắt đầu nằm mơ linh tinh khó hiểu

Thấy cô ở trong mơ biến thành một người phụ nữ thành thực!

Chẳng lẽ, do áp lực quá lớn, tinh thần căng thẳng tạo thành ảnh hưởng?

Dù sao từ ngày gặp cô, tất cả mọi chuyện xung quanh cô đều không bình thường

Chứ đừng nói đến theo dõi, bắt cóc đấu súng liên tiếp xảy ra, quả thực có thể sánh phim hành động

Chẳng qua anh thật sự không ngờ tới

Cuối cùng, thế nhưng ngay cả cảnh trong mơ của anh, cũng hóa thành hình ảnh chân thật.....

Vong niên – Chương 1. 1

07/06/2013 by mèomỡ Để lại bình luận

Chương 1. 1

Editor: mèomỡ

(<http://bjchjpxjnh.wordpress.com/>)

Mùa đông cuối tháng mười hai, nhiều mây nhiều sương, không khí vô cùng lạnh lẽo, từng đợt khí lạnh len lỏi khắp núi rừng, cây cối lung lay rụng lá, chỉ còn cành khô che trời, tuy rằng thiếu màu xanh, lại có vẻ đẹp hiu quạnh mênh mang khác.

Trong những chạc cây mênh mông là một tòa lâu đài phong cách châu Âu tao nhã đứng sừng sững. Tòa nhà xây bằng đá hoa cương, mái nhà cong nhọn, rất có cảm giác thiết kế, nhìn ra được người xây năm đó mất không ít tâm tư xây dựng, trước nhà có hoa viên rộng lớn, cửa lớn điêu khắc tinh xảo, trụ đồng hai bên cửa cũng được làm bằng đá hoa cương, chính thể lại mang hơi thở trầm ổn, cũng không kém phần cao quý thanh lịch.

Nhưng có lẽ đã xây từ lâu nên tòa nhà đã có nhiều chỗ cũ kỹ, cửa lớn phủ một tầng rỉ sắt, thậm chí còn có cây khô leo lên. Cả tòa nhà lớn ẩn hiện trong rừng cây khô cao ngất, lộ ra hương vị hoang vắng âm u. Nhìn lâu còn cảm thấy như có không khí quý dị thần bí của pháo đài Châu Âu, như thể bên trong có yêu quỷ phù thủy, người tới gần sẽ bị nguyên rủa –

Một chiếc xe hơi nhập khẩu màu xám bạc dọc theo đường núi chậm rãi đi đến, dừng lại cách ngôi nhà khoảng mười mét, theo đó, cửa kính đen được hạ xuống, bên trong là một người đàn ông chừng ba mươi, khuôn mặt sáng sủa dày dặn kinh nghiệm. Anh nhìn chăm chăm vào tòa nhà, khuôn mặt đẹp trai có vẻ sắc bén mà nghiêm túc.

“Anh nói chính là căn nhà này à?”

“Đúng vậy, chủ nhân nơi này bán cả căn nhà lẫn khu đất xung quanh, thủ tục đã xử lý gần xong, nhưng trước mắt vẫn không thể tìm được người ở.....” Người đàn ông ngồi ở ghế lái cung kính nói.

“Vì sao người bán không thông báo cho người kia chuyển đi?” Người đàn ông nhíu mày.

“Quản lý Vương công ty môi giới nói người bán dường như cũng không biết nơi này còn có người ở, bởi vì nơi này là di sản của đời trước. Mà con cháu bọn họ vì cần tiền quay vòng gấp, biết có người ra giá nên trực tiếp bán. Khi tôi tới nghiệm thu phòng ở mới biết được người bên trong không hề có quan hệ với chủ nhà, nhưng lại ở gần hai mươi năm rồi.....”

“Thật là kỳ lạ, hai mươi năm qua cũng không biết nhà này có người khác ở sao? Chẳng lẽ không thu tiền thuê nhà?”

“Dường như người này có quan hệ với cha ông của người bán, nên họ mới tặng căn nhà này cho người kia ở.”

“Trong nhà là ai ở?” Người đàn ông lại hỏi.

“Nghe nói vốn là cha và con gái, nhưng sau khi người cha qua đời, chỉ còn lại đứa con. Tôi đến tìm hiểu vài lần, hỏi mấy gia đình gần đây đại khái biết được một ít tin tức. Bọn họ nói cô gái này ước chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, trước mắt ở cùng ba đứa trẻ.”

“Còn có..... Ba đứa trẻ con?” Người đàn ông giật mình.

“Đúng vậy, nhưng mà hình như đã ly hôn rồi, mọi người xung quanh chưa từng thấy chồng của cô ấy, ngẫu nhiên chỉ có cô ấy và ba đứa bé ra vào.....”

“Cô ta hiện đang làm gì? Công tác? Tên đầy đủ?”

“Cũng không rõ. Thật ra cô ta rất ít nói chuyện cùng hàng xóm xung quanh. Nơi này lại cách tiểu khu phía dưới một đoạn, cho nên người trong tiểu khu gần như không liên hệ cùng người nhà này.”

Người đàn ông nhíu mày, “Như vậy, cô ta có biết căn nhà này đã bị bán chưa?”

“Không rõ lắm, bởi vì không thể nào liên lạc, cũng vẫn không thể tìm được người. Tôi đến điều tra vài lần cũng chưa thấy có ai ra vào, ấn chuông cũng không có người mở.....”

“Buổi tối thì sao? Buổi tối cũng không có người ở nhà sao?”

“Buổi tối? À, buổi tối..... Tôi đã tới một lần, nhưng trong phòng không mở đèn, nơi này lại tối như mực, cho nên tôi liền.....” Khi nhìn thấy ánh mắt ông chủ anh liền ngậm miệng.

“Chắc, anh nhát gan như vậy sao có thể làm trợ lý cho tôi nhỉ?” Người đàn ông liếc anh một cái, đẩy cửa xe bước xuống, đi thong thả tới cửa lớn.

Nhìn xa không thấy, xuống xe đến gần mới phát hiện ra tòa nhà này thật sự không nhỏ. Tường cũng dùng đá đặc biệt xây cao khoảng một mét, bên trên nữa là thanh sắt hình hoa lan. Có chút ảm đạm, lại lưu lại một chút khe hở cho người nhìn trộm.

Người đàn ông đi đến trước cửa lớn, xuyên qua cửa lớn chạm rỗng nhìn vào bên trong sân nhà.

Trong lòng có hơi buồn bực, nơi này căn bản không giống như có người ở. Không nói đến kiến trúc cổ xưa, ngay cả cây cối bên trong vườn cũng lộn xộn, không hề được cắt tỉa.....

Nhưng, nhìn kỹ, vẫn phát hiện có vết chân mờ mờ.

Ví dụ như, lối đi vào nhà chưa bị cỏ dại phủ kín, có thể thấy là thường xuyên có người đi lại.

Lại ví dụ như, chuông cửa này, có vết ấn.

Có thể thấy được, quả thực có người ở bên trong.

Nhưng bọn họ dường như muốn dựng nên tình cảnh hoang phế.....

Thật kỳ lạ, có ai không muốn nơi ở của mình sạch sẽ chứ? Người trong nhà này dường như lại cố ý muốn để cho nhà mình có vẻ hoang vu.....

Anh nhíu mày nhìn kiến trúc bên trong, suy tư vài giây rồi đưa tay ấn chuông cửa.

Trợ lý của anh nhanh chóng theo kịp, nói: “Tổng giám đốc, tôi nghĩ chuông cửa này có lẽ là hỏng rồi, lúc trước tôi ấn chuông nửa ngày cũng không có người đáp lại.”

Quả nhiên, đợi gần năm phút, vẫn im lặng như cũ.

“Lại điều tra rõ ràng, nghĩ cách mau chóng tìm được khách trọ, mời cô ta chuyển đi. Dự án khách sạn mới của chúng ta đã làm xong, không thể tiếp tục chậm trễ.” Người đàn ông nhíu mày, lấy khăn ra lau tay, lại cúi đầu nhìn đồng hồ.

“Vâng.”

“Đi thôi, buổi chiều còn có buổi trả lời phỏng vấn truyền thông, tôi phải trở về chuẩn bị trước.”

Người đàn ông nói xong lại liếc mắt nhìn căn nhà một cái. Lúc xoay người định trở về xe hơi, một cô bé cầm hai túi plastic lớn từ đầu đường phía kia chậm rãi đi tới phía anh.

Anh sửng sốt, dừng bước, thầm nghĩ phương hướng này chỉ có căn nhà này. Cô bé đi về phía này, chẳng lẽ là.....

Đang phỏng đoán, cô bé đã đi qua bên người anh, ngẩng đầu cười với anh rồi dùng giọng nói mềm mại nhẹ nhàng chậm rãi nói: “Nơi này không có đường đâu, đi tiếp là rừng núi, nên quay xe lại thì hơn.”

Anh ngỡ ngàng, cô bé này xem ra chỉ có bảy, tám tuổi, buộc tóc đuôi ngựa, bộ dạng xinh đẹp đáng yêu. Tóc mái bằng bị cắt hỏng thành hình răng cưa, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của con bé tăng thêm chút ngây ngô, nhưng khi con bé mở miệng, khẩu khí lại giống như người lớn.

Cô bé dứt lời liền tiếp tục đi về phía căn nhà, sau đó cô bé sờ soạng vài cái trên cánh cửa, cửa liền mở.

Anh kinh ngạc, lập tức tiến lên gọi cô bé lại.

“Bạn nhỏ, cháu ở nơi này sao?”

Cô bé quay đầu nhìn anh, gật gật đầu. “Đúng vậy, đây là nhà của cháu.”

“Vậy mẹ cháu ở nhà không?” Anh hỏi.

“Mẹ cháu?” Cô bé dừng một chút, trừng mắt, hiện lên cảnh giác, hỏi lại: “Các người..... Tìm mẹ tôi làm gì?”

“Chú có chuyện quan trọng cần tìm mẹ cháu nói chuyện, có thể mời cô ấy ra đây không?”

Cô bé nhú mày, nhìn anh, “Tôi không có mẹ, các người muốn nói chuyện gì thì nói với tôi là được.”

Anh kinh ngạc, ngạc nhiên nói: “Nơi này không phải còn có một cô gái họ Nhậm sao?”

“Cô ấy không ở đây.” Cô bé nhanh chóng lắc đầu.

“Không ở đây? Ra ngoài sao? Khi nào về?”

“Không biết.”

“Cô ấy không phải mẹ cháu, vậy là gì của cháu?”

“Vì sao tôi phải nói cho chú?” Cô bé trả lời thật sự tuyệt tình.

Anh và trợ lý đều giật mình kinh ngạc.

“Rốt cuộc các người tới nhà tôi làm gì? Chẳng lẽ muốn chào hàng à?”
Cô bé trừng mắt đôi mắt trong veo, hỏi.

“Không phải không phải, không phải các chú đi chào hàng.....” Trợ lý của anh vội vàng lắc đầu.

“Vậy các người là ai?”

“Bọn chú là.....” Trợ lý đang muốn giải thích, người đàn ông liền ngăn cản anh, sau đó lấy danh thiếp từ ví da, đưa cho cô bé.

“Em gái nhỏ, đây là danh thiếp của chú, cháu hãy đưa cho..... người lớn, bảo cô ấy liên lạc với chú.”

Cô bé đặt cái túi lớn trong tay xuống, nhận danh thiếp, nhìn tên phía trên, trực tiếp đọc ra.

“Tập đoàn khách sạn Tư Mạn..... Tổng giám đốc..... Dịch Hành Vân?”

Anh nhướn mày, trẻ con bây giờ thật giỏi, tuổi còn nhỏ mà ngay cả tên anh cũng hiểu. Thậm chí, còn đọc đúng phát âm chữ “Hành” trong tên anh.

“Chú tên Dịch Hành Vân, làm ở khách sạn sao?” Cô bé ngẩng đầu nhìn anh.

“Đúng vậy.” Nhìn bé làm bộ già giận hỏi, làm anh vừa bực mình vừa buồn cười.

“Khách sạn chạy đến nhà tôi làm gì?”

“Điểm ấy, chú nghĩ nên để chú nói chuyện với người lớn nhà cháu, bảo cô ấy gọi điện cho chú.” Nói chuyện mua bán nhà ở phức tạp với một cô bé là không cần thiết.

“Chú có thể nói với tôi.” Cô bé nói.

Dịch Hành Vân ngừng cười.

Nên nói cô bé này trưởng thành sớm? Hay là khó trị?

“Cháu không hiểu đâu, để cho người lớn xử lý.” Anh nhẫn nại nói.

“Người lớn nhà chúng tôi không xử lý loại việc này, cô ấy..... Cô ấy bận rộn nhiều việc, không có thời gian gọi điện thoại cho chú.” Cô bé chần chừ nói xong, đưa danh thiếp lại cho anh.

Tiểu quý này.....

Anh ngần ngừ, có chút không vui.

“Chuyện người lớn, trẻ con như cháu thì biết cái gì? Chú cũng bận rộn nhiều việc, thời gian của chú càng quý giá, bảo dì cháu hay là bất cứ ai nhà cháu mau chóng gọi điện thoại cho chú, chú sẽ chờ điện thoại của cô ta.” Anh nghiêm mặt khẽ khiển trách.

“Oa..... Chú hung dữ như vậy làm gì? Chú như vậy ai còn dám gọi điện thoại cho chú chứ?” Cô bé trợn to hai mắt, lẩm bẩm nói.

“Nha đầu này.....” Anh bị chọc giận, khó trách anh ghét trẻ con, đứa bé không lớn không nhỏ trước mặt này lại càng không lễ phép.

“Tổng giám đốc, xin bình tĩnh, cô bé chỉ là trẻ con thôi.” Trợ lý vội vàng tiến lên khuyên can, sau đó quay đầu cười dỗ cô bé nói: “Em gái nhỏ à, bọn chú thật sự có việc cần nói chuyện với người lớn trong nhà, ngoan, giúp bọn chú nói cho dì cháu được không?”

“Cháu không có dì.” Cô bé lắc đầu.

“Vậy..... Là chị sao?”

“Cũng không phải chị.”

“Hở?” Trợ lý sửng sốt.

“Rốt cuộc có chuyện gì? Các người nói rõ ràng trước, nói rõ ràng cháu mới có thể quyết định phải làm như thế nào!” Cô bé giống như người lớn làm vẻ mặt phức tạp.

“Trẻ con thì quyết định cái gì? Trực tiếp gọi dì hoặc chị gì gì đó đến đây nói chuyện. Nơi này đã bị bán, các người tốt nhất lập tức chuyển nhà đi!” Trợ lý cũng bị cô bé chọc giận, trực tiếp gào lên.

“Cái gì? Vì sao phải chuyển nhà? Đây là nhà của tôi.” Cô bé nghe được sững sờ.

“Quên đi, Minh Tông, đừng lãng phí thời gian với một tiểu quý, trực tiếp tìm nữ chủ nhân nói sau.”

Dịch Hành Vân vẫy vẫy tay với trợ lý Lí Minh Tông, nhú mày hỏi cô bé: “Như vậy đi! Đưa số điện thoại di động của người lớn trong nhà cho chú, chú sẽ trực tiếp tìm cô ấy đàm phán.”

“Tôi có thể đưa số điện thoại của cô ấy cho chú, nhưng mà điện thoại của cô ấy tôi đang dùng. Chú gọi tới vẫn là tôi nghe mà thôi.” Cô bé lấy một cái di động màu trắng từ trong túi ra, thực bất đắc dĩ nhún vai.

Dịch Hành Vân và trợ lý Lí Minh Tông của anh lại há hốc mồm.

Cô bé này cố ý muốn chọc giận bọn họ sao?

Ánh mắt sắc bén của Dịch Hành Vân còn phát hiện di động của tiểu quý này là một chiếc điện thoại cảm ứng đời mới nhất.

“Có chuyện gì thì cứ gọi tới, tôi có thể nói chuyện cùng chú, số điện thoại của tôi là 3××××.....”

Tiếp theo cô bé đọc ra một dãy số điện thoại di động, nhưng cô mới nói một nửa, một cậu bé từ trong nhà lao ra, hung dữ rống to.

“Đang làm cái gì đấy hả? Lẽ mà lẽ mề, rõ ràng đã về mà còn ở đó nói cái gì thế hả? Tôi sắp chết đói rồi! Còn không mau vào?”

Cô bé ngẩn ngơ, giật mình vỗ cái trán, “À à! Tôi thiếu chút nữa đã quên..... Được rồi được rồi, tôi vào ngay đây.....”

Dứt lời, cô kích động vào cửa lớn, dùng sức đập cửa, hoàn toàn không nhìn đến hai người đàn ông ngoài cửa, vội vàng chạy vào nhà.

Dịch Hành Vân và trợ lý của anh cứ như vậy ngẩn ra vài giây, luôn cảm thấy bị tiểu quỷ kia dắt mũi.

“Tổng giám đốc..... Làm sao bây giờ?” Lí Minh Tông ngáp ngừng nhìn khuôn mặt đẹp trai đông lạnh của ông chủ.

Dịch Hành Vân nhú mày, tức giận xoay người trở về xe, lạnh giọng nói: “Xem ra người phụ nữ họ Nhậm kia căn bản không rõ lập trường của mình, quăng giấy chứng nhận nhà đất đi, hạn cho cô ta trong vòng ba ngày rút khỏi nơi này.”

“Nhưng nhờ cô ta không chịu ra mặt.....” Lí Minh Tông lại hỏi.

Anh dừng chân, quay đầu liếc nhìn căn nhà một cái.

“Vậy trước cắt nước cắt điện, xử lý theo pháp luật, trực tiếp tố cáo cô ta chiếm đoạt, để toà án đến giúp chúng ta đuổi người.”

“Như vậy có sợ làm to chuyện hay không”

“To chuyện càng tốt, có thể giúp khách sạn mới của chúng ta nổi tiếng!” Anh hừ lạnh.

Lí Minh Tông âm thầm thở dài, ông chủ này của anh thật sự là người lạnh lùng lại đáng sợ.

“Nhưng mà, cô ta sẽ không muốn để lớn chuyện.” Dịch Hành Vân lại nói tiếp.

“Làm sao mà anh biết?” Lí Minh Tông kinh ngạc.

“Người bình thường đều rất sợ gặp phải phiền toái từ tòa án, nhất là phụ nữ lại mang theo ba đứa trẻ con. Cô ta để bọn trẻ ở lại trong nhà một mình, đã sớm phạm pháp. Tôi dám cam đoan, người phụ nữ họ Nhậm này chỉ cần nhìn thấy giấy chứng nhận nhà đất sẽ nhanh chóng tới tìm tôi thôi.”

Dịch Hành Vân lên xe, chắc chắn cong khóe môi.

“Cô gốc muốn chết, Hiếu Niên, người kia vừa nhìn đã biết không phải người tốt, cô còn dong dài với anh ta không dứt.”

Trên bàn ăn lớn, ba đứa trẻ con đang ngồi bên cạnh bàn ăn bữa tối, hai nam, một nữ, thoạt nhìn đều chỉ khoảng bảy tuổi.

Trong đó một bé nam bộ dạng thông minh sáng sủa vừa ăn mỳ Ý vừa mắng, giống như cô bé làm sai chuyện lớn.

Cô bé thực vô tội bĩu môi, cô tên Nhậm Hiếu Niên, buổi chiều mới đứng ở cửa nói chuyện cùng Dịch Hành Vân kia đã bị mắng rồi.

“Tôi chỉ muốn biết anh tới làm gì, muốn hỏi rõ ràng thôi.” Cô giải thích.

“Mặc kệ anh ta muốn làm cái gì, cũng không liên quan đến chúng ta, chúng ta tốt nhất là đừng tiếp xúc với người ngoài mới không rước lấy phiền toái.” Khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú của cậu bé đen lại, nhú mày giống như người lớn.

“Tôi biết, nhưng anh ta nói có chuyện quan trọng.....” Nhậm Hiếu Niên lại nói.

“Toàn thế giới này chuyện quan trọng nhất chính là chuyện của chúng ta, cái khác thì không cần quan tâm.” Cậu bé vẫn dùng loại khẩu khí hoàn toàn không phù hợp với tuổi trách mắng cô.

Một cậu bé trắng trẻo thanh tú khác vốn vẫn đang cúi đầu chơi game, nghe anh càng nói càng lớn tiếng, nhin không được ngẩng đầu mở miệng nói chuyện thay Nhậm Hiểu Niên.

“Được rồi, Thần Võ, cậu đừng có dọa Hiểu Niên, cậu cũng biết cô ấy từ trước đến nay luôn thiếu đầu óc như vậy!”

“Cô ta chỉ thiếu đầu óc thôi sao? Vừa rồi còn ngu ngốc suýt chút nữa nói ra số điện thoại di động của mình. Nhìn lại chuyện tốt cô làm đi, hôm kia ‘lại’ phá hỏng máy móc.....” Nói tới đây, cậu bé quăng thật mạnh đĩa lên trên bàn ăn, ăn không vào.

Nhậm Hiểu Niên ăn năn liếc anh một cái, lẩm bẫm nói: “Thực xin lỗi..... Tôi cũng không cố ý.....”

“Chính là không cố ý mới đáng sợ, trời mới biết chừng nào thì cô sẽ khiến căn nhà này nổ tung.” Cậu bé xoa mi tâm hét lớn.

“Tôi cũng đâu có khoa trương như vậy, Nam Cung Thần Võ, anh đừng nói lung tung.” Nhậm Hiểu Niên tức giận hét tên của anh.

“Không có sao? Tuần trước là ai suýt chút nữa đốt nồi trụi lủi còn định châm lửa?” Bạn nhỏ Nam Cung Thần Võ mồm miệng thực sắc bén lại chanh chua.

“Đó chính là..... Chính là..... Tôi nhất thời đã quên mình đang nấu canh.....” Khí thế Nhậm Hiểu Niên suy sụp.

“Đúng, cô thường hay quên rất nhiều chuyện.” Nam Cung Thần Võ tiếp tục châm chọc.

“Đó là bởi vì tôi phải làm rất nhiều việc, bằng không về sau anh nấu cơm đi!” Cô kháng nghị.

“Không, nấu cơm là chuyện của phụ nữ.”

“Ai quy định?”

Hai người càng nói cơm tức càng lớn, cậu bé thanh tú vừa chơi game vừa khuyên nhủ: “Được rồi, khi ăn cơm mà cãi nhau sẽ không tiêu hóa được đâu. Hai người đều im hết đi, có chuyện chờ ăn xong bữa tối nói sau.....”

Nhậm Hiểu Niên và Nam Cung Thần Võ đều im miệng, đồng thời quay đầu nhìn anh.

“Tiểu Bạch, cậu chơi trò chơi của cậu là được rồi!” Nam Cung Thần Võ hừ một cái.

Nhậm Hiểu Niên cũng nhin không được nói anh: “Còn nói bọn tôi? Chính anh có ăn cơm đâu? Dạ Bạch, anh có thể buông máy chơi game xuống trước hay không? Đĩa mì Ý của anh lạnh rồi đó.”

Cậu bé thanh tú tên Phương Dạ Bạch, anh thực bất đắc dĩ hất tóc mái gần như che hết cả mắt, liếc mắt nhìn đĩa mì Ý, nhẹ nhàng nhú mày.

“Hiểu Niên, lúc nào cô cũng làm mì Ý, tôi thật sự ăn ngấy rồi.”

Nhậm Hiểu Niên phòng má tức giận, bỗng nhiên nhảy xuống ghế dựa, hét lớn về phía hai người bọn họ: “Không muốn ăn thì tự đi mà nấu, tôi nhiều việc như vậy còn phải chăm sóc các người, mệt chết mất!”

Phương Dạ Bạch nhanh chóng ngậm miệng, giả vờ không nghe thấy, cúi đầu tiếp tục đánh điện tử.

Nhưng Nam Cung Thần Võ lại châm chọc hừ nói: “Đây là cô nợ bọn tôi! Còn dám than khổ.”

Nhậm Hiếu Niên đột nhiên cứng đờ, sau đó khí thể suy sụp cúi thấp đầu xuống, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là oan ức cùng bất đắc dĩ.

“Đúng, đúng là tôi nợ các người, nhưng cũng không phải lỗi của tôi, tôi cũng là người bị hại mà!”

Nhìn cô uể oải khổ sở, vẻ mặt Nam Cung Thần Vô cũng hòa nhã hơn, miệng độc cũng ngậm lại, ấn điều khiển từ xa bật tivi, đơn giản vừa ăn mỳ Ý vừa xem tin tức.

Bạn nhỏ Phương Dạ Bạch cũng buông máy điện tử, đi đến bên cạnh Nhậm Hiếu Niên, lấy từ túi tiền ra một cái nho nhỏ gì đó nhét vào trong tay cô.

“Hiếu Niên ngoan, đừng buồn, cho cô chơi.”

Cô cúi đầu nhìn quả cầu sắt nhỏ trong lòng bàn tay. Phương Dạ Bạch vươn ngón tay nhỏ bé gõ nó một cái. Nó đầu tiên là lăn lộn một chút, sau đột nhiên vươn ra bốn cái chân, khiêu vũ ở trong lòng bàn tay cô, vừa múa còn vừa phát ra âm thanh đáng yêu: “Hiếu Niên cô thật đẹp, Hiếu Niên cô thật đáng yêu, Hiếu Niên cô vĩ đại nhất.....”

Cô ngạc nhiên mở to hai mắt, bị chọc cười ha ha, “Oa oa oa, Dạ Bạch, anh rất lợi hại, lại thiết kế đồ chơi mới.”

“Cái này có thể ghi âm, cũng là USB.” Phương Dạ Bạch nói lại gõ hình cầu một cái, nó lập tức thu lại thành một quả cầu.

“Thật sự rất thú vị! Anh là thiên tài, Dạ Bạch.” Cô vui vẻ khen ngợi.

Phương Dạ Bạch nhìn cô cười, nụ cười ngây thơ đáng yêu tựa như thiên sứ nhỏ.

“Thú vị cũng sắp cầm đi bán đi, chúng ta sắp ăn không khí rồi.” Nam Cung Thần Võ lạnh lùng nhắc nhở.

Nhậm Hiếu Niên kinh ngạc, quay đầu nhìn anh, “Thật vậy chẳng? Thần Võ, tiền..... Lại không đủ sao?”

“Đúng vậy, tiền chúng ta gửi ngân hàng không còn mấy đâu.”

“Hả?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch.

“Cô làm việc bừa bãi càn rỡ như vậy thì tiền cũng cháy mất, cái máy cô làm hỏng lúc trước cũng mấy chục vạn.” Nam Cung Thần Võ hừ lạnh nói.

“Trời ạ, hôm nay khi tôi đi mua đồ ăn phát hiện trong ví tiền không còn lại bao nhiêu tiền, đang muốn đi lĩnh tiền.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn toàn suy sụp.

“Số tiết kiệm vốn có thể chống đỡ nửa năm, kết quả bởi vì cô sơ ý, bây giờ chỉ đủ chống đỡ hai tháng.”

Nam Cung Thần Võ lờm cô.

“Vậy làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Cô phiến não dùng bàn tay nhỏ bé chụp vào trán, chụp đến nỗi cái trán đỏ lên.

“Đừng lo lắng, Hiếu Niên, cầm bán là có tiền thôi, hơn nữa tôi còn rất nhiều.” Phương Dạ Bạch vỗ vỗ bả vai của cô, lại lấy từ trong túi ra mấy cái đồ chơi tạo hình kỳ lạ.

“Oa nha, nhiều như vậy!” Cô kinh ngạc hô to.

“Xem, chúng nó sẽ cùng nhau khiêu vũ đó.” Anh đặt mấy vật nhỏ này trên mặt đất, lấy tay gõ nhẹ lên, toàn bộ đồ chơi vươn chân ra, không ngừng khiêu vũ, quay cuồng.

“Ha ha..... Thật hay!” Cô ngồi xổm xuống lại gõ vào chúng, toàn bộ lại thu về.

“Chơi vui sao? Còn có thể bắt bọn nó tổ hợp đấy.” Anh cũng ngồi xổm xuống, đặt đồng hồ chơi thành một chuỗi, sau đó gõ một chút. Toàn bộ đồ chơi liền khiêu vũ giống nhau, rất là đáng yêu.

“Oa oa! Thật thú vị.....”

Hai bạn nhỏ cứ như vậy chơi tiếp, hồn nhiên đã quên chuyện không có tiền.

Hai tên tiểu quý.

Nam Cung Thần Võ khẽ gất một tiếng, mặc kệ bọn họ, quay đầu nhìn tin tức nhàm chán.

Người dẫn chương trình đọc một số tin tức vô nghĩa giống con vẹt. Anh lạnh mặt, xem câu được câu không, phút chốc, anh biến sắc, thiếu chút nữa nghẹn chết, vội hô: “Tiểu Bạch, Hiểu Niên, hai người mau xem tin tức!”

“Làm sao vậy?” Hai người bọn họ ngẩng đầu nhìn TV.

Tivi đang thông báo tin tức, nói cái gì mà khách sạn, nhưng hình ảnh trên màn ảnh lại là khung cảnh xung quanh nơi này cùng căn nhà bọn họ đang ở.

“Tập đoàn khách sạn Tư Mạn nổi tiếng toàn cầu đầu tư hơn mười triệu, quyết định xây nên một khách sạn xa hoa hoàn mỹ bậc nhất ở Đài Bắc. Địa điểm là một mảnh đất lớn nơi rừng núi ngoại thành Đài Bắc. Nơi này chỉ có một tiểu khu cũ, phía trên là một mảnh đất chưa khai phá. Phong cảnh hợp lòng người, hoàn cảnh thanh u, cũng là nguyên nhân chính tập đoàn Tư Mạn chọn nơi này.....”

Tiếp theo, một người đàn ông với khuôn mặt đông lạnh xuất hiện trên màn ảnh, lấy khẩu khí rõ ràng trầm ổn nói: “Tập đoàn Tư Mạn chúng tôi lần này chuẩn bị xây dựng một khách sạn nghỉ ngơi có hồ nhỏ theo phong cách Nhật Bản. Toàn bộ kiến trúc và phong cách khách sạn lấy thiên ý Nhật Bản làm chủ đạo. Đến lúc đó, toàn bộ kiến trúc làm bằng gỗ sẽ hòa hợp với núi rừng, khu đất này cũng trở thành khách sạn ven sông loại nhỏ vùng ngoại thành Đài Bắc.....”

“A? Người này..... Người này chính là người đàn ông hôm nay đứng ngoài cửa! Hình như tên là cái gì mà Hành Vân Lưu Thủy.....” Nhậm Hiểu Niên trợn to hai mắt, chỉ vào màn hình hồ.

Gương mặt trắng trẻo khôi ngô, ngũ quan thanh nhàn lại có vẻ lạnh lùng, tóc ngắn thoải mái được chải chốt chỉnh tề, lời nói cử chỉ toát ra sự tự phụ tài trí hơn người cùng xa cách.

“Tổng giám đốc tập đoàn khách sạn Tư Mạn..... Dịch Hành Vân.....” Phương Dạ Bạch nhìn chăm chăm chữ nhỏ giới thiệu trên màn ảnh, đọc ra người nọ tên.

“Đúng đúng đúng, là anh ta! Anh ta đưa cho tôi danh thiếp.....” Cô xoay người liều mạng tìm trong đồng túi ra cái danh thiếp. “Xem, anh ta tên Dịch Hành Vân.”

“Người này..... Thì ra đây là nguyên nhân anh ta tới cửa? Anh ta biến nơi ở của chúng ta thành khách sạn?” Nam Cung Thần Võ nhăn mày nhỏ lại.

“Cái gì? Anh ta muốn xây khách sạn ở đây? Thật hay giả vậy?” Nhậm Hiểu Niên kinh ngạc hô.

“Không phải anh ta đã nói rồi sao? Bây giờ, anh ta nhất định là đang có ý với căn nhà này.”

“VẬY ĐỪNG ĐỂ Ý ĐẾN ANH TA LÀ ĐƯỢC, DÙ SAO CHÚNG TA KHÔNG BÁN.”

Cô hừ nhẹ một tiếng, nhưng vừa mới dứt lời, phóng viên trong tivi ôn hoà đối thoại với Dịch Hành Vân lại như quăng cho họ một quả bom phát nổ.

“NGHE NÓI NƠI ĐÓ CÓ MỘT KHU ĐẤT KHÓ GIẢI TỎA?”

“KHÔNG, RẤT THUẬN LỢI, TRƯỚC MẮT ĐÃ XỬ LÝ XONG.”

“TOÀN BỘ SAO?”

“ĐÚNG, BAO GỒM TOÀN BỘ ĐẤT XUNG QUANH ĐỀU ĐÃ HOÀN THÀNH THU MUA. TRONG ĐÓ CÒN CÓ TÒA BIỆT THỰ CHÂU ÂU, CŨNG ĐÃ HOÀN THÀNH THỦ TỤC CHUYỂN GIAO. BIỆT THỰ KIA CŨNG KHÔNG TỆ LẮM, ĐANG ĐỊNH GIỮ LẠI, XÂY LẠI THÀNH NHÀ HÀNG.....”

Ba bạn nhỏ nghe được sững sốt, sau đấy Nam Cung Thần Võ hồ nghi nhìn cô.

“HIỂU NIÊN, CĂN NHÀ NÀY..... LÀ CỦA BA CÔ SAO?”

Nhậm Hiểu Niên ngẩn người một lát mới nói: “CHẮC LÀ VẬY, CHÚNG TA ĐÃ Ở LÂU VẬY RỒI.....”

“CHẮC?”

“AI, YÊN TÂM YÊN TÂM, CĂN NHÀ NÀY TUYỆT ĐỐI LÀ.....” Nhậm Hiểu Niên nói xong, đột nhiên nhớ tới cái người ôn hoà đi cùng Hành Vân nói căn nhà này không phải của cô, nên cô bất chợt ngừng lại.

Thật ra cô cũng không rõ chuyện nhà ở này lắm. Trong ấn tượng, sau khi cô theo ba từ Mỹ trở về vẫn ở đây, cô đương nhiên cho rằng đây là của nhà cô.

“Cô có chứng nhận sở hữu đất không?” Nam Cung Thần Võ lại hỏi.

“Hờ? Chứng nhận sở hữu đất là gì?” Cô ngơ ngác hỏi lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Cung Thần Võ tái nhợt.

“Là giấy chứng minh cô có quyền sở hữu căn nhà này.” Phương Dạ Bạch giải thích.

“Tôi không biết, cho tới bây giờ chưa thấy qua.....” Cô có chút bất an.

Lúc này, phóng viên trong tivi lại nói: “Khách sạn cao cấp này khi nào sẽ khởi công?”

“Một tuần sau bắt đầu san bằng đất, dự tính một tháng nữa sẽ khởi công.” Dịch Hành Vân trả lời như thế.

“Một tuần?” Nam Cung Thần Võ hô nhỏ.

Lúc này Nhậm Hiếu Niên thật sự hoảng, cô bối rối nhìn về phía anh, nói: “Làm sao bây giờ? Thần Võ, buổi chiều lúc bọn họ đến có nhắc tới..... Nói..... Nói..... căn nhà này là của họ.....”

“Cái gì?” Sắc mặt Nam Cung Thần Võ khẽ biến.

Phương Dạ Bạch dường như nghĩ đến cái gì, đột nhiên đi đến phòng khách, cầm lại một phong thư, nói: “Đây là thư lúc chạng vạng tôi nhặt được ở cửa, bên trong hình như nói muốn chúng ta chuyển đi.”

Nam Cung Thần Võ đoạt lấy bức thư, cúi đầu đọc, kinh ngạc nói: “Đây là giấy tờ tồn chứng! Bên trong còn có một phần số liệu..... Nhà cùng đất cũng không phải của Hiếu Niên. Lúc trước người sở hữu là Phú Vinh Nhân, năm ngoái hắn ta đã chết. Căn nhà này tháng trước đã bị bán đi rồi, bây giờ, người sở hữu căn nhà và khu đất là..... Dịch Hành Vân.....”

Nhậm Hiểu Niên tiến lên xem đồng tư liệu kia, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh.

“Trời ạ..... cho tới bây giờ tôi cũng không biết nhà này không phải của ba.....”

“Phiền toái rồi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú của Nam Cung Thần Võ vắn vẹo.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Chúng ta thật sự sẽ bị đuổi đi sao?” Nhậm Hiểu Niên sắp khóc.

“Chúng ta có thể đi đâu? Tất cả mọi thứ đều ở đây, chúng ta tuyệt đối không thể rời đi. Quan trọng hơn là, chúng ta có thể tiếp xúc hoặc giao tiếp với người ngoài sao? Thời gian lâu, nhất định sẽ có người phát hiện chúng ta rất kỳ lạ.” Nam Cung Thần Võ nghiêm khắc giáo huấn.

Nhậm Hiểu Niên cùng Phương Dạ Bạch đều ngẩn ra.

Đúng vậy, tuy rằng nhìn qua không có gì, nhưng nếu để lâu người ngoài nhất định sẽ phát hiện ba đứa nhóc bọn họ rất không bình thường.....

Rất rất rất rất..... Không bình thường!

“Tôi thấy, nên để ‘Người lớn’ ra mặt giải quyết chuyện này.”

Nam Cung Thần Võ cùng Phương Dạ Bạch đều nhìn Nhậm Hiểu Niên.

Nhậm Hiểu Niên sững sốt một lát, chậm rãi nhăn mày, cắn môi dưới, nhìn chằm chằm Dịch Hành Vân trong TV. Lại quay đầu nhìn cầu thang âm u thông xuống tầng hầm ngầm, bất đắc dĩ nói: “Thời gian còn chưa tới, người lớn không thể đi ra. Tôi thấy, tôi đi nói chuyện cùng vị tiên sinh ‘Hành vân lưu thủy’ kia trước thì hơn.....” var content = \$

```
(#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2)
; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('
'); } (function () { var d = new Date () ; document. write (" ; }) () ;
```


HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 2

Dịch Hành Vân ghét trẻ con.

Trong mắt anh, cái loại sinh vật nhỏ nhỏ này không biết kiềm chế, vui buồn thất thường, lúc nào cũng om sòm, kiêu căng vô lý lại khó khống chế, so với đối thủ khó chơi lại âm hiểm trên thương trường còn khiến anh đau đầu hơn.

Anh thà đối mặt với một đám kẻ thù, hoặc liên tục tăng ca một tháng, cũng không muốn ở cùng một đám trẻ con quá ba phút.

Nhưng thực bất hạnh, bà chị gả sang Pháp của anh gần đây cãi nhau với ông xã, mang theo một cặp sinh đôi bảy tuổi trở về Đài Loan. Kết quả, một người phụ nữ kiêu ngạo lại tâm thần cùng hai tiểu quý đáng sợ bị chiêu đến vô pháp vô thiên chiếm lấy cả căn nhà, cuộc sống của anh hoàn toàn bị quấy rầy, cũng quật long trời lở đất nơi duy nhất để anh nghỉ ngơi sau khi tan tằm.

“Hô, mệt chết tôi.”

Anh nhíu đôi mày rậm, vẻ mặt bức dọc đi vào công ty, miệng không ngừng rủa thầm.

Tối hôm qua ba ma nữ lớn nhỏ kia chỉ vì tranh nhau một hộp kem mà la hét đuổi nhau, khiến toàn bộ phòng khách vung vãi toàn vết kem dính dính.....

Càng khoa trương hơn là ba người còn vì phân công ai ngủ cùng ai mà cãi nhau như kẻ thù. Ấm ỉ cho đến rạng sáng mới ôm nhau ngủ.

Anh gần như thức trắng đến rạng sớm, thiếu chút nữa bị bọn họ làm cho phát điên. Vì thế sáng sớm rời giường anh vội gọi người giúp việc đóng tất cả hành lý của ba người đưa đến khách sạn. Khi đi để lại lời nhắn bảo ba người bọn họ trước khi anh tan tầm về nhà thì rút ra khách sạn ở.

Anh chịu đủ rồi, cho dù là chị gái, anh cũng bất chấp tình cảm. Căn nhà kia tuy là cha mẹ để lại, nhưng từ khi về Đài Loan nửa năm qua đều chỉ có một mình anh ở, anh có quyền cự tuyệt bất cứ kẻ nào xâm nhập địa bàn của anh.

Đi thang máy lên tầng chín, vào văn phòng của anh. Nữ thư ký và trợ lý Lí Minh Tông thấy anh đen mặt tiến vào, trong lòng đều sợ hãi, nhanh chóng trao đổi ánh mắt.

Hôm nay tâm tình của boss lớn thật tệ, da phải căng thẳng một chút mới được.

Quả nhiên, khi Dịch Hành Vân đi qua bàn Lí Minh Tông, lập tức hỏi: “Người phụ nữ họ Nhậm kia có gọi lại không?”

Lí Minh Tông lo lắng nói: “Còn chưa thấy.....”

“Đã cắt điện nước ngôi nhà đó chưa?”

Anh nói xong cởi áo khoác ngoài, treo chỉnh tề lên mắc, thậm chí còn cẩn thận điều chỉnh góc độ, sau đó choàng khăn quàng cổ lên cổ áo khoác, không ngừng chỉnh sửa cái khăn quàng lông dê cho nó nhìn như mới mới chịu thôi.

“À..... Cắt nước cắt điện trước xin..... Hơn nữa ngày hôm qua anh nói đưa giấy chứng nhận quyền sở hữu đất đến trước.....” Lí Minh Tông

nhìn động tác nhỏ của anh, sợ đến mức run rẩy, lập tức nuốt câu nói kế tiếp vào trong bụng.

Trời ạ..... hôm nay cơn tức của ông chủ thuộc cấp đạ hạt nhân, anh cũng không muốn trở thành đối tượng bị đem đi chiên đầu tiên trong ngày.

Dịch Hành Vân là cao thủ quản lý marketing nổi tiếng trong giới khách sạn. Mới ba mươi tuổi, đã là nhân vật tập đoàn quốc tế Tư Mạn cực kì nể trọng. Hai năm trước anh nhận được chức tổng giám đốc khu vực Châu Á, phụ trách khai phá thiết kế cùng quản lý toàn bộ khách sạn ở Châu Á. Mỗi khách sạn cao cấp được anh xây dựng đều có nét đặc sắc riêng, thường trở thành tiêu điểm của truyền thông, hơn nữa danh tiếng rất tốt, luôn được khen ngợi.

Thiên tài có ánh mắt chuẩn xác hơn nữa cực kỳ có đầu óc buôn bán làm ăn, lại là một người đàn ông tính tình lạnh lẽo, âm trầm, xoi mói, còn có chút thích sạch sẽ. Hơn nữa lúc đang tức giận, anh lại càng âm trầm, càng xoi mói, càng thích sạch sẽ hơn.....

Theo mức độ cầu kì anh sửa sang lại khăn quàng cổ, cùng với treo cái áo bành tô còn phải cân nhắc xem giá áo có song song với mặt đất hay không, Lí Minh Tông gần như có thể xác định cảm xúc của ông chủ anh hôm nay vô cùng vô cùng không tốt.

“Chuyện này rõ ràng có thể đồng thời tiến hành, tôi không giao thì anh cũng không biết xử lý sao cho linh hoạt à?” Dịch Hành Vân mắng.

“Nhưng thời tiết lạnh thế này, nếu cắt điện nước, đứa bé đó.....” Lí Minh Tông mới nói một nửa, thấy ánh mắt anh tỏa ra khí lạnh bức người, lập tức sửa miệng: “Vâng, tôi lập tức đi làm ngay.”

Sắc mặt Dịch Hành Vân u ám đến cực điểm, đi tới bàn công tác, cúi đầu lấy đầu ngón tay sờ qua mặt bàn, nhíu mày lại.

Trong lòng Lí Minh Tông run lên, thầm kêu không ổn, nghĩ rằng nữ thư ký mới tới này tám phần không được ở lại rồi.

“Thư ký Trần.” Dịch Hành Vân không hờn giận hô.

“Vâng.” Thư ký Trần vội vàng lao vào văn phòng.

“Tôi nói rồi, giữ gìn văn phòng tôi chính tề sạch sẽ là công việc cơ bản nhất của thư ký, cô không nghe rõ sao?” Dịch Hành Vân lạnh lùng nhìn chăm chăm vào cô.

“Tôi..... Tôi có lau qua.....” Thư ký Trần tái nhợt mặt nói.

“Lau qua? Vậy đây là cái gì?” Dịch Hành Vân chỉ vào lớp bụi mỏng sau máy tính.

“Cái đó.....”

“Chỗ nào nhìn thấy mới lau, không thấy thì bỏ qua, qua loa như thế sao có thể làm thư ký của tôi?” Anh nghiêm khắc trách mắng.

“Xin lỗi..... Tôi lau lại một lần.....” Cô kinh hoảng nói.

“Không cần, cô có thể đi rồi.” Anh lạnh lùng giận giữ trừng mắt nhìn cô.

Sắc mặt Thư ký Trần trắng bệch, nhìn về phía Lí Minh Tông cầu cứu, Lí Minh Tông lập tức xin tha giúp cô: “Tổng giám đốc, xin cho cô ấy một cơ hội, Thư ký Trần làm không tốt công tác vệ sinh nhưng những chuyện khác đều xử lý rất hoàn mỹ.....”

Dịch Hành Vân lạnh lùng nhướn mày, dùng giọng nói không hề có độ ấm hỏi anh: “Xem ra, anh cũng muốn đi rồi.”

Lí Minh Tông hoảng sợ, lập tức ngậm miệng.

“Đi ra ngoài.”

Một đêm không ngủ, Dịch Hành Vân đau đầu vô cùng, tính nhẫn nại hoàn toàn biến mất, đừng nói một mảng bụi, bây giờ ngay cả một hạt cát anh cũng không thể chịu được.

Lí Minh Tông biết nói thêm nữa cũng chỉ chọc anh càng tức giận, vì thế nhanh chóng đẩy thư ký Trần về mặt chán nản dờ đi, nhưng thư ký Trần không cam lòng, nhịn không được quay đầu kháng nghị: “Tổng giám đốc, công tác của tôi là thư ký, không phải người dọn vệ sinh.....”

Dịch Hành Vân lạnh lùng lườm cô một cái, “Nếu vệ sinh cơ bản đơn giản nhất còn làm không tốt, thì ở trong mắt tôi cô cũng không bằng người dọn vệ sinh.”

Thư ký Trần tức giận đến cắn môi dưới, xoay người lao ra khỏi văn phòng tổng giám đốc.

“Thư ký Trần.....” Lí Minh Tông hô, cũng đi ra ngoài.

Dịch Hành Vân phiền chán xoa xoa cái gáy, sắc mặt u ám ngồi vào chỗ của mình. Lúc này, điện thoại trên bàn vang lên, anh thuận tay cầm lấy nghe.

“Alo?”

“Tổng giám đốc, tầng một có vị..... Có vị..... họ Nhậm..... Tiểu.....”

Họ Nhậm? Dịch Hành Vân nhăn mày, gần như là lập tức ra lệnh: “Đề cho cô ta lên.”

“Hả? Ngài..... Muốn gặp sao?” Tổng đài chần chờ hỏi.

“Đương nhiên.”

“Đã biết, tôi lập tức mời cô ấy lên.....”

Dịch Hành Vân cúp máy, cười lạnh trong lòng.

Xem đi, người phụ nữ kia quả nhiên chủ động tìm tới, nhận được giấy chứng nhận sở hữu đất nên chắc sợ rồi.

Không lâu sau, có người gõ cửa văn phòng, anh lên tiếng: “Mời vào.”

Cửa chậm rãi bị đẩy ra, anh đứng dậy chuẩn bị xem đối phương là loại phụ nữ kiểu gì, nhưng tầm mắt anh lại bắt trượt, bởi vì người tới có chiều cao rất thấp.....

Hơn nữa thân hình..... Rất nhỏ!

“Dịch Hành Vân tiên sinh, bây giờ tôi đã biết sự tình thật sự rất nghiêm trọng, cho nên tôi tới nói chuyện với chú.”

Đối phương vừa vào cửa đã dùng giọng nói hòa hoãn non nớt, khẩu khí lại y như người lớn, nói chuyện với anh.

Anh há hốc mồm ngẩn người, trừng mắt nhìn cô bé.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, tóc đuôi ngựa, tóc mái giống chó cắn lộ ra dáng điệu thơ ngây buồn cười.....

Làm quái gì có người phụ nữ họ Nhậm nào? Vị khách trước mắt dĩ nhiên là cô bé vừa gặp hôm qua.

“Tiểu quỷ! Cháu đến đây làm gì?” Anh khiển trách.

“Tôi đến đàm phán chuyện căn nhà với chú.” Nhậm Hiểu Niên mang theo cái túi bằng vải, đi vào văn phòng tổng giám đốc.

“Người lớn nhà cháu đâu? Có đến không?” Dịch Hành Vân đi ra cửa nhìn, nhưng bên ngoài không có ai khác.

“Cô ấy không rảnh, không có cách nào đến, cho nên để tôi đến nói chuyện với chú.” Nhậm Hiểu Niên giải thích.

Dịch Hành Vân hít một hơi, xoay người đi đến trước mặt cô bé, nhăn mày.

“Bạn nhỏ à, loại chuyện này không thể đùa nghịch, một con nhóc như cháu có thể đàm phán cái gì? Lập tức gọi điện thoại cho dì cháu đến.”

“Tôi không đùa, người lớn nhà tôi..... Cô..... Cô ấy thật sự không thể tới, cho nên chuyện có liên quan đến căn nhà, do tôi xử lý.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhậm Hiểu Niên rất nghiêm túc.

“Cháu xử lý? Chú chẳng có gì để nói với một tiểu quý như cháu cả, cháu về nói cho người lớn trong nhà, nếu trong vòng ba ngày không chuyển đi, chú sẽ tố cáo cô ta chiếm dụng đất trái phép.” Hai tay Dịch Hành Vân bắt chéo bên hông, nghiêm khắc quát.

Nhậm Hiểu Niên kinh ngạc, vội la lên: “Hả? Chú không thể làm như vậy.....”

“Chú đương nhiên có thể, đây là quyền lợi của chú ——” Dịch Hành Vân nói xong đột nhiên dừng lại.

Anh đang làm cái gì? Đàm luận quyền lợi và pháp luật với một đứa trẻ bảy tuổi, thật sự là điên rồi.

“Được rồi, nơi này không phải chỗ trẻ con nên đến, cháu mau về đi.” Lười phải lãng phí thời gian cùng một tiểu quý, anh nói xong thuận tay đẩy cô bé ra ngoài.

Nhậm Hiểu Niên cố gắng giữ cho thân thể nho nhỏ đứng vững, quay đầu hô to: “Chờ một chút, tôi còn có chuyện muốn nói, chúng tôi không thể chuyển nhà, nơi đó có một thứ rất quan trọng, chúng tôi tuyệt đối tuyệt đối không thể rời đi.”

“VẬY ĐEM THỨ QUAN TRỌNG GÌ ĐÓ ĐÓNG GÓI, MANG THEO ĐI HẾT LÀ ỔN.” DỊCH HÀNH VÂN GIỮ CHẶT CÁNH TAY NHỎ CỦA CÔ BÉ, TRỰC TIẾP ĐẨY RA NGOÀI.

Cô bé có chút tức giận gạt bàn tay to của anh ra, hô: “Buông ra, chú rất không lịch sự! Đây là cách một tổng giám đốc đãi khách sao?”

Anh sửng sốt.

Là anh nghe lầm sao? Lời này lại từ trong miệng một đứa con nít nói ra sao?

“Tôi thật sự có nỗi khổ tâm mới đến tìm chú.” Nhậm Hiểu Niên thở dài một hơi y như người lớn.

Lại nữa rồi, nỗi khổ tâm.....

Trẻ con học theo cách nói của người lớn? Thật sự là vừa khoa trương vừa buồn cười.

Dịch Hành Vân phản cảm trừng mắt nhìn cô bé, hừ lạnh nói: “Một đứa tiểu quý thì có nỗi khổ tâm cái gì? Cháu biết cái gì mà nỗi khổ tâm? Chú thấy chưa chắc cháu đã biết viết hai chữ ‘khổ tâm’ nữa là. Đừng náo loạn nữa, về nhà đi đóng gói hành lý, im lặng rời khỏi căn nhà kia đi.”

“Chúng tôi thật sự không thể chuyển đi!” Nhậm Hiểu Niên dậm chân.

“Các người không thể không chuyển.” Anh đẩy cô bé ra cửa lớn.

“Vấn đề không đơn giản như chú tưởng đâu.....” Cô bé giãy dụa, ngửa đầu hét lớn với anh.

“Với chú mà nói, chỉ đơn giản như thế này thôi. Căn nhà đó đã bị chú mua, mà các người toàn bộ cút hết. Bây giờ, cháu nên trở về giúp mọi người sắp xếp lại hành lý.” Anh hừ lạnh.

“Chờ một chút, tôi không thể đi, tôi còn chưa nói xong.” Cô bé giữ chặt tay nắm cửa, lớn tiếng nói.

“Chú phải đi họp, không có thời gian, đi mau.” Anh muốn giằng tay cô bé ra.

“Không được, tôi không đi.” Cô túm chặt không buông.

“Cháu.....” Anh chán nản.

Rốt cuộc cô bé này bị làm sao vậy? Là quá to gan hay quá tùy hứng? Dám chạy đến văn phòng của anh quấy rối tranh cãi âm ỉ, người lớn nhà đó dạy con kiểu gì vậy?

“Xin chú nghe tôi nói hết đã, Dịch tiên sinh, lần này tôi đến thật sự muốn thương lượng chuyện căn nhà với chú. Tôi biết tôi tùy ý chạy tới thực mạo muội, nhưng chuyện này thật sự quá quan trọng với chúng tôi.....” Nhậm Hiểu Niên thấy anh dừng lại, lập tức chuyển qua cách cầu xin.

Trong vài giây suy nghĩ của Dịch Hành Vân hỗn loạn.

Lời nói của tiểu quý này, từng câu từng chữ đều giống như người trưởng thành, nhưng cô bé rõ ràng chỉ là trẻ con, loại quý dị không hài hòa cũng không hợp lý này, làm cho đầu anh càng đau.

“Cháu mấy tuổi?” Anh xoa huyệt thái dương, đột nhiên hỏi.

“Hả?” Nhậm Hiểu Niên ngẩn ngơ.

“Chắc mới chỉ lớp một đúng không?” Anh nghiêm túc trừng mắt với cô bé.

“À.....”

“Học sinh tiểu học nên có bộ dáng của học sinh tiểu học, giờ này học sinh tiểu học hẳn là phải đi học, không phải chạy tới chỗ này làm loạn.”

“Cái kia..... Tôi..... Ở nhà tự học, không cần đến trường. Còn nữa, tôi cũng không phải đến làm loạn, tôi chỉ hy vọng chú có thể để cho chúng tôi tiếp tục ở tại căn nhà kia. Nơi đó có một thứ vô cùng quan trọng, cũng có kí ức quan trọng nhất của tôi. Xin chú đừng đuổi chúng tôi đi, nếu có thể, xin cho chúng tôi thuê, tôi sẽ trả tiền thuê.....” Nhậm Hiểu Niên cố gắng biểu hiện bộ dáng giống học sinh tiểu học.

Ở nhà tự học? Trẻ con có thể ở nhà tự học, bình thường phải rất có trình độ. Nhưng xem ra tiểu quỷ này học được quá nhiều, mới không biết trên dưới tới nơi này tìm anh thảo luận chuyện quan trọng như vậy.

Đợi chút.....

Anh đã hiểu, người phụ nữ kia chắc chắn cố ý phái tiểu quỷ đến này, chiêu bài đồng tình này là hy vọng anh có thể buông tha cho nhà bọn họ, để bọn họ tiếp tục ở đó.

Hừ, đâu có dễ dàng như vậy.

Lông mày Dịch Hành Vân nhíu chặt, nói: “Là dì cháu phái cháu tới phải không? Lợi dụng cháu tới làm tiểu thuyết khách, làm cho chú mềm lòng? Nói cho cháu, vô dụng thôi, căn nhà kia chú đã quyết quy hoạch thành một bộ phận của khách sạn, xây thành nhà ăn nước người, không thể cho các người thuê. Khuyến các người tốt nhất hôm nay liền chuyển đi, nếu không.....”

Anh dừng một chút, lộ ra nụ cười lạnh, lại nói: “Ngoại trừ pháp luật, chú còn có rất nhiều cách để ép các người rời đi.”

Nhậm Hiểu Niên nản lòng nhìn anh, hiểu rõ anh nói cách khác là ý gì.

Quả nhiên giống như Thần Võ nói, Dịch Hành Vân này không dễ dàng thu phục như vậy.

Chỉ nhìn ánh mắt anh tản ra ánh sáng lạnh lẽo, mũi thẳng như dùng thước kẻ ra, còn có đôi môi hơi nhếch lên, cả khẩu khí ngấn gọn xúc tích kia, là có thể thấy được cá tính tự phụ, cố chấp, kiên cường, cường thế của người đàn ông này. Hơn nữa, cô đoán anh có lẽ còn mang chút tố chất thần kinh.....

Trước khi ra cửa, Nam Cung Thần Võ đã báo trước thất bại của cô.

“Nói chuyện” cùng loại người này vốn chỉ vô dụng. Anh sẽ không nghe lời cô, có khi vừa nhìn thấy cô sẽ ném cô ra ngoài, thậm chí, anh còn có thể uy hiếp cô.....

Nam Cung Thần Võ quả thật thần thông, tất cả đều bị anh ta đoán trúng.

Nhưng cô vẫn đến đây, bởi vì cô thật sự không thể rời khỏi căn nhà kia. Trước khi cô sửa lại tất cả sai lầm, tuyệt đối không thể đi.

Thần Võ có dạy cô một chiêu, nói rằng sử dụng chiêu này có lẽ có thể khống chế được Dịch Hành Vân.....

“Bây giờ, lập tức ra khỏi đây, về nhà đóng gói hết hành lý. Ngày mai chú sẽ đến nghiệm thu căn nhà. Đến lúc đó mà còn lưu lại cái gì, chú sẽ vứt ra ngoài hết.” Dịch Hành Vân không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, đuổi người.

“Chúng tôi sẽ không chuyển, tuyệt đối không chuyển, nếu chú đã tuyệt tình như thế, tôi liền ——” Cô gân khuôn mặt nhỏ nhắn hét lớn, bỗng nhiên, cảm giác đau đớn quen thuộc đánh úp trái tim của cô. Cả người cô run rẩy ngã về phía trước.

Dịch Hành Vân nhíu mày, nghĩ thầm không ngờ tiểu quý này còn biết diễn trò.

“Đứng lên, đừng làm bộ, chú không bị lừa đâu.” Anh đi về phía cô bé, dùng mũi chân nhẹ đẩy đẩy thân thể nhỏ bé của cô.

“A.....” Nhậm Hiểu Niên ôm chặt ngực, sắc mặt trắng xanh kinh khủng.

Không ổn..... sao đột nhiên có thể như vậy? Thời gian rõ ràng còn chưa tới mà!

“Này, mau đứng lên!” Anh không hờn giận quát.

Nhậm Hiểu Niên cũng rất muốn đứng lên, giờ phút này tốt nhất cô nên lập tức về nhà, nhưng trái tim co rút mãnh liệt lại làm cho cô không còn chút hơi sức nào để cử động.

“Đừng giả vờ, tiểu quý, mau đứng lên.” Dịch Hành Vân đưa một tay ra lật cô bé lại, khi nhìn thấy sắc mặt cô bé tái nhợt thì ngây người.

Tiểu nha đầu này có bệnh thật sao? Cả khuôn mặt đều trắng xanh.

“Cháu làm sao vậy?” Anh ngồi xổm xuống hỏi.

“Không sao..... A!” Cô lắc đầu, đang định mở miệng, trái tim lại thắt lại, đau đến nỗi cô co cả người.

“Cháu bị bệnh sao?” Anh phát giác có điểm không đúng, bàn tay to nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé lên, cũng sờ lên trán cô bé, kiểm tra xem có phát sốt hay không. Nhưng trán của cô bé chẳng những không nóng, ngược lại lạnh như băng, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều lạnh đến khiếp người.

Anh ngẩn ra, ngạc nhiên nói: “Mặt của cháu sao lại.....”

Nhậm Hiểu Niên không đợi anh hỏi xong, lập tức bối rối đẩy ra tay anh, vội vã muốn rời đi. Nhưng mới xoay người, liền đâm vào cửa, cả người ngã ngõ về phía sau, túi trong tay cũng rơi xuống đất.

“Oa, thực xin lỗi thực xin lỗi..... A?” Lí Minh Tông vội xin lỗi, nhưng khi nhìn kĩ lại, không khỏi kinh hô: “Cháu ...Cháu không phải cô bé kia sao? Sao cháu.....”

Nhậm Hiểu Niên không để ý tới anh ta, thở hắt ra, cầm túi đứng lên, túm chặt ngực, lách qua bên cạnh anh ta chui đi ngoài.

“Này! Bé à.....” Lí Minh Tông hô một tiếng, lập tức quay đầu nhìn ông chủ, kinh ngạc hỏi: “Tổng giám đốc, cô bé kia sao lại chạy đến đây?”

“Tiểu quý kia chạy tới tìm tôi đàm phán chuyện nhà ở.” Dịch Hành Vân tức giận ấn huyết thái dương đang giật giật.

“Vậy người lớn nhà con bé đâu? Có đến không?” Lí Minh Tông lại hỏi.

“Người lớn nhà nó đang cố ý trốn tránh.....” Dịch Hành Vân đang nói đột nhiên thoáng nhìn thấy cái ví da màu hồng phấn, bỗng dừng lại.

“Vậy làm sao bây giờ? Không thấy người lớn, vậy ba đứa trẻ con chúng tôi nên xử trí thế nào?” Lí Minh Tông hao tổn tâm trí hỏi.

Dịch Hành Vân nhặt cái ví da kia lên, mở ra nhìn, mày kiếm hơi hơi nhả lại.

“Nói không chừng..... Chúng ta có thể tìm được cô ta.....”

“Hả.....”

Ở trong một căn phòng thí nghiệm đặc chế, Nhậm Hiểu Niên chỉ mặc một chiếc áo trắng mỏng, nằm trên giường dài. Thân thể nho nhỏ dán đầy

chip thí nghiệm, miệng không ngừng phát ra tiếng rên nhỏ, dường như đang phải chịu sự đau đớn rất lớn.

Nam Cung Thần Võ và Phương Dạ Bạch ngồi ở trước màn hình máy tính bên ngoài, chăm chú nhìn số liệu không ngừng lên xuống trên màn hình. Số liệu đó dường như đang biểu hiện biến hóa trên thân thể Nhậm Hiểu Niên, biểu tình hai người bọn họ vô cùng nghiêm túc mà cẩn thận, bộ dáng kia không giống trẻ con một chút nào.

“Lần này thời gian ngắn hơn.”

Phương Dạ Bạch dùng dây buộc tóc buộc toàn bộ tóc mái lên, lộ ra cái trán cùng ngũ quan trắng nõn đáng yêu, nhưng mà, khẩu khí của anh cùng “cậu bé đáng yêu” hoàn toàn cách xa cả vạn dặm.

“Ngắn lại mấy ngày?” Trên mặt Nam Cung Thần Võ đeo một cái kính mắt màu đen, nhìn giống vị tiến sĩ nhỏ thông minh chuyên nghiệp.

“Gần hai tháng.” Phương Dạ Bạch nói.

“Năm năm qua, chưa từng từng xảy ra trường hợp này.....” Nam Cung Thần Võ mở máy tính, xem lại những số liệu trước kia, tư thế và động tác lưu loát, dường như đã rất quen với việc này.

“Đúng vậy, vừa rồi khi cô ấy gọi điện thoại về, tôi còn tưởng cô ấy nói đùa.” Phương Dạ Bạch lẩm bẩm.

Một giờ trước, Nhậm Hiểu Niên gọi điện cầu cứu, nói thân thể cô không thoải mái, cũng không tìm thấy ví tiền bắt xe trở về, muốn bọn họ đến đón cô.

Lúc đầu, anh còn tưởng rằng Hiểu Niên đùa anh, nhưng sau nghe thấy giọng cô không ổn, vì thế hai người bọn họ mới vội vàng gọi một chiếc xe taxi đi đón cô.

Sau đó, vừa về nhà không bao lâu, Hiếu Niên bắt đầu phát tác!

Nam Cung Thần Võ cảm thấy rất lo lắng, bởi vì biến hóa của Nhậm Hiếu Niên thường rất có quy luật. Năm năm nay, bình thường chỉ đến tháng bảy và tháng hai cô mới có thể biến đổi, nhưng bây giờ mới tháng mười hai.....

“Cái này chứng tỏ trong một tháng nữa cô ấy sẽ biến thân sao?”

“Có lẽ lần này sẽ nhanh hơn.”

“Thần Võ, Hiếu Niên dường như không ổn.” Phương Dạ Bạch trừng mắt nhìn hệ thống theo dõi biểu hiện trên tấm thủy tinh lớn trong suốt, hô nhỏ.

Nam Cung Thần Võ lập tức quay sang nhìn về tấm thủy tinh.

Kia không chỉ là một tấm thủy tinh đơn giản, mà là biểu đồ theo dõi cảm ứng, giống như màn hình cảm ứng trong suốt trong phim khoa học viễn tưởng, chỉ nhẹ lướt trên tấm thủy tinh một chút là có thể nhìn hoặc tìm tin tức.

Đầu ngón tay nhỏ bé của Phương Dạ Bạch ấn một cái trên tấm thủy tinh, trên màn hình lập tức xuất hiện tình trạng tất cả các bộ phận và sinh lý của Nhậm Hiếu Niên.

“Nhiệt độ cơ thể Hiếu Niên hơi cao.” Anh lo lắng nói.

“Nhưng số liệu lại bắt đầu giảm xuống.” Nam Cung Thần Võ nhăn đôi mày nhỏ.

“Sao lại thế này?”

“Tôi nghĩ, Hiếu Niên bị cảm?”

“Bị cảm?”

“Ừ, hệ thống giám sát đo được yếm hầu cô ấy đang bị nhiễm trùng, số vi khuẩn gia tăng gần gấp trăm lần, bạch cầu cũng tăng lên.” Nam Cung Thần Võ lại chạm lên mặt thủy tinh, phóng to biểu đồ phân tích phần yếm hầu của Nhậm Hiểu Niên.

“Như vậy, lần này Hiểu Niên biến đổi sớm là vì bị cảm sao?” Phương Dạ Bạch nghi hoặc nói.

“Không biết, sinh vật học có nhiều biến đổi không thể đoán trước, chỉ cần một chút siêu virút cũng tạo thành ảnh hưởng.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Cung Thần Võ rất nghiêm túc.

“Chính bởi vì lượng biến đổi quá lớn, nên mãi vẫn không tìm thấy phương pháp sao?” Phương Dạ Bạch bất đắc dĩ nói.

“Đúng vậy.....” Nam Cung Thần Võ cũng thực bất đắc dĩ.

Năm năm, vẫn không tìm thấy phương pháp.....

Nhậm Hiểu Niên trên giường hơi cử động, ngồi dậy nhìn bọn họ, giọng nói theo loa phóng thanh truyền ra: “Thần Võ..... Gửi số liệu thời gian biến đổi vào máy tính của tôi.....”

“Cô muốn làm gì? Cô bây giờ tốt nhất nên nghỉ ngơi một chút, Hiểu Niên, cô bị cảm.” Phương Dạ Bạch khuyên nhủ.

“Tôi không sao.....” Cô lắc đầu, nhưng xem ra đã rất yếu.

“Không có việc gì mới là lạ, cô đang sốt, trước ngủ đi, số liệu cũng không chạy mất đâu mà sợ.” Nam Cung Thần Võ hừ nhẹ.

“Lần này có phải đã biến hóa sớm đúng không, tôi phải tiến hành phân tích một chút.....” Cô muốn xuống giường nhưng lại cảm thấy đầu óc quay cuồng.

“Cô nằm nghỉ đi đã, Hiếu Niên, chuyện phân tích giao cho Thần Võ là được, tốt xấu gì cậu ta cũng chuyên nghiên cứu hóa.” Phương Dạ Bạch thờ dài.

“Nhưng mà tôi.....” Cô đỡ lấy đầu, vẻ mặt bất an.

“Lấy kiểu tinh thần vứt đi của cô bây giờ có thể phân tích ra cái quỷ gì? Đến lúc đó mà tính sai thì không phải càng tệ hơn sao?” Nam Cung Thần Võ tức giận trách mắng.

Nhậm Hiếu Niên sớm đã quen với cái miệng độc ác của anh, cũng không để ý, đành phải nằm lại lên giường.

“Tôi đã điều chỉnh lại độ ấm trong phòng, cô ngủ một chút đi.” Phương Dạ Bạch ấn điều khiển điều hòa.

Cô gạt đầu, nhanh chóng nhắm mắt lại.

“Tiếp tục quan sát biến hóa tế bào của cô ấy, hai giờ sau đánh thức cô ấy dậy.” Nam Cung Thần Võ nhìn chăm chăm vào biểu đồ đường cong quy luật nói.

“Được.....” Phương Dạ Bạch vừa nói xong thì chuông cửa đột nhiên vang lên dồn dập. Anh kinh ngạc, xoay người nhìn camera theo dõi ngoài cửa, trên màn hình xuất hiện Dịch Hành Vân và trợ lý của anh.

“Ê, là cái tên Hành Vân Lưu Thủy kia.” Phương Dạ Bạch ngạc nhiên.

“Sao anh ta lại tới nữa?” Nam Cung Thần Võ phiến chán trừng mắt nhìn màn hình.

“Làm sao bây giờ?” Phương Dạ Bạch nhíu mày.

“Đừng để ý đến anh ta, kệ đi, dù sao anh ta cũng không vào được.....” Nam Cung Thần Võ hừ nói.

Nhưng anh còn chưa nói xong thì Phương Dạ Bạch đã kinh ngạc nhìn trên màn hình vị khách không mời mà đến kia lại mở được cửa lớn.

“Thần Võ, bọn họ vào được!” Anh hô nhỏ.

“Sao lại thế này? Sao anh ta lại mở được cửa? Khóa chip điện tử anh thiết kế lẽ ra chỉ có ba người chúng ta mới có thể ra vào cơ mà!” Nam Cung Thần Võ kinh ngạc.

Phương Dạ Bạch cũng nghi hoặc, nhưng anh nhanh chóng phát hiện Dịch Hành Vân đang cầm trong tay một cái ví da rất quen mắt.

“Này, Anh ta..... Tên họ Dịch kia cầm ví của Hiếu Niên, Hiếu Niên luôn để chìa khóa trong ví.....”

“Vì sao ví của Hiếu Niên lại ở trong tay anh ta?” Nam Cung Thần Võ kinh hãi.

Phương Dạ Bạch nhìn chăm chăm vào màn hình, biểu tình càng lúc càng bất an.

“Nguy rồi, bọn họ vào phòng khách!”

“Mau, đi lên ngăn cản anh ta, tuyệt đối không thể để cho anh ta phát hiện ra nơi này.” Nam Cung Thần Võ gấp gáp nói.

“Nhưng Hiếu Niên.....” Phương Dạ Bạch lo lắng nhìn Nhậm Hiếu Niên một cái.

“Để cho cô ấy ngủ, chúng ta đi lên trước, mau lên.” Nam Cung Thần Võ kéo Phương Dạ Bạch vội vàng lao ra khỏi phòng thí nghiệm.

Phòng thí nghiệm ở tầng ngầm thứ hai, bọn họ chạy dọc theo cầu thang lên trên, đi ra từ sau một cánh cửa bí mật đặt sau tủ làm việc ở tầng ngầm

đầu tiên, nhanh chóng đẩy tủ về vị trí cũ, bởi vậy, sẽ không ai phát hiện ra cầu thang đi thông xuống tầng ẩn.

Lúc này, có tiếng bước chân chậm rãi từ trên tầng xuống, sắc mặt Nam Cung Thần Võ nghiêm nghị, tháo kính xuống, quay đầu nhìn Phương Dạ Bạch, nói: “Tiểu Bạch, đừng quên anh mấy tuổi.”

Phương Dạ Bạch nhìn anh, chậm rãi kéo băng đô trên đầu xuống, lộ ra nụ cười vừa ngây thơ vừa đáng yêu.

```
“Tôi biết, tôi bảy tuổi.” var content = $('#detailcontent').find('p, br');  
var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.  
eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) ();
```

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 3

Dịch Hành Vân nhìn chăm chăm hai thẳng nhóc trước mắt, mà không tự giác nhíu mày càng chặt.

Ở văn phòng nhặt được ví da của tiểu nha đầu kia, anh có chút kinh ngạc. Một cô bé làm sao có thể mang theo một cái ví đầy thẻ tín dụng cùng giấy chứng nhận như vậy. Ngạc nhiên hơn nữa là đồng giấy chứng nhận đó căn bản không phải của cô bé, mà là của một người phụ nữ khác!

Nhậm Hiểu Niên.

Khuôn mặt thanh tú, nho nhã, tính theo ngày tháng năm sinh trên chứng minh thư thì năm nay hai mươi sáu tuổi, quan trọng nhất là.....

Chưa kết hôn.

Chưa kết hôn, lại mang theo ba đứa trẻ con?

Dịch Hành Vân khẳng định, người phụ nữ tên Nhậm Hiểu Niên trên ảnh chụp chính là người chiếm dụng đất gây phiền toái cho anh. Cô ta không chỉ tránh gặp mặt, còn cho trẻ con ra ứng phó anh, thật sự là rất không có trách nhiệm.

Nhưng mà, càng làm Dịch Hành Vân buồn bực hơn là chủ nhân cái ví này sao có thể đem đồ quan trọng như vậy giao cho một cô bé giữ?

Chẳng lẽ..... người phụ nữ đó kỳ thật đã chết rồi?

Phòng đoán này làm anh phiền lòng không thôi, chẳng lẽ đến lúc đó còn phải giúp xử lý ba đứa trẻ con cô ta để lại?

Vì muốn xác nhận sự thật, anh cũng đã tìm người điều tra người phụ nữ Nhậm Hiểu Niên này, mặt khác quyết định đến căn nhà này để quan sát tình huống.

Anh biết nơi này cửa lớn khóa chặt, vốn định xông vào, không ngờ tay anh mới đụng tới cửa lớn, cửa lớn lại chậm rãi tự động mở ra, điều này nhưng làm anh cùng trợ lý Lí Minh Tông hoảng sợ.

“Tổng..... Tổng giám đốc, căn nhà này thật kì lạ..... Anh thật sự muốn vào sao?”

“Đương nhiên.” Căn nhà đã bị anh mua, cho dù có kì lạ, anh cũng phải làm rõ ràng tình huống.

Vì thế hai người vào cửa lớn, lại dọc theo đường mòn giữa những bụi cỏ dại đi vào.

Thẳng thẳng mà nói, Dịch Hành Vân vừa vào liền hối hận.

Phòng khách to như vậy tuy rằng vẫn lưu lại trang hoàng hoa lệ lúc đầu, nhưng phần lớn đồ dùng đã cũ, phủ kín một tầng bụi. Hơn nữa đồ lặt vặt lộn xộn, rác gần như đã tràn ra khỏi thùng rác, chỉ có sô pha cùng cái bàn trong phòng ăn còn duy trì sạch sẽ cơ bản.

Xem ra, người ở nơi này mỗi ngày chỉ sử dụng hai thứ này.

Thói quen sống của người nhà này thật sự tệt hết nói nổi.

“Oa, bên ngoài nhìn thì không tồi, sao bên trong lại bẩn thỉu lộn xộn như vậy!” Lí Minh Tông kinh ngạc nói.

“Lập tức tìm người dọn dẹp lại toàn bộ, muốn dọn sạch chỗ này sợ mất không ít thời gian đâu.”

“Vâng.” Lí Minh Tông lập tức liên lạc với công ty vệ sinh.

Dịch Hành Vân tiếp tục kiểm tra các phòng, anh đi vào phòng bếp, bị lộ gia vị lộn xộn cùng cả bồn bát bẩn chưa rửa dọ sợ tới mức xoay người bước đi.

Chẳng lẽ, người phụ nữ Nhậm Hiểu Niên kia thật sự đã ‘thăng’ rồi sao? Cho nên nơi này chỉ còn lại ba đứa trẻ con?

Anh đang định lên tầng hai, tìm mấy đứa trẻ con kia, lại nghe thấy được dưới cầu thang truyền đến tiếng vang kỳ quái.

“Tổng giám đốc, anh muốn đi đâu?” Lí Minh Tông hô nhỏ.

“Tầng hầm ngầm dường như có người.....” Anh thông thả đi xuống cầu thang.

“Nhỡ không phải là người thì sao?” Lí Minh Tông sợ hãi nói.

Anh tức giận lờm lợm một cái, tiếp tục đi xuống dưới. Sau đó, phát hiện hai tên tiểu quỷ ngay tại góc tầng hầm ngầm.

Một đứa tuấn tú thông minh, tóc ngắn chỉnh tề nhẹ nhàng khoan khoái, ánh mắt lạnh lợi. Một đứa khác trắng nõn ngây thơ, tóc mái gần như che hết đôi mắt trong veo khéo léo. Nhưng bọn chúng không đáng yêu chút nào, bởi vì, khi anh dẫn bọn chúng đến phòng khách hỏi thăm, bọn chúng không phải không trả lời, chỉ có điều hỏi một đằng trả lời một nẻo.

“Tiểu nha đầu kia đâu? Không phải con bé đã về rồi sao?” Nhìn hai cậu bé, anh lập tức nghĩ đến cô bé xông vào văn phòng anh.

Đã ba tiếng rồi, hẳn con nhóc phải về nhà rồi mới phải? Nhưng người đâu? Sao không thấy bóng dáng?

“Nhà chúng ta có nuôi gà sao? Tiểu Bạch.” Tiểu quý thông minh quay đầu hỏi tiểu quý vẫn đang cắm đầu vào chơi điện tử.

“Không có.”

Dịch Hành Vân ngẩn ra, khuôn mặt tuần tú hơi trầm xuống, quát khê: “Người lớn hỏi, phải ngoan ngoãn trả lời.”

“Oa, cậu đánh chết đại ma vương đi, Tiểu Bạch.”

“Đúng vậy, mình có được thần kiếm của ma vương.....”

Hai đứa trẻ con không để ý tới anh, chỉ chuyên tâm thảo luận trò chơi.

Lông mày Dịch Hành Vân nhăn lại.

Lí Minh Tông biết ông chủ sắp bốc hỏa, vội nói: “Hai đứa nghe lời một chút, nhanh đi gọi dì các cháu ra đây.”

“Chúng ta có dì sao? Thần Võ?” Lần này đổi thành Phương Dạ Bạch hỏi.

“Không có.” Nam Cung Thần Võ cười nhạt lắc đầu.

“Vậy người phụ nữ ở đây có quan hệ gì với hai đứa?” Lí Minh Tông nhăn nạy hỏi lại.

“Không có quan hệ gì.” Nam Cung Thần Võ nhún vai.

“Không có quan hệ gì.” Phương Dạ Bạch phụ họa, vừa chơi trò chơi vừa lặp lại.

“Không có quan hệ gì? Không có quan hệ gì sao có thể ở cùng nhau?”
Lí Minh Tông ngạc nhiên nói.

Anh mới hỏi xong, chợt nghe hai bạn nhỏ thảo luận: “Đánh tiếp thật sự không có vấn đề gì sao? Thần Võ.”

“Đúng, cậu phải đánh chết hai quái vật tự tiện xông vào nhà người khác này thì mới đạt được!”

Lí Minh Tông lúc này mới phát hiện ra bọn chúng căn bản không phải trả lời vấn đề của anh, ngược lại..... Giống như đang châm chọc anh, biểu tình cứng đờ.

Bọn trẻ con chết tiệt!

Cơn tức của Dịch Hành Vân bùng lên, tiến lên cướp máy điện tử trên tay Phương Dạ Bạch.

“Chuyên tâm trả lời vấn đề cho chú.”

Nam Cung Thần Võ cùng Phương Dạ Bạch đều sửng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn anh.

“Nói, người phụ nữ tên Nhậm Hiểu Niên đang nơi đâu?” Dịch Hành Vân lấy ví da ra, chỉ vào ảnh trên chứng minh thư.

Nam Cung Thần Võ nhướn mày, đề phòng hỏi: “Ví của Hiểu Niên sao lại ở trong tay chú?”

“Chú trộm của Hiểu Niên?” Phương Dạ Bạch cũng hỏi.

Nghe bọn họ gọi thẳng tên Nhậm Hiểu Niên, Dịch Hành Vân có chút kinh ngạc, đến tột cùng đám tiểu quỷ này cùng Nhậm Hiểu Niên kia có quan hệ gì?

“Tên trộm này, trả ví cho bọn tôi.” Nam Cung Thần Võ xông lên muốn lấy lại ví da.

Dịch Hành Vân giơ cao tay lên, đè đầu anh lại, hừ lạnh nói: “Đừng nói lung tung, là cô bé kia đánh rơi trong văn phòng chú. Nhưng chú rất ngạc nhiên, vậy quan trọng như vậy sao cô Nhậm Hiểu Niên kia lại để cho một cô bé mang trên người? Rốt cuộc người phụ nữ kia ở đâu?”

“Cô ấy không ở đây.” Nam Cung Thần Võ bị đè lại đỉnh đầu, tránh không ra, tức giận đến mức liều mạng khua khua đôi tay nhỏ.

“Không ở đây là có ý gì? Chẳng lẽ cô ấy đã.....” Dịch Hành Vân ngẩn ra.

“Buông Thần Võ ra!” Phương Dạ Bạch lao lên túm lấy tay anh.

“Này này, người bạn nhỏ à, mấy đứa làm gì đấy hả?” Lí Minh Tông hoảng hốt, đi lên ôm lấy Phương Dạ Bạch.

“Oa! Người lớn bắt nạt trẻ con.....” Nam Cung Thần Võ kêu to.

“Tiểu quỷ này câm miệng lại!” Dịch Hành Vân gầm lên.

Khi bốn người này đang lôi lôi kéo kéo tranh cãi âm ỉ không ngớt, có người yếu đuối vô lực mắng nhẹ: “Mấy người đang làm cái gì thế hả?”

Bốn người ngẩn ra, quay đầu nhìn về phía cầu thang. Nhậm Hiểu Niên đang đỡ tường, trừng mắt nhìn bọn họ.

“Hiểu Niên!” Nam Cung Thần Võ cùng Phương Dạ Bạch đồng thời kêu lên.

Nghe bọn họ gọi cô bé là Hiểu Niên, Dịch Hành Vân vô cùng kinh ngạc.

Sao lại vậy, cô bé này cũng tên Hiểu Niên?

Nhậm Hiểu Niên chậm rãi đi về phía trước, suy yếu nhưng tức giận trừng mắt nhìn Dịch Hành Vân cùng Lí Minh Tông.

“Mau buông bọn họ ra.”

Lí Minh Tông bị khí thế của cô áp đảo, sững sờ buông Phương Dạ Bạch ra. Dịch Hành Vân nhú mày buông tay đang nắm tay Nam Cung Thần Võ ra. Hai thằng nhóc lập tức chạy về phía Nhậm Hiểu Niên.

“Hiểu Niên, cô đi ra làm gì?” Phương Dạ Bạch lo lắng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô.

“Tôi..... Nghe thấy tiếng động..... Đi ra nhìn xem.....” Nhậm Hiểu Niên nhỏ giọng nói.

Nam Cung Thần Võ bắt lấy tay cô thăm dò mạch đập, mày nhú lại, nói nhỏ: “Cô không nên ra đây, bây giờ cô đang phát sốt, căn bản là sắp té xỉu.”

Dịch Hành Vân tức giận nhú mày, giơ ví da trong tay lên, giọng nói lạnh lùng: “Nhậm Hiểu Niên này ở đâu?”

Nhậm Hiểu Niên thấy ví da của mình, ngần ngừ, kêu lên: “A, đó là ví của tôi.....”

“Là ví da của cháu sao? Vậy sao trong đây tất cả đều là giấy tờ của Nhậm Hiểu Niên?” Anh quát hỏi.

“Đó là bởi vì.....”

“Mau gọi người lớn có thể xử lý chuyện này ra, hôm nay chú nhất định phải nhìn thấy cô ta.” Dịch Hành Vân phiền giận nói.

“Chú gặp được rồi đó.” Nhậm Hiểu Niên bất đắc dĩ nói.

“Cái gì?” Dịch Hành Vân ngần ra.

“Tôi chính là Nhậm Hiếu Niên.”

Dịch Hành Vân không vui trừng mắt nhìn cô, giận mắng: “Đừng nói đùa, Nhậm Hiếu Niên này đã hai mươi sáu tuổi.”

“Đó..... Đó là..... Giả! Bởi vì tôi vẫn luôn muốn lớn lên, cho nên ba tôi giúp tôi làm một đồng giấy tờ giả.” Nhậm Hiếu Niên vội vàng giải thích.

Dịch Hành Vân ngây người.

Giả? Chứng minh thư..... Hộ chiếu..... Thẻ tín dụng..... Tất cả đều là giả?

Lí Minh Tông cũng há hốc mồm, có người cha nào đi giúp con làm loại giấy tờ giả này? Cái này là làm giả giấy tờ đó!

“Thật buồn cười, anh ta nghĩ cậu hai mươi sáu tuổi đó, Hiếu Niên.” Nam Cung Thần Võ nhìn về phía Nhậm Hiếu Niên, cười trào phúng, nhưng lặng lẽ nháy mắt với cô.

Khóe miệng Nhậm Hiếu Niên xẹt qua một tia cười khổ.

“Đúng vậy, thật buồn cười, Hiếu Niên, sao cậu có thể hai mươi sáu tuổi được chứ?” Phương Dạ Bạch cũng thản nhiên cười, chỉ là biểu tình khi anh nhìn Hiếu Niên có chút đau thương.

Dịch Hành Vân tức giận rút tấm chứng minh thư kia ra, trong lòng càng thêm nghi ngờ.

Chứng minh thư làm giả cũng quá giống thật?

“Đưa ví cho tôi, đây là đồ cá nhân, sao chú có thể tùy tiện xem?” Nhậm Hiếu Niên tiến lên, nhanh chóng cướp ví da cùng chứng minh thư trong tay anh về.

Dịch Hành Vân nhìn cô chăm chăm, cảm thấy..... Có cảm giác rất không ổn cùng quái dị.

Vô cùng..... Không ổn.

“Vậy người lớn nhà mấy đứa đến tột cùng là chạy đi đâu rồi?” Lí Minh Tông nhin không được hỏi lại một lần.

“Không biết.” Lần này ba đứa trẻ con đồng thời lắc đầu.

Cơn tức Dịch Hành Vân toàn bộ trào lên, gầm lên: “Sao có thể không biết? Chẳng lẽ cô ta không về sao? Cứ như vậy mà vứt bỏ ba đứa ở đây à?”

“Cô ấy có việc, sắp tới sẽ không về.” Nhậm Hiểu Niên nhanh chóng nói lại.

“Lập tức liên lạc cho cô ta, bảo cô ta trở về.” Anh quát.

“Cô ấy khoảng một tháng sau mới có thể trở về.” Nam Cung Thần Võ nói.

“Còn phải một tháng nữa?” Dịch Hành Vân ngẩn ra.

“Đúng vậy, mời chú tháng sau lại đến.....” Nhậm Hiểu Niên nói.

“Quên đi!” Dịch Hành Vân lườm cô một cái, hít vào thật sâu, “Cho dù cô ta không ở đây, hôm nay chú cũng sẽ lấy căn nhà này.”

“Hôm nay?” Nhậm Hiểu Niên kinh hoàng mở to hai mắt.

“Đúng vậy, hôm nay, bây giờ, sắp xếp hết đồ của mấy đứa, đêm nay trước mười hai giờ phải dọn sạch.”

Dịch Hành Vân hạ thông điệp.

“Chúng tôi không dọn, cũng không chuyển.” Nam Cung Thần Võ ra tiếng nói.

“Đúng, không chuyển.” Phương Dạ Bạch cũng nói.

“Không chuyển sao?” Dịch Hành Vân cười lạnh một tiếng, lập tức quay đầu hỏi Lí Minh Tông đang đứng ngây ngốc bên cạnh: “Người của công ty Vệ sinh đâu?”

“Đang đi trên đường.” Lí Minh Tông nói.

“Tốt lắm, anh ở lại đây giám sát bọn họ dọn dẹp xong thì rời đi, sau đó báo cho trung tâm cứu trợ hoặc viện mồ côi gì gì đó, bảo bọn họ dọn dẹp luôn cả ba tiểu quỷ này.” Khẩu khí của Dịch Hành Vân như thể coi mấy người Nhậm Hiểu Niên là rác vậy.

“Vâng.” Lí Minh Tông trộm liếc bọn họ một cái, lôi điện thoại ra gọi.

“Chú không thể làm vậy..... Đây là nhà của tôi.....” Nhậm Hiểu Niên vội la lên.

“Thực đáng tiếc, đã không phải rồi, bây giờ nó thuộc quyền sở hữu của chú.” Dịch Hành Vân quăng cho cô một cái cười lạnh, sau đó đi tuần tra xung quanh giống như chủ nhân, lại nói: “Kết cấu căn nhà này tốt lắm, hơn nữa còn có tiền đình sân sau, thiết kế thành nhà ăn chắc hẳn sẽ rất tuyệt.”

“Không được, không thể, căn nhà này không thể để cho chú cải tạo bừa như vậy được, xin chú cho chúng tôi một tháng, để chúng tôi nghĩ cách.....” Nhậm Hiểu Niên xông lên giữ chặt tay anh.

“Tránh ra!” Anh gần như là theo bản năng gạt cô ra.

Cô đứng không vững, cả người ngã sấp xuống phía sau, đầu đập lên tay vịn sofa, ngất xỉu.

“Hiếu Niên!” Nam Cung Thần Võ cùng Phương Dạ Bạch kinh hô lao tới.

Chính Dịch Hành Vân cũng ngây dại, anh không ngờ vung tay lên lại sẽ làm cô bé té xỉu.

“Tên chết tiệt kia! Anh làm Hiếu Niên bị thương!” Phương Dạ Bạch rống to.

“Tổng giám đốc.....” Lí Minh Tông cũng sợ đến mức tim đập nhanh, ngật ngừng nhìn anh.

Dịch Hành Vân phiền muộn ảo não, lập tức bước lên, lo lắng ngồi xổm xuống nâng Nhậm Hiếu Niên dậy, lúc này mới phát giác toàn thân cô thế nhưng nóng lên.

“Cô bé phát sốt!” Anh thở hốt vì kinh ngạc.

“VẬY..... Làm sao bây giờ? Có cần đưa cô bé đi bệnh viện hay không?” Lí Minh Tông kinh hô.

“Không! Không thể đưa đến bệnh viện!” Nam Cung Thần Võ cùng Phương Dạ Bạch đồng thanh hô to.

Dịch Hành Vân kinh ngạc trừng mắt nhìn bọn họ.

“Hiếu Niên không thể đến bệnh viện!” Nam Cung Thần Võ đẩy anh ra, lấy tay bảo vệ Nhậm Hiếu Niên.

“Đúng, cô ấy không thể đi.” Phương Dạ Bạch cũng ôm lấy cô.

“Vì sao không thể.” Dịch Hành Vân khó hiểu.

“Cô ấy..... Không thích đi bệnh viện, hơn nữa chúng tôi có thuốc của mình.” Nam Cung Thần Võ nói.

“Có thuốc của mình? Là ý gì? Mấy đứa bị bệnh đều tự uống thuốc linh tinh sao?” Dịch Hành Vân khó có thể tin hỏi.

“Không phải uống linh tinh, mà là..... Chúng tôi có thuốc tự chuẩn bị cho mình..... Uống vào sẽ không sao.” Nam Cung Thần Võ nói xong quay đầu nói với Phương Dạ Bạch: “Tiểu Bạch, cậu đi lấy thuốc.”

“Được.” Phương Dạ Bạch gật đầu, đứng dậy đi về phía ngăn tủ, mở ngăn kéo ra, lấy ra một cái lọ thủy tinh nhỏ.

Dịch Hành Vân đoạt lấy cái lọ thuốc không nhãn mác, nhíu mày quát hỏi: “Đây là thuốc gì?”

“Đưa tôi, đây là thuốc cảm của chúng tôi!” Phương Dạ Bạch hét to.

“Đây là thuốc cảm? Ai đưa? Mua thế nào? Mấy đứa..... Mấy đứa luôn uống bậy uống bạ mấy loại thuốc không nhãn mác này há?” Anh trừng mắt nhìn lũ tiểu quỷ đó.

“Đó không phải thuốc linh tinh đâu.” Nam Cung Thần Võ nhăn mặt nói. Thuốc anh đặc chế bị nói thành thuốc linh tinh, khiến cho anh rất khó chịu.

“Đúng vậy, thuốc này còn hiệu quả hơn thuốc bác sĩ kê. Mau đưa cho tôi, Hiếu Niên phải mau chóng uống thuốc.....” Phương Dạ Bạch túm đầu Dịch Hành Vân.

“Đủ rồi, Người lớn nhà mấy đứa để trẻ con sống như vậy sao?” Cả ngày hôm nay đầu Dịch Hành Vân đã co rút đau đớn, bây giờ lại càng đau.

“Cô ấy tự thân mình còn không lo xong, không có cách nào khác.” Nam Cung Thần Võ hừ lạnh.

Người nhà này quả thật không đỡ nổi!

Dịch Hành Vân không chịu nổi tịch thu cái chai, sau đó xoay người ôm lấy Nhậm Hiếu Niên.

“Này, chú muốn làm gì?” Nam Cung Thần Võ hét lớn.

“Chú đưa con bé đến bệnh viện, chú không cho phép mấy đứa làm bừa như vậy.” Anh nói xong đi thẳng ra cửa lớn.

Tuy rằng anh ghét trẻ con, nhưng không thể trơ mắt nhìn chúng nó làm ẩu.

“Không được! Buông Hiếu Niên ra!” Phương Dạ Bạch đi theo phía sau anh kêu to.

“Người như chú đừng xen vào chuyện của chúng tôi!” Nam Cung Thần Võ quát.

Người như chú?

Tiểu quý này dám không biết lớn nhỏ nói anh như thế?

Dịch Hành Vân tức giận hừ lạnh, “Yên tâm, chú chỉ đưa tiểu nha đầu này đi khám bệnh mà thôi, xác định con bé không sao sẽ lập tức đưa nó về. Chuyện của mấy đứa chú cũng chẳng thèm quản.”

Sau khi phiền chán bỏ lại những lời này, anh không để ý đến sự ngăn cản của hai tiểu quý kia, ôm Nhậm Hiếu Niên đi cấp cứu.

Sau khi truyền nước biển lại được ngủ một giấc, Nhậm Hiếu Niên nhanh chóng tỉnh. Nhưng khi cô phát hiện mình ở phòng cấp cứu bệnh viện, quả thực bị dọa ngây người.

“Tôi..... Tôi..... Tôi muốn về.....” Cô sợ hãi đứng lên, không để ý đến kim còn cắm ở cánh tay đã muốn nhảy xuống giường.

Dịch Hành Vân nhanh chóng bắt lấy cô, quát khê: “Cháu đang làm cái gì đấy hả? Chờ truyền nước biển xong rồi về.”

“Không, tôi..... Tôi không thể tới bệnh viện.....” Cô nói xong đầu có chút quay cuồng, cúi đầu thở gấp một hơi.

“Cháu đừng lộn xộn, gáy của cháu bị thương, ngoan ngoãn nằm xuống.” Anh đẩy cô về giường.

“Đầu tôi.....” Cô kinh ngạc vuốt cái gáy dán băng gạc, khi nhớ ra là anh hất tay đẩy cô ra thì mày nhỏ khê cau lại.

“Còn nữa, cháu bị bệnh, đang phát sốt, chờ hạ sốt mới có thể đứng lên.”

“Tôi không cần truyền nước.....” Cô bất an nhìn chất lỏng trong bình, lại nói: “Tôi uống thuốc ở nhà là được rồi.”

“Chậc, bị bệnh phải đến bệnh viện khám, không nên tùy tiện uống thuốc, sao chút đạo lý đó mà mấy đứa cũng không hiểu? Chẳng lẽ cô giáo không dạy sao?” Anh khiển trách.

“Chú không hiểu.....” Cô vội la lên.

Từ trước đến nay cô bị bệnh nhưng không bao giờ đến bệnh viện ngoại trừ sợ bí mật bị bại lộ, còn là sợ thuốc của bệnh viện sẽ ảnh hưởng đến biến hóa của tế bào trong cơ thể.

“Ngồi im cho chú, chú mệt muốn chết rồi, đừng có tăng thêm phiền toái cho chú nữa. Vì mấy tiểu quý các cháu, chú còn phải tới bệnh viện đây vì khuẩn cùng hôi hám này Thật sự là quá đủ rồi.” Anh không nể mặt, tức giận bịt mũi, nhưng bực mình hơn cả là anh lại vì tiểu quý này mà bận bịu cả ngày trời.

Nhậm Hiểu Niên trừng mắt nhìn anh, ngậm miệng lại, âm thầm nói nhỏ trong lòng.

Người này chỉ được cái đẹp mã, nhưng cá tính thật sự rất tệ.

“Rốt cuộc dì cháu chạy đi đâu rồi hả? Cháu bệnh thành như vậy, cô ta cũng nên đến thăm chứ?”

Hai tay anh cọ vào thắt lưng hỏi.

Nhậm Hiểu Niên không hé răng.

“Không phải cháu nên gọi cho cô ta về sao?”

Nhậm Hiểu Niên vẫn không hé răng.

“Nhậm Hiểu Niên, chú đang hỏi cháu đấy, sao không trả lời?” Anh nhăn mày.

“Không phải chú bảo tôi im lặng sao?” Cô bất đắc dĩ nói.

“Cháu.....” Anh thiếu chút nữa tắc thở. Tiểu quỷ này.....

“Nếu chú thấy mệt với phiền, thì về đi! Không cần quan tâm đến tôi, tôi ở đây một mình cũng được, chờ truyền nước xong tôi sẽ tự về nhà.” Nhậm Hiểu Niên hừ nhẹ.

“Chú thực sự không muốn quản cháu đâu, nhưng mà đầu cháu bị thương là do chú, chú sẽ phụ trách tới cùng. Chờ truyền xong, bác sĩ xác định cháu không sao thì cháu có thể đi. Chú sẽ bảo trợ lý đưa cháu về.” Anh nghiêm mặt nói.

“Chú muốn phụ trách như thế nào? Chú hại tôi sưng u một cục, nhờ nào bị chấn động hoặc ngu đi thì làm sao?” Cô trừng anh.

“Nếu sợ bị như vậy thật thì đi chụp X quang.....” Hai tay anh tiếp tục cọ thắt lưng.

Nghe thấy chụp X quang, sắc mặt cô đột nhiên thay đổi nhảy dựng lên, kinh hoảng kêu: “Không được! Không thể chụp, trăm ngàn không thể chụp X quang — a ôi!”

Hét được một nửa, trước mắt cô quay cuồng, lại ôm lấy đầu ngã lên trên giường.

Dịch Hành Vân sợ hãi, lập tức vươn tay nhẹ đặt lên trán cô, thử nhiệt độ cơ thể cô.

“Làm sao vậy, đầu còn đau không?” Anh ghé sát vào nhìn cô chăm chăm, mày nhíu chặt.

Nhậm Hiểu Niên ngẩn ngơ, chậm rãi mở mắt ra.

Tay Dịch Hành Vân cũng giống như con người anh, mạnh mẽ mà lạnh như băng. Nhưng bàn tay to lớn lạnh lẽo này đặt trên trán cô lại khiến cô vô cùng thoải mái, ngoài ý muốn giảm bớt choáng váng trong đầu cô.

Nhưng rõ ràng anh là người khiến người ta chán ghét, vì sao chớp mắt cô lại cảm thấy kỳ thật anh không xấu như vậy.....

“Bị choáng sao? Có buồn nôn không?” Anh thấy cô ngẩn người, đưa cả hai tay lên áp lên mặt cô, lại hỏi.

Cô bỗng dưng cảm thấy thẹn thùng, vội vàng đẩy tay anh ra.

“Không sao, không sao, tránh ra một chút, đừng chạm vào tôi.....”

Dịch Hành Vân thu tay, trầm ngâm: “Nếu thực sự không thoải mái thì làm kiểm tra toàn diện.....”

“Tôi không cần kiểm tra, tôi chỉ muốn về nhà, cho tôi về nhà.” Cô hô to.

Anh kinh ngạc nhíu mày, phản ứng của cô bé này thật sự rất kỳ quái, dường như vô cùng sợ kiểm tra thân thể.

“Tôi..... Tôi muốn về, tôi không muốn ở đây..... cho tôi về nhà.....” Cô phiền lòng chôn mặt vào gối.

“Tốt, muốn về cũng để chú đưa về. Nhưng mà về nhà rồi mà thấy không khỏe, chú cũng mặc kệ.” Anh hừ lạnh.

“Tốt nhất là mặc kệ đi, cũng đừng đến làm phiền chúng tôi, để chúng tôi sống yên.” Cô lầm bầm nói.

“Không thể để mấy đứa sống ở đây được, buổi tối công ty vệ sinh sẽ bắt đầu dọn dẹp căn nhà kia, trước khi sang tuần mấy đứa phải chuyển đi.” Anh đã sai Lí Minh Tông đi xử lý những chuyện có liên quan.

Nhậm Hiểu Niên chậm rãi ngẩng đầu nhìn anh, “Chúng tôi thật sự..... không thể không chuyển đi sao?”

“Đúng.”

“Như vậy..... Có thể cho tôi chút thời gian không? Nhà tôi..... ‘Người lớn’ nhà tôi có lẽ một tháng nữa sẽ về. Sau khi cô ấy về chúng tôi sẽ lập tức chuyển nhà.”

“Một tháng? Không được.” Anh lạnh lùng đó nói.

“Làm ơn, bây giờ chúng tôi không có tiền, cũng không có chỗ nào để đi. Chú đuổi ba đứa trẻ con bọn tôi đi sẽ khiến truyền thông ồn ào, cũng sẽ ảnh hưởng không tốt đến hình ảnh của khách sạn đấy.” Cô nhắc nhở anh hậu quả.

Dịch Hành Vân nhíu mày, tiểu quý này dám uy hiếp anh?

“Kỳ thật, chỉ cần tạm thời xin nhân viên trung tâm cứu trợ trẻ em sắp xếp cho mấy đứa là được.” Anh cười lạnh.

“Tôi sẽ đến đài truyền hình yêu sách, nói chú là ba ba của ba đứa chúng tôi.” Cô học anh cười lạnh.

“Cái gì?” Dịch Hành Vân trố mắt há hốc mồm.

Con nhóc..... Con nhóc này nói cái gì? Ba ba?

“Tôi nói thật đấy, nếu chú thật sự không dàn xếp, tôi sẽ đến đài truyền hình lên án, lại mang Thần Võ cùng Tiểu Bạch đến công ty chú làm loạn, nói chú ác ý bỏ rơi bọn tôi.” Cô hừ lạnh.

Nam Cung Thần Võ đã dạy cô chiêu này. Hôm nay trước khi cô đi, Thần Võ đã nói, nếu Dịch Hành Vân nhất quyết đuổi bọn họ đi thì hãy đe dọa anh ta, quậy lớn chuyện.

Chẳng qua buổi sáng ở văn phòng anh ta cô chưa kịp đe dọa thì thân thể cô đã phát tác thôi.

“Cháu.....” Dịch Hành Vân trừng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, bỗng cảm thấy biểu tình lúc này của cô thoạt nhìn không giống đứa bé bảy tuổi.

Lúc trước anh đã cảm thấy cô bé này dùng từ quá mức thành thạo, không thể ngờ ngay cả cá tính cũng vượt tuổi quá đáng.....

“Chỉ cần chú để bọn tôi ở lại đó một tháng, tôi sẽ không làm loạn.” Nhậm Hiếu Niên lén nhìn phản ứng của anh.

“Cháu cho là người khác sẽ tin lời một đứa tiểu quỷ sao?” Anh giận dữ cười lại.

“Tin, đối với đại đa số mọi người, nhất là phóng viên, lời trẻ con lại là chân thực nhất.”

“Vậy thì sao? Chú căn bản sẽ không để ý loại tin tào lao này, nếu cháu dám.....” Anh hừ một tiếng.

Ánh mắt cô đột nhiên biến chuyển, không đợi anh nói xong, liền giả bộ khóc to: “Ba! Sao ba lại bỏ con? Oa..... Ba rõ ràng chính là ba con còn không thừa nhận..... Ba ba..... Con tìm ba thật khổ quá.....”

Mọi người trong phòng cấp cứu đều kinh ngạc.

Dịch Hành Vân hoảng sợ, vội vàng che miệng của cô lại, nói: “Cháu đang làm cái gì đấy hả?”

“Oa.....” Cô né khỏi tay anh, lại kêu to: “Ba ba vì sao ba không nhận con cũng không cần con –”

“Này, đừng làm loạn!” Anh vừa tức vừa vội.

“Ba..... vì sao ba lại hung dữ với con..... Oa.....” Cô tiếp tục diễn, gần như kinh động toàn bộ bác sĩ y tá trong phòng cấp cứu.

“Được rồi được rồi, mau cầm miệng, lập tức cầm miệng lại cho chú.” Anh lại che miệng cô, sốt ruột trách móc.

Cô im lặng, giương mắt nhìn anh, chờ anh trả lời.

Dịch Hành Vân trừng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú nhưng tuyệt đối không đáng yêu của cô, buông tay ra, âm thầm cắn răng. Không ngờ anh lại bị một tiểu quỷ bảy tuổi uy hiếp.

“Được, một tháng, đến lúc đó mấy đứa phải cú hết.” Anh tức giận nói.

Cô cười thầm trong lòng, thật sự giống như Thần Võ nói, Dịch Hành Vân là người đàn ông sĩ diện, anh chịu không nổi những chuyện làm cho mình mất mặt.

“Cám ơn, trong một tháng, tôi sẽ nghĩ cách chuyển nhà.” Cô tươi cười.

“Trước tiên phải nói rõ là căn nhà đó chỉ cho mấy đứa mượn tạm. Trước khi mấy đứa chuyển nhà, chú sẽ tìm người đến dọn dẹp sạch sẽ, cho nên sẽ thường xuyên ra vào. Mấy đứa phải mở cửa, không được phép khóa.” Anh lập tức lại nói.

“A? Chú muốn sửa sang lại phòng ở trước?” Tươi cười trên mặt cô nhanh chóng biến mất.

Để cho người ngoài ra ra vào vào nhà cô, vậy bí mật của cô chẳng phải.....

“Sao? Không được thì ngày mai mấy đứa phải chuyển đi.”

“Được được được..... Cứ vậy đi, chỉ cần để cho chúng tôi ở một tháng thì thế nào cũng được.” Cô vội vàng vươn hai tay làm bộ đầu hàng và hoảng hốt, cũng cảm kích mỉm cười với anh.

Anh lại nhíu mày, hoài nghi có thật là mình đang nói chuyện với một đứa nhóc 7 tuổi không.

Nhậm Hiếu Niên này dùng từ, khẩu khí, thậm chí biểu tình, động tác, đều giống người lớn. Khiến trong lòng anh luôn hiện lên một cảm giác kì lạ, cảm giác này giống như.....

Giống như trong thân thể cô bé này đang cất giấu một linh hồn của người lớn. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) ();
```


HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 4

Tuy Nhậm Hiểu Niên tranh thủ được thời gian tận một tháng, nhưng mà, giờ lại phải suy nghĩ xem xử lý phòng thí nghiệm thế nào mà vẫn không tổn thất gì cho cô.

Phòng ở bị tịch thu, có nghĩa là ba người họ phải tìm chỗ khác để mở phòng thí nghiệm, nhưng để xây lại phòng thí nghiệm có lẽ phải tốn rất nhiều tiền, mà trước mắt tiền họ gửi trong ngân hàng vốn không đủ.....

“Tiểu Bạch bán người máy USB đi, chúng ta sẽ có một khoản thu.” Nam Cung Thần Võ nói.

“Nhưng với hình dáng bây giờ của tôi, không có cách nào đi tìm Lưu quản lý của khoa học kỹ thuật Lăng Thông nói chuyện được.” Nhậm Hiểu Niên bất đắc dĩ nói.

Trước kia đều là cô ra mặt bàn bạc với Lưu quản lý về những tác của phẩm Tiểu Bạch, nhưng bây giờ cô thế này.....

“Tôi đã thiết kế một cái webcam chat, cho cô và Lưu quản lý dùng webcam chat nói chuyện với nhau là được.” Phương Dạ Bạch nói ra cách giải quyết.

“Tôi và Lưu quản lý nói chuyện với nhau? Khi nào.” Nhậm Hiểu Niên ngân ngơ.

“Ngày hôm qua.”

“Tôi không có.....”

“Ngu ngốc, Tiểu Bạch mô phỏng theo dáng điệu của cô, nói chuyện trực tuyến với Lưu quản lý, Lưu quản lý thấy người máy hình cầu kia, rất thích, giá và hợp đồng đều được thỏa thuận ngay, tiền cũng được gửi vào tài khoản trước rồi, cô chỉ cần mang người máy USB đến là được rồi.”

“Hả? Thế anh ta đã nhìn thấy rồi.....” Cô giật mình.

“Yên tâm đi, anh ta nhìn trên máy tính, mặt mũi và giọng nói của cô lúc hai mươi sáu tuổi, anh ta không nghi ngờ gì.” Phương Dạ Bạch nói.

“Oa, có thể làm được như vậy sao?” Cô ngạc nhiên hỏi.

“Cái này rất đơn giản.” Phương Dạ Bạch nhún vai.

“Đừng quên, Tiểu Bạch là thiên tài máy tính, chuyện này với anh ta mà nói không thấm tháp chút nào đâu.”

Nam Cung Thần Võ cười khẽ.

“Tiểu Bạch là thiên tài máy tính, Thần Võ là thiên tài sinh hóa y học, các anh đều rất lợi hại.....”

“Cô cũng là chuyên gia tế bào con người đấy, Hiếu Niên.” Phương Dạ Bạch bổ sung.

“Chuyên gia với thiên tài để làm gì? Năm năm rồi, đến giờ chúng ta vẫn chưa giải được câu đố kia.....” Cô than vãn, chợt nghe tiếng chuông cửa lớn bị mở ra.

“Suyt, đừng nói nữa.” Nam Cung Thần Võ thấp giọng quát dừng, “Tên kia đến đấy.”

Cô và Phương Dạ Bạch lập tức không lên tiếng, làm bộ ngoan ngoãn ăn cơm trưa.

Vì thế, khi Dịch Hành Vân đi vào phòng, nhìn thấy ba đứa trẻ ngồi trên bàn cơm, yên lặng ăn cơm hộp.

Lông mày của anh bất giác nhíu lại.

Mỗi lần gặp ba tiểu quý này, anh đều khó chịu, không chỉ là vì anh vốn ghét trẻ con, mà nhân tố quan trọng hơn là do bọn chúng không giống trẻ con chút nào.

Mấy ngày nay, căn nhà được dọn sạch sẽ, anh phải thảo luận quá trình sửa chữa với nhà thiết kế nên phải thường xuyên kiểm tra kết cấu và bố cục của căn nhà trước, vì thế mà luôn phải đối mặt này ba người “Dân bản xứ” này.

Bây giờ anh cũng đã biết rõ tên của ba đứa nhóc này, ngoài Nhậm Hiểu Niên ra, hai đứa trẻ kia một đứa là Nam Cung Thần Võ, một đứa là Phương Dạ Bạch, ba tính cách khác nhau, lại khó trị như nhau, nếu không sẽ không đáp lại câu hỏi của anh, sẽ không tranh luận, ngoan ngoãn nghe lời người lớn ngay từ đầu rồi.

“Dịch Hành Vân, tới rồi à.” Nhậm Hiểu Niên chủ động chào hỏi anh.

Nhìn xem, chính là cái loại khẩu khí với thái độ đối đãi ngang hàng này làm anh tức giận, tiểu nha đầu này nghĩ mình đang gọi ai đấy? Anh không phải là bạn bè của cô.

“Cháu nên gọi tôi là chú Dịch đi?” Anh nhắc lần lại nữa.

“Gọi cha còn hay hơn.” Nam Cung Thần Võ cười nhạo nói.

Anh kiềm chế tức giận, lạnh lùng quát khê: “Muốn tiếp tục ở lại thì ngoan ngoãn một chút cho chú. Nên lễ phép một chút, Nam Cung Thần Võ.”

Nhậm Hiếu Niên thấy anh tức giận, vội vàng vỗ vỗ Nam Cung Thần Võ, muốn anh ta kiềm chế một chút, sau đó nhận lỗi nói: “Ngại quá, họ..... Hơi nghịch chút, chú đừng giận.”

Anh trừng mắt nhìn cô, hừ nói: “Các cô các cậu là do thiếu giáo dục nên mới bướng thế, chú thấy nên đưa tất cả vào trường học đọc sách mới được.”

“Trường học rất nhàm chán.” Phương Dạ Bạch nói.

Nhậm Hiếu Niên nhanh chóng đẩy anh ta, vội hỏi: “Chúng tôi..... Chờ..... dì về. Sau khi chuyển nhà, dì sẽ đưa chúng tôi về trường học.”

“Không cần giải thích, dù sao cũng không phải là chuyện của chú.” Anh nheo mắt lại, lười quản bọn nó có đi học hay không, xoay người đi thẳng lên cầu thang tầng hai.

“Anh muốn làm gì?” Nam Cung Thần Võ quát.

“Chú muốn xem từng phòng trên tầng một chút.” Anh nói xong liền đi lên trên.

Sắc mặt Nam Cung Thần Võ hơi thay đổi, buông dũa xuống, nhảy xuống ghế dựa, đuối theo, ba bước cũng thành hai bước, đứng chặn trước cửa phòng mình.

“Tôi không cho phép người khác vào phòng tôi.”

“Tránh ra, tiểu quỷ.” Dịch Hành Vân cúi đầu nhìn anh.

“Không được, anh dám xâm phạm quyền riêng tư của tôi, tôi sẽ kiện anh.” Nam Cung Thần Võ mất hứng bỏ lại một câu, vào phòng, đập mạnh

vào cửa.

Anh há hốc mồm. Riêng..... Quyền riêng tư? Kiện anh? Bây giờ tiểu quý bảy tuổi đều khoa trương như vậy sao?

Lúc này, Phương Dạ Bạch cũng xông lên tầng nhanh như chớp, chạy về phòng mình, khóa trái luôn.

Sự tức giận xông lên đầu, Dịch Vân Hành tức đến nỗi hai tay xoa thắt lưng, lớn tiếng tức giận nói: “Mấy đứa nghe cho rõ, căn nhà này giờ không phải là của mấy đứa nữa.”

Nhậm Hiểu Niên lén lút đến bên cạnh anh, bất đắc dĩ thở dài, cầu xin: “Trong phòng họ có tài liệu với mấy thứ rất quý giá, không thể làm bừa được, có thể xin chú một tháng sau tới sửa lại sau được không?”

Dịch Vân Hành quay đầu nhìn cô, nghiêm khắc nói: “Đừng có được đằng chân lân đằng đầu, chú thấy chú đã rất nhân từ với các cháu rồi, mới có thể để các cháu kiêu ngạo như thế.”

“Rất xin lỗi, tính hai người họ là vậy, tôi sẽ dạy dỗ lại họ.” Nhậm Hiểu Niên cười khổ.

“Cháu cũng chỉ là tiểu quý, cháu muốn dạy dỗ ai?” Anh tức giận nói.

“Tôi..... Tôi dù sao cũng hơn họ một tháng.....”

“Hừ, thật sự là đủ rồi, chú lại hờn dỗi với ba đứa trẻ con bảy tuổi, rất buồn cười.” Anh xoa ấn đường, dứt khoát xoay người xuống tầng, đi cầu thang thông với tầng hầm ngầm.

Nhậm Hiểu Niên sợ hãi, sợ anh nhìn thấy thứ không nên thấy, căng thẳng theo sau anh, hỏi: “Dịch Vân Hành, bây giờ chú muốn làm gì?”

“Chú muốn đến xem tầng hầm ngầm.” Anh nói.

“Tầng hầm ngầm không có gì hay để xem.” Cô vội hét lên.

“Chú phải xem xét tầng hầm ngầm một chút thì tương lai mới biết dùng để làm gì.” Anh tiến vào tầng hầm ngầm, mở đèn lên, trước mắt lập tức xuất hiện một không gian rộng lớn.

Nơi này vốn dĩ rất nhiều đồ linh tinh, nhưng dọn sạch đi, chỉ còn lại một cái tủ làm việc lớn kê sát tường với một đồng hộp giấy.

“Chỗ này là nhà kho, không có gì hay để xem đâu.....” Nhậm Hiểu Niên nhanh chóng giải thích.

Anh quay đầu liếc cô một cái, nhíu mày nói: “Kỳ lạ, cháu đi theo chú làm gì?”

“Tôi..... Tôi muốn giới thiệu giúp chú.” Cô cười trừ với anh.

“Không cần, tự chú sẽ xem.” Anh phiền chán vẫy vẫy tay.

Nhưng cô vẫn dán lấy anh không tha, anh đi một bước, cô cũng đi một bước.

“Nhậm Hiểu Niên, cháu không có việc gì làm sao?” Anh đứng lại, xoay người lờm cô.

“Không có việc gì hết.” Cô lắc đầu.

“Không có việc gì thì đi đọc sách.”

“Sách tôi đọc hết rồi.” Cô vẫn lắc đầu.

“Vậy đi làm việc cháu muốn làm, đừng đi theo chú.” Anh nói xong đến chỗ tủ làm việc.

Cô mở to hai mắt, chỉ sợ anh phát hiện ra cửa vào phòng thí nghiệm.

Anh yên lặng nhìn tủ làm việc, nhớ tới ngày đó không hiểu sao lại phát hiện Nam Cung Thần Võ và Phương Dạ Bạch ở trong này, khi đó, hai tiểu quý trốn ở đây làm gì?

Còn có, ngày đó Nhậm Hiểu Niên hình như cũng đi lên tầng từ chỗ này, nhưng lúc ấy anh không thấy cô.....

Một cảm giác kỳ lạ lại nảy lên trong lòng.

Nói thẳng, anh để bọn nhóc ở lại không phải uy hiếp chúng thật, mà là anh rất muốn thấy “người phụ nữ” chăm sóc cho ba tiểu quý kia tốt cuộc là thần thánh phương nào.

Không biết vì sao, anh cảm thấy người nhà này có gì đó không bình thường, nhưng lại không thể nói rõ ra được.

Sai trợ lý Lí Minh Tông đi thăm dò, lại không tra ra được tài liệu liên quan đến người trong nhà này, đến ngay cả chính tín xã cũng không tìm ra dấu vết nào.

Vì vậy Lí Minh Tông còn kêu gào nơi này là tà môn, nói mấy người ở đây vốn không phải là người.

“Chỗ này..... Bình thường lúc nào chơi trốn tìm chúng tôi mới xuống đây.....” Nhậm Hiểu Niên không biết anh suy nghĩ gì, muốn dời sự chú ý của anh đi.

Anh liếc cô, đột nhiên cảm thấy rất buồn cười.

Với trực giác của anh, ba tiểu quý quái gở lão luyện này vốn không thể nào chơi trò trốn tìm ngây thơ được.

“Bình thường các cháu làm gì?” Anh thật sự rất tò mò. Theo quan sát của anh, chúng không đến trường, cũng rất ít khi ra khỏi nhà, gần như đều ở

trong nhà. Trẻ con bình thường có đứa nào chịu được một ngày buồn chán như vậy?

“Hả?” Nhậm Hiếu Niên bị anh hỏi ngẩn ra.

“Luôn trốn trong nhà vậy ba đứa các cháu đang làm gì?” Anh hỏi lại.

“Cũng không làm gì cả..... Thì..... Thì đọc sách..... Làm gì đấy..... Việc của mình.....” Cô lắp bắp nói.

“Việc của mình? Cháu nói cho chú biết, trẻ con bảy tuổi thì có việc gì?” Anh nhíu mày. Hai bé gái bảy tuổi nhà chị gái anh vốn không thể ở yên trong phòng 10 phút được.

“À, thì..... chúng tôi đều ở đây..... Ừm..... à.....” Cô đang cố gắng nghĩ ra một lý do, di động lại đột nhiên vang lên.

Cô cầm lấy nghe, trong tai truyền đến giọng Nam Cung Thần Võ đề thấp trách mắng.

“Cô đang làm gì đấy? Đừng để ý Dịch Hành Vân, cô càng đi theo anh ta, anh ta càng dễ nghi ngờ hơn, nhanh đi chuyển tiền đi.”

“À? Đúng rồi đúng rồi, nên chuyển tiền.....” Cô hô nhỏ một tiếng, lấy tay vỗ vỗ lên trán, lập tức ngẩng đầu nói với Dịch Hành Vân: “Tôi nhớ ra rồi, tôi phải ra ngoài, chú cứ từ từ mà xem đi.”

Dứt lời, không đợi anh trả lời, cô xoay người chạy lên phòng khách.

Dịch Hành Vân nheo mắt lại, nhìn chăm chăm bóng dáng nhỏ nhắn của cô, nảy lên sự nghi ngờ trong lòng.

Chuyển tiền?

Tiểu nha đầu này ra ngoài chuyên tiền gì? Không phải là..... Là mua bán thuốc phiện chứ?

Nghĩ đến “Thuốc phiện”, anh biến sắc.

Nghĩ lại, ba đứa trẻ kỳ quặc này sống một mình, còn cố ý để cho căn nhà lớn thành tan hoang thế này, anh càng chắc chắn phỏng đoán của mình.

Người phụ nữ kia không ra mặt, có lẽ thật sự lợi dụng ba đứa trẻ ngây thơ không biết gì về chuyện thuốc phiện.....

Khụ, được rồi, hoặc là chúng tuyệt đối không ngây thơ không biết gì, nhưng bọn chúng trưởng thành sớm còn hay làm mấy chuyện thần bí kì lạ, chắc chắn là có nguyên nhân, hoặc đã trải qua chuyện gì đấy.

Một cơn tức giận bỗng nhiên xông vào ngực, tính cách thích sự sạch sẽ của anh khiến anh ghét những gì không sạch sẽ, không chỉ là hoàn cảnh công việc, còn có việc và người. Trên thương trường, anh có thể dùng thủ đoạn để đạt được mục đích, nhưng anh không làm trái pháp luật, cũng ghét nhất là dính vào thuốc phiện, gái gú, bài bạc..... Những hành vi thối nát buồn nôn kia đều làm anh thấy ghê tởm.

Xem ra, anh phải điều tra rõ ràng mới được. Nếu anh thấy mấy tiểu quỷ kia không làm việc phi pháp như bản, anh cũng không dễ dàng buông tha chúng, cũng muốn bắt được người phụ nữ trốn sau màn kia.

Vì thế, anh gọi điện thoại cho Lí Minh Tông, muốn anh ta chạy từ công trường khách sạn đang thi công tới, cùng anh theo đuôi taxi Nhậm Hiểu Niên ngồi, đi một mạch vào nội thành.

“Kỳ lạ, em gái nhỏ kia tự mình bắt taxi muốn đi đâu vậy? Cô bé ấy dường như rất quen với việc một mình ra khỏi nhà, còn tự mình gọi taxi.....” Lí Minh Tông ngồi bên cạnh lái xe buồn bực hỏi.

“Được rồi, đừng mất dấu.” Dịch Hành Vân nhìn chăm chăm vào xe taxi phía trước, lạnh lùng nói.

“Vâng.”

Thật ra Dịch Hành Vân cũng phát hiện, Nhậm Hiểu Niên bảy tuổi thật sự biết ra khỏi nhà một mình, giống lần trước cô trực tiếp chạy tới công ty tìm anh “nói chuyện”, thế này có giống chuyện mà một đứa trẻ bình thường sẽ làm không?

Con bé giống như hoàn toàn không ý thức đến tuổi của mình, hoặc nên nói là dường như đã xem mình như người trưởng thành.

Rốt cuộc là cha mẹ kiểu gì mà để con bé có cá tính này?

Còn có, “Người lớn” từ miệng cô nói ra có quan hệ gì với cô?

“A, tổng giám đốc, cô bé xuống xe rồi.” Lí Minh Tông hô nhỏ.

Dịch Hành Vân nhìn thân hình nhỏ bé của cô xuống taxi, đi vào tòa cao ốc văn phòng cao nhất.

“Minh Tông, dừng xe.”

“Tổng giám đốc, anh..... Muốn vào theo sao?” Lí Minh Tông dừng xe bên đường, quay đầu hỏi.

“Nơi này không dừng xe được, anh đừng chờ tôi, về công ty luôn đi.” Anh nói xong mở cửa xuống xe, đi đến tòa cao ốc.

Lí Minh Tông ngạc nhiên nhìn anh, thậm chí lẩm bẩm: “Tổng giám đốc làm sao vậy? Sao lại để ý đến việc của một tiểu nha đầu như vậy?”

Dịch Hành Vân theo vào cao ốc, đúng lúc thấy Nhậm Hiểu Niên bị bảo vệ cao ốc ngăn lại.

“Cháu gái à, cháu muốn tìm ai?”

“Tôi có thứ này cần đưa cho quản lý Lưu của khoa học kỹ thuật Lăng Thông.” Nhậm Hiếu Niên chỉ vào hộp giấy nhỏ trong tay.

“Xin đợi một chút, tôi đi thông báo cho quản lý Lưu.”

Bảo vệ nghi ngờ liếc nhìn cô một cái, đang định gọi điện thoại, một người đàn ông mặc tây trang màu sẫm vội vàng đi ra từ trong thang máy, cười nói với Nhậm Hiếu Niên: “Cháu chính là Nhậm Hiếu Niên à? quản lý Lưu đang ở bên ngoài, anh ấy bảo tôi đưa cháu đi tìm anh ấy.”

Nhậm Hiếu Niên sững sốt, đột nhiên sắc mặt hơi thay đổi.

Không đúng.

Quản lý Lưu chỉ biết “Nhậm Hiếu Niên” hai mươi sáu tuổi, cho tới giờ anh ta chưa từng thấy dáng vẻ bảy tuổi của cô, nhưng người này vừa nhìn thấy cô đã gọi được ngay tên cô.....

Một sự sợ hãi vô hình chui vào lòng cô, cô chỉ cảm thấy lưng run lên từng cơn.

“Đi thôi! Quản lý Lưu đang chờ cháu.....” Người đàn ông kia đưa tay muốn kéo cô.

Cô sợ hãi, xoay người bỏ chạy.

“Này!” Người đàn ông lập tức đuổi theo.

Dịch Hành Vân tuy rằng còn chưa hiểu tình hình cho lắm, nhưng anh nhanh chóng đi lên bắt lấy Nhậm Hiếu Niên đang muốn chạy ra cửa lớn, thấp giọng kêu: “Làm sao vậy? Sao lại thế này?”

Nhậm Hiếu Niên kinh hoàng ngẩng đầu, thấy anh đột nhiên ngăn ngõ.

Sao Dịch Hành Vân lại ở đây?

“Sao cháu lại muốn chạy?” Dịch Hành Vân nhú mày hỏi.

Cô còn chưa trả lời, người đàn ông mặc tây trang kia lại tới đây giữ chặt tay cô, nói: “Không phải cháu muốn tìm quản lý Lưu sao? Đi theo chú, chú đưa cháu đi tìm anh ấy.”

“Đừng chạm vào tôi!” Cô hoảng sợ hét lên, nép sát vào Dịch Hành Vân.

Dịch Hành Vân bắt lấy tay người nọ, lạnh lùng gạt bỏ: “Buông cô bé ra.”

Người nọ nhìn anh chăm chăm, hừ nhẹ: “Anh là thế nào với cô bé?”

“Tôi? Tôi là người giám hộ.” Dịch Hành Vân nghiêm chỉnh nói.

Nghe anh tự nhận là người giám hộ của cô, đột nhiên tim Nhậm Hiểu Niên nhảy dựng, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh.

“Người giám hộ?” Trong mắt người nọ hiện lên một tia nghi hoặc.

“Đúng, từ giờ về sau tôi chăm sóc cho cô bé này, xin hỏi anh có chuyện gì sao?” Dịch Hành Vân lạnh tê hỏi.

“Cháu còn cần người giám hộ à?” Người nọ cúi nhìn Nhậm Hiểu Niên, khẩu khí mang theo sự châm biếm.

Sắc mặt cô nháy mắt trắng xanh, cả người cứng lại.

Người này..... Là ai?

Anh ta biết! Biết thân thế của cô, còn cả chuyện của cô!

“Cô bé đương nhiên là cần, cô bé mới chỉ bảy tuổi thôi.” Tính cách Dịch Hành Vân không kiên nhẫn, dùng sức cản tay người nọ.

“Vậy sao?” Người nọ cười cười, chậm rãi lùi ra, nói với Nhậm Hiếu Niên đang sợ hãi: “Được rồi, xem ra chúng tôi đành phải để lần sau hàn huyên vậy, Nhậm Hiếu Niên ‘bảy tuổi’.”

Người nọ nói xong liền rời đi, nhưng lời nói anh ta để lại làm cho Nhậm Hiếu Niên bị dọa nhũn cả hai, cả người suy sụp ngồi dưới đất.

Thật sự..... Có vấn đề.

Phương Dạ Bạch vẫn nghi ngờ có người âm thầm tìm kiếm tin tức của ba người họ, nhưng đối phương là ai bọn họ cũng không biết. Vì để được an toàn, Tiểu Bạch mới phong tỏa toàn bộ tư liệu liên quan đến ba người họ.

Chính sự bình tĩnh của năm năm nay khiến cô nghĩ Tiểu Bạch chỉ quá nhạy cảm thôi.

Không ngờ, hôm nay đã có người trực tiếp tìm tới cô.....

“Cháu biết người kia sao?” Dịch Hành Vân cúi đầu nhìn cô.

Cô ngạc nhiên lắc đầu.

“Nhưng anh ta hình như lại biết cháu.” Anh nhíu mày.

Cô kinh hãi hơi rụt lại.

Đúng, người nọ biết cô, đây mới là nguyên nhân chính khiến cô bất an.

Rốt cuộc..... Người nọ biết được những gì? Đã biết bao nhiêu?

Quen nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của cô lâu ngày, anh tức giận kéo cô, giận nói: “Cháu đây, rốt cuộc một mình chạy tới chỗ này làm gì?”

“Tôi.....”

“Cháu vừa nói cháu muốn tìm một quản lý Lưu? Anh ta là ai vậy? Cháu muốn đưa tiền gì cho anh ta?”

Cô trợn mắt, lườm mắt anh hô nhỏ: “Chú theo dõi tôi à?”

“Một bé gái ít tuổi chạy đến kiểu tòa nhà kinh doanh này, rốt cuộc cháu muốn đưa tiền gì?” Anh nhìn cái hộp nhỏ trong tay cô.

“Ai, Dịch Hành Vân, chú theo dõi tôi thật đấy à?” Cô nhăn mày nhỏ.

“Chú đây là giám sát cháu, để cháu không lầm đường lạc lối.”

“Hả? Lầm đường lạc lối cái gì?” Cô há hốc mồm.

“Đưa chú cái hộp cháu đang cầm xem bên trong có cái gì? Có phải có người bảo cháu chuyển hàng cấm gì đó không?” Anh đưa tay muốn lấy cái hộp của cô.

Hả! Anh ta..... Anh ta sao lại nghĩ cô đưa hàng cấm?

“Không được! Không thể cho chú xem được.” Cô kinh hãi, vội vàng giấu cái hộp ra sau.

“Chú biết ngay là có vấn đề, mau đưa cho chú.” Cô càng giấu, anh càng chắc chắn cô đang làm chuyện xấu.

“Không được.” Cô cố gắng giữ chặt cái hộp hơn.

“Đưa chú xem nhanh lên, tiểu quý cháu ngộ nhờ ngây thơ bị người ta lợi dụng, chết thế nào cũng không biết, đưa chú –” Anh giận dữ, bàn tay to dùng sức kéo một cái.

Kết quả là cái hộp bị chia thành hai nửa, kim loại hình tròn rơi ra, một quả bóng tròn rơi xuống đất lại đột nhiên vươn tứ chi ra, giống người máy nhỏ.

“A! Chú xem, là tại chú là tại chú, nếu rơi hỏng thì làm sao bây giờ?”
Cô hốt hển dậm chân, vội ngồi xổm xuống nhặt lên.

Anh chờ ra, ngạc nhiên nhìn món đồ chơi người máy nhỏ này, thì thào hỏi: “Này..... Đây là cái gì?”

Cô vỗ khuôn mặt nhỏ, rút từ trong đầu người máy cái USB được ghép ở trong, thở phì phì hét lớn với anh: “Đây là USB!”

“Cháu làm..... Đây là Phương Dạ Bạch thiết kế à?”

Trong một quán cà phê, Dịch Hành Vân mở to hai mắt nhìn người máy nhỏ đang múa trên mặt bàn, vẻ mặt kinh ngạc.

“Đúng, cái này là Tiểu Bạch thiết kế.” Nhậm Hiểu Niên hơi vỗ vào đầu người máy, người máy không múa nữa.

“Sao thế được?” Anh khó tin cầm lấy người máy, cẩn thận quan sát nghiên cứu.

Một đứa trẻ bảy tuổi, làm sao có thể thiết kế ra người máy USB tinh xảo như vậy?

Trừ phi.....

“Tiểu Bạch là thiên tài, anh ấy là thiên tài máy tính.” Nhậm Hiểu Niên vốn sợ bị anh phát hiện, nhưng ngấm lại, chỉ cần nói Tiểu Bạch là thiên tài thôi, hẳn anh ta sẽ không thấy nghi ngờ gì đâu.

Thì đúng, Tiểu Bạch vốn là bẩm sinh, Thần Võ cũng thế. Ngày trước cha đã từng nói, hai người họ đều là nhân tài ưu tú nhất, cho nên cha rất coi trọng bọn họ.

Dịch Hành Vân thả người máy lên bàn, vỗ nhẹ đầu của nó, nó lại bắt đầu múa, thậm chí còn phát ra giọng nói đáng yêu và buồn cười: “Hiểu Niên cô

thật đẹp, Hiếu Niên cô thật đáng yêu, Hiếu Niên cô vĩ đại nhất.”

Anh không nhịn được sợ hãi than, cái này thật sự là do thiên tài thiết kế.

Nhưng nói là một thiên tài bảy tuổi thiết kế, thật sự rất khoa trương.

“Quá lợi hại. Phương Dạ Bạch kia chẳng phải mới bảy tuổi thôi sao?”

“Bảy tuổi thì sao? Chỉ số thông minh của Tiểu Bạch rất cao, anh ấy thích chơi máy tính, chỉ cần là chuyện liên quan đến máy tính thì anh ấy đều làm.” Nhậm Hiếu Niên không nói bừa, khi lần đầu tiên cha giới thiệu Tiểu Bạch đã nói anh ta là thần máy tính.

Chỉ số thông minh cao sao? Dịch Hành Vân giật mình, gương mặt nhìn Nhậm Hiếu Niên trước mắt, nghĩ đến nguyên nhân ba đứa tiểu quý chúng trưởng thành sớm như thế có lẽ là vì chỉ số thông minh cao ngất.

“Chú hiểu rồi, Ba đứa cháu..... Đều là những đứa trẻ có chỉ số thông minh cao?” Nếu là vậy thì tất cả những chuyện kì lạ trước kia đều có đáp án rồi.

“À..... Cứ coi là vậy đi.....” Cô hơi ngượng ngùng thừa nhận.

Thật ra, cô cũng không phải là thiên tài, chỉ số thông minh cũng chỉ tạm tạm thôi, nhưng cô rất chăm chỉ, cũng vì chịu ảnh hưởng của cha nên mới có chút trình độ về lĩnh vực sinh hóa tế bào con người.

“Khó trách các cháu khó dạy bảo như vậy, cũng không giống với trẻ con bình thường, thì ra là do quá thông minh.” Bây giờ anh đã hơi hiểu được những điều nghi ngờ kỳ lạ trong lòng.

“Chúng tôi đâu có khó dạy? Chúng tôi đều rất an phận thủ thường, nếu chú không xông tới.....” Cô khẽ lẩm bẩm, thu dọn từng bộ phận người máy USB.

“Cháu tìm quản lý Lưu kia, là muốn bán người máy này đúng không?” Anh lại cầm một bộ phận trong đấy lên.

“Đúng vậy, chúng tôi hợp tác rất lâu rồi, quản lý Lưu rất thích tác phẩm của Tiểu Bạch, mỗi lần đều ra giá mua.”

“Chờ một chút, chuyện này không phải người lớn nên ra mặt giải quyết sao?” Anh lại cảm thấy không bình thường.

“Trước kia đều là người lớn ra mặt, nhưng vì chú muốn đuổi chúng tôi đi, chúng tôi không có tiền chuyển nhà, phải cần tiền ngay nên mới vội vàng muốn kiếm tiền từ USB này.” Cô lườm anh một cái.

Anh nhíu mày, trầm ngâm một giây, nói: “Vậy được rồi, trước khi vị người lớn kia của các cháu trở về, chú sẽ giúp các cháu đàm phán vụ làm ăn này.”

“Hả? Chú giúp chúng tôi đàm phán sao? Không không không cần.....” Cô vội vã lấy lại người máy, không muốn anh ta làm lộn xộn hết lên.

“Quản lý Lưu ra giá bao nhiêu? Chú đàm phán, giá hẵn là sẽ tốt hơn.” Anh rút tay lại, không cho cô lấy.

Cô nghe vậy thì hoảng sợ, lập tức liềm mạng lắc đầu, vội vã đưa tay, nói: “Không cần không cần, trăm ngàn lần chú đừng tham dự vào chuyện của chúng tôi, đưa tôi.”

“Vì sao không tham gia vào? Bỗng nhiên chú thấy chuyện này rất thú vị.” Anh dựa ra sau, không trả cho cô.

Nói về thỏa thuận làm ăn, anh là cao thủ, người khác muốn mời anh còn chưa chắc đã đến, tiểu quý này lại một mực từ chối.

“Chú sao có thể làm như vậy hả, tôi nói chú đừng quan tâm.....” Cô tức giận nhỏ giọng kêu, nhảy xuống ghế dựa, tính đi lên lấy lại người máy.

Lúc này, bồi bàn bưng cà phê nóng và ca cao nóng tới, cô nhảy lên như vậy, vừa lúc chạm vào bồi bàn, cái khay trong tay người bồi bàn hơi rung một chút, cả cái tách nghiêng ngả. Dịch Hành Vân kinh hãi, vươn tay lập tức ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của cô vào trong ngực.

Trong nháy mắt, ca cao nóng trong tách trên khay tràn ra, vung vãi đầy mặt đất.

Người bồi bàn giật mình, vội đỡ lấy cái tách, hoảng sợ: “Em gái, có bị bỏng không?”

Dịch Hành Vân ngậm than một hơi, chỉ chút nữa thôi ca cao nóng này sẽ đổ hết lên đầu Nhậm Hiểu Niên.

“Tiểu nha đầu này, cháu không thể cẩn thận một chút được sao? Không được hấp tấp vụng về như thế!” Anh tức giận mở miệng mắng to.

Nhậm Hiểu Niên ngẩn ra, hơi tỉnh lại.

Này..... Đây là tình huống gì vậy?

Giờ phút này, cô đang thân mật dựa vào giữa hai tay hai chân Dịch Hành Vân, cả người bị anh ôm chặt, mũi tràn ngập mùi nước hoa bạc hà cỏ xanh nhàn nhạt của anh.....

“Sao vậy? Bị bỏng rồi sao?” Anh cúi đầu sờ sờ đầu cô, rồi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên hỏi.

Cô nhìn gương mặt anh gần trong gang tấc, ngũ quan tuần tú lạnh lùng đột nhiên phóng to trước mắt cô, nháy mắt, tim cô như bị giật điện, hơi co rút lại. Tiếp theo trong ngực bắt đầu như sấm đánh ầm ầm, đập thùng thùng.

“Này, Nhậm Hiếu Niên? Cháu có sao không?” Anh vỗ vỗ gò má nhỏ nhắn trắng mịn của cô.

Bỗng nhiên cô hoàn hồn lại, kích động không cho anh chạm vào, giẫy dụa thoát ra khỏi cái ôm của anh, đè ngực, thở nhẹ nói: “Tôi không sao..... Không có việc gì.....”

Trời ơi, cô chưa từng bị người ta ôm như vậy nhé. Ngay cả ba ba lúc còn sống cũng chưa bao giờ ôm như thế. Dịch Hành Vân sao có thể ôm cô bừa bãi? Thật sự là..... Thật sự là.....

“Thật sự không sao chứ?” Dịch Hành Vân thấy cô là lạ, lại sờ sờ đầu cô.

“Không được..... Tùy tiện sờ tôi!” Cô gạt tay anh, đỏ mặt la hét.

Anh nhú nhú mày, tiểu nha đầu này làm sao vậy? Thái độ thật kém.

“Việc này, thật xin lỗi, tôi lập tức lau sàn ngay, mang một tách ca cao nóng khác đến.....” Người bồi bàn nói xin lỗi.

“Không..... Không cần, tôi không uống, tôi muốn về.” Nhậm Hiếu Niên xoay người, nắm chặt cái hộp nhỏ trong tay, chạy ngay ra khỏi quán cà phê.

“Này, Nhậm Hiếu Niên!” Dịch Hành Vân gọi một tiếng, nhưng cô cũng không quay đầu lại. Anh nhú nhú mày, chỉ đành vội vàng trả tiền rồi đuổi theo.

Bên ngoài gió lạnh thổi vù vù, nhưng mặt Nhậm Hiếu Niên vẫn hơi nóng. Cô vừa đi vừa vỗ nhẹ trán mình, tự nói thầm: “Mày thần kinh gì vậy? Mau tỉnh lại cho tao, chẳng qua người ta có lòng tốt kéo mày lại thôi, mày đỏ mặt tim đập cái quỷ gì vậy?”

“Nhậm Hiếu Niên!” Dịch Hành Vân ở phía sau gọi cô.

Cô kinh sợ, chạy trốn nhanh hơn.

Nhưng Dịch Hành Vân người cao chân dài, lập tức đã đuổi kịp ngay, khom người đè vai cô lại, nói: “Chú gọi cháu sao cháu vẫn chạy?”

Cô thở một hơi, quay đầu nói: “Tôi tôi tôi..... Phải về nhà.”

“Cháu không tìm quản lí Lưu kia sao?” Anh cúi đầu nhìn cô, đột nhiên phát hiện mặt cô đỏ bừng, thoát nhìn..... Rất đáng yêu.

“Không được, việc hơi ngoài dự tính, tôi muốn về liên lạc với anh ta trước.” Cô về bàn bực với Thần Võ và Tiểu Bạch chuyện này. Người lạ kia xuất hiện làm cô rất bất an.

“Chú đưa cháu về.” Anh gật gật đầu.

“Không cần không cần, tự tôi về được.” Cô vội la lên.

“Đúng lúc chú phải về thăm công trường, đi cùng thôi, như vậy cháu còn tiết kiệm được tiền xe taxi.” Anh nhìn nhìn đồng hồ, thật ra lúc này anh nên ở công ty, nhưng để một mình Nhậm Hiếu Niên về anh lại hơi lo lắng.

Tiết kiệm tiền taxi?

Này này, vị tiên sinh này, tuy cô nghèo nhưng vẫn có tiền bắt taxi!

Cô đang muốn phản đối anh, nhưng chưa kịp nói, khước mắt lại thoáng thấy người đàn ông lạ kia đã đứng ở góc đường nhìn cô chăm chăm. Cô hoảng sợ, cả người ngậy ra.

Rốt cuộc..... Đối phương là loại người nào? Vì sao lại để mắt đến cô?

Một chút sợ hãi đột nhiên tràn ngập lòng cô. Cô sợ hãi không thôi, lòng bàn tay chảy ra mồ hôi lạnh.

“Sao vậy? Đi thôi!” Dịch Hành Vân vỗ vỗ đầu cô.

“À.....” Cô không tự giác đứng sát vào anh, bàn tay nhỏ nắm chặt lấy tay áo tây trang.

Động tác ỷ lại nhỏ này làm anh ngẩn ra, cúi đầu nhìn cô một cái, lại theo ánh mắt cô nhìn qua góc đường, đúng lúc nhìn thấy người đàn ông đuổi theo cô kia xoay người đi vào trong đám đông.

Lạ thật, chẳng lẽ người kia theo dõi Nhậm Hiếu Niên? Không phải là biến thái đấy chứ?

Anh không vui nhú nhú mày, theo bản năng nắm chặt lấy bàn tay nhỏ của Nhậm Hiếu Niên.

Bàn tay nhỏ được bàn tay lớn ấm áp của anh nắm lấy, tim cô đập chệch một nhịp, ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Bây giờ người xấu rất nhiều, sau này đừng chạy loạn một mình ở ngoài, biết không?” Anh cúi đầu, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ của cô, lạnh giọng cảnh cáo.

Giọng anh thật dữ, nhưng mà không hiểu sao lời anh nói lại khiến cô yên tâm, đồng thời cũng làm tim cô đập nhanh.

Dịch Hành Vân này..... Thật ra không phải là người xấu.....

Thật sự..... Không xấu.....

```
var content = $('#detailcontent').find('p,br');
var midLength = parseInt(content.length/2);
if (midLength>20) {
content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 5

Nhậm Hiểu Niên vừa về nhà đã biết có chuyện xảy ra.

Cửa lớn khép hờ, đồ đạc trong phòng lộn xộn. Đáng sợ hơn là, không thấy Nam Cung Thần Võ và Phương Dạ Bạch!

“Thần Võ? Tiểu Bạch?” Cô hoảng hốt gọi, từ phòng khách vào phòng bếp, lại ra sân sau. Nhưng đi khắp cả căn nhà lớn hoàn toàn không thấy tiếng họ, yên tĩnh rợn người.

Dịch Hành Vân theo sau vào cửa cũng thấy không ổn, hô nhỏ: “Xảy ra chuyện gì vậy? Hai tiểu quý kia đâu?”

Đúng vậy, người đâu? Bình thường Phương Dạ Bạch buổi chiều đều nằm trên sofa đánh điện tử đâu? Nam Cung Thần Võ luôn ngồi bên cửa sổ uống cà phê đâu?

Bây giờ nơi bọn họ từng ngồi chỉ còn lại một đống đồ lộn xộn, người thì không biết đã đi đâu.

“Thần Võ! Tiểu Bạch!” Cô hoảng loạn kêu to, chạy lên lầu, phát hiện trong phòng hai người họ đều bị bới lung tung, đồ đạc lung vãi khắp nơi.

Cô thềm hít một hơi, trong lòng hoảng sợ, xoay người chạy về phòng mình.

Phòng cô cũng bị lục soát, quần áo hỗn độn, thậm chí, máy tính ghi chép của cô và một đồng số liệu cũng đã bị cầm đi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có người đến bắt Thần Võ và Tiểu Bạch đi sao?

Cô giật mình, nghĩ đến người đàn ông xa lạ muốn dẫn cô đi, toàn thân lạnh lẽo run rẩy.

“Này.....” Dịch Hành Vân đi theo cô vào phòng, kinh ngạc trừng mắt nhìn căn phòng bừa bộn, cũng chấn động.

Đây là kẻ trộm sao? Nhưng nếu là trộm, vậy hai cậu bé kia đâu?

“Nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Anh thì thào hỏi.

Nhậm Hiểu Niên nhanh chóng nhớ ra phòng nghiên cứu dưới hầm, xoay người vội vã chạy ra bên ngoài.

Dịch Hành Vân ngăn cô lại, vội la lên: “Chờ một chút, cháu muốn đi đâu?”

“Tôi muốn đi tìm bọn họ.....” Cô giãy dụa, vẻ mặt bối rối hoảng loạn.

“Cháu muốn đi đâu tìm bọn họ?” Anh quát.

“Tầng hầm ngầm..... Có thể họ ở tầng hầm ngầm.....” Cô dùng sức đẩy ra anh, lao xuống tầng, trong lòng tràn đầy hy vọng bọn họ trốn ở phòng nghiên cứu, hy vọng bọn họ và tất cả dụng cụ phân tích đều ổn.

“Tầng hầm ngầm?” Anh ngăn người.

Khi cô chạy như điên đến tầng hầm, cả người lập tức cứng đờ.

Tủ gỗ thông xuống tầng hầm ngầm bị đẩy ra, cánh cửa bí mật cũng bị mở tung.

“Làm sao vậy.....” Dịch Hành Vân chạy theo xuống tầng, nhìn thấy cánh cửa này thì cứng họng.

Nơi này còn có tầng hầm ngầm?

“Nguy rồi..... Nguy rồi.....” Cô sợ hãi lao vào trong, chỉ thấy toàn bộ phòng nghiên cứu trống rỗng, tất cả dụng cụ đều đã bị chuyển đi. Thiết bị cha cô tỉ mỉ thiết kế riêng cũng bị lấy mất.

Cô trở mắt đứng bất động, máu chảy ngược, đầu trống rỗng.

Không còn? Tất cả đều..... không còn!?

Dịch Hành Vân theo vào tầng hầm ngầm, đánh giá không gian rộng lớn trống trải này, cảm thấy nơi này dường như bị quy hoạch giống như một văn phòng.

Nhưng, ai lại đặt văn phòng dưới tầng hầm ngầm?

Trọng điểm là, giấu ở nơi kín như vậy để làm gì?

“Tất cả đều bị..... lấy đi rồi.....” Nhậm Hiểu Niên hai chân mềm nhũn, vừa tuyệt vọng vừa sợ ngồi xõm xuống đất.

“Cái gì bị lấy đi? Nơi này để làm gì? Có gì quan trọng bị đánh cắp sao?” Dịch Hành Vân cúi đầu nhìn bộ dáng như thấy quý của cô, nghi ngờ hỏi một đồng vấn đề.

Cô thất thần lắc đầu, căn bản không thể nói cho anh đã bị trộm cái gì.

Đó là hy vọng của cô!

Là hy vọng duy nhất có thể biến cô trở về tuổi thật.....

“Nói rõ ràng, rốt cuộc đã mất cái gì? Chú đi báo cảnh sát.” Anh nhíu mày, lấy di động ra.

“Không! Đừng báo!” Cô hoảng sợ nhảy dựng lên, vội vàng kéo tay anh.

“Vì sao không báo? Có người đột nhập ăn trộm, còn hai đứa trẻ con mất tích.....”

“Không cần! Báo cảnh sát cũng vô dụng, cảnh sát không giúp được tôi, không ai giúp được tôi, không ai có thể giúp tôi!” Cô đột nhiên kích động gào to, toàn bộ hốc mắt đều đỏ.

Anh kinh ngạc nhìn cô, không thể hiểu vì sao cô ngăn anh báo cảnh sát, tại sao trên mặt một đứa nhóc bảy tuổi lại có biểu cảm đau khổ và ảm đạm như thế, càng không hiểu đau lòng trong ngực anh là vì sao.

“Chuyện này..... tự tôi..... tự tôi sẽ nghĩ cách.....” Tuy cô nói như vậy, nhưng sợ hãi và bất an đã gần như cắn nuốt cô.

Năm năm nay, Nam Cung Thần Võ và Phương Dạ Bạch luôn luôn ở bên cô. Bọn họ có cùng cảnh ngộ, cùng vấn đề, bọn họ ỷ lại nhau, chống đỡ cho nhau, nghĩ cách thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn cho nhau. Ba người bọn họ sớm đã trở thành một thể thống nhất.

Bây giờ, không thấy bọn họ, chỉ để lại mình cô đối mặt với thử thách, đối mặt với kẻ địch không biết tên, điều này khiến cô cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Đối phương là ai? Bọn họ biết bí mật của cô.

Nhưng vì sao bọn họ lại biết? Cô nghĩ chuyện này từ đầu tới cuối chỉ có bốn người biết, mà người thứ tư chính là người cha đã mất của cô.

Những người đó rốt cuộc có lai lịch thế nào? Bọn họ có ý đồ gì?

Càng nghĩ, trong lòng càng hoảng.

“Nghĩ cái gì? Một tiểu quý như cháu có thể nghĩ ra cách gì? Bây giờ trọng điểm là tìm Nam Cung Thần Võ và Phương Dạ Bạch, chuyện này cứ giao cho cảnh sát đi.” Dịch Hành Vân bị khẩu khí giả người lớn của cô chọc tức, luôn cảm thấy cô quá mức cậy mạnh lại trưởng thành sớm, cậy mạnh lại trưởng thành sớm làm cho cả người anh không thoải mái.

“Không, chờ một chút, tôi sẽ tìm xem, có lẽ..... Có lẽ bọn họ chỉ đang trốn.....” Cô sốt ruột rút di động ra, lần lượt gọi cho Nam Cung Thần Võ và Phương Dạ Bạch.

Bấm số, từng tiếng chuông vang lên ở trên tầng. Cô ngạc nhiên, xoay người chạy về phòng khách.

“Này, Nhậm Hiểu Niên!” Dịch Hành Vân đành phải chạy theo cô lên tầng một.

Nhậm Hiểu Niên trở lại phòng khách, theo tiếng chuông tìm được ở dưới sô pha không phải di động, mà là máy tính bảng, là Ipad bị Phương Dạ Bạch sửa đổi!

Đưa tay lấy Ipad ra, cô ngẩn ngơ, sao Tiểu Bạch lại để chiếc Ipad quan trọng này dưới sô pha?

Bình thường anh coi Ipad này như tay chân, đi đâu cũng không rời khỏi người, có khi anh còn dùng Ipad này nghe điện thoại.

“Sao lại có Ipad dưới sô pha?” Dịch Hành Vân kinh ngạc hỏi.

“Tôi cũng không.....” Cô lắc đầu, lướt trên màn hình Ipad, bỗng trên màn hình cảm ứng xuất hiện một tin nhắn.

Hiếu Niên, đừng lo lắng cho tôi, chính cô phải cẩn thận.

Cô ngạc nhiên ngẩn người, hiển nhiên đây là tin Tiểu Bạch và Thần Võ để lại cho cô.

Nhưng, muốn cô cẩn thận với ai? Cẩn thận cái gì? Bọn họ bảo cô đừng lo lắng cho bọn họ, nhưng rốt cuộc bọn họ đã xảy ra chuyện gì?

Nhìn câu chữ ngẩn ngủi là có thể biết lúc ấy khẩn cấp đến mức nào. Tiểu Bạch đánh chữ cực nhanh mà cũng chỉ để lại mười hai chữ này, có thể thấy được nhất định là đối phương tới rất bất ngờ. Bất ngờ đến nỗi ngay cả chuông báo động của hệ thống theo dõi cũng không kịp kêu, bất ngờ đến nỗi làm cho bọn họ trở tay không kịp.

Là loại người nào có thể tránh thoát hệ thống theo dõi mà xông thẳng vào?

Cô xiết chặt Ipad, run nhè nhẹ, trong lòng bàn tay và lưng chảy ra mồ hôi lạnh.

Cô cũng là mục tiêu của bọn họ sao? Cô nên làm gì bây giờ? Một người cô biết làm thế nào?

“Sao vậy? Ipad này có vấn đề gì sao?”

Dịch Hành Vân muốn cầm Ipad nhìn, cô lại vội vàng xóa tin nhắn rồi mới đưa cho anh.

“.....Ipad này..... Là Tiểu Bạch ?”

Một tiểu quý bảy tuổi có Ipad, nếu không phải biết ba đứa nhóc này là thiên tài, nhất định anh sẽ không chấp nhận nổi.

Dịch Hành Vân nhìn màn hình Ipad trống không, lại chăm chú nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn khủng hoảng tái nhợt của cô, trán khẽ nhăn lại.

Nhìn cô sợ đến mức này thì chắc chắn mọi chuyện không đơn giản, hơn nữa, tiểu nha đầu này dường như có việc giấu anh.

Đúng, từ lần đầu tiên gặp cô, anh đã cảm thấy cô giấu rất nhiều bí mật.

Bình thường, bí mật càng nhiều chứng tỏ càng phiền toái, mà anh ghét bị dính đến những chuyện phiền toái, nhất là những phiền toái không liên quan đến anh.

“Việc đã đến nước này, mà cháu còn không gọi cho người lớn về sao?” Anh lạnh lùng nói.

“Cô ấy..... Không ở trong nước.” Cô bất lực lắc đầu, nhanh chóng lấy lại Ipad của Tiểu Bạch từ trong tay anh, ôm chặt vào lòng.

“Chậc, nhà mấy đứa thật đúng là lộn xộn!” Anh chịu không nổi khẽ mắng một câu.

Lộn xộn sao? Cô nhìn đồng hồ bừa bộn xung quanh, ngẫm lại hoàn cảnh của chính mình, trong lòng đột nhiên cảm thấy chua xót.

Đúng vậy, cuộc sống của cô từ năm năm trước bắt lộn xộn, rối loạn đến mức cô không thể thu dọn nổi.....

Dịch Hành Vân mắng đi mắng lại, nhưng mọi chuyện đã đến nước này rồi anh cũng không mặc kệ được. Dù sao mọi chuyện cũng phát sinh ở trong nhà anh, hơn nữa trước mắt chỉ còn lại một mình Nhậm Hiểu Niên, không thể để đứa nhóc bảy tuổi như nó ở nơi này, nhờ lại ra chuyện gì thì lại càng phiền toái.

Hơn nữa, người đàn ông xa lạ chiều nay định mang cô đi làm anh vô cùng để ý, luôn cảm thấy dường như có chuyện không ổn đang tiến dần về phía cô.....

Nghĩ đến đây, trong lòng anh thấy sợ hãi, lập tức gọi điện thoại cho trợ lý Lí Minh Tông, bảo anh ta lập tức báo cảnh sát, thái độ tích cực như xử lý công việc.

“Minh Tông, anh lập tức liên lạc với cục trưởng Vương.....”

“Không được, báo cảnh sát cũng vô dụng.” Nhậm Hiểu Niên kinh hoàng định ngăn anh.

Anh không để ý tới cô, giao xong mọi việc mới cúp máy nhìn cô, nhíu mày nói: “Hai tiểu quỷ kia nhất định đã xảy ra chuyện, loại chuyện này vẫn nên giao cho cảnh sát điều tra thì hơn. Yên tâm, bạn chú là cảnh sát, chắc chắn sẽ tìm ra manh mối. Nhưng mà trong khoảng thời gian này cháu tạm thời đừng ở đây nữa.”

“Hả? Không ở đây thì đi đâu?” Cô lo lắng hô nhỏ.

“Cháu tạm thời đến chỗ chú ở, điều tra rõ ràng rồi về.” Bất đắc dĩ, anh đành phải quyết định như vậy.

“Chú muốn tôi..... đến nhà chú ở?” Cô sửng sờ.

“Đúng.”

“Nhưng..... Như vậy có ổn không?”

“Đương nhiên không ổn, nhưng chú không thể cháu ở lại đây một mình, lại không biết nên quăng cháu đi đâu.” Anh bực mình nói.

“Dịch Hành Vân.....” Trong lòng cô nóng lên.

“Chú đã bận lắm rồi, cháu ngoan ngoãn một chút, ngậm miệng lại, im lặng theo chú về.” Anh dùng hai tay xoa thắt lưng, cúi đầu trừng cô một cái, tức giận khế quát.

Nhậm Hiểu Niên giật mình, sợ hãi và bất an cố nén giờ hóa thành nước mắt tràn ra khỏi hốc mắt.

Anh ngạc nhiên, nhíu mày nói: “Sao vậy? Không muốn đi theo chú sao?”

Cô lắc đầu, dụi mắt.

“Thế cháu khóc cái gì?” Anh tức giận nói.

“Không có gì.....” Cô nghẹn ngào, không đáp.

Cô không nói anh cũng hiểu được. Thật ra cô rất sợ hãi, nhưng vẫn cố chịu đựng, cố ra vẻ bình tĩnh mà thôi.

Bình thường đứa bé bảy tuổi gặp phải loại chuyện này, không bị dọa đến ngây người thì là khóc nháo, vì sao cô lại không giống thế? Thật sự là bởi vì chỉ số thông minh cao sao?

Chỉ số thông minh có quan hệ trực tiếp đến độ thành thực sao? Nếu vậy, sao chị gái anh càng sống lâu, càng già càng ngây thơ?

“Không có gì thì đừng khóc lung tung, chú ghét trẻ con thích khóc, đi thôi.” Anh phụng phịu hừ nhẹ, xoay người đi ra ngoài.

Cô nhanh chóng lau nước mắt trên má, cũng không bị khẩu khí thô lỗ và biểu tình hung ác của anh dọa, ngược lại vào giờ phút này nhìn anh có vẻ mềm lòng.

Cảm giác ỷ lại bỗng nhiên dâng trào, cô bước đôi chân nhỏ xíu chạy theo anh, chủ động nắm lấy bàn tay anh.

Dịch Hành Vân đi không ngừng, nhưng khi nắm ngón tay nhỏ bé mềm mại của cô nắm lấy tay anh trái tim anh có hơi lệch một nhịp. Ngũ quan

phiền giận nháy mắt trở nên hòa nhã, hơn nữa, đường cong đôi mắt và khóe miệng cũng đột nhiên trở nên nhu hòa.

Nhưng chính anh cũng không biết lúc này mình có biểu tình gì, càng không biết xao động trong ngực kia là cái gì.

Đáng lý nên tức giận, nhưng rõ ràng lại không phải tức giận.....

Thật là kỳ lạ.

Nhà Dịch Hành Vân là biệt thự kiểu cũ năm tách biệt, rất có phong cách Nhật Bản, cả tòa nhà bằng gỗ tràn ngập cảm giác khiêm tốn, hoàn toàn khác với biệt thự kiểu châu Âu Nhậm Hiểu Niên ở.

Tuy rằng không lớn nhưng sạch sẽ không vương một hạt bụi, bên trong dường như đã được sửa chữa. Sàn nhà, cả tòa nhà đều làm bằng gỗ thủ công tinh xảo, đơn giản hóa đến mức thấp nhất hiện đại xa hoa, hơn nữa từng món đồ đều được bày biện kỹ lưỡng, có không khí nghệ thuật hỗn hợp. Ở đây làm cho người ta liên tưởng đến khu nghỉ dưỡng nước nóng Nhật Bản, vô cùng thanh tịnh đẹp đẽ thoải mái.

Nhậm Hiểu Niên được sắp xếp ở tầng hai, toàn bộ sàn và cửa sổ đều là gỗ hoa, giường màu thuần trắng cũng được làm từ gỗ khiến người ta vừa nhìn đã thấy vui vẻ thoải mái, rất muốn lao đến ngã xuống giường.

“Oa..... Nhà chú tuyệt quá” Cô đi vào phòng, tán thưởng.

“Phòng ở chỉ cần sạch sẽ đều rất tuyệt, nhà mấy đứa ở quá bừa bộn không khác gì bãi rác.” Anh nói.

Cô chột dạ ngậm miệng, nhìn bốn phía, quả nhiên nơi nơi đều được lau sáng bóng.

“Cháu tạm thời ở lại đây, phòng rửa mặt bên cạnh cầu thang. Ở nhà chú có quy định, trước khi lên giường phải tắm rửa, hơn nữa phải duy trì vệ sinh sạch sẽ, không cho phép vứt đồ lung tung, không cho phép ăn trong phòng, lại càng không cho phép ầm ĩ, nghe chưa?” Dịch Hành Vân hai tay xoa thắt lưng, nghiêm khắc cảnh cáo.

“Vâng.” Thật nhiều “Không cho phép” À! Xem ra, Dịch Hành Vân này là loại đàn ông thích sạch sẽ lại có tố chất thần kinh.

“Lại đây, bây giờ vào phòng tắm đi tắm đi, buổi chiều cháu ra ngoài đường, trên người nhất định có rất nhiều vi khuẩn.” Anh đưa cô đến phòng tắm cạnh cầu thang kia.

Còn vi khuẩn cơ đấy? Làm ơn đi, vi khuẩn có mặt khắp nơi, tắm một lần hay một trăm lần cũng giống nhau.

Cô nói thầm trong lòng, nhưng khi anh vừa mở cửa gỗ phòng tắm, liền trợn tròn mắt.

Gạch sứ đen lấp lánh, bồn tắm lớn trắng thuần, sáng ngời, vừa đẹp vừa hiện đại.

Cô chưa từng nghĩ phòng tắm nhà mình cũng có thể biến thành..... ờ, cấp năm sao như thế này!

Dịch Hành Vân quả nhiên là làm khách sạn, nhà của anh ta từng góc đều rất “Khách sạn”. Chẳng qua, anh đã bỏ bớt cảm giác lạnh lẽo ở khách sạn, tăng lên rất nhiều ấm áp gia đình.

“Nghe rõ, chú chỉ nói một lần, phòng tắm cũng phải duy trì sạch sẽ, không phun sữa tắm lung tung, nền gạch sẽ vừa bẩn vừa trơn.....”

Ờ, phòng tắm không thể bẩn thì bảo người ta tắm kiểu gì bây giờ? Cô không nhịn được lại nghĩ thầm.

“Còn có, đây là nước ấm, đây là nước lạnh, phân biệt cho rõ, đừng có nhầm, nếu không bị bỏng chú cũng mặc kệ.” Anh phụng phịu, cẩn thận phân biệt hai bên nóng lạnh cho cô.

Cô ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn anh, cổ áo sơmi trắng nới rộng, cổ tay áo cuộn lên, trên khuôn mặt đẹp trai có chút không thoải mái vì bị người ta quấy rầy, khẩu khí cũng rất lạnh lẽo cứng rắn, nhưng cô biết trong lời cảnh cáo của anh chỉ có hai câu trọng điểm –

Sàn sẽ trơn, cẩn thận bị bỏng.

Người này sao nói chuyện cứ phải hung dữ vậy chứ? Sao cứ phải đóng gói ý tốt trong mấy lời độc địa rồi mới xuất khẩu thể?

Khi anh thực sự dịu dàng không biết trông như thế nào nhỉ.....

“Này, tiểu quý, cháu có nghe không đấy?” Anh trừng mắt nhìn cô.

“Có ạ.” Cô thu lại tâm hồn đang treo ngược cành cây, vội vàng gật đầu.

“Nghe rõ thì đi tắm đi, tắm cho sạch, chú xuống tầng nấu cơm.” Dứt lời anh xoay người tránh ra, nhưng nhìn đến đầu cô, lập tức lại nhíu mày, “Thuận tiện gội đầu luôn đi, có mùi.”

Cô kinh ngạc, ngửi ngửi rồi gật đầu, vội vàng đóng cửa phòng tắm, ảo não đưa tóc lên mũi ngửi.

Có mùi gì? Hôi thật sao?

Được rồi, cho dù có mùi nhưng bình thường bị Thần Võ và Tiểu Bạch chê hôi cô cũng không có cảm giác gì, nhưng bị anh nói như vậy cô lại cảm thấy xấu hổ, quá mất mặt.

Kỳ lạ, cô để ý đến lời anh ta làm gì?

Vỗ cái trán, cô cởi quần áo, lúc này mới phát hiện phòng tắm cũng không lạnh, dường như có lắp điều hòa. Không giống nhà cô mỗi khi tắm rửa đều lạnh phát run.

Thật sự là cao cấp! Dịch Hành Vân quả biết hưởng thụ.

Cô lại cảm thán lần nữa, đưa tay cầm lấy vòi hoa sen, chỉnh độ ấm xong mới bắt đầu tắm. Lơ đãng nhìn thoáng qua cô bé trong gương, đột nhiên ngẩn ra.

Cô bé có khuôn mặt trắng nõn trẻ con, đang ngẩn ngơ trừng mắt nhìn cô, bất động.

Thân thể nhỏ bé, tay chân gầy yếu, đôi mắt sâu u sầu.

Năm năm, cô vẫn không quen được với bộ dáng bảy tuổi, cho nên năm năm nay cô rất ít soi gương. Chỉ cần không soi gương, cô có thể tạm thời quên bề ngoài mình đã thay đổi, cô vẫn sẽ nghĩ mình có hình dạng của hai mươi sáu tuổi.

Hơi nước mờ mịt, mặt gương không rõ, hình ảnh cô mờ ảo, ánh mắt cô cũng mơ hồ.

Cô giơ tay lên cao run nhè nhẹ, để nước ấm từ đầu chảy xuống, hy vọng có thể khiến bất lực sợ hãi trong lòng và cả ác mộng này trôi đi hết.

Toàn bộ trôi đi đi! Cô chịu đủ rồi.....

Nước từ đầu chảy tới khuôn mặt cô, cùng nước mắt chảy xuống. Cô cúi đầu vỗ về phần ngực bằng phẳng non nớt của mình, không biết mình sẽ bị nhốt trong hình dạng này bao lâu nữa.

Nhốt trong thân thể bảy tuổi.....

Khi cô đang một mình ai oán khổ sở, cửa bỗng cách một tiếng mở ra. Dịch Hành Vân ôm vài bộ quần áo tự nhiên xông vào.

“Cháu không mang quần áo, tạm thời mặc trước.....”

Cô kinh hãi quay đầu trông anh, lập tức ngồi xổm xuống dùng hai tay ôm lấy mình, hét lên. “A –”

Dịch Hành Vân hoảng sợ, ngây người một giây, mới tức giận khiển trách: “Cháu hét cái gì?”

“Chú chú chú..... sao chú có thể tùy tiện vào?” Cô hỗn hển giận dữ kêu lên.

“Chú giúp cháu mang quần áo vào!” Anh vỗ quần áo trẻ con trong tay.

“Biến thái! Yêu râu xanh! Cút ra!” Cô lại hét ầm lên.

Biến..... Biến thái? Yêu râu xanh? Tiểu quý này điên ư? Học đâu ra mấy câu mắng chửi người ta vậy hả?

Anh tức giận mắng: “Này, Nhậm Hiểu Niên, không cho phép nói lung tung, không phải cháu không mang quần áo theo sao? Chẳng lẽ tắm xong định cởi truồng chạy ra? Chú có ý tốt mang quần áo cháu gái chú cho cháu.....”

“Vậy cũng không thể xông vào! Tôi..... Tôi không mặc quần áo!” Cô cũng lớn tiếng mắng.

“Cháu không mặc quần áo thì sao?” Kỳ lạ, ai tắm lại mặc quần áo bao giờ?

“Còn hỏi thì sao à? Chú là đàn ông, tôi là phụ nữ! Mau đi ra ngoài!” Cô lại hét ầm lên, thuận tay cầm lấy vôi hoa sen phun lên người anh.

Anh bị phun ướt nhẹp, bất đắc dĩ chỉ có thể nhanh chóng chạy ra khỏi phòng tắm, ở ngoài cửa giậm mắng: “Phụ nữ cái gì? Tiểu quý, cháu mới bảy tuổi, chú đáng tuổi ba cháu, cái đáng người trẻ con phẳng lì có gì mà phải che?”

Trong phòng tắm, Nhậm Hiếu Niên vội vàng khóa cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, thở hốn hển.

Thực đáng giận, nếu không phải thí nghiệm của ba cô xảy ra sai lầm, cô vốn còn có cup C đấy nhá!

Cô cắn môi dưới, nhịn không được sắng giọng phản kích: “Chú rất không lịch sự! Sau này đáng người tôi vô cùng đẹp!”

“Sau này? Vậy chờ về sau rồi nói! Bây giờ đáng người như cháu có cời hết chú cũng lười xem.” Anh cười lạnh.

A a a..... Tức chết cô! Tên vô lại này!

“Mở cửa, cầm quần áo.” Anh vỗ cửa.

Cô hờn dỗi không muốn mở.

“Mau mở cửa, không cầm quần áo vào, lát nữa đi ra lạnh chết.” Anh khẽ mắng.

Cô ngấn ra, trái tim đang đập nhanh do tức giận đột nhiên ngừng nửa nhịp, sau đó lại đập điên cuồng hơn.

Thì ra..... Anh sợ cô cảm lạnh, tốt bụng giúp cô lấy quần áo đến.

“Mở cửa mau, đây là quần áo của cháu gái chú, hai đứa tuổi sần sần nhau chắc cháu sẽ mặc vừa.”

Cô căn môi dưới, mở ra một khe nhỏ, vươn tay ra. Anh nhìn động tác này của cô, vừa tức giận vừa buồn cười, cầm quần áo đặt thật mạnh lên bàn tay nhỏ bé của cô.

“Mặc rồi đi ra, tối hôm nay trời trở lạnh, nếu cháu bị cảm lại gây phiền toái cho chú.” Anh cảnh cáo.

“Biết rồi.” Cô cầm quần áo ôm vào phòng tắm, khóa cửa lại, thẹn thùng ngấm bộ quần áo chỉnh tề trong tay, bên trên còn đặt một cái quần lót hình vuông nho nhỏ.

Trời ạ.....

Bây giờ cô không thấy lạnh chút nào, ngược lại còn cảm thấy hơi nóng. Hơn nữa khuôn mặt nhỏ và ngực của cô không ngừng nóng lên.

Dịch Hành Vân nhìn Nhậm Hiểu Niên ngồi đối diện, lại một lần nữa cảm thấy này cô bé thật sự rất đáng yêu.

Mặc mũ quả dưa màu hồng phấn và quần lông màu đen của cháu anh, hơn nữa khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhìn qua ngây thơ đáng yêu khiến người ta yêu thích.

Nhưng mà cô mở miệng là ảo giác này lập tức biến mất.

“Dịch Hành Vân, chú nấu còn khó ăn hơn tôi.” Nhậm Hiểu Niên căn cứ đồ ăn có một mặt cứng như đá, nhãn đôi lông mày nhỏ.

Dịch Hành Vân lườm cô một cái. Tiểu quý này còn dám phê bình anh?

“Chuyên ngành của chú không phải nấu ăn.” Anh không vui hừ lạnh.

“Nhưng nấu mì ăn liền không cần chuyên ngành.” Cô thật vô lực, người này ngay cả mì ăn liền cũng có thể nấu thất bại, thật quá lợi hại.

“Chú không hay xuống bếp, hôm nay vì cháu ngoại lệ, cháu ngoan ngoan ăn là được rồi. Buổi tối lạnh cháu uống chút canh ấm lót dạ dày, chú đã gọi nhà hàng, chờ chút nữa họ sẽ đưa đến.” Khuôn mặt tuấn tú của anh chảy dài.

Vì cô nên nấu ăn sao?

Cô chớp mắt mấy cái, trong lòng áy náy, nâng bát cẩn thận uống canh, bỗng nhiên cảm thấy cũng không khó ăn lắm.

Không lâu sau, đồ ăn được đưa tới. Anh chọn một phần bánh bao canh [1] ngon miệng tinh xảo, lại gọi cho cô một phần Fastfood cho trẻ con, làm cho cô lại há hốc mồm.

Cơm trẻ con! Anh nghĩ trẻ con sẽ ăn cơm trẻ con à? Hơn nữa, cô cũng không phải trẻ con.....

Được rồi, bộ dáng cô bây quả thật là trẻ con, nhưng cô cũng không hy vọng anh coi cô như trẻ con!

Cô muốn anh dùng ánh mắt nhìn một người phụ nữ hai mươi sáu tuổi để nhìn cô, giống đàn ông nhìn phụ nữ, giống nhân vật nam chính nhìn nhân vật nữ chính trong phim.....

Dịch Hành Vân đang ăn phát hiện cô chăm chú nhìn mình, ngừng đưa một chút, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Sao thế? Muốn ăn sao?”

Cô không hé răng, vẫn cứ nhìn anh chăm chăm. Nếu bây giờ cô là bộ dáng hai mươi sáu tuổi, anh cũng sẽ đối xử với cô như vậy sao?

Có thân mật nhiệt tình hơn không? Hay là..... càng không thân mật nhiệt tình?

“Thì ra cháu muốn ăn bánh bao canh à? Chú nghĩ trẻ con chắc sẽ thích loại cơm trẻ con này.” Anh khẽ cười một tiếng, gắp một chiếc bánh vào trong bát cô.

“Tôi không phải trẻ con!” Cô bật thốt lên kháng nghị, lời vừa ra khỏi miệng mới đột nhiên nhận ra mình vừa nói cái gì, lập tức che miệng lại.

Trời ạ! Trời ạ trời ạ, cô bị làm sao vậy? Hơn nữa vừa rồi cô..... đang nghĩ cái gì vậy?

“Cháu không phải trẻ con? Vậy cháu là cái gì?” Anh phì cười.

Cô bị ngữ khí đùa cợt của anh chọc tức, ngượng ngùng cúi đầu, há miệng dùng sức cắn bánh bao canh, không ngờ canh trong bánh bao lại phun ra, bắn lên mặt cô, còn bắn vào trong mắt.

“A!” Cô kêu một tiếng, nhắm chặt mắt, sốt ruột muốn tìm khăn tay.

“Chặc! Cháu đừng cử động!” Mặt Dịch Hành Vân tái mét, tức giận mắng khẽ, nhanh chóng tiến lên, cầm lấy khăn tay, nâng khuôn mặt nhỏ của cô lên dùng sức lau.

“Rốt cuộc cháu làm cái gì vậy hả? Ăn cái bánh bao canh cũng có thể ăn thành như vậy.” Anh vừa tức vừa giận.

Rãnh rồi mang một đĩa tiểu quý về hành xác mình, anh quả thật là tự tìm phiền toái.

“Mắt..... mắt.....” Cô ngửa đầu hô.

“Không được nói, không cho phép lộn xộn.” Anh tức mắng, lại cầm một cái khăn lông ướt, ngồi bên cạnh cô, cẩn thận giúp cô lau nước canh bắn vào mắt.

Cô lẳng lẳng để anh lau, không dám lộn xộn.

Anh lau sạch khuôn mặt nhỏ nhắn của cô xong mới nói: “Được rồi, mở mắt ra xem nào.”

Cô mở mắt ra, lại chớp mắt mấy cái, phát hiện khuôn mặt anh cách mặt cô không đến mười cm.

A! Cô kinh ngạc muốn lùi ra sau, nhưng cái gáy bị anh đè lại, không lùi được.

“Sao rồi? Mắt còn đau không?” Anh nhìn cô chăm chăm.

“Không..... Không đau.....” Cô trợn to hai mắt, nín thở.

“Hả? Nhưng sao mắt vẫn đỏ.....” Anh đưa tay nhẹ vạch mí mắt cô lên, tiến lại gần quan sát.

Gần quá.....

Anh dựa vào gần quá, gần đến nỗi cô có thể nhìn rõ lông mi dài đẹp, lỗ chân lông, còn có đường vân trên đôi môi gợi cảm của anh.

Tâm hồn cô bay toán loạn, tim đập như trống.

Thì ra, anh là người đàn ông đẹp trai như vậy, thì ra cô không chỉ không ghét anh mà còn hơi thích anh!

“Chớp mắt mấy cái chú xem nào.” Anh ra lệnh nói.

Nhưng cô không chớp, chỉ yên lặng nhìn anh đăm đăm.

Dịch Hành Vân thấy cô ngẩn người, buồn bực hỏi: “Này, Nhậm Hiếu Niên, cháu ngẩn ngơ cái gì vậy?”

Cô bị gọi hồn về, lúc này mới ngượng ngùng quay đầu tránh đi, khẽ nói: “À, tôi..... Tôi không sao!”

“Thật sự không sao chứ?” Tay anh chạm vào mặt cô.

“Đúng! Chú đừng tùy tiện chạm vào tôi, như vậy rất kỳ!” Cô rụt lại một chút, gạt tay anh ra, vừa thẹn vừa lúng túng trừng anh một cái.

“Có cái gì kỳ lạ? Chú chỉ giúp cháu lau mặt thôi mà.” Anh không vui nói.

“Một người đàn ông giúp một người phụ nữ lau mặt, còn không kỳ lạ sao?” Cô lẩm bẩm nói.

“Cháu thì phụ nữ cái nỗi gì? Cháu chỉ là một con nhóc bảy tuổi thôi! Chú giúp cháu lau mặt cũng giống như ba ba giúp con gái lau mặt, chẳng có gì kỳ lạ cả.” Anh châm biếm ấn lên trán cô, quay về chỗ ngồi.

Lúc trước gọi anh là ba để trêu đùa, bây giờ bị anh coi thành con gái cô lại không cười nổi.

Con người thật sự rất kỳ quặc, thay đổi tâm tình thì cảm giác cũng thay đổi cả vạn dặm.

“Nhưng dù sao chú cũng không phải ba tôi, một người đàn ông tùy tiện sờ một cô bé, người ta sẽ nói chú là ‘Lolicon’.” Cô phẫn nộ nói, cố ý châm biếm anh.

“Lolicon? Đó là cái gì?” Anh nhú mày.

“Là biến thái yêu trẻ con!” Cô hừ nhẹ.

Anh ngẩn ngơ, lập tức ghen hòng.

“Yêu trẻ con? Tuyệt đối không thể, chú ghét trẻ con là chuyện mọi người đều biết, dù là trai hay gái chú đều cảm thấy thực phiền.” Anh nhìn cô, đùa cợt nhếch khóe môi.

“Nếu cảm thấy phiền, còn đem tôi về làm gì?” Cô có chút buồn rầu.

“Không có cách nào khác, không thể để mình cháu ở lại đó được. Nếu cháu xảy ra chuyện khiến bọn nhà báo bối mớ, sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của công ty và khách sạn mới.” Anh tiếp tục ăn bánh bao canh.

Hảo cảm đối với anh đột nhiên biến mất, cũng ăn không vào nữa. Cô hờn dỗi nhảy xuống ghế dựa, không nói lời nào xoay người đi ra cửa.

“Này, Nhậm Hiểu Niên, cháu không ăn cơm còn định đi đâu?” Anh ngạc nhiên.

“Tôi muốn đi về.”

“Về? Trở về làm gì? Một mình cháu không sợ sao?” Anh đứng lên, trừng mắt nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của cô.

“Có sợ hay không là chuyện của tôi, không cần chú quan tâm.”

“Tốt, chỉ cần cháu bước qua cánh cửa đó chú sẽ thực sự mặc kệ.” Anh dùng lực đập đôi đũa lên trên bàn, lạnh lùng đe dọa.

Cô dừng một chút, nói không sợ là lừa người, nhưng cô không chịu nổi khẩu khí anh ngạo cô phiền, bởi vậy vẫn dỗi mở cửa.

Dịch Hành Vân không ngờ cô còn nhỏ đã quật cường như vậy. Đang chuẩn bị gọi cô lại, tiếng chuông di động từ trong túi của cô lại vang lên.

Nhậm Hiểu Niên sững sốt, lấy di động ra nghe xong cả người liền hoảng sợ cứng đờ, còn lập tức quăng điện thoại xuống đất như bị điện giật.

Anh kinh ngạc đi qua, hỏi: “Làm sao vậy? Ai gọi thế?”

Cô xoay người nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch giống như rất hoảng sợ.

Anh nhíu mày, nhặt di động lên, đưa lên bên tai nghe.

“Ha ha..... Nhậm Hiểu Niên, cô không trốn thoát đâu, chúng tôi sẽ nhanh chóng tìm được cô..... Nhanh thôi.....” Di động truyền đến một giọng nam xa lạ.

“Anh là ai?” Anh lạnh lùng hỏi.

Đối phương vừa nghe thấy tiếng anh, lập tức cúp máy.

Anh buồn bực nhìn sang cô, nghi hoặc không thôi, “Rốt cuộc ai đang tìm cháu? Cháu dấy vào chuyện gì vậy?”

Cô hoảng sợ lắc đầu, vẻ mặt cũng vô cùng hoang mang.

Không ngờ những người đó lại biết số điện thoại của cô!

Bọn họ..... đang tìm cô!

Hơn nữa có khả năng sẽ nhanh chóng tìm được cô!

Làm sao bây giờ? Cô rất hoảng sợ, bởi vì cô bỗng nhiên có cảm giác những người đó tìm cô tuyệt đối không có ý tốt.

Nhìn cô sợ tới mức không nói ra lời, Dịch Hành Vân ngồi xồm xuống, vỗ vỗ bả vai của cô.

“Được rồi, chuyện này chú sẽ điều tra rõ, di động rất dễ định vị, tạm thời cháu đừng dưng, trong khoảng thời gian này cũng đừng ra ngoài, biết chưa?” Anh nói xong đưa điện thoại di động trả lại cô.

Cô gật gật đầu, đưa tay muốn cầm lấy, nhưng tay cô run lẩy bẩy lại khiến di động rơi xuống.

“A..... xin lỗi..... tôi hậu đậu quá.....” Cô miễn cưỡng tươi cười, đôi tay run rẩy đan chặt vào nhau.

Anh nhìn cô chăm chăm.

Cách ăn nói này là của đứa bé bảy tuổi sao?

Vẻ mặt này cũng không nên xuất hiện trên mặt một đứa trẻ con bảy tuổi.

Nhậm Hiếu Niên trước mắt lại khiến cho anh cảm thấy giống người phụ nữ thành thực!

Không, không chỉ lại, mà là thường xuyên, cô thường xuyên có những biểu cảm và lời nói không hợp tuổi, là những hành vi cử chỉ lời nói làm anh hỗn loạn.

“Tay run như vậy mà còn nói không sợ –”

Anh đang định cười nhạo cô để ngăn chặn cảm giác rung động kỳ lạ trong lòng, nhưng mới nói một nửa, cô đã nhào vào trong lòng anh, đôi tay nhỏ bé ôm chặt cổ anh.

Anh ngẩn ngơ, đột nhiên không biết làm thế nào.

Nhưng cơ thể nhỏ nhỏ, mềm mại trong lòng hơi run rẩy nhanh chóng khơi dậy sự thương tiếc và ý muốn bảo vệ của anh. Anh đưa tay ôm cô vào lòng, khẽ nói: “Đừng sợ, có chú ở đây, không có gì phải sợ.”

Nhậm Hiếu Niên không nói gì, nhưng đôi tay nhỏ bé lại ôm anh càng chặt.

Anh nhất định không biết, những lời này của anh đã an ủi trái tim đang sợ hãi rối loạn của cô. Từ nay về sau, cam tâm tình nguyện để anh nuôi, không muốn rời đi. var content = \$ ('#detailcontent'). find ('p, br') ; var

```
midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq  
(midLength). after ('  
'); } (function () { var d = new Date () ; document. write (" ; }) () ;
```

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 6

“Chậc!”

Tiếng hừ không vui bật ra từ miệng Dịch Hành Vân khiến cuộc họp đang tiến hành đột nhiên bị gián đoạn. Không khí đột nhiên đông lại, mọi người kinh hoàng nhìn anh, âm thầm đoán già đoán non xem anh lại không vừa lòng với chi tiết nhỏ của ai.

Dịch Hành Vân phát hiện ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía anh, đột nhiên run lên một cái, rồi giật mình phát hiện mình mới phát ra tiếng. Hơn nữa, suốt cả cuộc họp anh còn không để tâm nghe báo cáo.

Đúng, anh không nghe, bởi vì trong đầu anh không ngừng nhớ tới chuyện đêm qua.

«Đừng sợ, có chú ở đây, không có gì phải sợ. »

Thật sự là điên rồi! Khi đó làm sao anh có thể nói chuyện kiểu ma quỷ này với Nhậm Hiểu Niên được?

Càng khoa trương hơn nữa là sau đấy lại còn điên khùng ôm cô bé về giường [bởi vì cô vẫn ôm anh không buông] ở bên cạnh cô bé đến khi cô bé ngủ mới về phòng [bởi vì cô vẫn phát run]......

Anh chắc chắn là bị trúng tà rồi, nếu không sao lại làm ra hành vi không giống với tác phong của anh thế chứ. Từ lúc điên khùng đưa cô bé về nhà tối hôm qua, anh đã không bình thường rồi.

Thậm chí hôm nay anh còn làm chuyện càng không bình thường hơn.....

Không thể để cô bé ở nhà một mình, lại không biết ném đến chỗ nào, cuối cùng vì lo lắng cho sự an toàn của cô bé, anh đành phải mang cô bé đến công ty.

Shit!

Cứ nghĩ đến biểu cảm của toàn bộ nhân viên trong công ty khi anh mang cô bé vào, anh lại hối hận không thôi. Không cần đoán cũng biết sẽ có một đồng lời ra tiếng vào sau lưng anh, mà càng truyền sẽ càng khoa trương hơn.

Chỉ cần nhìn ánh mắt khác thường của các cán bộ trong cuộc họp là anh biết hình tượng của mình đã mất sạch rồi.

“À..... Tổng giám đốc, anh có gì không hài lòng về thiết kế phòng theo phong cách Nhật này sao?” Trưởng phòng thiết kế kiến trúc lo lắng, cẩn thận hỏi.

Dịch Hành Vân bắt mình phải kéo tâm trí về, ngẩng đầu liếc mắt nhìn bản thiết kế 3D chiếu trên màn chiếu, lạnh lùng nói: “Bên ngoài không cần trang trí nhiều, chỉnh màu gỗ đậm hơn đi, tôi muốn toàn bộ tòa villa thể hiện phong cách cổ xưa yên tĩnh đặc sắc.”

“Vâng.”

Anh dọn dò xong liền cho tan họp luôn, vội vàng kết thúc cuộc họp lần này, mọi người ra khỏi phòng họp rồi mà vẫn còn ngạc nhiên khe khẽ bàn tán.

Lí Minh Tông đi theo phía sau anh, thầm sửng sốt, ông chủ soi mói này của anh trước giờ đi họp chưa lúc nào ngăn gọn như vậy, chẳng lẽ vì liên

quan đến tiểu nha đầu Nhậm Hiểu Niên kia sao?

Hơn nữa làm người ta không thể tưởng tượng được, theo hiểu biết của anh về Dịch Hành Vân, ông chủ rõ ràng vô cùng vô cùng ghét trẻ con mà! Ngay đến cả con của chị mình anh ta cũng chưa bao giờ giả vờ lấy lòng, còn ném đến khách sạn hết; Đến bất kỳ chỗ nào, chỉ cần có trẻ con, anh ta sẽ lập tức chạy lấy người, quả thật là vô cùng ghét trẻ con.

Nhưng người lạnh lùng như vậy giờ lại giữ Nhậm Hiểu Niên..... hôm nay còn mang theo cô bé đi làm, chuyện này nếu không nhìn thấy tận mắt, ai sẽ tin đây?

Buổi sáng, cảm của toàn bộ nhân viên công ty gần như rút hết, đến tận bây giờ vẫn còn có rất nhiều nhân viên giả vờ không chịu về.

Đi vào phòng thư ký, Nhậm Hiểu Niên ngồi yên trên chỗ không có thư ký, nhìn máy tính chăm chú, chỉ thấy bàn tay nhỏ bé của cô bé lướt nhanh trên bàn phím, vẻ mặt còn rất nghiêm túc.

Tiểu quý này rốt cuộc có gì hấp dẫn mà lại có thể khiến Dịch Hành Vân phá vỡ nguyên tắc?

Lí Minh Tông đứng cạnh cửa, buồn bực lắc đầu, anh đến gần nhìn, cô bé này cùng lắm cũng chỉ là trưởng thành sớm lại còn lập dị, hơn nữa cũng không đáng yêu chút nào.

“Cháu đang xem gì vậy?” Dịch Hành Vân lặng lẽ đến gần cô.

Nhậm Hiểu Niên quá chuyên tâm, không chú ý tới họ đã vào cửa, nghe thấy câu hỏi của anh ngay trên đầu nên khá là sốc, nhanh chóng ấn nút quay về.

“Tôi..... Tôi tra tư liệu.”

“Tra số liệu gì? Không phải chú đã bảo cháu phải ngồi ngoan rồi sao?” Dịch Hành Vân nhìn sát màn hình, thoáng nhìn đúng là cô bé đang tìm kiếm một chuỗi danh từ tiếng Anh, anh ngạc nhiên hỏi: “Cháu đọc hiểu tiếng Anh à?”

“Không có..... Tôi chỉ nhìn lung tung thôi.....” Cô cuống quýt đóng trang tìm kiếm.

Nhìn lung tung? Nhìn lung tung mà lại xem trang web y học bằng tiếng Anh này sao? Cho dù là thiên tài, cũng quá khoa trương rồi đấy? Loại thuật ngữ chuyên nghiệp này ngay cả anh là người biết tiếng Anh cũng phải cố hết sức mới hiểu được.

Anh nghi ngờ trầm ngâm, Lí Minh Tông liền cười nói: “Cô bé sao hiểu tiếng Anh được? Mới bảy tuổi.....”

“À..... Trước đây tôi từng ở Mỹ.” Cô nhanh chóng giải thích.

“Hả?” Dịch Hành Vân và Lí Minh Tông đều ngẩn ra.

“Tôi chỉ dùng máy tính thôi, không chạm vào thứ gì khác đâu!” Cô sợ Dịch Hành Vân tức giận, vội nói.

“Tốt nhất là đừng có chạm vào cả máy tính, chú mang cháu đến công ty thì cháu ngoan hộ chú một chút.” Dịch Hành Vân nhíu mày, tất cả buồn bực đọng lại sáng sớm đều phát tiết hết ra với cô.

“Vâng..... Xin lỗi.” Cô cúi đầu.

“Ôi, để cô bé chơi máy tính thì có sao đâu? Trẻ con mà!” Lí Minh Tông nói đỡ cho cô, còn đưa tay xoa xoa đầu cô.

Cô không tự nhiên hơi rụt lại, nhưng sắc mặt Dịch Hành Vân trầm xuống, nhanh chóng kéo cô đang đứng cạnh Lí Minh Tông qua.

“Cháu vào văn phòng chú, đi vào ngồi đọc truyện cổ tích.”

Tự nhiên lại gọi cô vào đọc truyện cổ tích? Nhậm Hiểu Niên hơi cong khóe miệng, nói thầm trong lòng, nếu biết sớm cô đã mang theo Ipad của Tiểu Bạch đi rồi, cô còn có rất nhiều việc cần làm, không rảnh ngồi yên trong này.

Tay Lí Minh Tông vẫn đang dừng giữa khoảng không, sững sờ nhìn ông chủ đẩy mạnh Nhậm Hiểu Niên vào văn phòng.

Hả? Đây..... Đây là tình huống gì vậy?

Tiếp đấy Dịch Hành Vân quay đầu hỏi anh: “Chuyện căn nhà bị trộm, cảnh sát nói thế nào?”

Anh hoàn hồn lại, báo cáo: “Vì căn nhà ở nơi hẻo lánh, xung quanh không lắp camera, tạm thời rất khó tìm ra kẻ trộm.”

“Vậy còn hai tiêu quỹ mất tích kia?” Dịch Hành Vân hỏi lại.

“Tôi đã báo mất tích, cảnh sát cũng đã ghi họ tên, nhưng mà..... Có chuyện rất kỳ lạ.....” Lí Minh Tông hơi ngừng lại.

“Chuyện gì kỳ lạ?” Dịch Hành Vân hỏi.

“Tên Nam Cung Thần Võ này rất đặc biệt? Tôi vừa báo án, hình như cảnh sát tra ra được một người cùng tên cùng họ.....” Lí Minh Tông nói tiếp.

“Trùng tên trùng họ?”

“Đúng vậy, có người là hoa kiều nước Mỹ cũng tên Nam Cung Thần Võ, hình như là một người đàn ông hai mươi mấy tuổi, cũng là một người mất tích.”

“Hả?” Dịch Hành Vân ngân ra.

Ở trong văn phòng Nhậm Hiểu Niên nghe họ nói chuyện, khuôn mặt nhỏ nhắn cứng đờ.

Tư liệu cá nhân của Thần Võ không phải đã được Tiểu Bạch xóa hết rồi sao? Cảnh sát ghi lại thế nào được?

“Nhưng Nam Cung Thần Võ kia hình như là thiếu gia của tập đoàn y dược Nam Cung nổi tiếng thế giới, không giống với tiểu quý chúng ta muốn tìm.”

“Thiếu gia của tập đoàn Nam Cung cũng tên là Nam Cung Thần Võ?” Dịch Hành Vân nhíu mày, anh từng nghe tập đoàn này dẫn đầu giới y dược.

“Đúng vậy, quả là rất trùng hợp đúng không?”

Nhậm Hiểu Niên nghe mà cả người đờ ra ngạc nhiên sợ hãi, Thần Võ..... Là thiếu gia của tập đoàn y dược Nam Cung nổi tiếng sao? Vì sao trước nay anh chưa bao giờ nói tới chuyện này?

Bỗng chốc, một cảm giác kỳ lạ dâng lên trong lòng, nhưng cô không bắt được đó là cảm giác gì.

“Quả thật rất khéo, nhưng chúng ta cần tìm hai tiểu quý bảy tuổi, chúng sẽ không tự dưng biến mất, nhờ cục trưởng Vương tìm nhanh đi, tôi không muốn đau đầu vì việc này.” Dịch Hành Vân xoa xoa ấn đường, nghiêm túc nói.

“Vâng.”

“Hôm nay còn chuyện gì nữa không?” Không biết tại sao, Dịch Hành Vân cảm thấy hôm nay đi làm rất mệt.

“Giữa trưa anh có hẹn với Ôn tiểu thư quản lí quan hệ xã hội của tập đoàn khách sạn Thế Phúc.” Lý Minh Tông nhanh chóng nói hành trình công việc tiếp theo của anh.

“Hả? Đúng rồi, dùng bữa ở tầng cao nhất của khách sạn Thế Phúc.”

Dịch Hành Vân nhìn đồng hồ, gần đến giờ xuất phát rồi, nhưng..... Hôm nay anh bị điên còn dẫn theo một đứa trẻ con.

Chậc, thật sự là phiền phức!

Xoay người đi vào văn phòng, anh nói với Nhậm Hiểu Niên đang ngồi yên trên sofa: “Nhậm Hiểu Niên, chú có hẹn, cơm trưa của cháu.....”

“Không sao, chú cứ đi việc của chú đi, tôi không đói bụng.” Nhậm Hiểu Niên hiểu chuyện nói.

Anh đã hơi quen với khẩu khí già dặn của cô bé, nhưng nghe cô bé nói không đói bụng, mới phát hiện tinh thần cô bé dường như không tốt lắm, sắc mặt cũng hơi tái.

Sao vậy? Nhìn như thế có tâm sự vậy.....

“Không đói cái gì? Ba bữa ăn cơm đúng giờ mới mau lớn được.” Anh căn nhắc.

“Dù tôi có ăn cái gì cũng không lớn được.” Cô miễn cưỡng lắm bẫm.

“Đang nói linh tinh gì thế? Minh Tông, anh đi mua cho cô bé ít đồ đi.” Anh nói với Lý Minh Tông.

“Rõ rồi, tôi sẽ đưa cô bé ra ngoài ăn. Tổng giám đốc, anh cứ yên tâm thoải mái hẹn hò với Ôn tiểu thư đi, cứ giao cô bé cho tôi!” Lý Minh Tông nói xong đi đến bên người cô ngồi xuống, dán sát vào cô cười lấy lòng nói: “Hiểu Niên ngoan, chú đưa cháu đi ăn ngon, cháu muốn ăn gì?”

Cô không trả lời, chỉ kinh ngạc nhìn Dịch Hành Vân, đầu mắc kẹt mấy chữ “Dịch Hành Vân muốn đi hẹn hò với phụ nữ”.

Anh muốn đi gặp Ôn tiểu thư kia..... Là ai? Bạn gái của anh sao?

Cũng đúng, anh là người đàn ông đẹp trai xuất sắc như vậy, không thể nào không có bạn gái.

Một nỗi buồn lặng lẽ ập vào lòng, cảm xúc của cô đột nhiên trở nên rất tệ rất tệ, cái ôm dịu dàng đưa cô lên tầng tối qua, Dịch Hành Vân chăm sóc bên cạnh cô, chỉ xem cô là trẻ con thôi.

Đó chính là tình thương của cha.....

“Hiếu Niên? Làm sao vậy? Chưa nghĩ ra muốn ăn gì sao? Không sao, chúng ta vừa đi vừa nghĩ.....” Lý Minh Tông kéo cô, cánh tay ôm lấy bả vai nhỏ của cô, nhiệt tình nói.

“Tôi không muốn ăn gì hết.” Cô gục đầu xuống, buồn bực nói.

Động tác của Lý Minh Tông khiến lông mày Dịch Hành Vân hơi nhíu nhẹ, trong lòng khó chịu một hồi, vì thế lời không qua não đã bật ra khỏi miệng luôn.....

“Thôi, để tôi đưa cô bé đi cùng!”

Vừa nói câu này xong, Nhậm Hiếu Niên mừng rỡ ngẩng đầu, Lý Minh Tông lại lấp bắp kinh hãi.

“Anh muốn dẫn Hiếu Niên cùng đi dùng bữa với Ôn tiểu thư sao?”

Chính Dịch Hành Vân cũng sửng sốt một giây, nhưng nhanh chóng nói nghiêm túc: “Đúng, cô bé đi với tôi.”

“Như vậy có được không?” Lý Minh Tông nhớ rõ, không chỉ Dịch Hành Vân khi ăn cơm không thích có trẻ con cãi nhau âm ỉ, Ôn Hân cũng không thích trẻ con, đây là nguyên nhân chủ yếu vì sao cô ấy và ông chủ có thể ăn nhip với nhau.

“Không có gì là không được, ăn xong cơm trưa tôi sẽ tan việc luôn, tiện thể đưa Nhậm Hiếu Niên về nhà.” Dịch Hành Vân nhú mày, thuận miệng nói lý do.

“Nhưng mà.....” Lý Minh Tông cảm thấy hôm nay ông chủ hơi kỳ lạ, không, phải nói là thời gian này vẫn luôn không bình thường.

“Lại đây, Nhậm Hiếu Niên.” Dịch Hành Vân gọi to Nhậm Hiếu Niên, ánh mắt lại sắc bén bắn thẳng đến tay Lý Minh Tông còn đang khoác trên vai Nhậm Hiếu Niên.

Lý Minh Tông ngây người hai giây mới nhận ra ông chủ lườmtay anh, lúc này vội vàng buông Nhậm Hiếu Niên ra.

“A, được.” Nhậm Hiếu Niên vui vẻ chạy tới chỗ Dịch Hành Vân.

“Trước tiên phải nói rõ, đến nhà hàng không được phép âm ỉ, phải ngồi im trên ghế ăn cơm, nghe chưa?” Anh nghiêm chỉnh cảnh cáo trước.

“Biết rồi, tôi sẽ rất ngoan.” Nhậm Hiếu Niên biết điều ngửa đầu cười rạng rỡ, chủ động nắm lấy tay anh.

Anh cúi đầu nhìn cô một cái, khó chịu trong lòng thật kỳ lạ lập tức tan hết, hơn nữa tay anh còn thật tự nhiên nắm lại tay cô, hai người cùng ra khỏi văn phòng.

Lý Minh Tông trừng mắt nhìn bóng họ, há hốc mồm.

“Tiện hôm nay mua ít quần áo cho cháu nữa.” Anh vừa đi vừa nói.

“Tôi về lấy là được, đừng lãng phí tiền.” Cái bóng nho nhỏ của cô dựa vào cạnh anh.

“Không được, quần áo bị người ta lục ra không được mặc lại, bẩn chết.”

“Hả? Có sao đâu, giặt lại là được.....”

“Chú nói không được là không được.”

“Nhưng mà.....”

“Ngậm miệng, lại lắm lời nữa là chú không ngủ với cháu nữa!”

“À, được rồi.....”

Bọn họ vừa đi vừa tán gẫu, nghe thế nào cũng thấy hơi kỳ lạ — cuộc nói chuyện truyền vào tai Lý Minh Tông, làm hại Lý Minh Tông không chỉ há hốc mồm, còn mãi mà không tìm được cái cảm của mình đã rơi xuống đâu mất rồi.

“Cô bé này là ai?”

Ôn Hân – bạn gái của Dịch Hành Vân vừa nhìn thấy anh mang theo một cô bé xuất hiện, khuôn mặt xinh đẹp diễm lệ động lòng người đột nhiên đông lại.

“Cô bé là..... Con của bạn.” Sắc mặt Dịch Hành Vân hơi ảo não, nói thẳng ra là vừa vào nhà hàng anh đã hối hận.

Đây là cuộc hẹn của anh và Ôn Hân, anh không có việc gì sao lại đưa tiểu quý này đi cùng?

“Con bạn? Bạn nào vậy? Anh đến cả con của chị anh cũng chưa từng đưa ra ngoài mà.” Đôi lông mày nhỏ nhắn rất hoàn mỹ của Ôn Hân nhíu lại, nghi ngờ đánh giá Nhậm Hiếu Niên.

“Thôi, đừng hỏi, dù sao anh cũng có nỗi khổ bất đắc dĩ trong lòng.”

“Nỗi khổ trong lòng gì? Không phải cô bé là con của anh đấy chứ?” Ôn Hân đa nghi hỏi.

“Sao thế được, con nhóc này không hề liên quan gì đến anh.” Anh phì cười.

“Nếu không liên quan, sao anh lại dẫn con bé theo? Thế này không giống anh!” Ôn Hân nghi ngờ lườm anh.

“Chuyện này nói ra thì dài, tóm lại, anh chỉ tạm thời chăm sóc cô bé thôi, tạm thời.” Xoa mi tâm, anh cúi đầu nói với Nhậm Hiểu Niên: “Hiểu Niên, vị này là Ôn Hân, cô Ôn.”

Nhậm Hiểu Niên nhìn Ôn Hân, không hé răng, trong lòng lại hừ nhẹ. Bộ dạng người phụ nữ này không “Ấm áp” chút nào, thậm chí nhìn qua còn giống yêu tinh.

Mắt trang điểm đậm, ngũ quan hoàn mỹ không giống của người bình thường, người gầy còm như dáng của búp bê Barbie, lại có bộ ngực đầy đặn hoàn toàn không xứng.....

Thì ra Dịch Hành Vân thích kiểu phụ nữ này, thật tầm thường.

“Nhậm Hiểu Niên, chào cô đi!” Dịch Hành Vân vỗ nhẹ cô bé một cái.

“Xin chào.” Khuôn mặt nhỏ nhắn thối hoắc, bị bắt chào hỏi, thà chết cũng không thèm gọi người phụ nữ này là cô.

Ôn Hân nhăn mày, hừ lạnh: “Xem ra cô bé không hiểu lễ phép lắm.”

“Đừng để ý, Ôn Hân, cô bé này là đứa trẻ tương đối kỳ lạ.” Dịch Hành Vân vội nói.

“Sao anh còn phải giải thích hộ nó?” Cô ta lạnh lùng nhìn anh.

Dịch Hành Vân không trả lời, Nhậm Hiểu Niên liền ngẩng đầu nói: “Hai người muốn tán dóc đến lúc nào nữa? Tôi muốn ăn rồi.”

Ôn Hân ngẩn ra, bực mình lườm cô, lại lườm người đàn ông đã đưa cô đến.

Dịch Hành Vân vuốt vuốt sống mũi, kéo một cái ghế để Nhậm Hiểu Niên ngồi xuống rồi mới nói với Ôn Hân: “Đừng giận, Ôn Hân, hôm nay thật sự anh rất mệt.”

“Cho nên anh lại càng không nên mang con bé theo, anh biết thừa em không thích trẻ con, hơn nữa đây còn là hẹn ăn trưa khó khăn lắm chúng ta mới có được, nơi này lại là nhà hàng đúng chuẩn.....”

“Anh đã chào hỏi qua giám đốc nhà hàng, em kiên nhẫn một chút, ăn xong anh sẽ lập tức mang cô bé về.”

Dịch Hành Vân đến bên người cô ta, bắt đắ dĩ ôm lấy vai cô ta.

“VẬY là đủ rồi, như vậy em không thèm ăn.” Cô oán giận lườm Nhậm Hiểu Niên, cũng cố ý hạ giọng nhỏ nhen.

Người phải kiên nhẫn là tôi đây này?

Nhậm Hiểu Niên hừ lạnh trong lòng, trẻ con có gì mà phải ghét chứ? Cô không ngại cô ta đánh mắt quá đậm, lông mi giả rất giả, cái mũi chình quá thẳng, còn có cá tính rất ích kỷ kiêu căng, không có duyên với trẻ con thì thôi.

Loại phụ nữ này thì có gì tốt? Mắt nhìn của Dịch Hành Vân thật sự có vấn đề.

“Được rồi, hôm nay xin em bao dung một ít, lần khác anh sẽ đi với em cả ngày.” Dịch Hành Vân cúi người, đang muốn hôn một cái lên gò má làm bạn gái vui, nhưng mắt vừa liếc lên, bất ngờ phát hiện Nhậm Hiểu Niên trừng hai mắt, không chớp mắt lấy một cái nhìn anh, động tác xoay mình của anh cứng đờ.

Ánh mắt của tiểu quý đó là gì vậy? Làm như anh đang làm chuyện gì có lỗi với cô, thậm chí, chẳng hiểu sao khuôn mặt nhỏ nhắn đều viết.....

Ghen tỵ?

Quái lạ, một tiểu quý bảy tuổi tiểu sao có thể có được kiểu ánh mắt ghen tỵ của phụ nữ được? Rất buồn cười đấy?

Tuy rằng cảm thấy buồn cười, nhưng để duy trì hòa bình anh vẫn chọn không hôn. Vì thế dưới cái nhìn chăm chú nghi hoặc của Ôn Hân, anh thu người lại, ngồi xuống, bắt đầu gọi món.

“Cháu muốn ăn gì? Hiểu Niên.” Anh mở thực đơn, quay đầu hỏi cô.

Cô không trả lời, Ôn Hân liền gắt giọng so đo: “Sao anh lại hỏi nó trước? Anh phải hỏi em trước chứ?”

“Mang ra cho cô bé trước, chúng mình gọi cùng nhau.” Dịch Hành Vân giải thích.

“Nó không hiểu thực đơn, hơn nữa ở nhà hàng cao cấp này không có món trẻ con.” Ôn Hân hừ lạnh.

Nhậm Hiểu Niên thật sự chịu đủ rồi, một tay lấy lại thực đơn, gọi luôn bồi bàn đến chỉ món, từ món đầu tiên đến món điểm tâm ngọt cuối cùng, mỗi một món ăn đều nói bằng tiếng Pháp rất lưu loát.

“Còn nữa, tôi không thể uống rượu, lấy cho tôi nước khoáng có ga.”
Cuối cùng, cô còn không quên bổ sung, câu này cũng là tiếng Pháp.

Dịch Hành Vân và Ôn Hân sững sờ nhìn cô, tất cả đều há hốc mồm.

Bồi bàn lại ngạc nhiên không thôi, đưa biên lại cô chỉ món cho Dịch Hành Vân cười nói: “Em gái này thật lợi hại, phát âm tiếng Pháp rất chuẩn.”

Dịch Hành Vân không nhịn được hỏi cô: “Hiếu Niên, cháu từng học tiếng Pháp à?”

“Chỉ học qua một ít, nhưng mà so với cô đây chắc là không ra gì, tiếng Pháp của cô hẳn là tốt hơn tôi, đúng không?” Cô dựng thẳng vai, cố ý liếc mắt nhìn Ôn Hân một cái.

Ôn Hân xinh đẹp kinh ngạc, tiểu quý này đang khiêu khích cô?

“Món này là một chuỗi tiếng Pháp dài tôi không đọc được, cô có thể dạy tôi không?” Cô cố ý chỉ vào một món chính trên thực đơn, hỏi Ôn Hân.

Ôn Hân ngần ra, cô ta thường ăn món Pháp, nhưng cô ta chưa bao giờ học tiếng Pháp, bình thường ăn nhiều thì biết có nguyên liệu gì và cách nấu thôi.

Dịch Hành Vân sợ cô lúng túng, chủ động dịch tiếng Pháp thay cô: “Đây là – thịt ngực vịt nướng kèm với tá tùng nước dấm quả phi.”

“Tôi đang hỏi cô ấy, không hỏi chú.” Cô ra vẻ ngây thơ chằm chọc anh.

“Ngoan một chút, đừng ồn.” Dịch Hành Vân lờm cô, cúi đầu trách.

A, thương bạn gái vậy sao?

Cô hậm hực bĩu môi, tủi thân nhìn dao nĩa, trong lòng ngổn ngang suy nghĩ.

Vui sướng được một lúc, nhưng đến bữa trưa cô lại không chiếm được thế thượng phong. Như muốn đền cho bạn gái đang bực mình nên Dịch Hành Vân quan tâm đặc biệt đến Ôn Hân, Ôn Hân cũng ngồi cạnh Dịch Hành Vân vừa ăn vừa cười nói, hai người hoàn toàn lơ cô đi, gạt một mình cô sang một bên.

Cô rầu rĩ uống canh, thật sự không có tâm trạng gì mà nhìn họ liếc mắt đưa tình, biết thế này đã chẳng đi theo nữa, còn bực hơn cả khi không nhìn thấy.

Thật ra cô biết bản thân mình thật ngây thơ, nhìn bộ dáng bây giờ của cô, Dịch Hành Vân chỉ biết coi cô như trẻ con, cô ghen tị thì có ích gì?

Chỉ cần cô không lớn lại, anh vĩnh viễn sẽ không nhìn cô như một người phụ nữ.

Buồn bã, đang muốn cầm lấy cốc uống nước, trong lúc vô tình nhìn thoáng qua cái ly thủy tinh trong suốt phản chiếu mặt cô, bởi vì độ cong, ngũ quan biến hình kéo dài, như chợt thấy dáng vẻ của cô trước đây trong đám bọt nước khoáng, như ảo như thật.

Đây là..... Nhậm Hiểu Niên hai mươi sáu tuổi.....

Cô nhìn hình ảnh phản chiếu của chính mình, một cảm xúc kích động trào lên. Bỗng chốc, ngực như bị cái gì đánh vào, đau đến mức ngã sấp xuống mặt bàn.

“Ừm.....”

Dịch Hành Vân kinh ngạc, vội vàng đỡ lấy cô.

“Sao thế này?”

Cô cúi đầu níu chặt lấy ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn thành một cục, hoàn toàn không nói được.

Đau quá, tần suất tháng này cô đau lòng rất cao, đây là điềm báo cô sắp biến thân trước thời hạn sao?

Nam Cung Thần Võ từng nói với cô, có khả năng lần biến thân này sẽ sớm hơn. Trước khi anh và Phương Dạ Bạch mất tích, họ luôn bàn về nguyên nhân cô biến thân sớm.

Vì năm năm nay cô biến hóa rất theo quy luật, bởi vậy lần thay đổi này sẽ khác với bình thường.

Thần Võ vốn định mượn cơ hội này nghiên cứu tế bào của cô, đáng tiếc anh và Tiểu Bạch đột nhiên mất tích.....

Hoặc là, bị bắt cóc?

Dù thế nào, thiếu họ, thiếu dụng cụ cha để lại, cô không có khả năng giải được câu đố này.

Nghĩ đến vậy, trái tim cô càng đau dữ dội, ngay cả thở cũng khó khăn.

“Nhậm Hiểu Niên, Hiểu Niên, cháu khó chịu sao?” Dịch Hành Vân nâng mặt cô lên, lo lắng hỏi.

“Tim..... Trái tim.....” Cô thở gấp, gắng gượng nói một câu này.

“Trái tim?” Anh ngạc nhiên. Lần trước ở văn phòng anh cô cũng từng ngã xuống đất đau không dậy nổi, chẳng lẽ cô bị bệnh tim?

Ôn Hân lạnh lùng nhìn cô, hừ nhẹ: “Có thật là nghiêm trọng vậy không?”

Nhậm Hiểu Niên không còn sức để ý đến cô ta, chỉ nắm chặt lấy quần áo Dịch Hành Vân, không ngừng thở gấp.

Dịch Hành Vân càng nhìn càng kinh hãi, nhú mào nói: “Không được, tình trạng của cháu rất nghiêm trọng, chú đưa cháu đi bệnh viện.”

“Không cần.....” Cô lắc đầu.

“Đau thế rồi, sao không đi bệnh viện?” Anh tức giận nói.

“Tôi..... Tôi không đau..... Chờ chút sẽ không đau nữa.....” Giống mấy lần trước, khúc nhạc dạo biến thân cô sẽ đau liên tục, hơn nữa mỗi lần đau cũng không quá năm phút.

“Thật sao?” Anh nghi ngờ nhìn khuôn mặt nhỏ trắng đến dọa người của cô.

“Đúng..... Để tôi..... Nghỉ chút..... Là tốt rồi.....” Cả người cô mềm nhũn tựa vào lưng ghế dựa.

Anh không nhìn được, không nghĩ gì đã ôm cô lên đùi mình, để cô ngồi trong lòng mình, lại nhẹ nhàng ôm cô.

Ôn Hân trợn hai mắt, giật mình nhìn anh.

Việc này không giống với hiểu biết của cô về Dịch Hành Vân, không phải anh cũng ghét trẻ con như cô sao? Sao giờ lại đối xử tốt với cô bé này như vậy?

Chẳng lẽ, cô bé này có quan hệ mật thiết gì với anh?

“Hành Vân, anh đang làm gì vậy?” Cô nhin không được nghi ngờ hỏi.

Dịch Hành Vân ngẩng đầu, đối diện với cảm xúc nghi ngờ của cô, mới giật mình thấy bản thân không ý thức gì đã ôm Nhậm Hiểu Niên.

Đừng nói Ôn Hân sẽ ngạc nhiên, ngay cả anh cũng không thể giải thích vì sao mình lại quan tâm đặc biệt đến Nhậm Hiểu Niên.

“Hành động của anh hôm nay rất kì lạ, rốt cuộc thì anh có quan hệ gì với cô bé này?” Khuôn mặt xinh đẹp của Ôn Hân trầm xuống dưới.

“Anh thật sự không có quan hệ gì với cô bé này, em đừng hiểu lầm.....” Anh vội nói.

“Không quan hệ thì sao anh lại đối tốt với cô bé như vậy? Anh có biết giờ anh giống gì không? Anh như cha thương con gái đau ốm đấy! Anh nói rõ đi, có phải đứa bé này là con riêng của anh không?” Ôn Hân trách mắng.

Giống cha? Anh sửng sốt, lập tức bật cười: “Em xem phim truyền hình quá nhiều rồi, Ôn Hân, sao anh có thể có con gái riêng được? Nếu cô bé này đúng là con anh thật, anh giấu còn chẳng kịp, sao còn đưa đến để em nhìn? Hơn nữa em biết rõ là anh ghét trẻ con, cả đời này cũng đã sớm quyết định không sinh con.”

“Nhưng biểu hiện bây giờ của anh lại không giống một người đàn ông ghét trẻ con chút nào.”

Anh rùng mình, cúi đầu nhìn Nhậm Hiểu Niên trong ngực, trong lòng trào lên sự mê mang.

Đúng, anh ghét trẻ con, nhưng lúc này ôm cô yếu ớt trong lòng, anh lại không có chút phiền chán hay không vui gì, ngược lại, anh thậm chí còn có cảm xúc thỏa mãn và dào dạt không thể nói rõ.....

Đây là chuyện gì?

Là anh thay đổi? Nên đối xử đặc biệt với một mình cô?

“Chính anh cũng không thể giải thích rõ ràng được, đúng không? Anh hãy thẳng thắn nói thật với em, có phải anh làm gì có lỗi với em không? Có lừa dối em không?” Ôn Hân lớn tiếng hỏi.

“Anh.....” Anh thật sự bị hỏi khó rồi.

Nhậm Hiểu Niên thở hỗn hển, nhìn Ôn Hân kiêu căng hăm dọa, quyết định giúp Dịch Hành Vân một việc –

“Thôi, ba cũng đừng giấu nữa..... ba, dù sao giấy cũng không gói được lửa.....”

Cô vừa nói xong, Ôn Hân hít sâu một hơi trừng mắt nhìn cô, bỗng nhiên đứng lên.

Dịch Hành Vân còn đang ngạc nhiên cúi đầu trốn mắt nhìn cô, cả người ngây ra.

Ba..... Ba?

“Dịch Hành Vân, anh..... Anh thật quá đáng!” Ôn Hân lửa giận ngút trời, cầm lấy túi da hàng hiệu, xoay người bước đi.

“Đợi đã, Ôn Hân.....” Anh vội vã muốn ngăn cô lại, nhưng đang ôm Nhậm Hiểu Niên trong ngực, không thể đứng dậy được, càng không thể đuổi theo.

“A..... Cô ấy đi rồi à.....” Nhậm Hiểu Niên lẩm bẩm: “Tôi chỉ muốn đùa chút thôi mà.....”

Tiểu quý này!

“Kiểu đùa này có thể nói tùy tiện sao? Cháu thật là.....” Anh cúi đầu lờm cô mắng to, nhưng vừa thấy sắc mặt trắng bệch dọa người của cô lại không lỡ mắng, tức giận không biết trút vào đâu.

“Xin lỗi..... Chú giận sao.....” Cô ngẩng khuôn mặt nhỏ vô tội lên, biết rõ còn cố tình hỏi.

Anh lờm cô, rất muốn ném cô đi, nhưng lại không thể ném bừa bãi.

Đáng giận!

Gặp quý cảm xúc mới hài lòng với chả dào dạt!

Anh nhất định phải nhanh nghĩ cách tiễn tiểu quỷ này đi, càng nhanh càng tốt. `var content = $('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('`

`); } (function () { var d = new Date () ; document. write ('') ; }) () ;`

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 7

Kết quả là Dịch Hành Vân chẳng những không tống cổ Nhậm Hiếu Niên đi, mà ngược lại còn để cô bé ở nhà anh một tuần.

Không phải anh không muốn, mà là anh không thể.

Bởi vì bảy ngày sau đó, số lần Nhậm Hiếu Niên đau tim không ngừng tăng lên, hơn nữa thời gian đón càng lúc càng dài, chuyện đưa cô bé đến trung tâm bảo trợ trẻ em hoãn đi hoãn lại.

Anh không biết vì sao con bé này có chết cũng không chịu chữa. Có hôm chàng vạng anh tan tầm đang định chở cô bé về nhà, cô lại đau đón cuộn mình ở ghế sau. Anh sợ tới mức trực tiếp lái xe tới bệnh viện. Kết quả vừa đến bệnh viện cô bé lại lao đảo lao xuống xe, liều mạng chạy như điên. Sau đấy ngã úp sấp xuống đất rồi mà miệng vẫn còn la hét không vào bệnh viện, tuyệt đối không vào.

“Rốt cuộc vì sao cháu không chịu đi viện?” Anh lo lắng lại tức giận.

Nhưng cô bé lại cắn môi dưới, quật cường không nói lý do. Anh không có cách nào khác, đành phải đưa cô bé về nhà, không giúp được gì, chỉ có thể nhìn cô bé đau đón, cũng vì đau đón của cô bé mà anh không ngừng lo âu.

Đúng, mỗi lần nhìn cô đau, anh vừa phiền chán vừa lo âu, tâm trạng vô cùng xấu.

Anh không rõ vì sao mình lại bị một cô bé ảnh hưởng đến vậy. Anh trước nay luôn làm theo ý mình, chưa bao giờ để ý tới cảm giác của người ngoài, tất cả đều lấy mình làm trung tâm, việc công cũng thế mà việc tư cũng vậy.

Nhưng từ khi gặp Nhậm Hiểu Niên, anh cảm thấy bắt đầu không khống chế được cuộc sống của mình, cảm xúc của anh cũng bị quấy nhiễu, anh không hiểu, rốt cuộc là nguyên nhân nào khiến anh luôn bị một cô bé điều khiển?

Giống hôm nay, anh vì cô mà xin phép nghỉ ở nhà, chỉ vì thân thể Nhậm Hiểu Niên không khoẻ, khi anh phải ra ngoài mà cô vẫn chưa tỉnh. Anh lo lắng để cô ở nhà một mình, lại không đành lòng đánh thức cô, đành phải gọi điện thoại cho Lý Minh Tông, nói hôm nay anh không đi làm.

Xem đi, anh quả nhiên điên rồi, ngay cả cảm giác “Lo lắng” và “Không đành lòng” chết tiệt này cũng đã xuất hiện rồi.

Càng khoa trương hơn là, giờ phút này anh còn đang nấu cháo hoa cho cô bé!

Nếu nói ra, ai tin? Ngay cả chính anh cũng thấy khó tin. Anh đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Tư Mạn, lại vì một tiểu nha đầu mà tự mình nấu cháo?

“Rốt cuộc bây giờ mình đang làm cái gì vậy hả? Tiểu nha đầu kia ốm đau đâu có liên quan tới mình? Con bé cũng chẳng phải con gái mình, rốt cuộc mình đang phát điên cái gì thế này?”

Anh dùng hai tay xoa thắt lưng, trừng mắt nhìn cháo trong nồi sôi ùng ục, không thể tìm ra cách giải thích hợp lý cho hành vi của mình.

“Dịch Hành Vân, chú đang làm gì vậy?”

Giọng Nhậm Hiếu Niên vang lên sau lưng anh. Anh ngẩn ra, quay đầu nhìn cô bé.

Cô bé mặc áo ngủ hồng phấn chấm trắng, tóc rối tung, khuôn mặt nhỏ nhắn, mắt nhập nhèm, sắc mặt vẫn hơi tái nhợt, đang mở to đôi mắt trong trẻo nhìn anh.

Trái tim anh kỳ lạ hơi co thắt lại. Anh không khỏi nhíu mày trầm nghĩ, chẳng lẽ thứ hồng không phải đầu anh mà là trái tim sao?

“Sao chú không đi làm?” Nhậm Hiếu Niên đi về phía anh.

“Hôm nay chú có việc, không đến công ty.” Anh không muốn cho cô bé biết anh vì cô mà xin phép.

“Oa..... Chú đang nấu cháo à! Là nấu cho tôi ăn sao?” Cô nhìn nõi, kinh ngạc vui sướng hô nhỏ.

“Là chú muốn ăn, thuận tiện nấu thêm phần của cháu.” Anh hừ nói.

“A, thơm quá..... Tôi đã lâu chưa được ăn cháo!” Mắt cô sáng lên.

“Ngồi đi, chú múc ra cho.”

“Được.”

“Ăn cháo phải thêm nửa quả trứng ốp lếp, như vậy mới có dinh dưỡng.” Anh gắp một quả trứng ốp lếp bỏ vào trong bát cô.

“Oa oa! Tôi thích ăn trứng ốp lếp!” Cô vui vẻ hô.

“Còn có, nhất định phải có dưa chuột ngâm tương, không có dưa chuột ngâm tương, sẽ mất cảm giác bữa sáng kiểu Trung.” Anh đem mở một lọ dưa chuột ngâm tương ra.

“Tôi cũng rất thích ăn món này đó!” Cô hoan hô.

Bữa sáng này, cô rất phấn khởi ăn hai bát đầy. Anh nhìn cô ăn ngon miệng quả thật có cảm giác thành công.

“A, ăn quá, ăn xong tinh thần lại dâng cao rồi, cảm ơn chú.” Cô cười tùm tùm nói.

“Tinh thần tốt thì đi thay quần áo đi, hôm nay chú đưa cháu đến bệnh viện làm kiểm tra toàn diện.” Anh thật sự cảm thấy bệnh của cô không nhẹ.

Khuôn mặt tươi cười của cô cứng đờ, vội la lên: “Không! Tôi không đi bệnh viện đâu!”

“Vì sao không đi? Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì mà cháu sợ đến bệnh viện vậy?” Anh thật sự muốn biết lý do.

“Tôi không sao, không cần kiểm tra.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn nhả nhả lại.

“Bây giờ gần như cứ hai ngày cháu lại đau một lần, mà thời gian đau đớn cũng dài hơn. Tối hôm qua đau đến mức lăn lộn trên giường, vậy mà còn dám bảo không sao à?” Anh trừng cô.

Mặt cô hơi biến sắc, trong lòng dậy lên sự bất an.

Số lần gia tăng thì rất bình thường, nhưng thời gian dài hơn thì không đúng. Trước kia thời gian đau sẽ không quá năm phút. Nhưng một tuần nay, thời gian cô đau không ngừng kéo dài, thậm chí tối hôm qua đau gần nửa giờ.....

Phản ứng của cơ thể bắt đầu xuất hiện biến hóa bất quy tắc, đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu?

“Sao vậy?” Anh phát hiện trên mặt cô lại hiện lên một chút sợ hãi.

“Không có gì.....” Cô mỉm cười, lắc đầu, “Tôi không sao, thật đấy, chú đừng lo lắng.”

Lại là tươi cười giả dối kiểu người lớn này. Anh không hiểu, một tiểu quý bảy tuổi sao lại luôn có vẻ mặt này? Giống như có đau khổ bí mật không tiện để người ngoài biết, chỉ có thể tự chịu đựng, thừa nhận.

Anh lại càng không biết vì sao mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt này của cô bé, trong lòng anh lại thấy buồn bực.

“Ai nói chú lo cho cháu? Chú không có nhiều thời gian rảnh rỗi đi lo lắng cho một tiểu quý.” Anh khẽ gắt một tiếng, mở báo ra, vừa đọc vừa uống cà phê.

Nhìn anh lạnh mặt nói lời cay độc, cô cũng không tức giận, ngược lại cảm thấy ấm áp.

Ở chung lâu, cô đã sớm biết anh là loại người độc miệng, nhưng thực tế lại rất săn sóc cô, đối xử với cô cũng rất tốt.

Tuy rằng, sự săn sóc và tốt bụng của anh chỉ thuần túy là người lớn đối với trẻ con, không phải đàn ông đối với phụ nữ, cũng không phải điều cô muốn, nhưng cô thật sự rất cảm kích. Cảm kích anh không bỏ lại cô một mình, cảm kích anh ở bên cô.

Vì thế, cô nhảy xuống ghế dựa, đi về phía anh. Thừa dịp anh không chú ý, kiễng mũi chân, hôn một cái lên mặt anh.

Anh kinh ngạc nhìn cô, ngẩn người.

“Đây là cảm ơn chú đã nấu bữa sáng cho tôi.” Cô nhìn anh thản nhiên cười.

Nụ cười này không hề ngây thơ, ngược lại vô cùng quyến rũ, vô cùng mềm mại, cũng..... Vô cùng đẹp!

“Bát tôi sẽ rửa, chờ tôi rửa bát xong chú đưa tôi về nhà một lát được không, tôi muốn tìm vài thứ.” Cô nghiêng đầu tiếp tục nói.

Anh ngẩn ra nhìn cô, nhất thời không lấy lại được tinh thần.

“Có được không?” Cô thấy anh không phản ứng, ghé sát vào mặt anh hỏi lại.

Khuôn mặt gần trong gang tấc mặt chỉ là của một đứa trẻ con, nhưng tầm mắt anh lại bị khóa trên đôi môi hồng hồng mềm mềm kia, thật lâu cũng không thể dời mắt.

“Dịch Hành Vân, chú làm sao vậy? Không thoải mái à?” Bàn tay nhỏ bé của cô sờ sờ mặt anh.

Anh run nhẹ như bị điện giật, tim tạm dừng đập hai giây, sau đó lại co rút mạnh, sợ tới mức anh hỗn hển tránh đụng chạm của cô.

“Này, tiểu nha đầu, đừng tùy tiện hôn chú, cũng không được chạm vào chú. Cháu không biết tay và miệng có rất nhiều vi khuẩn sao?” Anh tức giận quát.

Cô chớp mắt, thực sự không chịu nổi bệnh sạch sẽ buồn cười của anh. Thế là cô lao lên, vươn hai tay, bàn tay nhỏ chạm lên gò má anh, dùng sức xoa xoa.

“Nào có vi khuẩn đâu? Sao chú sợ vi khuẩn vậy? Tôi càng muốn sờ chú, chạm vào chú đấy, sao nào?”

Anh kinh ngạc, vội vớt tờ báo qua một bên, bắt lấy tay cô mắng: “Này! Cháu làm gì thế hả?”

“Truyền vi khuẩn cho chú!” Cô hai tay bị nắm lấy, càng muốn đùa anh, vì thế tiến gần đến mặt anh, dùng nụ hôn tấn công mặt anh.

“Này! Nhậm Hiểu Niên.....” Hai má anh bất ngờ bị cô hôn mấy cái, vội vã nghiêng đầu né tránh, không ngờ nghiêng về phía đó lại vừa khéo chạm đến miệng cô!

Nhất thời, hai người đều ngẩn ra, hai mặt đối diện, bốn mắt nhìn nhau, hóa đá.

Một giây, hai giây, ba giây.....

Cô bừng tỉnh trước, vội vàng lùi ra sau, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ như quả táo.

Anh thất thần, ngậy ra nhìn cô.

“Tôi..... Tôi đi thay quần áo.” Cô xấu hổ lúng túng xoay người trốn về phòng.

Anh ngồi ngẩn người một mình, hồi lâu mới lấy lại tinh thần, nhưng hồi hồn lại phát hiện tim mình đập nhanh như ngựa chạy, khiến ngực anh chấn động mạnh.

“Điên rồi! Chỉ hôn một con nhóc mà thôi, có gì phải sợ?”

Đè lại trái tim đang đập thành thịch điên cuồng, anh bỗng nhiên cảm thấy anh cũng nên đến bệnh viện làm kiểm tra rồi.

Nhậm Hiểu Niên bị Dịch Hành Vân cưỡng chế ở nhà nghỉ ngơi một tuần mới cho về biệt thự. Cô muốn về lấy vài bộ quần áo người lớn, bởi vì cô lo không lâu nữa mình sẽ biến thân, cô phải chuẩn bị sẵn sàng trước.

Nhưng về nhà mới phát hiện, tất cả mọi thứ đều đã bị dọn sạch, còn đang tiến hành thiết kế sửa sang. Cả phòng khách đã thay đổi, mà phòng cô

cũng trống không, ngay cả tầng hầm ngầm cũng trống rỗng, chẳng còn gì.

Cảm thấy đã không giống nhà cũ nữa, cô có hơi buồn bã, cũng có chút uể oải. Luôn cảm thấy năm năm nghiên cứu đều trôi theo nước trôi. Cơ hội quay về bộ dạng hai mươi sáu tuổi cũng gần như xa vời.

“Cháu muốn tìm cái gì vậy? Đồ trong phòng đã bỏ vào trong rương, để ở phía vườn sau. Cháu đi xem còn có gì quan trọng không, không còn thì vứt hết.” Sau khi Dịch Hành Vân chuyển lời với cô xong lại quan sát tình hình thi công.

Cô gật gật đầu, lại liếc nhìn phòng một cái, mới rầu rĩ đi ra vườn sau.

Vài cái thùng lớn chứa đồ của cô cùng Thần Võ và Tiểu Bạch gì đó. Cô tìm trong thùng đồ của Nam Cung Thần Võ và Phương Dạ Bạch, bên trong chỉ còn đồ linh tinh và đồ dùng hàng ngày, còn có một hòm thuốc Thần Võ tự chế. Tất cả tư liệu nghiên cứu quan trọng đều đã bị lấy đi, làm cho cô càng lo lắng tình cảnh hai người bọn họ lúc này.

Đã hơn một tuần lễ rồi mà vẫn không có tin tức của bọn họ, không biết tung tích, mà cũng chưa rõ kẻ đột nhập vào nhà là ai. Những kẻ luôn luôn tìm cô cũng không hề có động tĩnh gì. Tất cả trở nên vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh khiến cô cảm thấy bất an, giống như trời quang trước giông tố vậy.

Ngẩn nhớ nhét tất cả các loại thuốc trong hòm thuốc vào túi nhỏ của cô. Đây toàn là thuốc Thần Võ chế, có hiệu quả hơn thuốc của bác sĩ. Năm năm này ba người bọn họ ốm đau lớn nhỏ, nội cảm ngoại thương tất cả đều dựa vào số thuốc này, nếu vứt đi cô cảm thấy rất đáng tiếc.

Cuối cùng, cô mở cái rương đựng đồ của mình. Không tìm được quần áo, nhưng trong đồng hồ linh tinh lại phát hiện một khung ảnh. Là ảnh khi cô tốt nghiệp trung học ở Mỹ, ba ba chụp cho cô.

Cô giật mình, nhẹ vuốt ve khuôn mặt cười xán lạn của chính mình trong ảnh, cảm khái vận mệnh biến hóa vô thường.

Năm đó là bước ngoặt trong cuộc đời cô!

Nếu không cùng ba về Đài Loan, phải chăng nhân sinh của cô sẽ hoàn toàn khác?

Mười tám tuổi, đúng là thời kỳ hăng hái nhất, tốt nghiệp trung học với thành tích nổi trội xuất sắc được đề cử vào hệ sinh vật trường đại học nổi tiếng ở Mỹ. Nhưng mới học nửa năm, ba cô đột nhiên quyết định về Đài Loan định cư, muốn cô cùng về nước. Sau khi trở về cô mới biết ba nhận một công tác mới, nghiên cứu sự phát triển tế bào sinh vật học của con người. Bởi vì ba thiếu trợ lý nên cô đồng ý với yêu cầu của ba, tạm thời nghỉ học giúp ba nghiên cứu, chờ nghiên cứu một thời gian rồi quay lại học.

Những ngày không ngừng nghiên cứu và thí nghiệm nhanh chóng trôi qua. Khi cô hai mươi một tuổi, Nam Cung Thần Võ và Phương Dạ Bạch đột nhiên không hẹn mà cùng từ Mỹ đến hỏi thăm ba cô. Theo như ba giới thiệu, hai người bọn họ là sinh viên khi ba còn dạy học ở Mỹ. Mặc dù bằng tuổi cô nhưng Nam Cung Thần Võ đã sớm là tiến sĩ hệ y học, còn học thêm về tế bào sinh vật con người. Khi còn ở Mỹ ba từng giáo sư hướng dẫn cho anh.

Về phần Phương Dạ Bạch, nghe nói từng một sinh viên có vấn đề khác thường. Mười sáu tuổi đã nhảy lớp vào học đại học, học công nghệ thông tin lại đi dự thính tất cả các khoa các hệ trong trường, thường xuyên hỏi vài vấn đề kỳ lạ, làm rất nhiều giáo sư đau đầu.

Nhưng không ngờ quái thai này lại vô cùng hợp với ba cô. Ban đầu là đến khoa ba cô nghe giảng, sau lại trở thành bạn tốt của nhau.....

Hai người bọn họ lần lượt đến tìm ba cô. Một người muốn đến học hỏi, một người đến thăm “bạn cũ”. Vốn cũng định ở lại hai tuần, nhưng tối trước

khi bọn họ đi, thí nghiệm của ba lại xảy ra vấn đề.

Lúc ấy hai người bọn họ còn có cô đều ở phòng thí nghiệm giúp ba làm một thí nghiệm vô cùng đặc biệt. Cô chỉ nhớ rõ khi đó ba còn cười nói, nếu thí nghiệm này thành công có thể sẽ thay đổi thế giới, nhưng ông còn chưa dứt lời thì dụng cụ ông thiết kế tỉ mỉ đột nhiên nổ tung –

Bùm một tiếng, đột nhiên tia laser hiện lên làm mù hai mắt của cô, cũng khiến cơ thể cô đau đớn. Lúc ấy, cô chỉ cảm thấy tất cả lỗ chân lông trên người đều giống như bị đâm mạnh, sâu vào tận trái tim, giống như vạn tiễn xuyên tâm, đau đến muốn hôn mê!

Giờ nhớ lại cô vẫn chưa hết sợ hãi, không kiềm chế được ôm hai tay mình chà xát.

Khi đó, ánh sáng mạnh mẽ ấy lan ra ước chừng gần mười giây, không chỉ có cô, ngay cả Nam Cung Thần Võ và Phương Dạ Bạch đều kêu thảm thiết không ngừng. Sau đó thì mất điện, bốn phía tối đen như mực.

Sau đó, cô nghe thấy ba suy yếu gọi: “Hiếu Niên..... Hiếu Niên.....”

“Ba.....” Cô vô lực đáp lại.

Cô nghe thấy tiếng có vật chuyển động, tiếp đó, có người nâng cô dậy, cũng bật sáng đèn pin chiếu lên mặt cô.

“Trời ạ! Trời ạ! Hiếu Niên..... Hiếu Niên a.....” Ba khóc thét khê kêu.

Cô nheo mắt lại, không thể mở, lo lắng hỏi: “Ba..... Làm sao vậy.....”

“Hiếu Niên! Thực xin lỗi..... Không nên như vậy..... Ba rõ ràng đã tính kỹ..... Tại sao có thể như vậy..... Năng lượng rõ ràng phù hợp..... Hiếu Niên..... xin lỗi..... Con phải tự cứu lấy mình..... Nghĩ cách.....”

Nghĩ cách..... Cứu cứu..... Nam Cung và Dạ Bạch..... Cứu cứu chính mình.....”

Xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao cô phải cứu Nam Cung Thần Võ và Phương Dạ Bạch? Vì sao cô phải tự cứu lấy mình?

Cô bất an xoa hai mắt đau đớn, cố gắng mở ra, muốn thấy rõ đã xảy ra chuyện gì. Kết quả là vừa mở mắt đã thấy cả mặt ba toàn là máu.

“Ba! Ba..... Ba bị thương.....!” Cô cố hết sức khê kêu.

“Hiếu Niên..... Các con hãy cùng nhau nghĩ cách..... Tìm ra nguyên nhân..... Mau chóng..... Tìm ra nguyên nhân..... Hơn nữa..... Chuyện này..... Tuyệt đối phải giữ bí mật..... Tuyệt không thể..... để cho bất cứ kẻ nào biết.....” Ba kích động dạn dò.

Cô kinh ngạc nhìn gương mặt ba, cố gắng nghĩ xem ba có chỗ nào khác lạ, vô cùng..... khác.....

“Nhớ kỹ lời ba..... Nhất định phải giữ bí mật..... Sau đó..... Sống sót.....” Ba vừa nói xong đã ngã xuống.

“Ba.....” Cô lo lắng khóc òa lên, cố gắng dùng tất cả sức lực đẩy đẩy ông, “Ba..... Ba..... Ba làm sao vậy..... Ba.....”

Nhưng ba hoàn toàn không phản ứng, sự sờ hãi thắt chặt lấy trái tim cô. Cô nhanh chóng đề tay lên động mạch ở cổ ba. Nơi đó đã lạnh lẽo, không hề đập nữa.

Không..... Không..... Không thể.....

Cô thở hốc vì kinh ngạc, sắc mặt trắng xanh, không tin được rằng ba đã chết. Cô kích động cầm đèn pin, chiếu vào mặt ba. Cô trợn mắt kinh ngạc, tay run rẩy gần như không cầm nổi đèn pin.

Ngay dưới ánh sáng run run, cô nhìn thấy khuôn mặt ba đầy máu, trẻ tuổi, không một nếp nhăn.....

Giống như..... Chưa đến ba mươi tuổi!

Nhưng chuyện làm cô hoảng sợ hơn còn ở phía sau. Khi cô dùng máy phát điện tự động khởi động lại nguồn điện, phòng thí nghiệm phút chốc bừng sáng. Cô thấy rõ hai bé trai khoảng bảy tuổi, mặc quần áo của Nam Cung Thần Võ và Phương Dạ Bạch, đang dùng ánh mắt kinh hãi nhìn cô.

Mở to mắt..... nhìn cô cũng đã biến thành bảy tuổi.....

Giây phút đó, khung cảnh đó, đến nay vẫn rất rõ ràng, cô vĩnh viễn không quên được khuôn mặt khi chết của ba, ông năm mươi tư tuổi, trước khi chết đã cải lão hoàn đồng về ba mươi tuổi!

Mà ba người bọn họ cùng hai mươi một tuổi biến thành trẻ con bảy tuổi!

Người không biết sẽ cảm thấy thực thần kỳ, nghĩ nó giống như pháp thuật. Nhưng thật ra nó không thú vị chút nào, thậm chí còn đáng sợ. Bởi vì sau đó cô đã phát hiện ra thí nghiệm sai lầm này, làm cho thời gian của ba người bọn họ dừng lại, bọn họ bị nhốt ở thân xác bảy tuổi vĩnh viễn.

Nếu đây là bất tử, nếu đây là cải lão hoàn đồng, vậy cô thà rằng già đi theo thời gian chứ không muốn sống như vậy.

Sống như bị nguyên rủa.....

“Cháu ngồi đây ngăn người làm gì vậy? Nhậm Hiểu Niên, chú gọi cháu mấy lần mà cháu cũng không nghe thấy sao.”

Giọng nói của Dịch Hành Vân kéo cô từ trong ký ức lại, cô rùng mình, vội vàng nhét khung ảnh vào trong túi, cứng ngắc xoay người.

“Không có gì.....” Cô muốn giả vờ bình tĩnh, nhưng khó dấu vẻ ủ dột trên mặt.

Anh phát hiện sắc mặt cô bé lại trở nên tái nhợt, lo lắng giữ vai cô bé, hỏi: “Làm sao vậy? Tim lại đau sao?”

“Không.....” Cô lắc đầu, vội vàng chuyển đề tài: “Tôi..... Tôi chỉ đang tìm chút đồ.”

Tiểu quỷ này có một đồng bí mật và tâm sự, nhưng xem ra không muốn cho anh biết.

Loại khách khí phòng bị này khiến anh không vui. Vì thế anh xụ mặt, hừ lạnh: “Tìm cái gì? Trong này toàn đồ bỏ mà thôi.”

“Nhưng tôi muốn giữ lại.....”

“Không cho phép!”

“Đây là đồ của tôi, tôi muốn giữ cũng không được à?” Cô kháng nghị.

“Trừ phi cháu có nhà riêng, cháu muốn chuyển đồng rác này tới nhà chú thì không được.” Anh tức giận nói.

“Đấy không phải rác.....” Cô lẩm bẩm.

“Dù sao cũng không cho phép.”

“Kia..... Tôi còn có một ít quần áo, sao lại không thấy?” Cô lục hộp giấy.

“Quần áo đó bị người khác đụng vào, chú bảo người vớt hết rồi.”

“Vớt hết? Vậy..... Không phải còn có vài bộ quần áo người lớn.....” Cô sợ hãi hô.

“Đó là của dì cháu đúng không? Đều cũ lại còn lỗi một rồi, chú cũng vứt hết rồi.” Anh nhú mày.

Lỗi một thì sao nào? Có cái mà mặc là tốt rồi! Dù sao mỗi lần cô cũng chỉ mặc một đoạn thời gian mà thôi.

Cô tức giận trừng anh, lẩm bẩm nói: “Quần áo đó rõ ràng vẫn còn mặc được mà..... Sao chú lại tùy ý vứt đi chứ? Tôi bây giờ không có quần áo để thay đây này, thực phiền toái!”

“Có gì mà phiền toái? Mua thì lại có, đi, bây giờ đưa cháu đi mua luôn.” Anh nói xong đưa tay tóm lấy cô, đi ra cửa.

“Bây giờ? Nhưng tôi không có tiền.....” Cô vội la lên, bây giờ cô chẳng còn mấy đồng, phải chờ đến khi lấy được tiền đã.

“Chú có.”

“Chú muốn mua cho tôi sao?” Cô ngửa đầu nhìn anh, âm thầm vui mừng.

“Mua cho cháu trước, khoản nợ này chờ dì cháu về rồi tính, bao gồm cả ăn ở ngủ nghỉ của cháu trong khoảng thời gian này nữa, chú sẽ ghi nhớ, đến lúc đó bảo cô ta trả lại hết.” Anh hừ lạnh.

Hả? Người này còn tính toán rõ ràng đến vậy, thật nhỏ mọn.

Cô mất hứng, dùng sức gạt tay anh ra, dỗi đi vượt lên trước, không ngờ đi quá nhanh nên bị vấp một cái, cả người ngã về phía trước.

“A ui!” Đầu gối và khuỷu tay đồng thời cọ xuống đất.

Đau..... Đau chết mất.....

Vừa đau vừa mất mặt.....

“Nhìn cháu xem,” Anh thong thả đi đến bên người cô, hai tay xoa thắt lưng cười trào phúng, “Mấy tuổi rồi mà đi đường cũng vấp ngã?”

Cô đứng lên, thẹn quá thành giận hét ầm lên: “Mấy tuổi với té ngã có liên quan quái gì đến nhau? Trẻ con ba tuổi cũng sẽ ngã, người lớn năm mười tuổi cũng sẽ ngã! Hơn nữa chú thấy người ta ngã lẽ ra phải đến đỡ chứ không phải đứng cười lạnh. Không lịch sự chút nào.”

Anh ngẩn ra, quả thật đã bị cô bé chẹn họng, nhưng nhìn bộ dáng tức giận của cô bé, anh vừa bực mình vừa buồn cười, không chỉ dìu cô bé còn bế hẳn cô bé lên, để cô bé ngồi trên cánh tay anh.

“Rồi rồi, như vậy được chưa? Nhậm Hiểu Niên tiểu thư.” Anh chế nhạo nhìn cô.

Cô sững sốt, trái tim như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Anh gọi cô là.....“Tiểu thư”!

“Sau này lớn lên cháu cũng đừng cao quá nhé, Nhậm Hiểu Niên, nếu không muốn tìm người yêu cũng khó.” Anh hơi ngược lên nhìn cô, cười trêu trọc.

Cô nhìn anh, tim đập thành thịch, bởi vì cô không phải nhìn lên, hiện giờ cô đang ngang hàng anh, nhìn thẳng vào nhau.....

Bây giờ, không phải bảy tuổi với ba mươi tuổi, mà là hai mươi sáu tuổi với ba mươi tuổi.

“Tôi lớn lên sẽ không cao lắm đâu.” Cô nhẹ giọng nói.

Dịch Hành Vân nín thở nhìn vào ánh mắt cô, bất giác tưởng tượng bộ dáng khi cô bé lớn lên. Lúc này, trong đầu anh lại hiện lên ảnh chụp giả “Lúc lớn” trong ví cô.

Cô gái thanh lệ văn nhã lại mang chút thơ ngây trong ánh chụp, lại rất giống cô bé bây giờ. Rõ ràng là cách nhau mười chín năm, nhưng ánh mắt gần như lại giống nhau.....

“Cho nên, chú chờ tôi lớn lên được không?” Cô thử hỏi.

Anh bị vấn đề của cô hỏi ngẩn ngơ, tâm tư dao động một giây, nhưng lại nhanh chóng hồi phục, khẽ gắt: “Tiểu quý, cháu đang nói cái gì thế?”

“Tôi sẽ nhanh chóng trưởng thành.” Cô cũng nghiêm túc nói.

“Chú bận rộn nhiều việc, không có thời gian chờ cháu lớn lên.” Anh gõ gõ cái trán nhỏ của cô, nhanh chóng buông cô ra, trách mắng: “Cái đầu nhỏ này đừng có nghĩ lung tung, chuyên tâm đi đường đi.”

Dứt lời, anh không đợi cô, bước nhanh ra xe.

Cô đi theo phía sau anh, nhìn bóng dáng cao lớn của anh, bỗng nhiên muốn nhanh chóng biến trở về bộ dáng người lớn, muốn cho anh tận mắt nhìn thấy bộ dạng thực của cô, xem anh..... sẽ dùng ánh mắt nào nhìn cô, sẽ dùng thái độ nào đối xử với cô.

Cô không muốn làm trẻ con nữa. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

') ; } (function () { var d = new Date () ; document. write ('') ; }) () ;

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 8

Dịch Hành Vân đưa Nhậm Hiểu Niên đến công ty bách hóa quầy chuyên bán quần áo trẻ em, anh không biết gì về quần áo, đều là nhân viên của quầy giúp chọn quần áo thích hợp cho cô bé. Nhưng anh phát hiện anh tốt bụng bỏ tiền mua quần áo cho cô bé, tiểu nha đầu này lại cụt hứng.

“Này, Nhậm Hiểu Niên, chú mua quần áo cho cháu, cháu không thể vui vẻ lên chút nào sao?” Anh ký séc xong, không vui trừng mắt với cô.

“À, tôi rất vui, cảm ơn chú.” Cô cắn môi dưới, có vẻ rất bất đắc dĩ.

Cô cần quần áo phụ nữ, không phải thời trang trẻ em.

“Đây là thái độ mà cháu cảm ơn người ta sao?” Anh nhìn như đang càu.

“Nếu không thì sao? Còn muốn tôi hôn chú một cái sao?” Cô nói đùa, chu môi với anh.

Dịch Hành Vân ngẩn ra trừng mắt nhìn đôi môi đỏ mọng nho nhỏ của cô, nhớ tới buổi sáng đã dán sát vào cái miệng nhỏ non mềm nóng ẩm của cô, hô hấp tự nhiên cứng lại.

“Muốn sao?” Miệng cô chu lên rất cao.

“Không!” Anh tức giận quát, nhắc túi quần áo mới của cô, xoay người bước đi.

Đáng chết! Thật sự là đủ rồi, anh đang bị bệnh gì vậy? Cô bé chỉ là tiểu quỷ bảy tuổi! Bảy tuổi!

Đàn ông ba mươi tuổi sao lại luôn nghĩ đến môi của một bé gái bảy tuổi?

Trừ phi là biến thái.....

Phút chốc, anh nhớ Nhậm Hiếu Niên từng nói cái gì mà “Loli complex”, biến thái, anh sợ tới mức suýt chút nữa thì ngã.

Không, anh tuyệt đối không phải là biến thái! Tuyệt đối không phải!

Càng nghĩ đi càng nhanh, quả thực coi Nhậm Hiếu Niên phía sau thành yêu quái.

“Đợi tôi với, Dịch Hành Vân.” Cô hét lên đuổi theo, không biết sao anh lại tức giận, hoàn toàn không để ý đến cô.

Khi bước lên thang máy cuộn xuống tầng, một mình anh đi trước, để cô ở tận tít phía sau, cô trợn mắt nhìn gáy anh, trong lòng thầm mắng: Tên vô lại! Quái thai! Vô lương tâm! Không lễ phép! Ojiiisan tính khí thất thường!

*Ojiiisan: (tiếng Nhật) ông cụ, lão già

Thôi, anh không đợi cô thì cô không tự đi được sao? Không phải cô chưa bao giờ dạy bách hóa.

Hừ nhẹ một tiếng, cô tự bước lên thang cuốn từ từ xuống tầng. Đến tầng 4, nhìn quầy chuyên doanh này, mắt cô sáng lên, đi vào luôn.

Dịch Hành Vân chưa đến tầng 3, nhìn lại, mới phát hiện không thấy cô đâu.

“Nhậm Hiếu Niên!” Anh hoảng hốt, ngẩng đầu nhìn lên phía trên tay vịn khê gọi.

Nhưng tiểu quỷ này không xuất hiện, đợi một lúc lâu sau cũng không thấy cô xuống, anh bắt đầu thấy hơi hoảng, lập tức chạy đến một thang cuốn lên tầng khác.

Lên đến tầng 4, anh sốt ruột tìm người khắp nơi, nhìn vào quầy quần áo phụ nữ, vẫn không thấy cô bé.

“Đáng ghét, chạy đi đâu rồi?” Anh thở hắt ra, lấy di động định gọi cho cô bé, mới nhớ ra cô bé không mang di động.

Shit! Thật sự là phiền lắm rồi!

Rũa thầm một tiếng, anh định xông lên tầng năm tìm, bỗng thoáng nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ quen thuộc đang đứng ở chỗ tính tiền trong quầy nội y.

Anh rất tức giận đi về chỗ cô, định phát hỏa, đã thấy cô cầm lấy một cái Bra, sờ sờ, dùng cái giọng trẻ con hỏi người bán hàng: “Cup này mặc vào thoải mái không? Có mấy màu vậy?”

Thật sự là khiến người khác há hốc mồm, tiểu nha đầu này đang nghĩ cái gì vậy? Bé gái bảy tuổi chạy tới xem quầy nội y, chẳng lẽ cô muốn mua bra?

Cơn tức nháy mắt chuyển thành buồn cười, anh không nhịn được châm biếm: “Vấn đề này chờ mười năm sau cháu hẵng hỏi lại!”

Hiếu Niên đang tập trung chọn nội y hoảng sợ, quay đầu nhìn anh, khuôn mặt nhỏ thoáng chốc đỏ bừng.

“Chú..... Chú làm sao biết tôi ở trong này?”

“Cháu không ngoan ngoãn đi theo chú, chạy tới chỗ này làm gì?” Hai tay anh khoanh trước ngực, cúi đầu trợn mắt nhìn cô.

“Tôi.....”

“Mấy cái này cháu chưa cần dùng đến.” Anh giật lấy bra trong tay cô, treo lại lên giá hàng.

“Tôi..... Rất nhanh sẽ dùng đến!” Cô hơi tức giận kêu lên.

Người bán hàng cũng không thể nhịn được cười, khuyên: “Em gái, em còn nhỏ, bây giờ thật sự chưa cần mua thứ này, vài năm nữa có thể đến mua loại dành riêng cho con gái mới lớn, loại này là cup C, lớn hẳn rồi lại đến mua.”

Cup C?

Oắt con này lại còn xem cả bra cup C? Thật sự là rất buồn cười.

“Đừng choáng! Dù cháu có lớn lên, cũng không mặc được đến cup C đâu.” Anh lạnh lùng giễu cợt.

Hơi quá đáng rồi đấy, anh lại dám xem thường cô.

Nhậm Hiểu Niên lúng túng khuôn mặt nhỏ đỏ lên, thở phì phì cãi lại anh: “Sao chú biết tôi lớn thì không phải là cup C? Lớn rồi đáng người tôi sẽ đẹp đến mức làm mắt chú rơi xuống cho mà xem.”

Anh càng nghe càng cười to hơn, cười nói: “Tiểu quý, còn chưa dậy thì đã sẵn giọng với chú, chờ cháu lớn thật đã rồi nói sau, đi thôi! Về nào.”

Cô kiên quyết không đi, bực mình lại duỗi tay tóm lấy cái bra cup C, nhưng lại cầm hai cái, giao cho vị tiểu thư kia.

“Tôi muốn mua hai cái này.”

Tiểu thư kia cười cười nhìn về phía Dịch Hành Vân, Dịch Hành Vân nhíu mày hỏi: “Cháu mua cái này để làm gì?”

“Là dì tôi muốn mặc, dì sắp về rồi, nhưng quần áo của dì đều đã bị ném đi rồi.” Cô lớn tiếng nói.

Anh ngân người, mới nói: “Nội y của dì cháu thì tự cô ấy đi mua là được rồi, sao cháu phải mua giúp?”

“Dì..... Dì rất bận mà!” Cô thuận miệng tìm lý do.

“Rốt cuộc dì cháu bận gì? Bận đến mức phải để một tiểu quý bảy tuổi mua hộ mình bra?” Rất không bình thường?

“Chú không hiểu đâu.....” Cô nói xong lấy cái ví da nhỏ ra, chuẩn bị lấy tiền.

Nhìn cái ví da kia, anh lại nghĩ bên trong có một đồng giấy chứng nhận giả, nếu như bị phát hiện thì làm sao? Vì thế tranh cướp trả tiền trước cô, đưa thẻ tín dụng ra.

“Để chú trả! Tiền sẽ ghi nợ cho dì cháu.” Anh hừ nói.

“Không cần, tôi tự mua.” Cô rút ra tờ tiền giá trị lớn đưa cho cô bán hàng kia.

Cô bán hàng cười vỗ về nói: “Em gái, để ba ba mua giúp em là được mà.”

“Anh ta không phải ba tôi, tôi ghét anh ta, tôi và anh ta không – có – chút – quan – hệ – nào – hết.” Cô lập tức sửa lại.

“À..... Tiên sinh?” Nhân viên kia xấu hổ nhìn Dịch Hành Vân, không biết làm thế nào cho đúng.

Cái giọng điệu dùng kia, thật sự chọc Dịch Hành Vân phát cáu, hơn nữa cái câu “Tôi ghét anh” kia không hiểu sao lại chọc đúng vào bực tức của anh, vì thế anh cáu kỉnh, hét lớn: “Đủ rồi, cháu đừng có quấy chú nữa! Theo chú về nhà!” Anh nói xong lấy lại thể tín dụng, trực tiếp tóm lấy cô bước đi.

“Á, chú định làm gì? Dịch Hành Vân, buông ra, tôi nhất định phải mua được cái bra kia..... Loại này mặc tốt hơn.....” Cô gào lên.

“Câm miệng.” Anh tức giận mắng.

Tình cảnh này, ai nhìn cũng đều nghĩ rằng là ba và con gái cãi nhau, nhưng lại cãi nhau vì cái bra, tất cả nhân viên của mấy quầy gần đây đều cười rũ rượi.

Dịch Hành Vân chưa từng bị mất mặt như vậy, vẻ mặt anh giận dữ, càng đi nhanh hơn, Nhậm Hiểu Niên bị anh kéo lão đảo, càng đi càng tức, khi xuống chỗ bãi đỗ xe, cuối cùng cũng bùng nổ, dùng sức hất tay anh, không đi nữa.

“Cháu làm gì đấy?” Anh giận dữ hỏi.

Cô trừng mắt với anh không nói gì.

“Sao nào? Không muốn về với chú à?” Anh cũng trừng mắt với cô.

Cô không mở miệng.

Tiểu quý này là đang muốn khiêu chiến với anh đúng không?

Tốt, tốt lắm, vô cùng tốt, cô không đi với anh anh càng mừng càng thoải mái hơn ấy chứ!

“Không đi, vậy thì cháu ở đây đi, vì trông cháu chú cũng chịu đủ rồi, phiền chết đi được, cháu cũng đừng có đi theo chú nữa.” Anh tức giận bỏ lại một câu, xoay người bước đi.

Để một mình cô ở lại? Cô trợn to mắt nhìn anh càng đi xa, hốc mắt đỏ lên, tức giận mắng to: “Dịch Hành Vân, chú là cái đồ ngu ngốc!”

Nghe tiếng cô bé khóc nức nở, anh dừng chân một giây, trong lòng lại kiên quyết, tiếp tục đi.

Nhưng mới đi được vài bước, sau lưng truyền đến một tiếng thét chói tai, anh kinh hãi xoay người, phát hiện ra một người to lớn bịt kín miệng Nhậm Hiểu Niên, lôi cô bé về phía một chiếc xe RV.

“Hiểu Niên!” Anh hoảng sợ hãi hét lên, chạy đuổi theo.

Nhưng anh cách quá xa, không kịp ngăn lại, trở mắt nhìn cô bị bắt vào trong xe. Lúc này, hình như Nhậm Hiểu Niên cắn tay đối phương, kẻ to lớn kia tát một phát vào mặt cô.

“A!” Hân kinh hãi hét, trái tim hơi co rút, lửa giận như bão.

Nhậm Hiểu Niên nhân cơ hội thoát khỏi kìm hãm của tên kia, chạy vọt tới chỗ anh.

“Hiểu Niên!” Anh chạy như điên đến chỗ cô.

“Đi mau! Dịch Hành Vân, đi mau!” Cô hét to với anh.

Nhưng anh tức giận kẻ to lớn kia đánh cô bé, hận không thể đấm hân một cú thật mạnh, hơn nữa khi ôm lấy cô bé, thấy trên mặt cô bé có vết sưng đỏ, tức giận lại càng trào dâng.

“Tên vô lại, lại dám đánh cháu.....” Anh cắn răng nói.

“Đừng, đừng đi ra chỗ đấy, bọn chúng có mấy người, chúng ta đi nhanh thôi!” Cô liều mạng ngăn anh lại, vội hét to.

Lúc này, không chỉ có kẻ to lớn kia, còn có ba tên đàn ông vạm vỡ bước từ xe RV xuống, trong đó có một người mặc tây trang, vừa xuống xe đã quát ra lệnh: “Bắt cô ta về!”

Nhậm Hiểu Niên nhận ra hẳn là người đàn ông lạ lần trước đóng giả làm đồng nghiệp của quản lí Lưu, sợ hãi liên tục kéo Dịch Hành Vân về phía sau.

Dịch Hành Vân cũng phát hiện ra là không bình thường, bắt lấy tay Nhậm Hiểu Niên xoay người bỏ chạy.

Đám người ở phía sau đuổi theo, khí thế đe dọa.

Dịch Hành Vân ôm lấy Nhậm Hiểu Niên chạy về xe của anh, nhưng xe ở xa, chỉ sợ họ còn chưa lên xe đã bị bắt rồi.

Nhậm Hiểu Niên thoáng nhìn thấy có người đi thang máy xuống tầng, đúng lúc đi ra, cô lập tức hét lên: “Dịch Hành Vân, vào trong thang máy.”

Anh gật gật đầu, lao vào thang máy, dùng sức ấn nút đóng cửa lại, cửa thang máy đóng lại trước bốn gã vạm vỡ đuổi tới một giây.

Nhậm Hiểu Niên thở gấp, toàn thân bất giác phát run.

Anh đặt cô bé xuống, nhìn kỹ dấu tay đỏ hồng trên khuôn mặt nhỏ của cô, mày nhúu chặt lại.

“Rất đau phải không?”

Cô lắc đầu, cố gắng bình tĩnh, nhưng khuôn mặt nhỏ lại đầy sợ hãi.

Anh nhìn mà đau lòng không thôi, ôm chặt lấy thân người nhỏ đang run rẩy của cô bé, không hiểu vì sao mấy người đó lại muốn bắt cô bé.

Rốt cuộc bọn họ có lai lịch gì? Bắt Nhậm Hiểu Niên có mục đích gì?

Hai tay Nhậm Hiếu Niên cũng ôm chặt lấy anh, vùi mặt vào trong lồng ngực rộng lớn của anh, thật ra trong lòng cô có trăm ngàn suy nghĩ, những người đó, tuyệt đối là chú ý đến thí nghiệm của cha, hơn nữa, bọn họ còn biết cô với Thần Võ, Tiểu Bạch vì thí nghiệm thất bại mà biến thành trẻ con.....

Bọn họ biết.

“Đừng sợ, chờ một chút đến cửa lớn tầng một, chúng ta bắt taxi ra khỏi đây.” Anh nói với cô.

“Vâng.” Cô gật đầu.

Đến tầng một, cửa vừa mở ra, anh dẫn cô lập tức lao ra, nhưng mới ra được vài bước, đã thấy mấy kẻ to lớn kia bước ra từ cửa thang tầng đi lên, định vây quanh họ.

Nhậm Hiếu Niên kinh hoàng trợn to mắt, không biết làm sao.

Anh không có cách nào, đành phải nhanh chóng đi theo đám người vào thang máy xuống tầng.

Trở lại bãi đỗ xe, anh kéo Nhậm Hiếu Niên đến thẳng xe của anh, khi anh đang định mở cửa xe, một tên vạm vỡ xoay người từ sau xe ra đánh tới, một quyền đánh trúng cằm anh.

“A.....” Anh bị đau ngã xuống đất.

“A! Dịch Hành Vân!” Tên vạm vỡ kia tóm chặt lấy cánh tay của cô, muốn lôi cô đi.

Dịch Hành Vân vừa giận vừa vội, lập tức nhảy lên, lật tên vạm vỡ kia lại, hung hăng đấm trả lại hấn một cái, cũng nhân cơ hội đoạt lại Nhậm Hiếu Niên về bên người mình.

Tên vạm vỡ kia lắc lư mấy bước, lại đánh tới lần nữa, Dịch Hành Vân một cước đá văng hẳn ra, ấn khóa điều khiển mở cửa xe, nhét Nhậm Hiếu Niên vào xe, hét gấp: “Hiếu Niên, lên xe!”

“Ừ.” Nhậm Hiếu Niên mở cửa xe, vào chỗ ngồi đằng trước.

Dịch Hành Vân cũng muốn lên xe theo, tên vạm vỡ kia lại lao lên, anh xoay người đánh trả, nhưng anh chưa từng đánh nhau, đừng nói là khả năng rất kém, lực lại càng không nặng, hoàn toàn không phải là đối thủ của tên vạm vỡ kia, chưa đánh được cái nào đã bị ăn mấy đấm, thậm chí bị ngã luôn tại đây.

“A.....” Anh rên lên, chỉ cảm thấy xương cốt cả người đều tan ra.

Nhậm Hiếu Niên ở trên xe nhìn vừa khẩn trương lo lắng lại sợ hãi, mắt thấy tên vạm vỡ kia muốn đá thật mạnh vào bụng Dịch Hành Vân, cô nhanh tay ấn còi trên tay lái.

“Bíp –”

Một hồi tiếng còi vang lên khắp bãi đỗ xe, làm những người khác chú ý đến. Tên vạm vỡ kia thất thần do dự rụt chân lại, quay đầu lườm cô, đi đến chỗ cô.

Dịch Hành Vân kinh hãi, giãy dụa đứng lên, đúng lúc nhìn thấy một cây gậy gỗ, cầm lên đánh thật mạnh vào gáy tên vạm vỡ kia.

Tên kia bị đau nằm sấp xuống, anh chạy nhanh đến chỗ tay lái, mở cửa xe, chân mới vừa mới bước vào trong xe, phút chốc, một tiếng súng vang lên, anh gục xuống cửa xe, cánh tay phải đau nhức như bị đốt.

“Dịch Hành Vân!” Nhậm Hiếu Niên sợ tới mức hét chói tai, quả tim nhỏ suýt chút nữa đã nổ tung.

Anh quay đầu nhìn thấy ba kẻ đuổi theo kia đã xuống đến nơi, mà kẻ nổ súng là tên mặc tây trang kia.

Người nọ có súng! Hơn nữa, lại đang ngắm vào anh lần nữa.....

Lưng anh cứng lại, trực giác nhận thấy chuyện không hay, cố nén đau, vội vàng trượt vào chỗ tay lái, khởi động xe, vội chạy đi.

Nhưng tay anh rất đau, không có lực kéo bộ ly hợp ra, không khỏi rủa nhỏ: “Đáng chết.....”

Lúc này, Nhậm Hiểu Niên nhanh chóng giúp kéo ly hợp ra sau, cũng giúp anh đỡ lấy tay lái, hô: “Chúng ta đi mau!”

Anh kinh ngạc nhìn cô, không có thời gian để nghĩ, nhấn mạnh ga, xe nhanh chóng quay ngược trở lại, nhóm người kia đuổi theo chạy đến tận cửa ra.

Dịch Hành Vân hơi mơ hồ, anh không biết có phải do tay mình bị bắn rất đau không, hay là bị đâm một cái nên hồng đầu rồi, bởi vì, anh cảm thấy Nhậm Hiểu Niên trước mắt này hoàn toàn không giống một đứa trẻ.

Bắt đầu thoát khỏi những kẻ bám theo đó, cô liền thể hiện năng lực kinh người.

Đầu tiên, cô bé dường như biết lái xe thế nào, bộ ly hợp nên thay đổi thế nào cô bé cũng biết.

Hơn nữa, tại sao trong tình hình khẩn cấp, cô bé còn có thể bình tĩnh nhắc nhở anh không thể về nhà. Cô bé nói, đối phương nếu có thể ngăn họ ở công ty bách hóa, chắc chắn cũng đã tập trung ở nơi ở của anh, nếu anh về nhà ngay sẽ rất nguy hiểm

Cho nên, anh theo ý của cô bé, trực tiếp lái xe đến tòa biệt thự kia.

“Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, bọn họ tuyệt đối sẽ không nghĩ chúng ta lại quay về đây.”

Vẻ mặt cô bé khi nói những lời này, chắc chắn mà nhạy bén, thật sự giống một người phụ nữ thông minh, mà không phải là cô gái nhỏ.

Đi vào biệt thự, anh ngồi lên sofa nhập khẩu còn chưa được xé vỏ ra thở, cô lập tức lấy một đồng thuốc từ trong túi nhỏ ra, động tác nhanh nhẹn bắt đầu cắt ống tay áo lông của anh, kiểm tra miệng vết thương.

Động tác nhanh nhẹn vẫn chỉ là hình dung đơn giản, nếu nói chính xác hơn thì cô bé có dáng vẻ rất chuyên nghiệp, giống hệt như bác sĩ.

Cho nên, anh mới mơ hồ, mới buồn bực. Một đứa trẻ bảy tuổi sao lại biết việc này? Sao có thể lợi hại như vậy? Cô bé không sợ máu sao? Không sợ thấy miệng vết thương sao? Vào thời điểm này, hẳn là cô bé phải kinh hoàng sợ hãi hơn anh, thế mới bình thường chứ?

“Thật tốt quá, may là viên đạn chỉ sượt qua da.....” Cô mở miệng nói, lấy lọ thuốc với băng gạc ra, giúp anh vệ sinh máu với vết bẩn trên cánh tay cùng miệng vết thương, lại nói tiếp: “Đây là thuốc bôi ngoài da Thần Võ làm, rất có hiệu quả với xước da và cả miệng vết thương nữa, chú cố chịu đựng một chút, khử trùng sẽ hơi đau.....”

Cô vừa nhẹ giọng giải thích, vừa bôi thuốc cho anh.

“Ừm..... Đau quá.....” Miệng anh mím lại.

“Cố chịu chút nữa, xong ngay đây, nhanh lắm.” Cô vội động viên, nhẹ tay hơn, nhưng động tác lại nhanh hơn.

Dịch Hành Vân trợn mắt nhìn cô bé, cảm thấy tình hình này hình như bị đảo ngược rồi. Anh như biến thành trẻ con, cô mới là người lớn.

Bôi thuốc thật nhanh, băng lại miệng vết thương, tiếp đó cô ngẩng đầu nhìn khóe miệng của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn lại.

“Khóe miệng chú rách rồi..... Rất đau phải không? Thật sự xin lỗi, đều là tại tôi làm liên lụy đến chú.....”

Cô đau lòng đưa tay xoa nhẹ lên khóe miệng bầm tím rỉ máu của anh.

Anh ngẩn ra, chẳng hiểu sao trái tim lại đập thành thịch.

Vừa rồi anh còn buồn bực vì sao cô có thể bình tĩnh như vậy, nhưng giờ phút này anh mới phát hiện đôi tay đang nhẹ nhàng chạm vào anh, còn cả đôi môi của cô, đều đang run nhè nhẹ.

Giờ khắc này anh mới hiểu ra, cô thật sự sợ hãi, chẳng qua cô vẫn cố gắng kìm nén nỗi sợ hãi và sự kinh hoàng đấy, cố gắng chống đỡ đến bây giờ.

Tim đập thành thịch đột nhiên biến thành một nỗi đau rồi rảm, anh phản xạ muốn ôm cô vào lòng, thấp giọng trách mắng: “Cái đồ ngốc nhỏ này, đừng có cố ý giả vờ thành người lớn, sợ thì nói ra, đau thì khóc, trẻ con có quyền khóc lớn hét to, chứ không nên lo lắng cái gì mà liên lụy hay không liên lụy.”

Cô dựa vào trong ngực anh, thần kinh căng thẳng cuối cùng cũng buông lỏng, nước mắt trào ra như vỡ đê.

“Tôi..... Tôi thật sự rất sợ..... Rất sợ chú bị bọn họ giết chết.....” Cô khóc nói.

Phát súng kia, thật sự dọa chết cô. Nhìn anh bị thương, cô mới phát hiện tầm quan trọng của anh trong lòng cô, mới phát hiện, cô yêu anh, đã sâu đậm đến thế.

“Đừng sợ, không phải chú vẫn ổn sao?” Anh vuốt ve sợi tóc của cô, dịu dàng nói.

Ôm cô như vậy, không biết vì sao lại cảm thấy rất thật, rất thỏa mãn, nhưng anh lại không thể giải thích được cảm giác kỳ diệu này là gì.

Thậm chí, càng ôm thân hình mềm mại này, lại càng không muốn buông ra, càng muốn ôm cả người cô vào lòng anh, hóa thành một phần trong anh.

“Chú đâu có ổn? Người kia..... đánh chú rất mạnh..... Quả thực đã muốn giết chú.....” Cô vẫn khóc nức nở.

“Thằng khốn kia thực sự xuống tay rất ngoan độc..... Ưm!” Anh nói xong quai hàm hơi động, lại đau một trận.

Cô lập tức ngẩng đầu, vội hét lên: “A! Chú đừng động đậy, tôi còn phải giúp chú bôi thuốc.”

Cầm lấy thuốc bôi vết thương ngoài da, cô cẩn thận dính thuốc mỡ, nhẹ nhàng xoa lên khoe miệng anh.

Nhìn khuôn mặt nhỏ của cô tập trung gần ngay trước mắt, trên đôi má bánh mì vẫn còn vết bị đánh, hai dòng nước mắt vẫn ở đó, đáng vẻ kia khiến người ta thương xót lại không muốn buông ra.

Anh vươn tay trái nhẹ nhàng lau nước mắt của cô, hỏi: “Mặt còn đau không?”

Cô lắc đầu, “Không đau nữa.”

“Nhưng còn hơi sưng.....”

“Tí nữa chườm đá là ổn, tôi không sao cả?” Cô đè hai má, cố nặn ra một nụ cười.

Đáng yêu như thế, ngây thơ như thế, mê người như thế.....

Một nỗi xúc động kỳ lạ đánh thẳng vào gáy anh, anh như mê mẩn, cúi đầu hôn lên má cô.

Cô ngẩn ngơ, chớp chớp đôi mắt to tròn.

Anh bỗng chốc cũng ngẩn ra, bị hành động này của mình làm cho giật mình, đần ra tại chỗ.

Anh đang làm gì vậy? Rốt cuộc anh đang làm cái chết tiệt gì vậy?

“Dịch Hành Vân, chú..... Chú sao lại..... Hôn tôi.....” Khuôn mặt nhỏ của cô đỏ ửng, thầm vui mừng.

Đúng, sao anh lại hôn cô bé? Không phải anh ghét tiểu quỷ sao? Giờ anh bị thần kinh gì vậy?

“Chú..... Chú chỉ là.....” Anh gập quỵ rồi, không tìm được lý do.

“Không phải chú cũng học tôi hôn nhẹ để nói cảm ơn chứ?” Cô hơi nhấp môi, cố ý cười nhạo nhìn anh.

Một giây này, anh lại bị hai phiến môi nhỏ kia của cô làm tim đập loạn, như bị điện giật vội thu tay lại, quay đầu, khó có thể tin được cúi đầu thờ một hơi.

Chết người, anh lại còn muốn hôn lên môi nhỏ của cô?

Anh sao vậy? Cô chỉ là một cô bé bảy tuổi thôi! Một người đàn ông bình thường sẽ muốn hôn miệng một bé gái sao? Sẽ sao?

“Dịch Hành Vân, chú khỏe không?” Cô tới gần muốn nhìn anh.

“Chú không tốt, thật không tốt, cháu đừng lại gần đây.” Anh lấy bàn tay đè mặt mình, sắp điên rồi.

“Chú sao vậy?” Anh càng trốn cô càng thấy kỳ lạ.

“Chú..... Cả người đều bần chết, thấy hôi rồi.” Anh đứng lên khỏi sofa, chán ghét nhìn vết máu với vết bần trên áo lông.

Nhất định là hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, làm lý trí của anh lộn xộn hết cả lên.

“Không được, chú phải nghĩ cách rửa mặt chải đầu, thay quần áo.....” Anh nhú mày nói. Tắm rửa sẽ làm tinh thần mình sáng khoái hơn, sẽ không suy nghĩ linh tinh nữa.

“Chú định về nhà sao?” Cô bất an mở to hai mắt.

Anh xoay người nhìn cô, nghiêm mặt nói: “Không, nếu về ngộ nhỡ bị để mắt đến thì nguy, chúng ta tạm thời đến ở khách sạn đi!”

“Khách sạn?”

“Đúng, muốn tránh những người đó cũng chỉ còn cách ở lại khách sạn một thời gian.”

Anh lập tức gọi điện thoại cho Lí Minh Tông, trước tiên bảo anh ta đặt một phòng khách sạn, rồi đưa xe tới đón họ đi.

Một giờ sau, họ đã ở trong phòng cao cấp của khách sạn lớn.

Lí Minh Tông không rõ tình hình lắm. Nhìn mặt với tay ông chủ bị thương còn bị dọa kêu oa oa, Nhậm Hiếu Niên đành phải giải thích đơn giản toàn bộ sự việc.

“Rốt cuộc là kẻ nào muốn bắt cháu?” Lí Minh Tông kinh hãi.

“Tôi cũng không biết.” Cô phiền não cau mày, lòng nặng trĩu.

“Tôi nghĩ kẻ xông vào biệt thự cũng là bọn chúng.” Dịch Hành Vân trầm ngâm nói.

“Thế thì phải báo cảnh sát mau, nào có ai lại hung hãn cầm súng bắn người bị thương như thế?” Lí Minh Tông vội hét lên.

“Không, đừng báo cảnh sát, đừng để lớn chuyện.” Nhậm Hiểu Niên lo âu nhăn mặt hét lên.

“Sao lại có thể không báo cảnh sát được? Đã uy hiếp đến an toàn của hai người rồi.” Lí Minh Tông trợn mắt.

“Không được, báo cảnh sát sẽ làm sự tình càng phức tạp, Dịch Hành Vân, xin chú, đừng báo cảnh sát.....” Cô kéo tay Dịch Hành Vân năn nỉ.

Dịch Hành Vân ngồi xổm xuống, an ủi cô: “Cháu tỉnh táo lại trước đã, đi tắm đi.”

“Đồng ý với tôi, trước đừng báo cảnh sát, cho tôi một ít thời gian, tôi sẽ nghĩ cách tra ra lai lịch của bọn họ.” Cô kích động nói.

“Một tiểu quý như cháu tra thế nào.....” Lí Minh Tông phì cười.

“Đừng nói tôi là tiểu quý nữa! Tôi không phải là tiểu quý, tôi không phải –” Cô tức giận hét to với anh ta.

Cô hét xong, đến cả mình cũng ngây ra, áp lực tích tụ cả một ngày khiến cô không khống chế được.

“Xin lỗi..... Tôi.....” Cô lập tức xin lỗi, cũng ảo não lấy bàn tay chụp lên trán mình.

Dịch Hành Vân đau lòng cầm tay cô, kéo cô vào trong lòng, ôm chặt lấy: “Được rồi được rồi, Hiếu Niên, cháu mệt rồi, nghe lời, đi vào tắm trước đi, đừng nghĩ nhiều nữa.”

“Nhưng mà.....”

“Chú sẽ xử lý, tin chú.”

“Vâng.” Cô nhẹ nhàng gật đầu.

“Chú sẽ không báo cảnh sát, cháu yên tâm đi, tắm rửa xong nghỉ ngơi cho khỏe, tạm thời quên chuyện hôm nay đi.” Anh vuốt ve tóc cô lại nói.

“Vâng.” Cô đưa tay ôm gáy anh, mặt dựa trên vai anh.

Dịch Hành Vân cảm thấy thân hình nhỏ nhỏ đang run rẩy, cũng không nói thêm gì nữa, ôm cô vào phòng tắm luôn, đặt cô bên bồn tắm lớn, giúp cô xả nước vào bồn, vừa xả nước vừa thử nước ấm.

“Chờ một chút rồi vào tắm, sẽ thoải mái hơn.” Anh dịu dàng nói.

“Vâng.” Cô ngẩng đầu lên cười yếu ớt với anh.

Anh đưa tay vén mấy sợi tóc phất phơ của cô, sờ sờ khuôn mặt nhỏ của cô, trong lòng không hiểu sao lại rung động.

Vẻ mặt cô dịu dàng mà thuần thực, lại khiến anh muốn cô trở thành người lớn, lại khiêu khích trái tim anh.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy, anh sa vào mê hoặc mấy giây.....

Lí Minh Tông ngẩn người trừng mắt nhìn bọn họ, mạch máu cũng nghẽn lại.

Đây..... Người đàn ông dẹt này là ai vậy? Tuyệt đối không phải là ông chủ thích sạch sẽ ích kỷ lạnh lùng ghét trẻ con của anh, không phải!

Dịch Hành Vân kìm chế rung động trong ngực, hít sâu một hơi, ra khỏi phòng tắm, đóng cửa lại, trầm ngâm một lúc lâu mới nói: “Minh Tông, anh tìm thám tử tư, kín đáo tìm hiểu tất cả mọi việc.....” Nói xong, anh quay đầu, đúng lúc nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của Lý Minh Tông, lông mày anh nhíu lại. “Anh đang nhìn gì đấy?”

“Tổng giám đốc, anh có khỏe không?”

“Không khỏe, anh không thấy tôi bị thương sao?” Anh tức giận nói.

“vậy..... Có bị thương đến đâu không?” Lý Minh Tông hỏi lại.

“Cái gì?” Anh lờm anh ta.

“Anh đối xử với Nhậm Hiểu Niên tốt đến mức làm tôi phát run đấy.” Lý Minh Tông làm bộ hơi run lên.

Anh không được tự nhiên khựng lại, hỏi lại: “Có sao?”

“Anh làm tôi mù rồi? Anh thật sự giống như người khác vậy.”

“Hoặc là Nhậm Hiểu Niên khơi dậy tình thương của cha ẩn sâu trong nội tâm tôi!” Anh nhanh chóng giải thích.

“À? Là tình thương của cha sao? Nhưng sao tôi lại cảm thấy anh đối xử với cô bé không giống con gái, mà giống.....” Lý Minh Tông vuốt cằm suy tư tìm từ thích hợp.

“Giống cái gì?” Anh cảnh giác hỏi.

“Như là anh với tình nhân nhỏ.”

Cả người anh cứng đờ, bị Lí Minh Tông nói trúng sự hoảng loạn sâu trong lòng.

Giống..... Tình nhân?

“Đừng nói bậy! Rất buồn cười!” Anh xấu hổ giận dữ mắng.

“Đúng vậy, đúng là rất buồn cười, tôi cũng thấy không thể tưởng tượng nổi!” Lí Minh Tông không sợ chết bổ sung thêm một câu, nhưng suýt chút nữa bị ánh mắt lạnh như băng của ông chủ bắn thủng, sợ tới mức vội vàng cứng lại: “À..... Nhưng mà, chuyện này cũng không có gì, cô bé rất đáng yêu, sẽ làm ít đàn ông muốn chiều một chút, ôm một chút, hôn một chút, rất bình thường. Anh trai tôi thường ôm con gái anh ấy hôn má, chiều con gái vô cùng.....”

Ồ, hóa ra muốn chiều một chút, ôm một chút, hôn một chút..... Là bình thường sao?

Dịch Hành Vân hơi yên tâm, may mắn, may mà anh đối xử với Nhậm Hiểu Niên như thế cũng không có gì là không bình thường.

“Chỉ cần không giống biến thái yêu trẻ con muốn làm chuyện kỳ quái với trẻ con, ví dụ như là hôn môi thân mật với mấy động tác ghê tởm như động chạm vào người các cô bé thì sẽ không sao.....” Lí Minh Tông lại bổ sung thêm một câu.

Sắc mặt Dịch Hành Vân trong nháy mắt trắng xanh, kinh ngạc đến ngây người.

Hôn môi thân mật với động chạm.....

Muốn làm loại chuyện này với cô bé chính là biến thái yêu trẻ con?

Không –

Anh không phải biến thái! Anh không muốn là biến thái!

Lí Minh Tông hoàn toàn không chú ý tới sắc mặt ông chủ đã thay đổi, còn tự cho là mình biết rất nhiều nói tiếp: “Đúng rồi, tôi còn nghe nói đám cuồng trẻ con đó đều có đặc trưng như là đều đã ngoài ba mươi tuổi mới phát bệnh, không có hứng thú với người khác phái trưởng thành hoặc cùng tuổi. Hơn nữa, hơn nữa trong số họ còn độc thân.....”

Nói đến một nửa, anh cảm thấy bất thường. Sao mấy đặc trưng này lại giống người nào đó?

Kết quả, vừa ngẩng đầu đã thấy “Người nào đó” đang dùng ánh mắt giết người lườm anh.

“Tôi..... Tôi không phải đang nói anh.....” Anh ta sợ hãi vội giải thích.

“Đi ra ngoài.” Dịch Hành Vân lạnh lùng gầm lên giận dữ.

Lí Minh Tông vội vàng chạy ra khỏi khách sạn, nhưng lời anh ta nói lại làm Dịch Hành Vân gần như điên lên rồi. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

'); } (function () { var d = new Date () ; document. write ('') ; }) () ;

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 9

Bởi vì lời nói của Lý Minh Tông, hại Dịch Hành Vân liên tục mất ngủ ba ngày ba đêm.

Anh thực phiền não, chỉ sợ mình thật sự bị bệnh, điên rồi, ba ngày qua luôn cố gắng duy trì khoảng cách với Nhậm Hiếu Niên, nhưng cố tình hai người ở cùng một phòng khách sạn, ban ngày anh thông qua máy tính xử lý công tác, cô bé chuyên tâm sử dụng cái Ipad kia, sẽ không chủ động âm ỹ anh, nhưng cho dù không nói chuyện nhiều với nhau, anh lại vẫn để ý nhất cử nhất động của cô bé.

Có khi, khi anh phục hồi tinh thần, phát hiện anh bất giác nhìn cô bé chăm chăm.

Sau đó anh sẽ sợ hãi đổ mồ hôi lạnh.

Hông rồi! Đầu của anh quả nhiên có vấn đề, đối mặt với một cô bé bảy tuổi, anh lại bị hấp dẫn, toàn bộ tâm tư đều đặt trên người cô bé, bệnh này phải đến khoa nào đây?

Bác sĩ tâm lý? Thần kinh não khoa? Hay là nhi khoa?

Ngày hôm qua anh đưa cô bé đến nhà ăn khách sạn dùng cơm, còn chú ý đến những đứa trẻ con khác, nhất là những cô bé khoảng bảy tuổi, kỳ lạ là, anh vẫn chán ghét đám tiểu quý này, bọn chúng đa số ngây thơ lại hồn

nhiên, có tranh cãi âm ỉ khiến anh phiền chán, dường như, chỉ có đối mặt với Nhậm Hiểu Niên anh mới có cảm giác kỳ lạ.

Không, phải nói, so với những cô bé cùng tuổi, Nhậm Hiểu Niên có vẻ rất khác.

Cô bé có thể im lặng tao nhã ăn cơm, dùng khẩu khí người lớn nói chuyện phiếm cùng anh, cô bé không ồn ào huyên náo, không nhiều lời, cô bé ổn trọng khéo léo, cô bé, hoàn toàn không giống trẻ con.....

Là vì cô bé trưởng thành quá sớm, mới hại anh thường xuyên quên cô là một con nhóc, mà coi cô bé như người lớn sao?

Ảo giác này, vấn đề là do cô bé, hay do anh?

Nếu đây là tình thương của cha, hoặc là yêu thích với vật cứng thì còn may, cố tình, chính anh lại hơi cảm thấy mình đối với cô bé không phải loại tình cảm “Bình thường” này.....

Không phải bình thường, là không bình thường.

Mấy đêm nay, Nhậm Hiểu Niên thường chạy tới ngủ cùng anh, dường như chỉ có ở bên cạnh anh mới có thể an tâm đi vào giấc ngủ. Tuy rằng anh rất muốn lý trí đuổi cô bé về giường, nhưng vừa thấy vẻ mặt tin tưởng khi ngủ của cô bé, tay anh lại hoàn toàn không nghe theo chỉ đạo mà ôm cô bé, để cô bé gối lên khuỷu tay anh an ổn đi vào giấc ngủ. Hơn nữa, càng không thể khống chế muốn khẽ vuốt tóc cô bé, mặt cô bé, môi cô bé..... Có khi, còn hôn trộm hàng lông mày, mũi cô bé.....

A, chết tiệt không nghe theo sự điều khiển, anh không thể kiềm chế, anh không muốn thừa nhận mình không bình thường, nhưng thực hiển nhiên anh đã không bình thường rồi.

Nhất là giấc mơ tối hôm qua.....

Trong giấc mơ của anh, cô biến thành một cô gái hơn hai mươi tuổi, đứng ở bên cửa sổ sát đất, hai tay ôm lấy mình, mỉm cười nhìn anh.

Anh không kìm lòng được đi qua, hôn cô thật sâu, còn muốn ôm cô lên giường, đặt cô dưới thân anh, khi đang muốn cởi quần áo của cô, cô lại biến trở về khuôn mặt nhỏ nhắn bảy tuổi, mở to đôi mắt vô tội nhìn anh, hồn nhiên hỏi anh: “Dịch Hành Vân, chú đang làm gì vậy?”

Anh hết hoảng tỉnh lại, trái tim suýt chút nữa vỡ nát, cứ mở to mắt đến hừng đông không dám ngủ tiếp.

Ánh mắt lại lén dờ về phía Nhậm Hiểu Niên bên cửa sổ, cô bé chuyên tâm nhìn máy tính, không gây rối, cũng rất an nhàn, không chút cảnh giác.....

Cô không biết gì cả, không biết dày vò của anh, càng không biết sự phiền chán hoảng sợ của anh.

Cô không biết, anh sắp biến thành sói hoang, muốn ăn sạch con thỏ nhỏ là cô!

Shit!

Cho tới bây giờ anh cũng không ngờ, một tiểu quỷ bảy tuổi sẽ khiến trật tự cuộc sống của anh đảo lộn.

Chẳng những có nhà không thể về, còn phải trốn ở khách sạn, hai mươi tư giờ đối mặt với cô.

Mệt mỏi quá, so với liên tục công tác một tháng còn mệt hơn. Mới ba ngày, anh đã cảm thấy mình sắp không chịu nổi rồi.

Thật vất vả cho đến chạng vạng, Nhậm Hiểu Niên còn đắm chìm ở trong máy tính, hết sức chuyên tâm, anh cũng đã đến cực hạn.

Phiền lòng vò tóc, anh thở hắt ra, bỗng nhiên đứng lên, quyết định đi ra ngoài một chút.

“Chú muốn đi ra ngoài một chút.”

Không được, anh không thể tiếp tục ở cùng cô, nếu không anh sẽ điên mất.

“Chú muốn đi đâu?” Cô ngạc nhiên nhìn anh.

“Hỏi nhiều như vậy làm gì? Đương nhiên đi làm chuyện của chú.” Anh lạnh lùng đi về phía tủ quần áo.

Cô ngần ngại, không rõ vì sao anh trở nên hung dữ như vậy.

“Chứ làm sao vậy?”

“Chú có sao đâu?” Anh nhíu mày hỏi lại.

“Chú..... Tâm trạng không tốt sao?” Cô thử hỏi.

“Không liên quan đến cháu.”

“À.....” Cô bị giọng điệu của anh của anh làm tổn thương, ngậm miệng lại.

Anh đưa lưng về phía cô, cởi quần áo ở nhà trên người, lộ ra thân trên gầy gò. Cô không dám nhìn thẳng, lại không nhin được mê luyện lén liếc qua.

Dáng người Dịch Hành Vân gầy nhưng rắn chắc, người cao chân dài, tỉ lệ tuần tú tao nhã, cùng với khuôn mặt lạnh lùng đẹp trai, tạo thành sức hấp dẫn nam tính thành thực.

Tim cô đập rộn ràng, ánh mắt lướt theo đường cong mê người từ vai cho đến cánh tay phải, khi thấy miệng vết thương thì bỗng ngẩn ra.

“Hôm nay chú còn chưa thay thuốc đúng không? Dịch Hành Vân, tôi giúp chú.....”

“Không cần, đã đỡ hơn nhiều rồi.” Anh cầm lấy áo sơmi mặc vào, buồn bực nói. So với nội thương, ngoại thương này không đáng nói.

“Phải bôi thuốc chứ, vết thương do súng dễ nhiễm trùng lắm.....” Cô lo lắng nói.

“Chú nói không cần.” Anh xoay người quát khế.

Cô hoảng sợ, ngẩn ra nhìn anh.

“Tay chú không sao.” Anh nghiêng đầu sang một bên, không nhìn cô, cài cúc lại.

“Vậy uống thuốc giảm sốt Thần Võ làm rồi hẵng ra ngoài được không?” Cô lo lắng, chủ động lấy ra một viên viên thuốc từ trong túi, lại rót một cốc nước ấm, đi về phía anh, “Thuốc Thần Võ làm rất hiệu nghiệm, anh ta rất lợi hại, chẳng phải tôi cũng từng nói anh ta là thiên tài sao? Sở trường của anh ta là y học, khi chúng tôi ở cùng nhau, có bệnh đều dựa vào thuốc của Thần Võ.....”

Thần Võ, Thần Võ, nghe cô không ngừng lái nhái cái tên này làm cho anh càng phiền, vì thế anh không kiên nhẫn vẫy tay, tức giận gầm lên: “Chú đã nói là không cần!”

“A!” Đúng lúc cô đi đến bên cạnh anh, bị cái vung này đánh trúng vào trán, cả người ngã sấp về phía sau, cái chén rơi xuống, mà tay cô ấn thẳng lên đồng mảnh vỡ, mảnh thủy tinh nhỏ đâm vào lòng bàn tay cô.

“Á.....” Cô đau đến nhú chặt đôi mày.

Anh quá sợ hãi, vội vàng ngồi xuống nắm tay cô lên, vừa nhìn thấy sắc mặt đã đột biến.

Bàn tay trắng nõn bị mảnh vỡ đâm vào, máu chảy ròng ròng.

Anh nhìn xem mà lòng đau như bị dao cắt, vừa tức lại vừa đau mắng to: “Cháu xem, ai bảo cháu nhiều chuyện? Chú đã nói chú không cần uống thuốc rồi.....”

“Tôi.....” Cô kinh ngạc nhìn anh, vẻ mặt vô tội.

Có lòng tốt suy nghĩ cho anh, thế nhưng anh lại nói cô nhiều chuyện.....

Anh luống cuống tay chân gắp mảnh thủy tinh trong lòng bàn tay cô, lại vội vàng bôi thuốc cho cô, quần băng vải, cơn giận dữ vẫn không thể hạ xuống, miệng càng không ngừng trách mắng: “Về sau đừng xen vào chuyện của người lớn, tự chăm sóc mình là được, đừng có gây phiền toái cho chú.”

“Thật xin lỗi, tôi chỉ hy vọng chú nhanh chóng hồi phục, lại khiến cho chú gặp phiền phức, đều là lỗi của tôi.....” Cô tủi thân khẽ nói, hốc mắt phấm hồng.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lẽ chã muốn khóc, lòng anh căng thẳng, tức giận cũng bay mất, giọng nói bất giác nhẹ nhàng hơn: “Được rồi, là chú không đúng, tôi không nên nổi giận với cháu.”

Anh vừa nói như vậy, nước mắt cô lại càng không khống chế được, rơi xuống thành hàng.

“Người ta quan tâm chú, chú lại thật hung dữ.....”

“Biết biết, đừng khóc.” Những giọt nước mắt trong suốt chui vào lòng anh, nặng như đá ngàn cân.

“Chẳng biết vì sao hôm nay tâm trạng chú không tốt, lại tức giận với tôi, tôi đâu có trêu chọc chú.....” Cô nghẹn ngào lên án.

Có, cháu có, chính là do cháu mới khiến lòng tôi loạn như vậy.....

Anh ai thán trong lòng, có khổ mà không nói nên lời, không thể nói ra.

“Được rồi, đừng khóc nữa.....” Anh thấy cô khóc trong lòng cũng vô cùng vô cùng buồn bực, không biết phát tiết như thế nào.

“Tôi muốn khóc đấy, sao nào?” Cô âm thầm tức giận.

Anh không biết, anh vừa mới hại cô đau tay cả lòng cũng đau, tên đáng ghét, không biết gì, không biết cô yêu anh, lại không thể nói ra.

Anh không biết, trái tim bảy tuổi vốn không thể chứa được tình cảm hai mươi sáu tuổi, không biết tràn đầy tình yêu bị nhốt trong thân xác bảy tuổi đau khổ bất đắc dĩ đến nhường nào.

Anh không biết, cô muốn hồi phục bộ dáng lúc trước, đứng ở trước mặt anh, lớn tiếng nói cho anh, cô yêu anh.

“Tôi muốn khóc..... Không được sao? Cái đồ xấu xa này, quan tâm chú không được, chẳng lẽ khóc cũng không cho à? Chú bảo tôi đừng quản chú, vậy chú cũng đừng quản tôi.....” Cô trừng một đôi mắt đăm lẹ, muốn phát tiết toàn bộ oán khí ra ngoài.

“Đủ rồi, chú đã phiền lắm rồi, cháu lại còn khóc!” Anh gầm lên.

Cô ngấn người, ước chừng năm giây, mới gào lại: “Được, tôi đi, tôi không phiền chú.”

Gào xong, cô đi thẳng về phía cửa lớn.

Anh nóng vội giữ chặt cô. “Cháu muốn làm gì?”

“Buông tay, tôi đi ra ngoài chú sẽ không thấy phiền nữa.” Cô ra sức đẩy anh ra.

“Cháu đừng náo loạn! trở về cho chú –” Anh vừa phiền vừa tức vừa đau lòng, một tay xoay người cô lại, nhưng sức lực quá lớn, liền đẩy cô ngã lên sô pha.

Mắt thấy cô sẽ bị ngã mặt mũi bầm dập, anh hít mạnh một hơi, lập tức dùng sức ôm cô vào trong lòng, khi cô ngã dùng chính cơ thể mình bảo vệ cô.

Cô thở gấp cuộn mình trong lòng anh, không nhúc nhích.

“Sao vậy? Có bị đụng vào đâu không –” Anh không để ý khuỷu tay bả vai đau đớn, nâng nửa người trên, cúi người hỏi, nhưng yết hầu phút chốc thít chặt lại, rốt cuộc không thể ra tiếng.

Bởi vì cô đang dùng một đôi mắt mang theo oán trách mà lại nóng bỏng nhìn anh.

Trong chớp mắt, trái tim và lý trí của anh gần như bị hòa tan, đầu óc cũng không khống chế được, tất cả ý thức bị bóng tối tà ác bao trùm, anh không thể tự hỏi, chuyện duy nhất muốn làm chính là chậm rãi cúi đầu, chậm rãi tiến gần đến khuôn mặt cô.....

Cô nín thở tức, đồng tử nháy mắt thu nhỏ lại, vừa sợ vừa luống cuống nhìn môi của anh đến gần cô.

Ngay khi anh sắp chạm đến cô, cảnh trong mơ tối hôm qua hiện lên trong đầu anh. Anh bỗng nhiên bừng tỉnh, lúc này mới phát hiện chính mình

đang làm động tác giống như trong mộng, cũng nghĩ chuyện dơ bẩn giống như vậy.

Đây là..... Sao lại thế này? Bây giờ anh đang làm gì cô bé vậy? Muốn làm cái gì thế hả?

Thoáng chốc, anh sợ tới mức toàn thân cứng đờ, lùi mạnh về phía sau, trừng mắt nhìn cô bé giống gặp quỷ.

“Trời ạ..... Tôi thấy tôi thật sự điên rồi..... Hoàn toàn điên rồi!” Anh hoảng sợ nói xong, sắc mặt trắng bệch xoay người lao ra khỏi phòng.

Cô thất thần ngồi yên tại chỗ, nhẹ nhàng ấn môi mình, trong lòng hoảng hốt.

Dịch Hành Vân vừa mới..... muốn hôn cô.....

Ánh mắt cùng vẻ mặt của anh, không giống coi cô như trẻ con bảy tuổi.

Không giống chút nào.....

Lý Minh Tông vội vàng tới khách sạn, khi nhìn thấy Dịch Hành Vân ở một quán bar dưới khách sạn, đã phát hiện sắc mặt anh vô cùng khó coi.

Nửa giờ trước anh nhận được điện thoại của Dịch Hành Vân, muốn anh lập tức tới đây. Anh không dám chậm trễ, cấp tốc đến chạy, tưởng đã xảy ra chuyện lớn, ai dè, mệnh lệnh nhận được lại là –

“Anh muốn tôi đưa Nhậm Hiểu Niên đi?” Anh hoảng hốt hỏi.

“Đúng, đưa con bé đi, càng xa càng tốt.” Dịch Hành Vân nốc một ngụm rượu, vẻ mặt hung ác.

Anh không thể giữ Nhậm Hiểu Niên ở bên người, tiếp tục thế này nhất định sẽ xảy ra chuyện lớn.

“Vì sao? Cô bé chọc giận anh mất hứng sao?” Lý Minh Tông khó hiểu.

“Đừng hỏi nhiều như vậy, đưa đi là được rồi, lập tức, lập tức.” Trong phần nộ còn mang theo hoảng sợ làm người ta khó hiểu.

“Nhưng..... Muốn tôi đưa cô bé đi đâu?” Lý Minh Tông lại hỏi.

“Cơ quan bảo vệ trẻ em, viện mồ côi, đều được, chỉ cần có thể nhận cô bé, xác định nơi đó an toàn.....” Anh lo lắng nói.

“Như vậy được không? Cô bé sẽ chấp nhận sao?” Lý Minh Tông cảm thấy Nhậm Hiểu Niên sẽ không muốn đi.

Nha đầu kia trưởng thành sớm lại có chủ kiến, có khi anh thường cảm thấy cô bé chỉ có bề ngoài giống trẻ con, thật ra lại là người lớn.

“Chuyện này không phải do con bé quyết định, dù sao bây giờ cậu mang con bé đi đi, đừng để tôi gặp lại nó.” Dịch Hành Vân gầm nhẹ.

Gặp lại cô, nói không chừng anh sẽ thật sự phạm tội!

Nói không chừng sẽ thật sự..... Trở thành biến thái!

“Tổng giám đốc.....” Lý Minh Tông ngạc nhiên, rốt cuộc Nhậm Hiểu Niên đã làm chuyện gì, khiến cho ông chủ tức giận như vậy?

“Đừng nhiều lời, nhanh đi.” Anh hét to, dấm mạnh lên mặt bàn.

“Vâng.” Lý Minh Tông không dám hỏi nhiều, vội vàng lên lầu đi tìm Nhậm Hiểu Niên.

Còn một mình anh tiếp tục ở trong quán bar tự chuốc rượu, thầm nghĩ nhanh chóng dập tắt dục vọng không nên có kia.

Đúng, đục vọng, anh không chỉ là đơn thuần yêu thương Nhậm Hiểu Niên, trong nháy mắt vừa muốn hôn cô bé, trong đầu anh nghĩ, hoàn toàn là chuyện đàn ông muốn làm với phụ nữ, là một loại.....

Dục vọng!

Tay cầm chén rượu càng không ngừng run run, anh trừng mắt nhìn rượu trong chén lay động, vừa cảm ghét vừa khủng hoảng.

Lại..... Đối với một cô bé mới bảy tuổi.....

Đáng chết, anh thật sự là tên biến thái!

Dịch Hành Vân một ngụm uống cạn rượu, thở ra một hơi, lại cầm cả bình rượu nốc cả vào, hận không thể dùng cồn rửa sạch toàn bộ ý nghĩ ghê tởm trong cơ thể anh.

“Dịch Hành Vân, sao anh lại ở đây uống rượu? Con gái bảo bối của anh đâu? Mẹ nó không đi cùng anh sao?” Ôn Hân lạnh lùng châm chọc vang lên bên tai.

Anh ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Ôn Hân diễm lệ thành thực, ngần ngại.

“Hừ, chẳng lẽ bắt đầu cảm thấy trẻ con thực phiền, rất hối hận sao?” Ôn Hân cười lạnh, trong lòng oán giận anh vẫn chưa tiêu, không chỉ hận anh lừa gạt, còn giận anh không gọi điện giải thích xin lỗi.

Nếu không phải đêm nay hẹn bạn ở đây tình cờ gặp được anh, dường như anh đã không có ý định gặp lại cô.

Người đàn ông đáng giận này, dám làm tổn thương tự tôn của cô, bây giờ nhìn anh đau khổ uống rượu giải sầu, cô sao có thể không nhân cơ hội mà trả thù anh một phen.

Dịch Hành Vân nheo mắt lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn đôi môi đỏ mọng của cô, nói giọng khàn khàn: “Đúng..... Hối hận..... Thực hối hận.....”

Hối hận gặp Nhậm Hiếu Niên, hối hận đưa cô về nhà, hối hận thân thiết với cô.....

Anh thật sự rất hối hận.

Ôn Hân nhướn mày, vui sướng khi người gặp họa nói móc nói: “Đáng đời, đây đều là do anh tự tìm, anh tự gánh chịu hậu quả đi.”

Dứt lời, cô đùa cợt đắc ý cười, xoay người bước đi.

Nhưng Dịch Hành Vân phút chốc lại đứng dậy túm lấy tay cô, dùng sức kéo cô về phía anh.

“A? Anh làm gì..... Ừm!” Cô ngạc nhiên hô, nhưng tiếng nói lại bị nụ hôn vội vàng nồng nhiệt của anh ngăn chặn.

Cô chỉ từ chối vài giây đã không kiềm chế được đáp lại anh, âm thầm vui mừng, anh đúng là vẫn không quên được cô.

Kích cuồng hút liếm quần quít lấy đôi môi cùng đầu lưỡi khêu gợi của Ôn Hân, ôm vòng eo mảnh khảnh của cô, anh càng không ngừng nói cho mình, đúng, như vậy mới đúng, anh thích phụ nữ thành thực, tuyệt đối không phải trẻ con..... Không thể nào.....

Hai người ở góc quán bar hôn đến khó chia lìa, sau một lúc lâu, anh ở bên tai cô nặng nề hừ nhẹ: “Chúng ta lên lầu.”

“Muốn thuê phòng sao?” Cô thờ gập.

“Tôi đã thuê rồi.....”

Anh nói xong ôm cô, đi ra khỏi quán bar, theo thang máy về phòng trên tầng mười hai. Trên đường đi môi hai người vẫn gióng nam châm quần quýt không rời.

Đi đến cửa phòng, bọn họ mới hơi tách ra. Cô mới thở gấp cười duyên rũ gối lên trên vai anh, đầu ngón tay đã bắt đầu cời cúc áo anh.

Anh đưa tay rút thẻ từ mở cửa, mới bước vào chợt nghe gặp Nhậm Hiểu Niên tức giận hét lớn: “Tôi muốn đi tìm Dịch Hành Vân, anh ta ở đâu –”

Ôn Hân kinh ngạc dừng tay, anh cũng không vui vẻ nhả mày, lớn tiếng khiển trách: “Ầm ỹ muốn chết, sao còn chưa đi?”

Nhậm Hiểu Niên nhìn thấy anh ôm eo Ôn Hân đi vào, nhất thời trở mặt ngây người.

Thấy anh ba phần say, đôi Ôn Hân đỏ mọng hơi sưng, cùng với tư thế thân mật của hai người, đều thể hiện rõ trước khi bọn họ vào cửa đã làm cái gì, và sau khi vào cửa muốn làm cái gì.

“Hả? Sao cô bé này lại ở đây?” Ôn Hân ngạc nhiên hỏi.

Anh không trả lời, chỉ lạnh lùng liếc nhìn Nhậm Hiểu Niên một cái, chuyển sang Lý Minh Tông hỏi: “Minh Tông, không phải tôi bảo cậu lập tức đưa con bé đi sao?”

“Tôi nói rồi, nhưng cô bé không tin là anh bảo tôi đưa cô bé đi, còn ầm ỹ đòi gặp anh.....” Lý Minh Tông bất đắc dĩ trả lời.

Nhậm Hiểu Niên đi đến trước mặt anh, trừng mắt nhìn anh, không thể tin hỏi: “Dịch Hành Vân, chú thật sự muốn đuổi tôi đi? Thật sự là chú bảo anh ta đưa tôi đi?”

Anh hít một hơi, tránh ánh mắt của cô, nhú mày nói: “Đúng, tôi cảm thấy thực phiền, không muốn tiếp tục làm bảo mẫu cho một tiểu quý nữa, rõ ràng không có quan hệ gì mà lại cứ phải mang cháu theo, tôi thật sự chịu đủ rồi.”

Cô giống bị đánh một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Người đàn ông này vừa rồi còn định hôn cô, bây giờ lại nói những lời này?

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Là nguyên nhân gì khiến cho anh đột nhiên thay đổi? Đột nhiên..... Không cần cô?

“Tôi..... Có làm sai chuyện gì sao?” Cô hoảng loạn.

Nhìn cô bối rối đau lòng, cơn tức trong lòng anh cháy bùng lên.

“Cháu không làm sai gì cả, là tôi sai, ngay từ đầu đã không nên có quan hệ gì với tiểu quý như cháu, khiến cuộc sống của tôi náo loạn, chẳng những trúng đạn, còn phải trốn ở đây không thể về nhà, tôi quả thực là tự tìm phiền toái! Cháu vốn không phải trách nhiệm của tôi, trước kia không phải, về sau cũng vậy.” Anh nhìn cô lớn tiếng diên cuồng hét lên.

Cô bị dọa đến mức lùi về sau hai bước, bị sự chán ghét trong lời anh đâm bị thương.

Thì ra..... Anh vẫn luôn để ý cô làm liên lụy đến anh, cũng ghét cô mang đến phiền toái cho anh.

Vậy vì sao anh không nói sớm? Vì sao còn giả vờ quan tâm cô, hơn nữa còn chăm sóc cô? Thậm chí hại cô tưởng lầm anh thích cô.....

“Anh nói gì vậy? Hành Vân, đạn gì? Anh bị thương sao?” Ôn Hân giật mình hỏi.

“Không có gì, đi, chúng ta đi vào, Minh Tông, mau đưa con bé đến viện nhi phúc, bảo bọn họ tìm người ‘dì’ mất tích của con bé đi.” Anh vẫy vẫy tay, ôm eo Ôn Hân vào phòng ngủ.

“Vâng.” Lý Minh Tông lên tiếng, kéo Nhậm Hiểu Niên đi, “Đi thôi, Hiểu Niên.....”

“Tôi không đi!” Nhậm Hiểu Niên gạt anh ra, tức giận nói: “Tôi không đi viện nhi phúc gì gì đó, tôi cũng không phải trẻ con, lại càng không phải đứa trẻ không ai cần.”

“Nếu không phải không có ai cần, đi về tìm nhà của cháu đi, sao cứ quẩn lấy Hành Vân không buông vậy? Còn nữa, cháu rõ ràng chính là một con nhóc, dù nhìn thế nào cũng vẫn là một con nhóc, một con nhóc bảy tuổi.” Ôn Hân ôm lấy cổ Dịch Hành Vân, cười nói châm chọc.

“Tôi không phải, tôi sẽ..... Nhanh chóng trưởng thành.” Cô đâu khờ nói, ánh mắt nhìn về phía Dịch Hành Vân.

“Đúng vậy, nhanh chóng, chỉ cần đợi khoảng mười năm nữa!” Ôn Hân lạnh lùng nói.

“Không cần mười năm, chỉ cần đợi một chút..... Tôi vốn hy vọng..... chú có thể chờ tôi..... Dịch Hành Vân..... Chờ tôi lớn lên.....” lời này là cô nói với Dịch Hành Vân.

Dịch Hành Vân ngấn ra, tim đập thình thịch.

Ôn Hân lại cười nói: “Ha ha ha..... ôi trời ạ, tiểu nha đầu này thích anh đấy, Hành Vân, thật sự là rất buồn cười, chẳng lẽ đây là father complex tivi hay nói đến sao?”

“Tôi chưa từng coi anh ấy là cha tôi.” Cô cắn môi dưới.

“À? Vậy thì là cái gì? Tình nhân? Ha ha..... Chuyện này rất buồn cười..... Hành Vân, anh nghe xem, con nhóc bảy tuổi này yêu một người ba mươi tuổi, cái này gọi là gì nhỉ? Tình yêu vong niên sao?” Ôn Hân lớn tiếng châm biếm.

“Có ai quy định bảy tuổi không thể yêu ba mươi tuổi? Tôi yêu anh ấy đấy, không được sao?” Nhậm Hiểu Niên bị chọc giận, nói thẳng ra lời trong lòng.

Trong lòng Dịch Hành Vân co rút đến sắp sụp đổ, run lên một chút, trừng mắt nhìn cô tức giận mắng: “Trẻ con đừng nói lung tung.”

“Em không nói lung tung, em thật sự yêu anh.....” Cô khẳng định.

Nhưng lời của cô lại làm cho Dịch Hành Vân sợ hãi, sợ hãi không dám tiếp tục nghe nữa.

“Đủ, đừng nói nữa! Một tiểu quỷ biết cái gì là yêu? Thật sự là ngây thơ, cháu mau cút đi, về sau có chuyện cũng đừng tìm tôi, cũng đừng xuất hiện ở trước mặt tôi nữa.” Anh lớn tiếng rít gào, trong lòng khủng hoảng không thôi.

Anh đã bắt đầu có điểm biến thái, không thể làm hại Nhậm Hiểu Niên, cô bé còn nhỏ, không hiểu cái gì là tình yêu, tình cảm này nhất định là vì cô bé coi anh như cha. Vì tốt cho cô bé, anh không thể tiếp tục quá thân cận với cô.

Bây giờ, tốt nhất là cắt đứt dứt khoát, cắt sạch sẽ, không còn bất cứ liên quan nào.

Sắc mặt Nhậm Hiểu Niên trắng bệch, run giọng hỏi: “Anh thật sự..... Không muốn gặp lại tôi?”

“Đúng, vĩnh viễn cũng không muốn!” Anh xoay người, quyết không để mình mềm lòng.

Vĩnh viễn cũng không muốn?

Trái tim của cô giống như bị người ta đâm một dao, đau đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn nhả lại, lưng lay sắp ngã.

“Hiếu Niên, cháu làm sao vậy?” Lý Minh Tông vội vàng đỡ cô.

Dịch Hành Vân quay đầu, thấy cô lại đau tim, bước ra nửa bước, nhưng lại ép mình nhìn xuống.

Đừng đi qua, không thể đi qua, đừng xen vào chuyện của cô nữa, nếu lại nhúng tay, anh sẽ thực sự không khống chế được trái tim mình, sẽ hại cô, cũng hại chính anh.

“Ai, tiểu quý này lại đóng kịch đây mà, trợ lý Lý, anh mau đưa nó đi đi, tôi và Hành Vân còn có việc cần làm.” Ôn Hân không kiên nhẫn nói xong, hai tay lại ôm lấy cổ Dịch Hành Vân.

“Đúng vậy, Minh Tông, mau đưa con bé đi, nhìn thấy nó tôi lại thấy phiền.” Dịch Hành Vân cũng ôm eo nhỏ của cô.

Nhậm Hiếu Niên đè ngực, thở phì phò, ngẩng đầu nhìn hành động vô cùng thân thiết của bọn họ, đau đớn vừa mới dịu đi lại tăng lên.

“A.....” Cô đau đến cả người phát run.

Dịch Hành Vân nhìn thấy vậy trái tim cũng quặn đau. Để ngăn mình không đi về phía cô, anh cúi đầu hôn Ôn Hân, dùng Ôn Hân dời đi sự chú ý.

Cả người Nhậm Hiếu Niên run lên, chịu đả kích, cô cố nén cảm giác đau lòng như bị xé rách, xoay người lao ra khỏi phòng.

Lý Minh Tông ngấn người, cũng vội vàng đuổi theo.

Nhậm Hiếu Niên vừa đi, Dịch Hành Vân cùng Ôn Hân hôn càng trào dâng cuồng dã, hai người vừa hôn vừa bước vào phòng ngủ, song song ngã xuống giường lớn.

Anh đè lên Ôn Hân, bàn tay luồn vào áo xoa xoa bộ ngực đầy đặn của cô, nghĩ rằng, đúng vậy, như vậy mới đúng, một người đàn ông bình thường là nên ở cùng một người phụ nữ thành thực, cùng nhau nói chuyện phiếm, kết giao, trên giường.....

Nhưng tuy đầu óc anh tự nói với mình như vậy, nhưng trái tim lại không ngừng vương bận bóng dáng đau lòng nho nhỏ vừa rời đi.

Nhớ tới vẻ mặt đau đớn thương tâm của cô, nhớ tới bây giờ có phải vì trái tim lại quặn đau mà cô không thể đứng lên nổi hay không, nghĩ đến Lý Minh Tông cùng những người khác vốn không rõ bệnh của cô, nghĩ đến có một đám người không biết từ đâu chui ra đang đuổi bắt cô, nghĩ đến cô có khả năng đau đến chết đi.....

Đột nhiên cả người anh cứng đờ, động tác đình chỉ.

Sau đó, anh phát hiện anh mất đi hứng thú và nhiệt tình, sau đó trước khi anh kịp nhận ra mình đang làm gì, đã vội vàng xoay người xuống giường, bỏ lại Ôn Hân, lao nhanh ra cửa. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

'); } (function () { var d = new Date () ; document. write ('') ; }) () ;

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 10

Nhậm Hiểu Niên vừa lao vào thang máy, không đợi Lý Minh Tông đuổi theo, lập tức ấn nút đóng cửa, sau đó, cả người nằm co quắp lại dưới đất, khóc òa lên.

Bởi vì tim rất đau, còn đau nghiêm trọng hơn trước kia.

Đau đến mức cô không thể phát ra tiếng khóc nức nở, chỉ có nước mắt không ngừng trào ra.

Dịch Hành Vân là đồ ngu ngốc!

Mà cô..... Cũng là đồ ngu ngốc!

Cô túm chặt ngực, toàn thân suy yếu run rẩy.

Thì ra yêu một người lại vất vả như vậy, sớm biết thế cô nên duy trì khoảng cách với Dịch Hành Vân. Giống như Thần Võ nói, bọn họ tốt nhất đừng có liên hệ với bất kỳ ai, bởi vì bọn họ vốn không phải người bình thường.

Vô cùng không bình thường.....

Cho nên, Dịch Hành Vân nói anh không muốn gặp lại cô, cũng tốt, vậy không cần gặp lại. Dù sao, với bộ dáng này của cô, khi nào mới có thể khôi phục cũng chưa biết được. Chỉ có hàng năm hai lần có thể biến trở về thành

người lớn, nhưng thời gian biến trở về cũng không cố định. Loại người như cô, bị cô yêu thì đau khổ, người yêu cô lại càng đau khổ hơn.....

Thì ra không phải ai cũng có thể có được tình yêu đẹp, mà cô bây giờ cũng không dư thừa sức lực để ý chuyện tình cảm. Dù sao rời khỏi Dịch Hành Vân, tức là sau này cô phải dựa vào chính mình đối mặt với đám người đuổi bắt cô, hơn nữa, phải nghĩ cách tìm được Tiểu Bạch và Thần Võ.

Thân thể cô còn rất nhiều vấn đề nan giải, mà tình yêu trước hết cứ gạt qua một bên đã.

Lau đi nước mắt, cô hít một hơi, đang định đứng dậy thì trong phút chốc, cơn đau bén nhọn từ đỉnh đầu xông xuống toàn thân. Sắc mặt cô đột nhiên thay đổi, ngã sấp về phía trước.

Nguy rồi!

Thân thể cô sắp biến hóa ngay lúc này!

Làm sao bây giờ? Cô không thể lớn lên trong thang máy được, cô cần tìm một nơi bí mật.....

Dù Nhậm Hiểu Niên lo âu nóng vội, nhưng thân thể của cô lại không thể chuyển động nổi, tế bào toàn thân ngừng phình ra, giống như muốn xé nát thân thể cô.

A..... Đau quá đau quá.....

Cô đau đến tê liệt không ngừng run rẩy, ý thức cũng gần như bị cảm giác đáng sợ kia nhấn chìm.

Lúc này, thang máy dừng ở tầng ba, cửa chậm rãi mở ra, một người đưa mũi chân ra giữ cửa, cười lạnh nói: “Dù cô có trốn như thế nào, tôi vẫn tìm

được cô, Nhậm Hiểu Niên.”

Cô không thể ngẩng đầu, nhưng mơ hồ đã biết người đến là ai.

Người đàn ông kia ngồi xổm xuống, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh suy yếu của cô lên, “Xem ra, cô sắp biến thân rồi nhỉ.”

Người này sao lại biết? Cô hoảng sợ, nhưng lại không phát ra được bất cứ âm thanh nào.

“Vậy phải nhanh lên, đây là thời khắc mấu chốt, toàn bộ quá trình phải được quan sát đo đạc, thí nghiệm cẩn thận.” Người đàn ông nói xong ôm lấy cô, sau đó gọi điện thoại cho đám tay sai nói: “Mau đưa xe đến bãi đỗ xe khách sạn.”

Thí nghiệm? Những người này..... Muốn cô làm vật thí nghiệm?

Không, cô sợ hãi mở lớn miệng, không ngừng hít vào.

“Đừng sợ, Nhậm Hiểu Niên, cô hãy ngoan ngoãn theo tôi đi thôi.” Người đàn ông cười lạnh, điều chỉnh tư thế của cô để cô dựa vào vai hắn, bộ dáng này tựa như cha ôm con gái đang ngủ, không khiến người khác nghi ngờ.

Thang máy đóng lại, đi xuống, khi đến đại sảnh lại mở ra một lần, có người định lên tầng nên đi vào.

“Thang máy này đi xuống.” Người đàn ông hừ lạnh.

“À à, xin lỗi.” Người khách lại lùi ra ngoài.

Lúc này, Nhậm Hiểu Niên nghe thấy trong đại sảnh có người đang lớn tiếng diên cuồng hét lên –

“Con bé đâu? Tôi bảo cậu đưa con bé đi, bây giờ cậu lại nói cậu không biết con bé chạy đi đâu ?”

“Tôi đi thang máy khác xuống đã không thấy cô bé đâu cả.....”

Dịch Hành Vân!

Là Dịch Hành Vân.....

Thân thể của cô co rúm một chút, rất muốn mở miệng gọi anh, nhưng hoàn toàn không có sức, càng không thể phát ra tiếng.

Người đàn ông phát hiện cô lộn xộn, ép chặt cô vào người hẳn.

Cô vô lực nằm trong vòng tay người đàn ông kia, chỉ có thể mở to mắt, thở hổn hển lại bất đắc dĩ nhìn ra cửa thang máy, nhìn Dịch Hành Vân trong đại sảnh phía xa đang sốt ruột quát mắng Lý Minh Tông.

Anh đang tìm cô sao? Anh..... Không phải bảo cô đi đi, không muốn gặp lại cô sao? Vì sao lại đuổi theo?

Vì sao..... Khi cô quyết định hết hy vọng anh lại xuất hiện?

Cứ để bọn họ tức giận đau đớn phần nộ rồi chia lìa không phải tốt hơn sao? Như vậy, về sau sẽ không ai tưởng niệm ai nữa, như vậy, muốn quên nhau cũng sẽ dễ dàng hơn.....

Một tầng hơi nước phủ kín hai mắt, cửa thang máy dần đóng lại, cảm giác chua xót hoảng hốt bỗng dưng thít chặt trái tim cô. Cô biết, chỉ cần cánh cửa này đóng lại, cô và anh sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa, bởi vậy cô cố gắng mở to hai mắt, thầm nghĩ trong giây phút cuối cùng nhìn anh thêm một chút.....

Ngay khi cửa thang máy sắp đóng lại, Dịch Hành Vân ở đại sảnh đang vội vã tìm kiếm cô bỗng chốc xoay người, yên lặng nhìn chằm chằm thang

máy.

Sau đó, anh đột nhiên trừng lớn hai mắt.

Người đàn ông trong thang máy, còn cô bé hẳn đang ôm.....

Anh nhận ra người đàn ông kia, mà trong tay hẳn đang ôm một cô bé mặc quần áo anh mua cho Hiếu Niên.

“Hiếu Niên!” Anh hoảng sợ hét lên, chạy về phía thang máy.

Nhưng vẫn không kịp, khi anh chạy đến thang máy, cửa thang máy đã đóng, mà anh chỉ kịp nhìn qua khe hở thấy Nhậm Hiếu Niên mềm nhũn vô lực nhìn anh, rơi lệ.

“Không! Hiếu Niên! Hiếu Niên!” Anh phát điên dấm cửa thang máy điên cuồng gào thét.

“Tổng giám đốc, làm sao vậy? Anh tìm được Hiếu Niên sao?” Lý Minh Tông đuổi theo.

“Con bé bị người ta mang đi, Minh Tông, mau, bọn họ đến bãi đỗ xe dưới tầng hầm, anh ra cửa chặn họ lại.” Anh ngẩng đầu nhìn thang máy đi xuống, vội vã nói.

“Cái gì? Được được, tôi lập tức đi ngay.” Lý Minh Tông lập tức lao ra khách sạn.

Dịch Hành Vân chạy về phía thang bộ, ba bước cũng thành một bước, lao thẳng vào bãi đỗ xe.

Khoảng cách ngắn ngủn, lúc này lại như lên trời, dường như vĩnh viễn không đi hết. Anh lo lắng như có lửa đốt, đẩy cửa sắt, thấy người đàn ông kia ôm Nhậm Hiếu Niên đi ra khỏi thang máy, ngồi vào một xe RV tiếp ứng. Anh kinh hãi, khủng hoảng nóng vội lao về phía chiếc RV.

“Hiếu Niên!”

Người đàn ông kia phìền chán nhú mày, đóng cửa xe, quát: “Đi mau.”

Lốp xe “kít” một tiếng, lập tức chạy ra cửa.

Nhưng khi xe ra gần đến cửa, hàng rào điện tử lại không nâng lên, lại có một chiếc xe đi ngược hướng đứng trước cửa ra, chặn đường.

Xe RV bị cản lại không thể đi tiếp, mà lúc này Dịch Hành Vân cũng đuổi theo, liều mạng đập cửa kính xe.

“Trả Hiếu Niên lại cho tôi!” Anh hét to.

Người đàn ông trong xe tức giận mở cửa xe, không nói hai lời, dấn vào cầm anh.

“A.....” Anh bị đau lùi về phía sau.

Lý Minh Tông thấy thế, sợ tới mức hô to: “Này này, sao các người có thể bắt người đánh người? Tôi sẽ báo cảnh sát !”

Người đàn ông kia vẻ mặt hung ác, túm áo Dịch Hành Vân, gầm lên: “Mau bảo người của mày đưa xe ra chỗ khác, tao không có thời gian chơi đùa với chúng mày.”

“Tốt lắm, vậy mau trả Nhậm Hiếu Niên lại.” Anh lớn tiếng nói, bất ngờ đánh lại.

Người đàn ông không ngờ anh sẽ ra tay, bị đánh cho lão đảo. Anh thừa dịp hấn ngăn người thấy Nhậm Hiếu Niên nằm ở toa xe sau đang còn mở cửa, vội vã vươn tay định kéo cô ra.

“Hiếu Niên.....”

Nhậm Hiếu Niên đầu ngón tay giật giật, nhưng không thể động đậy.

Người đàn ông giận dữ, túm vai anh, đè anh lên cửa xe, lấy khuỷu tay thụi mạnh lên ngực anh.

“A!” Anh không kịp tránh, lồng ngực đau như thể xương sườn gãy nát, thiếu chút nữa không thở nổi.

“Tổng giám đốc!” Lý Minh Tông hoảng sợ, vội vàng nhảy xuống xe định đến hỗ trợ.

Lúc này, cả người Nhậm Hiếu Niên run rẩy kinh khủng hơn, thậm chí còn không dừng phát ra tiếng khóc đau đớn.

“A..... A.....”

Lái xe sốt ruột hô to: “Không còn thời gian nữa đâu, cô ta không chịu nổi nữa rồi!”

Người đàn ông biến sắc, rút súng lục, dí vào huyệt thái dương Dịch Hành Vân, hét lên với Lý Minh Tông: “Đứng lại, lùi xe ra, nếu không tao sẽ nổ súng bắn vỡ sọ nó.”

Lý Minh Tông sợ tới mức suýt ngất, bất động tại chỗ không dám động đậy.

“Mau lùi xe ra.”

“Được..... Được.....” Lý Minh Tông nào dám không nghe, toàn thân phát run bò lên xe, lùi xe ra.

Người đàn ông kia túm Dịch Hành Vân lên xe RV làm con tin, sau đó uy hiếp anh: “Muốn sống thì gọi cho trợ lý của mày, bảo hẳn không được đi theo cũng không được báo cảnh sát.”

Lúc này Dịch Hành Vân chỉ cần có thể ở bên Nhậm Hiểu Niên là tốt rồi, những cái khác đều không còn quan trọng, cho nên cũng dứt khoát gọi điện thoại dặn dò Lý Minh Tông đừng đi theo.

Vì thế, Lý Minh Tông cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn anh và Nhậm Hiểu Niên bị kèm hai bên mang đi, không làm được gì.

Trong đêm, xe RV phóng như bay trên đường, Dịch Hành Vân không nhận được đưa tay muốn ôm Nhậm Hiểu Niên, người đàn ông kia lại lập tức quát khê: “Đừng nhúc nhích.”

“Để tôi ôm con bé, mỗi lần trái tim con bé phát bệnh đều cần có người ôm.” Anh trừng mắt nhìn người đàn ông.

“Hừ, mày thích cô ta vậy cơ à? Sao nào, không ngại cô ta vĩnh viễn là con nhóc bảy tuổi sao?” Người đàn ông cười lạnh, ngầm đồng ý dời họng súng đi.

Anh không chú ý tới vấn đề trong lời nói của hắn, anh như lấy lại được thứ quý giá của mình ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của Nhậm Hiểu Niên, lo lắng khùng hoảng nhìn cô không ngừng đau đớn đến co rút.

“Hiểu Niên, Hiểu Niên!” Anh gọi cô, nhưng cô dường như đã lâm vào hôn mê, vẫn không đáp lại, anh sốt ruột hỏi: “Con bé làm sao vậy, các người đã làm gì con bé? Vì sao con bé lại như vậy?”

“Mày không biết sao? Cô ta sắp biến thân.” Người đàn ông nhìn đồng hồ, quát lái xe: “Nhanh lên, trong vòng mười phút phải đến được phòng thí nghiệm, cô ta không chống đỡ được lâu nữa đâu.”

Lái xe lập tức ấn mạnh chân ga, tăng tốc đi về phía trước.

Dịch Hành Vân sửng sờ, khó hiểu nhíu mày hỏi: “Biến thân? Biến thân gì?”

Người đàn ông nhíu mày, hừ nói: “Thì ra mày không biết à!”

“Biết cái gì?”

“Xem ra Nhậm Hiểu Niên cũng không tin tưởng mày lắm nhỉ, cũng không nói cho mày bí mật của cô ta.” Người đàn ông châm biếm.

Anh càng nghe càng mơ hồ, vẻ mặt hoang mang.

“Rốt cuộc anh đang nói cái gì?”

“Nếu không hiểu, vậy vĩnh viễn cũng không cần biết. Mày hãy mang theo một đồng nghi vấn mà chết đi, như vậy bọn tao lại càng an toàn.” Người đàn ông cười âm hiểm, lại giơ súng lên nhắm thẳng vào anh, còn mở cửa xe, ra lệnh: “Bây giờ, xuống xe đi, tổng giám đốc Dịch, kế tiếp đã không còn là chuyện mày có thể chứng kiến.”

Dịch Hành Vân rùng mình, biết đối phương không định để anh sống, trong lòng âm thầm sốt ruột.

“Yên tâm, trước khi mày rơi xuống, tao sẽ để viên đạn bắn thủng đầu mày, mày sẽ chết không đau đớn đâu, cùng lắm là tình trạng chết hơi thảm một chút mà thôi.” Người đàn ông độc ác cười lạnh.

“Vừa rồi anh nói vậy là có ý gì? Anh nói Hiểu Niên..... Biến thân? Biến thân cái gì?” Dịch Hành Vân quyết định kéo dài thời gian.

“Đừng mong kéo dài thời gian, Dịch Hành Vân, mày có hỏi cũng không biết được đáp án đâu, buông Nhậm Hiểu Niên ra, cút xuống xe đi!”

Người đàn ông nói xong đang định đá anh xuống xe, bỗng toàn thân Nhậm Hiểu Niên co giật mạnh, đau đớn hét lên: “A –”

Dịch Hành Vân kinh hãi, vội gọi: “Hiểu Niên! Hiểu Niên!”

“Nguy rồi, không còn kịp rồi!” Sắc mặt người đàn ông biến đổi, nhanh chóng đóng cửa xe lại, cũng rút điện thoại từ túi ra, chĩa về phía Nhậm Hiểu Niên bắt đầu quay.

Dịch Hành Vân hoàn toàn không hiểu hắn đang làm cái gì, nhưng giây tiếp theo, anh cũng khiếp sợ không thể suy nghĩ được nữa. Bởi vì thân thể Nhậm Hiểu Niên trong lòng anh dần nóng lên, tiếp theo, giống như ma pháp, cô bắt đầu nhanh chóng biến hóa!

Vô cùng nhanh chóng.....

Giống như hình ảnh quay nhanh trong phim điện ảnh.....

Cô ở ngay trước mắt anh.....

Lớn lên!

Tóc dài ra, khuôn mặt nhỏ lại, tay chân và lưng cũng dài ra làm rách quần áo trẻ con anh mua cho cô. Bộ ngực cao ngất của cô nổi lên, bàn tay và bàn chân cũng lớn dần.....

Anh sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm, vô cùng kinh hãi. Ngăn ngăn không đến một phút, Nhậm Hiểu Niên anh biết lại từ một đứa trẻ con biến thành người lớn!

Biến thành một người thành thực, giống như đã từng quen biết.....

Một người phụ nữ!

Nếu không phải chính mắt thấy, đánh chết anh cũng sẽ không tin loại chuyện chỉ có trên phim khoa học viễn tưởng, thế nhưng chân lại đang thực sự xảy ra trước mắt anh!

Dịch Hành Vân ghen hống nhìn trân trối người phụ nữ trong lòng, trong nháy mắt anh còn hoài nghi cô rốt cuộc có phải Nhậm Hiểu Niên hay

không. Bởi vì thật sự là rất hoang đường, rất kỳ lạ, Nhậm Hiếu Niên lại đột nhiên.....

Trưởng thành.

Cái gì cũng dài hơn lớn hơn, đầu, tay, chân, còn có..... Bộ ngực!

Ôi trời! Bộ ngực!

Nhìn đến ngực cô, anh mới giật mình nhận ra bây giờ cô đang trần như nhộng, mà người đàn ông thần bí kia vẫn còn quay hình cô.

“Đủ rồi, đừng quay nữa!” Anh hét lớn một tiếng, vội vàng nghiêng người dùng thân thể của mình che khuất những vị trí quan trọng của cô.

“Làm gì đấy hả? Đừng có chặn màn hình của tao, ông chủ đã yêu cầu mỗi lần cô ta biến thân đều phải ghi lại toàn bộ quá trình hình ảnh và số liệu, bây giờ ông ấy đang quan sát qua Internet.” Người đàn ông kia gầm lên.

Mỗi lần?

Anh nghe mà rùng mình, ngạc nhiên hỏi: “Anh nói hàng năm..... Chẳng lẽ, đây không phải lần đầu tiên sao?”

“Đương nhiên, Nhậm Hiếu Niên hàng năm đều biến thành người lớn hai lần.” Người đàn ông kia lạnh lùng đáp.

“Cô bé..... Hàng năm..... Có hai lần biến thành người lớn? Từ bảy tuổi biến thành bộ dáng kỳ lạ như bây giờ sao? Ôi trời..... Sao có thể như vậy? Cô bé mới bảy tuổi” Anh ngạc nhiên nói nhỏ.

“Sai rồi, cô ta không phải bảy tuổi, mà là hai mươi sáu tuổi. Bây giờ mới là bộ dáng thật của cô ta.” Người đàn ông kia lại nói.

“Cái gì?” Anh hoảng sợ ngây thời.

“Bảy tuổi là do thí nghiệm sai sót mà tạo thành ‘Hiện tượng Hoàn đồng’.”

Thí nghiệm? Hoàn đồng?

Anh khiếp sợ cúi đầu nhìn Nhậm Hiểu Niên, ngây dại.

Thí nghiệm gì? Nhầm lẫn gì?

Trên người cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao có thể từ hai mươi sáu tuổi biến thành bảy tuổi?

Như vậy, từ lúc anh gặp cô ở trước cửa nhà cô thật ra đã không phải một đứa trẻ con, mà là một người phụ nữ mười sáu tuổi ẩn dưới thể xác bảy tuổi!

Anh bỗng nghĩ đến cái ví anh nhặt được, tất cả giấy tờ đều chứng minh rõ ràng thân phận và tuổi của Nhậm Hiểu Niên, mà anh lại đi tin lời ba đứa tiểu quỷ, nghĩ rằng đồng giấy tờ đó là giả.

Đợi chút, ngoại trừ Nhậm Hiểu Niên, còn có hai đứa trẻ con là Nam Cung Thần Võ và Phương Dạ Bạch!

Chẳng lẽ bọn họ cũng đều là..... người lớn biến thành trẻ con sao?

Nhĩ theo chiều hướng đó thì tất cả những nghi ngờ và cử chỉ kỳ lạ của bọn họ trước kia đều có đáp án.

Khó trách.....

Thì ra bọn họ không phải xác láo, khó trị, cũng không phải vô lễ, tất cả những hành vi của bọn họ là đang kháng nghị anh coi bọn họ như trẻ con.

Nếu lúc ấy biết thân phận của bọn họ thì sẽ không cảm thấy bọn họ kỳ lạ.

Hơn nữa, cũng sẽ không cảm thấy chính mình kỳ lạ.

Hô..... Anh không nhịn được thở phào một hơi.

Thật tốt quá, anh cũng không phải tên biến thái, không phải tên yêu trẻ con ghê tởm, anh bình thường, rất bình thường.....

Cúi đầu nhìn khuôn mặt thanh tú thành thực của Nhậm Hiểu Niên, anh bỗng nhiên có cảm giác vui sướng và thở phào như được tuyên án vô tội.

Cảm tạ ông trời, anh yêu cô, là yêu một người phụ nữ, không phải một cô bé.

Lúc này, Nhậm Hiểu Niên đã mất đi ý thức lại đột nhiên khẽ động hàng mi, chậm rãi mở mắt, vừa vịn nhìn thẳng vào ánh mắt chăm chú của anh. Anh nín thở chần động, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đây là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt.

Dịch Hành Vân ba mươi tuổi, lần đầu tiên gặp Nhậm Hiểu Niên hai mươi sáu tuổi.

“Dịch Hành Vân.....” Cô gọi anh, mặc dù giọng nói không còn non nớt, nhưng vẫn có âm điệu mềm mại du dương.

“Thật vui được gặp em, Nhậm Hiểu Niên.” Anh nhẹ vuốt ve mặt cô, lồng ngực hơi run rẩy.

Khuôn mặt này quen thuộc lại xa lạ, cảm nhận hơn một chút, hai gò má cũng nhỏ hơn, nhưng hai mắt vẫn sáng trong như cũ. Cho dù trưởng thành, nét thơ ngây của riêng cô vẫn không giảm.

“Đúng vậy, rốt cục anh cũng thật sự..... gặp em.....” Cô thì thầm có hàm ý.

Anh hiểu ý của cô. Cô bây giờ mới là Nhậm Hiểu Niên thực sự, là Nhậm Hiểu Niên trước kia anh không thấy.

“Đúng, anh đã gặp được em, em..... trưởng thành.”

“Ừm..... Em trưởng thành rồi..... Em đã nói..... Em sẽ nhanh chóng lớn lên..... Anh không cần chờ lâu lắm đâu.....” Môi cô khẽ nhếch, một mồi cười yếu ớt.

Trái tim anh cứng lại, giờ phút này thật muốn ôm chặt cô vào lòng, nhưng người đàn ông này lại lạnh lùng đánh tỉnh kích động ngăn ngủi của anh.

“Cô tỉnh rồi à, Nhậm Hiểu Niên. Cũng vừa khéo, xuống xe đi, chúng ta đến nơi rồi, cô phải lập tức vào phòng thí nghiệm tạm thời để làm xét nghiệm đo lường máu và tế bào.”

Phòng thí nghiệm? Dịch Hành Vân liếc nhìn ra ngoài cửa sổ xe, phát hiện xe đã đứng trước cửa một tòa nhà tư nhân, không khỏi biến sắc.

Suýt chút nữa đã quên giờ phút này anh và cô đang ở trong hiểm cảnh. Những người này rõ ràng là đang nhắm vào Nhậm Hiểu Niên, mục đích bọn họ bắt cô là muốn nghiên cứu cô, đem cô làm vật thí nghiệm.

Mà anh, tuyệt đối sẽ bị giết diệt khẩu.

Quả nhiên, người đàn ông kia quay sang nhìn anh cười lạnh, “Về phần anh, cũng không cần phải lưu lại nữa.”

Nói xong, người đàn ông liếc mắt với lái xe, lái xe lập tức xuống xe mở cửa, trực tiếp dí súng vào gáy Dịch Hành Vân.

Nhậm Hiếu Niên hoảng hốt, ôm chặt lấy Dịch Hành Vân, thở gấp nói: “Không..... Không được giết anh ấy! Chỉ cần..... Các người thả anh ấy..... Các người..... Muốn tôi làm thí nghiệm gì..... Tôi cũng phối hợp.”

“Không, không được, thí nghiệm gì chứ? Không cho phép các người thí nghiệm Hiếu Niên.” Dịch Hành Vân vội nói.

“Chuyện này tùy vào ý các người sao?” Người đàn ông kia độc ác cười lạnh, vươn tay định ôm Nhậm Hiếu Niên.

“Mày muốn làm gì? Đừng chạm vào cô ấy!” Dịch Hành Vân giận dữ, ôm chặt cô không buông.

Nhưng lái xe cũng lập tức đưa tay ghì chặt cổ anh, định lôi anh xuống xe, anh thống khổ hít thở không thông, không thể không buông Nhậm Hiếu Niên, khuôn mặt bỏ bừa.

“Không..... Đừng A.....” Nhậm Hiếu Niên lo lắng kêu lên, nhưng cảm xúc quá mức khẩn trương vội vàng, đột nhiên khiến cô không thở được, trái tim kịch liệt co rút đau đớn, khuôn mặt vắn vẹo biến hình.

Người đàn ông chấn động, đang không biết làm sao, điện thoại của anh ta lại truyền đến giọng nói thư ký của ông chủ: “Khốc Khắc, ông chủ bảo anh tạm thời đừng đụng đến Dịch Hành Vân, đừng để cảm xúc của Hiếu Niên dao động quá mức. Bây giờ lập tức đưa cô ấy vào phòng thí nghiệm.”

“Vâng.” Người đàn ông tên Khốc Khắc cung kính đáp, lập tức bapr lái xe buông tay.

“Khụ, khụ.....” Dịch Hành Vân hít sâu mấy hơi, sau khi hô hấp trở nên thông thuận hơn, vội cúi người nhìn Nhậm Hiếu Niên, “Hiếu Niên, em sao vậy?”

“Cô ấy bị thiếu đường đường, cần bổ sung ngay lập tức, anh ôm cô vào đi.” Khốc Khắc lạnh lùng nói.

Dịch Hành Vân cởi áo lông khoác lên người Nhậm Hiểu Niên, sau đó dưới sự giám sát của Khốc Khắc, trong lòng nóng như lửa đốt ôm cô đi vào trong phòng.

Trong phòng trống rỗng, không có vật dụng, nhưng là dùng thủy tinh ngăn ra một gian lớn giống như phòng thí nghiệm. Trong phòng đặt một cái giường lớn, xung quanh là những dụng cụ đặc biệt, còn có mấy chiếc máy tính.

Khốc Khắc muốn Dịch Hành Vân đặt Nhậm Hiểu Niên lên trên giường. Hai nhân viên mặc áo trắng lập tức đeo chụp đường khí lên miệng mũi Nhậm Hiểu Niên.

Một phút sau, cô khôi phục lại chút huyết sắc, hơi thở dần dần dịu lại, nhịp tim đập cũng ổn định, nhưng vẫn rất yếu.

Dịch Hành Vân đứng một bên nhanh nhìn chăm chăm vào cô, vẫn lo lắng không thôi.

Vào gian phòng thí nghiệm này, muốn đi ra ngoài lại càng không dễ. Có trời mới biết những người này sẽ làm gì Hiểu Niên.

Lúc này, nhân viên áo trắng bắt đầu gắn lên người cô các loại dụng cụ điện tử, một người trong đó còn dùng một chiếc kim đâm thẳng vào mạch máu của cô.

Dịch Hành Vân chấn động, tiến lên phía trước vội la lên: “Dừng tay, các người muốn làm gì?”

Khốc Khắc giữ anh lại, hừ lạnh: “Dừng khẩn trương, chỉ lấy chút máu mà thôi.”

“Lấy máu? Lấy máu làm gì?” Anh bất an hỏi.

“Đương nhiên là phân tích máu của cô ta, cô ta là trường hợp đặc biệt duy nhất trên thế giới này có thể biến lớn rồi lại nhỏ đi. Không chừng có thể tìm ra phương pháp trường sinh bất lão từ trên người cô ta.” Khốc Khắc nhìn chăm chăm vào Nhậm Hiểu Niên nói.

Người duy nhất?

“Chẳng lẽ..... Hai đứa trẻ kia, Nam Cung Thần Võ và Phương Dạ Bạch sẽ không biến trở về thành người lớn sao?” Anh ngạc nhiên.

Khốc Khắc nhanh chóng liếc nhìn anh một cái, vẻ mặt âm trầm, “Đúng vậy, bọn họ vẫn không thể biến trở về thành người lớn, ‘Hiện tượng hoàn đồng’ của bọn họ là liên tục, thậm chí là khiến cho thời gian của bọn họ hoàn toàn dừng lại.”

Dịch Hành Vân nghe vậy sợ hãi run rẩy.

Thời gian ngừng lại? Ý là..... Bọn họ sẽ vĩnh viễn dừng lại ở bảy tuổi sao?

“Chỉ có tình trạng của Nhậm Hiểu Niên là đặc biệt, cứ cách nửa năm cô ấy sẽ biến thân một lần, biến trở về tuổi và hình dáng thật, thời gian duy trì là khoảng mười ngày.” Khốc Khắc lại nói.

“Chỉ có mười ngày? Ý anh là, mười ngày sau cô ấy lại biến trở về bảy tuổi?” Trái tim anh hơi thắt lại.

Ý là..... Nhậm Hiểu Niên hai mươi sáu tuổi, mười ngày sau sẽ lại biến mất?

“Ông chủ của tôi muốn nhân khoảng thời gian cô ấy biến thân để tìm ra nguyên nhân cô ấy có thể biến trở về thành người lớn. Cho nên, ngày mai

tôi sẽ đưa cô ấy bay về Mỹ.” Khốc Khắc nhìn đồng hồ, tính thời gian còn lại.

“Anh muốn dẫn cô ấy đến Mỹ?” Dịch Hành Vân rùng mình.

“Đương nhiên.” Khốc Khắc cười lạnh.

Lúc này, Nhậm Hiểu Niên đã chậm rãi ngồi dậy, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Ông chủ của anh là ai?”

Khốc Khắc nhìn cô chăm chăm, hừ nói: “Cô không cần biết.”

“Dụng cụ này..... Đều là trộm từ nhà tôi, cho nên, anh chính là kẻ đã xông vào nhà tôi.” Cô nhìn dụng cụ đặc biệt xung quanh, rồi sau đó trừng anh ta, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập tức giận, còn có bất an mãnh liệt.

Dụng cụ này là độc nhất vô nhị, trừ phi quen thuộc với chúng, nếu không tuyệt đối không thể khởi động được. Nhưng giờ phút này dụng cụ lại vẫn hoạt động bình thường.

Đã xảy ra chuyện gì?

“Dụng cụ này là phát minh quan trọng của ba cô, rất nhiều người đều muốn có được, chúng tôi đương nhiên phải xuống tay cướp đi trước.” Khốc Khắc không có vẻ gì là ăn năn.

“Vậy Thần Võ và Tiểu Bạch đâu? Bọn họ đâu? Anh đưa bọn họ đi đâu?” Cô nhớ tới Nam Cung Thần Võ và Phương Dạ Bạch, gấp gáp quát khế.

“Chỉ cần cô ngoan ngoãn theo tôi đi Mỹ là có thể gặp bọn họ.” Khốc Khắc cười quý dị.

“Bọn họ có ổn không? Các người có làm gì họ không?” Cô kích động quát.

Hai nhân viên áo trắng lập tức đè cô lại, quát khê: “Cô bình tĩnh một chút, bây giờ trái tim cô không chịu được cảm xúc mạnh.”

“Buông ra!” Cô tức giận giãy dụa hét to: “Các người là đồ khốn, thổ phỉ, rốt cuộc các người muốn làm gì? Các người có biết hay không thứ các người cướp đi không chỉ là dụng cụ, các người còn cướp mất hy vọng của tôi, thời gian của tôi, cuộc sống của tôi!”

“Hiếu Niên!” Dịch Hành Vân xông lên, đang muốn kéo cô về phía mình, Khốc Khắc đã dùng súng chĩa vào gáy anh.

“Nhậm Hiếu Niên, tốt nhất là cô nên im lặng một chút, nếu không tôi sẽ bắn nát đầu anh ta.”

“Đừng!” Cô hoảng sợ hít vào một hơi.

“Cô ngoan ngoãn một chút, phối hợp một chút, vậy anh ta mới có cơ hội sống sót.” Khốc Khắc cười âm hiểm.

“Anh.....” Cô giận trừng mắt nhìn Khốc Khắc, lại nhìn Dịch Hành Vân, trong mắt chứa đầy lo lắng.

Dịch Hành Vân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, nhẹ giọng nói: “Thả lỏng một chút, Hiếu Niên, bây giờ gấp cũng vô dụng.”

“Xin lỗi..... Dịch Hành Vân..... Thực xin lỗi.....” Cô ảm đạm tự trách, đều là tại cô làm liên lụy đến anh, đều là tại cô.

Anh đau lòng nhìn cô, quay đầu nói với Khốc Khắc: “Dù sao tôi cũng không trốn được, để tôi qua đó với cô ấy.”

Khốc Khắc nhú mày, cười lạnh. “Được rồi, cho anh chào tạm biệt cô ta!”

Khốc Khắc vừa chuyển họng súng, Dịch Hành Vân lập tức bước về phía Nhậm Hiểu Niên, ôm cô đang bất lực và đau khổ vào trong lòng, nhân cơ hội nói nhỏ ở bên tai cô: “Đừng nghĩ nhiều, cũng đừng lo lắng, Minh Tông sẽ nhanh chóng theo định vị trên di động của anh, tìm người tới cứu chúng ta. Em nhẫn nại một chút.”

Cô sợ run một giây, nhẹ nhàng gạt đầu, nhưng trong lòng vẫn rất lo lắng.

Đám người này sẽ không dễ dàng hãy bỏ qua cho anh như vậy, cho nên so với chờ đợi Lý Minh Tông tới cứu viện, không bằng cô nghĩ cách để anh an toàn rời khỏi nơi này.....

Đang vắt óc suy nghĩ, cô xoay mình nhìn thoáng qua một dụng cụ do ba thiết kế, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý định, cố ý kinh ngạc giận dữ hét lên: “Trời ạ, các người ngay cả cách sử dụng thiết bị còn không biết thì còn muốn làm nghiên cứu cái gì? Các người muốn phá hỏng dụng cụ cha tôi vất vả thiết kế ra sao?”

“Cái gì?” Khốc Khắc cùng nhân viên công tác áo trắng đều ngần ngại.

“Lắp dây sai rồi, số liệu cũng sai quá nhiều, các người không biết sao?”

Khốc Khắc nghi ngờ hỏi: “Lắp sai cái nào?”

“Cái dây màu đỏ kia kìa, phải lắp vào lỗ phía dưới mới đúng. Các người lắp linh tinh như vậy, cái máy này sẽ lập tức đi tong.” Cô đưa tay chỉ vào một cái dây màu đỏ, tức giận hô to.

“Vậy sao?” Khốc Khắc ngạc nhiên, những dụng cụ đều là phát minh rất có giá trị. Ông chủ ngàn cân vạn dặm bảo vận chuyển hết về Mỹ, tuyệt đối không được để xảy ra sự cố.

“Nhanh chóng đổi lại đi! Nhiệt độ của máy sẽ tăng vọt đấy!” Cô nóng vội trách mắng.

Một nhân viên công tác áo trắng sợ tới mức lập tức rút dây ra, cắm vào cái lỗ cô nói.

“Không được nghe lời cô!” Một tiếng hét từ máy tính phát ra.

Nhưng đã muộn một bước, nhân viên công tác kia vừa cắm dây vào, dụng cụ đột nhiên nổ mạnh, ngay sau đó bùm một tiếng, tuôn ra khói đặc.

“A!”

Khốc Khắc và nhân viên công tác đều chấn động, nhất thời hoảng tay chân, vội vã cứu dụng cụ.

Nhậm Hiểu Niên nhanh chóng nhảy xuống giường, kéo Dịch Hành Vân đi: “Anh đi mau! Đi mau!”

Dịch Hành Vân trừng cô, tức giận nói: “Phải đi thì cùng nhau đi.”

“Không được..... Em sẽ liên lụy đến anh.....” Mặt cô trắng bệch, không ngừng lắc đầu.

Dịch Hành Vân không để ý tới cô, một tay ôm lấy cô, chạy như điên đến cửa lớn.

“Đừng để cô ta chạy thoát!” Máy tính lại phát ra tiếng hô.

Nhậm Hiểu Niên run bắn lên, hoảng sợ quay đầu mở to mắt nhìn màn hình máy tính đen sì.

Vừa rồi, cô cảm thấy giọng nói này rất quen thuộc, vô cùng quen thuộc.....

Đúng lúc này, ngoài cửa lớn vọt vào năm người đàn ông cao lớn cầm súng, bao vây Dịch Hành Vân đang ôm cô chạy ra bên ngoài. Dịch Hành Vân bị bắt dừng lại, đang định xoay người, phía sau có người đập vào gáy

anh. Cô chỉ cảm thấy thân thể Dịch Hành Vân chấn động, rồi ngã xuống phía trước.

Cô cũng ngã theo, nhưng trước khi anh té xỉu ngã xuống, còn liều mạng dùng thân thể của anh che chở cho cô.

“Dịch Hành Vân! Dịch Hành Vân!” Cô bò lên, lay lay anh đã mất ý thức hết lên.

“Cô không nên trốn, Hiếu Niên, cô càng trốn, càng làm hại anh ta.” Tiếng nói lạnh lùng trong máy tính lại truyền vào trong tai cô.

Cô im bật, cả người cứng đờ, đột nhiên cảm thấy rất lạnh, lạnh từ trong lòng không ngừng phát run, lạnh đến ngay cả thở cũng khó khăn.

“Vì sao..... lại là anh?”

Cô từ từ quay đầu, cách màn khói mở to mắt nhìn màn hình, thanh âm thống khổ mà nghèn nghẹn: “Tôi không ngờ..... lại là anh..... Thần Võ!”

Màn hình đen như mực nhấp nháy một cái, xuất hiện khuôn mặt nhỏ nhắn quen thuộc giống như người nhà của Nam Cung Thần Võ.

Chẳng qua, giờ phút này, khuôn mặt nhỏ nhắn ấy lại có vẻ lạnh lùng trường thành sớm, cùng với.....

Xa lạ và đáng sợ! var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

'); } (function () { var d = new Date () ; document. write ("") ; }) () ;

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 11

Bị người thân nhất phản bội, hằn chính là cảm giác này!

Khiếp sợ, tức giận, phẫn nộ, còn có..... Đau lòng.....

Khi Nhậm Hiểu Niên thấy Nam Cung Thần Võ xuất hiện trên màn hình máy tính của Khốc Khắc, tim cô như bị người ta lấy rìu bổ ra, đau không thở được.

Người này và cô ở cạnh nhau năm năm, cũng giống cô, bị thí nghiệm đấy làm hại, là người chung hoạn nạn, cùng cô chăm sóc cho nhau như người nhà.....

Thế nhưng lại chính là ông chủ đứng sau Khốc Khắc!

Anh ta ngay từ đầu đã có rắp tâm tiếp cận ba cô, chỉ vì tài liệu nghiên cứu đột phá của ba!

“Ba cô – tiến sĩ Nhậm khi giảng dạy ở đại học từng tuyên bố một bài phát biểu liên quan đến ‘Trường sinh bất lão’, lúc ấy bị rất nhiều người châm biếm là vớ vẩn, nhưng lại khiến tôi chú ý, vì thế tôi chủ động xin học thêm khóa tiến sĩ, theo học ông ta. Nhưng mà, sau đấy ông ta lại đột nhiên tạm rời cương vị công tác về Đài Loan. Ở mặt ngoài lấy lý do là muốn về Đài Loan định cư nghỉ ngơi, nhưng không lâu sau tôi điều tra ra được, ông ta được mấy tập đoàn tài chính liên kết lại giúp đỡ, đang bí mật tiến hành ‘Kế hoạch Thủ Tuế’.”

Khuôn mặt nhỏ bảy tuổi của Nam Cung Thần Võ hoàn toàn không hợp với biểu cảm thâm trầm. Thông qua máy tính, anh lạnh lùng nói.

Nhậm Hiểu Niên càng không ngừng run rẩy, trừng mắt nhìn anh ta.

Người này là ai vậy? Đây không phải là Nam Cung Thần Võ mà cô biết, không phải là ông cụ non trông nom cô và Tiểu Bạch, ông già thích quản đông quản tây, tự cho mình là lão đại, nhưng là lại Thần Võ rất hay quan tâm của cô.....

Trong phút chốc, cô nhớ tới lời nhắn vội vàng của Tiểu Bạch trong Ipad dặn cô phải cẩn thận. Khi đó cô không hiểu, lúc này mới tỉnh ngộ. Thì ra, người Tiểu Bạch muốn cô đề phòng là Thần Võ!

“Hừ, cô cũng không biết ‘Kế hoạch Thủ Tuế’ này sao? Tiến sĩ Nhậm đến cả cô cũng giấu, vì sao? Vì kế hoạch này ảnh hưởng đến sinh mạng của con người, nếu thành công, con người không chỉ dừng lão hóa, mà là vĩnh viễn ‘Không già!’” Nam Cung Thần Võ lại nói tiếp.

Cô sợ ngây người.

Kế hoạch Thủ Tuế? Thật sự cô chưa từng nghe ba nói bao giờ, cô vẫn cứ nghĩ ba chỉ nghiên cứu tế bào con người và chống lại sự lão hóa mà thôi.....

“Kế hoạch này rất nguy hiểm, cũng không hoàn toàn chắc chắn, đương nhiên, một khi để lộ ra ngoài sẽ tăng thêm không ít phiền phức. Ba cô vì không muốn cô mạo hiểm, nên mới không nói cho cô biết. Nhưng ông ta chẳng thể ngờ rằng, thí nghiệm sai lầm của ông ta, lại làm hại con gái duy nhất của mình ‘cải lão hoàn đồng’, cũng làm hại tôi biến thành bộ dáng này.....” Nam Cung Thần Võ hung ác nham hiểm nói.

“Hại? Anh vốn không phải là người bị hại, là anh tự mình nhận lấy hậu quả! Ôm mục đích tới nhà tôi, anh gặp kết cục này là xứng đáng!” Nhậm

Hiếu Niên hét lên giận dữ với anh ta.

“Tự nhận lấy hậu quả..... Hừ, có lẽ thế! Muốn đạt được những thứ có giá trị thì cũng phải trả giá rất nhiều. Tuy rằng lần này cái giá phải trả rất cao, nhưng tôi sẽ nghĩ cách để lấy lại được gấp bội, lấy lại từ cơ thể của cô.” Khuôn mặt nhỏ của anh ta nhăn lại.

“Từ trên người tôi? Năm năm qua chúng ta tìm mọi cách vẫn không giải quyết được, anh có thể lấy được gì trên người tôi?” Cô sợ hãi nói.

“Đúng, tôi nhịn năm năm, không ngại cắt đứt với người nhà, đây đưa với các người cùng một chỗ, để sửa chữa sai lầm này, tìm cách trở lại như cũ, tiếc là không thu hoạch được gì. Tính kiên nhẫn của tôi cũng đến giới hạn rồi, tôi biết trên người cô chắc chắn có đáp án mà tôi muốn. Cô khác chúng tôi, cô có thể ‘Hoàn đồng’, có năng lực ‘cải lão’, chỉ cần giải được câu đố trên người cô, tôi có thể trở lại như cũ. Nhưng chỉ nghiên cứu số liệu tế bào biến hóa thôi thì vô dụng, tôi cho rằng cách duy nhất bây giờ chính là giải phẫu cô.” Anh lạnh lạnh nheo mắt lại.

“Giải phẫu?” Cô sợ tới mức thở dốc vì kinh ngạc, sắc mặt trắng xanh. Anh ta..... Muốn giải phẫu cô?

“Đúng vậy, đưa cô và tất cả dụng cụ về phòng thí nghiệm nhà máy thuốc Nam Cung của tôi giải phẫu phân tích, tất nhiên có thể tìm được manh mối.”

“Anh..... Anh lại.....” Cả người cô kinh hãi run rẩy, bỗng nhiên cảm thấy anh ta thật đáng sợ.

Nhưng đây mới thật sự là anh ta, đúng không? Dịch Hành Vân tra ra thiếu gia Nam Cung Thần Võ của tập đoàn sản xuất thuốc Nam Cung lớn ở nước Mỹ mất tích năm năm, mới là thân phận thật của anh ta.

“Thật ra tôi muốn hành động từ lâu rồi, cũng đã liên lạc với người nhà trước rồi, nhưng Phương Dạ Bạch luôn nhìn tôi chăm chăm. Thằng oắt kia giả bộ lười nhác, nhưng vẫn giám sát tôi. Anh ta tiếp cận với ba cô, cũng có ý đồ.”

“Tiểu Bạch?” Trái tim của cô sắp sốc, chẳng lẽ ngay cả Tiểu Bạch cũng là.....

“Hừ, cô cho rằng tên nhóc kia hiền lành sao? Anh ta che giấu mình cẩn thận, lại điều tra được rõ ràng thân phận của tôi. Năm năm nay, anh ta lảng lạng canh giữ một bên chỉ vì muốn cướp được tài liệu nghiên cứu của ba cô.”

“Không..... Tiểu Bạch không phải..... Tiểu Bạch anh ấy.....” Cô không thể tin, Tiểu Bạch đáng yêu kia, Tiểu Bạch chỉ hứng thú với máy tính và chơi điện tử, Tiểu Bạch vẫn luôn hòa nhã dịu dàng với cô.....

“Tôi nghi anh ta là người của một cơ quan đặc biệt nào đấy phải tới, nhưng giống tôi đúng lúc bị thí nghiệm sai lầm mà phải ở lại cô. Năm năm qua, anh ta không ngừng âm thầm trao đổi tin tức với đối phương, đưa tất cả số liệu nghiên cứu có liên quan đến ‘Kế hoạch Thủ Tuế’ của chúng tôi tung ra ngoài.” Anh ta hừ lạnh.

Cô không thể thờ đốc, đầu hơi choáng mắt hoa lên đau đớn, hai người như anh trai sống cùng cô năm năm, thì ra đều đội mặt nạ, năm năm qua..... Chưa từng lộ bản chất thật trước mắt cô.....

Bây giờ họ làm sao vậy? Sao họ có thể lừa cô như vậy? Sao có thể.....

“Ngày đó, tôi đã sớm chuẩn bị hành động, nhân lúc cô ra ngoài đưa hàng, chuyển hết dụng cụ đi, lại phái Khốc Khắc dụ bắt cô, mang cô về Mỹ. Không ngờ Tiểu Bạch đã sớm cảnh giác trước một bước. Anh ta muốn báo cho cô, may mà tôi ngăn cản đúng lúc, nhưng vẫn để anh ta bị thương mà chạy trốn. Mà cô..... Rõ ràng có thể dễ dàng bắt được cô, lại đột nhiên

nhảy ra một Dịch Hành Vân làm hồng chuyện của tôi.” Nam Cung Thần Võ nói xong trừng mắt nhìn Dịch Hành Vân đang ngất xỉu.

Cô kinh hãi, lập tức che trước người anh, hét lên: “Anh muốn làm gì anh ấy?”

“Chắc chắn, không ngờ cô lại yêu anh ta. Hiếu Niên, lúc trước khi người đàn ông này xông vào biệt thự, tôi thật sự không ngờ anh ta cũng sẽ dính vào, thậm chí, đến cuối cùng còn trở thành trở ngại lớn nhất của tôi.” Mắt Nam Cung Thần Võ lóe lên sát khí.

“Không cho phép anh động vào anh ấy, Thần Võ!” Cô hét to.

“Sao? Cô không nhớ sao?” Anh ta châm biếm một tiếng, châm chọc nói: “Tĩnh lại đi, Hiếu Niên, cô không phải là người bình thường, yêu đương thế nào được? Một năm chỉ có hai mươi ngày biến thành người lớn, thời gian còn lại thì là một đứa trẻ con bảy tuổi. Cô như vậy, thằng đàn ông nào chịu được?”

Cô ngây người, tim khẽ nhói.

Đúng vậy, cô không phải là người phụ nữ bình thường, cô có tư cách gì mà yêu Dịch Hành Vân?

“Nói cho cô biết, trừ phi là biến thái, nếu không sẽ không có một người đàn ông nào đi thích một con nhóc bảy tuổi không bao giờ lớn lên.”

Lời nói của anh ta lạnh như băng giống mũi tên nhọn đâm thật sâu vào tim cô.

Vĩnh viễn..... Không lớn được.....

“Mà tôi, cũng chịu đủ việc phải làm một tiểu quý bảy tuổi rồi. Thương tổn ba cô gây ra trên người tôi, tôi sẽ bắt cô bồi thường.” Anh ta lạnh lùng

nói.

“Bị tổn thương không chỉ có anh, tôi cũng là người bị hại! Vì sao tôi phải bồi thường? Vậy ai sẽ bồi thường cho những gì tôi đã mất?” Cô kích động hét to.

“Nếu không cam lòng, chờ cô chết rồi lên án với ba cô đi!” Anh ta cười âm hiểm, hạ lệnh cho Khốc Khắc: “Giết Dịch Hành Vân, nhớ lấy, đừng để lại dấu vết gì.”

“Vâng.” Khốc Khắc lên tiếng trả lời, đi đến chỗ Dịch Hành Vân, rút súng lục ra.

“Không! Không được! Không được giết anh ấy, xin anh, Thần Võ, anh ấy không biết gì cả, chỉ không cẩn thận xông vào thế giới của chúng ta. Anh hãy bỏ qua cho anh ấy.....” Cô lo lắng sợ hãi hét lên.

“Anh ta biết mặt ba người chúng tôi, rất nguy hiểm.”

“Không, anh ấy sẽ không nói lung tung, tôi sẽ bảo anh ấy không nói cho bất kỳ kẻ nào.” Cô lại hét lên.

“Nhưng anh ta sẽ nhớ rõ cô, thậm chí sẽ tìm cô, ngộ nhờ anh ta làm lớn chuyện, bí mật của chúng ta sẽ bị vạch trần.”

Anh ta nhíu hàng mày nhỏ, lắc đầu, ra hiệu với Khốc Khắc. Khốc Khắc lên đạn, nhắm ngay vào giữa trán Dịch Hành Vân.

“Tôi sẽ không cho anh ấy biết tung tích của tôi, tuyệt đối không! Xin anh..... Nể tình quen biết hơn năm năm của chúng ta, đừng làm hại anh ấy, chỉ cần anh tha cho anh ấy, chỉ cần anh ấy bình an vô sự, số liệu của cha tôi, tất cả dụng cụ anh cầm, tất cả đều cho anh hết, dù anh có muốn giải phẫu tôi, cắt tôi thành mấy khối cũng không sao.....” Mặt cô trắng bệch, gấp đến độ khóc òa lên.

Trong màn hình Nam Cung Thần Võ im lặng vài giây, yên lặng nhìn khuôn mặt, nước mắt của cô, lẩm bẫm: “Bây giờ cô hoàn toàn là một người phụ nữ hai mươi sáu tuổi, tình yêu, nội tiết tố, có phải cũng khiến mọi chuyện xấu đi không?”

Cô khó hiểu mở to mắt nhìn anh ta.

“Được, tôi không giết anh ta, cũng sẽ thả anh ta đi.” Anh ta đột nhiên nói.

“Thiếu gia!” Khốc Khắc kinh ngạc.

“Thật..... Thật sao?” Cô ngạc nhiên, nín khóc mím cười.

“Nhưng anh ta phải hoàn toàn quên tất cả những gì liên quan đến cô.”

“Tôi sẽ bảo anh ấy quên.....”

“Không, tôi sẽ làm cho anh ta quên cô, dùng ‘WM’ mà nhà thuốc Nam Cung chúng tôi mới nghiên cứu phát triển cho quân đội, làm cho cô hoàn toàn biến mất trong trí nhớ của anh ta.” Anh ta cười lạnh.

“‘WM’? Đó là cái gì?” Nụ cười của cô cứng đờ.

“Washmemory, công dụng là tẩy sạch trí nhớ, được sản xuất riêng để làm cho người ta quên mất người hoặc sự việc không nên nhớ trong một đoạn thời gian. Thuốc này đã qua thí nghiệm trên người rồi, vô cùng có ích, một viên có thể xóa sạch trí nhớ của một người trong hai tháng gần nhất.” Anh ta cười khẽ.

Có thể làm cho người ta mất đi trí nhớ hai tháng?

Nhậm Hiếu Niên nghe mà da đầu run lên, nhà thuốc Nam Cung lại nghiên cứu phát triển ra loại thuốc này?

“Lấy một viên cho Dịch Hành Vân uống.” Anh ta hạ lệnh cho Khốc Khắc.

“Vâng.” Khốc Khắc lấy một gói trắng trong cái hộp da, mở ra, đổ một viên thuốc màu xanh, đi đến chỗ Dịch Hành Vân.

“Không! Chờ một chút!” Cô thấp thỏm lo âu, nhìn Khốc Khắc dừng lại, run giọng hỏi: “Loại thuốc này..... có tác dụng phụ gì không?”

“Đừng lo, Hiểu Niên, nó không hại sức khỏe, không đau đớn, tác dụng phụ duy nhất, chính là ‘lãng quên’.” Nam Cung Thần Võ cười châm biếm.

Cô trợn to hai mắt nhìn Dịch Hành Vân, từng cơn hoảng sợ thắt lại trong ngực.

Lãng quên? Dùng thuốc để Dịch Hành Vân quên cô?

“Có một số việc, nhớ rõ sẽ càng đau khổ hơn, để anh ta quên cô, anh ta sẽ sống vui vẻ hơn, cũng như, sẽ an toàn hơn.” Nam Cung Thần Võ ám chỉ.

Nhậm Hiểu Niên hiểu ý anh ta, nếu cô biến mất khỏi bên cạnh Dịch Hành Vân, như vậy, để Dịch Hành Vân quên cô là tốt nhất với anh.

Cũng chỉ có cách để anh quên tất cả, Nam Cung Thần Võ mới có thể buông tha anh.

Như vậy..... Tốt nhất.....

Cô từ từ buông tay Khốc Khắc, cứ thấp thỏm chua xót, trơ mắt nhìn Dịch Hành Vân bị ép uống viên thuốc.

“Thuốc này tác dụng rất chậm, chắc khoảng bảy mươi hai giờ mới có thể có hiệu lực, tôi sẽ cho cô thời gian ba ngày, cho cô và anh ta nói lời từ biệt – Thế này, coi như là món quà cuối cùng tôi tặng cô.” Nam Cung Thần Võ chậm rãi bổ sung một câu.

Cô ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh ta, tức giận đến phát run.

Cho cô ở bên Dịch Hành Vân ba ngày? Cho rằng đây là ân điển sao?

Thật đáng giận.....

“Tốt lắm, Khốc Khắc sẽ đưa các người trở về, tiện thì xử lý luôn trí nhớ của vị trợ lý Lí Minh Tông của Dịch Hành Vân. Ba ngày tới, đều có người giám sát cô, tốt nhất cô đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn, hiểu không?”

Cô không trả lời, chỉ nắm tay Dịch Hành Vân, nắm thật chặt thật chặt.

“Ba ngày sau, Khốc Khắc sẽ tự mình đi đón cô, còn tôi sẽ ở Mỹ chờ cô.”
Nam Cung Thần Võ dứt lời liền biến mất trong webcam.

Nước mắt làm mờ hai mắt cô, cô kinh ngạc nhìn màn hình tối đen kia, bỗng nhiên cảm thấy năm năm nay đều là uổng phí. Cuộc sống của cô, đã kết thúc từ lúc cô bị biến trở về bảy tuổi. Cô đã sớm không có tương lai.....

Khi Dịch Hành Vân mở mắt, phát hiện anh đang nằm trên giường của mình, cái chăn ấm áp, bốn phía yên tĩnh.

Tình cảnh này giống như hàng ngày đi làm bình thường, giống bình thường như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Anh hoang mang giật mình, sau đó, đột nhiên nhớ tới Nhậm Hiểu Niên, nhớ tới cô bảy tuổi và cô hai mươi sáu tuổi, nhớ tới cuối cùng cô ôm anh hét lên—

“Hiểu Niên!” Anh bỗng ngồi bật dậy, lo lắng hét to.

Nhưng đáp lại anh chỉ có sự im lặng trống rỗng.

Anh ngạc nhiên nhìn xung quanh, trong lòng bị một nỗi sợ hãi trống rỗng chiếm lấy.

Không đúng, sao anh có thể ở nhà được? Rõ ràng anh và Hiếu Niên ở cạnh nhau, cùng bị đưa đến phòng thí nghiệm kia.....

Chẳng lẽ, anh đang nằm mơ sao?

Mọi chuyện, cả Nhậm Hiếu Niên..... Đều chỉ là một giấc mơ?

Hoảng hốt nhảy xuống giường, cái gáy bỗng dưng đau nhói, anh nhú mào hít một hơi, nhắc tay xoa sau gáy, lúc này, lại phát hiện trên tay đang quần băng.....

Không, không phải mơ!

Tất cả đều là thật, tuyệt đối là thật.

Nhưng vì sao anh lại bình an về được nhà? Hiếu Niên đâu? Cô ở đâu? Sắc mặt anh chợt biến, hoảng sợ bất an nhanh chóng lao ra khỏi phòng, chạy xuống tầng, đang định tông cửa xông ra lại có người nhẹ nhàng gọi anh.

“Dịch Hành Vân, anh muốn đi đâu?”

Anh ngần ngợ, vội vàng xoay người, thấy Nhậm Hiếu Niên đang đứng cạnh bàn ăn ở phòng bếp, mỉm cười nhìn anh.

Anh mở to hai mắt, sững sờ một lúc lâu, mới giật mình nói: “Em..... Em sao lại.....”

“Mau tới ăn sáng đi! Anh ngủ mấy tiếng chắc đói bụng rồi.” Nhậm Hiếu Niên cười ngọt ngào, vẫy tay với anh.

Anh dụi dụi mắt, tưởng mình bị ảo giác.

Hiếu Niên rõ ràng đang gặp nguy hiểm, bị người ta đuổi bắt, sao có thể mặc tạp dề, đứng trong phòng bếp nhà anh giúp anh nấu bữa sáng?

“Nhất định là mình bị hoa mắt rồi.....” Anh lẩm bẫm.

“Mau đến ăn đi, em nấu cháo đó, chắc chắn ngon hơn anh nấu.” Nhậm Hiếu Niên lại gọi.

Anh như mộng du chậm rãi đi đến chỗ cô, nhìn cô dọn bát đũa, giúp anh múc một bát cháo nữa.

“Sao nào? Có người giúp anh nấu bữa sáng rất tốt đúng không?” Cô cười hì hì nói.

Anh vẫn ngẩn ra nhìn cô, cảm thấy tất cả..... Không chân thật.

Trong đầu lưu lại ấn tượng về Nhậm Hiếu Niên bảy tuổi quá mạnh mẽ, mà bây giờ đột nhiên đối mặt với cô đã trưởng thành, anh lại có chút hoảng hốt, có chút xa lạ, phần nhiều là bối rối.

Sợ mình nhận nhầm người, sợ người phụ nữ trước mắt này không phải Nhậm Hiếu Niên.....

“A, đúng rồi, em lại quên mua, anh nói ăn cháo phải có dưa muối tương!” Cô vỗ trán, ảo não phát hiện mình đã quên mua dưa muối tương.

Thấy động tác nhỏ là thói quen của cô, trái tim đông lại của anh nảy lên một cái thật mạnh, cuối cùng hoàn hồn, ngực nóng lên, phút chốc đưa tay kéo cô vào lòng, ôm thật chặt, như rất sợ chỉ cần chớp mắt thôi là cô sẽ biến mất.

Thật tốt quá, thật sự là cô, là Nhậm Hiếu Niên anh quen thuộc, cũng là Nhậm Hiếu Niên anh yêu trước kia.

Hơn nữa, không phải là bảy tuổi, mà là hai mươi sáu tuổi!

Cô hơi sững sốt, trên gương mặt chậm rãi hiện lên tình cảm nồng đậm, còn hơi ần ần không muốn. Nếu có thể, cô không muốn rời khỏi anh, thật sự không muốn.

“Dịch Hành Vân, anh sao vậy? Còn chưa ngủ tỉnh sao?” Chính lại giọng nói, tạm thời cô không nghĩ đến chuyện sầu não nữa, tươi cười, ngẩng đầu lên hỏi anh.

“Nói cho anh biết là có chuyện gì? Vì sao chúng ta đều bình an vô sự trở lại nơi này?” Anh cúi đầu nhìn cô, tràn đầy nghi ngờ.

“Thì..... Có người tốt bụng thả chúng ta.....” Cô thản nhiên nói.

“Có người? Là ai? Ông chủ của Khố Khắc? Sao hẳn ta có thể dễ dàng thả em đi?” Anh nhíu mày.

“Vì em nói với anh ta, muốn nghiên cứu em chỉ cần em cung cấp máu và tế bào kiểm tra là đủ rồi, hơn nữa em còn đồng ý dạy anh ta cách sử dụng dụng cụ của cha em, giúp anh ta tiến hành nghiên cứu ‘Hiện tượng hoàn đồng’, vì thế anh ta bị em thuyết phục, thả cả hai chúng ta.” Cô bình tĩnh giải thích.

“Cứ như vậy?” Anh nhướn mày.

“Cứ như vậy.”

“Không thể nào.....” Anh vẫn cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy.

“Ai, đừng nghĩ nữa, dù sao chúng ta bây giờ đều an toàn, như vậy là tốt rồi. Nhanh ăn sáng đi, cháo đã nguội lâu rồi.” Cô kéo anh ngồi xuống.

“Em không sao chứ? Có bị thương không?” Anh lo lắng lại hỏi tiếp, cảm thấy trong lòng không chắc chắn chút nào.

“Em khỏe lắm, còn có thể làm bữa sáng cho anh đấy!”

“Thế thí nghiệm kia rốt cuộc là chuyện gì vậy? Cơ thể của em.....”

“Bây giờ chúng ta đừng thảo luận chuyện này được không? Chờ sau này có thời gian em sẽ từ từ nói với anh.” Cô nhướn mày.

“Nhưng mà.....”

“Đừng hỏi, Dịch Hành Vân, bây giờ em không dễ dàng gì mà lớn lên được, anh muốn em lãng phí thời gian giải thích một đống chuyện nhằm chán trước sao?” Trong tiếng cười của cô che giấu một chút chua xót.

Anh sửng sốt, tim đột nhiên nhói lại, càng lo lắng hơn.

Sao vậy? Nghe giọng điệu của cô, thời gian của cô có hạn sao?

Phút chốc, anh nhớ tới câu Khốc Khắc nói, cô chỉ có mười ngày để duy trì được hình dáng này, thời gian cô trở về tuổi hai mươi sau, chỉ có mười ngày!

Một cơn run rẩy xuyên qua lưng, dạ dày anh co thắt lại.

“Em..... Mười ngày sau sẽ biến trở về bảy tuổi sao?”

“Đừng lo, họ đã bắt đầu nghiên cứu, nói không chừng, có thể em sẽ không biến thành bảy tuổi nữa.”

Cô nói rất lạc quan.

“Thật sao?” Anh nhíu mày, cảm thấy những lời này là đang an ủi anh.

“Đương nhiên là thật.”

“Tiểu Bạch và Thần Vô đầu? Hai người họ cũng không sao chứ?” Anh lại hỏi.

Đồng tử mắt của cô hơi co lại, nhưng nhanh chóng lấy nụ cười giấu đi.
“Đúng vậy, thì ra em hiểu lầm, hai người họ đều yên ổn ở Mỹ rồi!”

“Vậy sao?” Cách nói này không thể thuyết phục được anh chút nào.

“Được rồi, chúng ta không dễ gì mới gặp được nhau, Đừng nói chuyện kia nữa, được không? Bây giờ em đang muốn ăn bữa sáng thật ngon với anh, như lúc này, ở bên cạnh anh.” Cô tha thiết nhìn anh.

Lòng anh căng thẳng, đưa tay kéo cô vào trong lòng.

Được, cô không muốn nói, anh sẽ không hỏi, tuy rằng anh có rất nhiều nghi hoặc, nhưng nếu tuổi hai mươi sáu của cô chỉ có thể duy trì mười ngày, họ thật sự không thừa nhiều thời gian.

Nhậm Hiếu Niên chôn mặt trước ngực anh, đè nén nỗi đau và sự khủng hoảng trong lòng.

Cô không muốn cho anh biết, thật ra thời gian cô ở cùng anh còn chưa đến mười ngày.

“Đến đây, chúng ta cùng nhau ăn bữa sáng đi!” Cô kéo anh ngồi xuống.

“Bữa sáng kiểu này không quá đơn giản chứ.....” Anh cúi đầu nhìn chỉ có một quả trứng ốp lếp, nhú mày đang định phê bình, nhưng vừa hé miệng ra đã bị cô nhét đầy trứng ốp lếp vào trong miệng.

“Ha ha, ăn ngon không? Em rán không ngon lắm!” Cô cười hỏi.

Anh trừng mắt nhìn biểu cảm ngây ngô chờ tranh công của cô, tức giận cắn một miếng trứng không biết đã thả bao nhiêu muối vào, khuôn mặt tuần tú nhả lại thành một nhúm, gặm nhỏ: “Mặn chết! Em cho cả lọ muối vào đấy à?”

“A? Rất mặn sao? Em ăn xem.....” Cô ngẩn ra, gắp một miếng trứng khác, há miệng cắn, phun ra cả ba phần trứng, dính lên hết cằm cô, thậm chí còn nhỏ giọt vào cổ áo.

“A.....”

“Em nhìn em này, ngay cả ăn trứng thôi cũng thành như vậy.” Anh lắc đầu chê bai, nhanh chóng mà lại rất quen tay lấy một tờ giấy ăn, đứng dậy giúp cô lau khóe miệng và cằm.

Cô ngửa mặt ngoan ngoãn để anh lau sạch, nhưng lúc này lòng đỏ trứng sền sệt chảy vào ngực, khuôn mặt nhỏ của cô nhăn lại, buồn nôn hét to: “Ai nha, Dịch Hành Vân, chảy vào rồi! Chảy vào rồi.....”

“Em đừng có lộn xộn, anh lau cho em.” Anh lau dọc theo cằm cô rồi đến cổ, đang muốn xoắn vạt áo cô lên, luồn vào trong ngực cô, rãnh ngực phút chốc đập vào mắt, anh há hốc mồm, tay nhất thời cứng đờ.

Anh đang làm gì đây? Trước mắt anh đã không phải là Nhậm Hiểu Niên bảy tuổi kia nữa, cô bây giờ là một phụ nữ hai mươi sáu tuổi! Chuyện này vốn không cần anh giúp, cô có thể tự xử lý được.

Vội vàng thu tay lại, anh xấu hổ lùi về chỗ ngồi, quay mặt đi nói: “Tự em lau đi.”

Cô thấy anh dừng tay, vẻ mặt cũng trở nên hơi kỳ lạ, không khỏi buồn bực hỏi: “Sao vậy?”

Còn hỏi anh sao vậy? Nha đầu kia chẳng lẽ bề ngoài đã lớn, chỉ số thông minh lại quay trở về bảy tuổi sao?

Cũng không nghĩ xem anh là một người đàn ông bình thường.....

“Không có gì, anh thấy em nên đi tắm thì hơn, trứng để có mùi, quần áo cũng phải giặt ngay thì mới sạch được.” Anh vẫy vẫy tay, chán ghét nói.

“Ừm.” Cô đứng lên đi một bước, rồi đột nhiên nghĩ gì, lại quay đầu nói: “Nhưng mà..... Em không có quần áo để thay.”

Anh hơi run rẩy, lúc này mới thấy rõ cô lại mặc một bộ quần áo ở nhà của anh, quần áo rộng thùng thình khiến cô đứng lên trông hơi buồn cười.

Nhưng mà cứ nghĩ đến quả trứng kia rơi trên quần áo của anh, anh không cười được.

“Em..... Em mặc quần áo của anh?”

“Đúng vậy, không mặc của anh thì mặc của ai? Em không có quần áo ‘người lớn’, đồ của em bị anh vứt hết rồi còn đâu.” Cô lầu bầu nói.

Anh không nói lại được, đành phải cam chịu nói: “Được, biết rồi, em đi tắm trước đi, chờ lát nữa anh đưa em đi mua ít quần áo.”

“Vậy anh cũng phải đưa em một bộ quần áo cho em mượn mặc chứ, chẳng lẽ muốn em cởi sạch hết ra ngoài sao?” Cô lẩm bẩm đi vào phòng tắm.

Nghe được ba chữ “Cởi sạch hết”, trong đầu anh tự động liên tưởng, hiện ra hình ảnh nóng bỏng cô lộ sạch dựa vào người anh trong trí nhớ.

Bản năng trong lòng rung động, máu mũi thiếu chút nữa chảy ra.

Anh bịt mũi, miệng mở to thở gấp, vội vàng dẫn lòng lại.

Thật chết người, bây giờ Nhậm Hiếu Niên lớn rồi, sao anh lại càng cảm thấy dầy vò hơn?

Người phụ nữ này dù lớn hay nhỏ, thì đều là sự tra tấn đáng sợ đối với anh, ông trời ơi!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var  
midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) ();
```

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 12

Dịch Hành Vân lo lắng vào phòng tìm quần áo cho cô mặc, nhưng tìm rất lâu cũng không thấy bộ nào hợp để cô đi ra ngoài, vừa không muốn cô ăn mặc xấu vừa không muốn cô ăn mặc kỳ quái.

Anh bắt đầu hối hận lúc ở biệt thự đã vứt hết đồng quần áo của người phụ nữ này.

“Dịch Hành Vân, em tắm xong rồi!”

Phòng tắm truyền đến tiếng Nhậm Hiếu Niên gọi ầm ĩ, anh đành phải tùy tay cầm lấy một chiếc áo len mỏng màu trắng của anh, đi đến phòng tắm, gõ cửa.

“Hiếu Niên, em mặc tạm cái này đi!”

Cửa bỗng nhiên mở toang, Nhậm Hiếu Niên cứ thế đi ra lấy quần áo, khiến anh nhảy dựng cả lên, tuy rằng trên người cô quấn khăn tắm nhưng vẫn khiến trái tim anh kinh hoàng.

“Em..... sao em có thể để thế mà đi ra? Mau vào đi, mặc quần áo vào rồi hăng ra.” Anh xoay đầu đi khẽ mắng, không dám nhìn cô.

Nhậm Hiếu Niên cảm thấy buồn cười, chẳng những không quay về phòng tắm, còn cố ý tới gần anh, chế nhạo nói: “Vì sao anh không dám nhìn em? Dịch Hành Vân, trước đây không phải anh nói ‘Cái dáng người trẻ con phẳng lì’ của em không có gì hay mà xem sao?”

“Đó là.....” Anh ghen hợm. Nhưng sao có thể trách anh? Cô trước kia quả thật là đáng người trẻ con mà!

“Em nói cho anh sau khi lớn lên đáng người em sẽ rất đẹp, nhưng anh lại nói cho dù em cời hết anh cũng lười nhìn, nhớ không?” Cô càng đùa dai tiến sát về phía anh.

“Anh..... Có nói sao?” Anh không muốn thừa nhận.

“Có, lúc đó giọng điệu của anh còn rất khinh thường cơ, cho nên bây giờ sao anh lại không dám nhìn em?” Anh càng né tránh cô càng muốn trêu anh.

“Anh là lười nhìn mới không nhìn, em đừng náo loạn, mau mặc quần áo vào.” Anh vẫn nghiêm mặt không nhìn cô, cầm quần áo đưa cho cô.

“Thật sự là lười nhìn sao? Thật không?” Cô có chút tức giận, đi đến trước mặt anh, càng muốn anh nhìn cô.

Anh lập tức quay sang bên kia, cô cũng theo anh chạy sang bên kia. Anh không chịu nổi, trừng mắt nhìn thẳng cô, quát: “Em đùa đủ chưa? Nhìn thì nhìn, em muốn cời sạch cho anh nhìn sao?”

Đột nhiên bị anh nhìn thẳng, mặt cô ửng đỏ, đang định cầm lấy áo len vào phòng tắm, nhưng cái mũi lại ngứa khiến cô hắt xì một cái rõ to.

“Ắt xì!”

Theo hắt xì chấn động, khăn tắm trên người lên tiếng trả lời rơi xuống, cô cũng hoàn toàn khỏa thân hiện ra trước mặt anh.

Anh hít sâu một hơi, hai mắt nhìn chăm chú vào cơ thể cô.

Thân thể bảy tuổi và hai mươi sáu tuổi, thật sự..... khác nhau quá lớn.....

Trên thực tế, khi cô biến thân trước mặt anh, anh đã biết dáng người cô rất đẹp. Nhưng lúc ấy quá hỗn loạn, không có thời gian nhìn kỹ, bây giờ nhìn lại, mới giật mình phát hiện cơ thể cô mê người đến mức nào. Tay chân mảnh mai, nhưng bộ ngực lại đầy đặn, thắt lưng cong lại còn nhỏ nhắn mềm mại gợi cảm, đẹp đến mức khiến người ta hít thở không thông.

Cô ngậy người một giây, mới vừa sợ vừa thẹn lấy hai tay che ngực muốn xoay người trốn vào phòng tắm, nhưng ngay sau đó lại hất xì cái nữa.

“Ăt xì!”

Anh nhú mày, lập tức ôm cô vào trong lòng, cũng nhanh chóng chụp áo len lên đầu cô.

“Mau mặc vào! Lạnh như thế mà còn nghịch ngợm, nếu bị cảm thì làm sao bây giờ?” Trong lời trách mắng lại ẩn chứa chút cưng chiều.

Mặt cô đỏ ửng, hai tay ngoan ngoãn xỏ vào trong tay áo. Nhưng mà, thật ra cô không hề cảm thấy lạnh, ngược lại có chút nóng.....

Anh giúp cô kéo áo len xong, mới giật mình phát hiện mình chọn sai áo rồi.

Áo len màu trắng cổ chữ V chỉ dài vừa đến đùi cô, che lại toàn bộ những gì cần che, nhưng để lộ ra cẳng cổ trắng muốt cùng đôi chân thon dài, ngược lại càng thêm mê người.

Hơn nữa chỉ cần nghĩ đến dưới lớp áo len kia cô không mặc gì, máu liền tự động xông thẳng lên đầu và thân dưới anh.

Tim đập gia tốc, mạch máu căng lên.....

Anh âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, cảm thấy tình huống có chút không ổn, vì thế nhanh chóng đẩy cô ra, ổn định tâm tình.

“Như vậy không được, anh thật sự phải đi mua vài món quần áo cho em trước.....”

“Được, ăn sáng xong chúng ta cùng đi.” Cô cười nói.

“EM không thể đi.” Anh quả quyết ngăn cản.

“Vì sao?” Cô mở to hai mắt hỏi.

“Em mặc như vậy ra ngoài thế nào được? Ở nhà.” Anh không muốn cho những thằng đàn ông khác thấy cô như thế này.

“Nhưng..... nếu em không đi, anh định mua nội y quần lót cho em kiểu gì?” Cô cắn môi dưới, nhìn anh.

Anh ngần ngại, thuận miệng nói: “Đến cửa hàng ở công ty bách hóa lần trước là được.....”

“À? Anh mua sao? Anh cũng đâu biết size của em.”

“Không phải cup C sao?” Anh liếc mắt nhìn qua ngực cô, nhớ tới khi đó cô kiên trì muốn mua hai cái Bra cup C kia, không khỏi nở nụ cười.

Cô xấu hổ trừng anh, khiêu khích hỏi lại: “À, vậy anh dám đi mua một mình sao? Dám đi vào cửa hàng sao?”

Anh lại ngần ngại, chần chờ.

Một người đàn ông đi mua nội y phụ nữ thật đúng là rất mất mặt.

“Xem đi, loại đàn ông sĩ diện như anh làm sao dám vào những nơi như thế? Vẫn nên đưa em đi cùng thì hơn, để em tự mua là được rồi.”

“Không được, em ngoan ngoãn chờ ở nhà, bên ngoài rất nguy hiểm, để anh đi là được rồi.” Anh nói xong đi về phòng ngủ, chuẩn bị thay quần áo

ra ngoài.

Trên thực tế, ngoại trừ quần áo của cô, anh cũng rất lo lắng cho sự an toàn của cô.

“Nguy hiểm? Không đâu, đã ổn rồi mà, thật đấy, đưa em đi cùng đi, em muốn được ra ngoài với anh..... Ôi!” Cô đuổi theo anh, nhưng nước dưới chân lại làm cô trượt chân, cả người đột nhiên ngã ra phía sau.

Anh kinh hãi, đúng lúc xoay người, ôm ngang lấy cô. Cô cũng hoảng sợ, hai tay túm chặt áo anh, rúc vào trong lòng anh.

“Tiểu quý, sao em luôn không cẩn thận như vậy?” Anh không nhịn được khiển trách.

Nghe thấy anh lại gọi cô là tiểu quý, Nhậm Hiểu Niên rất mất hứng, ngẩng mặt kháng nghị nói: “Em không phải tiểu quý, anh nhìn cho rõ ràng, em đã hai mươi sáu tuổi rồi! Hai mươi sáu tuổi!”

Anh sửng sốt một chút, nhìn gương mặt thành thực của cô, nhìn xương quai xanh trắng như tuyết của cô, nhìn bộ ngực cao ngất mê người của cô.....

Không cần cô nhắc nhở, anh đã nhìn rất rõ ràng, đó là thân thể một phụ nữ thành thực. Thân thể này này giờ vẫn luôn tản ra hơi thở nữ tính làm đàn ông thần hồn điên đảo, vẫn quấy rầy anh, dụ dỗ anh.

“Cho nên..... Đừng bao giờ gọi em là tiểu quý nữa, cũng đừng coi em như trẻ con.” Cô oán hận nói.

Giọng điệu kia, biểu tình kia, đôi môi đỏ mọng kia..... Đều khiêu khích thần kinh đang kéo căng đến sắp đứt của anh. Anh không kìm lòng được cúi đầu, chậm rãi áp sát vào cô. Khi anh đang định hôn lên cánh môi mềm mại

của cô, cô trước mắt lại đột nhiên biến trở về bộ dáng bảy tuổi, dùng vẻ mặt ngây thơ nhìn anh.

Anh như gặp phải công án, sợ hãi hít một hơi, đầu đột nhiên lùi về.

Đúng, cô đã không phải tiểu quỷ bảy tuổi kia nữa, nhưng cô bảy tuổi lại thành chướng ngại lớn nhất trong lòng anh. Cho dù anh hận không thể lập tức nhào về phía cô, nhưng thân thể anh lại không dám chạm vào cô.

Không có cách nào chạm vào cô.....

Nhậm Hiểu Niên phát hiện anh lùi bước, khổ sở lại đau lòng ôm lấy mặt anh, nhẹ giọng nói “Anh đang sợ cái gì?”

“Không có.” Anh quay mặt đi.

“Anh không dám hôn em sao? Không dám đụng vào em sao?” Cô giữ chặt mặt anh, không cho anh né tránh.

“Được rồi, đừng náo loạn, anh còn phải ra ngoài mua cho em.....” Anh muốn kéo tay cô ra, mau chóng thoát khỏi cảm giác rối loạn và giãy giụa này.

Cô không đợi anh nói xong, kiễng mũi chân chủ động hôn thật mạnh lên môi anh.

Anh mở to hai mắt, ngây người.

Đôi môi ướt mềm trúc trặc trượt trên môi anh, hơi thở ấm áp, hương thơm quen thuộc, kích thích dục vọng cuồng dã bị anh giam cầm.

Lửa đang bùng cháy.....

Cô buông anh ra, dùng đôi mắt trong vắt lóe ra tình yêu nóng cháy nhìn anh.

“Em yêu anh, Dịch Hành Vân, rất yêu rất yêu anh.”

Anh hít vào một hơi, găm nhẹ: “Đừng nói nữa! Nói thêm nữa anh rất có thể sẽ ăn em đấy!”

“Vậy ăn em, để em biến thành một phần của anh.”

“Em.....” Anh mở to mắt.

“Mấy ngày nay, đây là chuyện em muốn làm nhất khi được biến về hình dáng thật.” Cô đau thương nói.

“Hiếu Niên.....”

“Xin anh hãy giúp em lưu lại hai mươi sáu tuổi của em.....” Cô nhẹ giọng yêu cầu.

Những lời này như chìa khóa mở ra tấm bình chương trong lòng anh. Dần dần cô bảy tuổi và hai mươi sáu tuổi hợp lại thành người phụ nữ trước mắt này.

Cô gái tên Nhậm Hiếu Niên!

Đây là..... Người con gái anh yêu!

Đưa tay giữ lấy gáy cô, anh không tiếp tục tự tìm lấy buồn phiền, cúi đầu ngậm lấy môi cô, kịch liệt hôn cô.

Nhiều ngày ân nhân, dày vò, rốt cục cũng được giải thoát. Cô đã giúp anh chặt đứt những xiềng xích trói buộc.

Bây giờ, anh có thể tự do điên cuồng hôn cô, yêu cô.

Nụ hôn càng lúc càng mãnh liệt, anh đặt cô lên trên tường, lưỡi ở trong cái miệng nhỏ tận tình quấn lấy, giống như muốn hung hăng ăn cô vào bụng

mới cam tâm.

Cô cũng nhiệt tình đáp lại anh, không ngừng dùng cái lưỡi ở anh trong miệng khiêu khích, chọc anh thờ đốc không ngừng.....

Dịch Hành Vân đưa Nhậm Hiểu Niên đến công ty bách hóa mua sắm, khuôn mặt tuấn tú đen sì như thể có ai đắc tội với anh.

Anh đang đưa Nhậm Hiểu Niên đi mua quần áo, vốn không muốn cô đi cùng nhưng cô nhất quyết đòi theo, hại anh có cảm giác như mọi người đều đang nhìn cô.....

Bởi vì trên người cô ngoại trừ cái áo len ra thì bên trong không mặc gì, từ đùi trở xuống hoàn toàn lộ ra, dưới chân chỉ đi một đôi giày lông vừa mới mua, nhìn qua hoạt bát đáng yêu lại làm cho anh rất không có cảm giác an toàn, rất sợ khi đi thang cuốn người đằng sau từ dưới nhìn lên hông cô.

Shit! Rõ ràng đã bảo cô mặc quần ngủ của anh vào, cô lại nói đi mua quần áo cởi ra cởi vào thử đồ rất phiền toái.

Có gì mà phiền toái? Theo anh thấy, cô cứ như vậy ra ngoài đi dạo phố mới phiền toái, luôn làm cho anh lo lắng cho bị nhìn thấy hết.

Lúc này, anh lại hy vọng cô nhỏ đi để cho anh ôm vào trong ngực, như thế thoải mái hơn.

“Sao anh lại xì mặt ra vậy? Dịch Hành Vân.” Cô vẫn quen gọi đầy đủ họ tên anh.

“Em nói xem?” Anh buồn bực trừng mắt nhìn cô, hận không thể lấy tấm thảm lông quấn vào người cô, hoặc giấu cô vào trong túi của anh.

Ngoại trừ vấn đề ăn mặc của cô, anh vẫn có chút nghi ngờ với chuyện cô bị bắt lần trước. Tuy cô cam đoan không sao cả, cũng không nhắc đến nữa,

nhưng anh luôn cảm thấy không ổn, bởi vậy vẫn theo bản năng chú ý nhìn quanh mình xem có người theo dõi cô hay không, lo lắng như vậy không thể an tâm đi dạo phố được.

“Được rồi, nhanh đi nào, mua xong Bra và quần lót, em còn phải đi mua quần dài.” Cô cười cầm tay anh, làm nũng dựa vào anh.

Tim anh mềm nhũn, thuận thế ôm cô vào khuỷu tay.

Cô ngọt ngào tựa vào bên cạnh anh, cảm thấy giờ khắc này thật sự quá hạnh phúc.

Đi vào cửa hàng chuyên bán nội y, Dịch Hành Vân hơi mất tự nhiên tránh sang một bên. Đang định để Nhậm Hiểu Niên tự mình chọn Bra, không ngờ nhân viên bán hàng lại nhận ra anh, chủ động đi tới chào hỏi: “Tiên sinh, xin chào, hôm nay con gái anh không đi cùng sao?”

Anh ngần ngại, nghĩ rằng này nhân viên bán hàng này mắt tốt đến chết tiệt.

Nhậm Hiểu Niên che miệng, âm thầm cười trộm.

“Lần này anh muốn mua nội y giúp ai? Cần tôi giới thiệu không?” Nhân viên bán hàng hồ hởi hỏi.

Kì lạ, cô ta không đi tiếp đón Nhậm Hiểu Niên, cứ quẩn quít lấy anh làm gì?

“Không cần, là cô ấy muốn mua, không phải tôi.” Anh chỉ chỉ Nhậm Hiểu Niên lại đang cầm hai cái Bra cup C lần trước.

“À? Vị tiểu thư này thật giống cô bé lần trước nha!” Nhân viên bán hàng nhìn kỹ Nhậm Hiểu Niên, không khỏi ngạc nhiên.

“Đúng vậy, rất giống, cho nên chọn Bra cũng giống nhau.” Anh chế nhạo cười khẽ.

Nhậm Hiểu Niên mặt đỏ bừng anh một cái.

“Đúng thế thật, tiểu thư cũng chọn cái này, thật khéo! Chẳng lẽ..... Cô và cô bé lần trước là mẹ con sao?” Nhân viên bán hàng cười giúp cô lấy Bra xuống.

“Không phải, tôi là dì của con bé.” Cô hừ nhẹ.

“Dì? Ồ.....” Nhân viên bán hàng ngẩn người.

“Anh rể, anh cảm thấy cái này thế nào?” Cô cố ý giơ Bra trong tay lên cho Dịch Hành Vân xem.

Anh..... Anh rể? Dịch Hành Vân há hốc mồm.

Vẻ mặt của nhân viên bán hàng đột nhiên trở nên chán ghét, thái độ khách khí hoàn toàn biến mất. Người đàn ông này lại đưa cô em vợ đi mua Bra? Trời ạ..... thật kinh tởm.....

Dịch Hành Vân nhượng mảy, tức giận đến cắn răng đi đến bên người Nhậm Hiểu Niên, đoạt lấy Bra trong tay cô.

“Tốt lắm, gói hai cái này lại, nhanh chóng chọn thêm hai cái quần lót, tôi phải đi.”

“Được rồi, đợi lát nữa đã, em phải chọn cái nào đẹp đẹp một chút!” Nhậm Hiểu Niên nhin cười, cố ý chậm chạp chọn.

Anh có chút không chịu nổi ánh mắt khinh miệt chỉ trích của nhân viên bán hàng thỉnh thoảng phóng tới, vì thế tùy tay cầm hai cái quần lót ren, giao cho nhân viên bán hàng nói: “Hai cái này, trả tiền mặt.”

“O! Em không thích hai cái kia lắm.....” Nhậm Hiểu Niên hô nhỏ.

“Đừng nhiều lời! Mặc được là tốt rồi.” Anh rút tiền mặt, không nhẫn nại tiếp tục ở lại đây nữa.

“Nhưng, thiết kế đây rất khó mặc!”

Anh hoàn toàn không để ý tới kháng nghị của cô, vừa lấy lại tiền thừa xong vội vàng kéo cô rời đi. Trước khi xuống tầng còn mơ hồ nghe thấy đám nhân viên bán hàng phía sau bà tám thảo luận chuyện anh thông đồng với em vợ.....

Thật sự là đủ rồi! Về sau đánh chết anh cũng sẽ không đến bách hóa này nữa.

Nhậm Hiểu Niên lại cảm thấy buồn cười, suốt dọc đường khoe miệng run rẩy không ngừng.

“Vui lắm sao?” Anh cúi đầu nhìn cô, ánh mắt trở nên nguy hiểm.

“Đúng vậy, rất vui.” Cô còn không biết sống chết cười to.

Anh nhíu mày, kéo cô đi ra ngoài. Cô sững sốt, vội hỏi: “Này? Đi đâu vậy? Còn chưa mua quần dài với áo mà!”

“Đi mặc nội y quần lót vào trước, bằng không anh không yên tâm.”

“Vào toilet mặc là tốt rồi!” Kỳ lạ, có gì mà không yên tâm?

“Nơi đó rất bẩn, đến văn phòng anh thay.” Anh nắm chặt tay cô, đi về phía tòa nhà cao tầng cách đó không xa.

Lúc này Nhậm Hiểu Niên mới phát hiện, tòa nhà tập đoàn Tư Mạn ở ngay cạnh bách hóa.

“A! Thì ra nơi này rất gần công ty anh!” Cô ngạc nhiên.

“Rất gần, em không biết sao?” Anh cong khóe môi.

“Không biết, lúc trước em rất ít đến khu này, ở đây quá nhiều người.....” Cô nhìn xung quanh, thoáng nhìn vào một mặt gương lớn trước cửa nhà hàng, nhất thời ngẩn ngơ, dừng bước.

“Làm sao vậy?” Anh quay đầu.

“Dịch Hành Vân, anh xem.....” Cô kinh ngạc nhìn chăm chăm một nam một nữ trong gương.

Anh quay đầu nhìn vào gương, bên trong có một người phụ nữ xinh đẹp ngọt ngào cùng một người đàn ông cao gầy tuấn tú.

“Chúng ta..... có giống một đôi tình lữ không?” Cô nhìn anh qua gương, rung động không thôi.

Lúc trước khi cùng anh đi ra ngoài hoặc dạo bách hóa, cô sợ nhất là thủy tinh phản chiếu hoặc gương, sợ nhất thấy mình đứng bên cạnh người đàn ông này lại giống cha và con gái.....

Nhưng bây giờ, cô một mét sáu mươi hai rốt cục có thể cùng anh một mét tám mươi xứng đôi, cuối cùng có thể dùng cùng một độ cao đối diện anh, yêu anh.....

“Không phải giống, chúng ta bây giờ chính là một đôi tình lữ.” Ánh mắt của anh và cô ở trong gương chạm đến nhau, mười ngón tat cũng lặng lẽ nắm chặt.

Cô thu hồi tầm mắt, ngẩng đầu nhìn anh, mỉm cười dịu dàng.

Trái tim anh căng thẳng, bất chấp đám đông qua lại, không nhịn được cúi đầu khẽ chạm lên môi cô.

Đôi má cô đỏ ửng, thẹn thùng dựa vào anh, anh sủng ái ôm vai cô, hai người cũng giống như những đôi tình lữ yêu đương cuồng nhiệt, quang minh chính đại thân mật đi trên đường cái.

Ngọt ngào này làm cho Nhậm Hiểu Niên suýt chút nữa rơi lệ, nhưng cô nhanh chóng nhắm mắt lại nuốt nước mắt trở về.

Không thể khóc, lúc này cô nên cười, bởi vì thời gian có thể tận hưởng tình yêu của anh, cũng như được yêu anh đã không còn nhiều lắm.

“Tiểu yêu tinh. Em học kỹ thuật hôn này với ai.” Anh khẽ cắn môi mềm của cô, khàn khàn hỏi.

“Trên Internet. Có rất nhiều.” Cô thở gấp nói.

“Em lên mạng học cái này?” Anh kinh ngạc lại tức giận.

“. Internet cái gì cũng có. học được rất nhiều.” Cô cười khẽ.

“Về sau không cho lên mạng học cái này nữa, anh dạy cho em là được.” Anh nói xong lại cúi đầu hôn cô, một tay cách áo lông bóp nhẹ ngực cô, một tay trượt xuống hông cô.

“Anh có cái gì. Có thể dạy em.” Cô nhắm mắt lại, toàn thân run rẩy, đỉnh ngực dưới sự ma sát của tay anh cùng áo lông mẫn cảm đứng thẳng rung động, hai chân cũng có chút mềm nhũn.

“Rất nhiều, rất nhiều.”

Tay anh vội vàng luồn vào áo lông tìm xúc cảm chân thật, khi lòng bàn tay phủ lên bộ ngực cup C căng tròn, anh hừ nhẹ một tiếng, kéo cổ áo lông xuống lộ ra bộ ngực trắng như tuyết. Anh vội vàng ngậm đỉnh phấn hồng vào trong miệng.

“A.” Cô co rụt lại, yêu kiều rên một tiếng.

Mà thăm dò của anh còn chưa kết thúc, dưới áo lông có rất nhiều hấp dẫn, anh vừa nhấm nháp đỉnh ngực tươi ngọt, ngón tay theo áo lông thăm dò vào phía dưới, dễ dàng tìm được ngay nóng bỏng anh muốn ở giữa hai chân cô.

Tại trung tâm mềm mại như cánh hoa kia, đang phân bố ướm át cùng nóng rực mê người.

Ngón tay anh nhẹ nhàng mà âu yếm cô, kích thích cô, chọc ghẹo cô.

“Dịch Hành Vân, tay anh.” Cô khó có thể kìm nén ngân nga, hai chân gần như đứng không nổi, run rẩy muốn ngã.

“Tay của anh làm sao?” Anh trù mến hôn cái miệng nhỏ của cô, tay càng thêm khảy lộng hoa tâm của cô.

“A.” Cô chấn động toàn thân, mềm nhũn dựa vào người anh.

Anh cười khẽ, ôm ngang cô lên, đi vào phòng của anh, đặt cô ở trên giường anh, cúi đầu thưởng thức bộ dáng của cô.

Sợi tóc hỗn độn, khuôn mặt nhỏ nhắn dập dờn sắc dục, áo lông vén cao đến vai, lộ ra bộ ngực tròn trịa, cùng với nửa người dưới mỏng eo hai chân mảnh mai, còn có nơi bí ẩn giữa hai gần như làm anh phát cuồng.

Đây là giấc mộng anh đã từng thấy.

Tuy rằng lúc đó anh tỉnh lại, nhưng anh vẫn nhớ kể tiếp anh đã làm gì với cô.

Tràn ngập kích tình nóng bỏng.

Cởi quần áo của chính mình, anh nằm lên người cô, hôn cái miệng nhỏ nhắn sưng đỏ của cô, nhẹ nhàng vuốt ve bộ ngực cô, đầu ngón tay thì ở giữa hai chân cô khiêu khích, hướng dẫn thân thể mềm mại của cô hoàn toàn nở rộ vì anh.

“Dịch Hành Vân không.” Cô không chịu nổi, cựa quậy ở dưới thân anh.

“Hử?” Anh lên tiếng, cũng không vội vã tiến vào cô, cho dù anh sớm sung huyết cứng rắn đến sắp nổ mạnh, anh cũng không muốn làm đau cô.

“Dịch Hành Vân, em rất kỳ lạ, em.” Cô mềm mại khẽ nói.

“Không kỳ lạ, em như vậy rất bình thường.” Anh hôn bộ ngực cô, liên tục âu yếm nơi đã sớm ẩm ướt của cô.

“Như vậy là bình thường sao? Anh cũng sẽ như vậy sao?” Cô thở gấp liên tục, ưỡn người, không rõ cảm giác hư không lại bành trướng xôn xao là làm sao. Cô chỉ biết là tay anh giống như ngọn lửa, châm ngòi một đám lửa trong cơ thể cô, sẽ đốt cháy cô thành tro.

“Đương nhiên, anh còn nghiêm trọng hơn, anh đã sắp điên rồi.” Anh thống khổ thở gấp, đã đạt đến cực hạn rồi.

“A! Dịch Hành Vân.” Một sức mạnh kỳ diệu nháy mắt nổ tung trong tế bào, cô nhẹ hô, thân thể bắt đầu co rúm.

Anh mê muội nhìn cô, xé bao đeo vào, phối hợp cô, thừa cơ dụ dàng thẳng tiến vào dững đạo chặt nghẽn của cô.

“A!” Khoảnh khắc đau đớn khiến toàn thân cô cứng đờ, cô mở to hai mắt, cũng không dám kêu thành tiếng.

Anh thương tiếc ôm lấy cô, thủ thủ ở bên tai cô: “Hiếu Niên, thả lỏng một chút.”

“Em không thả lỏng được.” Cô khó chịu cự quạ.

“VẬY. để anh giúp em thả lỏng.” Anh cúi đầu ngậm nhẹ môi cô, cùng cô hôn lưỡi, cũng nhẹ nhàng phủ lên ngực cô, kích thích tất cả giác quan, xúc cảm của cô.

Dần dần, thân thể của cô lại trở nên mềm mại, hô hấp cũng càng lúc càng dồn dập, thân thể còn chủ động nghênh đón anh.

Rên rỉ của cô cũng trở nên mị lãng, giống như đang đòi hỏi càng nhiều.

Anh chậm rãi ở trong cơ thể cô rút ra đâm vào, cô hòa theo tiết tấu của anh. Thân thể hai người chặt chẽ quấn lấy nhau, như ngọn sóng không ngừng trào lên.

Bọn họ thở gấp gáp, hơi thở càng lúc càng nóng bỏng, thân thể trần trụi hợp thành một, cao trào nháy mắt ập đến ——

“Dịch Hành Vân.” Cô giống như bay lên bầu trời, nhu nhược mờ mịt khẽ gọi.

“Hiếu Niên, Hiếu Niên.” Anh cũng thâm tình gọi tên cô, vong tình va chạm nơi mảnh mai nóng rực của cô.

Thanh âm của bọn họ phiêu đảng ở trong phòng, trong không khí tràn ngập mùi hoan ái làm người ta mặt đỏ tim đập.

Đây là tình yêu thuộc về nam nữ thành thực, là giây phút quan trọng nhất trong cuộc sống hai mươi sáu của Nhậm Hiếu Niên.

Trong phút giây này, thời gian xáo trộn, phẳng phất như được sửa chữa, cô có thể chứng minh cô hai mươi sáu tuổi, có thể chứng minh cô có tình

yêu, cũng có ký ức được yêu.

Như vậy là đủ rồi, dù cô không thể sống thêm nữa, bọn họ cũng không còn gì phải tiếc nuối nữa rồi.

Bọn họ tản bộ đến tòa nhà tập đoàn Tư Mạn, hôm nay là Chủ nhật, trong tòa nhà không một bóng người. Anh trực tiếp nắm tay cô lên tầng. Lúc đi vào văn phòng anh, cô đứng ở cửa lại nhớ tới lần đầu tiên mình đến tìm anh.

Khi đó, ai nghĩ rằng bọn họ sẽ yêu nhau?

Trong mắt anh, cô chỉ là con nhóc bảy tuổi; Ở trong mắt cô, anh là kẻ ương ngạnh vô tình, tên vô lại muốn đuổi cô ra khỏi nhà.

“Vào đi, lại đang suy nghĩ gì vậy?” Anh xoay người nhìn cô.

“Dịch Hành Vân tiên sinh, tôi tới tìm anh, là muốn đàm phán với anh về chuyện căn nhà.” Cô cố ý lặp lại lời nói lúc đó.

Anh nhăn mày, hai tay khoanh trước ngực, chiều ý cô cùng diễn, “À, Cô chính là dì của tiểu quý kia sao? Rất cục cựa cũng chịu xuất hiện, tôi chờ cô lâu lắm rồi.”

“Vậy sao? Nghe nói anh đưa Hiếu Niên về nhà ở, trong khoảng thời gian này, Hiếu Niên nhà chúng tôi có làm phiền anh không?” Cô nhin cười, đi về phía anh.

“Có, vô cùng, vô cùng phiền toái.” Anh nheo mắt lại nói, “Luôn làm cho tôi tức giận, làm cho lòng tôi phiền, làm cho tôi khó chịu, làm cho tôi lo âu, gần như đã đảo lộn hết cuộc sống của tôi.”

“Oa! Thật vậy sao? Sao con bé có thể làm như vậy?” Cô giả vờ kinh sợ.

“Đúng thế, làm sao con bé có thể làm như vậy? Tôi có lòng tốt cho con bé ở nhờ, nó lại khiến tôi giống tên biến thái yêu trẻ con.” Anh hừ nhẹ.

“Yêu trẻ con? Là sao? Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ anh thích Hiếu Niên bảy tuổi nhà chúng tôi?” Cô trợn tròn mắt.

“Đúng vậy, tôi lại động lòng với một tiểu quý bảy tuổi. Cô nói xem có phải tôi điên rồi không.” Anh nhìn thẳng vào cô, ánh mắt sáng như sao.

Cô ngạc nhiên, trái tim run rẩy một chút, đột nhiên không biết nói gì tiếp.

Cho dù bề ngoài của cô là bảy tuổi, anh cũng..... Yêu cô sao?

“Cuối cùng tôi vẫn bị con bé hấp dẫn, ánh mắt luôn hướng về con bé ấy, sẽ không nhin được quan tâm con bé, muốn chạm vào con bé, ôm con bé, thậm chí suýt chút nữa đã hôn con bé..... Cô nói xem, chẳng lẽ tôi là tên biến thái thật sao?” Anh chậm rãi đến gần cô, hỏi lại.

Trái tim cô kích động không nói nên lời, chỉ có thể lắc đầu.

“Bởi vì con bé, tôi không thể đi vào giấc ngủ, không thể bình tĩnh, không thể suy nghĩ. Trái tim của tôi, lý trí của tôi hoàn toàn không chịu khống chế của tôi, cả ngày đều nghĩ đến chuyện của con bé. Cô nói xem tôi bị bệnh cũng không nhẹ đúng không?” Anh tiến lại gần thêm một bước, gần đến mức thân thể đã áp sát vào nhau.

Cô vẫn lắc đầu, hốc mắt lại đỏ ửng.

Thì ra Dịch Hành Vân yêu cô như vậy sao?

“Xem, Nhậm Hiếu Niên hành hạ tôi như vậy, cô nói xem, cô nên bồi thường tôi như thế nào?” Anh cúi đầu, dựa lên trán cô, trầm thấp hỏi.

“Con bé đã bồi thường rồi, bởi vì nó cũng bị bệnh. Nó thăm yêu anh, lại bị kìm hãm trong bể ngoài bảy tuổi, đau khổ mà không thể nói, không dám nói.....” Cô ngẩng đầu, giọng khàn khàn.

Lần này, đổi thành Dịch Hành Vân giật mình.

“Con bé ghen tị với bạn gái của anh, hận anh coi nó như trẻ con. Con bé hy vọng anh dùng ánh mắt của một người đàn ông nhìn một người phụ nữ để nhìn nó. Con bé hy vọng anh có thể ôm nó, yêu nó, hôn nó..... Anh nói xem, có phải đầu con bé cũng ngã hỏng rồi hay không?” Cô thâm tình hỏi lại.

Tim anh co rút lại, nín thở không nói gì.

Trong lúc anh bị tình cảm khác thường tra tấn sắp phát cuồng, cô cũng chịu dày vò giống như vậy sao?

Cô ẩn trong thân hình bảy tuổi nhỏ nhắn cũng yêu anh, không hề ít hơn anh.

“Cho nên..... Tôi cảm thấy nó cũng điên rồi, giống như anh –”

Tiếng nói của cô nháy mắt biến mất trong nụ hôn của anh. Anh cuồng dã che kín môi cô, nuốt toàn bộ những lời nói làm xao động tim anh vào.

Hai người hôn thật sâu, môi kề môi, đầu lưỡi quấn lấy đầu lưỡi, tim cùng tim đan chặt vào nhau.

Dần dần, nụ hôn càng lúc càng nóng, anh vội vàng quấn lấy cái lưỡi non mềm của cô, đôi môi ở ngoài miệng cô liếm hút, đói khát như thể không tài nào lấp đầy trống rỗng và bất an không nói nên lời trong lòng anh.

Có lẽ trong tiềm thức, anh đang sợ hãi cô biến trở về bảy tuổi, biến trở về thành cô gái anh rõ ràng yêu nhưng không thể đụng vào.....

Rất lâu sau đó anh mới buông cô ra, nhưng vừa thở hỗn hển mấy hơi, lại luyến tiếc quần lấy cánh môi đã thoáng sừng đỏ của cô, lại tinh tế mút vào.

Cứ như vậy hôn lần nữa, quyến luyến không rời.

Đến khi cô thở không ra hơi mới đẩy anh ra, khẽ cười nói: “Anh đói bụng không? Chúng ta đi ăn cơm trước.....”

“Anh chỉ muốn ăn em.” Anh ôm chặt cô, trong mắt, trong giọng nói đong đầy dục vọng.

Cô cười huých anh, “Đừng náo loạn, chúng ta còn rất nhiều chuyện phải làm đó! Ngoại trừ đi mua quần áo, em còn muốn cùng anh đi xem phim, đến núi Dương Minh đi dạo, cùng nhau ăn cơm, giống như những đôi khác vậy.....”

Anh lại hôn cô, chế nhạo nói: “Trọng điểm chính là em muốn ở bên anh.”

“Đúng vậy! Em chỉ muốn ở bên anh, mỗi giây mỗi phút đều muốn, nếu không một khi.....” Cô vội vàng ngậm miệng, tim co rút. Cô phải nắm chắc hai ngày còn lại này, không muốn lãng phí một phút giây nào!

Ngữ điệu khùng hoảng của cô làm tim anh nhói đau một chút.

“Cho dù em biến trở về bảy tuổi, anh vẫn sẽ ở bên cạnh em. Hiểu Niên, anh sẽ chờ em lớn lên, sau đó nghĩ cách giúp em trở về bộ dáng bình thường.” Anh ôm chặt lấy cô.

Cam đoan của anh không thể trấn an cô, ngược lại làm cho lòng cô càng đau.

Không, đừng chờ! Cũng đừng giúp cô! Đừng vì cô mà bị liên lụy! Cô chỉ cần anh giống như trước sống bình an, trở lại..... như những ngày

trước khi gặp cô.....

Nhưng những lời này cô không thể nói, chỉ có thể chôn ở trong lòng.

“Ai, chúng ta đừng nghĩ đến chuyện này nữa, em đói bụng rồi, đi thôi.”
Cô nhanh chóng chuyển đề tài.

“Được, đi ăn cơm.” Anh bất đắc dĩ nở nụ cười.

“Đi, em muốn ăn đồ ăn Nhật.” Cô nói xong sẽ kéo anh ra cửa.

“Chờ một chút!” Anh ngăn cô lại.

“Sao thế?”

“Em còn chưa mặc nội y.” Anh chỉ chỉ túi giấy trên sofa.

“Đúng rồi, em quên mất, để em đi mặc.....” Cô vỗ trán mình, cầm lấy túi giấy.

“Anh giúp em mặc.” Anh đi đến, cầm lấy quần lót ren cùng Bra từ trong túi giấy ra.

“Không cần! Tránh ra!” Cô đỏ mặt khẽ kêu.

“Nhất định phải làm, anh sợ em lâu rồi không mặc, đã quên cách mặc như thế nào.” Tay anh đã sờ lên ngực cô.

“Làm sao em quên được..... A! Anh đang làm cái gì đấy.....”

“Anh muốn xác định xem em có phải cup C thật không!” Anh cười.

“A! Đừng sờ lung tung..... Anh là con sói hoang háo sắc!”

“Sói hoang là vì cô bé quàng khăn đỏ rất ngon miệng mê người mới háo sắc.....”

“Anh..... Anh đừng xằng bậy..... A..... Anh..... Anh lại đang làm cái gì.....” Cô đột nhiên hoảng sợ khẽ kêu.

“Giúp em mặc quần lót!” Anh cầm một chân của cô, xỏ quần lót vào.

“Không cần..... Anh..... A..... sao anh có thể..... A.....” Cô run giọng yếu đuối, bởi vì anh chỉ giúp cô xỏ một chân, đầu liền vùi vào giữa hai chân cô giở trò xấu.

Kế tiếp, hai người chìm vào trong tình ái kích tình bốn phía, ngoại trừ từng đợt thở dốc cùng ngâm nga làm người ta mặt đỏ, cuối cùng không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date () ; document. write (""); }) () ;
```

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 13

Thời gian qua thật mau, nhất là khi hạnh phúc thân mật bên người mình yêu.

Ngắn ngủi ba ngày, trong lúc Nhậm Hiểu Niên đang say mê trong tình yêu sâu sắc nhiệt tình của Dịch Hành Vân, đã vội vàng trôi qua.

Bọn họ luôn luôn ở cùng nhau, thỉnh thoảng đi xem phim, ra ngoài ô chơi, ngọt ngào làm cho cô suýt chút nữa đã quên ước định với Nam Cung Thần Võ. Cho đến khi cô nhận được tin nhắn của Nam Cung Thần Võ mới hoảng sợ thấy kỳ hạn chỉ còn lại có một tiếng.

Thanh lý sạch sẽ những gì có liên quan đến cô bên cạnh Dịch Hành Vân, một giờ sau, Khốc Khắc sẽ đến đón cô.

Tin nhắn ngắn ngủi lại đưa cô từ thiên đường ngã vào địa ngục. Một phút trước còn ở trong lòng Dịch Hành Vân cùng anh triền miên lưu luyến, ngay sau đó lại phải rời xa anh.

Sắc mặt cô trắng bệch, chờ Dịch Hành Vân đang tắm, trái tim vì lo lắng đau đớn mà kinh hoàng.

Không đủ! Còn chưa đủ! Cô không muốn rời khỏi anh, không muốn chút nào.....

Nhưng cô không đi, anh sẽ gặp nguy hiểm, chỉ cần cô tiếp tục ở lại bên anh, Thần Võ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh.

Cô đối với anh mà nói, từ đầu tới cuối cũng chỉ là một tai họa, là phiền toái.

Cho nên, vì tốt cho anh, cô không nên lưu luyến, nên hoàn toàn cắt đứt hoàn toàn với anh.

Nên..... biến mất khỏi cuộc sống của anh.

Khó khăn thở hắt hắt, cô run rẩy khép di động. Đúng lúc này, Dịch Hành Vân từ phòng tắm đi ra, thấy sắc mặt cô khó coi, kinh ngạc hỏi: “Làm sao vậy? Hiếu Niên.”

“Không..... Không có gì, đại khái là mệt mỏi.” Cô lắc đầu, cười gượng gạo.

Dịch Hành Vân đau lòng đi đến, ôm lấy cô.

“Thực xin lỗi, anh không khống chế được.....” Anh có chút tự trách, bởi vì hai ngày qua, anh quả thực biến thành dã thú đói khát, chỉ muốn khóa chặt cô bên người, không ngừng cùng cô làm tình, giống như chỉ có làm như vậy mới có thể xác định anh đã có được cô.

“Không, em thích, thích anh điên cuồng vì em.” Cô ôm lấy anh, cọ cọ trước ngực anh.

Tình dục là kết hợp, là giao hòa, cũng là phương thức bọn họ yêu nhau. Cô biết dưới đáy lòng anh có sự hoảng sợ trống rỗng, chỉ có thể dùng thân thể cô lấp đầy. Mà cô, cũng chỉ khi bị anh chiếm lấy, mới có thể cảm nhận một chút bình an. Tuy rằng, làm vậy thật ra cũng không thể hoàn toàn tháo gỡ sợ hãi trong lòng. bọn họ

“Đi tắm đi, anh gọi đồ ăn bên ngoài. lát nữa chúng ta cùng ăn tối, em hẳn là đã đói bụng rồi.” Anh hôn lên mái tóc cô.

“Vâng.” Cô gạt đầu, không dám nhìn anh, nhanh chóng đi vào phòng tắm, để nước cuốn đi nước mắt không ngừng chảy xuống.

Sớm biết vậy, ngày đó cô nên đi Mỹ gặp Thần Võ, chết là xong hết mọi chuyện. Khi đó rời khỏi Dịch Hành Vân thì sẽ không đau như bây giờ.

Hơn ba ngày ở chung, chỉ còn lại bất đắc dĩ và đau lòng, Nam Cung Thần Võ cho của cô không phải lễ vật, mà là thuốc độc.

Anh ta thật sự là tên khốn kiếp đáng giận! Anh ta đã sớm biết cô sẽ càng lún sâu nên mới cố ý cho cô ba ngày, đúng không?

Làm vậy anh ta được lợi gì, nhìn cô đau khổ anh ta sẽ vui vẻ sao?

Căn môi dưới, cô trừng mắt nhìn người phụ nữ khóc sưng đỏ mắt trong kính, vừa tức vừa hận lại ảo não.

Mày thật vô dụng, Nhậm Hiểu Niên, mày là đồ ngốc vô dụng, dù có lớn lên hay không cũng thế.....

Cô một mình trốn trong phòng tắm hồi hận, không bao lâu sau Dịch Hành Vân gõ cửa gọi cô: “Hiểu Niên, tắm xong thì xuống nhé, anh mua bánh bao canh em thích đó.”

Cô hoảng hốt, sợ tới mức lập tức tỉnh táo lại.

Không còn nhiều thời gian mà cô lại ở đây khóc?

Vội vàng lấy nước lạnh chấm lên hai mắt, cô mặc quần áo, đi xuống tầng một.

Dịch Hành Vân đã bày đồ ăn lên bàn, bánh bao canh nóng thơm ngào ngạt làm cho cô nhớ đến lần đầu tiên tới nơi này.

Khi đó, chính anh ăn bánh bao canh, rồi gọi cơm trẻ con cho cô.....

Những ký ức đó đến chết cô cũng sẽ không quên.

“Mau tới ăn đi!” Anh nhìn cô cười dịu dàng.

Cô đi đến ngồi xuống, quyến luyến nhìn anh giúp cô gấp một viên bánh bao canh vào trong bát.

Thật ấm áp, ấm áp làm cho người ta đau lòng.

Chua xót bỏng trào dâng, cô vội cúi đầu, cắn bánh bao canh, canh nóng chảy ra làm bỏng môi cô, đau đến mức cô hừ nhẹ một tiếng.

“A.....”

“Làm sao vậy? Bị bỏng sao?” Anh sốt ruột đưa tay nâng cằm cô lên, phát hiện môi dưới của cô bị nóng đỏ lên. Anh nhú mày, buồn bực mắng khê: “Em! Em thật là..... sao lại luôn không cẩn thận như vậy?”

“Em xin lỗi.....” Cô nhỏ giọng nói.

“Còn nói mình đã muốn hai mươi sáu tuổi, căn bản vẫn giống một đứa trẻ con, mỗi lần ăn đều xảy ra chuyện.....” Anh rút khăn tay ra, nhẹ giúp cô lau, miệng không nhịn được cắn nhả.

Bị mắng như vậy vì sao cô lại cảm thấy rất hạnh phúc?

Cô kinh ngạc nhìn anh, nước mắt bất tri bất giác lại chảy xuống.

“Làm sao vậy? Rất đau sao?” Anh ngần ngại, lo lắng hỏi.

“Không đau..... Bị anh mắng là sẽ không đau.....” Cô cong khóe môi, nghẹn ngào nở nụ cười.

Nhìn cô vừa khóc vừa cười, trái tim anh co rút lại đau nhói. Cảm thấy hôm nay cô có tâm sự, vì thế anh vuốt ve hai má của cô, trầm giọng hỏi:

“Hôm nay em là lạ, nói cho anh biết, đã xảy ra chuyện gì ?”

“Không có việc gì.....” Cô cầm tay anh, áp mặt vào lòng bàn tay anh, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Nhất định có việc, nói.” Anh nhú mày.

“Đừng lo lắng, thật sự không sao, em chỉ..... Sợ anh quên mất em.....” Cô không thể nói gì, chỉ đành lưu luyến nhìn anh.

Khuôn mặt yêu cô, chiều cô, đau lòng vì cô, về sau sẽ không có cơ hội được nhìn nữa rồi.

“Đồ ngốc, cái đầu nhỏ của em chỉ lo lắng chuyện này thôi sao? Sao anh có thể quên em? Em cũng sẽ không biến mất.” Anh bật cười, cúi đầu hôn lên trán cô.

“Nếu..... Có một ngày, em thật sự biến mất thì sao?” Cổ họng cô nghẹn nghẹn.

“Em sẽ không biến mất, em luôn luôn ở đây, vĩnh viễn ở đây.” Anh chỉ vào tim mình, tặng cho cô một nụ cười tha thiết động lòng.

Thật sao? Dù cô sống hay là chết, cô vẫn luôn tồn tại trong trái tim anh sao?

Trái tim khẽ run lên, cảm động không nói ra lời.

Nhưng, nụ cười của anh đột nhiên cứng lại, tiếp theo, hai mắt thất thần mờ mịt, lưng lay một chút.

“Dịch Hành Vân?” Cô sợ hãi, đỡ lấy anh.

“Hiểu..... Niên.....” Anh nhìn cô như muốn nói cái gì, nhưng giây tiếp theo anh đã mất đi ý thức, vô lực ngã xuống.

“Dịch Hành Vân! Dịch Hành Vân!” Cô hoảng sợ hô to.

“Đừng kêu, đã đến giờ, thuốc bắt đầu phát huy tác dụng.” Giọng nói lạnh lùng của Khốc Khắc vang lên sau lưng cô.

Cô đột nhiên xoay người, trừng mắt nhìn anh ta.

“Vậy anh ấy..... sẽ thế nào?”

“Anh ta chỉ ngất nửa giờ thôi. Sau khi tỉnh lại, anh ta sẽ quên, quên sạch.” Khốc Khắc cười lạnh.

Thật sự sẽ quên tất cả sao? Thật sự sẽ quên cô, sẽ quên những kỷ niệm của hai người trong những ngày qua sao?

Giờ khắc này, cô mới hiểu được, cô sợ hãi anh quên cô đến mức nào!

Sợ hãi hơn cả cái chết.....

“Nhanh thu thập đồ đạc, đóng gói mang đi tất cả những thứ có liên quan đến cô.” Khốc Khắc rút súng đe dọa.

Cô dùng đôi chân mềm nhũn, run rẩy lên tầng, đóng gói toàn bộ đồ đạc.

Khốc Khắc đưa Dịch Hành Vân nằm lên sô pha, kiểm tra máy tính cùng di động của anh, xóa bỏ toàn bộ những gì có liên quan đến cô.

Mười lăm phút sau, những đồ có liên quan đến cô đều được thanh lý sạch sẽ. Khốc Khắc lập tức áp tải cô đi, thúc giục nói: “Đi thôi!”

“Làm ơn..... để cho tôi được nhìn anh ấy một cái..... chỉ nhìn một cái thôi.....” Cô rưng rưng khẽ nói, lưu luyến nhìn Dịch Hành Vân trên sô pha, ngực gần như bị xé rách.

“Đừng nóng vội, chờ lát nữa nhất định sẽ để cô nhìn anh ta.” Anh ta hờn nhẹ, túm tay cô, lôi cô ra khỏi nhà Dịch Hành Vân.

Cô khó hiểu bị đẩy lên một chiếc xe RV. Khốc Khắc khởi động nhưng không đi, không biết đang đợi cái gì.

“Anh..... Đang đợi ai?” Cô bất an hỏi.

“Đợi Dịch Hành Vân! Không phải cô muốn nhìn anh ta một cái sao?” Khốc Khắc cười giả tạo, nhìn Dịch Hành Vân ở cửa lớn.

Anh ta..... Tốt bụng vậy sao? Tim cô đập mạnh và loạn nhịp hoảng sợ nhúu mày.

Không bao lâu sau, Khốc Khắc ấn một cái điều khiển từ xa, chuông báo trộm của xe Dịch Hành Vân đột nhiên vang lên.

Vài giây sau, Dịch Hành Vân vẻ mặt hoang mang cầm chìa khóa đi ra, tắt chuông cũng kiểm tra xe.

“Đi đi! Đi nói lời từ biệt lần cuối với người đàn ông của cô đi!” Khốc Khắc hạo tâm mở cửa xe.

Nhậm Hiểu Niên vui mừng nhảy xuống xe, chạy về phía Dịch Hành Vân.

Lúc này, đúng lúc Dịch Hành Vân cũng ngẩng đầu nhìn về phía cô.

“Dịch.....” Cô kích động đang muốn gọi anh, anh lại chỉ nhìn thoáng qua cô, sau đó không thèm liếc tới cô một cái.

Hoàn toàn..... Không liếc nhìn cô một cái, giống nhau..... Cô chỉ là một người xa lạ.....

Cô hoảng sợ chết đứng, tiếng nói còn nghẹn ở cổ họng, trái tim giống bị cái gì xé toạc.

Thật sự đã quên.....

Dịch Hành Vân thật sự đã quên cô.....

Trong trí nhớ của anh, sinh mệnh của anh, đã không còn Nhậm Hiểu Niên cô nữa.

Cô không thể nhúc nhích, cứ mất hồn đứng run rẩy tại chỗ, ngay cả sức lực và dũng khí quay đầu cũng không có.

Mà Dịch Hành Vân phía sau, càng đi càng xa, càng đi càng xa.....

“A, trí nhớ đã xóa thành công, bây giờ cô nên chấp nhận số phận theo tôi về Mỹ đi.” Khốc Khắc đi tới sau lưng cô, cười nhạt nói.

Cô không nghe thấy, không động đậy, chỉ cảm thấy đau nhức cùng tuyệt vọng không biết tên đang từ trái tim lan ra toàn thân, đau đến mức cô không thể thở nổi, đau đến từng cái tế bào giống như sắp sửa nổ tung –

“A.” Trong miệng phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, cô đột nhiên ngã xuống, cơ thể co quắp lại không ngừng run rẩy.

Sau đó, thân thể của cô nhanh chóng thu nhỏ lại..... thu nhỏ lại.....

Nháy mắt biến trở về bộ dáng bảy tuổi.

Tám tháng sau

Dịch Hành Vân đứng trước cửa khách sạn kiểu Nhật sáu sao mới khai trương của tập đoàn Tư Mạn, nhìn tòa nhà gỗ dung hòa với núi rừng, trình độ thiết kế cùng khuynh hướng cảm xúc tổng thể của khách sạn mới rất vừa ý anh, hoàn toàn đạt tới yêu cầu của anh.

“Tổng giám đốc, mau vào thôi! Tiệc rượu khai mạc đã bắt đầu rồi.” Trợ lý Lý Minh Tông ở bên cạnh nhắc nhở.

“Tiến độ hoàn thành khách sạn này nhanh hơn tôi tưởng.” Anh lẩm bẩm.

“Tôi cũng thấy vậy, nhưng mọi người đều nói là anh bảo tiến độ quá chậm, còn tức giận.....”

Lý Minh Tông nghi hoặc liếc anh một cái.

Anh và tổng giám đốc đều có hơi kỳ lạ, dường như đã quên rất nhiều chuyện, thường xuyên không biết mọi người đang nói cái gì. Cảm giác này giống như mất đi một phần trí nhớ.

“Hả? Tôi có tức giận sao?” Dịch Hành Vân nhú mày.

“Có! Chủ nhiệm công trường nói với tôi, lúc mới khởi công, anh thường xuyên tới đây thị sát, yêu cầu đẩy nhanh tiến độ.”

“Vậy à? Thế mà tôi không hề có ấn tượng gì với chuyện đó.....” Anh trầm ngâm, trong lòng lại cảm thấy lộn xộn.

Anh vốn không phát mình có gì không ổn, nhưng sau đó có rất nhiều vấn đề trong công tác, làm cho anh nghi ngờ đầu mình xảy ra vấn đề.

Bởi vì khi nói chuyện với mọi người xung quanh, có một số chuyện anh không hiểu. Hoặc những chuyện mọi người khẳng định đã xảy ra thì anh lại không hề có ấn tượng. Vì thế anh đi tìm bác sĩ khoa thần kinh kiểm tra. Sau khi phân tích mới phát hiện, nửa năm trước có một đoạn thời gian anh hoàn toàn không nhớ được những gì đã xảy ra!

Càng kỳ lạ hơn là Lý Minh Tông cũng không nhớ.

Thật sự là rất kỳ lạ.....

Hai người bọn họ lại đồng thời mất trí nhớ? Rất không bình thường.

Trọng điểm là não bộ hai người đều không có biến đổi bệnh lý, cũng không bị thương, người nhà Lý Minh Tông cũng chứng minh anh ta rất bình thường.

Về phần anh, anh cũng không hề có bất cứ triệu chứng nào, ngoại trừ cánh tay không hiểu sao lại có vết thương, phiên diện khác đều rất khỏe mạnh. Nhưng trong đoạn thời gian anh mất trí nhớ, có người nói thấy anh mang theo một cô bé ra vào nhà anh.....

Thực buồn cười, Dịch Hành Vân anh sao có thể mang trẻ con về nhà? Đó nhất định là chị anh mang theo hai đứa con gái trở về.

Hỏi Lý Minh Tông, anh ta cũng thấy thật vớ vẩn, còn cười nói cho dù trời có sập xuống, anh cũng sẽ không mang theo một cô bé bên người.

Đúng vậy, nếu có một ngày như vậy, anh nhất định là bị điên rồi.

Bởi vì không tìm ra nguyên nhân mất trí nhớ, sau này cũng không giải quyết được gì, dù sao ngẫm lại cũng không ảnh hưởng tổn thất gì đến anh, nên anh nhanh chóng chìm đắm vào công việc như trước, vẫn bới lông tìm vết như trước, vẫn soi mói lại còn thích sạch sẽ trước, cũng vẫn không thích trẻ con như trước.

“Quên đi, đừng nghĩ nữa, vào thôi!” Anh không lãng phí tinh thần, cùng Lý Minh Tông vào đại sảnh khách sạn.

Hôm nay là tiệc rượu khai trương khách sạn, rất nhiều khách quý quan trọng đều đến tham gia. Anh mặc tây trang tối màu, trong tuần tú tao nhã còn mang theo khí thế lạnh lùng, đứng giữa mọi người bỗng trở thành tiêu điểm.

Sau khi tán gẫu xong, anh đang định vào văn phòng quản lý lại thấy bạn gái Ôn Hân đã lâu không liên lạc.

“Thật sự là đã lâu không thấy, Ôn Hân.” Anh chủ động chào hỏi. Lúc trước anh từng gọi điện cô, nhưng cô đều không tiếp. Anh cũng không muốn để ý, cho rằng đến trong hòa bình thì cũng nên chia tay trong hòa bình.

Ôn Hân lạnh lùng khinh thường liếc nhìn anh một cái, chán ghét nói: “Nếu không vì công việc, tôi hận không thể không gặp lại anh, cái đồ yêu trẻ con đáng ghê tởm!”

“Cái gì?” Anh ngẩn ngơ.

“Bạn gái nhỏ của anh đâu? Sao không đưa đến cho mọi người gặp mặt?” Cô châm chọc nói.

“Em đang nói linh tinh gì thế?” Khuôn mặt tuấn tú của anh trầm xuống.

“Làm trò, đừng có giả vờ, đường đường tổng giám đốc tập đoàn Tư Mạn lại cùng một cô bé bảy tuổi bày trò yêu đương ‘vong niên’, nói khó nghe chính là yêu trẻ con, anh đó, đồ hạ lưu!” Ôn Hân dứt lời xoay người bước đi.

Anh ngây ra, quả thực là khó hiểu.

Cô bé bảy tuổi nào? Yêu trẻ con cái gì?

Vì sao lại liên quan đến một cô bé bảy tuổi?

“Hành Vân! Em ngây ra đó làm gì?” Có người vỗ lên vai anh.

Anh quay đầu, mày lập tức nhú chặt.

“Chị, Chị mang hai tiểu nha đầu này tới làm gì?” Chị anh lại dẫn theo hai con nhóc này tới giúp vui.

“Lãnh đạo của em trực tiếp mời chị đấy.” Anh chị cười nói.

“Cậu, kem chỗ cậu thật ngon.” Hai cô bé vừa rồi còn chạy tới chạy lui, ùn ùn đẩy náo loạn, vừa thấy anh liền quang quác vừa chạy vừa hét âm ỉ.

“A, mẹ, sôcôla của chị có hai viên, của con chỉ có một viên..... con cũng muốn hai viên cơ.....” Đứa em âm ỉ nói.

“Mẹ, đừng cho nó, vừa rồi nó không nghe lời làm đổ cốc.” Đứa chị lại làm mặt quý với đứa em.

“Con muốn ăn con muốn ăn con muốn ăn.....” Đứa em tức giận đến thét chói tai.

“Không cho mày ăn.”

“Em muốn em muốn!”

Anh khó chịu ấn trằn, xanh mặt quát: “Âm ỉ muốn chết, im hết cho cậu!”

“Oa..... Cậu thật hung dữ.....” Hai chị em hoảng sợ, khóc òa lên.

“Sao em lại mắng chúng nó?” Chị gái anh khẽ mắng.

“Thật là, cùng là bảy tuổi, sao hai đứa tiểu quý này không thể giống con bé.....” Anh phiền chán nói.

“Con bé? Ai cơ?” Anh chị ngạc nhiên nói.

Anh đột nhiên giật mình, chính anh cũng ngẩn người.

Đúng vậy, anh đang nói ai? “Cô bé” anh đang định thốt ra là ai?

Phút chốc, trái tim anh hơi thắt lại một chút, rất nhẹ, lại..... Rất đau.

“Mẹ con muốn đi toilet.....”

“Mẹ, kem của con chảy rồi.....”

“Hành Vân, chị mang đứa bé đi toilet, em lau mặt đứa lớn hộ chị.”

Không đợi anh hoàn hồn chị anh đã kéo con gái đi mất. Đứa lớn lại quang quác kêu to: “Cậu! Cậu!”

Anh ngẩn ra, cúi đầu thấy kem đã dọc theo miệng của cô bé chảy xuống cổ.

“Cháu! Tiểu quý này sao ngay cả ăn kem cũng không cẩn thận như vậy.....” Anh hốt hển rút khăn tay, khom người giúp cô bé vết kem dính dính. Nhưng mới lau một nửa, tim anh lại chấn động mạnh, động tác xoay mình dừng lại.

Cảnh tượng này rất quen!

Dường như..... khi nào thì..... Anh cũng từng giúp một người lau mặt giống thế.....

Khuôn mặt nhỏ nhắn mơ hồ chợt lóe rồi biến mất trong đầu anh. Giờ khắc này, nơi nào đó trong lòng lại co rút đau đớn, hơn nữa còn xông thẳng vào đáy lòng.

Anh đau đến hít thở không thông, thật lâu không thở nổi.

“Oa..... Dịch Hành Vân! Kem chảy vào trong quần áo rồi!” Cháu anh gấp đến độ giơ chân.

Anh kinh ngạc trừng mắt nhìn cháu gái, cả người chấn động.

Cô bé..... Gọi anh là gì?

“Dịch Hành Vân! Chạy vào rồi! Chạy vào rồi!” Có một cô bé thường xuyên gọi như vậy.

Trái tim của anh đập điên cuồng, hoảng sợ biến sắc, lắc đầu, lại dùng sức chớp mắt, trước mắt này chỉ có cháu gái anh mà thôi.

“A! Cậu thật đáng ghét, không lau cho người ta gì cả, cháu muốn đi tìm mẹ.” Cháu gái chu miệng lên trừng anh, la hét đòi đi tìm mẹ.

Đây là chuyện gì?

Anh cứng đờ, đè lên lồng ngực đau nhức.

Chẳng lẽ là thời gian qua quá bận rộn mệt mỏi, mới sinh ra ảo giác và huyền thính?

Hít một hơi, anh kéo lỏng caravat, vội vàng đi ra khỏi đại sảnh khách sạn, đi thẳng vào rừng định để mình thoải mái một chút.

Mùa thu sau giữa trưa bầu trời có vẻ mù mịt, ánh mặt trời ẩn sau mây đen, cảm giác giống như vào đông, giống như..... ngày đầu tiên anh đến nơi này.....

Đọc theo đường nhỏ mới quy hoạch trong rừng, đi đến cuối đường là căn biệt thự đá phong cách châu Âu kia.

Anh đứng ở trước cửa biệt thự, nhìn đồng kiến trúc vẫn hoang phế như xưa, kinh ngạc đến ngẩn người.

Nơi này vốn định cải tạo thành nhà ăn, nhưng cuối cùng lại ngưng sửa chữa, mà yêu cầu đình công, là do chính anh yêu cầu.

Trên thực tế, anh cũng không biết vì sao mình lại buông tha cho tòa kiến trúc này, giống như trong tiềm thức không hy vọng có người động đến ngôi biệt thự này, trong nội tâm luôn luôn có một luồng lực lượng muốn bảo vệ nó.

Nhưng nguyên nhân là gì? Anh không rõ, hơn nữa, anh cũng không thích tới nơi này. Trên thực tế, anh đã nửa năm chưa hề đặt chân đến đây, bởi vì anh không định vào, không muốn vào. Mỗi lần đi qua cửa căn biệt thự này, trong lòng anh lại thấy ngọt ngào, vô cùng không thoải mái.

“Anh muốn tìm ai? Nhà này bây giờ không có người ở.” Một giọng nói trẻ con vang lên sau lưng anh.

Anh hốt hoảng xoay người, chỉ thấy một cậu bé bộ dạng tuấn tú thông minh.

A, sao nhìn cậu bé này có hơi..... Quen.....

“Chú không tìm ai cả, chỉ tùy tiện xem nhìn thôi.” Anh âm thầm nghĩ xem từng gặp cậu bé ở đâu nhưng lại không nghĩ ra.

“Anh thật sự không tìm ai sao?” Cậu bé giống ông cụ non đút hai tay vào túi, chậm rãi đi về phía anh anh.

“Cái gì?” Anh nhíu mày, rất phản cảm với tiểu quý này.

“Vào xem đi! Nói không chừng anh sẽ nhớ ra anh muốn tìm ai.” Cậu bé nói xong lại chủ động đẩy cửa vào.

Anh há hốc mồm, tiểu quý này sao lại tự tiện xông vào nhà của anh?

“Này! Nhóc, chỗ này là tư nhân.....” Anh đi vào theo, đang định tóm lấy cậu bé kia, thằng bé đột nhiên quay đầu, nhìn anh cười kỳ lạ.

“Dịch Hành Vân, chúng ta chơi trò chơi đi!”

Anh giật mình, sao tiểu quý này biết tên anh?

“Nếu anh nhớ ra cô ấy là ai, tôi sẽ trả cô ấy lại cho anh.”

“Cô? Ai cơ?” Anh sửng sốt.

“Cô gái trong lòng anh.” Cậu bé nhếch đôi mày nhỏ.

Dịch Hành Vân kinh ngạc khó hiểu.

Tiểu quý này đang nói gì vậy? Cô gái trong lòng anh? Trong lòng anh làm gì có ai? Trong lòng anh nào có.....

Đột nhiên, trong đầu xẹt khuôn mặt tươi cười thanh tú ngây thơ của một cô gái, hại anh im bật, sắc mặt hơi thay đổi.

Đó..... Là ai?

“Tôi vốn định tìm ra lời giải từ trên người cô ấy, nhưng từ ngày cô ấy biến trở về dù qua kỳ hạn nửa năm rồi mà vẫn không hề biến thân.....” Cậu bé nói xong tiếp tục đi vào biệt thự.

“Tiểu quý rốt cuộc cháu đang nói gì thế hả?” Anh không hờn giận nhíu mày, hoàn toàn không hiểu cậu bé đang nói gì.

“Cô ấy không lớn lên, tôi cũng không thể động vào, cũng không thể phân tích, tất cả nghiên cứu đều vì vậy mà bỏ dở.” Cậu bé tiếp tục đi về phía trước, vẫn nói những lời kỳ lạ không đầu không đuôi.

Anh không kiên nhẫn, trước khi cậu bé đẩy cửa lớn, anh đuổi theo đi bắt lấy cánh tay nhỏ bé của cậu. “Không cho phép vào, tiểu quý, nơi này là của chú.....”

“Trước kia tôi ở đây.” Cậu bé quay đầu cười.

“Cái gì?” Anh sửng sốt.

“Chúng tôi trước kia ở đây, là anh đuổi chúng tôi đi, Dịch Hành Vân.”

Anh..... Đuổi bọn họ đi? “Bọn họ” là ai?

Anh kinh ngạc dừng lại, cậu bé nhân cơ hội đẩy cửa lớn ra, bước vào phòng khách, rồi đứng im bên cửa sổ.

“Tiểu quý, cháu luôn nói những câu kỳ lạ.....” Anh nhanh chóng bước vào phòng khách, vừa thấy bóng cậu bé bên cửa sổ, lại ngẩn ra.

Cảm giác rất quen thuộc, trước kia khi vào nơi này, anh đã nhìn thấy một cậu bé ngồi ở bên cửa sổ học người lớn uống cà phê, một cậu bé khác lại đánh điện tử trên sô pha, mà cô bé lại luôn gọi anh như bạn bè.....

Dịch Hành Vân! Chú đến rồi!

Phút chốc, cả người anh run lên, những hình ảnh kia lập tức tan đi, nhưng tim anh lại đập thùng thùng kinh hoàng.

Cô bé gọi tên anh..... Cô gái kia.....

Là ai?

“Trở về nơi này, cảm giác vẫn như thế, tất cả mọi ác mộng đều bắt đầu từ nơi này.....” Cậu bé lẩm bẩm.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Cháu là ai? Chú biết cháu sao?” Anh trừng mắt nhìn cậu bé, hỗn loạn lại tức giận.

“Có lẽ biết, có lẽ không biết, nhưng cái này không quan trọng. Tôi đến đây là để tặng quà cho anh, rồi xem anh có nhận hay không.” Khóe miệng của cậu bé cong lên, búng ngón tay.

Lúc này, một người đàn ông ôm một cô bé ngủ say đi ra từ tầng hầm.

“Đây, chính là cô gái này, anh cần không?” Cậu bé hỏi.

Hai hàng lông mày của anh nhăn lại, nhìn cô bé cuộn người lại, cuối cùng không nhịn được, cao giọng quát: “Rốt cuộc các người đang làm gì? Đừng làm loạn nữa, cút ra ngoài cho tôi.”

“À? Anh không cần cô ấy sao? Nhìn cẩn thận đi, anh không cần, tôi sẽ mang đi đó.” Cậu bé nhú mày.

“Chú cần cô bé kia làm gì.....” Anh găm lạnh, nhưng lúc này, người đàn ông ôm cô bé đặt lên sofa, mặt quay về phía anh. Trong nháy mắt câu nói của anh kinh hãi dừng lại.

Khuôn mặt đáng yêu thanh tú, ánh mắt mang theo chút thơ ngây kia.....

Cô bé này, nhìn hơi quen, thật sự quen..... Nhưng anh lại không nhớ nổi cô là ai.

“Thế nào? Biết cô ấy sao?” Cậu bé hỏi.

“Không biết, sao chú có thể biết tiểu quý bảy tuổi này?” Anh bực dọc tức giận nói.

“Sao anh biết cô ấy bảy tuổi?”

Anh rùng mình, ngây người.

“Cô ấy đã hôn mê tám tháng rồi, vẫn chưa tỉnh lại, cô ấy giờ đang trong trạng thái hôn mê chờ chết, làm tôi bó tay. Nếu anh cũng không thể đánh thức được cô ấy, cô ấy thật sự sẽ chết đi như vậy. Anh có thể để cô ấy chết như vậy sao?” Cậu bé nhìn thẳng anh.

Chết? Anh mở to mắt nhìn cô bé kia, sống lưng run rẩy tê dại, trong lòng một hồi hoảng một hồi đau, nhưng không biết vì sao mình lại có phản ứng này.

“Cô ấy nghĩ anh đã quên cô ấy rồi, Dịch Hành Vân, cho nên cô ấy cũng không muốn sống nữa.”

“Tôi..... Đã quên cô ấy? Chẳng lẽ..... Tôi từng biết cô ấy?” Anh hoang mang hai hàng lông mày nhíu lại, đến gần cô, trong đầu hỗn loạn căng ra.

“Đúng vậy!”

“Vậy..... Sao tôi không nhớ nổi cô ấy là ai..... Vì sao..... không nhớ nổi.....”

Cô bé nhắm hai mắt, yên lặng ngủ, thở nhẹ mà chậm, không nhúc nhích.

Anh muốn vuốt ve mặt cô, nhưng tay vươn ra cũng không ngừng run, tim không ngừng co rút đau đớn.

Phút chốc, một giọng trách mắng non nớt vang lên –

“Đừng chạm vào cô ấy!”

Theo tiếng vang, một bóng người đã vọt đến trước mặt anh, một khẩu súng trong tay nhắm thẳng vào giữa trán anh.

Anh kinh hãi, khi bình tĩnh lại thấy trước mắt xuất hiện một cậu bé trắng trẻo đáng yêu khác!

“Không cho phép chạm vào cô ấy, cô ấy là của tôi.” Khẩu khí của cậu bé trắng trẻo đáng yêu lại lạnh lẽo như khẩu súng đang nhắm vào anh.

Này..... Tiểu quý này anh cũng đã từng gặp! Về mặt Dịch Hành Vân sợ hãi không thôi. Nhưng so với vẻ sợ hãi, khi tiểu quý này tuyên bố cô bé kia là của mình, trong lòng anh lại có một ngọn lửa giận bùng lên.

“Phương Dạ Bạch, cậu đừng làm rối lên!” Cậu bé thứ nhất biến sắc giận dữ mắng.

“Hừ, Nam Cung Thần Võ, anh không có cách đánh thức cô ấy, tôi có. Đội của tôi có thể cứu tỉnh cô ấy.” Phương Dạ Bạch hừ lạnh.

“Vô dụng thôi, tám tháng tôi dùng hết mọi cách vẫn không thể làm cho cô ấy tỉnh lại.” Nam Cung Thần Võ lạnh lùng nói.

“Đó là thực lực của nhà thuốc các người quá yếu.”

“Cậu cho là mấy người không chuyên các cậu có năng lực sao? Đừng có làm người ta chết cười.”

“Có năng lực hay không, thử thì biết, dù thế nào, hôm nay tôi cũng phải mang cô ấy đi.”

“Đừng có nằm mơ! Khốc Khắc, cản cậu ta lại!”

Khốc Khắc lập tức nhào qua, Phương Dạ Bạch chuyển súng sang phía anh ta, nổ một phát súng, nhưng Khốc Khắc nhanh nhẹn tránh được, lăn một vòng, rút súng ra bắn rơi khẩu súng trong tay Phương Dạ Bạch.

Đột nhiên, một người đàn ông cao to nhảy từ ngoài cửa sổ vào, bảo vệ Phương Dạ Bạch, anh ta đá rơi súng trong tay Khốc Khắc xuống, hai người xoay người đánh nhau.

Dịch Hành Vân hoảng sợ trừng mắt nhìn một màn khoa trương vớ vẩn trước mắt này, hai đội tiểu quý lại lấy súng đánh nhau. Mắt thấy bọn họ sẽ đánh lên cô bé đang ngủ say, anh kinh sợ lo lắng đi đến ôm lấy cô, vọt sang

một bên. Anh định báo cảnh sát, nhưng cảm xúc mềm mại ấm áp khi ôm lấy cô lại làm cả người anh chấn động run rẩy.

Dịch Hành Vân, tôi sẽ nhanh chóng lớn lên, chú sẽ chờ tôi lớn lên chứ?

Dịch Hành Vân, tôi không phải tiểu quý, tôi hai mươi sáu tuổi!

Dịch Hành Vân, em yêu anh, rất rất yêu anh.....

Dịch Hành Vân, nếu em biến mất, anh có thể nhớ được em chứ?

Dịch Hành Vân..... Dịch Hành Vân.....

Một giọng nói mềm mại không biết đến từ nơi nào vang lên trong tai anh, có người luôn gọi tên anh, khiến tim gan anh thắt lại đè nén, hốc mắt anh nóng rực.

Cúi đầu nhìn chăm chăm cô gái trong lòng, anh không nhìn được nước mắt trào ra như vỡ đê.

Là em gọi tôi sao? Người mà họ nói với tôi là em sao? Nhưng tôi lại không nhớ được, không nhớ ra em là ai.....

Anh rất đau khổ, vì anh biết mình đã quên một chuyện vô cùng vô cùng quan trọng, chuyện đó bị khóa sâu ở nơi không thấy đáy, anh lại không tìm thấy..... Không ghép lại được..... Không giải được.....

“Buông cô ấy ra, Dịch Hành Vân!” Phương Dạ Bạch hét lên giận dữ.

“Không!” Anh theo bản năng ôm cô thật chặt.

“Buông cô ấy ra! Giao cô ấy cho tôi!” Phương Dạ Bạch nhặt súng lên, nhắm thẳng vào anh.

“Tuyệt đối không! Tôi có chết cũng không buông!” Anh điên cuồng gào thét.

“Chết cũng không buông sao? Tôi xem anh chết rồi có buông ra không.....” Khuôn mặt nhỏ của Phương Dạ Bạch hiện lên một tia cười lạnh kì dị, bóp cò súng.

“Tiểu Bạch! Đừng nổ súng –” Nam Cung Thần Võ quát.

Ngay cùng lúc, viên đạn đã bắn ra.

“Đoàng” một tiếng súng vang lên, làm vỡ nát màng tai Dịch Hành Vân. Ngay trong nháy mắt này, đoạn trí nhớ bị quên đi, bị ép nhem trong hộp đen bung ra!

Cô bảy tuổi.....

Cô hai mươi sáu tuổi.....

Cô gái làm anh điên mất.....

Cô và anh yêu nhau.....

Đó là cô gái cũng là người phụ nữ mà anh đã dành cho cô tình cảm chân thành nhất.

Có cái tên anh rất thích.

Cô tên..... Cô tên.....

“Hiếu Niên!” Anh khẽ gọi tên cô, ôm chặt thân hình nhỏ nhỏ của cô, rồi ngã ra sau.

Như nghe thấy anh gọi, vào lúc này, Nhậm Hiếu Niên đã hôn mê tám tháng trong lòng anh lại chậm rãi mở mắt ra — var content = \$

```
(#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2)
; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('
'); } (function () { var d = new Date () ; document. write (" ; }) () ;
```

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 14

Bên cạnh tổng giám đốc tập đoàn khách sạn Tư Mạn – Dịch Hành Vân luôn có một người phụ nữ, chuyện này khiến không ít chú ý, mọi người đều đoán già đoán non quan hệ giữa họ, nhưng Dịch Hành Vân chưa bao giờ giải thích gì.

Lí Minh Tông lại cảm thấy người phụ nữ này nhìn rất quen, nhưng nhớ không nổi đã từng gặp cô ở đâu.

Trên thực tế, sau khi Nhậm Hiểu Niên hôn mê tám tháng tỉnh lại, đột nhiên liền biến thân lớn lên, sau đó, không biến về bảy tuổi nữa.

Điều này làm cho Dịch Hành Vân vừa mừng vừa sợ, nhưng Nam Cung Thần Võ lại đưa ra một nghi ngờ, Nhậm Hiểu Niêncó thể mãi mãi dừng lại ở tuổi hai mươi sáu không?

Nghi ngờ chưa được chứng minh, nhưng Dịch Hành Vân không biết vì sao lại bắt đầu lo lắng, lo lắng vợ mình cứ trẻ mãi như thế, mà anh lại dần dần già đi.

Với việc này, Nhậm Hiểu Niên chỉ dùng ôm hôn tràn đầy tình yêu nói cho anh, dù anh có biến thành dạng gì đi nữa, trái tim cô vĩnh viễn cũng không thay đổi.

Vấn đề của “Kế hoạch Thủ tuế” vẫn chưa được giải quyết, tuy Nam Cung Thần Võ và Nhậm Hiểu Niên đã thống nhất sẽ giúp đỡ nhau nghiên

cứu, nhưng “Hiện tượng hoàn đồng” vẫn luôn làm anh đau đầu.

Mặt khác, để tìm ra phương pháp “Lớn lại như cũ”, Phương Dạ Bạch mặt ngoài hợp tác với Nam Cung Thần Võ, nhưng vẫn ngấm ngầm như hồ rình mồi với “Thủ tuế”.

Tuy rằng ngày đó cướp Nhậm Hiểu Niên là một vở kịch Phương Dạ Bạch dùng để kích thích Dịch Hành Vân, mục đích là cứu Nhậm Hiểu Niên, nhưng anh thật sự nỗ lực với Dịch Hành Vân vẫn làm Nhậm Hiểu Niên vô cùng tức giận.

Nhưng căn cứ theo cách nói của những chuyện xảy ra sau này, đây là Dịch Hành Vân nợ anh ta.

Nhậm Hiểu Niên không hiểu ý anh ta, nhưng ba người đàn ông đều đã hiểu. Hơn nữa, mặt Dịch Hành Vân cũng đen sì, anh chẳng thể ngờ tiểu quỷ Tiểu Bạch này lại có ý với Hiểu Niên của anh.

Tóm lại, thí nghiệm “Thủ tuế” sai lầm ở đâu vẫn chưa tìm thấy nguyên nhân mấu chốt, nhưng ảnh hưởng nó tạo ra vẫn đang lớn dần.

Gió lốc thật sự, chỉ vừa bắt đầu.....

```
HOÀN var content = $('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength =  
parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength).  
after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date () ; document. write (") ; }) () ;
```

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

Quyển 2

- [: Quyển 2 - Chương 1](#)
- [: Quyển 2 - Chương 2](#)
- [: Quyển 2 - Chương 3](#)
- [: Quyển 2 - Chương 4](#)
- [: Quyển 2 - Chương 5](#)
- [: Quyển 2 - Chương 6](#)
- [: Quyển 2 - Chương 7](#)
- [: Quyển 2 - Chương 8](#)
- [: Quyển 2 - Chương 9](#)
- [: Quyển 2 - Chương 10](#)
- [: Quyển 2 - Chương 11](#)
- [: Quyển 2 - Chương 12](#)
- [: Quyển 2 - Chương 13](#)
- [: Quyển 2 - Chương 14](#)
- [: Quyển 2 - Chương 15](#)
- [: Quyển 2 - Chương 16](#)
- [: Quyển 2 - Chương 17](#)
- [: Quyển 2 - Chương 18](#)

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 1

Cô hối hận vì đã nhận công việc này!

Vốn cô định lấy chuyên ngành chuyên nghiên cứu gene của mình hợp tác với xưởng thuốc nổi tiếng để đổi lấy kinh phí tài trợ nghiên cứu

Là chuyện đôi bên cùng có lợi, lại rất bình thường thôi

Nhưng cô đâu ngờ rằng từ ngày đầu tiên cô bắt đầu làm việc

Nhà sản xuất thuốc Nam Cung này không đồng thời xuất hiện hai vị thiếu gia một lớn một nhỏ

Lại cùng ngứa mắt với cô, chính cô sống không bằng chết!

Nam Cung lớn tuấn tú khắc nghiệt, là tổng giám đốc tinh anh siêu cấp

Nam Cung nhỏ xinh đẹp xảo quyệt, là tiểu quý thiên tài nhí

Hai anh em hơn kém nhau nhiều tuổi lại cùng khắc nghiệt, độc miệng, khó gần như nhau

Mỗi ngày ép cô làm kiểm tra, giao báo cáo, hành hạ cô như lao động khổ sai!

A a a! Cô muốn kháng nghị, cô muốn đình công, cô muốn lật đổ hiệp ước bất bình đẳng này

Nhưng..... Rốt cuộc sao lại thế này?

Chẳng lẽ cô thực sự bị hai tên này mắng thành ngu ngốc rồi sao?

Vì sao trong lúc nguy nan ập tới cô lại quên mình bảo vệ bọn họ?!

Hơn nữa, rõ ràng đã biết trên người bọn họ cất giấu bí mật khiến người ta hoảng sợ

Cô lại không tài nào bỏ rơi người đàn ông lạnh lùng kiêu ngạo lại cô độc kia

Cùng với thằng nhóc trưởng thành sớm lại yếu ớt đó

Cho đến khi.....

Cao Lục mặc áo vest váy ngắn nghiêm túc chỉnh tề, đi vào cao ốc văn phòng Tập đoàn sản xuất thuốc Nam Cung, trên gương mặt trắng nõn xinh đẹp khó nén được sự hưng phấn và khẩn trương, còn có một ít kiêu ngạo nho nhỏ.

Được Tập đoàn sản xuất thuốc Nam Cung nổi tiếng nước Mỹ mời gia nhập vào đội nghiên cứu, đây chính là chuyện trọng đại!

Trong trường học có bao nhiêu người hâm mộ cô, có bao nhiêu người ghen tị cô, còn có bao nhiêu người mỉa mai cô, nói cô may mắn, có hiệu trưởng làm chỗ dựa. Nhưng chính cô rất rõ, cô trúng tuyển, không phải dựa vào may mắn hay nhờ vả người khác, mà là thực lực.

Trên lĩnh vực nghiên cứu gen này, cô xem như có chút thành tích. Hai mươi bốn tuổi đã có học vị tiến sĩ, chuyên nghiên cứu gen và đột biến, luận văn của cô còn được đăng lên tạp san y học rất có uy tín, cũng được trường học coi trọng, sau khi tốt nghiệp giữ ở lại đại học dạy học, trở thành giáo sư trẻ tuổi nhất trong trường.

Lần này Tập đoàn sản xuất thuốc Nam Cung tìm cô qua hiệu trưởng, chính là muốn mượn kiến thức chuyên nghiệp trong công trình nghiên cứu gien của cô, giúp nhà thuốc tiến hành nghiên cứu gien người sâu hơn.

Điều này chứng tỏ năng lực của cô được nhìn nhận, lời ra tiếng vào của người ngoài cô vốn đã không để ý, sau này lại càng sẽ không để ý.

Dù sao, cô vốn đã không hợp với rất nhiều người rồi, cũng lười lãng phí thời gian đi xã giao với những người đấy.

Nhưng hôm nay không giống, hôm nay tinh thần cô hăng hái tới mười hai vạn phần, phải xã giao với nhân viên của trung tâm nghiên cứu phát triển Tập đoàn sản xuất thuốc Nam Cung một phen mới được.

Lúc này, đúng lúc đi qua một tường kính trong suốt, cô liếc mắt nghĩa nhanh lại bản thân một cái. Tóc ngắn hôm qua vừa sửa, để mình nhìn thêm phần xuất sắc hơn, cô đã bảo thợ giúp cô tỉa bớt tóc mỏng và ngắn đi, nhưng thợ cắt tóc lại thừa dịp cô ngủ gà ngủ gật, hấp nóng làm xoắn phần đuôi tóc cô, nói cái gì mà nhìn sẽ lãng mạn hơn.....

Ai muốn lãng mạn? Cô muốn tạo dáng nữ cường nhân tóc ngắn nhanh nhẹn! Kết quả lại thành thế này, chẳng những nhìn không có tinh thần, ngủ một giấc tóc còn chống loạn lên như đuôi gà, có chải thế nào cũng không được.

Trợ lý Tô Tây còn cố tình châm biếm nói cô làm đầu này nhìn trẻ ra, hại cô càng thêm ảo não phiền lòng.

Cô không cần trẻ! Đã hai mươi chín tuổi rồi còn trẻ trung cái nỗi gì? Hơn nữa vóc dáng cô nhỏ, không giống người có kinh nghiệm chút nào, luôn bị học sinh coi thường, không có sức thuyết phục của một giáo sư.

Huống hồ hôm nay lại là ngày quan trọng, càng phải thể hiện bản thân và sự chuyên nghiệp của mình, cho nên, cô đặc biệt mặc vest váy ngắn xám,

bên trong còn mặc áo sơmi trắng, thậm chí còn đeo thêm mắt kính không độ gọng đen.

Ừm, tốt lắm, lúc này trên thủy tinh chiếu ra hình ảnh của cô, cuối cùng cũng tạm được.

“Tiến sĩ Cao, mời đi bên này.”

Nữ thư ký đi trước mặt cô rất lễ phép, dẫn cô đến chỗ thang máy.

Cô quay đầu lại nhìn vị nữ thư ký còn cao hơn thuần thực vững vàng hơn mình, không hiểu sao ý chí chiến đấu bị khơi dậy. Vì thế cô ưỡn ngực, cố gắng làm cho mình nhìn xứng đáng với danh hiệu, giống tiến sĩ chuyên nghiệp.

Đúng, cô phải biểu hiện cho tốt một chút, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện giống trong phòng nghiên cứu ở trường.

Nhưng trong lòng vừa mới tự nhắc mình như thế, nhưng vừa bước qua cửa thang máy, bàn chân chưa từng khiêu chiến với giày cao gót quá cao của cô đã rất không đúng lúc trọ một cái, hại cả người cô nhào về phía trước, tay chân chống xuống, quỳ rạp trước cửa thang máy.....

“A? Tiến sĩ Cao!” Thư ký giật mình, sợ hãi hét một tiếng.

A.....

Đau chết mắt! Mất mặt chết mất!

Cô xấu hổ ảo não ôm chặt mặt, thầm nghĩ muốn vùi mặt vào cái hang.

“Cô không sao chứ? Tiến sĩ Cao?” Thư ký vội nâng cô dậy.

“Không..... Không sao.....” Cô bối rối đứng lên, cúi đầu làm bộ sửa sang lại quần áo, giảm sự xấu hổ túng quẫn của mình.

Ngu ngốc ngu ngốc! Ngày đầu tiên đi làm, sao cô có thể xấu hổ thế này?

“Xin cẩn thận, sàn nhà của chúng tôi được lau rất trơn.” Thư ký rất tâm lý tìm bậc thang cho cô xuống, nhưng hình như giọng đang cố nén cười.

“À..... Đúng, sàn có hơi trơn.....” Cô lơ mờ cảm thấy thư ký đang cười trộm, nhanh chóng đứng vững lại. Lúc đi vào thang máy mới phát hiện trên bức tường kính to trong thang máy phản chiếu khuôn mặt ửng hồng của cô.

A! Thật sự là quá ngu ngốc.

Cô giả bộ sửa sang lại lọn tóc trước trán, che đi sự khó chịu của mình.

Thang máy lên tầng tám, cửa vừa mở ra, thư ký đi ra trước, cô kéo phăng gấu váy theo sau, đi qua một hành lang thẳng tắp, đi đến trước một cái cửa tự động ở tận cuối.

Thư ký đứng sát vào máy nhận diện bên cửa tự động, cửa đột nhiên mở ra, sau đấy quay đầu nói với cô:

“Mời vào, tổng giám đốc bộ phận nghiên cứu và cứu phát triển của chúng tôi đã chờ cô rồi.”

“Vâng, cảm ơn cô.” Cô gật gật đầu, hít một hơi thật sâu, khoe miệng hơi mỉm cười, sửa sang lại một chút cổ áo bộ vest trên người, đi vào căn phòng kia.

Cuối cùng cũng đã được gặp mặt ông chủ của bộ phận nghiên cứu phát triển Tập đoàn sản xuất thuốc Nam Cung! Cô nghe nói vị tổng giám đốc này chính là nhân vật đã mời cô vào đội nghiên cứu, lần đầu tiên gặp mặt, cô cần để lại ấn tượng tốt cho đối phương mới được.

Nhưng vừa vào trong phòng, cô liền ngây người.

Cứ tưởng rằng đây là văn phòng của tổng giám đốc nghiên cứu phát triển, không ngờ lại là một căn phòng lớn trống trải trắng lạnh, ngoại trừ một chiếc sofa dài màu kem, với một màn hình lớn gắn trên tường, thì không còn gì khác.

Cô đang buồn bực, trên màn hình lại vang lên giọng nói:

“Tiến sĩ Cao, mời ngồi.”

Cô phát hoảng, trợn mắt nhìn màn hình.

Màn hình chợt lóe, xuất hiện khung cảnh, giữa khung cảnh là một người đàn ông đẹp trai khí chất hơn người chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, mặc đồ tây, ngồi sau bàn làm việc, không hề chớp mắt nhìn cô chăm chăm.

Đây là..... nói chuyện với nhau qua webcam sao?

Nhưng màn hình này thật to quá, to như đối phương thật sự đang ngồi đối diện với cô, hơn nữa là ngang tầm một đối một.

Cô ngăn người, đi đến sofa, ngồi xuống.

“Chào cô, tôi là tổng giám đốc nghiên cứu phát triển Tập đoàn sản xuất thuốc Nam Cung, Nam Cung Thần Võ.” Người đàn ông trong màn hình HD hơi gật đầu với cô.

“A..... Xin chào, tôi là Cao Lục.....” Cô còn chưa hoàn hồn, hơi kinh ngạc tổng giám đốc nghiên cứu phát triển sao lại trẻ tuổi đẹp trai như thế.....

Người đàn ông trong màn hình, trên người là bộ đồ tây tối màu, tóc ngắn chải vuốt gọn gàng, khuôn mặt đẹp trai trắng trẻo thông minh, rất giống nam chính có tiền có thế trong phim và tiểu thuyết.

A, thế giới thật sự có công tử đẹp trai nhiều tiền!

Nhưng điều khiến cô không hiểu là sao vị tổng giám đốc Nam Cung này không tự mình gặp cô?

“Thật xin lỗi, vì tôi không ở trong nước, chỉ có thể dùng cách này nói chuyện với cô.” Nam Cung Thần Võ hình như nhận ra sự nghi ngờ của cô, chủ động giải thích.

“À..... À, vâng.” Thì ra là thế, hóa ra không ở trong nước, nên mới nói chuyện với cô qua webcam.

Nhưng đã không ở trong nước, vì sao lại hẹn gặp cô hôm nay?

“Tôi đã sớm được nghe nói đến thành tựu trong công trình nghiên cứu gen của tiến sĩ Cao, cô chuyên tập trung nghiên cứu gen chống lão hóa, đúng không?” Nam Cung Thần Võ trực tiếp đi vào chủ đề.

“Đúng vậy, là từ tế bào tìm nhóm gen trẻ, tái tạo các tế bào này giúp loài người trở về thời thanh xuân.” Nhắc đến công trình nghiên cứu, thần kinh cô đột nhiên run lên.

“Tuổi còn trẻ đã lợi hại như vậy, luận văn cô đưa ra thậm chí còn nhận được giải thưởng y học quốc gia, khi tôi biết có người tài như vậy, tôi đã nghĩ rằng, nếu cô không vào công ty của chúng tôi thì rất đáng tiếc.” Nam Cung Thần Võ cười nhạt pha chút khen ngợi.

“Anh quá khen, tôi..... Chỉ là có hứng thú với công trình gen này thôi.....” Tim cô đập nhanh, hơi ngượng ngùng cúi đầu. `var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('`

`');` } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) ();

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 2

Cô nhú mày buồn bực nhìn cánh cửa kia, rồi nhìn cậu bé, hỏi: “Chờ một chút, cô có lý do chính đáng để đến đây, nhưng sao cháu lại ở đây? Bé con à, cháu từ đây chạy vào vậy? Nơi này không thể tùy tiện vào chơi đâu!”

“Tôi? Tôi không phải đến chơi.” Cậu bé đút hai tay vào túi quần dài, nhàn nhạt nói.

“Hả? Không phải đến chơi? Vậy cháu tới làm gì? Nơi này là tập đoàn sản xuất thuốc Nam Cung đó!” Cô cực kỳ kinh ngạc.

“Tôi biết, thế thì sao nào.”

Hả? Sao thằng nhóc này lại có vẻ không lo lắng gì hết vậy?

“Cháu..... chẳng lẽ là con của nhân viên công ty à? Lén đi theo ba hoặc mẹ đi làm sao?” Cô suy đoán thực hợp lý.

“Ừ, đại khái là thế.” Cậu thuận miệng đáp.

Hả? Thế tóm lại là đúng hay không đúng?

Cô nhú mày, cảm thấy đứa trẻ này có chút kỳ lạ.

Nhưng tuy rằng kỳ lạ cậu bé vẫn rất xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo lại mang theo một phần trưởng thành sớm trầm ổn, rất giống thiếu gia nhỏ của xã hội thượng lưu trên phim, rất có giáo dục, lại rất cao ngạo.....

Lúc này, cậu bé chăm chú nhìn chân cô, đột nhiên nói: “Một cái giày nữa của cô đâu?”

“À, giày của cô..... Ở ngoài cửa, vừa rồi cửa đóng nhanh quá, vì chen vào nên rơi giày lại..... Ai, thôi chết, không được, cô phải đi rồi, cô còn phải đến trung tâm nghiên cứu phát triển báo danh.....” Cô nói xong lại cà nhắc đi đến cánh cửa điện tử kia. Nhưng đi được một bước cô lập tức đứng lại, quay đầu nhìn cậu bé nói:

“Cháu đừng ở trong này, nhờ bị người ta phát hiện cháu lên vào đây thì nguy, mau, cùng cô đi ra ngoài, cô dẫn cháu đi tìm cha mẹ.”

Dứt lời, cô trực tiếp kéo tay cậu bé đi.

Cậu bé không giãy, tùy cho cô kéo, nhưng đi đến trước cửa, cô suýt chút nữa thì đập đầu vào cửa điện tử.

“A ui!” Cô vội vã đỡ lấy kính mắt, vô cùng kinh ngạc cửa này lại không tự động mở ra.

Cậu bé mắt lạnh nhìn cô chăm chăm, lông mày hơi nhăn một chút.

“Ơ..... Cửa này rất kỳ quái.....” Cô ngẩn ngơ, ấn cửa, lại vẩy vẩy tay, cửa vẫn không mở ra.

“Cô không biết cửa này khóa tự động sao? Không biết muốn vào phải quẹt thẻ từ sao?” Cậu bé tức giận nhắc nhở cô.

Cô ngẩn ra, lúc này mới giật mình xấu hổ gõ trán một cái: “À..... Đúng! Cô theo thói quen tưởng nó là cửa tự động giống phòng nghiên cứu ở trường học..... Thật sự là!”

Cậu không nói gì, dùng ánh mắt như nhìn đồ ngốc trừng cô.

Cô lại còn vỗ vỗ đầu cậu, an ủi nói: “Đừng lo lắng, cô thư ký chắc sắp tới tìm cô rồi, chúng ta nhất định sẽ ra được.....”

Cậu chán ghét đẩy tay cô ra, rút ra một cái thẻ nhẹ nhàng nhấn một cái, cửa lập tức mở ra. Sau đó, cậu không thèm để ý cô, nghênh ngang đi ra ngoài.

Cô ngạc nhiên há hốc mồm.

Cậu bé lại đứng ngoài cửa quay đầu nhìn cô, hừ lạnh: “Cô còn không ra? Cửa đóng bây giờ.”

Cô hoảng hốt vội vàng lao tới, nhưng vì chân thiếu một bên giày nên suýt chút nữa lại té ngã, may mắn kịp thời ổn định, nhưng bộ dáng chật vật kia vẫn rất buồn cười.

Đôi lông mày nhỏ của cậu nhíu chặt, đá chiếc giày cao gót ở bên cạnh lại cho cô.

“Giày, đi vào!”

“À..... Đúng đúng đúng, giày của cii!” Cô vội nhặt về, xỏ vào chân.

“Cô như vậy mà cũng vào làm việc ở công ty sản xuất thuốc được à?” Cậu bé trừng mắt với cô.

“Gì? Sao cháu biết cô tới làm ở đây?” Cô kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại cảm thấy chuyện cô thực sự nên kinh ngạc không phải chuyện này, mà là

—

“Không đúng, cô nên hỏi trước, sao cháu lại có cái thẻ này? Chẳng lẽ là cháu trộm à?” Cô hô nhỏ.

Cậu không để ý cô, xoay người bước đi.

“Này, chờ một chút, bé con, cháu như vậy là không được, cháu không được ăn trộm.....”

Đúng lúc cô đang kêu to, thư ký cùng một người đàn ông mặc tây trang từ trong thang máy lao ra, hỗn hển chạy về phía cô và cậu bé.

Thảm rồi! Tiểu quý này bị phát hiện không biết có bị đánh đòn không nữa?

Cô rùng mình, thầm kêu không ổn, không chút suy nghĩ đã kéo cậu bé không biết sống chết còn luôn luôn đi về phía trước về sau lưng mình, còn che chở cậu ở phía sau, vội vã nói với hai người vừa tới:

“Hai người đừng hung dữ quá, là cậu bé không cẩn thận đi nhầm.....”

Nhưng cô còn chưa nói xong, người đàn ông mặc tây trang nhìn có vẻ hung dữ kia đã đẩy cô ra, cung kính gọi cậu bé một tiếng:

“Thiếu gia.”

Thiếu..... Thiếu gia? Cao Lục ngẩn ra, quay đầu trừng mắt nhìn cậu bé.

Thằng nhóc này là thiếu gia sao?

Cậu bé nhanh chóng ngắt lời người đàn ông, đáy mắt lóe lên cảnh cáo, giọng điệu lại rất trẻ con: “Xin lỗi, Khốc Khắc, tôi chỉ thấy chán nên đi lung tung thôi.”

“Cậu đi lung tung như vậy, tổng giám đốc mà biết sẽ tức giận đấy.” Khốc Khắc hiểu ý, thấp giọng trách móc nặng nề.

“Anh không nói, anh ấy cũng sẽ không biết.” Cậu bé hừ một cái.

Cao Lục nghe bọn họ nói vậy, không khỏi bật thốt lên: “Bé con, thì ra cháu là..... con trai vị tổng giám đốc kia à?!”

Khó trách có thể tùy tiện chạy đến nơi này này.....

Hai chữ “bé con” làm cho Khốc Khắc và thư ký nháy mắt xanh lè cả mắt.

Cậu bé lạnh lùng liếc cô một cái, nói: “Con trai cái gì? Anh ấy mới hai mươi bảy tuổi, còn chưa kết hôn, tôi là em trai anh ấy.”

Cô lại run lên một cái, mới sững sờ nói: “Hả? À..... Là em trai à!”

Thư ký đứng bên bắt an nhìn sắc mặt cậu bé hơi nén giận, vội vàng nói với cô: “Tiến sĩ Cao, tôi nghĩ, chúng ta nên đến trung tâm nghiên cứu phát triển thôi.”

Cô còn chưa đáp lại, cậu bé liền chồm chọc nói: “Hừ, cô là ‘tiến sĩ’? Tôi chưa từng gặp tiến sĩ nào ngốc như vậy.”

Cô ngây người.

“Có lẽ nên bảo anh tôi suy nghĩ lại, Khốc Khắc, không phải anh ấy thường nói, trung tâm nghiên cứu phát triển của chúng ta không cần những kẻ ngu ngốc hay sao.” Cậu bé bỏ lại những lời này rồi nghênh ngang đi thẳng.

Oa! Cái thằng nhóc này.....

Cô trừng mắt nhìn bóng lưng cậu bé ngây người, mãi cũng không nói được gì.

Đây..... Đây là tình huống gì vậy trời? Ngày đầu tiên đi làm, cô lại bị một thằng nhóc nhục nhã triệt để!

“Gần đây thân thể cô thế nào rồi? Hiếu Niên? Có biến hóa không?” Nam Cung Thần Võ thông qua video call, nói chuyện với Nhậm Hiếu Niên.

“Không có, luôn luôn duy trì nguyên dạng.” Nhậm Hiểu Niên mỉm cười.

Nam Cung Thần Võ nhìn chăm chăm khuôn mặt cô trên màn hình di động, thành thực mà tú nhả, chẳng qua giữa trán vẫn mang theo nét thật thà đặc hữu của cô.

Đây là bộ dáng Nhậm Hiểu Niên hai mươi bảy tuổi nên có.

Bộ dáng làm anh hâm mộ.

“Kiểm tra định kỳ, cô có đến không? Lấy máu và chụp kiểm tra cắt lớp tế bào biến hóa trong ba tháng nay.” Suốt một năm nay, anh luôn luôn liên tục nghiên cứu biến hóa trên thân thể của cô, cách ba tháng sẽ giúp cô làm kiểm tra toàn diện một lần.

“Tôi biết rồi, Hành Vân sẽ đi với tôi.” Nhậm Hiểu Niên gật gật đầu.

“Họ Dịch kia cũng muốn theo tới đây à?” Anh nhú mày.

“Anh ấy lo lắng thôi!” Trong giọng nói là kiêu mỹ khi đắm chìm trong tình yêu.

“Lo lắng cái gì? Hy vọng của tôi đều gửi gắm trên người cô, chẳng lẽ anh ta còn sợ tôi sẽ làm hại cô sao?”

“Không, anh ấy nói đúng lúc anh ấy phải tới Mĩ họp, cho nên cùng đi luôn thể.”

“Hừ, thực khéo, mỗi lần cô muốn tới Mĩ là anh ta lại có cuộc họp phải tham dự.” Anh lạnh lùng khinh thường.

“Đừng như vậy, anh cũng biết, người yêu thì lúc nào chả muốn dính lấy nhau.....” Cô thẹn thùng nói.

“Người yêu? Hừ! Giờ cô có tâm trạng yêu đương, nhưng đối với tôi mà nói tình yêu là chuyện thừa thãi, tôi không có thời gian cũng không tinh thần lãng phí cho những chuyện vô nghĩa như vậy.” Anh có chút tự giễu châm chọc.

“Thần Võ.....” Vẻ mặt Nhậm Hiểu Niên buồn bã.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa, đợi sau khi thư ký của tôi đặt xong vé máy bay sẽ thông báo thời gian cho hai người.” Anh không muốn tiếp tục đề tài này.

“Vậy..... Tiểu Bạch cũng tới à?”

“Đương nhiên, anh ta tuyệt đối không thể không đến.” Anh cười lạnh.

Phương Dạ Bạch và anh đều bức thiết muốn tìm ra đáp án của câu đố chết tiệt trên người, bởi vậy, cho dù có khúc mắc, ở mặt ngoài vẫn tiếp tục hợp tác.

“Hai người..... Trước mắt tình huống có ổn không?” Cô có chút lo lắng.

“Ừ, vẫn thế, cũng không có gì thay đổi.” Nói xong, anh quay đầu nhìn chăm chú vào bóng phản chiếu của chính mình trên cửa sổ sát, sắc mặt càng thêm buồn bực hung ác nham hiểm.

Đó là..... hình chiếu của một cậu bé.

Bộ dáng này đã duy trì liên tục trong sáu năm.

Anh đáng lẽ đã hai mươi bảy tuổi, lại vì ngoài ý muốn chết tiệt kia mà nháy mắt biến thành đứa bé bảy tuổi!

“Ai, thật là làm sao bây giờ? Theo số liệu thân thể ba người chúng ta gần nhất, anh có phát hiện gì mới không?” Nhậm Hiểu Niên xem anh.

“Không có, nhưng tuần trước tôi đã mời đến một vị chuyên gia nghiên cứu gien, trên phương diện nghiên cứu gien kháng lão cô ta có khá nhiều thành tựu, thậm chí đã tìm ra đồ phổ gien trẻ của nhân loại.....”

“Trời ạ! Cô ấy còn tìm ra đồ phổ gien trẻ sao? Vậy cô ý anh nhất định rất lợi hại!” Cô vui vẻ nói.

Lợi hại?

Biểu cảm của Nam Cung Thần Võ có chút vắn vẹo, khinh thường hừ một cái nói: “Lợi hại hay không còn không biết, nhưng nhìn qua lại giống đồ ngốc.”

“Hả? Có ý gì?”

“Cô ta.....”

Anh đang muốn chế nhạo vị Tiến sĩ Cao – Cao Lục kia còn ngốc hơn cô một bậc, nhưng cửa phòng làm việc riêng bỗng nhiên bị đẩy ra, thư ký Hàn Đan lo lắng đi vào.

“Chuyện gì?” Anh nhíu mày.

“Không tốt, tổng giám đốc, phòng nghiên cứu điện báo tiến sĩ Cao vừa rời ở trong phòng thí nghiệm không biết làm cái gì, bàn dụng cụ trong phòng thí nghiệm đột nhiên bốc cháy.....”

“Cái gì?” Khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên thay đổi.

“Hả? Cháy cái gì? Sao lại thế này? Thần Võ ——” Nhậm Hiểu Niên kinh ngạc hô.

Anh không có thời gian trả lời cô, vội vàng cúp điện thoại, lập tức dùng trục thang máy chuyên dụng đi thẳng đến trung tâm nghiên cứu phát triển.

Trung tâm nghiên cứu phát triển nằm ở dưới lòng đất dưới chân tòa nhà tập đoàn, chia làm hai tầng, tầng một là bộ nghiên cứu phát triển sản phẩm thuốc, nhưng tầng hai lại là phòng nghiên cứu gien của riêng anh.

Nơi này chỉ có nhân viên đặc biệt mới được phép vào, gác cổng quản lý nghiêm ngặt, thậm chí có rất nhiều người của tập đoàn không biết dưới trung tâm nghiên cứu phát triển còn có một phòng nghiên cứu nữa.

Nam Cung Thần Võ đi xuống tầng hai, khi thang máy vừa mở ra đã ngửi thấy mùi dây điện khét, toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên xanh mét.

Khốc Khắc lập tức chào đón.

“Tình huống lúc này thế nào?” Anh vừa hỏi vừa đi đến gian phòng thí nghiệm đặc biệt.

“Lửa đã tắt, tôi đã đưa toàn bộ nhân viên nghiên cứu không liên quan đi, chờ anh tới xem.....” Khốc Khắc cúi đầu đi theo phía sau anh báo cáo.

Đưa nhân viên nghiên cứu đi hết vì không muốn làm lộ thân phận của Nam Cung Thần Võ. Ở tập đoàn, biết bộ dáng thật của anh chỉ có thư ký Hàn Đan, Khốc Khắc, cùng vài tiến sĩ y học nghiên cứu.

“Tiến sĩ Cao đâu?” Anh lạnh giọng hỏi.

“Cô ấy dường như còn không biết mình đã gây họa, khi bị tôi mời ra ngoài vẻ mặt còn hoang mang, thậm chí còn luôn cường điệu dụng cụ thiết kế có vấn đề, cô ấy chỉ sửa chữa một chút mà thôi.” Khốc Khắc nhíu mày.

“Xem ra cô ta không thể dùng được, chẳng qua là một kẻ ngu ngốc có chút hư danh thôi, ngày mai đuổi cô ta đi.” Anh trầm giọng nói.

“Vâng.”

Đi vào phòng thí nghiệm, bàn dụng cụ ba Nhậm Hiếu Niên thiết kế thoát nhìn vẫn hoàn hảo như cũ, nhưng mùi khét lẹt nồng nặc cùng nút bấm bị bám khói đen chứng tỏ dụng cụ có khả năng đã bị tổn hại.

“Cao Lục kia rốt cuộc đã làm cái gì? Tôi mời cô ta tới nghiên cứu tư liệu tiến sĩ Nhậm để lại, cô ta động đến dụng cụ này làm gì?” Anh tức giận, không nhịn được lớn tiếng rít gào.

Dụng cụ này là hy vọng duy nhất còn sót lại của anh, là công cụ quan trọng giúp anh biến trở về thành người lớn, mọi người trong trung tâm nghiên cứu luôn được cảnh báo là không thể tùy tiện chạm vào những dụng cụ này, Cao Lục kia không hiểu tình huống sao? Ngu ngốc sao?

Nếu dụng cụ này hỏng..... Nếu như bị làm hỏng.....

Vừa nghĩ đến mình có thể sẽ vĩnh viễn bị nhốt trong thể xác bảy tuổi này, anh liền nổi giận muốn điên.

“Thật xin lỗi, bởi vì cô ấy nói cô ấy chỉ muốn nhìn, tôi không ngờ cô ta sẽ động vào.” Khốc Khắc tự trách cúi đầu.

“Đi ra ngoài!” Anh tức giận đến gầm lên.

“Thiếu gia.....”

“Cút đi!” Anh điên cuồng gầm lên.

Khốc Khắc thấy thế, lập tức rời khỏi phòng thí nghiệm, để lại một minhg Nam Cung Thần Võ trong phòng thí nghiệm.

Nhưng Khốc Khắc vừa mới đi đến trước thang máy, cửa thang máy bỗng nhiên mở ra, Cao Lục đáng lẽ ra đã bị đưa ra xa lại sốt ruột đi ra.

“Tiến sĩ Cao? Cô trở về làm gì?” Anh hoảng hốt, nhanh chóng ngăn cô lại, lớn tiếng giận mắng.

“Ai, cái kia..... Tôi quên không nói.....bàn dụng cụ kia.....” Cô vội vã nói.

“Cô còn dám nhắc đến bàn dụng cụ kia? Đi mau, tổng giám đốc vô cùng tức giận, hiện tại anh ấy đang ở sửa chữa, không cho bất cứ ai quấy rầy.” Khốc Khắc tức giận xách cô về thang máy.

“Hả? Sửa chữa? Bàn dụng cụ kia rất nguy hiểm, tốt nhất nên tìm người thiết kế đến bảo dưỡng, ngàn vạn lần đừng khởi động nguồn điện, bằng không tia laser rất dễ quá tải, không may bắn vào người thì.....” Cô kinh hoàng hô.

Cô lời còn chưa dứt, khe cửa phòng thí nghiệm dường như có ánh sáng chói lòa phát ra, ngay sau đó, toàn bộ phòng nghiên cứu đột nhiên mất điện, sau đó, bên trong truyền ra một tiếng hét đau đớn —

“A —”

Sắc mặt Khốc Khắc biến đổi, xoay người chạy về phòng thí nghiệm.

Cao Lục cũng chấn động, sờ soạng vội vàng đi theo.

Nhưng mất điện, cửa phòng thí nghiệm không thể mở ra, Khốc Khắc chỉ có thể ra sức đập cửa hô to:

“Tổng giám đốc! Tổng giám đốc! Anh không sao chứ? Tổng giám đốc!”

Bên trong im lặng không một tiếng động.

“Tổng giám đốc! Tổng giám đốc!” Khốc Khắc sốt ruột không thôi.

“Đừng lo đừng lo, tổng giám đốc chỉ bị nhốt tại bên trong mà thôi, nơi này hẳn là có máy phát điện tự động đúng không? Chỉ cần có điện, cửa sẽ mở mà.” Cao Lục trấn an nói.

“Cô.....” Khốc Khắc quay sang cô cô, lửa giận bốc lên rống giận: “Cô câm miệng cho tôi! Cô thì biết cái gì? Cô vốn chẳng biết gì cả!”

Cao Lục bị anh quát phát hoảng, trừng mắt nhìn, mới thấp giọng lầm bầm: “Làm gì mà hung dữ vậy..... Bị nhốt bên trong cũng đâu phải một đứa trẻ con.....”

Nhưng vào đúng lúc này điện đã có trở lại, ngọn đèn trong nháy mắt bừng sáng, Khốc Khắc lòng nóng như lửa đốt ấn chốt mở. Cửa phòng thí nghiệm vừa mở ra, anh gấp gáp chạy vào, lo lắng la lên:

“Tổng giám đốc! Anh có khỏe không? Tổng ——”

Nhưng anh đột nhiên im bật, cả người sững sờ mở to mắt nhìn người nằm ở góc kia.

Nam Cung Thần Võ nằm nghiêng ở phía dưới bàn dụng cụ, suy yếu thở phì phò.

“Tổng..... Tổng giám đốc?” Khốc Khắc không nhận được toàn thân run rất.

“Làm sao vậy..... Khốc Khắc.....” Nam Cung Thần Võ vô lực giương mắt nhìn anh, yếu ớt hỏi, nhưng lúc anh nghe thấy tiếng nói trầm thấp của mình, ngay cả chính anh cũng ngây dại.

Đây là giọng ai vậy?

Đây là giọng nói từ nơi nào vọng lại?

Anh run rẩy hoảng sợ chậm rãi giơ tay lên, mở to hai mắt nhìn đôi bàn tay to chỉ người trưởng thành mới có, lại cúi đầu nhìn tứ chi thon dài của mình, nhìn thân hình, cả người kích động nín thở, tim đập gia tốc.

“Tổng giám đốc..... Anh..... Anh.....” Khốc Khắc chỉ vào anh, nói không ra lời.

Nhưng Khốc Khắc nói không ra lời, Cao Lục lại giúp anh nói.

Cô giống như gặp quý, chỉ vào Nam Cung Thần Võ, cao giọng kêu sợ hãi:

```
“Anh..... Anh..... Anh không mặc quần áo!” var content = $(  
('#detailcontent').find('p, br')); var midLength = parseInt (content.length/2)  
; if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('  
  
) ; } (function () { var d = new Date (); document.write ('') ; }) () ;
```

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 3

Nam Cung Thần Vô là người rất kỳ quái.

Đây là kết luận sau khi Cao Lục được nhìn thấy ông chủ của mình.

Vị soái ca trẻ tuổi anh tuấn này, gầy hơn trong webcam một chút, cao hơn một chút, lạnh lùng kiêu ngạo hơn, càng khiến người ta có cảm giác áp bức hơn, cũng..... Càng đẹp mắt hơn!

Đến gần nhìn, mới biết được ngũ quan của anh lập thể thật đẹp, hai mắt hữu thần sáng ngời, mũi cao thẳng, đôi môi ưu mỹ, trên gương mặt gầy hơi tái có khí chất quý dị của quý tộc Vampire thời trung cổ.

Chẳng qua, vị soái ca này hình như cũng rất thích mặt mình, cho nên, anh ta thường soi gương.

Rất thích nhìn dáng vẻ của mình.

Rất thích nhìn hai tay mình, hơn nữa, rất thích sờ mặt mình.

Dường như vĩnh viễn không nhìn đủ mình, hầu như cứ cách năm phút anh sẽ phải nhìn hình ảnh của mình trên những đồ vật phản xạ và gương, nhìn chính mình.

Về cơ bản, đây gọi là tự kỷ nhỉ?

Không, là tự kỷ nghiêm trọng.

Nhưng thế này vẫn chưa là gì, khoa trưởng là anh còn rất thích rút máu mình.....

Rút máu xét nghiệm, sau đó bảo cô phân tích.

Cách bốn giờ là rút một lần, cứ như là đang sợ mình có bệnh gì không thể chữa được.

Thậm chí, mỗi ngày yêu cầu nhân viên nghiên cứu kiểm tra cắt lớp tế bào của anh ta nữa.

Mỗi ngày nhìn chăm chăm đồng số liệu, dường như có bí mật rất to lớn giấu trong những số liệu ấy.

Đây là tật xấu gì vậy? Nhát gan? Hay là tự ngược?

Ai!

Vì vậy cô không nhịn được mà thở dài.

Người đàn ông khôi ngô tuấn tú như thế, lại là quái nhân, thật đáng tiếc.

Nhưng càng đáng tiếc là, cô phát hiện ra hình như anh ghét cô.

Cứ nghĩ đến đây, cô lại thở dài một hơi.

Khi anh nói chuyện với cô vẻ mặt rất khó coi, vừa nhìn thấy cô liền nhíu mày, nhưng anh cố tình rất thích gọi cô vào phòng làm việc báo cáo.

Cũng rất thích bảo cô tăng ca.

Càng thích điều khiển cô đến chết khiếp.

Ba ngày nay, gần như nửa đêm cô mới về nhà, thời gian ngủ mỗi ngày không đến bốn tiếng.

Ai!

Thật sự nghi ngờ có phải do hôm đó cô không cẩn thận thấy Nam Cung Thần Võ trần truồng nên mới đắc tội với anh ta, bị anh ta ghét hay không.

Có trời mới biết cô không cố ý muốn nhìn thân hình gầy gò nhưng bờ vai rộng lại khiêu gợi của anh ta, eo, cánh tay cùng hai chân thon dài.....

“Này, Cao Lục, tôi đang hỏi cô kết quả phân tích thế nào?”

Giọng nói nghiêm khắc của Nam Cung Thần Võ kéo lại lực chú ý của cô, cô hoảng hốt, chỉnh đốn tinh thần, vội nói: “Vâng, tế bào, máu và các chỉ số khác của anh đều bình thường.”

Trên thực tế, sau khi gặp chuyện không may thì hôm sau cô đã chủ động yêu cầu làm kiểm tra giúp anh ta, bởi vì tia laser màu trắng bàn dụng cụ kia bắn ra có lẽ là do bị ảnh hưởng của bức xạ nào đó. Bị chiếu lên, tế bào cơ thể sống rất dễ bị biến dạng.

Cô lo lắng thân thể anh sẽ có dị trạng, vì thế lập tức đã kiểm tra triệt để từ trên xuống dưới một lần, may mắn tất cả đều an toàn, không lo.

Nhưng vị tiên sinh có tố chất thần kinh này lại lo lắng, dù cô có cam đoan thế nào, vẫn hết một lần, hai lần rồi ba lần yêu cầu kiểm tra phân tích.

“Thật sự..... Thật sự bình thường sao?” Nam Cung Thần Võ lo lắng hỏi.

“Đúng vậy, yên tâm, anh không có vấn đề gì.” Cô ngoài mỉm cười, trong lòng lại hò hét: Anh không bệnh, anh rất khỏe mạnh, nhìn thế nào cũng thấy anh sẽ trường mệnh trăm tuổi, cho nên đừng có nghi thần nghi quỷ nữa, đã mười một giờ đêm rồi, làm ơn thả tôi về ngủ đi! Tôi còn tiếp tục không được ngủ đủ, người chết trước nhất định sẽ là tôi!

“Chắc chắn không có vấn đề gì sao?” Anh hỏi lại một lần.

“Đúng vậy, tổng giám đốc, tin tôi, tuyệt đối không có vấn đề.” Cô lén nhắm đôi mắt chát muốn chết, cố gắng chống đỡ tinh thần, mỉm cười.

Nhưng đã trải qua sáu năm hiện tượng hoàn đồng, Nam Cung Thần Võ không thể tin được.

Thực sự không có vấn đề sao?

Anh lại kinh ngạc nhìn bàn tay to của mình, nhớ lại tình cảnh ba ngày trước –

Sau ánh sáng chói lòa mãnh liệt, một cơn đau đớn khắp người quen thuộc, tiếp theo, anh liền.....

Lớn lên!

Từ bảy tuổi, biến trở về hai mươi bảy tuổi!

Giống lời nguyện được giải, cuối cùng anh cũng thoát khỏi cái cơ thể bảy tuổi đáng chết kia, trở lại bộ dáng thật sự của anh.

Trong chớp mắt kia, anh thực sự rất vui mừng nhưng phần nhiều vẫn là hoảng sợ.

Anh vui mừng mình đã trở lại, nhưng lại sợ hãi không giữ được chính mình.

Ngày đó, sau khi cha mẹ kích động vui mừng ôm anh òa khóc, không hiểu sao anh lại lâm vào lo âu.

Anh trần truồng đứng trước gương trong phòng, không ngủ nhìn chính mình cả đêm.

Không ai có thể hiểu sợ hãi trong lòng anh, bởi vì họ không biết, tương mạo này sẽ hoàn toàn khôi phục hay là hiện tượng tạm thời giống Nhậm Hiếu Niên?

Dáng vẻ này của anh, rốt cuộc có thể duy trì được bao lâu?

Anh và chính anh đã bảy năm không nhìn thấy, lúc này gặp lại, vì sao lại cảm thấy hơi xa lạ? Trong trí nhớ không phải mình còn rất trẻ sao? Không phải là một khuôn mặt phấn chấn, tự nhận không gì không làm được sao? Vì sao lúc này nhìn lại, đáy mắt đã tang thương hơn?

Ba ngày qua anh như đặt mình trong mơ, luôn luôn có chút hoảng hốt, có chút kinh sợ. Rõ ràng đã biến trở về hình hài người lớn, dù Khốc Khắc chuẩn bị tây trang đẹp để cho anh, nhưng anh lại thường có ảo giác mình vẫn còn là trẻ con.

Cho nên, anh sẽ luôn không tìm chế được chính mình, nhìn qua gương, thủy tinh, xem kỹ mình đã lớn thật hay không, chắc chắn tất cả không phải là ảo giác.

“À..... Tổng giám đốc, tôi nghĩ anh mệt rồi, anh nên ngủ một giấc đi, đừng suy nghĩ miên man.” Cao Lục không nhận được khuyến.

“Tôi không muốn ngủ!” Anh nhướn mày, xoa mi tâm.

Anh không dám ngủ, rất sợ khi tỉnh dậy lại biến thành bảy tuổi.

Biến trở về thành một đứa trẻ.

Anh không muốn ngủ, nhưng tôi rất muốn ngủ! Cao Lục khóc thét trong lòng.

“Nhưng..... Giờ đã mười một giờ..... Muốn khỏe mạnh, tốt nhất nên lên giường nghỉ ngơi trước mười hai giờ.” Cô thử nhắc nhở anh, đã khuya

rồi.

Nhưng mà, xem ra ông chủ của cô không định thả cô đi, bởi vì anh hoàn toàn không nghe lời của cô mà chuyển sang đề tài tiếp theo, lạnh lùng nhìn cô chăm chăm hỏi: “Đúng rồi, rốt cuộc hôm đó cô làm gì ở phòng thí nghiệm? Cô nói cô sửa lại giá trị thiết định của dụng cụ kia? Cô sửa cái gì?”

Anh luôn luôn hoang mang, ba người anh, Nhậm Hiểu Niên và Phương Dạ Bạch đã nghiên cứu bộ dụng cụ kia năm năm. Bọn họ lấy chuột bạch làm vô số lần thí nghiệm, một năm trở lại nước Mỹ này, anh thậm chí còn làm vài thí nghiệm trên người, nhưng vẫn không thể tạo ra tế bào cơ thể sống sinh trưởng ngược hoặc khiến tướng mạo thay đổi trong nháy mắt.

Nhưng Cao Lục này không biết làm thế nào mà lại có thể khiến anh trong nháy mắt biến thành người lớn!

“Tôi chỉ phát hiện bộ dụng cụ kia thiết kế có chút vấn đề, laser vốn đã có giá trị phóng xạ rất cao, mà Khốc Khắc nói sắp sửa dùng nó để làm thí nghiệm trên người. Tôi lo sẽ làm cơ thể người bị thương, cho nên thử chỉnh năng lượng nguồn điện thấp xuống, không ngờ mới chỉnh được một nửa, nó lại đột nhiên bốc cháy.....” Cô giải thích.

“Chỉ vậy thôi à?” Anh nhíu mày, khó có thể lý giải.

Chỉnh thấp năng lượng, trường hợp này anh và Nhậm Hiểu Niên đã thử qua, nhưng lúc ấy dụng cụ cũng không có gì khác thường, hơn nữa chiếu xạ laser xong, cơ thể ba người họ hoàn toàn không có gì thay đổi.

“Đúng, chính là như vậy.”

“Chỉ mới như vậy sao có thể cháy được?” Anh nghi ngờ nhìn cô.

“Tôi cũng không rõ, có thể là dụng cụ đã cũ, không chịu nổi phụ tải, bởi vì khi bộ dụng cụ kia khởi động tụ điện lực rất lớn, năng lượng này thật ra

rất nguy hiểm.....” Cô nói một nửa, xoay người trầm ngâm nhìn anh.

Người này dùng bộ dụng cụ kỳ lạ đặt trong tập đoàn thuốc làm thí nghiệm trên người, anh ta..... Muốn làm gì?

“Vậy sao? Có nguy hiểm sao?” Anh nhìn thẳng vào cái nhìn chăm chú của cô, hừ nhẹ.

“Vâng, cá nhân tôi đề nghị, bộ dụng cụ kia đã hỏng rồi không nên sửa nữa.”

“Vì sao?” Anh nhếch đôi mày thanh tú, ánh mắt lạnh lẽo.

“Tôi không biết là ai thiết kế bộ dụng cụ kia, nhưng loại ánh sáng trắng này trên thực tế rất có hại cho cơ thể con người. Ngộ nhỡ không chuẩn bị tốt, sẽ có khả năng biến đổi tế bào con người, tạo thành tế bào dị biến. Dụng cụ đáng sợ này, tôi khuyên anh tốt nhất nên bỏ đi, đừng liều.” Cô nghiêm túc nói.

Nam Cung Thần Võ nheo mắt, nhìn thẳng cô.

Cao Lục này tuy rằng ngẫu nhiên có vài hành động ngu ngốc, nhưng cô ta quả thực rất chuyên nghiệp. Anh quan sát ba ngày nay, cô thật sự nghiên cứu các loại gien người, chỉ cần liên quan đến lĩnh vực chuyên môn gien chống lão hóa, cô sẽ trở nên khôn khéo giỏi giang, phản ứng nhanh nhạy phân tích triệt để, so với lúc bình thường lờ đờ giống như hai người khác nhau vậy.

Cũng bởi vậy, anh mới bỏ ý nghĩ muốn đuổi việc cô, quyết định giữ cô lại. Cô gái này nhất định sẽ giúp được anh tìm ra đáp án “Kế hoạch Thủ tuế”.

“Ừm..... Cô cho rằng..... Tôi sẽ gặp nguy hiểm gì?” Anh thử hỏi.

Cao Lục dừng một chút, mới kín đáo nói: “Tôi không biết anh dự định làm gì, theo ý cá nhân tôi, con người có thể từ từ tìm cách chống lão hóa và hồi xuân, nhưng lợi dụng một vài phương thức thái quá sẽ có khả năng tạo nên hậu quả đáng sợ.....”

“Sẽ có hậu quả đáng sợ gì?” Anh hỏi, trong lòng lại run sợ.

Không hổ là thiên tài giỏi nhất trong lĩnh vực nguyên cứu gien, cô đã nhìn ra bộ dụng cụ kia được thiết kế vì mục đích gì rồi sao?

Cô nhìn vẻ mặt hứng thú lại mang theo xét hỏi của anh, thở dài một hơi, nói: “Tất cả thí nghiệm và nghiên cứu về gien đều phải xuất phát trong phạm vi bảo vệ an toàn cơ thể người. Tổng giám đốc, nếu vì muốn con người trẻ lại mà gây nguy hiểm cho tính mạng, hoặc tạo nên những vết thương trên người, nghiên cứu đó sẽ không có ý nghĩa.”

“Tôi không ngờ cô lại là người bảo thủ như vậy, theo tôi được biết, không ít thành tựu y học hoặc công trình cải tạo gien khiến mọi người hy vọng có thể tìm được phương pháp trẻ mãi không già, cải lão hoàn đồng.....” Nam Cung Thần Võ chậm rãi gọi lên chút ý cười lạnh.

Xem ra Cao Lục còn không bằng anh. Anh bảy năm trước còn rất cuồng nhiệt với nghiên cứu “Không già” này, khi đó, gần như anh đã thử quá vô số phương pháp, trong tập đoàn làm rất nhiều thí nghiệm, muốn giải được câu đố về gien của con người.

Về sau, anh nghe được bài luận văn “Trường sinh bất lão” của cha Nhậm Hiếu Niên, vì thế đã nghĩ mọi cách học lớp của ông, cũng bởi vậy mới có thể biết được cái gọi là “Kế hoạch Thủ tuế”.

Nhưng anh chẳng thể ngờ tới, anh còn chưa đào móc ra được bí mật của kế hoạch này, đã bị biến thành vật hi sinh!

Nhưng anh tuyệt đối sẽ không hy sinh vô ích, giờ anh chỉ cần biết mấu chốt mình đột nhiên hoàn đồng, có lẽ có thể giải được câu đố của “Kế hoạch Thủ tuế”, tìm được đáp án anh muốn.

Cao Lục nhăn hàng lông mày, không cho là đúng chặn lời anh, nói: “Đó là những kẻ quá ngây thơ thôi. Trẻ mãi chỉ là giấc mơ không thực tế, mà cái gọi là cái lão hoàn đồng thực chất là một ác mộng đáng sợ.”

Sắc mặt anh bỗng dưng thay đổi, lạnh giọng hỏi: “Sao cô biết sẽ là ác mộng?”

“Cái này còn phải hỏi sao? Anh ngẫm lại xem, nếu anh càng ngày càng nhỏ, sau này biến thành đứa trẻ bảy tuổi, anh sẽ thế nào?” Cô chỉ vào anh, hỏi thẳng.

Anh kinh hoàng, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

“Rõ ràng đã sớm trưởng thành, bề ngoài lại luôn là một đứa trẻ, càng sống càng trẻ lại, bên trong đã bảy tám chục tuổi, lại có bề ngoài của một đứa trẻ. Chậc chậc chậc, thế có khác gì yêu quái..... Nghĩ thôi cũng đã thấy rất đáng sợ, anh nói có phải không?” Cô nói một mạch rồi hỏi.

Yêu..... Quái?

Anh trừng mắt nhìn cô, đồng tử như bốc cháy.

“Con người lớn lên theo thời gian, già đi theo thời gian, là sinh vật có tuổi thọ hữu hạn, cùng lắm chỉ trì hoãn sự lão hóa, duy trì sức khỏe. Mục đích nghiên cứu của tôi ngay từ đầu là để con người khỏe mạnh thông thả già đi, chứ không có ý trái với định luật thiên nhiên, biến con người thành yêu quái không già, mà nói trắng ra chính là hoá thạch.....” Cô rung đùi đắc ý, hùng hồn phát biểu cao kiến, hồn nhiên không biết mình đã chọc vào vảy ngược của ông chủ.

“Cô đang nói gì?” Anh bỗng nhiên đứng lên, trầm giọng quát.

Cô phát hoảng, ngây người nhìn anh.

“Hả? Làm sao vậy?”

“Cô nói ai là yêu quái? Hoá thạch?” Anh đi đến chỗ cô, tức giận rít gào.

“A? Tổng giám đốc..... Tôi..... Tôi cũng đâu có nói anh.....” Cô bị mắng đến chảy mồ hôi lạnh đầy trán.

Anh giật mình, chán nản, chỉ có thể nhịn cơn tức xuống.

“Ý tôi nói là, những kẻ vọng tưởng ‘cải lão hoàn đồng’ này thật buồn cười, nếu thật sự khiến con người ‘hoàn đồng’ thì sẽ ra sao? Toàn thế giới đều biến thành trẻ con, ông nội bà nội cha mẹ con trai con gái tất cả đều là trẻ con, ai lớn ai bé không phân biệt được, không phải là thật vớ vẩn sao? Chỉ tưởng tượng thôi đã thấy rất buồn cười, ha ha.....”

Giọng giải thích của cô mang theo giễu cợt.

Anh không nghe nổi nữa, cô gái này lại bắt đầu ngu ngốc rồi.

“Đủ rồi.” Anh giận dữ mắng.

Cô vội cầm miệng.

“Đừng có tự cho mình là đúng, Cao Lục. Tại thế giới, có rất nhiều việc cô không tưởng tượng được, đừng dùng số tế bào não ít ỏi của cô nhận định tất cả mọi chuyện.” Anh tiến sát lại gần cô, lạnh lùng nói.

Tế bào não ít ỏi?

Thằng nhóc kém cô hai tuổi này quá đáng rồi đấy! Sao anh ta có thể chửi xéo cô ngốc?

Cô rất muốn lớn tiếng cãi lại, nhưng cô thì nhỏ, thân hình anh lại cao lớn còn chưa kể đến giọng điệu giận dữ áp bức kia, cô lập tức không thở được ngậm miệng lại.

“Tôi mời cô đến là muốn cô chuyên tâm làm nghiên cứu, chứ không phải tùy tiện phê phán. Cô ngoan ngoãn ngậm miệng lại, đưa tài liệu cô phân tích cho tôi, đừng nhiều lời vô nghĩa, đã hiểu chưa?” Anh lại tới gần thêm một tấc, lớn tiếng cảnh cáo.

Cô hoảng sợ, chỉ có thể ngốc nghếch gật gật đầu.

Quái lạ, cô nói nhiều chỗ nào? Rõ ràng anh ta hỏi gì cô trả lời nấy mà!

Hơn nữa, cô cũng không rõ sao anh lại đột nhiên phát hỏa lớn như vậy.

“Bây giờ, nghĩ cách sửa lại bộ dụng cụ kia đi, sắp tới tôi còn có rất nhiều thí nghiệm cần dùng bộ dụng cụ đó.”

Anh hừ lạnh một tiếng.

“Anh muốn sử dụng bộ dụng cụ kia làm thí nghiệm?” Cô sợ hãi.

“Đương nhiên.”

“Nhưng bộ dụng cụ kia thực sự rất nguy hiểm.....” Cô vội la lên.

“Làm thí nghiệm đặc biệt thì phải chuẩn bị sẵn tinh thần mạo hiểm, quá bảo thủ nhất gan sẽ chẳng làm được gì.” Anh cười lạnh.

Cô nhìn anh một cái, thầm phản cảm.

Xem ra tư tưởng của tập đoàn Nam Cung và cô không giống nhau rồi.

“Bây giờ cô đã làm việc cho tập đoàn của tôi, tất cả đều phải nghe theo chỉ thị của tôi, trong hợp đồng đã ghi rõ, mà cô cũng đã ký tên đồng ý,

không phải sao?” Anh hừ nói.

Hả? Trong hợp đồng có ghi chú rõ việc này sao? Cô ngân ra, đột nhiên có chút hối hận không đọc hợp đồng cho cẩn thận.

“Cho nên, trong một năm này, tốt nhất cô nên đề cao sự phối hợp của cô, tiến sĩ Cao. Không tập trung hoặc có dị nghị gì với kế hoạch của tập đoàn Nam Cung chúng tôi, cũng coi như vi phạm hợp đồng. Mà một khi vi phạm, tôi có thể yêu cầu cô bồi thường một khoản tiền rất lớn đấy.” Anh liếc nhìn cô, hiện lên một chút cười lạnh.

```
var content = $('#detailcontent').find('p,br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) ();
```

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 4

Cao Lục bị anh cười đến mức run rẩy trong lòng.

Người này coi như là người đàn ông đẹp trai nhất cô từng thấy trong hai mươi chín năm cuộc đời, mỗi tội bề ngoài tuy đẹp nhưng bên trong lại là kẻ âm hiểm khó chơi nhất cô từng gặp.

Thực thảm, một năm này cô làm thế nào mới sống sót được!

Cô không nói gì, khuôn mặt nhỏ nhắn nhả nhả tịt lại, lặng lẽ gào thét trong lòng.

“Bây giờ cô đã rõ lập trường của mình chưa?”

“Đã rõ.” Cô ngượng ngùng gật đầu.

“Tốt lắm, vậy xin mời phối hợp với chỉ thị của tôi, tôi hy vọng sáng mai có thể thấy bộ dụng cụ kia hoạt động bình thường.” Nam Cung Thần Vĩ lại nói.

“Sáng mai? Giờ đã sắp mười hai giờ rồi.....” Cô vội vàng.

“Cho nên cô không có nhiều thời gian để lãng phí đâu.” Anh nở nụ cười tà ác.

Cao Lục trừng mắt nhìn khuôn mặt tươi cười đáng giận của anh, có cảm giác như lên nhâm thuyền giặc.

Khó trách lúc ấy khi biết được cô muốn vào làm tại tập đoàn sản xuất thuốc Nam Cung, có một số người từng chế nhạo rằng cô coi sói làm bạn, cô còn nghĩ là bọn họ ghen tị xia xói mình, bây giờ cô mới hiểu được ý của bọn họ.

Nam Cung Thần Võ chẳng phải nhân vật dễ đối phó, muốn cộng tác với loại người như anh ta một năm, chỉ sợ đến lúc đó tế bào toàn thân cô sớm chết sạch.

Cao Lục chịu đựng hai đêm, hợp lực cùng nhân viên công trình mới sửa xong dụng cụ, nhưng cô chỉ về nhà ngủ mấy tiếng lại bị Nam Cung Thần Võ gọi điện đến điên cuồng thúc giục cô đến tập đoàn, muốn cô giúp anh ta phân tích đồ phổ gien.

Cô đành phải mở to một đôi mắt đầy tơ máu, lên xe phóng tới tập đoàn, cả người lâng lâng lão đảo vào phòng thí nghiệm.

Thực sự, cô càng lúc càng cảm thấy Nam Cung Thần Võ cố ý làm khó cô đến chết.

“Tôi muốn cô phân tích đồ phổ gien của tôi, Cao Lục, mỗi ngày đều phải làm một lần.” Nam Cung Thần Võ nhẹ nhàng khoan khoái, thần thái sáng láng ở phòng thí nghiệm chờ cô.

“Hả?” Cô kinh ngạc trừng mắt nhìn anh.

“Thế nào, cô còn chưa ngủ tỉnh à?” Anh châm chọc nhìn mái tóc ngắn bù xù của cô, còn có hai mắt sưng vù, âm thầm cười lạnh.

Kỳ thực, về sau anh phát hiện anh có thể tự sửa lại bộ dụng cụ kia, nhưng ai bảo cô lảm miêng, đã có sức nói lung tung thì anh sẽ khiến cho cô mệt đến không nói ra lời.

“Nhưng..... Phân tích đồ phổ gien phải dùng máy tính trong phòng nghiên cứu của tôi.....” Bởi vì quá mệt mỏi, cô phản ứng có chút chậm chạp.

“Vậy cô chuyển máy tính đó đến đây.”

“Hả?” Cô lại dừng một chút.

Anh nhìn cô lơ mơ, có chút không kiên nhẫn nhíu mày, lạnh lùng trách: “Hả cái gì mà hả?! Mới sáng sớm sao cô đã lười nhác ủ rũ như vậy, còn chưa tỉnh ngủ sao?”

Hai ngày chỉ ngủ năm tiếng, có thể không ủ rũ sao?

Cô lén trừng anh một cái, nói thầm trong lòng, dụi dụi mắt, cố gắng tỉnh táo lại nói: “Anh nói..... Muốn tôi chuyển máy tính của tôi đến đây?”

“Đúng.”

“Sao có thể thế được? Đó là máy tính chuyên dụng của phòng nghiên cứu của tôi, không thể chuyển tới được. Hơn nữa, đó là đồ cá nhân, trước mắt đã xin độc quyền. Nếu anh muốn làm phân tích, phải đến phòng nghiên cứu của tôi làm.” Bởi vì tinh thần cô không tốt, giọng điệu cũng trở nên khó chịu.

“À? Được rồi! Vậy lập tức đến phòng nghiên cứu của cô làm.” Anh nói thẳng.

“Hả?” Cô sửng sốt.

Lại hả? Người phụ nữ này có khi thực sự làm cho người ta muốn gõ đầu cô.

Thấy khuôn mặt tuấn tú của anh bắt đầu nhăn lại, cô mới vội vàng hỏi: “Anh muốn đến phòng nghiên cứu của ta? Bây giờ?”

“Đúng, ngay bây giờ.” Anh tức giận nói.

“Không thể..... Ngày mai không được sao?” Khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ.

“Không được.”

“Nhưng..... đồ phở gien muốn làm lúc nào cũng được.....” Cô thật sự muốn tranh thủ cho mình một ngày về nhà đánh một giấc đã đời.

“Nhưng tôi rất bận, tôi chỉ có bây giờ là rảnh.” Anh lạnh lùng nhìn cô chăm chăm.

Biến trở về bộ dáng người lớn đã năm ngày, trong lòng anh cũng đã yên tâm hơn nhiều. Bộ dụng cụ chữa trị kia giờ không còn là quan trọng nhất, hiện tại anh gấp rút muốn biết bộ dáng này có thể tiếp tục ổn định nữa hay không.

Hơn nữa, trước khi anh xác định anh đã khôi phục bình thường, anh cũng không muốn cho Phương Dạ Bạch hoặc Nhậm Hiểu Niên biết chuyện này.

Nếu có thể tự mình tìm được bí mật về “Kế hoạch Thủ tuế”, vậy anh cần gì phải chia sẻ cùng người khác?

Đặc biệt, không muốn chia sẻ cùng thằng nhóc Phương Dạ Bạch kia.

Cao Lục bất đắc dĩ thở dài, chỉ có thể thuận theo ý của anh, gật đầu nói: “Được rồi! Bây giờ anh muốn làm, vậy đi thôi! Xe của tôi ở.....”

“Tôi đã gọi Khốc Khắc lái xe, cô đi xe của tôi đi!” Anh chủ động nói, xoay người bước đi.

“Nhưng..... Như vậy tôi không tiện.....” Cô nhú mào đuổi theo.

“Làm sao có thể không tiện? Khi tôi về tập đoàn có thể lại chở cô về đi làm.” Anh quay đầu liếc cô một cái.

Quay về đi làm? Cô hoảng hốt, vội la lên: “Nhưng hôm nay tôi đã xin nghỉ phép.....”

“Cô còn có rất nhiều việc phải làm, sao có thể xin nghỉ phép? Bác bỏ.” Anh cười lạnh, nhanh chóng tránh ra.

Cô trừng mắt nhìn gáy anh, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Người này, muốn cô không sống yên, phải không?

Khốn kiếp!

Nhưng cô chỉ dám mắng trộm ở trong lòng, vẫn ngoan ngoãn lên xe riêng của anh.

Đọc theo đường đi, cô vì mệt mỏi mà không ngừng ngáp, mí mắt nặng trĩu, còn phải cố gắng chống đỡ, trả lời một đồng vấn đề của Nam Cung Thần Võ.

“Cô nghiên cứu đồ phổ gien đã bao lâu rồi?”

“Ba năm.....”

“Ba năm có thể tìm ra đồ phổ gien trẻ của con người? Rất lợi hại!”

Hừ hừ, thằng nhóc thối tha, bây giờ mới biết được sự lợi hại của chị đây à.

Cô rất muốn lớn tiếng cãi lại, nhưng bây giờ cô mệt đến nỗi không còn sức mở miệng.

“Đồ phổ gien của mỗi người không giống nhau sao?”

“Đúng vậy.....” Cô che miệng ngáp một cái rõ to.

“Dựa vào đồ phổ gien có thể biết được tuổi của người đó không?” Anh lại hỏi.

“Đương nhiên có thể, hơn nữa còn vô cùng chính xác, thậm chí còn có thể dựa theo đồ phổ mà biết được tình trạng thân thể của người đó.” Chết mất thôi, chiếc xe hơi cao cấp này sao ghế ngồi lại thoải mái như vậy?

Thoải mái đến mức cô sắp không cưỡng lại được.....

“Như vậy, cô có thể dựa vào gien khổng chế tuổi của người đó sao?” Anh rất hiếu kỳ.

“Ừ.....” Cô khẽ đáp, nhưng đôi mắt đã nhắm tịt lại rồi.

“Thực sự có thể?” Anh vui mừng quay đầu nhìn cô, lại phát hiện cô đã tiến vào trạng thái nửa mơ, căn bản không nghe anh đang nói cái gì.

“Có thể.....” Cô lẩm bẩm mơ mơ màng màng đáp lại, không đến một giây sau thì bất tỉnh nhân sự.

Người phụ nữ này lại dám ngủ mất!

Nam Cung Thần Võ tức giận trừng mắt nhìn cô, khẽ gọi: “Này, Cao Lục! Cao Lục!”

Cô không đáp lại, chỉ có khóe miệng hơi nhếch phát ra tiếng phù phù khe khe.

Anh quả thực bị đánh bại, ai đời có loại phụ nữ nào ngủ trên xe đàn ông còn khẽ ngáy?

Thực chịu không nổi, sớm biết thế đã bảo cô tự đi mà lái xe.

Âm thầm trốn tránh mắt, anh dặn lái xe đi nhanh một chút, nhưng vừa vặn rẽ ngoặt một cái, cô thuận thế ngã về phía anh, đầu dựa vào vai anh.

“Chậc!” Anh lập tức ghét bỏ đẩy cô ra.

Cô đổ người sang bên kia, đầu đập vào cửa kính xe, cộp một tiếng rất lớn, kính trên mũi còn rơi xuống, nhưng cô nhưng vẫn hồn nhiên ngủ say như con heo.

Như vậy mà còn ngủ được?

Anh trở mắt lấy làm ngạc nhiên, tức mà không có chỗ xả, đành phải giúp cô nhặt kính lên, lúc này mới phát hiện kính này không có độ.

“Không có việc gì đeo kính để làm gì? Ngại mình chưa đủ già sao?” Anh lạnh lùng hừ một tiếng, nhìn cô.

Trên tư liệu, Cao Lục đã hai mươi chín tuổi, là bà già còn lớn hơn anh hai tuổi. Anh chưa từng cần thận chú ý diện mạo của cô, chỉ cảm thấy cô rất nhỏ, ngũ quan cũng thực bình thường.

Nhưng bây giờ nhìn kỹ, bộ dạng cũng khá xinh đẹp, hơn nữa nhìn qua còn trẻ hơn tuổi thực, nhất là khuôn mặt nhỏ nhắn cùng mái tóc ngắn hơi xoắn. Người không biết có lẽ sẽ cho rằng cô mới hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi.

“Người như thế nói là giáo sư nghiên cứu cứu gien ở đại học? Ai sẽ tin chứ?” Anh khinh thường hừ một tiếng, nhét kính vào túi của cô, sau đó giống như trốn ôn thần, dịch người cách xa cô.

Cao Lục ngủ cho đến tận phòng nghiên cứu ở trường học. Khi cô bị người ta lay mới giật mình thấy bản thân ngủ như chết, hơn nữa khóe miệng còn có một vệt nước miếng.....

My god.....

Cô quả thực muốn đâm đầu chết luôn.

Nhìn lại vẻ mặt châm chọc khinh miệt của Nam Cung Thần Võ, cô càng thêm ảo não.

“Ngủ đã chưa? Tiến sĩ Cao.” Anh còn cố ý hỏi.

Cô không dám đáp, vừa lau miệng vừa vội vàng đi vào phòng nghiên cứu.

Nghiên cứu sinh và trợ lý ở phòng nghiên cứu nhìn cô cùng một người đàn ông cao gầy đẹp trai đi vào đều kinh ngạc không thôi, một nam nghiên cứu sinh trong đó còn cười chế nhạo: “Oa! Giáo sư, cô có người yêu đẹp trai như vậy từ bao giờ thế?”

Cao Lục giận dữ trừng mắt nhìn anh ta một cái, trách mắng: “Đừng nói lung tung, Micheal, đây là tổng giám đốc tập đoàn Nam Cung – Nam Cung tiên sinh.....”

“À à, ra là ông chủ tập đoàn thuốc Nam Cung.” Micheal tròn hai mắt.

“Oa! Tôi cho rằng ông chủ tập đoàn là một lão già, không ngờ lại trẻ trung đẹp trai như vậy!” Trợ lý Susie xán đến, không ngừng đánh giá Nam Cung Thần Võ.

“Giáo sư, thì ra cô lựa chọn đến tập đoàn Nam Cung làm cố vấn là có mục đích.....” Một nữ nghiên cứu sinh người phương Đông khác nháy mắt với cô.

Cô vừa hoảng vừa xấu hổ, vội vàng hô to: “Được rồi được rồi, mọi người đừng bất lịch sự như vậy, Nam Cung tiên sinh tới để kiểm tra đo

lường đồ phổ gen, mau chuẩn bị.”

Nam Cung Thần Võ thấy cô bị một đám học sinh và trợ lý trêu đùa không biết lớn nhỏ, lại càng khinh thường quyền uy của cô.

Người phụ nữ này vốn không quản lý được phòng nghiên cứu, không có đáng về giáo sư gì hết.

Nhưng suy nghĩ này nhanh chóng thay đổi, khi bắt đầu kiểm tra đo lường, không khí thoải mái trong phòng nghiên cứu đột nhiên trở nên nghiêm túc. Mọi người thu hồi vẻ cười cợt, tập trung vào máy tính và dụng cụ thao tác. Dưới chỉ thị của Cao Lục, những thành viên vừa rồi còn bông đùa bông chốc trở thành một tổ vô cùng chuyên nghiệp.

Mà người khiến người ta chú ý nhất trong đó chính là Cao Lục.

Cô là linh hồn của toàn đội, giờ phút này hoàn toàn không nhìn ra cô chính là cô gái ngu ngốc đi đường thì té ngã, đập đầu vào cửa, còn ngủ gà ngủ gật tới chảy nước miếng.

Cả người cô trở nên rục rỡ, thành thực ổn trọng, trở nên nhanh nhạy linh hoạt, cũng trở nên thông minh tự tin hơn –

“Đồ phổ lượng hóa gien lần trước làm xong chưa?” Cô hỏi.

“Vâng, đã hoàn thành.”

“Vậy bản phân tích lão hóa gien người đâu?”

“Cũng đã ok.”

“Được, đưa đồ phổ vào file, bây giờ tôi muốn lấy mẫu một lần nữa.”

Nói rõ xong, Cao Lục đi về phía anh, cầm kéo trong tay.

“Tôi phải lấy tóc của anh để phân tích ADN, rồi dùng chip trong máy tính của tôi quét một lượt. Đến lúc đó chúng ta sẽ có những số liệu cụ thể về tỉ lệ vật chất trong tế bào gien của anh.”

Anh gật đầu, ngồi xuống.

Cô đến gần anh, cúi đầu cẩn thận cắt mấy sợi tóc.

“Phân tích đồ phổ sẽ mất vài tiếng, anh có thể chờ không?” Cô vừa cắt vừa hỏi.

“Đương nhiên, hôm nay tôi muốn thấy kết quả phân tích.” Anh ngẩng đầu nhìn cô chăm chăm, nghiêm túc nói.

“Thực ra người bình thường không cần phân tích cái này, chúng tôi chủ yếu phân tích đồ phổ xem tế bào có bị lão hóa hay không.....”

“Tôi muốn biết chính là điều này.” Anh hừ lạnh.

“Anh mới hai mươi bảy tuổi, còn rất trẻ, sao lại lo lắng bị lão hóa?” Cô chế nhạo anh.

“Tôi chỉ sợ tôi quá trẻ.” Anh nheo mắt lại, tự giễu.

“Phụt!” Cô nhin không được cười ra tiếng. “Nào có ai lo lắng cái này chứ?”

Anh trừng cô một cái.

Cô vội ngậm miệng, đang định buông tay, lại mơ hồ cảm thấy thân thể anh hơi nóng, vì thế vươn tay trực sờ lên trán anh, ngạc nhiên nói: “Ồ? Nhiệt độ cơ thể anh hơi cao đó, tổng giám đốc.”

“Vậy sao?” Anh rùng mình, sắc mặt khê biến.

“Hình như vậy..... Anh bị cảm sao?” Cô nói xong đột nhiên ghé sát vào, dùng chính trán cô chạm vào trán anh.

Anh ngẩn ngơ, lập tức dùng sức đẩy cô ra. “Cô đang làm gì vậy?”

Cô lùi về phía sau một bước, ngẩn ngơ nói: “Tôi? Tôi chỉ đang đo nhiệt độ cơ thể anh.....”

“Có ai đo như vậy sao?” Anh tức giận nói.

“Nam Cung tiên sinh, anh đừng để ý, giáo sư của chúng tôi đều đo nhiệt độ cơ thể người khác như vậy.”

Susie cười ra tiếng.

“Đúng vậy! Cô ấy không biết làm như vậy sẽ khiến người khác cảm thấy đó là quấy rối.” Michael cười nói.

“Đấy không phải quấy rối. Trước kia mẹ tôi đều giúp tôi đo như vậy!” Cao Lục lập tức biện minh cho mình.

Nam Cung Thần Võ không vui đứng lên, trừng mắt nhìn cô.

“Về sau, không có sự cho phép của tôi không được tùy tiện chạm vào tôi.”

Cao Lục tức giận lắc đầu, nói: “Biết rồi, biết rồi, sau này sẽ không chạm vào anh nữa.” Thối, cũng đâu phải nạm vàng mạ bạc, sao lại sợ người ta chạm vào?

Cô ở trong lòng nhắc đi nhắc lại, xoay người nói: “Micheal, giúp anh ấy đo nhiệt độ cơ thể.”

Micheal cầm nhiệt kế đến, Nam Cung Thần Võ lại cầm lấy nhiệt kế, lạnh mặt nói: “Tôi tự đo.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều cảm thấy vị thiếu gia này cá tính thật sự là cỡ quái cao ngạo.

Nam Cung Thần Vô tự đo xong, phát hiện nhiệt độ cơ thể mình là ba mươi tám độ chín, khuôn mặt tuấn tú đột nhiên cứng lại, lập tức lấy đầu ngón tay ấn lên mạch ở cổ tay. Nhưng vào lúc này, trái tim anh lại nhói lên, đau đến mức anh hừ nhẹ một tiếng, ngã ngối xuống ghế tựa.

“Tổng giám đốc!” Cao Lục phát hoảng vội hô.

“Tôi không sao..... A!” Anh mới nói mấy chữ, xoay người đã thấy đau đớn càng mãnh liệt hơn đột nhiên ập đến trái tim anh, anh đau đớn ôm ngực, đổ sập về phía trước.

“A?” Cao Lục vội vàng đỡ lấy anh, kinh ngạc khẽ kêu: “Anh làm sao vậy?”

Anh hoảng sợ mở to mắt, cả người run rẩy.

Đây là..... tình huống này chẳng lẽ là..... chẳng lẽ là.....

“Ôi trời! Anh ấy không ổn, Susie, mau gọi xe cứu thương!” Cao Lục quay đầu quát.

“Không..... Khốc Khắc..... Gọi anh ta.....” Anh đau đớn nói, run tay rút di động ra.

Cao Lục cầm lấy di động, vội gọi cho Khốc Khắc. Không đến một phút, Khốc Khắc ở lại trông xe đã lao vào như tên bắn. Vừa thấy Nam Cung Thần Vô cuộn tròn ngã xuống đất, sắc mặt chợt thay đổi.

“Thiếu gia!” Khốc Khắc đi về phía anh, hoảng sợ gầm nhẹ.

“Khốc..... Khắc..... Đưa tôi..... Đi..... Mau.....” Nam Cung Thần Vô đau đến trắng bệch cả mặt, mồ hôi ròng ròng, yếu ớt nói.

“Vâng.” Khốc Khắc cũng run sợ, khiêng anh lên.

“Đợi chút, anh ấy như thế phải đưa đi bệnh viện –” Cao Lục vội la lên.

“Không cần.” Khốc Khắc lạnh lùng bỏ lại những lời này, lo lắng lao ra khỏi phòng nghiên cứu.

Cao Lục và những người khác đều hóa đá tại chỗ, ngăn cả người.

“Giáo sư, tên kia có bệnh à?” Micheal thì thào hỏi.

“Anh ta nhìn như sắp chết.....” Susie cũng bổ sung một câu.

Cao Lục càng nghĩ càng bất an, vì thế cầm túi xách, quyết định cũng về tập đoàn nhìn xem.

Nam Cung Thần Võ tuy rằng không phải người tốt, nhưng cô cũng không hy vọng anh còn trẻ đã chết yếu.

Cao Lục liên tục hai ngày không thấy Nam Cung Thần Võ, nói thực cô có chút lo lắng. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

') ; } (function () { var d = new Date () ; document. write ('') ; }) () ;

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 5

Ngày đó cô tìm về tập đoàn thuốc, lại không thấy Nam Cung Thần Võ, không ai biết anh ta và Khốc Khắc đi đâu, dường như cũng không để ý chút nào đến sự biến mất của hai người họ. Nhân viên phòng nghiên cứu vẫn làm việc, vẫn thí nghiệm, không ai hưởng ứng hoặc giải thích cho nghi ngờ và hoang mang của cô.

Hỏi tiến sĩ trong trung tâm nghiên cứu, bọn họ chỉ nhàn nhạt nói cho cô, Nam Cung Thần Võ thường xuyên không ở đây, không có gì phải tò mò, hơn nữa cho dù anh không ở đây, mọi người vẫn chuyên tâm làm việc.

Thật ra cô cũng biết, Nam Cung Thần Võ không ở đây ngược lại cô càng thoải mái, nhưng hôm đó dáng vẻ anh vội vàng rời đi luôn làm người ta lo lắng.

Thằng nhóc kia chẳng lẽ bị bệnh nằm viện sao?

Cô ngồi trước bàn mình, nhìn báo cáo đồ phổ gien làm cho anh, lông mày dần nhíu lại.

Đồ phổ gien của Nam Cung Thần Võ biến đổi rất lớn, liên tục đo vài lần mới xuất hiện đồ phổ hai mươi bảy tuổi bình thường. Micheal làm đến phát mệt, luôn miệng hô máy tính hỏng rồi, nhưng cô lại cảm thấy, có lẽ tế bào của Nam Cung Thần Võ có chút vấn đề.

Nhưng trị số đo lường tế bào lại trẻ hơn tuổi, đây là vấn đề gì? Có lẽ Nam Cung Thần Võ chăm sóc cơ thể rất tốt.....

Chẳng lẽ người chăm sóc cơ thể rất tốt, sẽ đau đến mức như sắp bị sốc sao?

Cô càng nghĩ càng lo, cũng càng nghĩ càng thấy lạ.

Chẳng lẽ là..... Bộ dụng cụ bắn laser kia đã ảnh hưởng gì đến anh sao?

Nhưng càng kỳ lạ hơn là nội bộ tập đoàn thuốc không hề truyền ra bất cứ tin tức anh không khỏe nào, tất cả thoạt nhìn đều rất bình thường, mọi người vẫn làm chuyện của mình, không hề có động tĩnh gì.

Cả một ngày, cô đều bất an, đến tận lúc tan làm, cô vẫn cân nhắc có nên đưa bản báo cáo đồ phổ gien này cho thư ký Hàn Đan chuyển đến Nam Cung Thần Võ hay không, tiện hỏi thăm chút tình hình của anh ta.

Nhưng do dự rất lâu, cuối cùng vẫn bỏ cuộc, tùy tiện hỏi đông hỏi tây, làm không tốt lại chọc vị đại thiếu gia mất hứng. Bản báo cáo này sẽ chờ khi nào anh ta xuất hiện rồi đưa cho anh là được rồi.

Dù sao, có lẽ anh ta cũng không sao, chỉ có cô lo lắng vợ vẫn thôi.

Tâm trạng hơi thả lỏng, cô mới giật mình nhận ra đã muộn, vì thế lấy cặp da vội vàng ra khỏi tầng hai bộ phận nghiên cứu.

Đi đến đại sảnh, bước ra thang máy, vừa ngừng đầu, cô không khỏi ngần ra.

Cậu bé kia lại đang đứng trước mắt cô!

Hai tay cậu bé cầm trong túi, khuôn mặt nhỏ đen kịt, nhìn cô chăm chăm.

“Ồ, bé con, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Cô cười chào hỏi.

Nhưng cậu bé đáp lại cô bằng đôi mắt trợn trắng, chẳng nói gì, vòng qua cô, đi thẳng vào thang máy.

“A, chờ một chút, bé con.....” Cô vội vã xoay người giữ cửa thang máy.

“Anh của cháu không sao chứ?” Cô hỏi.

Lông mày của cậu bé nhíu lại, khẩu khí rất kém: “Cô hỏi cái này làm gì?”

“Hôm đó anh ta đột nhiên ngã trong phòng nghiên cứu của cô, nhìn có vẻ rất không ổn..... Anh ta có đến bệnh viện không?” Cô lại hỏi.

“Chuyện này liên quan gì đến cô?” Cậu bé hừ lạnh.

Thái độ của tiểu quý này không tốt nhé! Còn nhỏ đã không biết lễ phép, lớn lên chắc chắn sẽ giống ông anh trai nó.

Cô âm thầm lăm lăm, lập tức nói: “Cô chỉ lo tế bào của anh ấy có vấn đề, anh ta ở phòng nghiên cứu của cô làm một đợt kiểm tra.....”

“Kiểm tra đồ phổ gien xong rồi sao? Có vấn đề gì?” Khuôn mặt nhỏ của cậu bé hơi thay đổi.

Ờ? Cậu bé này sao biết anh mình làm kiểm tra đồ phổ gien? Chẳng lẽ Nam Cung Thần Võ nói cho em anh ta biết?

Cô hơi sững sốt, cậu bé lại giục: “Nói đi! Có vấn đề gì?”

“Chính là hơi kỳ lạ.....” Cô còn chưa nói xong, cậu bé đã lập tức cắt lời cô.

“Báo cáo đâu?”

“Báo cáo? Báo cáo ở trong cặp da của cô.” Cô nói.

“Để tôi xem.” Cậu vươn tay.

Cuối cùng cô không tìm chế được, trực tiếp đập vào cái tay nhỏ bé của cậu, nói: “Trẻ con thì đọc báo cáo gì, cháu xem không hiểu đâu.”

Cậu bé ngớ ra.

“Chờ anh cháu trở lại, cô sẽ trực tiếp đưa cho anh ta.”

“Trong thời gian ngắn anh ấy sẽ không về đâu.” Cậu bé hừ nói.

“Hả? Vì sao? Chẳng lẽ anh ta thực sự bị bệnh?” Cô kinh hãi.

“Anh ấy không sao, chỉ là bận nhiều việc, xuất ngoại rồi.”

“Xuất ngoại?” Cô kinh ngạc mãi. Còn có thể xuất ngoại? Nói như vậy, Nam Cung Thần Võ thực sự rất khỏe? Không bệnh?

“Đúng, anh ấy xuất ngoại, cho nên tôi xem báo cáo cho anh ấy là được, đưa tôi đi.” Cậu bước tới một bước, lại vươn tay.

Cô bật cười ha hả, chẳng những không đưa cho cậu, ngược lại còn vò rối tóc cậu, nói: “Cháu tiểu quý này, đừng làm loạn, không nên đi loanh quanh vào lúc muộn thế này, mau về nhà đi thôi!”

Cậu không vui bắt lấy cổ tay cô, lạnh lùng gạt bỏ: “Này, không được sự cho phép của tôi, không được tùy tiện chạm vào tôi!”

Cô bị hành động và khẩu khí như ông cụ non của cậu làm cho ngẩn ngơ, nhưng lại lập tức cười to ra tiếng.

“Phụt..... Ha ha..... Quả nhiên là anh em, hai người lại còn nói y hệt nhau..... Ai, nhưng nhìn kỹ, cháu và anh cháu thật đúng là có vẻ giống nhau.....” Cô vừa nói vừa nhìn mặt cậu.

Khuôn mặt nhỏ của cậu giật một cái, hất bỏ tay cô ra, tức giận quát: “Đừng có nói lung tung.”

“Này, anh em giống nhau là chuyện bình thường, tức cái gì?” Cô hé miệng cười cười, tiếp theo xoay người đi ra cửa lớn. “Được rồi, cô đói rồi, muốn đi mua ít đồ ăn, không tám chuyện với cháu nữa, bye!”

“Đợi chút, Cao Lục.....” Cậu bé đuổi theo ra thang máy.

Nghe thấy cậu gọi thẳng tên cô, cô có chút không vui quay đầu chỉ ra chỗ sai: “Cháu nên gọi là cô, tiểu quý.”

“Cô cũng đừng gọi tôi là tiểu quý.” Anh đuổi kịp cô, đi ra cửa lớn cao ốc văn phòng.

“Nếu không cháu tên là gì?” Cô liếc nhìn anh.

“Tiểu Võ.”

“Tiểu Võ? A a, anh cháu tên Thần Võ, cháu là Tiểu Võ!” Cô đi đến bãi đỗ xe, phát hiện ra cậu cũng đi theo, không khỏi ngạc nhiên nói: “Cháu đi theo cô làm gì? Tiểu Võ.”

“Tôi cũng đói bụng, cô đưa tôi đi ăn tối.”

“Hả? Vì sao cô phải chở cháu đi ăn? Cháu có thể về nhà ăn mà.” Cô sừng sốt.

“Hôm nay tôi muốn ăn bên ngoài.”

“VẬY..... Nên bảo người nhà cháu đưa cháu đi ăn.....”

“Đừng lái nhái được không? Tôi có thể mời.” Anh lờm cô.

“Cháu mời? Cháu có tiền sao?” Cô suýt chút nữa thì cười ngất, một tiểu quỳ bảy tuổi nói muốn mời khách, ha!

Anh lấy từ trong túi ra một cái ví da, ném cho cô.

Cô đón được, tò mò mở ra nhìn, bên trong lại có một đồng tiền mặt!

“Oa! Một đứa trẻ như cháu sao lại mang trên người nhiều tiền như vậy?” Cô kinh hãi hô.

Cậu không đáp lại nói: “Tôi đã cả ngày chưa ăn gì, cô cùng tôi đi ăn, tiện nói cho tôi biết của tôi..... Không, là tình hình đồ phổ giện của anh tôi.”

“Nhưng mà.....” Chở thằng bé ra ngoài ăn tức là còn phải đưa thằng bé về nhà nữa đúng không? Thật phiền nha.

“Nhanh chút, rất lạnh đấy.” Khuôn mặt nhỏ của cậu nhăn lại thúc giục.

Cô chịu, đành phải đến chỗ để xe, mở cửa xe, để cậu lên xe, cũng trả ví lại cho cậu.

“Cháu cất ví kỹ đi, về sau đừng mang theo người nhiều tiền như vậy, rất nguy hiểm, chờ lát nữa cô trả tiền cho, biết chưa?” Cô khởi động xe, nói với cậu.

“Chắc không? Tôi muốn ăn gì cũng được sao?” Anh nhìn cô chăm chú.

“Đương nhiên.”

“Cô đừng hối hận đấy.” Cậu nói xong khước miệng xấu xa giương lên.

“Yên tâm, mời thì có gì phải hối hận, chúng ta đi thôi.” Cô cười cười, lái xe ra khỏi tập đoàn thuốc Nam Cung, đi vào nội thành.

Cao Lục hối hận.

Hối hận nói câu mời khách ngu xuẩn này.

Nhóc con đáng chết kia lại dẫn cô đến một nhà hàng đắt nhất trong thành phố, vừa vào cửa cô đã cảm thấy dấu hiệu không ổn, nhìn giá tiền trên thực đơn cao đến mức làm người ta rớt cằm liền há hốc mồm.

Ăn một bữa này tốn mất một tuần tiền lương của cô.....

Mẹ ơi! Thế này ai mà ăn ngon được chứ?

Tiểu quỷ này căn bản là cố ý! Đáng ghét!

Nam Cung Thần Vô đặc ý ngồi nhìn Cao Lục đối diện anh mặt xanh mét kinh ngạc chờ ra, đột nhiên cảm thấy tâm trạng cực tốt, những buồn bực oán hận đau khổ và tra tấn rồi rằm hai ngày gần đây đột nhiên giảm đi rất nhiều.

Cũng hơi thả lỏng rồi.

Ngày đó, lúc anh đau đớn khóc thét biến trở về thân hình bảy tuổi, anh dường như phát điên.

Chỉ có sáu ngày!

Anh trở lại tuổi hai mươi bảy chỉ được sáu ngày ngắn ngủn, nhanh đến mức anh còn chưa hoàn toàn quen với cơ thể trưởng thành, đã hoàn đồng lại thành một đứa trẻ bảy tuổi.

Trong nháy mắt kia, anh vừa tức vừa hận, vừa sợ vừa e ngại. Đêm hôm đó, anh điên lên lao vào phòng thí nghiệm, muốn dùng ánh sáng của bộ

dụng cụ kia quét bẩn vào anh một lần nữa, nhưng dù anh có thao tác thế nào cũng không dùng được!

Anh tức giận suýt chút nữa đã đập tan bộ dụng cụ kia, nhưng Khốc Khắc ngăn anh lại, cũng buộc anh về nhà.

“Đừng nóng vội, thiếu gia, anh có thể lớn lên, chứng tỏ bộ dụng cụ còn có thể dùng được, đập vỡ nó thì thật sự chẳng còn gì nữa.”

Khốc Khắc đã gọi lý trí của anh trở về, nhưng anh vẫn cần một ngày một đêm để bình ổn sự không cam lòng và cơn tức giận trong ngực.

Đúng, anh không nên rối loạn, lần này đã có thể lớn lên, vậy, chỉ cần theo quá trình này tìm ra mấu chốt là được.

Anh nhất định sẽ tìm được, không thể không tìm được.

Vì thế, đêm nay anh thừa dịp mọi người đều tan tầm, phòng nghiên cứu cũng trống hoắc, một mình vào phòng thí nghiệm muốn phân tích các số liệu kiểm tra cơ thể anh trong sáu ngày này, đúng lúc gặp Cao Lục ngay trước thang máy.

Nói thật, anh thực sự không muốn gặp cô, càng không có lòng để ý đến cô, nhưng cô nói đề phổ gien của anh có chút vấn đề, khiến anh tò mò.

Sẽ có vấn đề gì? Anh vội vã muốn biết, nhưng cô lại không cho anh xem.

Cô gái này còn coi anh như một thằng nhóc, cho rằng không hiểu gì!

Tốt, cô đã xem nhẹ anh, lại tự cho mình là “Cô”, vậy anh cũng nhân cơ hội chinh cô.

“Này, Tiểu Võ..... Cháu thực sự muốn ăn cái này à?” Cao Lục lấy thực đơn che miệng, hạ giọng, một mặt khó xử nhìn cậu chăm chú, cố ý dùng

tiếng Trung bồi bàn nghe không hiểu hỏi.

“Đúng vậy, tôi muốn ăn cái này.” Anh thầm buồn cười, chỉ vào món đắt nhất. Anh tin mặt cô nhất định sẽ biến thành màu xanh giống tên cô.

Cao Lục ngẩn ngơ, mặt thực sự tái đi.

“Phần ăn này cháu ăn không hết!” Cô nhắc nhở.

“Ăn không hết thì thôi.” Anh nhún vai.

“Hả?” Cô trợn mắt, tức giận. Nhóc con lãng phí!

“Sao vậy? Cô không có đủ tiền sao? Nếu cô không trả nổi, vậy để tôi mời cô là được rồi.” Anh cố ý lấy ví ra, nói to bằng tiếng Anh.

Cô hoảng hốt, mắt mặt nhìn những ánh mắt từ bốn phía xung quanh bắn tới, lại ngẩng đầu nhìn bồi bàn vẻ mặt kỳ dị đứng bên, vội la lên: “Cháu cháu cháu..... Đang nói linh tinh gì thế? Ai nói cô không trả nổi? Cô..... Có thể tín dụng.....”

“À, vậy là tốt rồi, cô cũng chọn món nhanh lên! Tôi đói rồi.” Anh cười trộm trong lòng.

Cô đành phải ảo não chỉ vào món có giá thấp nhất, tim lặng lẽ chảy máu, cũng bí mật mắng nhà hàng cao cấp này vì sao không giới hạn trẻ con vào.

Sau khi món ăn được đưa lên, cô đau lòng suýt nữa ăn không vào, nhà hàng Michelin mấy sao gì chứ, trong ý nghĩ của cô, còn thua xa một bát mì ăn liền từ Đài Loan.

Nhưng Nam Cung Thần Võ ăn rất ngon, có thể là vì tâm trạng tốt hơn nhiều, dạ dày trống không hai ngày cũng thức tỉnh, có thức ăn ngon lót bụng, tinh thần cũng phấn chấn hơn không ít.

Đương nhiên, nhìn biểu cảm như bị ăn cướp của Cao Lục, anh càng thấy thú vị hơn.

Không biết sao, gần đây bắt nạt cô dường như thành niềm vui thú duy nhất của anh.

Cao Lục luôn luôn trừng mắt nhìn cậu, vốn còn đầy bụng oán giận, nhưng mà, cô đột nhiên phát hiện ra tướng ăn của cậu rất tao nhã, cách cầm dao nĩa đúng chuẩn, với tư thế cắt thịt vô cùng hợp lễ nghi, hoàn toàn không giống đứa trẻ bảy tuổi.

Quả nhiên thiếu gia nhà có tiền khác hẳn một đứa trẻ bình thường!

Nhưng..... Có khi Tiểu Võ này thật sự trưởng thành quá sớm, giọng điệu nói chuyện, biểu cảm, động tác..... Đều khiến người ta có ảo giác cậu thật sự là một người lớn.....

Cô vừa há to miệng cắn thịt, vừa ngạc nhiên nghĩ.

“Cô nói, của tôi..... Đồ phổ giên của anh tôi có vấn đề gì sao?” Nam Cung Thần Võ cố gắng làm như lơ đãng dẫn vào chủ đề.

“Hả?” Cô lấy lại tinh thần, mới nói: “Đồ phổ giên của tổng giám đốc? Nói có vấn đề cũng không hẳn, chính là vài lần phân tích giên, số liệu đồ phổ xuất hiện đều rất trẻ.”

“Rất trẻ?” Lòng mày anh nhú lại.

“Ừ, căn cứ theo máy tính phân tích, có khi sẽ hiện ra đồ phổ dưới mười tuổi, hơn nữa có vài lần, Micheal ở phòng nghiên cứu còn nói máy tính hỏng rồi, nhưng cô đoán là, có thể là do lần đấy anh cháu bị tia laser ở bộ dụng kia chiếu vào, tế bào bị ảnh hưởng.....” Cô trầm tư.

Dưới mười tuổi..... Lòng anh trầm xuống, đột nhiên không còn khẩu vị nữa.

Cho nên, trước mắt trạng thái tế bào của anh rất không ổn định sao?

“Nhưng đây chỉ là suy đoán của cô, về sau vẫn xuất hiện đồ phổ hai mươi bảy tuổi như bình thường, cho nên cô muốn in đồ phổ ra cho anh ấy xem.”

“Đồ phổ dưới mười tuổi cô còn giữ không?” Anh vội hỏi.

“Có, cô còn để trong máy tính ở phòng nghiên cứu.....” Cô gật gật đầu.

“Chờ chút rồi đi lấy đưa tôi xem, có lẽ có thể tìm được ít manh mối từ đấy.” Giọng anh run sợ nói.

Cô đang định gật đầu tiếp, bỗng chốc kinh ngạc sửng sốt.

Đợi chút, cô đang làm gì đây? Đối diện cô là một tiểu quý bảy tuổi đấy! Sao cô lại nói nghiêm túc với thằng bé chuyện đồ phổ được?

“Đưa cháu xem cái gì? Cháu xem không hiểu..... Ha! Chắc chắn cô đã mệt đến hồ đồ rồi, lại đi thảo luận chuyện này với cháu.” Cô nói xong còn làm ra vẻ xem thường.

“Cô đừng có khinh người, ai nói tôi không hiểu? Từ nhỏ tôi đã là thiên tài y học, anh tôi còn thường xuyên lấy một vài số liệu đưa tôi phân tích.” Khuôn mặt nhỏ của anh trầm xuống, lạnh lùng kháng nghị.

“Thật hay giả vậy? Cháu..... Là thiên tài y học” Cô không khỏi ngạc nhiên.

“Hừ, đương nhiên là thật, nói không chừng đi kiểm tra chỉ số thông minh, tôi còn thông minh hơn cô.” Anh cười lạnh.

Oa! Tiểu quý này lại dám kiêu ngạo như vậy, còn nụ cười lạnh hoàn toàn không hợp tuổi kia nữa.

“Trẻ con đừng cười như vậy, có thể xin cháu cười hồn nhiên một chút được không?” Cô không vui nói.

Bây giờ ngẫm lại, từ lần đầu tiên gặp mặt, cậu bé luôn mang theo cái kiểu ông cụ non, chẳng lẽ vì chỉ số thông minh cao sao?

“Bớt lắm lời đi, ăn nhanh, ăn xong đưa tôi đi nhìn đồ phố trong máy tính của cô, tiện kiểm tra cho tôi một chút.” Anh gõ gõ bàn, không kiên nhẫn nói. `var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after ('`

`); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) ();`

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 6

Đồ phở anh bảy tuổi không biết sẽ ra sao, có lẽ lấy bộ dáng như bây giờ của anh cũng nên đo.....

“Cháu cũng muốn do? Cháu mới bảy tuổi đo đồ phở làm gì.....” Cô nhúu mày, nói được một nửa, thoáng nhìn trong đĩa cậu bé còn hơn một nửa đồ ăn, ngần người. “O? Cháu không ăn nữa à?”

“Tôi không muốn ăn.” Anh uống một ngụm nước, đẩy đĩa sứ ra.

“Không được, quá lãng phí! Ăn hết cho cô!” Cô thở phì phì khẽ mắng.

“Không cần.”

“Tiểu quý này, một phần cơm này đắt chết người, sao cháu lại không ăn hết.....” Cô thật muốn đánh thẳng nhóc này.

“Sao nào? Cô tiếc à? Vậy cô ăn đi.” Anh cố ý đẩy đĩa về phía cô.

Cô trừng anh một cái, cầm lấy đĩa. Anh kinh ngạc một giây, nhanh chóng giữ chặt đĩa, nhúu mày nói: “Cô muốn ăn thật à?”

“Ăn chứ, cho dù no chết cũng không thể lãng phí.” Cô nói như thể muốn chiến đấu với đồ ăn trên bàn, ăn từng miếng từng miếng.

“Cô như vậy rất giống bà cô thô tục.” Anh hừ nói.

“Cháu như vậy mới giống thằng nhóc thô tục, rõ ràng rất ngây thơ, còn cứ cố giả làm người lớn.” Cô cũng hừ anh.

“Cô nói tôi ngây thơ?” Anh nhú mày.

“Đúng vậy, giống hệt như anh trai cháu, hai anh em đều là những thằng nhóc ngây thơ.” Cô lắc đầu.

“Anh tôi hai mươi bảy tuổi rồi! Sao có thể ngây thơ?” Anh lập tức kháng nghị cho mình.

“Hai mươi bảy tuổi thì sao nào? Cô không đắc tội với anh ta, mà anh ta lại luôn cố tình làm khó cô, tốt xấu gì cô cũng là cố vấn anh ta mời đến!” Nói đến Nam Cung Thần Võ, cô cũng ăn không vào nữa.

“Cô không biết cô đắc tội với anh ấy chỗ nào? Suy nghĩ kỹ lại xem! Nhất định là hành vi của cô có chỗ không đúng.”

Anh lạnh lùng vắn lại.

Làm hồng dụng cụ, tùy tiện phê bình anh, chỉ trích thí nghiệm của anh, cô còn dám nói không biết cô làm sai chỗ nào?

“Cô có nghĩ rồi, khả năng duy nhất chính là.....” Cô vừa nói vừa tới gần, hạ giọng nói: “Cô không cẩn thận nhìn thấy anh ta trần truồng!”

Anh sửng sờ, ngây ngẩn cả người.

“Nhưng cũng đâu phải cô cố ý, ngày đó là tự anh ta không biết sao lại cởi sạch quần áo trong phòng thí nghiệm.....”

Cô vừa nói vừa hoang mang nhìn anh, hỏi: “Ai, có phải anh cháu rất kỳ quái hay không, anh ta trước kia cũng thường như vậy sao? Vô duyên vô cớ cởi sạch quần áo?”

Anh á khẩu không trả lời được trừng mắt nhìn cô, lông mày bất giác nhướng lên, run rẩy.

Người phụ nữ này.....

“Cô thực sự rất vô tội, đúng không? Ngày đó thực sự bị anh ta hù chết, cô còn lo lắng thân thể anh ta không bình thường, mới vội vã xông vào, không cần thận nhìn sạch bách.” Nói xong, cô lại bất đắc dĩ thở dài.

“Cho nên, cô..... cô nhìn thấy hết rồi à?” Anh hoảng hốt, trở mắt trừng cô.

“Không, trên người anh ta còn có vài mảnh quần áo che những nơi quan trọng.....” Cô không cần thận hồi tưởng lại, thân thể Nam Cung Thần Võ trần trụi trắng nõn bỗng hiện lên trong đầu. Cô hoảng hốt, vội vàng làm bộ như không sao cả, lại nói tiếp: “À..... Cho dù nhìn thì cũng có gì hay chứ, chúng ta làm thí nghiệm trên cơ thể người, cô đã thấy cơ thể người nhiều rồi, không có gì phải ngạc nhiên.....”

“Vậy sao? Vậy cô còn hét lên làm gì?” Anh tức giận hỏi lại.

“Hả? Làm sao cháu biết cô có hét? Anh cháu..... Nói cho cháu à?” Cô hốt hoảng, mặt bất giác đỏ ửng.

“Hừ, anh ấy nói cô rất sợ, giống như chưa thấy đàn ông trần truồng bao giờ.” Anh hừ nói.

“Cô.....” Cô dừng lại. Cô đúng là chưa thấy đàn ông sống trần truồng!

Hử? Vẻ mặt đó của cô là gì? Anh hứng thú nghiên ngẫm, cố ý châm chọc hỏi: “Không thể nào? Cô cũng đã hai mươi chín tuổi rồi, chẳng lẽ còn chưa lên giường với đàn ông bao giờ à?”

Cô trợn mắt, mặt bỗng dựng đờ ửng, hoảng loạn khiến trách: “Cháu.....
Thằng nhóc này! Sao có thể hỏi..... Loại..... Loại chuyện của người lớn
này hả?”

Phản ứng của cô bỗng chốc làm cho anh muốn cười, không khỏi nheo
mắt lại, đùa cợt nói: “A a, thì ra cô thực sự chưa bao giờ có đàn ông!”

“Ai nói cô không có..... Được rồi, cô không có, vậy thì sao nào? Cô
bận muốn chết, không có thời gian để ý tới đám đàn ông ngu ngốc đó.” Cô
vốn không định thừa nhận, nhưng lại cảm thấy thừa nhận cũng sẽ không
mất miếng thịt nào, hưởng hồ, đây cũng không phải chuyện gì kinh hãi.

“Tôi thấy là không có đàn ông thích cô thì có?” Anh cười nhạt.

“Cái gì?”

“Bề ngoài thực bình thường, cá tính giống đồ ngu ngốc, đàn ông bình
thường tuyệt đối sẽ không thích cô.” Giọng điệu của anh chanh chua lại ác
độc.

“Thằng nhóc này.....” Tức giận trừng mắt nhìn anh.

“Cũng khó trách anh tôi nhìn cô không vừa mắt, anh ấy ghét nhất là loại
bình thường, ngu ngốc.” Tuy rằng anh nói như vậy, nhưng nhìn cô vừa tức
vừa há hốc mồm, khóe miệng nâng lên, bất giác nở nụ cười.

Lại còn nói cô là bình thường ngu ngốc?

Thằng nhóc chết tiệt này.

“Đủ rồi!” Cô bốc hỏa, tức giận dùng một tay kéo ghế dựa. “Tối nay cô
chịu đủ cháu rồi, đừng náo loạn nữa, đi, cô đưa cháu về nhà.”

“Này, tôi còn muốn đến tới phòng nghiên cứu xem đồ phổ.....” Anh
nhú mày.

“Cô còn lâu mới đưa cháu đi, cháu lập tức về nhà đi ngủ cho cô.” Cô cài cúc áo, thở phì phì cầm tay anh bước đi.

Không có việc gì mang thằng nhóc này đi ăn cơm làm gì cơ chứ? Tốn một đồng tiền còn bị thằng oắt con này chọc tức đến hộc máu.

“Tôi không về, Cao Lục, đưa tôi đi xem đồ phố.” Nam Cung Thần Võ hất tay cô ra, lạnh lùng ra lệnh.

“Không được, cháu về nhà đi, mau nói cho cô biết nhà cháu ở đâu.” Cô không để ý tới anh, đi thẳng ra chỗ đỗ xe.

“Cô không hiểu, đồ phố kia rất quan trọng với tôi.” Anh ở cô phía sau kêu lên.

“Thực buồn cười, cháu vội cái gì? Đó cũng không phải đồ phố gien của cháu.....” Cô quay đầu cười nhạo anh một tiếng, không ngờ nói xong quay đầu lại đâm đầu vào ngực một người đàn ông cao lớn.

“Ai ôi!” Cô hô nhỏ một tiếng, che mũi, lùi về phía sau một bước, vội vàng ngẩng đầu xin lỗi người kia: “Rất xin lỗi..... Rất xin lỗi.....”

Nam Cung Thần Võ đen mặt, quả thực vô lực, người phụ nữ này đây thần kinh quá thô, người như thế sao có thể là giáo sư đại học nghiên cứu gien được?

Anh đang định mở miệng mắng cô đi đường cũng không nên hồn, lại bỗng phát hiện người đàn ông kia đang dùng vẻ mặt âm hiểm nhìn anh.

Khí lạnh chạy dọc theo sống lưng, sắc mặt anh biến đổi, trong lòng vang lên tiếng chuông cảnh báo.

Nguy rồi! Người này đến vì anh, nhưng vệ sĩ của anh tối nay lại không đi cùng.....

Cao Lục lại còn không biết chết sống, vẻ mặt xin lỗi nói với tên kia: “Thật ngại quá, tôi không cẩn thận đâm vào anh, anh không sao chứ?”

Cô chưa nói xong, anh đã tiến lên giữ chặt lấy cô, vội vã nói: “Chúng ta đi!”

“Cái gì?” Cô quay đầu, không rõ vì sao.

“Đi mau là được rồi!” Anh tức giận đến hô to, lôi cô đi.

“Nhưng.....” Cô ngây ngốc quay đầu, còn định nói với đối phương thêm một câu xin lỗi, lại thấy người nọ chậm rãi đưa tay vào ngực, lấy ra một khẩu súng.

Cô kinh hãi, quả thực choáng váng.

“Đi mau! Cao Lục!” Nam Cung Thần Võ dùng sức kéo cô chạy như điên về phía sau.

Nhưng bọn họ mới chạy vài bước, lại có thêm hai người đàn ông cao lớn chặn đầu.

“Shit!” Nam Cung Thần Võ khẽ mắng một tiếng, ngược lại kéo cô qua đường cái.

“A! Tiểu Võ..... Có xe, có xe –!” Cô kêu sợ hãi theo anh xông vào làn xe.

Anh không để ý tới cô, linh hoạt lách qua từng chiếc xe, len qua giữa khe hở.

Thật vất vả đi đến phố đối diện, nhìn lại, ba người kia đã đuổi theo tới đây.

Anh rùng mình, kéo cô chạy về phía trước.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tiểu Võ..... Những người đó..... muốn làm gì.....” Cao Lục thở gấp, vừa chạy vừa hỏi.

“Bọn họ muốn bắt tôi!”

“Hả? Vì sao?”

“Đừng hỏi, cứ chạy là được rồi!” Anh quát, chạy thẳng về phía trước.

Nhưng anh còn nhỏ chân ngắn, không thể chạy nhanh được. Cao Lục quay đầu nhìn thấy ba người kia đã nhanh chóng tới gần. Đột nhiên dấy lên cảm giác muốn bảo vệ, năm ngược lấy tay anh, tăng tốc chạy như điên.

Một hồi trượt đuôi, cô thơ gấp muốn chết, cũng phát hiện anh không chạy nổi nữa, vì thế một tay ôm lấy anh, chui vào một ngõ tối nhỏ bên phải.

“Buông tôi ra.....” Anh khó thở giãy giụa.

“Suyt! Đừng nói gì cả.” Cô khẽ trách, ngồi xuống phía sau một rương gỗ lớn, kéo anh vào trong lòng.

Anh xoay mình ngẩn ngơ, bởi vì má anh đang áp vào nơi mềm mại trước ngực cô.

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!

Tiếng tim đập dồn dập lại mãnh liệt của cô truyền vào tai anh.

“Yên lặng..... Bọn chúng tới.....” Cô cúi đầu dán bên tai anh nói nhỏ.

Dòng điện ấm áp tê dại từ tai truyền đến ngực anh, hại cả người anh run lên, không thể nhúc nhích.

Thình thịch!! Thình thịch!! Thình thịch!!

Tim cô đập thật ồn ào.....

“Người đâu?” Ở cửa ngõ, truyền đến tiếng ba người kia nói chuyện.

“Không thấy.”

“Tìm mau, cấp trên nói rõ nhất định phải mang được thằng nhóc kia về.”

Nghe đến đó, hàng mày nhỏ của Nam Cung Thần Võ nhú lại.

Quả nhiên là nhằm vào anh, người ra lệnh cho bọn họ là ai?

Trọng điểm là..... dường như bọn họ biết bí mật của anh.....

Biết bí mật anh biến thành trẻ con!

“Còn người phụ nữ kia?”

“Cấp trên nói người phụ nữ kia là chuyên gia nghiên cứu gien, để hoàn thành kế hoạch rất cần cô ta, cho nên cũng phải đưa được cô ta về.”

Sắc mặt anh hơi thay đổi, những người này muốn bắt cả Cao Lục?

Cao Lục cũng kinh hãi, vì sao ngay cả cô cũng thành mục tiêu?

“Bọn họ chắc chắn ở quanh đây thôi, phân công nhau đi tìm, tuyệt đối phải tìm được bọn họ.”

Ba người nói xong liền tách ra tìm, trong đó có một người đi vào ngõ nhỏ.

Trời ạ, nên làm gì bây giờ?

Toàn thân Cao Lục căng lên, theo bản năng ôm Nam Cung Thần Võ càng chặt. Nam Cung Thần Võ ngửi được trên cơ thể cô mùi mồ hôi trộn với hương thơm nhàn nhạt của phụ nữ, trái tim vì thế mà hoảng hốt.

Phụ nữ.....

Anh đã sáu năm chưa từng nghĩ đến ý nghĩa của danh xưng này. Kịch tình và dự vọng giữa đàn ông và phụ nữ, từ sau khi anh bị biến thành trẻ con cũng biến mất theo.

Anh gần như đã quên lúc trước cùng đám bạn gái là cảm giác gì, cũng quên mình là đàn ông!

Có khi anh thực sự thực sợ hãi, sợ tất cả tri giác của mình sẽ dần dần đồng hóa cùng thân thể trẻ con này, sợ anh quên quan điểm và ý nghĩ một người đàn ông thành thực nên có.

Nhưng giờ phút này, ở trong lòng Cao Lục, linh hồn “đàn ông” trong cơ thể anh dường như thức tỉnh, dường như..... Sống lại.....

Thấy người nọ sắp phát hiện bọn họ, Cao Lục vừa vặn ngấm đến một thanh gỗ bên chân, nghĩ rằng, chỉ có một người hăn là có thể đối phó, vì thế cúi đầu nhỏ giọng dặn bên tai Nam Cung Thần Võ: “Chờ cô ngăn hăn lại, cháu hãy chạy đi!”

“Cô đừng.....” Anh kinh hãi, ngẩng đầu. Nhưng chưa nói xong đã bị cô dùng tay che lại.

“Ngoan, làm theo lời cô, đến lúc dùng hết sức chạy là được.” Mặt cô gần sát anh, khẽ quát nhẹ.

Thình thịch! Thình thịch!

Tiết tấu mãnh liệt kia lại truyền vào trong tai anh. Lúc này anh mới nhận ra, thì ra..... tiếng tim đập dồn dập vừa rồi không phải của cô mà là chính anh.

Khi anh còn đang giật mình ngây ngẩn, cô đã nhặt thanh gỗ lên xông ra ngoài, dùng sức đánh về phía mặt người đàn ông kia.

Người đàn ông kia không ngờ từ trong bóng tối sẽ có người lao ra, không kịp né tránh, sườn mặt bị đánh trúng, đau đến cú đầu lùi một bước.

Cao Lục nhân cơ hội hô to: “Tiểu Võ, đi mau!”

Người phụ nữ gốc này..... Nam Cung Thần Võ nhìn cô chăm chăm nhưng không động đậy.

Người đàn ông kia nổi giận, đưa tay muốn giằng lấy thanh gươm của Cao Lục. Cao Lục dùng hết toàn lực chống trả, lại hét lên: “Cháu chạy mau đi!”

Người đàn ông kia quá tức giận đã quên lời dặn dò của đồng bọn, nhấc chân đá vào bụng cô. Cô gập người lại, đau đến mức sắp ngất xỉu. Nhưng thấy người nọ xoay người muốn đánh về phía Nam Cung Thần Võ, cô chịu đau ôm chặt lấy đùi người nọ, không cho hắn tiến lên.

“Không được chạm vào thằng bé.” Cô hô to.

“Con đàn bà này!” Người đàn ông kia gầm lên một tiếng, bàn tay to bổ về phía sau gáy cô.

“A!” Cô chỉ cảm thấy gáy đau đớn, cảnh vật trước mắt mờ ảo không rõ.

“Cao Lục!”

Tiếng hô kinh hãi của Tiểu Võ trở nên thật xa xôi. Cô cố gắng chống đỡ ý thức, mở nửa mắt nhìn người đàn ông kia đi về phía cậu, trong lòng sốt ruột vạn phần.

Đúng lúc này, vang lên một tiếng ‘bụp’ nặng nề ngăn ngui. Cô mơ hồ thấy thân thể người đàn ông kia dường như run lên một chút, sau đó, dùng một giọng nói hoảng sợ nói: “Mày..... thằng nhóc này.....”

Tiểu Võ bị làm sao? Sao lại thế này? Cô muốn ngẩng đầu nhìn xem, nhưng Tiểu Võ bị thân hình cao lớn của người nọ che mất, mà tầm mắt của

cô cũng đã mơ hồ không thấy rõ nữa.

“Đi chết đi!” Giọng trẻ con lại âm trầm lạnh lùng hừ nhẹ.

Tiếp theo, người đàn ông kia ngã về phía sau.

Ý thức của cô cũng tan rã, ngay trước khi cô bị bóng tối nuốt mất, Tiểu Vũ xuất hiện trong tầm mắt mơ hồ của cô, trong tay cầm cái gì đó.....

Cái gì đó..... Giống súng.....
`var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('`

`); } (function () { var d = new Date () ; document. write (") ; }) () ;`

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 7

Khi Cao Lục tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong một căn phòng xa lạ.

Cô hơi hoang mang chớp mắt mấy cái, sau đó nghĩ đến tên truy đuổi cô và Tiểu Võ, lập tức bật dậy.

Nhưng vừa mới động dậy, cô lập tức hét to ngã sấp xuống.

“A –” Đau đau đau, đau chết mất..... Sau gáy với bụng..... Đều đau quá.

“Làm sao mà hét to thế?” Nam Cung Thần Võ nhảy xuống từ sofa bên cửa sổ sát đất, đi đến bên giường, trừng mắt nhìn cô.

Cô ôm lấy bụng đau, ngẩng đầu nhìn anh, vội hỏi: “Tiểu Võ..... Cháu không sao chứ?”

“Đương nhiên tôi không sao, người gặp chuyện là cô, sắc mặt cô trắng như ma vậy.” Hai tay anh khoanh trước ngực, hừ nói.

Cô ấn lên gáy mình, không nhịn được lại hỏi: “Đây..... Đây là đâu?”

“Nhà của tôi.”

“Nhà cháu? Cô..... Sao lại có thể ở nhà cháu được?” Cô kinh ngạc không thôi.

“Tôi gọi Khốc Khắc đưa cô về, cô ngất xỉu, lại không biết nhà cô ở đâu, không thể để cô ở ven đường được.”

“Khốc Khắc?” Cô ngẩn người.

“Đúng, tôi gọi điện thoại báo cho anh ta, anh ta đến hiện trường cứu chúng ta về.”

Hóa ra là Khốc Khắc tới, đánh bại cái người to lớn kia, cứu cô.....

Nhưng trong ấn tượng cuối cùng của cô sao không nhìn thấy Khốc Khắc xuất hiện?

“Được rồi, cô nằm xuống nghỉ tiếp đi!”

“Nhưng..... Tiểu Võ, người kia về sau thế nào ?” Cô hoang mang nói.

“Đừng hỏi nữa! Cô đồ gỗc này bụng bị đá, gáy bị đập, còn có sức nói chuyện sao?” Anh nhìn gương mặt tái nhợt của cô, tức giận nói.

Khi đó, khi cô giống như đồ gỗc xông lên muốn ngăn tên kia để anh trốn, anh thực sự ngây ra.

Cô tưởng rằng mình nhỏ bé như vậy có thể đối phó được với người kia sao? Thật đúng là ngu xuẩn.

Thật ra anh sớm chuẩn bị dùng súng mang theo người để giải quyết đối phương, trước khi anh động thủ cô lại xông ra ngoài.....

“Cháu mắng cô gỗc? Tiểu quỷ này..... Cháu cũng không nghĩ cô vì ai..... Ai ai..... Hừm.....”

Cô tức giận đứng dậy muốn gõ đầu cậu, nhưng vừa dùng lực bụng lại đau chết khiếp.

“Vì tôi? Nếu cô không làm chuyện, tôi đã giải quyết được hẳn ta từ lâu rồi.” Anh lạnh lùng “hừ” một tiếng.

“Cháu? Bằng một tiểu quý như cháu có thể” Cô cười nhạt một tiếng, trong đầu phút chốc lại hiện lên hình ảnh cậu cầm súng trong tay, đột nhiên ngẩn ngơ.

Đó..... Hẳn là ảo giác? Một đứa trẻ sao lại có thể cầm súng được?

Nam Cung Thần Võ thấy cô không biết đang sững sờ chuyện gì, xoay người đưa tay đẩy cô.

“Sao lại không thể? Tôi lợi hại hơn tưởng tượng của cô nhiều, bây giờ, cô nằm xuống cho tôi, ngậm miệng lại.”

Cô không thể chống lại, ngã lên cái gối phía sau, hai mắt mở to.

Tiểu quý này lại dám lớn lối như vậy, nó tưởng mình là ai chứ?!

“Muốn ở lại đây thì yên tĩnh chút đi, đừng có âm ỹ làm phiền đến tôi.” Anh giống như chủ nhân dặn dò.

“Ở lại đây? Vì sao cô lại muốn ở đây? Cô phải về.....” Cô nhú mào, định đứng dậy xuống giường.

“Về? Những người đó nói rõ là muốn bắt cô, cô còn dám về?” Anh nhăn mào nhỏ, lạnh giọng mắng.

Cô ngẩn ngơ, nhớ tới đoạn đối thoại của những người đó.

Đúng vậy, những người đó không chỉ muốn bắt Tiểu Võ, ngay cả cô cũng không tha, nhưng..... Vì sao?

“Bọn họ..... Rốt cuộc là ai?” Cô nhú mào.

Đúng, đó là một vấn đề khó.

Nam Cung Thần Võ cũng muốn biết bọn họ là ai. Tối hôm qua anh đã bảo Khốc Khắc đi điều tra lai lịch đám người kia, tuy rằng trước mắt còn chưa có tin tức, nhưng anh mơ hồ cảm thấy hẳn là có liên quan đến “Kế hoạch Thủ tuế”.

Theo anh đoán, người nắm đó bỏ vốn cho tiến sĩ Nhậm làm thí nghiệm “Kế hoạch Thủ tuế” đã bắt đầu hành động.

Sau khi tiến sĩ Nhậm gặp chuyện không may, “hắn” luôn giữ im lặng, sáu năm qua, không biết là đã hết hi vọng với thí nghiệm hay là ẩn núp âm thầm quan sát, “hắn” vẫn không hề có động tĩnh gì.

Nhưng khi quan hệ giữa anh, Phương Dạ Bạch cùng với Nhậm Hiếu Niên tan vỡ, bí mật có liên quan đến ba người họ dường như đã bị tiết lộ.

Bây giờ, hiển nhiên “hắn” muốn điều khiển “Kế hoạch Thủ tuế” một lần nữa. Nếu quả thực là thế, vậy không chỉ anh mà cả Nhậm Hiếu Niên và Phương Dạ Bạch chắc chắn đều có nguy hiểm.

Nhưng anh cũng không lo lắng cho hai người họ, tổ chức sau lưng tiểu tử Phương Dạ Bạch kia chắc hẳn cũng không phải kẻ dễ bắt nạt. Anh tin anh và anh ta đều bí mật phái không ít người ở Đài Loan bảo vệ Nhậm Hiếu Niên.

Ngược lại là Cao Lục.....

Những người đó hình như cũng cho rằng tập tài liệu đồ phở về gien của cô có lẽ có thể giải mã “Hiện tượng hoàn đồng”, bởi vậy mới để mắt đến cô.

Cô..... Thực sự có thể giải được bí ẩn này sao? Nếu như thế thật, anh tuyệt đối không thể để bọn họ chiếm bắt cô.

Câu đố trên người anh, anh muốn tự mình gỡ bỏ, người ngoài đừng hòng nhúng tay vào.

“Tôi không biết bọn họ là ai, nhưng sau khi anh tôi biết được chuyện của chúng ta đã rất lo lắng. Anh ấy cho rằng vì an toàn của tôi, cũng vì an toàn của cô, thời gian này tốt nhất cô ở lại nhà tôi.”

“Nhưng..... Cô ở nhà cháu không tiện đâu? Cô có thể ở ký túc xá.....” Cô lúng túng nhìn căn phòng rộng rãi này, đột nhiên nghĩ ra trong tập đoàn còn có ký túc xá dành cho nhân viên.

“Ký túc xá nhiều người ẩm ỹ, tôi không thích.” Anh lập tức lạnh giọng cắt lời.

Thân hình trẻ con này của anh không thể đi lung tung. Muốn thảo luận chuyện tài liệu đồ phổ với cô, ở đây vẫn thích hợp nhất.

“Hả?”

“Cô ở đây là được rồi, yên tâm đi! Chỗ này chỉ có tôi.....” Anh hơi dừng lại, lập tức bổ sung: “Tôi với anh tôi..... Hai người thôi, cha mẹ tôi không ở đây.”

Để tiện làm thí nghiệm, cũng vì giữ bí mật, sau khi về nước Mỹ anh luôn ở một mình trong biệt thự biệt lập trong xưởng thuốc. Bởi vì ngoài cửa xưởng thuốc có gác cổng, cũng có hệ thống bảo vệ, anh ở đây còn an toàn hơn về nhà.

“Anh cháu? Tổng giám đốc cũng ở đây?” Cô quá sợ hãi, bất chấp cả người đầu đón, ngồi bật dậy.

“Yên tâm, anh ấy bây giờ không ở đây, trước mắt chỉ có tôi ở nhà.” Anh bị biểu cảm hoảng sợ của cô chọc cười.

“Nhưng ngộ nhờ anh ta trở về.....” Cô trừng lớn mắt, thấp thỏm không yên. Cô với tên Nam Cung Thần Võ kia thực sự không thể ở chung được!

“Anh ấy..... Trong thời gian ngắn hẳn là sẽ không về đây đâu.” Khuôn mặt nhỏ của anh lóe lên một tia u ám.

“Hả? Thật sao? Anh ta phải đi công tác rất lâu sao?” Cô sững sờ hỏi.

“Đúng, mỗi lần anh ấy ra ngoài đều rất lâu, cho nên cô ở lại đây đến khi chắc chắn an toàn, cô lại về.”

“Anh ta không ở đây, cháu ở một mình sao?” Cô kinh ngạc không thôi.

“Đúng vậy.”

“Ai chăm sóc cháu?”

“Tôi không cần người chăm sóc, bình thường có việc thì tìm Khố Khắc, ba bữa sẽ có người đưa tới, có người đến quét dọn cố định, tất cả đều tiện.” Anh nói.

“Vì sao không ở cùng cha mẹ?” Cô không hiểu.

“Đây là việc riêng của tôi, không tiện trả lời.” Anh hừ lạnh.

Cô sững sốt một chút, ngẫm lại cũng đúng, mỗi người đều có riêng tư, mặc dù cậu chỉ có bảy tuổi cô cũng không nên hỏi nhiều. Nhưng nhìn cậu bé mới bảy tuổi hình như cũng không đến trường, người lớn cũng không trông nom, thường đi lung tung trong tập đoàn thuốc, khó tránh khỏi có chút đau lòng.

“Được rồi, cô không hỏi nhiều, trước hết cứ ở đây đã. Nhưng cô phải về nhà lấy quần áo của cô trước, bây giờ cô muốn tắm.....” Cô nói xong cúi đầu nhìn bộ vest nhàu nhĩ đã thoang thoang mùi mồ hôi trên người mình, cảm thấy không thoải mái.

“Tạm thời mặc quần áo của anh tôi đi! Ngày mai tôi bảo Khốc Khắc về lấy cùng cô.” Anh nói xong ra khỏi phòng, không bao lâu mượn một bộ quần áo ngủ quay về đưa cho cô.

“Tiểu Võ, cô mặc quần áo của anh cháu, anh ta có giận không?” Cô bất an hỏi.

“Anh ấy không keo kiệt như vậy.” Anh nói lại.

“Đúng, anh ta không tức giận, nhưng anh ta xấu tính.” Cô lầm bầm.

Lại còn nói anh xấu tính? Anh không vui quát: “Muốn tắm thì tắm nhanh lên, tắm xong thì ngủ nhanh đi, anh tôi gọi điện, muốn cô ngày mai đưa tập tài liệu phân tích đồ phổ cho tôi xem.”

“Đưa cho cháu xem?” Cô kinh ngạc.

“Đúng, anh ấy bảo tôi xem giúp anh ấy.”

“Thật hay giả vậy? Cháu xem thực sự hiểu à?” Cô khó tin.

“Tôi nói rồi, tôi là thiên tài!” Anh hừ cười một tiếng.

Thằng nhóc này thật sự là thiên tài bảy tuổi sao?

Cô cúi đầu nhìn chăm chăm cái đầu nho nhỏ của cậu, kỳ thực cũng không quá nghi ngờ, bởi vì hành vi cử chỉ và cách nói chuyện của cậu bé thực sự đều rất rất “Người lớn”!

“Tắm rửa xong nếu đói bụng, bên cạnh có một suất đồ ăn, là của cô đấy.” Anh chỉ chỉ hộp cơm trên bàn tròn nhỏ.

“Cứ để đó đã, cô không muốn ăn..... Cô có chút buồn nôn.....” Cô liếc cơm hộp một cái, mệt mỏi lắc đầu, chậm rãi đứng dậy đi về phía phòng

tầm. Nhưng mới bước một bước, liền đau đến xoay người ngã ngồi về mép giường.

Nam Cung Thần Võ nhìn vẻ mặt cô không được ổn lắm, bước về phía cô, trực tiếp xốc áo của cô lên.

“Cháu muốn làm gì?” Cô kinh hãi, vội vàng đẩy bàn tay nhỏ bé của cậu ra.

“Đừng nhúc nhích.” Anh quát khế, nhìn chăm chăm phần bụng xanh tím của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu lại.

Anh không ngờ cô bị thương nghiêm trọng như vậy, xem ra cú đá kia cũng không nhẹ.

“Cháu đúng là thằng nhóc vô lễ! Nhìn cái gì vậy.....” Cô tức giận đến mắng to.

“Cô yên tĩnh một chút xem nào! Mau nằm xuống, tôi kiểm tra xem cô có bị thương đến nội tạng hay không.” Anh nói xong đẩy ngã cô, đầu ngón tay lướt nhẹ qua bụng cô.

“Cháu..... Cháu muốn kiểm tra cái gì..... Cháu cho mình là bác sĩ chắc..... Á!” Cao Lục vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng lập tức đau đến hét lên.

“Chỗ này đau không? Chỗ này thì sao?” Anh giúp cô ấn trái một chút, ấn phải một chút, vừa ấn vừa hỏi, kia tư thế thật đúng là không thua gì bác sĩ chuyên nghiệp.

Cô có chút ngốc kinh ngạc nhìn cậu, có một chớp mắt, lại cảm thấy trước mắt không phải một đứa bé, mà là một người đàn ông!

“Chỗ này đau không?” Anh hướng lên trên xương sườn cô ấn nhẹ, ngẩng đầu nhìn cô phản ứng.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú nhưng lại trẻ con của cậu, xương sườn của cô không cảm thấy gì, tim lại bất giác giao động một chút.

Đứa bé này..... Có một đôi mắt quá thành thực lại quá thâm sâu.....

Đợi chút, cô đang bị điên sao? Tim đập nhanh với một thằng nhóc làm cái chết tiệt gì? Nó mới bảy tuổi thôi! Có thể làm con cô được ấy chứ.

Thấy cô lại ngẩn người, anh nhíu mày, lại dùng sức nhấn lên bụng cô một cái. Cô đau đến hét ầm lên, hoàn hồn.

“A — đau chết tôi —”

“Xem ra vẫn không sao, chỉ là mô liên kết chảy máu, tôi đi lấy chút thuốc giảm đau cho cô. Cô cũng đừng tắm rửa, thay quần áo, uống thuốc xong lại bôi thuốc ngoài da, ngủ một giấc, ngày mai sẽ tốt hơn nhiều.” Anh kiểm tra xong, còn dùng giọng điệu của bác sĩ giải thích.

Cô kinh ngạc ngẩn người, không nhịn được cười mắng: “Cháu rất cuộc biết thật hay biết giả vậy?”

Anh lạnh lùng liếc cô một cái, không để ý đến cô, xoay người đi ra ngoài. Không lâu sau, trong tay thực sự cầm một vài viên thuốc, còn có một lọ thuốc mỡ trở về.

“Uống thuốc đi, sau đó bôi thuốc.” Anh ra lệnh.

“Thuốc này lấy từ đâu vậy?” Cô há hốc mồm nhìn đống thuốc.

“Yên tâm, không sao đâu, thuốc này đều do xưởng thuốc Nam Cung sản xuất, thuốc giảm nhiệt giảm đau cơ bản thôi, tôi và anh tôi vẫn dùng suốt.”

Kỳ thực thuốc này đều là anh điều chế, nhưng nói ra chỉ sợ cô sẽ bị dọa không dám uống.

“À.....” Cô lúc này mới nghĩ đến chuyện nhà cậu bé là công ty dược phẩm, nhận biết thuốc cũng thực bình thường.

Anh nhìn cô do dự, nhún nhún vai, hừ hừ: “Uống hay không tùy cô, uống vào đau ít, không uống thì đau lâu một chút, thế thôi. Tôi muốn đi ngủ, vì cô mà hại tôi mệt chết khiếp, giờ không cho phép làm phiền tôi.”

Nói xong, anh ra khỏi phòng, đóng cửa.

Cô trợn mắt nhìn cậu rời đi, hoàn toàn không nói gì.

Thằng oắt này rốt cuộc mấy tuổi? Không đáng yêu chút nào cả!

Lắc đầu, cô nuốt thuốc vào, lại cầm lấy thuốc mỡ bôi lên chỗ thâm tím, sau đó ngã đầu liền ngủ.

Cậu cho rằng chỉ có cậu mệt sao? Cùng cậu ta, cô càng mệt hơn! Tiểu quý thối!

Cao Lục bất giác liền bắt đầu những ngày sống chung với Tiểu Võ, bảy ngày qua, cô thực sự cảm thấy cậu không giống trẻ con chút nào.

Cách thức sinh hoạt, tư tưởng, hành vi của cậu, căn bản không khác gì người lớn.

Nếu không phải bề ngoài trẻ con kia, cô thậm chí sẽ có ảo giác kỳ thực cô đang sống với một người đàn ông.

Cô chưa từng gặp cậu bé nào thông minh, tự phụ, độc lập, cuồng vọng, cậu quản lý mình ngay ngắn trật tự, hoàn toàn không cần người khác chăm sóc, cũng sẽ không ỷ lại hoặc làm nũng, ngược lại đa số thời gian là cô rõ ràng tình huống, hồng rồi quy định của cậu mà bị cậu trách cứ, sửa lỗi.

Đặc biệt là khi cô đi nhằm lên tầng ba cậu quy định tuyệt đối không thể đi lên; Khi cô không thu thập sạch sẽ, đặt đồ trở về vị trí cũ; Khi cô đã quên đưa quần áo sau khi thay ra cửa biệt thự cho nhân viên vệ sinh thu dọn; Khi cô không cẩn thận quăng rác lung tung

Cậu sẽ giống trường ngực giam..... Không, phải nói giống người lớn mắng con cái, mắng cô không dứt!

Cảm giác này thật quá kỳ lạ, cô hai mươi chín tuổi bị thằng nhóc bảy tuổi quản đông quản tây, dường như lập trường đối chọi, nhưng cô bị quản có đôi khi còn thần kinh cảm thấy cậu rất có khí thế đàn ông.....

Xem đi? Cô nhất định là điên rồi! Lại cảm thấy một cậu bé bảy tuổi có khí thế đàn ông!

Nhưng cậu thực sự rất giống ông cụ non! Nhất là khi cậu thảo luận chuyện đồ phở cùng cô, nhìn thực sự vô cùng chuyên nghiệp lại đẹp trai.

Giống giờ phút này, hai người bọn họ giống như bình thường ngồi ở thư phòng trong biệt thự, cùng nhau xem phân tích đồ phở của Nam Cung Thần Võ trên máy tính, cậu nhanh chóng hiểu được giải thích của cô, lại có thể từ một suy ra ba.

“Ý của cô là đồ phở gien thể hiện hàm lượng vật chất trong cơ thể, bởi vì albumin và số lượng khoáng vật trong tế bào mỗi người khác nhau cho nên đồ phở của mỗi người cũng sẽ không giống nhau, tính độc nhất này giống như vân tay, đúng không?”

“Đúng.” Thật sự là đứa bé thông minh! Cô khen ngợi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuấn tú của cậu, liên tiếp gật đầu.

Tiểu Võ quả nhiên là thiên tài, anh còn tiếp thu nhanh hơn nghiên cứu sinh trong phòng nghiên cứu của cô, vừa nói đã hiểu, hoàn toàn không cần cô giải thích nhiều.

Nói thật, cô càng lúc càng thích tiểu quý này, đương nhiên thỉnh thoảng bỏ qua vẻ già trước tuổi, cá tính vừa lạnh vừa kiêu ngạo cùng cái miệng ác độc của cậu là được.

“Như vậy, hai đồ phở của anh tôi nên giải thích thế nào? Cùng một người lại có hai đồ phở khác hẳn nhau.”

Anh dùng chuột ấn vào hai đồ phở, quay đầu nhìn cô.

“Đây là vấn đề, cô luôn luôn hy vọng giúp anh cháu kiểm tra một lần, người bình thường không thể xảy ra loại hiện tượng này, tế bào con người đều sẽ từ từ biến chất, không ai lúc lớn lúc nhỏ, đối tới đối lui như vậy.” Cô đi qua, nhìn chăm chăm đồ phở trên màn hình, trên mặt có hoang mang.

“Nếu thực sự có người có đồ phở như vậy thì sao? Lúc lớn lúc nhỏ.....” Anh cũng nhìn chăm chăm màn hình, vẫn chưa chú ý tới khoảng cách giữa hai người quá gần.

“Không thể nào.” Cô chống cằm, lập tức phản bác.

“Ai nói không thể?” Anh quay đầu trừng cô, lúc này mới hốt hoảng nhận ra sườn mặt của cô cách anh chỉ có hơn mười cm.

Tóc quăn ngắn hơi rối vén ra sau tai, lộ ra lỗ tai trắng trẻo cùng gò má có chút tàn nhang, cái mũi nhỏ, lông mi cong dài, còn có đôi môi luôn không bất giác mím lại.

Nhìn từ sườn mặt, lại có vẻ nữ tính hiếm gặp.

Vẻ nữ tính..... Làm đàn ông xao xuyến.....

“Bởi vì tế bào một người nếu đối tới đối lui, lúc lớn lúc nhỏ, thân thể nhất định sẽ không chịu nổi, thông thường người bình thường tuyệt đối sẽ

không chịu được loại biến đổi này, cho nên giả thiết cháu đề ra không có khả năng tồn tại.” Cô nói xong ánh mắt từ màn hình chuyển sang phía anh.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, con người anh lơ đãng co rút lại một chút, sau đó, anh dường như cảm giác được pheromone nam tính trong cơ thể thức tỉnh.....

Chắc! Thật là kỳ lạ, vì sao chỉ khi ở cùng cô, anh mới có thể ý thức được mình là đàn ông? Cô rõ ràng chỉ là một người phụ nữ không có sức hấp dẫn.

Anh âm thầm buồn bực.

Cao Lục không hề cảm nhận được, cô vẫn nghiêm túc thảo luận vấn đề anh đưa ra: “Cháu ngẫm lại xem, nếu cháu đột nhiên biến thành người lớn, tất cả tế bào đều thay đổi theo, đến lúc đó trái tim nhất định là thứ đầu tiên xảy ra vấn đề, có lẽ không nổ tung thì cũng sẽ sốc đến chết. Cho nên, nếu có người tế bào không ổn định đối tới đối lui, trên cơ bản là không có khả năng sống sót.”

Anh rùng mình.

Trái tim? Quả thực, mỗi lần Nhậm Hiếu Niên biến hóa dấu hiệu đều bắt đầu từ trái tim, mà anh lần này cũng đã trải qua đau đớn xé rách này.

Nhưng anh và Nhậm Hiếu Niên, Phương Dạ Bạch, không phải đều còn sống sao.....

“Kỳ thực rất nhiều người đều vọng tưởng trẻ lại, nhưng thủ đoạn quá mức kịch liệt, hoặc là muốn trẻ lại trong thời gian ngắn, tuổi thọ lại vì thế mà ngắn lại, đây không phải mất nhiều hơn được sao? Cháu nên biết, trẻ cũng không tương đương với trường thọ.” Cô khẽ thở dài.

Lúc trước cô muốn cho Nam Cung Thần Vô hiểu được điểm này, đáng tiếc anh lại không nghe, còn nổi giận.

Sắc mặt anh trắng xanh, bỗng chốc đã hiểu được ý của cô.

Hiện tượng hoàn đồng không phải thanh xuân vĩnh viễn, ngược lại..... Vô cùng có khả năng sẽ chết bất đắc kỳ tử?

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cậu, cô cười cười, sờ sờ đầu của cậu, an ủi nói: “Sao lại có vẻ mặt này? Đừng lo lắng, tiểu quý cháu còn có thể sống rất lâu mà!”

“Làm sao cô biết?” Anh nhíu mày lui về phía sau, gạt tay cô ra.

“Cháu mới bảy tuổi, cháu còn có thể lớn lên, kết hôn, sinh con.....” Miệng cô cười nói, trong lòng lại suy nghĩ, kẻ ác đều sống lâu, tiểu quý cháu hư hỏng như vậy nhất định sẽ sống ngàn năm.

“Cũng có người bảy tuổi sẽ chết yếu, không kịp lớn lên, kết hôn, sinh con.” Anh oán hận hừ lạnh.

“Không sai, nhưng cô thấy cháu có khuôn mặt trường mệnh đó, cháu xem, lông mày cháu vừa dày vừa đẹp, mắt cháu sáng lại có thần, cái mũi này lại cao thẳng, còn có môi.....” Cô vừa nói vừa dùng đầu ngón tay vẽ theo lông mày, mắt má, còn có chóp mũi của anh.

Anh lạnh lùng trừng mắt nhìn cô làm càn, cho rằng mình sẽ rất tức giận, rất rất tức giận, nhưng..... Nhưng không có.

Không phát tác, không kháng cự, cũng không cảm thấy chán ghét.....

); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) ();

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 8

Không phát tác, không kháng cự, cũng không cảm thấy chán ghét.....

Không đáng ghét chút nào.

Lúc này, cô xoay người đến gần anh, tim anh không khỏi nhảy lên, nhưng sau đấy cô lại vươn hai tay giữ lấy khuôn mặt nhỏ của anh không ngừng xoa bóp.

“Chật chạp, tiểu quý cháu thật sự rất xinh đẹp, cô rất muốn sinh được một đứa con như cháu đấy!”

Tâm trạng xuống dốc không phanh, anh nhướn mày, tức giận trào dâng trong nháy mắt.

“Đừng chạm vào tôi! Tôi không thèm, cũng không thể có người mẹ ngốc như cô.” Kéo hai tay cô ra, nhảy xuống ghế dựa, anh tức giận mắng, đi ra khỏi thư phòng.

Giọng điệu và động tác coi anh như trẻ con của cô mới thực sự làm cho anh tức giận.

“Mẹ ngốc gì cơ? Cháu có thấy cô nào thông minh hơn cô sao? Có sao? Có sao?” Cô đuổi theo.

“Hừ, còn dám nói mình thông minh, cười chết người ta.” Anh hừ lạnh một tiếng, mặt đen sì đi vào phòng khách.

“Này này, tiểu quý, cô mới hai mươi bốn tuổi đã lấy được học vị tiến sĩ công trình gien” Cô chặn đường đi của anh, lớn tiếng nói.

“Thế thì sao? Tôi chưa thấy ‘tiến sĩ’ nào quên mặc quần áo đã đi lung tung.” Anh châm chọc.

Cô xoay người ngó ra, đỏ mặt không nói gì.

Anh mắt lạnh liếc cô, thâm hừ một tiếng.

Cô gái này chỉ có trí thông minh ở lĩnh vực gien thôi còn những lúc khác đều là đồ ngốc, đặc biệt trong cuộc sống lại càng ngốc.

Quên ăn cơm, ngủ, tắm rửa, quên đi làm, kinh khủng nhất là có một lần cô còn quên mặc quần áo, chỉ mặc mỗi bra đã chạy vào thư phòng, đặt mông yên vị trước máy tính tập trung nghiên cứu tập đồ phổ của cô.....

Lần đó thực sự khiến anh há hốc mồm, anh dần ra nhìn cô gần năm giây mới giật dữ hét lên: “Cô đang làm cái gì đấy?”

“Cô làm sao?” Cô còn ngây ra hỏi lại anh.

“Cô không mặc quần áo đã đi xuống đây làm gì?” Anh lờm cô.

“Cô?” Lúc này cô mới cúi đầu nhìn mình “trần truồng”, vé mặt ngạc nhiên. “O? Sao cô chưa mặc quần áo đã chạy xuống dưới này?”

“Cô có mặc quần áo hay không tự mình không có cảm giác sao?” Giữa trán anh hiện lên mấy vạch đen, không nhìn được chửi ầm lên.

“Cô thật sự quên mất, vừa mới nghĩ ra trình tự có chỗ có vấn đề, liền xuống tầng luôn, bảo sao thấy hơi lạnh.....” Cô xấu hổ cười cười, vội vàng lấy tay che ngực, nhưng vẫn tiếp tục gõ bàn phím.

“Còn không đi mặc quần áo vào? Cô nghĩ rằng bộ ngực phẳng lì của cô đẹp lắm sao?” Nhìn mặt cô vẫn không đỏ lên không thở gấp lại tuyệt đối không xấu hổ ngời trước máy tính, anh thực sự tức đến mức muốn lật bàn.

Cô gái này! Cô không xem anh là đàn ông chút nào, thật đáng giận.

Ngực phẳng? Tiểu quý này còn nói cô là ngực phẳng? Trẻ con thì biết cái gì?

Cao Lục giận dữ quay đầu lườm anh, dứt khoát ưỡn ngực cho anh xem.

“Đây không gọi là ngực phẳng, tiểu quý, nhìn cho rõ, cô ít nhất cũng là cup B! Là B!”

Anh nheo mắt lại, nhìn chăm chăm vào bộ ngực no đủ mềm mại trắng nõn của cô, trong bra màu hồng phấn giản dị kia hai bầu ngực vừa phải lay động phong tình mê người.

Trong lòng anh hơi xao động, nhưng lại không chịu nổi gương mặt ngốc nghếch như dâm vật quý của cô.

“Tôi thèm vào mà quan tâm cô là ABC cái gì?! Ngực nhỏ như thế cũng đòi khoe? Đến cả tôi đây cũng không muốn nhìn.” Anh lập tức muốn đá kích cô thật chua ngoa.

Quả nhiên cô hơi thất vọng, lườm anh một cái, ôm ngực, vừa lên tầng vừa tự gõ gõ đầu mình nói: “Cô thật sự là điên rồi, lại đi nói chuyện cỡ cup với trẻ con.....”

Người như cô sao có thể thông minh được? Trong đầu cô chỉ có một đồng kiến thức gien, tất cả những thứ khác đều là con số không!

Nghĩ đến chuyện hôm đó, Cao Lục cũng cảm thấy mất mặt, ấp úng giải thích: “Vì hôm đấy cô vội dùng máy tính, nên mới.....”

“Ngu ngốc chính là ngu ngốc, chỉ có ngu ngốc mới có thể luôn luôn cường điệu mình là cup B.” Anh châm biếm, ngồi dựa trên sofa, hai chân gác lên mép bàn.

“Tiểu quý như cháu nhớ kỹ việc đó làm gì? Còn đặc biệt nhớ cô cup B.” Cô tức giận trách mắng.

“Vì hôm đấy cô liều mạng lắc ngực nhỏ của cô trước mặt tôi, cảnh tượng đấy rất buồn cười, muốn quên rất khó.” Anh cười nhạt, bưng cà phê lên nhấp một ngụm.

Cô lườm cậu, tuy đã sớm quen với vẻ ông cụ non của cậu nhưng vẫn không vừa mắt. Mới bảy tuổi đã nói móc người ta như vậy, hơn nữa ngày nào cũng bắt chước người lớn uống cà phê, còn vắt chân nữa!

“Không được nhớ chuyện này nữa! Tiểu sắc quý!” Cô đặt mông ngồi bên cạnh cậu, vừa mắng vừa lấy cà phê trong tay cậu, nói tiếp: “Còn nữa, còn nhỏ thì đừng uống cà phê, uống sữa đi, uống sữa mới cao lớn được.....”

Cô còn chưa dứt lời, đã thấy cậu đột nhiên áp lại gần, giữa đầu, cong khóe miệng lên như tiểu ác ma.

“Vậy uống sữa người được không? “Cô” à, sữa mẹ có dinh dưỡng hơn, nhất là cup B ở đây.....” Nói xong, tay cậu còn đặt trên ngực trái của cô.

Cô há hốc mồm, ngây người.

Khuôn mặt nhỏ trước mặt này..... Đột nhiên trở nên thật “đàn ông”!
Hơn nữa còn là “Đàn ông hư”

“Ừ, quả nhiên là mềm thật, hóa ra nhỏ cỡ này là cup B.....” Năm ngón tay của cậu như đang ước lượng cái gì nằm nhẹ ngực cô, mỉm cười xấu xa.

Cô đột nhiên bừng tỉnh, hồn hển hất móng vuốt sói nhỏ của cậu xuống, lùi ra phía sau, hai tay che ngực, mặt đỏ bừng chửi ầm lên: “Cháu cháu cháu đang làm gì đấy hả? Thằng nhóc chết tiệt này, dám..... Dám ăn đậu hũ của cô.....”

Anh nhướn mày, hừ nhẹ: “Chẳng qua chỉ là đậu hũ mà thôi, hiếm sao?”

Oa! Đứa..... Đứa..... Đứa trẻ này..... Rất..... Đáng giận.....

Cô tức giận đến mức không nói được gì, ngay cả nghĩ từ cũng lấp bấp.

Cậu lại nhân lúc cô ngồi ngẩn ra trên sofa, đột nhiên đứng dậy đến chỗ cô, đẩy cô nằm dựa trên sofa, hai tay thậm chí còn đè lên hai bên tay vịn, ép cô vào sát lưng ghế.

Cô thở dốc vì kinh ngạc, trợn mắt nhìn mặt cậu gần trong gang tấc, toàn thân cứng đờ.

“Yên tâm, tôi kén ăn, dù là đậu hũ non hay đậu hũ già, tôi cũng không thích ăn.” Cậu cúi đầu cười lạnh.

Chuyện..... chuyện gì thế này?

Sao cô lại bị một nhóc con bảy tuổi ép thành..... Tư thế mờ ám này?

“Còn nữa, tôi cũng không ăn sữa mẹ, quá nhiều dinh dưỡng tôi sẽ bị tiêu chảy.” Cậu nhìn chăm chú bộ ngực của cô, cười nhạt.

Cô ghen họng nhìn trần trối, hoàn toàn không nói nổi.

Đứa trẻ đang nói chuyện với cô rốt cuộc là bao nhiêu tuổi?

“Được rồi, làm việc tiếp đi, nhưng đừng có vì anh tôi không ở đây mà cô có thể lười biếng đâu đấy, đồ phổ giện của tôi đâu? Đã làm xong chưa? Làm

xong rồi thì gửi ngay vào máy tính của tôi.” Cậu thấp giọng nói, buông cô ra, dáng vẻ như không có việc gì về thư phòng.

Cô sững sốt một lúc lâu sau mới lấy lại được tinh thần, lúc hoàn hồn cô mới phát hiện tim mình đập điên cuồng như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, nhanh đến nỗi cô không thở nổi.

Thật sự là rất khoa trương! Tiểu quý Tiểu Võ kia sao có thể đùa giỡn một cô gái lớn hơn mình hai mươi hai tuổi?

Mà sao cô lại có thể ngậy ra để nó đùa giỡn?

A! Cao Lục, mày là đồ siêu cấp đại nghịch!

Cô không thể nhịn được nữa, rốt cuộc lửa giận cũng bùng nổ.

“Tiểu Võ! Đồ lưu manh nhà cháu! Cháu đi ra đây cho cô.....” Cô lớn tiếng mắng, quyết định phải dạy dỗ tiểu quý này, tránh sau này không giáo dục được nó.

Cô lao vào thư phòng, xoa tay, đang chuẩn bị thể hiện khí phách của mình, lại đột nhiên thấy Tiểu Võ đau đớn ngã trên mặt đất.

Cô kinh hãi, lửa giận đầy bụng tắt trong nháy mắt, lập tức tiến lên nâng cậu dậy.

“Tiểu Võ! Cháu làm sao vậy?” Cô vội hỏi.

“Đừng..... Chạm vào tôi..... Tránh ra!” Cậu khàn khàn gằm nhẹ giống như mãnh thú nhỏ bị thương.

“Cháu không thoải mái ở đâu? Đau không?” Cô vô cùng sốt ruột, theo thói quen vuốt trán của cậu, đột nhiên ngẩn ra.

“A? Người cháu hơi nóng.....”

Nói xong, cô còn phát hiện cậu nín chặt ngực, mặt trắng bệch.

“Tôi nói đừng chạm vào tôi..... A.....” Cậu hất tay cô ra, vừa hét lên xong đã đau đớn cuộn tròn trên mặt đất thở gấp, thậm chí còn run rẩy.

“Ông trời của tôi ơi! Cháu như vậy không ổn đâu, cô đưa cháu đi bệnh viện.....” Cô hoảng sợ, lo lắng hét to.

“Không..... Muốn.....”

Cô mặc kệ cậu muốn hay không, đang định đưa tay ra, Khốc Khắc bỗng như gió xoáy đẩy cửa mà, thấp giọng nói: “Cô đừng chạm vào thiếu gia!”

Cô ngẩn ra, chỉ thấy anh ta bế Tiểu Võ lên, xông ra khỏi thư phòng, nhưng không phải đưa đi bệnh viện, mà lên thẳng cấm địa trên tầng ba – nơi cô bị cấm đặt chân vào.

“Này. Khốc Khắc, anh không đưa cậu ấy đến. bệnh viện sao. ?” Cô đuổi tới chân cầu thang, ngạc nhiên cảnh tượng có chút quen thuộc này, ngừng nói.

Sao cô lại cảm thấy tiểu Võ lúc này giống hệt lần Nam Cung Thần Võ phát bệnh ở phòng nghiên cứu?

Thật sự giống như đúc.

Cao Lục luôn muốn lên tầng ba xem tình huống của Tiểu Võ, nhưng Khốc Khắc lại phái người canh giữ ở cầu thang tầng hai lên tầng ba, nhất quyết không cho cô đi lên quấy rầy.

Càng đáng giận là không cho xem cũng không cho hỏi. Khốc Khắc không trả lời bất cứ chuyện gì, hại cô chỉ có thể một mình nóng vội lo âu, đứng ngồi không yên.

Tốt xấu gì cũng phải nói xem đã xảy ra chuyện gì chứ! Tiểu Võ rốt cuộc ra sao, có phải sinh bệnh hay không, đã khá hơn chút nào chưa.....

Chẳng lẽ là có bệnh di truyền trong dòng họ, cho nên hai anh em đều có bệnh trạng giống nhau sao?

Cô cả một đêm lo lắng, cho đến rạng sáng mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Không biết qua bao lâu, trên lầu đột nhiên có tiếng vang. Cô bừng tỉnh, nhìn đồng hồ báo thức, đã qua giữa trưa rồi.

Tiểu Võ đâu? Đã ổn chưa?

Cô bất an lao ra, phát hiện không thấy người gác đâu nữa. Cô hơi run lên, sau đó lại nghe thấy hình như có người đi lại trên tầng ba, cô theo trực giác chạy lên trên tầng, ngừng chân trước cửa phòng Tiểu Võ, bên trong có tiếng người nói chuyện.

Là Tiểu Võ sao?

Cô mừng rỡ, không nghĩ nhiều trực tiếp đẩy cửa ra, lớn tiếng gọi: “Tiểu Võ, cháu đỡ chưa...”

Cô im bật, giọng nói biến mất trong cổ họng vì kinh ngạc hoảng sợ mà đang co rút lại. Cô giống như bị điểm huyết cứng đờ người, trợn mắt nhìn –

Người đàn ông chỉ mặc quần dài, để trần nửa người trên, đang nói chuyện điện thoại.

“Cô vào đây làm gì?” Người đàn ông một tay chống hông, giận dữ trừng mắt nhìn cô.

Gương mặt tuấn tú lạnh lùng, giọng điệu cao ngạo, còn có tiếng nói trầm thấp kia ...

Nam..... Nam Cung Thần Võ!

Anh ta về bao lâu rồi?

Cô mở lớn miệng, hoàn toàn há hốc mồm.

“Khi Hiếu Niên đến nhớ phải thêm người đi đón máy bay, tôi muốn cô ấy bình an đến trước mặt tôi.”

Nam Cung Thần Võ nhú mày, tiếp tục dặn dò, vội vàng kết thúc cuộc trò chuyện, sau đó chuyển sang người đang ngu ngơ như pho tượng đá là cô, lạnh lùng nói: “Không phải tôi cấm cô lên tầng ba rồi sao? Cô còn dám xông lên? Là trí nhớ cô quá kém hay là ngênh ngãng?”

A, không phải ảo giác, nghe những lời độc ác đã lâu không thấy này, cô thật xác định Nam Cung Thần Võ đã trở lại.

Cô khẽ run lên một cái, mới vội vàng giải thích: “Là..... là tôi lên xem Tiểu Võ, tối hôm qua cậu ấy bị bệnh, dường như rất nghiêm trọng..... Cậu ấy đâu? Bây giờ ở đâu? Không sao rồi chứ?”

Cô nói xong nhìn bốn phía, gian phòng màu đen trắng này phòng tràn ngập phong cách đàn ông, thấy thế nào cũng không giống phòng Tiểu Võ, nhưng cô lại thường xuyên thấy Tiểu Võ đi vào phòng này nghỉ ngơi.

“Sao nào, cô rất lo lắng cho nó?” Nam Cung Thần Võ hừ nhẹ.

“Đương nhiên! Cậu ấy mới bảy tuổi, cha mẹ anh trai lại không ở bên, hình như cũng không có ai quan tâm.....” Cô bật thốt lên, nhưng phát hiện ra lông mày anh nhú lại, lập tức sửa miệng: “À, ý tôi là..... Cậu bé rất độc lập tự chủ..... Anh đã đã trở lại, vậy là tốt rồi.....”

“Hừ, không cần cô quan tâm, cô quan tâm chính mình là được rồi.” Anh xoay người cầm áo sơ mi trên giường lớn.

Cô kinh ngạc nhìn bả vai rộng cùng tấm lưng gầy gò của anh phát hiện vai phải anh có một vết sẹo bị phỏng, không khỏi ngỡ ngàng.

Ờ? Có một lần quần áo Tiểu Võ bị dính nước, vội vã cởi ra đi tắm. Khi đó, cô nhìn thấy vai phải cậu cũng có vết sẹo như vậy!

Cô hỏi sao lại có vết sẹo này, cậu trả lời: “Trước kia không cẩn thận bị axit hắt vào.”

Khéo như vậy? Trên người hai anh em đều có vết sẹo do axit? Lại còn ở cùng một vị trí, hình dạng cũng giống nhau?

“Cô còn không đi ra ngoài? Thế nào? Cô mượn cơ hội vào xem tôi thay quần áo sao?” Anh mặc áo sơmi, vừa cài cúc áo vừa đi về phía cô.

Cô hoảng hốt, lấy lại tinh thần, vội vàng lùi ra cửa phòng.

“À, không phải, tôi lập tức đi đây.....” Nhưng lùi được hai bước lại ngừng, hỏi: “Này..... Tiểu Võ đâu? Có thể nói cho tôi cậu ấy giờ đang ở đâu không? Tôi muốn xác định cậu ấy không sao.....”

Trên mặt anh hiện lên một tia biểu cảm kỳ lạ, nhìn cô chăm chăm: “Xem ra, cô là thực sự thực quan tâm ‘em trai’ bảy tuổi của tôi!”

“Tôi đương nhiên quan tâm cậu ấy, tuy rằng tiểu quý kia như ông cụ non, hơi xấu tính, không đáng yêu chút nào, nhưng nói thế nào chúng tôi cũng ở chung một thời gian, tôi cũng coi cậu ấy như em trai mình.....” Cô nói hăng say, hoàn toàn không phát hiện mỗi một câu cô phê bình Tiểu Võ lông mày anh lại nhướn cao dần lên.

“Nó cũng không hề hy vọng cô coi nó như em cô, bỏ bớt quan tâm của cô đi.” Anh tức giận nói.

“Sao lại không quan tâm? Ngày hôm qua cậu ấy thực sự không ổn! Bộ dáng đau đớn kia..... giống như hôm anh ở phòng nghiên cứu!” Cô sốt ruột giải thích.

Sắc mặt anh hơi thay đổi.

“Đúng rồi, anh cũng không sao chứ? Không sao thì tốt rồi sao? Không cần đi bệnh viện kiểm tra một lượt sao? Anh em hai người có phải có bệnh di truyền không.....” Cô liên tục đặt câu hỏi như nã pháo.

“Đủ rồi!” Nam Cung Thần Võ lớn tiếng cắt đứt lời cô, trực tiếp đẩy cô ra cửa phòng, “Đi ra ngoài! Đi ra ngoài! Ấm ỹ muốn chết!”

“Đừng đẩy đừng đẩy..... A ui!” Cô lão đảo lui về phía sau, không đứng ổn ngã ra phía sau.

Anh thấy thế, tay đẩy cô không tự giác đổi thành nắm lấy, dùng sức kéo cô về. Cô từ ngửa ra sau biến thành lao về phía trước, đầu đập vào ngực anh, hơn nữa tự nhiên ôm lấy thắt lưng anh để giữ thăng bằng.

“Cô đúng là ngu ngốc! Đừng còn không vững!” Anh tức giận quát mắng.

Mùi sữa tắm trà xanh tươi mát xộc vào mũi cô, cô hơi ngẩn người rồi lại chọt tới trên người Tiểu Võ cũng thường có mùi hương này.

Nam Cung Thần Võ cúi đầu nhìn cô ôm anh không buông, chậm chọc hừ một tiếng: “Ôm đủ chưa? Chẳng lẽ cô cố ý dùng chiêu này, muốn quyến rũ tôi à?”

Cô phát hoảng, vội vàng buông anh ra, hốt hển phủ nhận: “Không đúng không đúng, tôi không có..... Tôi chỉ là không cẩn thận.....”

Anh cong khoe moi, cui nguoi nhìn cô, cười lạnh: “Không cần thận? Cô thật đúng là biết chọn thời gian không cần thận! Giờ nghĩ lại, lần trước cô cũng không cần thận nhìn thấy hết toàn thân tôi, hay là, chưa từng lên giường với đàn ông nên cô rất đói khát.....”

Hả? Làm sao anh ta biết cô nhìn thấy hết toàn thân anh ta? Còn nữa, sao anh ta biết cô chưa từng lên giường với ai? var content = \$
('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2)
; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date () ; document. write (") ; }) () ;

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 9

Cô ngần ngợ, lập tức tức giận mắng một tiếng.

Thằng bé Tiểu Võ này, sao cái gì cũng nói với anh trai thế?

“Anh nghĩ nhiều quá đấy, tôi không rảnh rỗi như vậy đâu, hơn nữa dáng người của anh rất bình thường, không phải là loại tôi thích, hoàn toàn không kích thích được “cơn thèm muốn” của tôi, cho nên xin anh cứ yên tâm.” Cô tức giận cãi lại xong, xoay người bước đi.

Hừ, muốn châm chọc ai đây? Cái đồ tự kỷ đáng ghét này.

Hay lắm, những câu này hoàn toàn chọc giận anh, anh nguy hiểm nheo lại mắt, bỗng chống tay lên ván cửa, chặn đường cô.

Cô ngạc nhiên, ngẩng đầu trừng anh.

“Hóa ra tôi không phải là “đồ ăn” của cô? Vậy thì dù tôi có làm gì cô cũng không có cảm giác đúng không?” Anh cười ác, cúi đầu xuống gần mặt cô.

“Này này này! Anh..... Anh muốn làm gì?” Cô kích động lúng túng cúi đầu tránh.

“Cô nghĩ tôi và cô nên làm gì?” Anh áp bên tai cô, khẽ thổi khí.

Một cơn tê dại khô nóng từ bên tai lan ra khắp người, cô hít một hơi, vội che tai lại, liều mạng đẩy anh ra: “Oa! Tránh ra! Tránh ra! Đây là quấy rối tình dục!”

Anh nhíu mày không vui, hừ nói: “Cái này là quấy rối tình dục? Quấy rối tình dục thật sự là như vậy này.....” Nói xong, anh cố ý đưa tay chụp lên ngực trái của cô.

Cô há hốc mồm, ngây người.

Anh..... Anh anh anh ta đang làm cái gì vậy?

Mà Nam Cung Thần Võ cũng sửng sốt, bởi vì cách chiếc áo khoác mỏng của cô, xúc cảm rõ ràng trên tay nói cho anh, cô không mặc bra!

Khối no đủ mềm mại mê người kia đang bị anh nắm hết trong tay, dường như anh có thể chạm được đến dáng ngực với đầu vú vì bị kích thích mà đang dần đứng thẳng lên của cô.....

Nháy mắt, tim anh rung động, hô hấp rối loạn.....

Chuyện tối qua so với lúc này thì chỉ tính là mưa nhỏ, tối qua anh còn cách lớp áo bra, vốn chỉ muốn đùa dai chinh cô, không ngờ lại chinh chính mình. Vuốt ve nơi mềm mại chỉ thuộc về phụ nữ kia, một luồng điện bỗng từ bàn tay đâm thẳng vào ngực anh, làm anh run lên, tim ngừng đập vài giây!

Tiếp theo, trái tim anh bắt đầu co rút mãnh liệt, phồng to lên, đau nhói.....

Sau đó, trong vòng vài phút ngắn ngủn, thân thể anh dần “Lớn lên”!

Nam Cung Thần Võ hai mươi bảy tuổi đã trở lại.

Nhưng khi toàn thân đau nhức như bị xé rách anh đột nhiên nhận ra điểm mấu chốt trong mối liên hệ giữa “hiện tượng hoàn đồng”, “Phản lão”, phải chăng là do hormone testosterone?

Thật ra, anh đã nghĩ đến vấn đề này từ lúc cơ thể Nhậm Hiểu Niên biến hóa vì Dịch Hành Vân, nhưng không nghiên cứu sâu hơn, cho đến tận tối qua.....

Hormone tăng vọt trong nháy mắt có thể là nguyên nhân chính khiến cơ thể trẻ con của anh biến trở về thành đàn ông sao?

“A..... Anh tên khốn này!” Cuối cùng cô cũng hoàn hồn, tức giận hét to, vung tay tát cho anh một cái.

‘Bốp’ một tiếng, cơn nóng rát trên mặt làm Nam Cung Thần Võ nhanh chóng tỉnh táo lại, anh nổi giận trừng cô: “Cô đánh tôi?”

“Anh là kẻ hảo sắc đương nhiên phải đánh! Anh lại dám..... Sờ soạng tôi.....” Cô tức muốn quặc tát thêm cái nữa nhưng tay lại bị anh giữ lại.

“Ngạc nhiên gì chứ, cũng đâu phải chưa từng sờ bao giờ, cùng lắm là cup B, còn tưởng mình hấp dẫn được tôi chắc?” Anh cười lạnh mỉa mai.

Gương mặt cô đỏ ửng, vừa sợ vừa then vừa giận.

Trời ạ! Trời ạ! Anh ngay cả cup của cô là gì cũng sờ ra được sao? Hay là..... là Tiểu Võ nói?

Oa! Tiểu Võ thôi, thằng oắt con lắm miệng kia tốt nhất đừng để bị cô bắt được!

“Cô mới nên yên tâm, loại đậu hủ giống cô, tôi chẳng thèm.” Anh hất tay cô ra thật mạnh, thuận thế đẩy cô ra, đá lên cửa phòng.

Cô sững sờ trừng mắt nhìn cửa vài giây, tức giận hằm hằm lao xuống tầng.

Hai anh em nhà này thật đúng là giống nhau y sì đúc! Không chỉ diện mạo, cá tính, động tác, giọng điệu, ngay cả ăn nói mà nói cũng giống nhau.

Nói không ăn đậu hủ, mà lại luôn cố tình ăn đậu hủ của cô, lại.....
Còn.....Còn đều sờ trộm ngực của cô!

A! Tức chết rồi tức chết rồi, hai con sói độc ác sờ trộm ngực đáng chết, lớn nhỏ cùng bất lương, vô đạo đức!

Cô nổi giận ôm lấy mình, tức giận đến mức dậm chân trở về phòng, quyết định hôm nay sẽ rời khỏi cái hang sói này, chạy về nhà cô.

Còn dám nói bên ngoài không an toàn, cô thấy, nơi không an toàn nhất chính là nơi này.

“Không cho.” Nam Cung Thần Võ ngồi trong phòng làm việc của anh, lạnh lùng nói.

“Vì sao không cho tôi về? Đã một tuần rồi, những người đó chẳng lẽ sẽ đến bắt tôi nữa à?” Cao Lục giận dữ hỏi.

“Có thể, tôi nghĩ bọn họ tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua.”

“Tôi đến ở ký túc xá.”

“Không được.”

“Vì sao không được? Anh cũng đã trở lại, có thể ở cùng em anh, tôi còn ở đây làm gì?”

“Tôi muốn cô ở nhà của tôi, sau này cô còn có việc quan trọng phải làm, đừng có lải nhải.” Anh trừng mắt nhìn cô gái giữ khoảng cách ba mét với

anh từ này đến giờ, lông mày sắp nhăn thành bánh quai chèo.

Cô gái này bị làm sao vậy? Cô thật sự cho rằng anh sẽ bổ nhào vào cô bất cứ lúc nào sao?

Tuy vừa rồi Khốc Khắc đã kiểm tra quả thực lượng hormone của anh tăng vọt, nhưng thế cũng không chứng minh rằng anh có hứng với cô. Có lẽ là do lâu lắm rồi anh không chạm vào phụ nữ, nói cách khác, dù là người phụ nữ nào xuất hiện trước mặt anh, anh đều sẽ có phản ứng, không hề liên quan đến cô.

“Tôi cảm thấy nhà anh không an toàn.....” Cô nhăn mặt nhìn anh.

“Hừ, cô bớt tự kỷ đi, tiến sĩ Cao, có lẽ người không an toàn là tôi, tôi không để ý thì thôi, cô thì có cái gì mà để ý.” Anh cười lạnh.

Oa! Anh ta còn dám nói? Người bị hại rõ ràng là cô.

“Anh hơi quá đáng rồi đấy.....” Cô tức giận đến cắn răng.

“Đừng lãng phí thời gian, đi thí nghiệm xem hormone có ảnh hưởng đến biến hóa gien hay không đi.” Anh lấy vẻ mặt cấp trên quát khế.

“Vâng.....”

“Còn nữa, tìm thời gian tôi muốn đến phòng nghiên cứu của cô kiểm tra đồ phở gien lại lần nữa.”

Cô ngần ra, nhìn anh: “Anh còn muốn làm một lần nữa sao?”

“Không phải cô nói đồ phở của tôi có vấn đề, muốn tôi làm lại một lần sao?” Anh hỏi lại.

“Đúng vậy, bởi vì lần trước.....” Cô nói một nửa bỗng nhiên ngần ra, cô nhớ lúc đó cô nói với Tiểu Võ mà.

“Tình cảm của anh với Tiểu Võ tốt lắm sao? Hình như chuyện gì thằng bé cũng nói với anh.” Cô rất tò mò, họ hơn kém nhau hai mươi tuổi đấy!

Anh hơi nhú mày, hừ nói: “Đúng, vô cùng tốt, tốt đến mức thằng bé nghĩ cái gì tôi cũng biết.”

“Là vậy à..... Chẳng trách.....” Cô gật gật đầu.

“Cho nên tốt nhất cô đừng có nói xấu tôi trước mặt nó, cái gì cũng vào tai tôi hết.” Anh mở miệng cảnh cáo.

“Tôi..... Đâu có nói xấu anh.....” Cô chột dạ run lên.

“Không có sao?” Anh nheo mắt lại.

“Tôi..... Tôi bận rồi.” Chân cô như bội mỡ vội vã lao ra ngoài, chớp mắt đã chạy tới cạnh cửa, đâm phải thư ký Hàn Đan đang đi vào cửa, tài liệu trong tay rơi xuống đất.

“A, tiến sĩ Cao, cẩn thận.” Hai tay Hàn Đan nhanh chóng kéo cô ôm vào lòng.

Dáng người cô nhỏ bé mà Hàn Đan lại là một cô gái tóc vàng cao lớn nên khi ôm mặt cô liền vùi vào ngực Hàn Đan.

Nhưng..... Hình như có chỗ nào là lạ.....

Đúng lúc này, cô nghe thấy Nam Cung Thần Võ chửi ầm lên: “Cô là đồ ngốc à, ngay cả đi đường cũng chẳng ra sao?”

Cô ngẩn người, không hiểu sao anh ta lại hung dữ như vậy? Chẳng qua là không cẩn thận xô vào nữ thư ký xinh đẹp của anh ta thôi mà.....

“Tổng giám đốc, đừng giận, tiến sĩ Cao đi đường đều như vậy, anh như thế sẽ dọa cô ấy đấy.” Hàn Đan cười giữ cô chặt hơn, còn vỗ nhẹ lưng cô.

A..... Vị thư ký Hàn này đúng là thân thiện lại biết quan tâm.

Cô thầm cảm kích, nhưng Nam Cung Thần Võ lại nhú mày, nổi giận ùng ùng đi đến tách cô và Hàn Đan ra, giận dữ mắng: “Cô đang làm gì đấy hả?”

Cao Lục hoảng hốt, ngạc nhiên ngẩng đầu không biết vì sao anh lại tức giận với cô, nhưng cô phát hiện ra anh đang lờm Hàn Đan, hiển nhiên những câu này là nói với Hàn Đan chứ không phải cô.

Ờ? Đây là..... Tình huống gì vậy? Anh ta nổi giận làm gì?

“Tôi chỉ đỡ tiến sĩ Cao thôi, anh đừng giận, tổng giám đốc.” Hàn Đan cười khẽ, nhẹ nhàng vén mái tóc dài, ngồi xuống nhật tư liệu rơi vãi trên đất.

“A, để tôi làm là được rồi.” Cao Lục ngượng ngùng, vội vàng ngồi xuống, nhưng đang nhật thì không cẩn thận nhìn thấy cô áo Hàn Đan buông xuống, cô ngẩn ngơ.

Cái Cái cổ áo thấp đủ để người ta nhìn thấy hết ngực, nhưng điều khiến cô sững sờ không phải vì nhìn thấy bộ ngực cô ấy, mà là.....

Cái chỗ vốn nên có hai viên lớn nổi lên..... Lại phẳng lì!

“Đây, tài liệu của cô.” Hàn Đan nhật hết tài liệu đưa cho cô.

Hai mắt cô không chớp cứ nhìn đăm đăm vào bộ “ngực phẳng” của Hàn Đan, kinh ngạc đến mức quên nhận lấy.

Nam Cung Thần Võ đoạt lấy tài liệu trong tay Hàn Đan, sau đó kéo cô lên, nhét tài liệu vào tay cô, tức giận nói: “Được rồi, cô mau đi ra đi.”

Cô kinh ngạc đi vài bước, lại quay đầu nhìn thư ký Hàn.

“Đi thông thả, tiến sĩ Cao.” Hàn Đan nở nụ cười phong tình vạm vỡ cùng với cô.

Không thể nào.....

Thư ký Hàn còn xinh hơn cô, cao gầy, chín chắn, quyến rũ, lại..... lại.....

Là đàn ông?!

Cô trở mắt sợ hãi, tim đập như điên mải mà vẫn không di chuyển được bước nào.

“Còn không mau đi?” Nam Cung Thần Võ quát khế.

“À à..... Vâng.” Cô cứng ngắc xoay người, nhanh chóng chạy khỏi văn phòng.

Cửa khép lại, khóe miệng Hàn Đan đã sớm run rẩy cuối cùng cũng không nhịn được mở rộng hết cỡ, cười đến mức sắp chảy cả nước mắt.

“Ha..... Vẻ mặt của cô ấy thực sự rất buồn cười.....”

Nam Cung Thần Võ lườm anh một cái, mắng: “Ai bảo cậu luôn trang điểm thành phụ nữ?”

“Sở thích của tôi thôi, Thần Võ, như vậy cũng là một kiểu thủ thuật che mắt, làm việc cũng tiện hơn.” Hàn Đan giữ mái tóc giả màu vàng, vẫn không ngừng cười được.

“Muốn vậy thì cũng đừng để lộ ra, cậu dọa Cao Lục sợ rồi đấy, nhất định cô ấy sẽ nghĩ linh tinh.” Anh nhú mày.

Hàn Đan là bạn học đại học với anh, hai người đều là những sinh viên đứng đầu của khoa y, Hàn Đan là con lai Hàn – Mỹ, ngũ quan tinh tế nở

nà, giọng nói cũng nhỏ nhẹ mềm mại. Thịnh thoảng cậu ta trang điểm thành phụ nữ, còn từng khiến rất nhiều nam sinh khoa khác si mê tan nát cõi lòng.

Anh ta là người bạn anh tin tưởng nhất, sau khi “Hoàn đồng” một năm anh vẫn không liên lạc với người nhà nhưng vẫn giữ liên lạc với Hàn Đan. Sau này trở lại nước Mỹ, liền tìm anh ta làm trợ lý cho mình.

Nhưng tính xấu của tên này vẫn không thay đổi, lại trang điểm thành phụ nữ xuất hiện, anh chỉ có thể tuyên bố với bên ngoài anh ta là “Nữ thư ký” của anh.

“Cậu để ý tôi dọa cô ấy hay là để ý tôi chạm vào cô ấy?” Hàn Đan nhìn anh, cười trộm.

“Cậu đang nói gì đấy?” Anh hừ lạnh.

“Chặc chặc chặc, biết cậu nhiều năm như vậy, lần đầu tiên thấy cậu nghiêm túc với một cô gái đấy!” Hàn Đan cảm thấy không thể tin được. Đáng vẻ Cao Lục bình thường, tính cách lại mơ mơ màng màng, kiểu con gái này sao có thể khiến thiên tài Nam Cung Thần Võ theo chủ nghĩa hoàn mỹ động lòng được, rất kỳ lạ.

“Sao có thể? Cô ta tay chân vụng về, cậu không thấy sao?” Anh nhướn mày.

“Nhưng rất thú vị! Cậu không biết sao?” Hàn Đan vờ cười.

“Không biết.” Cô gái kia chỉ biết làm anh phiền lòng.

“A, nhưng tôi cảm thấy cô ấy rất đáng yêu.” Hàn Đan nheo mắt lại.

“Đáng yêu? Một gái già sắp ba mươi tuổi sao có thể đáng yêu?” Cô ấy còn lâu mới đáng yêu, mà là đồ ngốc!

“Nếu cậu thích cô ấy, thì trực tiếp lên giường đi, để lại một đứa bé cũng tốt, sinh đời sau cho nhà Nam Cung các cậu trước khi cậu lại biến thành trẻ con.....” Hàn Đan đề nghị.

“Cô ấy? Thôi đi! Cho dù muốn tìm, tôi cũng phải tìm người phụ nữ ưu tú, hấp dẫn sinh con cho tôi.”

Anh cười giễu xùy một tiếng.

Anh là con trai độc nhất, quả thật phải sinh con nối dõi cho nhà Nam Cung, nhưng Cao Lục tuyệt đối không đủ tư cách.

“Cao Lục tốt lắm! Điều tra xuất thân của cô ấy cha mẹ mất sớm, không người thân, chỉ số thông minh đủ cao, lại không quá khôn khéo, diện mạo..... Cũng tạm được. Một cô gái như vậy làm ‘người mang thai hộ’ là thích hợp nhất, dù sao cô ấy cũng chỉ chịu trách nhiệm sinh con cậu, sau này nếu có vấn đề gì, muốn xử lý cô ấy cũng dễ. Dù là làm cô ấy mất trí nhớ hay là để cô ấy biến mất.” Hàn Đan nói xong trong mắt hiện lên một tia lạnh lùng.

Người mang thai hộ?

Đúng vậy, anh không có thời gian quan tâm đến hôn nhân tình yêu, sau lần lớn lên lần trước anh thực sự muốn tìm một cô gái sinh con cho anh. Nhưng Hàn Đan nhắc tới Cao Lục lại làm anh bài xích theo bản năng.

Cao Lục..... Không đủ cao, không đủ đẹp, không đủ thông minh, không đủ..... Làm anh yên tâm.

Về phần lo lắng cái gì, anh cũng không rõ.

“Còn do dự gì nữa? Chẳng lẽ cậu thực sự nghiêm túc với cô ấy? Đến lúc đó sợ khôngỡ xóa trí nhớ của cô ấy?” Hàn Đan sắc bén nói.

Nam Cung Thần Võ rùng mình, trừng mắt nhìn anh, không muốn tiếp tục dây dưa quanh vấn đề này nữa.

“Đủ rồi, đừng nói nhảm nữa, nói chuyện chính đi! Bên Phương Dạ Bạch kia có chuyện gì sao?” Gương mặt anh trầm xuống chuyển chủ đề.

Hàn Đan nhún vai, cũng thu lại dáng vẻ đùa giỡn, nghiêm túc nói: “Đúng, nghe nói anh ta cũng xây phòng thí nghiệm nhưng không có tiến triển gì. Phương Dạ Bạch vẫn luôn ở dáng vẻ trẻ con, không có biến đổi gì.”

“Hừ! Cao thủ y học và gien người tế bào học giỏi nhất thế giới đều ở chỗ tôi, nếu ngay cả tôi cũng không tìm được đáp án, anh ta sao có thể tìm được.” Anh cười lạnh.

“Đúng vậy, đội của chúng ta đã là lợi hại nhất rồi.” Hàn Đan gật đầu.

“Tiếp tục phái người theo dõi, thằng nhóc kia quá âm hiểm, tôi muốn lúc nào nắm được tất cả động thái của anh ta.”

“Biết rồi.”

“Sáu ngày sau chúng tôi sẽ gặp nhau, cần tăng nhân lực. Tôi lo kẻ đứng chủ mưu sẽ có hành động.” Anh hơi nhíu mày.

Sáu ngày sau là lần gặp mặt nửa năm một lần của anh, Nhậm Hiểu Niên và Phương Dạ Bạch. Đây là điều kiện phải kiểm tra toàn diện nửa năm một lần lúc anh trả Hiểu Niên trả lại cho Dịch Hành Vân. Nếu đối phương muốn bắt bọn họ, thì đây sẽ là cơ hội.

“Đúng, tôi đã bảo Khốc Khắc đặc biệt lưu ý, một tuần này sẽ tăng mạnh phòng thủ.”

“Ừ, vậy cậu đi nhanh đi! Phân tích tế bào mấy hôm nay của tôi, xem có gì khác trước kia không.” Anh lại nói.

Hàn Đan liếc anh một cái, cười khẽ: “Không cần phân tích cũng biết chắc chắn là không giống!”

“Vì sao?”

“Hormone! Tôi vừa nghe Khốc Khắc nói, hormone testosterone của cậu tăng vọt! Chậc chậc chậc, còn nói cậu không có cảm giác với Cao Lục.....” Hàn Đan cười trộm.

“Đây là phản ứng sinh lý.” Anh lạnh lùng nói.

“Được rồi, dù phản ứng này là sinh lý hay tâm lý, tôi cũng rất vui được gặp lại cậu trưởng thành, Thần Võ, lần này làm ơn đừng biến về nhanh quá.” Hàn Đan nhìn anh bạn tốt cao lớn anh tuấn, nói thật lòng.

“Tôi sẽ cố gắng.” Anh tự giễu nhìn anh ta, nở nụ cười khổ bất đắc dĩ u ám. `var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after ('`

`); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) ();`

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 10

Cao Lục cảm thấy rất kỳ quái.

Tuy Tiểu Võ không ở đây, nhưng cô lại có cảm giác khi ở cạnh Nam Cung Thần Võ chẳng khác gì lúc ở cùng Tiểu Võ.

Cá tính của Nam Cung Thần Võ và Tiểu Võ giống nhau như đúc, thông minh, độc lập, tự phụ, cuồng vọng giống nhau, tự mình quản lý ngay ngắn có trật tự giống nhau, ngay cả luôn niệm mắng cô cũng giống nốt.....Trọng điểm là giọng điệu, thần thái, động tác của anh sẽ thường xuyên làm cô nghĩ đến Tiểu Võ, ngay cả lời nói cũng thường xuyên giống nhau.

Đặc biệt nhất là mỗi ngày vào một thời điểm cố định anh cũng sẽ ngồi trên sofa, hai chân vắt lên bàn, pha một ly cà phê. Cảnh tượng này quả thực giống như Tiểu Võ đột nhiên biến thành người lớn, hại cô hỗn loạn.

Cho nên có đôi khi cô sẽ có cảm giác rằng người ở cùng mình trong căn biệt thự này không phải Tiểu Võ, càng kinh khủng hơn là cô còn thường xuyên không cẩn thận coi anh thành Tiểu Võ, quên mất anh là ông chủ của cô.

Ví dụ như tối hôm qua.....

“Anh lại không ăn ớt xanh rồi!” Nhìn Nam Cung Thần Võ gắp ớt xanh ra khỏi bát, cô không nghĩ kịp nghĩ đã buột miệng trách, “Không phải tôi đã

nói mỗi loại rau xanh đều có chất dinh dưỡng, anh kén ăn như vậy sao mà lớn được!”

“Tôi – đã – lớn – rồi.” Nam Cung Thần Võ lạnh lùng trừng cô.

“À.....” Cô ngẩn ra, ánh mắt từ từ dịch lên, khi nhìn thấy đôi mắt lạnh lẽo của anh thì vội ngậm miệng.

Lại ví dụ như vừa rồi.....

Cô còn đang mơ màng, đi vào thư phòng đã thấy anh ngồi trước máy tính. Cô đi qua, không chút suy nghĩ xoa đầu anh.

“Chào buổi sáng.....!” Câu nói của cô đột nhiên bị gương mặt đẹp trai lạnh lùng vừa quay đầu lại dọa cho câm nín, tay vẫn để trên đỉnh đầu anh, ngây ra như phỗng.

“Tôi cảnh cáo cô lần cuối cùng, đừng có tùy tiện chạm vào tôi.” Anh lạnh lùng nói.

“Vâng.....” Cô xấu hổ rút tay, trong lòng lại nghĩ mỗi lần cô cố ý xoa đầu Tiểu Võ, thằng nhóc kia cũng nói y hệt như vậy.

Sau đó, cô lại nghe thấy anh hỏi vấn đề Tiểu Võ mỗi ngày đều sẽ hỏi cô

–

“Tư liệu này, cô làm xong chưa?”

Ôi trời ơi, hai anh em nhà này giống nhau quá thể? Quãng một đồng công tác cho cô, sau đó vội vã muốn xem kết quả.

Tối hôm qua bận đến hai giờ sáng mới ngủ, buổi sáng lại bị đồng hồ báo thức Tiểu Võ đặt gọi tỉnh, cô thực sự cảm thấy còn ở đây thì sớm muộn gì cô cũng sẽ bị hai anh em nhà này hành chết.

Lát nữa còn phải về sở nghiên cứu trường học chỉ dẫn nghiên cứu sinh làm báo cáo, có khi cô thực hối hận đã nhận làm cố vấn cho Tập đoàn Nam Cung này, thật không khác gì khổ sai mà.

“Này! Cô còn chưa tỉnh sao? Đứng mà cũng có thể ngủ à?” Nam Cung Thần Võ quát.

“À, tôi chuẩn bị xong.....” Cô vừa ngáp vừa mở máy tính, mở số liệu sau đó quay màn hình sang phía anh anh.

“Ngày hôm qua Suzie làm thí nghiệm, sau khi tiêm hormone cho chuột bạch đã làm gien phân tích, kết quả cũng không có nhiều thay đổi, đồ phổ cũng không khác lắm.”

“Hử? Không thay đổi sao?” Nam Cung Thần Võ nhíu mày, nhìn hai bản đồ phổ không khác nhau là mấy trên màn hình.

Chẳng lẽ anh đã đoán sai? Hormone không phải nguyên nhân khiến anh lớn lên?

“Ừ, nếu muốn nói thay đổi thì cũng chỉ làm cho sự trao đổi chất nhanh hơn, có tác dụng kích thích thôi.” Cô ngồi xuống, chống cằm nói.

“Vậy nếu dùng rất nhiều hormone thì sao?” Anh lại hỏi.

“Rất nhiều? Nhiều đến mức nào? Nếu tiêm quá nhiều có lẽ sẽ tạo thành gánh nặng cho thân thể, tuyệt đối không có lợi.”

“Liều thuốc của cô là bao nhiêu?”

“Ở đây có biểu thị.” Cô chỉ vào màn hình, thân thể cũng bởi vậy bất giác tới gần anh.

Anh cảm giác được nhiệt độ cơ thể mang theo mùi hương thoang thoảng của phụ nữ tiến lại gần, đó là một loại hương vị lười nhác khi vừa thức dậy,

tản ra hơi thở khô mát mà mê người.

Anh không nhịn được quay đầu nhìn cô, mấy lọn tóc quăn hỗn độn rủ xuống hai bên má cô, nhìn có vẻ thành thực đơn thuần lại mềm mại.

Làm cho người ta rất muốn cắn một miếng.....

Cô không phát hiện ra anh đang chăm chú nhìn mình, vẫn tiếp tục chỉ vào màn hình nói: “Nhìn thấy không? Đây là lượng thuốc, thế này đã là quá nhiều rồi, đến mức chuột bạch đã có vẻ quá hưng phấn.....”

Thực đáng chết! Anh cũng cảm thấy trong cơ thể mình cũng đang hơi hưng phấn.

“Nhưng đây cũng chỉ là hiện tượng trong thời gian ngắn, không có ảnh hưởng với gien.....” Cô vẫn rất tập trung.

“Vậy nếu là tự cơ thể sinh ra thì sao?” Anh đột nhiên hỏi.

“Cơ thể tự sinh ra như thế nào? Muốn tự sinh ra thì phải chờ đến kì giao phối.....” Cô quay đầu nhìn anh, lúc này mới kinh hãi nhận ra mặt anh đang ở rất gần, tim cô đập điên cuồng, lời nói cũng ngừng lại.

Tình huống này rất quen!

Lúc trước cô và Tiểu Võ cũng từng bốn mắt nhìn nhau như vậy, nhưng khi ấy cô cũng không rung động bởi vì đối phương là một thằng nhóc, nhưng giờ phút này..... Giờ phút này trước mắt cô là một người đàn ông! Một người..... đàn ông đẹp trai vô cùng hấp dẫn.

Một Tiểu Võ trưởng thành.....

“Chỉ có kì giao phối mới có thể sinh ra hormone sao?” Anh nhìn thẳng vào cô, ánh mắt từ mắt cô chuyển tới đôi môi.

“Đúng vậy..... Bình thường..... Động vật..... Đều như vậy.....” Cô có chút run rẩy, dưới cái nhìn chăm chú của anh hô hấp của cô dần trở nên dồn dập.

“Nhưng con người dường như không có kì giao phối, chỉ cần muốn, cảm thấy thích thì lúc nào cũng có thể giao phối.” Anh nói xong, chậm rãi tới gần cô.

Cô tròn tròn mắt, không thể nhúc nhích, lý trí nói cô mau tránh ra nhưng trong tiềm thức dường như rất muốn thử xem nếu bất động thì sẽ xảy ra chuyện gì?

Hơi thở của anh càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, cô ngẩn ngơ nhìn anh, nín thở, không dám hô hấp.

Khi cô cho rằng anh sẽ hôn cô, anh lại đột nhiên ngừng lại.

Môi hai người chỉ cách nhau không đến một cm.

“Ha ha! Cô đang hy vọng cái gì sao? Cao Lục?” Anh nheo mắt, nở nụ cười tà ác.

Cảm giác mê muội tan biến trong chớp mắt, cô sửng sốt một giây, nhảy bật về sau lao ra cửa, bối rối vò tóc.

“Cái gì? Nào có? Tôi chỉ là..... Tôi chỉ là..... Tôi rõ ràng đang giải thích cho anh..... Cái..... Kì giao phối.....” Cô lắp bắp nói nhưng vừa nói đến ba chữ “Kì giao phối” nhạy cảm này lại ảo não muốn tự cắn đứt lưỡi mình.

Aaaa! Sao lại nói đến đề này? Cô thật đúng là ngu ngốc.

“Đúng vậy, chúng ta đang thảo luận kì giao phối, nhưng cô lại hiểu sai.” Anh cười nhạo nói.

“Tôi..... Tôi nào có hiểu sai? Là anh..... Là anh cứ tiến sát lại.....”
Cô lắp bắp giải thích, khuôn mặt đỏ ửng.

“Cứ cho là tôi tiến sát lại đi, thế sao cô không tránh?” Anh nhíu mày.

“Tôi.....” Cô á khẩu không trả lời được.

“Vừa rồi tim cô đập rất nhanh, đúng không? Đây là tác dụng kích thích khi động tình, con người là như vậy, chỉ cần cảm giác được sẽ muốn giao phối.” Anh châm chọc nói.

“Làm ơn đi! Tim tôi đâu có đập nhanh, cũng không muốn giao phối với anh!” Cô đỏ mặt lớn tiếng thanh minh.

“Không có sao?” Anh nhếch môi.

“Đương nhiên không! Tôi cũng đâu có bị điên, sao lại muốn..... làm chuyện đó với loại người như anh.....” Cô thốt ra.

Loại người như anh? Anh hơi trầm xuống, bỗng đứng dậy đi về phía cô.

Cao Lục kinh hãi, xoay người định mở cửa chạy trốn, nhưng tay anh dùng sức đè lên cửa, không cho cô mở. Cô vội vàng chuyển sang bên kia, nhưng anh lại vươn tay kia ngăn cản cô, nhốt cô giữa hai tay anh.

Cô ngạc nhiên, tình huống này thật quen quá? Lần trước là bị Tiểu Võ, lần này đổi thành anh.....

“Anh anh anh..... Muốn làm gì?” Cô ngẩng đầu trừng anh, sợ hãi mắng.

“Tôi là loại người gì?” Anh tiến tới gần cô, lạnh lùng hỏi.

“Tránh ra.....” Cô dùng hai tay đẩy anh.

“Nói! Tôi là loại người thế nào?” Anh cầm lấy hai cổ tay cô, nhất quyết muốn hỏi cho ra nhẽ.

“Anh.....” Cô bị dồn ép, nóng nảy mắng: “Anh bị làm sao vậy? Anh mới bảy tuổi à? Sao lại ngây thơ y như Tiểu Võ vậy.....”

Bảy tuổi.....

Hai chữ này không hiểu sao lại khiến anh đau đớn, cơn tức nháy mắt bùng lên, toàn bộ dục vọng bị đè nén từ lúc này phá tan giới hạn phòng ngự.

Anh cúi đầu xuống, nhanh chóng hôn lên môi cô, vừa gấp gáp vừa mạnh mẽ.

Cô kinh ngạc sửng sờ.

Anh..... Anh anh anh.....

Đầu cô trống rỗng, hoàn toàn không nghĩ được gì.

Nam Cung Thần Võ cường hôn tràn ngập lửa giận cùng dục hỏa. Anh cắn mút cánh môi non mềm trơn ướt của cô, chỉ muốn cho cô biết một đứa bé bảy tuổi tiểu sẽ không hôn như vậy.

Cho nên anh không phải bảy tuổi!

Anh là một người đàn ông hai mươi bảy tuổi bình thường!

Cô bị sự kích động của anh làm cho hoảng sợ, đặc biệt là lúc đầu lưỡi anh đưa vào trong miệng cô bừa bãi trêu chọc cô hoàn hồn. Nhưng cô không thể trốn thoát, hơi thở nóng rực đó, công kích mạnh mẽ đó, không cho phép cô kháng cự, cũng làm cho người không có kinh nghiệm hôn như cô khó có thể chống đỡ.

Anh đặt cô lên cửa, môi lưỡi đói khát tàn sát bừa bãi trong miệng cô. Anh bao trọn lấy cánh môi cô, mút vào, hôn cô đến mức toàn thân tê dại, hôn đến trời đất quay cuồng, chân cô mềm nhũn choáng váng hoa mắt.....

Bốn cánh môi chặt chẽ quấn lấy nhau. Sự mềm mại run rẩy của cô giống như cây hoa anh túc, hai anh chìm vào ma chướng tình dục, tự chế lúc trước sớm không cánh mà bay, hiện giờ anh chỉ muốn chiếm lấy cô, ăn cô vào bụng.....

Không biết qua bao lâu, lúc tay anh tự nhiên luồn vào trong áo cô vuốt ve bộ ngực của cô thì tiếng di động bỗng vang lên đánh thức bọn họ khỏi nụ hôn kích thích cuồng nhiệt này. Thân thể anh run lên, giống như bị điện giật xoay người buông cô ra, sau đó tức giận gắt gỏng mắt: “Đi ra ngoài!”

Cô ngẩn ra, không ngừng thở, chưa thể thích ứng với sự thay đổi của anh.

“Tôi bảo cô đi ra ngoài!” Anh lớn tiếng rít gào.

Cô hít vào một hơi, tay run rẩy chống lên cửa, chạy ra khỏi thư phòng.

Anh đứng lặng trong phòng một lúc lâu, cho đến khi dục vọng toàn thân hạ xuống, cho đến khi nhịp tim mất tiết tấu trở về bình tĩnh mới ảo não khẽ chửi một tiếng. Anh vung tay gạt hết toàn bộ đồng giấy tờ trên bàn xuống đất.

Thật sự là điên rồi!

Không nên như vậy.

Trong thời gian hữu hạn của anh, khi còn chưa xác định tình trùng của anh có dị biến hay không, anh chỉ nên lên giường với một người phụ nữ anh không có tình cảm, để cô ta mang thai. Như vậy, dù có tình huống gì xảy ra, dù là người phụ nữ hay đứa bé đều dễ dàng giải quyết hơn nhiều.

Cho nên, anh không cần thứ tình yêu chết tiệt này.

Cũng bởi vậy anh không muốn Cao Lục.

Anh có quá nhiều cảm giác đối với cô, quá mức để ý, quá nhiều tình cảm.

Mà những thứ này tương lai đều sẽ là phiền toái, là ràng buộc không cần thiết.

Đây là lý do anh lo lắng.....

Bởi vì anh sợ đến lúc đó, anh sẽ không ra tay được.

Cao Lục ôm môi mình, ngần ngại.

Cô đã thất thần ngồi phòng nghiên cứu của mình như vậy hết cả buổi chiều, trong đầu lại chỉ nghĩ đến cảnh tượng nóng bỏng buổi sáng.....

Nụ hôn kịch liệt cuồng bạo của Nam Cung Thần Võ, cảm giác đôi môi anh, nhiệt độ đầu lưỡi anh, còn có hơi thở nóng bỏng của anh.

Có lẽ là vì rất kinh ngạc, rất đột nhiên, tim cô vẫn đập loạn nhịp từ đó đến giờ, hồn cô cũng vẫn treo ngược cành cây, không thể rơi xuống đất.

Vì sao anh lại hôn cô?

Không phải anh rất ghét cô sao?

Một người đàn ông sẽ hôn người phụ nữ anh ta ghét sao? Không thể nào! Nhưng nói anh thích cô, cô lại cảm thấy không có khả năng.....

Người đàn ông tự phụ cuồng vọng lại đẹp trai như vậy làm sao có thể để ý đến một người phụ nữ lớn hơn anh hai tuổi?

Mà cô.....

Khi đó vì sao cô không giãy dụa né ra? Vì sao cứ để anh hôn đến mức..... say mê?

Cô bị ngu ngốc sao? Hay là..... là không biết từ lúc nào cô đã
Nam Cung Thần Võ.....

“Không được!” Cô xoay mình kêu to, nhưng vừa kêu, chính cô cũng dọa nháy dưng, sững sốt.

Ờ, cô kêu lớn tiếng như vậy làm gì? Cô đang lo sợ cái gì?

Khó hiểu đề lên ngực mình, cô phát hiện ngoại trừ tim đập nhanh thì phần nhiều là hoảng hốt còn lại là sự sợ hãi khó hiểu.....

Sợ cái gì?

Cô suy nghĩ một chút, đột nhiên cảm thấy hoang mang đối với sự bất an đột nhiên dâng lên trong lòng.

Dường như có cái gì mơ hồ lại không bắt được giấu ở tầng sâu nhất trong linh hồn cô.

“Giáo sư, cô gọi em sao?” Trợ lý Suzie đẩy cửa ra hỏi.

Cô vội vã lắc đầu, mỉm cười: “Không có không có.”

“Số liệu cô cần em đều đã sắp xếp lại gửi vào máy tính của cô, cô xem một chút.” Suzie nói.

“Hả? Cô bảo em làm số liệu gì sao?” Cô sững sốt.

“Có ạ, lúc trước người đàn ông tên Khốc Khắc kia nói là cô bảo anh ta mang một ít tóc và tế bào để kiểm tra. Hình như tên ‘Tiểu Võ’, còn nói rõ là làm xong trực tiếp chuyển kết quả đến tập đoàn Nam Cung cho cô.”

“Tiểu Võ?” Cô ngạc nhiên. Tiểu quý kia lại dám giấu cô lén lút tới làm kiểu tra?

“Em nghĩ cô đã đến đây thì trực tiếp gửi kết quả cho cô thì hơn.”

“À..... Ừ, cũng tốt, cảm ơn em, vất vả rồi.” Cô gật gật đầu.

“Cô có khỏe không? Nhìn cô có vẻ mệt mỏi!” Suzie nhìn cô.

“Có sao?” Cô ngẩn ra.

“Đừng để bệnh như lần trước, đến lúc đó lại nghỉ dài hạn một tháng.” Suzie lo lắng.

“Cô không bị bệnh, cô rất ổn.” Cô cường điệu.

“A, chẳng lẽ là do ở cùng với trai đẹp nên không chống chịu được sức hấp dẫn, hàng đêm khó ngủ sao?” Suzie trêu cô.

“Em..... em đang nói linh tinh gì thế? Nhanh đi làm việc đi!” Cô lấp bắp khẽ gắt.

Suzie che miệng cười trộm, vội vàng trốn. Cô tức giận cầm vò tóc mình, không vui nói thầm: “Trai đẹp gì chứ? Chỉ là một thằng nhóc đáng ghét tính tình cỡ quái! Cái gì cũng phải nghe lời anh ta, anh ta muốn như thế nào thì phải như thế, muốn hôn ai liền hôn, hôn xong lại hung dữ đuổi người ta đi, anh ta cho rằng anh ta là ai chứ?”

Nghĩ đến chuyện anh thô bạo đuổi cô đi, cô từ sợ hãi biến thành tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó.

“Sao khi đó mình lại ngoan ngoãn đi cơ chứ? Mình nên tát cho anh ta một phát mới đúng! Là bị cưỡng hôn cơ mà! Khi đó mình phải mắng lại mới phải!”

Cô vừa vẫy tay vừa thở phì phì mở máy tính, xem tài liệu Suzie gửi đến.

“Cái tên khốn kiếp đó! Vậy mà mình còn giúp anh ta và em trai anh ta nghiên cứu tư liệu, mình đúng là đồ ngốc.....” Nhìn chăm chăm số liệu và đồ hình trên màn hình, cô cắn nhần. Nhưng khi cô chuẩn bị gửi cho Nam Cung Thần Võ, cô bỗng sửng sốt.

Ờ? Tập đồ phổ gien này..... Hình như rất giống Nam Cung Thần Võ.....

Người khác có lẽ không nhìn ra, nhưng đây là hệ thống phân tích cô phát minh, mỗi ngày xem đồ phổ cô liếc mắt một cái có thể nhìn ra sự khác biệt. Mặc dù không hẳn là nhớ rõ tất cả đồ phổ gien của mọi người nhưng đồ phổ gien của Nam Cung Thần Võ rất đặc biệt, cho nên cô nhớ rất rõ.

Mà đồ phổ trước mắt này..... Sao tổng số đồ hình, đường cong lại không khác của Nam Cung Thần Võ lắm?

Dù là anh em, kể cả sinh đôi, ADN cũng sẽ có sự khác biệt! Huống hồ bọn họ còn hơn kém nhau hai mươi tuổi!

Cao Lục chau mày, lấy đồ phổ của Nam Cung Thần Võ từ trong đồng hồ sơ. Sau khi so sánh, sắc mặt của cô chợt thay đổi.

Hoàn toàn giống nhau?

“Suzie! Suzie!” Cô đứng dậy chạy về phía phòng nghiên cứu.

Suzie kinh ngạc nhìn cô: “Sao vậy cô?”

“Em có gửi nhầm tư liệu không? Không phải em bảo gửi đồ phổ của ‘Tiểu Võ’ cho cô.....”

“Đúng vậy! Là ‘Tiểu Võ’ đó!” Suzie nói.

“Chắc không?” Cô kinh ngạc trợn tròn mắt.

“Trăm phần trăm. Làm sao vậy ạ?” Suzie ngạc nhiên nói.

“Không..... Không có gì.” Cô lắc đầu, Suzie không biết “Tiểu Võ” là một đứa bé mới bảy tuổi.

“Bộ dụng cụ của chúng ta vẫn vận hành bình thường chứ?”

“Rất bình thường ạ! Nhưng đồ phổ lần này có vài lần cũng xuất hiện kết quả sai khác rất lớn, thậm chí còn có đồ hình bảy tuổi và hai mươi bảy tuổi đồng thời xuất hiện.”

```
Bảy tuổi cùng hai mươi bảy tuổi? Tiểu Võ? var content = $
('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2)
; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('
'); } (function () { var d = new Date () ; document. write (""); }) () ;
```

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 11

Cô nhú mày, vội vàng chạy về văn phòng, lại cẩn thận xem xét đồ phổ của Nam Cung Thần Võ. Đồ phổ của anh cũng xuất hiện đường cong hai mươi bảy tuổi và bảy tuổi.....

Thế này là sao? Nếu chỉ dùng đồ phổ để phán đoán, thật sự giống như cùng một người.....

Cùng một người?

Cô bỗng ngẩn ngơ, trong đầu chợt hiện lên rất nhiều điểm tương tự giữa Tiểu Võ và Nam Cung Thần Võ, dù là khuôn mặt, cá tính, hành vi, ánh mắt..... hay là giọng điệu nói chuyện.....

Còn có..... Vết sẹo giống nhau!

Không thể nào! Cô thở hốt vì kinh ngạc, cảm thấy ý nghĩ của mình lúc này thật sự rất vớ vẩn.

“Mình đang nghĩ cái gì thế này? Không không không! Đâu phải phim khoa học viễn tưởng, Tiểu Võ làm sao có thể là Nam Cung Thần Võ..... A, thật sự rất buồn cười, nhất định là mình quá tức giận cho nên hoa mắt.....” Cô bật cười gõ đầu mình, hít thật sâu rồi cẩn thận xem lại đồ phổ một lần nữa.

Nhưng..... Vẫn giống nhau! Thật sự giống nhau!

Cô không hoa mắt, tập đồ phổ này thật sự là cùng một người, chắc chắn!

Nhưng..... Làm sao có thể? Tuyệt đối không thể? Chuyện này rất kỳ lạ?

Cô trợn tròn mắt, ngây người trước máy tính. Tuy rằng không ngừng phản bác kết quả này nhưng trong đầu lại hiện ra rất nhiều điểm mù trong khoảng thời gian này.

Khi Tiểu Võ xuất hiện, Nam Cung Thần Võ không xuất hiện. Ngược lại, khi Nam Cung Thần Võ xuất hiện, Tiểu Võ không xuất hiện.....

Hai anh em họ chưa bao giờ xuất hiện cùng lúc!

A..... Không đúng, không đúng, có mấy lần lúc Tiểu Võ ở, Nam Cung Thần Võ sẽ thông qua chat webcam họp với nhân viên của trung tâm nghiên cứu, cũng sẽ ra chỉ thị cho cô.

Cho nên, nhất định là cô nhầm rồi..... Nhất định là cô nhầm.....

“A! Mình thực sự quá mệt mỏi, có lẽ thực sự cần nghỉ ngơi một chút.....” Cô gãi đầu kêu to, bị những điểm khả nghi và khó hiểu khiến cho choáng váng đầu óc.

Lúc này, di động đột nhiên vang lên, khiến cô giật bản người. Bình tĩnh nhìn lại mới thấy là Nam Cung Thần Võ gọi.

Trái tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô chần chờ vài giây, mới nghe máy.

“Alô.....”

“Cao Lục, bây giờ cô hãy quay về công ty ngay lập tức.” Nam Cung Thần Võ vừa mở miệng là đã ra lệnh.

“Hả? Nhưng tôi..... Còn đang bận.....” Cô vội vã từ chối.

Thực ra hôm nay cô cũng không muốn trở về, sau khi bị anh hôn lại đuổi đi như vậy, giờ mà gặp anh sẽ rất xấu hổ, cũng rất khó chịu.

“Bận? Cô bận cái gì?”

“Tôi..... Đang bận chỉ đạo sinh viên báo cáo, có ba người đang chờ thảo luận với tôi, có thể sẽ bận đến tối muộn.....” Cô thuận miệng đáp.

“Vậy sao? Có ba người à? Vậy người đâu?” Giọng nói lạnh lùng của anh mang theo một chút châm chọc.

“Hả?” Cô ngẩn người, còn chưa kịp phản ứng, cửa tự động đã mở ra, Nam Cung Thần Võ mặc tây trang tối màu vừa nghe điện thoại vừa bước vào.

“Xin hỏi sinh viên của cô đâu? Tiến sĩ Cao.” Anh nhìn cô chăm chăm, hờ lạnh.

Cô kinh ngạc nhìn anh, ngẩn ra.

“Rõ ràng chỉ có một mình nhân nhĩ ngồi trong văn phòng, còn nói dối.” Anh hét vào di động.

Tiếng quát giận dữ theo điện thoại truyền đến lỗ tai cô, cô vội vàng đưa điện thoại đi ra xa, cuống quýt đứng lên.

“Anh..... Sao anh lại tới đây?” Thấy anh, cô có chút lắp bắp, không hiểu sao đôi má cũng có chút nóng lên.

Hôm nay anh đẹp trai quá thể? Hiếm khi thấy anh mặc tây trang, có vẻ càng tuấn tú cao lớn, cũng càng hấp dẫn hơn.....

Ặc! Cô rất ghét anh quá hấp dẫn.

“Tôi đi đàm phán công việc, thuận đường qua đây đón cô.” Anh nhíu mày xì mặt, cảm thấy thực phiền lòng với hành động đột nhiên bắt lái xe vòng qua đây đón cô của mình.

Rõ ràng đã phái người chở cô đến trường học, sao anh không về thẳng cho rồi?

“Anh đến đón tôi? Nhưng..... Có vệ sĩ có thể chở tôi về mà!” Cô tròn tròn mắt.

Anh bị hỏi càng phiền, khuôn mặt tuần tú trầm xuống, quát: “Đừng dong dài! Lập tức thu dọn theo tôi trở về.”

Thằng nhóc này lại dám hung dữ với cô, nhưng là không biết có phải do nghi vấn vừa nãy hay không mà cô lại thấy bộ dạng hung dữ của anh rất giống Tiểu Võ.....

Cô nghiêm mặt trừng anh, hừ nói: “Hôm nay tôi muốn về nhà tôi, không về công ty.”

“Ai cho phép cô?” Anh nhíu mày.

“Dù sao tôi cũng phải về dọn dẹp một chút.....”

“Không cho.” Anh lạnh giọng quát.

“Vì sao không được?” Cô tức giận đến hai tay chống hông.

“Gần đây rất nguy hiểm, tôi không thể để cô đi một mình.” Anh nghiêm túc nói.

Giữa trưa ngày mai Nhậm Hiểu Niên và Phương Dạ Bạch sẽ đến, tất cả đều phải đề cao cảnh giác.

“Vì sao lại rất nguy hiểm?” Cô không hiểu.

“Cô không thấy phiền à.....” Anh đang định mắng, đột nhiên cửa mở ra, Micheal đi vào, anh đành phải nhịn xuống.

“Giáo sư, cô có rảnh không? Thí nghiệm của em gặp chút vấn đề.....” Micheal đi về phía Cao Lục.

“À, để cô xem.” Cao Lục nhiệt tình vẫy tay.

Khi Micheal đi qua Nam Cung Thần Võ cười gật đầu với anh, sau đó đem một bản báo cáo thí nghiệm đưa cho Cao Lục.

“Không có vấn đề gì mà?” Cao Lục nhìn một lượt, hoang mang hỏi.

“Chỗ này! Giáo sư, cô chưa nhìn kỹ đó.....” Micheal dựa gần vào, khom người chỉ ra vấn đề.

“À ừ, xin lỗi, cô thấy rồi.” Cô ngượng ngùng vò vò, nở nụ cười.

“Không sao, em quen rồi.” Micheal cười khuỷu tay chống mặt bàn, trêu đùa.

Nhìn hai người bọn họ dựa gần như vậy, còn cười vui vẻ như vậy, khuôn mặt tuấn tú của Nam Cung Thần Võ nháy mắt trở nên xanh mét, trong mắt cũng lóe lên ngọn lửa hừng hực.

Anh căm giận trừng bọn họ, đi đến kéo tay Cao Lục, tức giận nói: “Đi mau, tôi không rảnh.”

“Hả? Anh làm gì đấy? Tôi còn chưa giúp Micheal.....” Cô kinh ngạc.

“Lần sau xem! Được không?” Anh lạnh lùng nói, ánh mắt quét về phía Micheal.

Micheal dưới ánh mắt giết người của anh chỉ có thể sững sờ gật đầu đầu.

“Này, chờ một chút, Nam Cung Thần Võ, anh làm cái gì vậy.....
Này.....” Cô khẽ mắng.

Anh không để cô nói thêm nữa, giữ chặt tay cô, tay kia cầm túi của cô, cứ thế kéo cô đi ra ngoài.

Vì thế, cô bị anh túm lên xe trước mắt bao người ở sở nghiên cứu.

Mà đám Suzie nhìn nhau cười thầm, nhất trí cho rằng quan hệ của hai người này tất nhiên, nhất định, tuyệt đối.....

Không tầm thường.

“Anh..... Anh thật quá đáng..... Sao anh lại cắt ngang tôi hướng dẫn sinh viên?”

Ngồi vào trong xe, Cao Lục liền không nhịn được bốc hỏa, lớn tiếng hỏi Nam Cung Thần Võ.

“Hướng dẫn? Hừ, thế mà là hướng dẫn? Giáo sư và sinh viên vui cười áp sát nhau, chẳng ra thể thống gì.” Anh hừ lạnh.

“Tôi nào có vui cười áp sát với sinh viên?” Cô tức giận nói.

“Không có sao? Vừa rồi cái cậu Micheal kia xán đến gần như vậy..” Anh nói xong lặp lại động tác của Micheal, dịch về phía cô.

Cô kinh hãi, lùi ra sau, nhưng anh vẫn cứ tiến tới, gần đến nỗi chóp mũi gần như sẽ chạm vào mặt cô. Cô trợn tròn mắt, tim đập thình thịch, toàn thân cứng đờ.

“Để cho sinh viên tới gần như vậy, giáo sư như cô không có tí cảnh giác nào sao?” Anh tức giận chất vấn.

Hơi thở nóng rực của anh phả lên mặt, cô gần như có thể ngửi được mùi thuốc lá của anh, nhưng cô không hiểu rút cuộc anh đang giận cái gì.

“Tôi..... Tôi..... Tôi đâu có.....” Cô rất muốn lớn tiếng bác bỏ nhưng đối mặt với ánh mắt sáng quắc của anh, cô bỗng cứng lại.

Ánh mắt anh..... Nóng quá..... Nóng đến mức làm cô miệng khô lưỡi khô.

“Lần sau, nếu cô cần đàn ông như vậy thì cứ nói với tôi, tôi có thể hy sinh một chút.....” Anh áp bên môi cô khàn khàn nói, hơn nữa càng nói càng tới gần.

Cô trợn mắt, nhanh chóng lấy tay che miệng mình.

Động tác này làm anh nhíu mày, anh hừ lạnh một tiếng, không vui lùi lại, giọng điệu rất không vui: “Không cho phép cô ở quá gần sinh viên như vậy, tôi cũng không hy vọng cố vấn của tập đoàn Nam Cung gây ra scandal.”

“Tôi..... còn lâu mới vậy.....” Cô âm thầm thở phào một hơi. Thằng nhóc chết tiệt, không cho? Anh ta cho rằng anh ta là ai?

“Tốt, về sau đừng để tôi bắt gặp phải loại chuyện này.” Anh dựa người vào lưng ghế dựa, lạnh lùng nói.

“Xin anh yên tâm, sẽ không có chuyện này đâu, bởi vì Micheal chỉ có hứng thú với đàn ông.” Cuối cùng cô cũng lấy lại được sức lực và giọng nói, cẩn răng nói với anh.

Anh ngân ra.

“Anh mới phải cẩn thận đừng cùng ‘nữ thư ký’ của anh gây ra scandal, tự quan tâm mình trước đi!” Cô thở hển hển nói, nghiêng đầu một bên

không thềm nói chuyện với anh nữa.

“Này này, cô đừng nói lung tung, tôi và Hàn Đan chẳng có gì cả.....”
Anh nhú mày nói.

Ai quan tâm anh ta với thư ký thích cái trang của anh ta có cái quái gì.

Hơn nữa, sau khi biết Hàn Đan là đàn ông, không hiểu sao trong lòng cô lại có chút bài xích và phản cảm với thư ký Hàn.

“Cao Lục!”

Cô không đáp, giả vờ ngủ.

“Cao Lục! Không cho cô nghĩ linh tinh, có nghe không?” Anh lại quát.

Câu này thật quá ngây thơ, giọng điệu không khác gì Tiểu Võ.....

Ý nghĩ này chợt hiện lên trong đầu khiến ngay cả cô cũng ngẩn ra, không khỏi quay đầu nhìn trộm sườn mặt anh.

Mũi cao thẳng như điêu khắc với đôi môi đang mím, rõ ràng là một người đàn ông đẹp trai hai mươi bảy tuổi, nhưng vì sao lại làm cô nhớ tới cậu bé bảy tuổi trưởng thành sớm kia?

Cũng sẽ khiến..... khiến tim cô không hiểu sao lại đập thật mạnh.....

Rốt cuộc thì bắt đầu từ khi nào mà người học y khoa như cô cũng dần hiểu ra, tim đập không chỉ chia thành nhanh và chậm, còn có một kiểu đập nữa là rung động!

Đang thất thần, anh quay đầu lại, đúng lúc bắt được ánh mắt rình coi của cô, lông mày hơi nhú lại, chằm chọc nói: “Nhìn cái gì?”

“Không có gì.....” Mặt cô đỏ lên, lúng túng thu tầm mắt về, đang định xoay đầu, xe đột nhiên quay gấp một cái, cô mất thăng bằng ngã lên người Nam Cung Thần Võ.

“A! Rất..... Xin lỗi.....” Cô sợ anh tức giận, bối rối vùng vẫy muốn đứng dậy, nhưng xe lại quay sang hướng khác, cô lập tức lại ngã sang một hướng khác, đầu còn đập lên cửa kính xe.

“A.....” Đau chết mất!

Nam Cung Thần Võ không nhịn được, dứt khoát kéo cô vào trong lòng ôm lấy, gầm lên với Khốc Khắc: “Sao lại thế này?”

“Lốp xe trúng đạn.” Khốc Khắc vội la lên.

“Cái gì?” Anh hoảng hốt, quay đầu muốn nhìn ra ngoài xe, nhưng xe lại nghiêng ngả, anh và Cao Lục cùng ngã về bên trái, nằm trên ghế dựa. Mà lúc này anh lại đè lên cô, tư thế của hai người cực kỳ mập mờ.

Tim cô không ngừng đập điên cuồng, ngây ra nhìn anh.

Dường như anh cũng bất ngờ, tay ôm cô vẫn chưa buông ra, ngược lại càng siết chặt hơn.

“Anh.....”

“Đừng có lộn xộn.” Anh quát khẽ.

Sau một lúc rung lắc, Khốc Khắc đỗ xe sát ở ven đường, lao xuống xe kiểm tra. Nhưng lúc này đã có một chiếc xe đuổi theo họ, Khốc Khắc kinh hãi hét to: “Tổng giám đốc! Nguy hiểm! Nhanh xuống xe!”

Sắc mặt Nam Cung Thần Võ thay đổi, sợ hãi túm lấy Cao Lục, tông cửa xông ra. Nhưng họ vừa mới xuống xe, chiếc xe kia lại nhanh chóng dừng lại, bốn kẻ to con nhảy xuống.

Cao Lục sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, không tự giác nắm chặt tay Nam Cung Thần Võ.

“Hai người đi mau.” Khốc Khắc rút súng vội hét lên.

“Nhưng anh.....” Cao Lục lo lắng một mình anh ta đối phó với bốn người thế nào.

Nhưng Nam Cung Thần Võ nghiêm mặt lạnh lùng, không nhiều lời liền kéo cô xoay người bỏ chạy.

“A..... Khốc Khắc thì sao..... Oa!” Cô bị anh kéo đi còn vẫn lo lắng quay đầu, lại phát hiện ra hai người ở lại đối phó với Khốc Khắc, hai người khác đuổi theo họ.

“Anh ta sẽ tự xử lý, đừng nói nữa, chạy mau!” Anh quát, bước chân càng nhanh hơn.

Vì thế hai người chạy như điên về phía đầu đường cái.

Tình cảnh này thật quá quen thuộc, Cao Lục vừa chạy vừa nghĩ. Ngày đó sau khi cô đưa Tiểu Võ đi ăn cơm cũng bị người ta truy kích hết như vậy.

Nhưng người bên cạnh từ Tiểu Võ đã biến thành “Đại Võ”.

Nam Cung Thần Võ kéo cô chạy qua đường cái, phát hiện hai người phía sau kia đuổi sát không rời, vì thế chui vào một ngõ hẹp.

Nhưng sau khi đi vào mới phát hiện ra đây là ngõ cụt, anh khẽ chửi một tiếng, quay đầu đã thấy hai tên kia chạy vào theo. Anh chỉ có thể vội vàng đẩy cô trốn ra sau đồng hồ linh tinh.

“Hộc..... Hộc..... Giờ phải làm sao?” Cao Lục thở phì phò, lo lắng hỏi.

“Suyt!” Anh lấy bàn tay che miệng cô lại, nói bên tai cô: “Đừng lên tiếng, cũng đừng làm chuyện điên rồ, ngoan ngoãn ở trong này, lần này để tôi đối phó là được rồi.”

Cô vẫn cảm hơi rụt lại, quay đầu kinh hãi trừng mắt nhìn anh, tim bỗng đập mạnh.

Anh nói.....“Lần này”!

“Yên tâm, không sao đâu, dù thế nào đi chăng nữa cô cũng không được ra.” Anh cong khóe miệng cười với cô, đứng dậy đi ra ngoài.

Hai gã to con vừa nhìn thấy anh, đồng thời giơ súng về phía anh.

“Lần trước để mày chạy thoát, lần này dù thế nào cũng phải đưa mày về, Nam Cung Thần Võ.” Một gã to đó có gương mặt râu ria xồm xoàm lạnh lùng thốt ra.

Sắc mặt anh khẽ thay đổi.

Quả nhiên những kẻ này biết chuyện của anh, không, là biết tất cả mọi chuyện.

Cao Lục cũng kinh ngạc đờ ra. Những người này..... Những người này nhắc tới “Lần trước để mày chạy thoát”?

Nhưng lần trước rõ ràng họ đuổi theo “Tiểu Võ”

“Rút cuộc kẻ đứng sau lưng chúng mày muốn thế nào?” Khuôn mặt tuấn tú của anh lạnh lùng.

“Chủ nhân bọn tao muốn mang thứ thuộc về ông ấy về.” Kẻ to con kia nói.

“Thứ thuộc về ông ta? Cái gì vậy?” Anh nhướn mày.

“Chúng mày.”

“Cái gì?” Sắc mặt anh đột nhiên thay đổi.

“Kế hoạch Thủ tuế là do chủ nhân của bọn tao tài trợ, tiến sĩ Nhậm đã chết, mà chúng mày là những thực thể duy nhất còn lại trong kế hoạch này. Thế nên theo lý mà nói, tất cả chúng mày đều là vật sở hữu của chủ nhân bọn tao.”

“Thật buồn cười! Cái này là luận điệu chó má gì vậy?” Anh giận dữ mắng.

“Không buồn cười chút nào đâu, chủ nhân đợi sáu năm, nhưng ông ấy thấy chúng mày vẫn chưa tìm được cách, vì thế quyết định thu vật sở hữu về tự mình tiếp nhận kế hoạch này.” Tên to con kia lại nói.

Kế hoạch Thủ tuế? Cao Lục lần đầu tiên nghe thấy cái tên này nhưng không hiểu vì sao lại cảm thấy cả người lạnh băng.

“Hừ! Đi về nói với ông ta đừng có nằm mơ, kế hoạch này tao sẽ tự giải lấy, ông ta muốn nhúng tay vào, không có cửa đâu!” Anh cười lạnh.

“Vậy không thể nghe mày rồi.” Tên to con kia giơ súng lên, lao về phía anh.

Anh đưa tay chống cự, nhưng tên kia vừa cao vừa to, một cái đã bắt được tay phải của anh quặc ra sau, cũng ghì chặt cổ anh.

Cao Lục nhìn ở phía sau vừa kinh hãi vừa lo lắng, Nam Cung Thần Võ còn nói anh có thể thu phục được, kết quả vừa bắt đầu đã bị bắt rồi.

“Hừ! Tốt nhất mày nên ngoan ngoãn đi theo bọn tao, Nam Cung Thần Võ, càng giãy dụa thì càng khiến da thịt đau thêm một chút thôi. Ha ha, nếu

mày biến thành trẻ con, có lẽ tao còn xuống tay nhẹ một chút.....” Tên to con kia cười âm hiểm, tay hơi dùng sức.

Nam Cung Thần Võ đau đến nhúu mày, trong mắt hiện lên sát khí.

Cao Lục vốn còn đang giật mình run sợ vì câu nói “Nếu mày biến thành trẻ con” kia, nhưng vừa thấy Nam Cung Thần Võ bị ghìm chặt cổ cô liền hoảng sợ hoàn hồn, xúc động xông ra ngoài, giậm dũ hét lên với hai gã to con: “Các người mau buông anh ấy ra! Tôi đã báo cảnh sát rồi! Cảnh sát sẽ tới ngay lập tức.....”

Kẻ to con kia vừa nhìn thấy cô, hơi sửng sốt, lập tức cười lớn: “Tiến sĩ Cao, cô đến thật đúng lúc, tôi đỡ phải phí công tìm cô.”

Nam Cung Thần Võ quay đầu lờm cô, cắn răng thấp giọng mắng: “Đồ ngốc này.....”

“Tôi cảnh cáo các người lập tức buông anh ấy ra, nếu không..... Nếu không.....” Vừa mở miệng khí thế của cô liền xẹp xuống, lại thấy một tên to con khác đang đi đến chỗ cô sợ tới mức lắp bắp lùi về phía sau, thuận tay bắt lấy cái túi da ném về phía hắn. var content = \$ ('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date () ; document. write ('') ; }) () ;

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 12

Nhưng người đàn ông to cao này dễ dàng tránh thoát, bước một bước dài về phía cô, vịn tay cô.

“A ——” Cô hét lên.

Nam Cung Thần Võ lúc này nhanh chóng giơ tay trái lên, nhẹ nhàng ấn lên đồng hồ trên cổ tay, trong đồng hồ lập tức bắn ra một dịch thể, phun vào mặt người đàn ông đang giữ tay anh.

“A....” Người đàn ông đó đau đến mức ôm mặt hét lên.

Anh nhân cơ hội thoát khỏi sự kiềm chế của hắn, đá ngã anh, chạy về phía Cao Lục.

Người đàn ông bắt lấy Cao Lục quay đầu trừng anh, kinh hãi mắng:
“Thằng ôn này.”

Nhưng hắn còn chưa dứt lời, chợt nghe “pằng” một tiếng, một viên viên đạn bắn thẳng vào. . . giữa trán hắn. Hắn run lên một cái, ngã về phía sau.

Cao Lục choáng váng, cô trợn tròn mắt nhìn Nam Cung Thần Võ cầm súng, vẻ mặt lạnh lùng tàn nhẫn.

Tình. tình cảnh này chẳng phải giống hệt lần trước sao?

Lần trước trước lúc ngắt xiù, cô thấy Tiểu Võ cầm. Hóa ra thật sự là một khẩu súng!

Bọn họ. Đều dễ dàng giết người như thế.

Không! Không phải “Bọn họ” , mà là.

“Anh” !

Giờ này khắc này, cô gần như có thể kết luận, “Bọn họ” là cùng một người!

Nam Cung Thần Võ nhìn cô, kéo cô còn đang sững sờ dậy, lạnh lùng nói: “Đi thôi!”

Cô hoảng sợ hất tay anh ra, tránh sang bên, hoảng sợ hỏi: “Anh. Anh.”

Anh nhíu mày không vui, hừ lạnh: “Rút cuộc cô định nói gì?”

“Anh và Tiểu Võ.” Cô không nhận được muốn hỏi rõ ràng.

“Lúc này cô nhắc đến Tiểu Võ làm cái gì?” Anh khẽ mắng, tiến lên muốn kéo tay cô.

Cô lại vội vàng né tránh, không ngừng lùi về phía sau, vẻ mặt sợ hãi.

“Cô làm gì vậy? Cái vẻ mặt đấy là sao hả? Còn không đi mau?” Anh quát.

“Tôi.” Cô không biết nên hình dung tâm tình của mình như thế nào, chỉ đột nhiên cảm thấy anh có chút đáng sợ.

“Lại đây, chúng ta cần phải đi.” Anh giận dữ quát.

“Tôi.” Cô chần chờ.

“Không đi thì cô ở lại một mình.” Anh giận trừng cô một cái, lưỡi nói thêm nữa, xoay người bước đi.

“Hả? Chờ tôi.....” Cô khẽ hô, sợ hãi liếc hai người đàn ông cao to kia, chạy theo anh.

Không ngờ, lúc đi qua người đàn ông đang ôm mặt lăn lộn trên đất, hẳn ta bỗng nhảy lên, không để ý đến khuôn mặt và hai mắt đều đã bị nước thuốc ăn mòn, vung dao về phía cô.

“Đáng giận, chúng mày đừng hòng đi! Không mang chúng mày về tao cũng không sống được!”

“A!” Cô sợ hãi, đứng chết trân tại chỗ.

Nam Cung Thần Võ xoay người, hét lên: “Cao Lục!”

Anh lập tức lao về phía cô, trong nháy mắt người đàn ông kia vung dao tới, kéo cô vào trong lòng. Nhưng cũng bởi vậy mà tay trái anh trúng một dao.

“A.....” Anh đau đớn nhíu mày.

“Nam Cung” Sắc mặt Cao Lục trắng xanh hét lên.

Người đàn ông kia còn muốn bồi thêm một nhát nữa, anh lập tức rút súng bắn chết hẳn ta.

Cao Lục hoảng sợ nhìn thi thể toàn bộ gương mặt bị ăn mòn lại trúng đạn, rúc vào trong lòng Nam Cung Thần Võ, không ngừng rẫy, có cảm xúc quý dị nào đó đang hiện lên trong đầu.

Cảm xúc sợ hãi, ghét cay ghét đắng, lại không thể không đối mặt.....

“Được rồi..... Chúng ta mau đi thôi.” Nam Cung Thần Võ thấp thỏm hốt hển, lạnh lùng nói.

Nghe thấy giọng anh, cô đột nhiên hoàn hồn, sợ hãi nhìn thấy cánh tay anh không ngừng chảy máu, trong lòng đau như cắt, kinh hãi nói: “Trời ạ! Tay anh..... cầm máu đã.....”

“Không cần..... Chúng ta lập tức rời khỏi đây.....” Anh nhíu mày, nhịn đau, kéo cô vội vàng rời đi.

Trở lại biệt thự, Cao Lục vội vàng giúp Nam Cung Thần Võ xử lý miệng vết thương, cánh tay trái của anh bị rạch một đường lớn, cô nhìn mà hết hồn, chỉ tiêu độc thôi hai tay cũng run rẩy không ngừng.

“Cô nhát gan như vậy sao học y được?” Anh trừng mắt với cô, tức giận nói.

“Tôi..... Chỉ hơi sợ.....” Cô nói nhỏ.

“Sao mà sợ?” Anh sâu sắc hỏi lại.

Tại anh đấy.

Cô giương mắt nhìn anh, thầm trả lời trong lòng.

Nhưng cô không nói anh cũng đoán được suy nghĩ của cô, không vui gạt tay cô ra, trách mắng: “Chỉ giết hai người mà thôi, cô sợ thì rút ngay, tự tôi làm được.”

Cô sửng sốt, lại nhìn anh tự tiêm thuốc tê, thậm chí còn định tự mình khâu miệng vết thương, vội la lên: “Tự anh làm sao được? Để tôi giúp.....”

“Không cần, cô đi ra ngoài.” Anh nhíu mày quát.

“Anh có thôi đi không, bị thương thành như vậy còn dỗi cái gì? Tôi đã lo lắng gần chết rồi, anh có thể ngồi yên cho tôi được không, đừng có mà giãy!” Cô có chút tức giận, không nhịn được mắng.

Anh ngẩn ngơ, cô nhân cơ hội giành lấy kim chỉ, ngồi xuống mép giường sát bên cạnh anh, cẩn thận khâu vết thương lại cho anh.

Cô lo lắng cho anh sao?

Anh lẳng lặng nhìn đôi mày đang nhíu và cả khuôn mặt còn tái nhợt hơn cả anh của cô, không thoải mái trong lòng dần dần tan biến.

“Đau không?” Cô đau lòng hỏi.

“Tiêm thuốc tê rồi còn đau được chắc?” Anh khẽ gật, nhưng trong lòng lại vì vẻ mặt của cô mà hơi nóng lên.

Đúng thế, anh hẳn là không đau, nhưng vì sao cô lại đau? Mỗi một mũi kim, tim cô lại đau một lần, thật giống như những mũi kim kia đang đâm vào trong tim cô.

Đặc biệt là khi nghĩ đến anh bị thương là vì cô, tim cô lại càng siết đau hơn.

Cao Lục nhíu mày, không hiểu sao trong lòng có chút không yên.

“Sao anh lại đỡ hộ tôi một dao kia?” Khâu xong, cô giúp anh bôi thuốc, vừa băng bó vừa khàn khàn hỏi.

Vì sao lại đỡ hộ cô một dao ư?

Anh cũng tự hỏi, anh luôn chỉ quan tâm đến bản thân, sao có thể làm ra chuyện ngu xuẩn này? Cho dù cô bị đâm mấy nhát cũng chẳng liên quan gì đến anh, không phải sao?

Nhưng trong chớp mắt ấy, não còn chưa kịp nghĩ, thân thể đã hành động trước rồi.....

“Người kia không nhìn thấy, chưa chắc đã đâm trúng tôi.....” Cô lại nói.

“Đúng vậy, hẳn không nhìn thấy, chỉ cần né ra là xong, nhưng đồ ngốc nhà cô lúc ấy lại đứng im bất động, chờ người ta chém.” Giờ anh nhớ lại vẫn cảm thấy kinh hoàng.

“Tôi.....” Cô không nói gì.

“Cô như đồ ngốc vậy, luôn làm mấy chuyện ngu ngốc, làm cho người ta quan tâm, phiền lòng.” Anh có chút tức giận khễ mắng, giận cô luôn ảnh hưởng đến cảm xúc của anh, càng giận anh luôn bị cô ảnh hưởng.

“Tôi đâu có làm mấy chuyện ngu ngốc?” Cô kháng nghị.

“Không có sao? Cả hai lần đều trực tiếp lao ra đâm đầu vào chỗ chết, cô cho là cô có thể đối phó được những kẻ đó sao? Lần trước bị đánh cho thâm cả bụng vẫn chưa chừa, lần này rõ ràng tôi đã bảo cô ở yên đấy đừng nhúc nhích, cô lại vẫn chạy ra..... Cô nói xem đấy không phải ngu ngốc thì là cái gì?” Anh lớn tiếng răn dạy.

Tim cô siết lại, nín thở, ngấn ra nhìn anh.

Những lời này, giọng điệu của đương sự này, nói cách khác, không chỉ lần này mà cả lần trước, anh cũng có mặt.

“Nhìn cái gì? Chẳng lẽ tôi nói sai à?” Anh nhíu mày.

“Anh..... Anh..... Chính là Tiểu Võ, đúng không?” Cô bật thốt lên nói.

Sắc mặt anh thay đổi, bỗng cứng đờ.

“Đúng không? Anh..... Hai người thực ra vốn là cùng một người?” Cô hỏi lại.

Còn tưởng cô ngốc như vậy tuyệt đối sẽ không phát hiện, cho rằng có thể giấu giếm cô thêm một thời gian nữa, như vậy lúc đưa cô đi sẽ không cần dùng đến “Wash Memory” nữa.

Đáng tiếc, cô không thực sự ngu ngốc.

“Cô đang nói bậy bạ gì thế?” Anh run rẩy hỏi.

“Có rất nhiều dấu hiệu chứng tỏ hai người..... Đồ phổ của Tiểu Võ giống anh như đúc, đến chuyện vừa rồi..... Gần như những gì Tiểu Võ biết, anh cũng biết..... Anh biết..... Tiểu Võ cũng biết.....” Cô không hề chớp mắt nhìn anh.

“Cô điên à? Sợ quá hóa ngốc rồi? Hay là xem quá nhiều phim vậy?” Anh nhú mày tức giận mắng.

“Không, tôi rất bình thường, hơn nữa tôi càng nghĩ càng thấy kỳ quái, hai người thật sự rất giống nhau..... Dù là diện mạo, hay giọng điệu, còn có..... Phản ứng.” Cô nhìn anh, không nhận được đưa tay khẽ vuốt hàng lông mày tuấn tú kia, đôi mắt thông minh xinh đẹp, cái mũi cao thẳng, còn có đôi môi mê người kia.

Cô đã từng sờ khuôn mặt này.

Đây rõ ràng chính là mặt Tiểu Võ! Gương mặt Tiểu Võ trưởng thành!

Bị đầu ngón tay của cô chạm vào trong lòng anh điên cuồng rung động, nhưng ánh mắt đáng chết lại như muốn tìm kiếm bóng dáng Tiểu Võ bảy tuổi trên khuôn mặt anh.

“Ý của cô là tôi giống một thằng nhóc bảy tuổi?” Anh cắn răng trừng nòng, trong mắt lóe lên ngọn lửa.

“Không phải, tôi chỉ cho rằng.....” Cô rút tay về, thử giải thích.

Nhưng còn chưa dứt lời, anh đột nhiên đè cô xuống đệm, từ trên nhìn xuống, hừ lạnh: “Một thằng nhóc bảy tuổi sẽ không làm chuyện này.....”

Dứt lời, anh cúi đầu hung hăng chiếm hữu cánh môi cô, cho cô một nụ hôn nóng bỏng cuồng nhiệt.

Cô kinh ngạc còn chưa kịp phản ứng lại, đầu lưỡi của anh đã làm cản tiến vào trong miệng cô quẩn quýt.

Nụ hôn khiêu khích ướt mướt tràn ngập đục vụng, cô bị hôn đến choáng váng đầu óc, một lúc lâu sau mới hoảng loạn hoàn hồn, vội vàng xoay đầu đi. Nhưng anh không buông tha cho cô, thuận thế tấn công xuống cổ cô, cũng dọc theo cổ hôn xuống xương quai xanh.

“Đừng..... Đừng như vậy! Nam Cung Thần Võ.....” Cô sợ tới mức hô nhỏ.

“Tôi muốn cho đầu cô tỉnh táo một chút, như vậy cô mới không suy nghĩ lung tu.” Anh cởi cúc áo của cô, bàn tay không hề dịu dàng luồn vào trong bra của cô xoa bóp nơi mềm mại đầy đặn kia.

“Anh..... Anh.....” Cô há miệng muốn mắng, nhưng anh bỗng nhào lên nhanh chóng chặn miệng cô lại.

Đầu lưỡi nóng bỏng đốt lửa trong miệng cô, bàn tay đáng giận lỗ mắng trước ngực cô, cô thực sự sợ hãi, liều mạng giãy dụa đẩy anh, không ngờ lại đánh trúng tay trái anh.

“A.” Tay trái đau đớn, anh kêu lên một tiếng.

Cô nhân cơ hội lăn ra xa, nhảy xuống giường, lúi vào góc nằm chặt cổ áo rộng mở trừng anh.

“Anh là đồ khốn kiếp! Anh..... Anh muốn làm gì hả?”

Anh ôm tay trái, chậm rãi ngồi dậy, nhìn cô chăm chăm, chằm chọc: “Cô cho rằng một ‘người đàn ông’ đê phụ nữ ở trên giường hôn là muốn làm gì?”

“Anh.....”

“Sao nào? Như vậy cô còn cho rằng tôi là thằng nhóc bảy tuổi kia nữa không?”

Cô trợn tròn mắt, trong lòng kinh hoàng.

Trước mắt Nam Cung Thần Võ để trần, khuôn mặt tuấn tú ngả ngớn, hai mắt như có điện, cả người tản ra sự gợi cảm mê hoặc của đàn ông.....

Giờ phút này anh không phải Tiểu Võ bảy tuổi, mà là Nam Cung Thần Võ hai mươi bảy tuổi.

Nhưng anh càng như vậy, ở trong mắt cô lại càng giống Tiểu Võ, bởi vì Tiểu Võ trước nay chưa bao giờ giống một đứa bé bảy tuổi.

“Không..... Anh không phải Tiểu Võ.....” Cô lắc đầu.

Anh cười lạnh, mới cho rằng đã lại lừa được cô, lại nghe thấy cô nói tiếp: “Phải nói, Tiểu Võ chính là anh! Cậu ấy không phải trẻ con, cậu ấy là anh biến thành trẻ con!”

Nụ cười trên mặt Nam Cung Thần Võ cứng đờ, vẻ mặt anh dần dần chuyển thành hoảng hốt.

“Tôi đoán không sai chứ? Có phải xảy ra chuyện gì nên anh mới biến.....” Cô thân thiết hỏi.

“Câm miệng.” Anh lạnh lùng quát, rút một khẩu súng từ dưới gối ra, đi về phía cô.

Cô hoảng sợ đứng như trời trồng.

“Cô muốn ngốc cũng nên ngốc triệt để một chút, Cao Lục, hoặc không cô cũng nên học cách giả ngu, như vậy có lẽ còn có thể sống lâu thêm được một chút.....” Anh nói, chĩa súng vào ngực cô.

Anh muốn giết cô? Sắc mặt cô trắng xanh nhìn anh.

“Thực đáng tiếc, tôi vốn cho rằng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ cơ! Tiến sĩ Cao.” Anh cúi đầu, ghé sát vào mặt cô, lạnh lùng độc ác cười nói.

“Anh tìm tới tôi..... Không phải muốn tôi tìm ra đáp án về sự đột biến gen của anh sao? Giết tôi rồi sẽ không còn ai giúp được anh nữa đâu.”

Cô kinh ngạc trừng mắt nhìn anh.

“Cô có thể giúp tôi cái gì? Cô tìm ra mấu chốt rồi sao?” Anh nheo mắt lại, hòng súng khế vòng vòng trên ngực cô.

“Tôi..... Tôi còn không tìm ra..... Nhưng sau khi biết được vấn đề của anh, có lẽ tôi có thể tìm được đáp án..... Giải trừ nỗi đau khổ của anh.” Cô nghiêm túc nói.

Anh giật mình dừng một giây, lạnh lùng nói: “Ai nói tôi đau khổ ?”

“Mỗi lần biến thân là một lần tế bào đột biến, trái tim anh nhất định sẽ đau đến không chịu nổi. Anh hãy nhớ đến triệu chứng biến đổi đáng sợ ba lần trước xem. Tôi cho rằng tốt nhất anh nên kiểm tra tim một lần.....” Cô lo lắng trùng trùng.

“Đủ rồi! Đừng có ra vẻ quan tâm tôi, Cao Lục, cô cho là làm như vậy tôi sẽ mềm lòng buông tha cô sao?”

Anh lạnh lùng mắng.

Người này..... Coi lòng tốt của cô thành lòng lang dạ thú, nhưng đến tận lúc này mà cô vẫn suy nghĩ xem phải như thế nào để cứu anh!

Một cơn tức không tên bùng lên, cô cầm họng súng dịch thẳng vào tim mình, mắng: “Tốt! Vậy anh đừng buông tha tôi, một phát giải quyết tôi luôn đi, nổ súng đi!”

Anh sững sờ, nhíu mày: “Cô nghĩ rằng tôi không dám sao?”

“Anh đương nhiên dám, loại khốn kiếp máu lạnh như anh tùy tay cũng có thể giết mấy người, thêm tôi nữa cũng chẳng sao!” Cô quát.

“Cô.....” Anh bị cô chọc giận, túm cổ áo cô, giận dữ trừng mắt nhưng tay cầm súng lại chậm chạp không nhúc nhích.

Sao có thể giết cô được cơ chứ? Thật sự muốn giết cô thì vừa rồi sẽ không cần một dao thay cô.....

Hóa ra không cần chờ về sau, ngay lúc này anh cũng đã không ra tay được rồi.

“Mau lên! Giết tôi đi!” Cô lại nói.

“Cô.....” Anh rất muốn bốc hỏa, nhưng ánh mắt liếc qua đôi môi bị anh hôn đến sưng đỏ, trái tim lại rung động, đầu đớn sắc nhọn lại đột nhiên ập tới.

“A!” Thân thể anh chấn động, súng trong tay rơi xuống, lão đảo ngã ngồi về phía sau.

“Làm sao vậy?” Cô kinh ngạc.

“Đây là.....” Anh đè ngực trái phát đau, khiếp sợ thở gấp.

“Anh làm sao vậy? Nam Cung? Lại đau sao? Chẳng lẽ anh—” Cô ngồi xồm xuống, đỡ lấy anh hoảng sợ nói.

Lại sắp biến thân sao? Tại sao có thể như vậy? Mới vài ngày mà thôi, vì sao lại biến hóa thường xuyên như vậy?

Sắc mặt anh xanh mét, vô cùng bất an.

Nếu lần này biến trở về bảy tuổi, anh còn có thể lại biến trở về không? Còn có thể không?

Nếu không thể quay về hai mươi bảy tuổi.....

“Để tôi xem xem có phát sốt không?” Cao Lục lo lắng không thôi, vội vàng ôm mặt anh, áp trán vào trán anh đo nhiệt.

Hơi thở của cô khẽ phả lên mặt anh, anh đột nhiên nhớ tới lời Hàn Đan nói, trái tim bắt đầu xao động, tiếng tim đập âm ỹ cứ vang vọng trong tai anh.

Trước mắt cô là đối tượng thích hợp nhất để mang thai, nếu anh muốn lưu lại cái gì đó.....

“May mà anh không sốt.” Cô buông anh ra, thở phào.

Không, anh rất nóng, tim anh, còn có một nơi nào đó trên cơ thể đang không ngừng nóng lên.

“Anh..... Có sao không?” Thấy anh nhìn mình chằm chằm không nói, cô lo lắng hỏi.

“Tôi..... A!” Anh vừa mới mở miệng, trái tim lại đau nhói, anh khẽ kêu một tiếng, ôm ngực gục về phía trước.

“Nam Cung!” Cô sợ hãi hô, vội vàng ôm lấy anh.

Anh tựa vào trước ngực cô, thân thể hơi hơi run rẩy, cắn chặt răng gầm nhẹ: “Tôi không tốt! Chết tiệt vô cùng không tốt..... Tôi không muốn lại biến trở về bảy tuổi..... Tôi chịu đủ..... Thực sự chịu đủ rồi.....”

Nghe anh đau đớn kêu rên, tim cô như bị vò nát, không nhịn được ôm chặt anh vào trong ngực, hoảng hốt không nên làm thế nào. `var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) ();`

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 13

Rút cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến của cơ thể anh bị dị biến? Là sức mạnh đáng sợ nào khiến gien và bề ngoài của anh thay đổi đến như vậy?

Anh thở dốc, bởi vì cái ôm của cô mà hơi hoảng hốt.

Trong vòng tay cô có độ ấm và mùi thơm nhàn nhạt, hai tay cô vòng qua lưng anh, không ngừng vuốt nhẹ. Động tác của cô không hiểu sao lại giảm bớt đau đớn trong lòng anh, nhưng cũng nhóm lên ngọn lửa đã sớm nhen nhóm trong lòng anh.

Anh ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt sáng quắc.

“Thế nào rồi?” Cô lo lắng.

Anh không trả lời, chỉ kéo cô về phía mình, hôn cô thật sâu.

Môi anh ngậm lấy môi cô, không mạnh mẽ điên cuồng giống lúc trước mà lại dịu dàng động lòng người. Ngậm, mút, chỉ khẽ tiếp xúc nhưng lại quyến rũ hơn hẳn.

Cô ngấn ra, nuốt vào dịu dàng hiếm có của anh, chìm đắm trong hơi thở nóng bỏng, trong đầu say mê không nghĩ được gì.

Nam Cung Thần Võ. Làm sao vậy.

Sau đó đầu lưỡi của anh lườn vào trong miệng cô, hôn càng ngày càng nóng bỏng, càng ngày càng khát cầu. Khi anh kéo bra của cô xuống, ngậm chặt đỉnh nhọn của cô khẽ mút, cô mới kinh hoảng ngăn anh lại, trợn tròn mắt.

“Nam Cung! Anh. Anh. Muốn. Làm gì.” Cô bởi vì quá sợ hãi mà lắp bắp.

“Giao phối với em.” Anh nhìn cô, ánh mắt lấp lánh dục vọng.

“Hả?” Cô kinh hoàng.

Cái tên này sao lại nói trực tiếp như vậy!

Nhưng muốn tức giận lại không giận nổi, bởi vì ánh mắt anh, còn có, sự đau khổ của anh.

“Tôi muốn em, trước khi tôi lại biến thân lần nữa.” Anh nhìn cô, lại hôn cô.

“Nhưng. Anh. Tim anh không đau sao? Có chịu được không?” Cô thở gấp.

“So với trái tim, có nơi khác của tôi còn đau hơn.” Anh đè lên cô.

Cô cảm nhận được rõ ràng phía dưới anh có vật cứng đang chạm vào cô, khuôn mặt bỗng đỏ bừng.

“Vì sao lại. Muốn. Giao phối cùng tôi?” Cô muốn biết lý do, muốn biết anh không phải nhất thời xúc động.

Anh nhìn cô đăm đăm, khẽ nói: “Bởi vì, em là Cao Lục.”

Cô chột ngẩn ra.

Chỉ là một lý do không giống lý do, vì sao lại dễ dàng khiến trái tim cô rung động?

“Không muốn thì bây giờ hãy ngăn cản tôi đi, một khi bắt đầu, tôi sẽ không ngừng đâu.” Anh cảnh cáo, giọng nói bởi vì dục hỏa ngập tràn mà khàn khàn.

Cô nín thở, còn chưa quyết định trả lời như thế nào, anh đã nhào tới, đôi môi nóng bỏng ngậm lấy môi cô.

Người này. Vốn không thèm quan tâm đến câu trả lời của cô!

Có lẽ anh đã sớm nhìn ra cô cũng rung động, cho nên, anh chắc chắn cô sẽ không ngăn cản anh, đúng không?

Nụ hôn điên cuồng nóng bỏng cắt đứt suy nghĩ của cô, anh tấn công rất mãnh liệt, giống như dã thú đói khát đã lâu, cô hoàn toàn không thể chống đỡ, chỉ có thể khuất phục dưới sự đòi hỏi của anh, tùy anh xâm lược.

Trong khoảnh khắc, từng món quần áo trên người cô bị anh cởi bỏ. Khi toàn thân cô trần truồng hiện ra trước mắt anh, anh dùng ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm, hô hấp rối loạn, nhiệt huyết sôi trào.

Chỉ bị anh nhìn như vậy thôi cơ thể cô đã nóng ran. Cô xấu hổ cuống quýt muốn che cơ thể, nhưng anh túm lấy hai tay cô đè sang hai bên, kiên quyết muốn nhìn toàn bộ.

“Chẳng lẽ anh chưa thấy phụ nữ trần truồng bao giờ à?” Cô đỏ mặt, cô vội châm chọc anh trước khi anh kịp cười chế nhạo mình.

Khóe miệng anh khẽ cong lên: “Phụ nữ khác đương nhiên đã từng nhìn, nhưng em là lần đầu tiên.”

Phụ nữ khác? Câu này khiến cô có chút ghen tị.

“Buông tay!” Cô vùng vẫy.

“Em đã nhìn thấy từ đầu đến chân tôi, lại không cho tôi nhìn? Thế rất không công bằng.” Anh nhú mày.

Cô ngẩn ra, trong đầu trống rỗng.

” Anh. Anh lại giả làm Tiểu Võ đùa giỡn tôi!” Thực đáng giận, sớm biết rằng anh chính là Tiểu Võ, cô sẽ không nói một đồng chuyện của anh trước mặt Tiểu Võ.

Sắc mặt anh buồn bã, điềm nhiên nói: “Không phải tôi giả mà không lớn được. Trước khi biến thân ở phòng thí nghiệm, suốt sáu năm, tôi luôn luôn bị nhốt trong thân xác bảy tuổi.”

Cô bị sự khỗ sở trong lời nói của anh làm cho đau lòng. Sáu năm? Sáu năm qua anh đều dùng hình dạng của Tiểu Võ sao?

“Rút cuộc. Đã xảy ra chuyện gì với anh vậy?” Cô kinh ngạc hỏi.

“Sau này tôi sẽ từ từ cho em biết, bây giờ tôi không có thời gian.” Vẻ mặt anh thay đổi, neho mắt lại.

“Nhưng.” Cô rất muốn biết ngay lúc này, nhưng vừa mới mở miệng, anh đã đè lên người cô rồi.

“Đừng vội, bây giờ chúng ta nên chuyên tâm nghiên cứu xem ‘giao phối’ như thế nào, kỹ thuật của tôi không thành thạo lắm, có lẽ sẽ không quá dụi dàng.” Anh cúi đầu xuống, áp sát vào má cô, vẻ mặt xấu xa.

“Giao phối. đã vậy còn cần kỹ thuật làm gì.” Mặt cô nóng lên, tức giận chầm chọc.

“A. Hóa ra em cũng không biết gì.” Anh cười trêu chọc.

“Ai nói tôi không biết.” Lời phản bác của cô biến mất trong miệng anh. Anh bất ngờ dùng nụ hôn sâu che đi tất cả tiếng nói của cô.

Sau đấy, rút cuộc cô cũng thừa nhận, thật sự là cô chẳng biết gì cả.

Đại học và sở nghiên cứu dạy một đồng lý luận và tri thức y học, nhưng không dạy cô yêu thế nào. Cô biết động vật giao phối như thế nào, nhưng lại không hiểu, giữa nam nữ hoàn toàn không giống động vật.

Môi lưỡi quấn quýt, hơi thở nóng bỏng gần như thiêu đốt lục phủ ngũ tạng, cô không biết một nụ hôn cũng có thể khiến người ta thần hồn điên đảo, dục tử dục tiên đến như thế.

Sau tiếng cời quần áo sột soạt, cô cảm nhận được làn da ấm áp của anh ma sát với cô, giữa bọn họ đã không còn gì cách trở, giống như song sinh liền thân, đường cong hòa hợp, tần suất tim đập cũng giống nhau.

Ánh đèn mờ chiếu lên quần áo tán loạn trên sàn, hai người trần truồng ôm hôn, tiếng thở gấp quanh quẩn, không khí tràn ngập mùi vị hoan ái.

Hóa ra con người giao phối không phải chỉ có báo cáo kết quả công tác xong việc, tiền diễn khiêu khích, vuốt ve đê mê, không đơn giản chỉ để duy trì nòi giống, quan trọng hơn là tình thú và hưởng thụ khoái cảm của giác quan.

Cho nên, mới gọi là “Làm tình”

Nhưng anh đối với cô có tình yêu sao? Đại đa số đàn ông có thể không cần yêu vẫn có thể làm, phụ nữ lại chỉ làm vì yêu. Anh thì sao? Anh nghĩ gì về cô?

Anh thường hung dữ với cô, nhưng Hàn Đan đã từng lén nói cho cô biết, cô là một trong số rất ít người có thể tiếp cận Nam Cung Thần Võ, cũng là người phụ nữ duy nhất có thể ở cùng anh.

Nhưng thế thì sao nào? Anh là vì lợi dụng cô, cần nghiên cứu của cô, mới để cô ở lại bên cạnh anh.

Nói thật ra, Khốc Khắc và Hàn Đan mới là những người ở gần anh nhất.

“Nhưng cậu ta sẽ không hôn bọn tôi.” Hàn Đan tặc lưỡi cười.

Đó là bởi vì bọn họ đều là đàn ông! Nam Cung Thần Võ cũng không phải đồng tính luyến ái, đương nhiên sẽ không hôn bọn họ.

Vậy, vì sao anh lại thường xuyên hôn cô?

Chẳng lẽ, đối với anh cô thực sự đặc biệt sao?

Vậy còn cô? Vì sao lần này không cự tuyệt anh? Là bởi vì vẻ mặt đau khổ của anh, hay bởi vì cô đã lỡ yêu anh?

Trong lúc cô đang mờ mịt suy nghĩ, anh đã cúi đầu mút vào hai đỉnh nhọn đứng thẳng mềm mịn của cô, khoái cảm tê dại từ ngực lan ra khiến cô hít vào một hơi.

Nam Cung Thần Võ cũng như bay trên mây, ‘cup B’ luôn luôn hấp dẫn anh tươi ngọt ngon miệng như thế, anh kiềm chế rất lâu, cuối cùng cũng có thể mếm thử mùi vị ngon ngọt này.

Bộ ngực mềm mại như tơ nhung, hai đỉnh nhọn như nụ hoa chớm nở, đầy đặn tròn trịa, khiến anh không muốn buông ra.

“A. Nam. Nam Cung.” Cô khẽ hô, bộ ngực của cô bị anh nắm trong tay, ngậm trong miệng, hơi hơi trướng đau. Xúc giác nhạy cảm khiến vùng dưới bụng bỗng nôn nóng khát vọng.

Dường như hiểu được sự mong chờ của cô, tay anh chậm rãi lướt xuống đùi cô, dò xét tiến vào trung tâm ôn tuyền bí mật, khẽ ấn.

“A.” Cô mẫn cảm giật bắn, xấu hổ vội kẹp chặt hai chân lại.

Nhưng anh không cho, chen cả người vào giữa hai chân cô, tiếp tục kích thích nơi non mềm ướt át.

“A. A. Nam Cung? Tay anh. A.” Khoái cảm lan ra toàn thân, thân dưới cô hơi hơi run rẩy, rên rỉ lặp đi lặp lại.

“Tôi đã nói. Em vốn chẳng biết gì.” Anh liếm vành tai cô khẽ nói, đầu ngón tay dùng phương thức càng kích thích hơn trêu chọc cô.

“A. Đừng. Đừng như vậy.” Mông cô khó chịu vặn vẹo, tiếng rên rỉ giống như đầu hàng.

“Đây là kỹ thuật giao phối, Cao Lục.” Anh thích dáng vẻ mờ mịt không khống chế nổi của cô, trong lòng cũng vì cô mà phóng dăng khó nén.

“Được. Tôi biết rồi. A. Đừng.” Cô cảm thấy mình sắp nổ tung, không nhịn được van nài.

“Không được, còn chưa xong đâu!” Anh sao có thể dừng lại như vậy? Hơi thở và tiếng rên rỉ câu hồn của cô đã khiến mạch máu anh như muốn nổ tung. Anh dịch người xuống, tách hai chân cô ra, ôm chặt trung tâm ôn tuyền gợi cảm xinh đẹp của cô, trực tiếp liếm hút thưởng thức nhụy hoa vì anh mà run rẩy hé mở.

“A! Nam Cung.” Cô không chịu nổi khiêu khích, luôn thở gấp, sợ hãi vặn vẹo.

Cảm giác mềm nhũn, trơn ướt, sôi sục, nụ hoa của cô tỏa ra mùi vị đặc biệt làm anh say mê, giống như muốn nhấn chìm anh bên trong thân thể cô, giống như cây nấp ẩm, lấy mùi thơm dụ dỗ anh tiến vào, khiến anh sập bẫy.

.

Từng đợt kích thích từ phía dưới lan ra toàn thân, cô không biết làm sao luồn tay vào mái tóc anh, chỉ cảm thấy đầu lưỡi của anh có lửa, muốn thiêu đốt cô, tra tấn cô. ăn cô!

Mà cô, lại hi vọng anh hãy mau chóng hành động, sự điên cuồng không thể nói thành lời ấy khiến cô khẽ rên rỉ, bất giác rướn người lên nghênh đón anh, mong anh cho cô càng nhiều. Càng nhiều.

Phản ứng kịch liệt của cô trong nháy mắt thúc giục dục hỏa của anh, anh không thể kìm chế nổi nữa, đứng dậy, đưa phân thân cứng ngắt sôi sục sung huyết của mình vào tiểu huyết chật khít của cô.

Đau đớn, khoái cảm, sung sướng luân phiên, cô không biết tình ái cũng đi cùng đau đớn, càng không biết khoái cảm sau đau đớn lại càng thêm mạnh mẽ, càng thêm mất hồn.

Anh ở trong cô đi vào, rút ra, khi thì nhẹ nhàng, khi thì mạnh mẽ, giống như dẫn dắt lại càng giống thuần phục, muốn cô đuổi kịp tiết tấu, tốc độ của anh.

Không lâu sau, cô dần dần quen với sự cứng rắn mạnh mẽ ấy, thậm chí thích sự chân thật khi anh lấp đầy cô. Thế vậy cô bắt đầu theo nhịp điệu của anh, cùng anh trở thành một thể, cùng nhịp tim, cùng hô hấp, không thể chia lìa, cho đến khi dục hỏa thiêu đốt toàn thân họ, cho đến khi anh kịch liệt tiến vào nơi sâu nhất, nghi thức tốt đẹp này cuối cùng đã đạt tới đỉnh!

Cảm giác căng tràn khó nói thành lời không ngừng khuếch đại trong thân thể cô, cô không khỏi kêu thành tiếng: “Thần võ. A.”

Sau đó cô cũng nghe thấy anh phóng thích khẽ gọi tên cô.

“Cao Lục. Cao Lục.”

Đây là lần đầu tiên anh dùng giọng nói thâm tình như vậy gọi tên cô, tiếng nói trầm thấp như nước chảy theo sự chiếm hữu của anh thấm vào từng tế bào trong cơ thể, khiến cô rung động.

Thân thể va chạm, xâm nhập càng sâu, bọn họ cùng nhau đặt đến cao trào, cảm nhận một cuộc tình ái kịch liệt mà thỏa mãn.

Hóa ra giao phối cũng có thể tuyệt như thế.

Nhưng tuyệt như vậy là bởi vì kỹ thuật hay là yêu?

Cao trào mênh mông trôi qua, Cao Lục mềm nhũn trong lòng anh, lười nhác, hoảng hốt nghĩ.

Anh yêu cô sao?

Cô từ từ ngẩng đầu nhìn Nam Cung Thần Võ đang ôm chặt lấy cô, phát hiện anh cũng đang cúi đầu nhìn cô. Hai người bốn mắt nhìn nhau, những từ ngữ chưa bao giờ nói thành lời đang lưu chuyển trong mắt.

Nhưng trong một chớp mắt, trong đầu cô lóe lên một khuôn mặt già nua tà ác. Bất an kỳ quái lại một lần nữa nữa trào dâng, cô run lên, ôm chặt lấy eo anh, kinh ngạc đến xuất thần.

Dường như, có chuyện gì đó không đúng.

Có chuyện gì đó. không ổn.

Nam Cung Thần Võ không biến về bảy tuổi, mặc dù có chút mệt mỏi, nhưng là sau khi cùng Cao Lục triền miên cả đêm, đau đớn của anh lại hoàn toàn biến mất.

Quả nhiên là do động tình sao? Là tác dụng của hormone khiến gien bất ổn định của anh giữ nguyên ở trạng thái hai bảy tuổi sao?

Nếu quả thực là thế thì thật tốt quá.

Anh vui sướng nghĩ, nhìn Cao Lục ngồi bên đường như tìm được hi vọng.

Cao Lục bị anh nhìn đến đỏ mặt, vội vã cúi đầu đẩy đẩy mắt kính, giả vờ nhìn tư liệu trong tay.

Nam Cung Thần Võ nhìn có vẻ rất có tinh thần, nhưng xương cô sắp vỡ ra rồi, nào có ai cả đêm không cho người ta ngủ, quấy nhiễu cô, cô mệt sắp chết, anh còn muốn.

Có phải tích tụ quá lâu nên mới tham sắc dục mạnh mẽ như thế? Mặc dù không đến nỗi ép buộc cô, nhưng anh sẽ luôn khiêu khích đến khi cô cũng ‘bốc cháy’ mới tiến vào, sau đó dẫn dắt cô cùng đạt tới cao trào.

Cô thừa nhận kỹ thuật của anh rất tốt, cho nên cô cũng rất hưởng thụ, ngoại trừ lần đầu tiên đau đớn, những lần sau cả hai người đều cảm thấy thỏa mãn.

Nhưng cô luôn có chút lo âu, anh dường như cố ý không mang bao cao su. Sau này cô từng nghĩ đến chuyện yêu cầu anh, nhưng anh lại không nghe, còn đắm vào càng mãnh liệt.

Vì sao không mang? Người cẩn thận tỉ mỉ, việc gì cũng muốn nắm trong tay như anh không thể nào không biết giao phối có thể mang đến hậu quả gì, nhưng anh.

Cô nhú mào, bóng đen bất an lại trào lên.

“Đi làm không tập trung, suy nghĩ cái gì vậy?” Nam Cung Thần Võ hỏi.

“Không có gì, em đang xem tài liệu.” Cô giả vờ mở tài liệu ra đọc.

“Chẳng lẽ là. đang nghĩ đến đêm qua?” Anh trêu chọc cười nhẹ.

“Nào. Nào có.” Cô vội vàng phủ nhận, mặt lại càng đỏ lên rồi.

Xem cô xấu hổ lúng túng, anh lại thấy vui vẻ, đưa tay nâng cằm của cô lên, cúi người hôn xuống đôi môi cô.

“Phải nói có!” Anh ra lệnh, người này rõ là. Rõ là.

Tim cô đập rộn lên, ngần ngại, hỗn hển đẩy anh ra.” Anh đang làm gì đấy hả? Đây là phòng làm việc.”

“Sợ cái gì? Đây là phòng làm việc riêng của anh, không có sự cho phép của anh sẽ không ai vào.” Khóe miệng anh hơi cong lên.

Đúng vậy! Đây là lần đầu tiên cô thấy căn phòng làm việc này của anh, ngày đó cô ở phòng khách bên ngoài nói chuyện cùng một nhân vật 3D trên màn hình lớn.

Khi đó, ai mà biết Nam Cung Thần Võ thực sự sau màn hình lại là một thằng nhóc bảy tuổi.

Cô còn đồ ngốc đập tay với người trong màn hình! Thật đúng là ngu ngốc!

Nhưng anh đặc biệt gọi cô vào gian phòng làm việc này, dường như muốn cô gặp hai người bạn của anh.

Hơn nữa hôm nay xưởng thuốc được bao phủ bởi không khí vô cùng căng thẳng, bảo vệ và vệ sĩ đều tăng lên, thậm chí còn cho trung tâm nghiên cứu nghỉ phép một ngày.

Là kiểu bạn gì mà phải gặp ở nơi bí mật như thế?

“Rút cuộc hôm nay anh muốn em gặp ai?” Cô thật sự rất tò mò.

“Em sẽ được gặp ngay thôi.” Anh cúi đầu nhìn đồng hồ, nghĩ rằng bọn họ cũng sắp tới rồi.

Đúng lúc này, Hàn Đan dùng thẻ mở cửa phòng làm việc, tiến vào thông báo: “Người đã đến rồi, tổng giám đốc.”

Anh gật đầu, đi ra phòng làm việc.

Cô cũng đi theo ra ngoài, lúc lướt qua Hàn Đan anh ta còn nháy mắt với cô, cười vô cùng gian trá, như thể đã nhìn thấu cái gì đó.

Cô ngượng ngùng quay mặt, không hiểu sao trong lòng lướt qua một chút phản cảm, vội vàng đi qua anh ta tới phòng khách.

Chỗ đó có một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp hồn nhiên cùng với một đứa bé trai tuấn tú đáng yêu như thiên sứ.

“Hiếu Niên, Tiểu Bạch, hai người tới rồi.” Nam Cung Thần Võ cười chào hỏi bạn cũ.

Nhậm Hiếu Niên kinh ngạc đờ ra như khúc gỗ trợn mắt nhìn anh.

Phương Dạ Bạch hơi nheo mắt, nhưng không có phản ứng quá khích nào.

“Không nhận ra tôi sao?” Nam Cung Thần Võ nhướn mày.

“Anh. Anh.” Nhậm Hiếu Niên chỉ vào anh, thật lâu sau mới nói được hai chữ: “Thần Võ?”

“Đúng vậy, là tôi, chúng ta ‘lâu rồi không gặp’.” Trong lời Nam Cung Thần Võ có thâm ý.

“Ôi trời ơi! Anh. Lớn lên rồi! Trở về dáng vẻ vốn có rồi !” Nhậm Hiếu Niên lao lên, kích động vui mừng túm lấy anh.

Cao Lục đứng bên có chút ngạc nhiên, cô gái này biết chuyện của Nam Cung Thần Võ?

Cô ấy là ai?

Nam Cung Thần Võ cười nói: “Đúng, tôi biến trở về rồi!”

“Thật tốt quá! Thật tốt quá! Thật tốt quá.” Nhậm Hiếu Niên vui mừng như điên ôm lấy anh.

Anh cũng vui vẻ ôm cô, vui mừng này chỉ có người đã từng chịu khổ như vậy mới biết.

Nhìn bọn họ thân thiết ôm nhau, vẻ mặt Cao Lục cứng đờ, trong ngực như bị nghẹn.

Đây là ghen sao? Trái tim như bị đá đè, bị ngâm trong dấm, bị hơ trên lửa.

Xem ra, cô thật sự đã yêu Nam Cung Thần Võ rồi.

Không phải vừa mới yêu, mà là. Chẳng biết đã sớm rung động từ khi nào.

Nhưng sắc mặt cứng đờ không chỉ có cô, mà cậu bé kia cũng lạnh mặt đi tới lạnh lùng nói: “Đừng vui mừng quá sớm, Hiếu Niên, cô lẽ ra phải hỏi Thần Võ xem hình dạng này của anh ta có thể duy trì bao lâu?”

Câu hỏi này khiến mặt Nam Cung Thần Võ trầm xuống, anh buông Nhậm Hiếu Niên ra, nhìn về phía Phương Dạ Bạch.

Nhậm Hiếu Niên im lặng nhìn anh, trong lòng cũng nặng nề, bối rối hỏi: “Thần Võ, anh. Vẫn sẽ biến về bảy tuổi sao? Giống tôi khi đó?”

Cao Lục tròn tròn mắt, cô gái này. Cũng sẽ biến thân?

Nam Cung Thần Võ nhíu mày, gật đầu nói: “Đúng vậy, hình dạng hai bảy tuổi này của tôi chỉ có thể duy trì khoảng sáu ngày.”

“Rút cuộc là tại sao?”

“Là ngẫu nhiên thôi! Có lẽ do máy trục trặc, hoặc là điện lực thất thường trong nháy mắt.” Phương Dạ Bạch trả lời thay Nam Cung Thần Võ.

Trong lòng Nam Cung Thần run lên, liếc mắt với Hàn Đan đứng bên cạnh.

Trong xưởng thuốc Nam Cung quả nhiên có tai mắt của Phương Dạ Bạch, nhưng anh đã phòng bị nghiêm mật, sao Tiểu Bạch có thể điều tra được chuyện của anh?

“Máy trục trặc? Vậy bộ máy đó thế nào rồi?” Nhậm Hiểu Niên hoảng hốt.

“Đừng lo lắng, bộ máy không sao, nhưng không thể tìm được nguyên nhân khiến tôi trở lại như cũ.” Nam Cung Thần Võ giải thích tình huống khi ấy lại một lần.

Giải thích tất nhiên phải nhắc tới Cao Lục, cô bỗng trở thành tiêu điểm của mọi người.

Sau khi giới thiệu đơn giản, Nhậm Hiểu Niên liền nóng vội hỏi cô: “Cô làm thế nào vậy? Tiến sĩ Cao, nói rõ tình huống lúc ấy lại cho tôi!”

“Tôi. Tôi cũng không rõ lắm. Tôi chỉ hạ bốt chùm ánh sáng, nhưng sau khi có điện chạy qua nó lại cháy.” Cô ấp úng nói.

Cô gái tên Nhậm Hiểu Niên này có một đôi mắt trong suốt thẳng thắn, cô không nhịn được mà nghĩ cô gái này biến thành trẻ con sẽ có dáng vẻ thế nào.

“Thật sự chỉ vậy thôi sao?” Phương Dạ Bạch đi đến chỗ cô, ngẩng đầu lên, ánh mắt dò xét.

Cô cúi đầu nhìn cậu, trong lòng đột nhiên hơi sợ hãi.

Nhìn qua còn tưởng là thiên sứ, nhưng nhìn kỹ mới phát hiện ra, cậu bé này cũng có hơi thở giống Tiểu Võ! Trưởng thành sớm, bình tĩnh, lạnh lùng, phòng vệ, tâm tư khó dò.....

Trong phút chốc cô bỗng nhiên hiểu ra ba người họ có cảnh ngộ giống nhau, bọn họ.....

Tất cả đều gặp phải hiện tượng tên “Hoàn đồng” kia!

Cho nên, Phương Dạ Bạch đứng trước mặt này chẳng phải bảy tuổi! Mà..... Cũng hai mươi bảy tuổi?

“Những gì cô làm hôn đó chắc không chỉ có thể thôi đâu! Tiến sĩ.” Khóe môi Phương Dạ Bạch cong lên, thoáng chốc giống một đứa trẻ ngây thơ.

Nhưng đứa trẻ ngây thơ này lại cười đến mức khiến lưng cô run rẩy, cô bất giác lùi về sau, anh ta cũng bước tới gần hơn, cô hơi thất thần, thân thể bỗng lão đảo.

Anh giơ tay ra chụp được cổ tay cô, sức lực đó không giống một đứa trẻ chút nào.

“Cẩn thận ngã.” Anh ta cười càng xán lạn.

Cô ngây ngốc kinh ngạc, còn chưa phản ứng lại, Nam Cung Thần Võ đã không vui hất tay Phương Dạ Bạch ra, ôm cô.

“Anh muốn làm gì? Tiểu Bạch.” Giọng điệu của anh sắc bén, động tác tràn ngập sự chiếm hữu và ghen tuông.

“Tôi chỉ muốn đỡ cô ấy thôi, anh làm mà căng thẳng vậy?” Phương Dạ Bạch liếc anh một cái, đột nhiên cười kỳ dị.

“A a, không phải là..... Anh với cô ấy đang yêu nhau đấy chứ?”

“Thật vậy sao? Thần Võ, anh và tiến sĩ Cao.....” Nhậm Hiểu Niên ngạc nhiên thốt lên.

Tim Cao Lục thịch một tiếng, tai nóng lên, lắp bắp nói: “Chúng tôi..... Cái đó.....”

Nhưng cô chưa nói xong, Nam Cung Thần Võ đã hắt một gáo nước lạnh vào cô.

“Đừng nghe Tiểu Bạch nói bậy. Tôi với cô ấy chẳng có chuyện gì cả.” Anh buông cô ra, lạnh lùng nói.

Chẳng có..... chuyện gì.....

Hóa ra mọi chuyện tối qua đều không có nghĩa gì, vậy cũng chỉ là “Giao phối” thôi.

Tim Cao Lục nhói lên, cơn nóng đỏ ở tai tan biến.

“Thực sự không có chuyện gì sao?” Phương Dạ Bạch nhìn Cao Lục, không bỏ qua vẻ mặt bi thương của cô.

Nam Cung Thần Võ không muốn để ý tới câu hỏi của anh ta, rất nhanh đã nói vào chủ đề chính: “Cao Lục là cố vấn tôi mời đến, cô ấy nghiên cứu phát triển đồ phổ gien có thể đồ hình hóa gien của một người, lượng hóa các loại vật chất trong cơ thể con người. Lần này tôi hy vọng mọi người cũng kiểm tra đồ phổ gien một lần, có lẽ sẽ có ích cho chúng ta trong việc tìm ra nguyên nhân “hoàn đồng”.”

“Đồ phổ gien? Nó có tác dụng sao?” Nhậm Hiểu Niên tò mò.

“Trước mắt tuy vẫn chưa rõ, nhưng tôi phát hiện ra có lẽ hàm lượng hormone trong cơ thể chúng ta sẽ ảnh hưởng đến tế bào và bề ngoài.” Nam Cung Thần Võ lại nói.

“Hormone?” Nhậm Hiếu Niên hơi giật mình.

Nhưng Phương Dạ Bạch phản ứng lại rất nhanh, nói: “Cho nên nói, anh làm cho hormone trong cơ thể tăng vọt để giữ hình dạng hai mươi bảy tuổi sao? Như vậy, phải làm thế nào để hormone tăng được? Là tự nhiên sinh ra, hay là tiêm?”

“Không, lượng tiêm rất khó xác định, cũng sẽ có một vài tác dụng phụ.” Nhậm Hiếu Niên lập tức bác bỏ.

“Như vậy, phải dựa vào tự nhiên sinh ra? Con người muốn tự nhiên sinh ra hormone cũng phải có đối tượng kích thích, không phải sao? Anh định tìm ai thí nghiệm cùng anh đây? Có vẻ rất có tác dụng đấy.” Phương Dạ Bạch hỏi có chút sắc bén và trào phúng.

Nam Cung Thần Võ lờm anh, không trả lời.

Nhưng sắc mặt Cao Lục lại trắng xanh, bởi vì đột nhiên cô hiểu ra, đêm qua Nam Cung Thần Võ thật sự lợi dụng cô! Lợi dụng cô để kích thích tăng hormone trong cơ thể anh.....

Cái lần kích tình “Giao phối” kia đều là thí nghiệm của anh, không liên quan đến tình yêu.

Thật quá đáng! Quá đáng!

Càng quá đáng hơn là những người này đều nhận ra quan hệ giữa cô và anh không bình thường, anh lại dùng im lặng làm nhục cô, làm cô khó chịu!

Cô run run nắm chặt nắm đấm, cứng ngắt nói.

“Chuyện này..... Tôi..... Đi trước sửa sang lại tư liệu một chút.....”

Dứt lời, cô vội vàng tránh ra, Nam Cung Thần Võ giữ chặt tay cô, muốn giải thích chút gì đó nhưng lại không biết nên mở miệng ra thế nào.

Anh biết cô nghĩ anh lợi dụng cô, nhưng đó chỉ có là một phần là sự thật, triền miên đêm qua, còn có một nguyên nhân lớn hơn mà ngay cả chính anh cũng không rõ.

“Khi nào phải làm kiểm tra đồ phổ thì báo cho tôi biết.” Cô không nhìn anh, chỉ lạnh lùng nói, sau đó hất tay anh, đi ra ngoài.

Anh lấy ánh mắt ra hiệu cho Hàn Đan đi theo cô, Hàn Đan hiểu ý, đi theo.

Ánh mắt Phương Dạ Bạch liếc về phía bóng lưng Hàn Đan, chìm vào trầm tư. `var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after ('`

`); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) ();`

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 14

Chẳng lẽ đây thật sự là vì yêu?

Vì anh yêu cô?

“Hừ, nếu anh thật sự yêu Cao Lục thì anh thử rồi.” Phương Dạ Bạch đột nhiên chen vào một câu.

Nam Cung Thần Võ và Nhậm Hiểu Niên đều ngạc nhiên nhìn anh ta chăm chăm.

“Ý anh là sao? Tiểu Bạch?” Nhậm Hiểu Niên khó hiểu.

“Cô gái kia có vấn đề, tôi tuyệt đối sẽ không cho cô ta kiểm tra gien của tôi, Hiểu Niên cô cũng đừng làm.” Phương Dạ Bạch nói nghiêm túc.

“Cô ấy có vấn đề gì?” Nam Cung Thần Võ tức giận hỏi.

“Nếu tôi là anh, tôi đã giết cô ta để trừ hậu họa từ lâu rồi.” Phương Dạ Bạch không đáp, tiếp tục nói.

“Giết cô ấy? Vì sao?” Nhậm Hiểu Niên kinh hãi hét lên.

“Lý do là gì?” Anh trừng Phương Dạ Bạch, cơn tức cũng mất đi.

“Trong tay cô ta có rất nhiều số liệu của chúng ta, thậm chí còn có đồ phả gien của anh, ngộ nhờ bị lộ ra ngoài.....”

“Cô ấy sẽ không làm vậy.” Anh bác bỏ.

“Rất khó nói, tình yêu dễ làm hỏng việc! Thần Võ, nếu anh không ra tay được, tôi có thể giúp anh.” Phương Dạ Bạch tươi cười ôn hòa như thói quen của anh ta, nhưng lời nói lại làm người ta sớn hết cả da gà.

“Tiểu Bạch!” Nhậm Hiếu Niên trợn tròn mắt.

Tiểu Bạch đáng yêu dịu dàng đi đâu rồi? Từ khi cô tỉnh lại, gặp lại Tiểu Bạch lần nữa, cô phát hiện ra anh ta không phải là Tiểu Bạch mà cô biết.

Nhưng Thần Võ lại nói, đây mới thật sự là Tiểu Bạch, khoác lên chiếc áo thiên sứ nhưng lại đầy bụng tâm cơ.

“Anh dám động vào cô ấy thử xem.” Nam Cung Thần Võ lạnh lùng cảnh cáo.

Phương Dạ Bạch nhìn anh, vẻ mặt mặt thông cảm và nụ cười mỉa mai đáng ghét.

“Ai! Không xong rồi, quả nhiên anh đã yêu Cao Lục rồi.”

“Câm miệng!” Anh gầm nhẹ.

Đúng lúc này, điện thoại của anh chợt vang lên, anh nhíu mày nghe, giọng nói lo lắng của Hàn Đan truyền tới: “Thần Võ, đột nhiên Cao Lục nói muốn về sở nghiên cứu, không để ý đến lời khuyên can của tôi đã tự mình lái xe ra khỏi xưởng thuốc rồi.”

“Cái gì? Mau đuổi theo, đừng để cô ấy một mình! Nhanh lên!” Anh sợ hãi quát lên.

“Ừ.”

Anh lập tức gọi cho Cao Lục, nhưng Cao Lục không tiếp.

“Chết tiệt! Rốt cuộc cô ấy muốn làm gì? Rõ ràng đã nói với cô ấy giờ ra ngoài rất nguy hiểm.....” Anh lo lắng đóng điện thoại, trầm mặt nói với hai người: “Hai người xuống trung tâm nghiên cứu gien dưới tầng hai trước đi, Khốc Khắc đã ở đấy chuẩn bị cho hai người làm kiểm tra toàn diện rồi.”

“Thần Võ, làm sao vậy?” Nhậm Hiểu Niên lo lắng hỏi.

“Cao Lục về sở nghiên cứu, tôi đi tìm cô ấy, hai người kiểm tra sức khỏe xong, Khốc Khắc sẽ đưa hai người đến sở nghiên cứu của Cao Lục kiểm tra đồ phổ gien, tôi ở đấy chờ hai người.” Anh nói xong liền vội vàng rời đi.

Mắt Phương Dạ Bạch lạnh lùng nhìn bóng lưng lo lắng của anh, có vẻ dăm chiêu nói: “Hiểu Niên, cô đã từng thấy Thần Võ kích động như vậy chưa?”

“Chưa.”

“Cho nên, anh ta mắc câu rồi.....”

“Có ý gì?” Nhậm Hiểu Niên không hiểu.

“Xưởng thuốc Nam Cung không an toàn, chúng đừng nên ở đây nữa, đi thôi, cô đến chỗ tôi đi!” Anh kéo tay cô bước đi.

“Rốt cuộc sao lại thế này? Anh nói rõ đi! Tiểu Bạch, vừa rồi anh luôn ám chỉ Cao Lục có vấn đề, sao anh lại nghĩ như vậy?” Cô đứng yên không đi, cúi đầu nhìn chăm chú vào anh ta.

Phương Dạ Bạch thở dài một hơi, nói cho cô những tin tức anh thu thập được: “Người tài trợ phía sau kế hoạch Thủ Tuế cho cha cô đã bắt đầu hành động rồi. Hiểu Niên, ông ta quan sát chúng ta sáu năm, chờ đợi chúng ta giải quyết vấn đề, tìm ra đáp án, nhưng bây giờ ông ta không muốn đợi nữa nên quyết định đưa ba chúng ta về tự mình nghiên cứu.”

Cô kinh ngạc sửng sốt, nghi ngờ trong lòng cuối cùng cũng được sáng tỏ.

Người tài trợ sau lưng cha..... Luôn đứng trong bóng tối, người biết mọi bí mật của họ.....

Rốt cuộc ông ta là ai?

“Anh có biết là ai không?” Cô bất an hỏi.

“Một thương nhân Hoa kiều, lúc đầu buôn bán quân hỏa thuốc phiện, lời rất nhiều tiền, nhiều đến mức có thể xưng giàu nhất thế giới. Nhưng ông ta rất bí ẩn, chưa bao giờ lộ diện trên báo chí, bởi vậy rất ít người biết đến ông ta, tôi tìm rất lâu mà cũng không tìm thấy bất cứ tấm ảnh chụp nào có liên quan đến ông ta, chỉ biết một vài tư liệu của ông ta.” Phương Dạ Bạch dừng nói một chút, sau đó, nói tiếp trọng điểm: “Ông ta họ Cao, tên là Cao Đạc, ông ta có một đứa con gái.....”

Cao Lục vừa lái xe vừa nhìn cái tên không ngừng hiện lên màn hình di động, khuôn mặt nhỏ nhắn lại không tiếp. Bây giờ cô không chỉ không muốn gặp Nam Cung Thần Võ, lại càng không muốn nói chuyện với anh.

Cho nên cô mới đi khỏi xưởng thuốc Nam Cung, nếu tiếp tục ở đây trong lòng cô sẽ luôn luôn khó chịu, đau đớn.

Bị lợi dụng đã đủ buồn rồi, còn phát hiện ra mình yêu anh, bảo cô đứng yên thế nào được? Nên tiếp tục đối mặt với anh thế nào, làm bạn với anh thế nào?

Đồ đáng ghét!

Cô hít sâu, ép nước mắt nóng bỏng trở về hốc mắt, bắt buộc mình phải tập trung lái xe.

Nhưng vì sao hình ảnh triền miên đêm qua cứ xuất hiện trong đầu cô? Vì sao ánh mắt, hô hấp, hơi thở của Nam Cung Thần Võ, còn cả đôi môi nóng rực của anh, ngón tay anh mơn trớn toàn thân cô, đều như dấu ấn khắc sâu vào trong lòng cô, không tan, đuổi không đi?

Là do hormone quấy phá sao? Kích thích động tình giao phối còn chưa mất hết, cho nên dù cô biết anh lấy cô ra làm vật thí nghiệm mà vẫn còn nhớ nhung anh.

Thật vậy sao?

Không, không phải, cái đó chẳng liên quan gì với hormone quái quỷ kia cả. Thật ra trong lòng cô rất rõ, đêm qua lên giường với anh, nguyên nhân chính là vì cô yêu anh!

Cô đêm qua thật sự đã “Làm tình”, nhưng đối với anh mục đích lại là “Giao phối”.

Tên khốn kiếp này!

Cô đập lên tay lái, trong lòng có tức có giận nhưng phần nhiều là đau thương.

Lúc này, di động lại vang lên tiếng chuông tin nhắn, cô phiến lòng cầm di động lên, chỉ thấy trên đấy hiện lên ba chữ –

Nhận điện thoại!

Ngay cả tin nhắn cũng tràn ngập giọng điệu ra lệnh của Nam Cung Thần Võ, cô tức giận đang muốn tắt máy, tiếng chuông lại vang lên. Cô không chịu nổi, tạm dừng xe vào ven đường, ấn phím nghe, giận dữ hét lên: “Đừng có gọi nữa!”

“Em đang ở đâu?” Giọng Nam Cung Thần Võ còn gào to hơn cả cô.

“Anh quan tâm tôi ở đâu làm gì, dù sao buổi chiều tôi cũng đến sở nghiên cứu.....”

“Nói cho tôi biết giờ em đang ở đâu!”

Giọng nói lo lắng của anh làm cho cô run rẩy, nhưng vẫn không làm tan đi cơn tức của cô.

“Vì sao tôi phải nói cho anh?”

“Bây giờ nguy hiểm như vậy, tôi nói em không thể ra ngoài một mình, em nghe vào tai này ra tai kia rồi hả? Chuyện đêm đó bị những kẻ kia đuổi bắt em quên hết rồi sao?”

Không quên, đương nhiên không quên, nhất là một nhát chém anh đỡ hộ cô kia.....

“Giờ tôi chỉ muốn yên tĩnh một mình, không được sao? Anh có thể đừng để ý nhiều như thế được không?” Cô hét lên.

“Nói cho tôi biết, em đang ở đâu?” Anh chỉ lặp lại câu đó.

“Nói cho anh biết để làm gì? Chẳng lẽ anh muốn đến tìm tôi sao?” Cô cười lạnh.

“Đúng, tôi đang ở trên đường, nói vị trí của em cho tôi biết, tôi đến ngay lập tức.”

Cô ngẩn ngơ, anh bỏ lại hai người bạn, chạy đến tìm cô?

“Anh..... Anh rốt cuộc muốn thế nào? Lợi dụng xong rồi, còn không buông tay ra sao? Nói cho anh biết, tôi sẽ không để anh đùa giỡn dốt mũi nữa đâu.....”

“Tôi lo muốn chết, em còn dài dòng? Em cũng là mục tiêu của những kẻ đó, bọn chúng đã sớm để mắt đến em, em không biết sao? Rốt cuộc em có nào không thế?” Anh to tiếng mắng.

Tim cô thất lại, anh thật sự lo lắng cho cô sao?

“Anh..... Sao lại lo lắng cho tôi? Sợ tôi chạy trốn? Lợi dụng một lần còn chưa đủ sao?” Cô chua xót nói.

“Đúng, vẫn chưa đủ đâu, tôi muốn trói em ở bên cạnh tôi vĩnh viễn mới có thể yên tâm được, cho nên em không được trốn, có nghe không?” Anh hét to.

Cô cảm di động nín thở, trái tim lại đập như điên.

Anh có ý gì? Rốt cuộc là ý gì?

Trình độ ngữ văn của cô rất kém, có thể nói rõ hơn được không? Có thể nói thẳng với cô không, anh lo lắng cho cô như vậy, vội vã tìm cô, thậm chí còn đỡ một nhát chém hộ cô, rốt cuộc là vì cái gì?

“Được rồi, điện thoại của tôi tìm được em rồi, em đừng đi đâu, ở đây chờ tôi.”

Anh nói xong, không đợi cô trả lời thì đã cúp máy. Bên kia điện thoại di chìm vào im lặng, nhưng giọng nói của anh vẫn không ngừng vọng lại bên tai cô.....

Ở đây chờ tôi..... Chờ tôi..... Chờ tôi.....

Rõ ràng anh vẫn nói với giọng điệu ra lệnh không cho từ chối, nhưng vì sao nghe những lời này lại khiến tim cô đập thình thịch thế này?

Vì sao, dựa vào cái gì mà câu nói đó lại khiến lòng cô cuồn trào?

Cô ngạc nhiên cầm di động, ngồi yên ở chỗ tay lái, tim đập thình thịch không thể bình thường lại được.

Đáng lẽ không nên ngoan ngoãn nghe anh nói, nhưng vẫn không chạm vào bộ ly hợp, cô không thể động đậy được.

Cô muốn chờ anh.

Đợi anh đến, sau đó hỏi cho rõ anh có cảm giác gì với cô, nếu vẫn mập mờ như thế này, cô sẽ điên mất.

Cô cần một đáp án chính xác rõ ràng.

Một phút trôi qua, mười phút trôi qua, thỉnh thoảng cô ngoái đầu lại nhìn, không lâu sau cô nhìn thấy xe anh đang chạy đến chỗ cô, không khỏi ngây người.

Anh lại tự mình lái xe đến tìm cô? Trong ấn tượng, anh ra ngoài luôn có người lái xe đưa đón, chưa bao giờ tự lái xe.

Đúng vậy! Sáu năm làm một đứa nhóc bảy tuổi, lái xe thế nào được? Nhưng bây giờ anh lại.....

Ngực cô nóng lên, uất ức trong lòng trước đó lập tức tan hết, ngược lại lo lắng anh không đủ thuần thục. Cô sốt ruột mở cửa xe, đang định xuống xe, di động lại vang lên đúng lúc này.

Tưởng điện thoại của anh, cô không nghĩ nhiều liền nhận, vội hét lên: “Sao anh tự mình

“Kế hoạch kết thúc rồi.”

Một giọng nói già nua quen tai cắt lời cô, trong nháy mắt, như một viên đạn nổ trong màng tai cô.

Cô chấn động, bỗng nhiên cứng đờ.

“Thu lưới, về nhà thôi, mang cá về đi.”

Câu mệnh lệnh này vừa dứt, mọi tâm trạng, suy nghĩ, cảm xúc của cô đều bị phủ kín trong lớp sương mù tăm tối, cả người như bị thôi miên, máy móc trả lời: “Vâng.”

Vì thế, cô ngồi lại vào chỗ, đóng cửa xe, khóa lại, hai mắt nhìn thẳng phía trước, khởi động xe.

Nam Cung Thần Vô dừng xe, xuống xe đi đến, đập cửa kính xe hét to: “Cao Lục! Cao Lục!”

Cô quay đầu lạnh lùng liếc nhìn anh một cái như không quen biết anh. Vẻ mặt kia làm anh kinh sợ.

Sao lại thế này? Dương như cô đã thay đổi thành một người khác.....

Ngay khi anh còn đang sợ hãi, cô kéo bộ ly hợp, nhấn mạnh ga.

“Cao Lục! Em đang làm gì vậy? Xuống xe! Cao Lục!” Anh vội vã giận dữ đập lên cửa kính xe.

Nhưng cô không để ý tới anh, xe lao về phía trước, bỏ anh lại, hòa vào dòng xe, chạy băng băng về phía trước.

“Cao Lục! Cao Lục!”

Anh đuổi theo vài bước, càng nghĩ càng thấy không ổn, thấp giọng mắng một tiếng, lập tức chạy về xe, nhấn chân ga đuổi theo.

Suốt đường đi, anh theo sát cô, không ngừng gọi di động, nhưng cô lái xe nhanh, vẫn không nhận điện thoại.

Anh không biết cô muốn đi đâu, lại lo lắng một mình cô chạy lung tung, đành phải đi theo cô.

Cô không đi về phía sở nghiên cứu, không về nhà, mà chạy thẳng ra ngoại ô.

Qua gần nửa tiếng, cô dừng xe trước một biệt thự vắng vẻ, xuống xe, ấn chuông cửa, cánh cửa lớn kia từ từ mở ra.

Anh cũng dừng xe theo, do dự nhìn cô.

Đây là đâu? Anh từng điều tra Cao Lục, tài liệu và người thân của cô chưa từng có liên quan gì với nhà giàu, lại còn là gia đình đơn thân, mẹ cô đã qua đời khi cô tốt nghiệp đại học, mấy năm nay cô vẫn sống một mình.

Vậy thì, tại sao bây giờ cô lại đến đây? Có ai ở trong này sao?

Càng nghĩ càng bất an, anh cảnh giác nhảy xuống xe, chạy về phía cô. Khi cô đang chuẩn bị đi vào thì anh đi lên giữ chặt lấy cô.

“Cao Lục, em muốn làm gì?” Anh gầm lên.

Cao Lục quay đầu nhìn anh, vẫn là dáng vẻ kỳ lạ thờ ơ lạnh như băng.

“Em sao vậy? Em chạy đến đây làm gì?” Anh tóm lấy vai cô, lắc lắc cô.

“Về nhà, còn phải mang cá về nữa.” Cô nói không hề có cảm xúc.

“Cái gì?” Anh nhướn mày ngạc nhiên, không hiểu cô đang nói gì.

Nhưng càng làm anh kinh ngạc là đột nhiên từ trong cửa lớn có mấy tên to cao chạy ra, tất cả đều ăn mặc giống những kẻ trước đây đã đuổi bắt anh và Cao Lục, trên tay mỗi người cầm một khẩu súng, vây quanh hai người họ.

Anh theo bản năng kéo Cao Lục về phía sau, nhưng Cao Lục lại dùng sức hất tay anh. Anh ngạc nhiên quay đầu nhìn cô, trong lòng bỗng rung mình, như đột nhiên tỉnh ngộ, hai mắt mở to khó tin sợ hãi.

Trừng mắt nhìn cô chậm rãi rời khỏi anh, trừng mắt nhìn cô lùi về sau từng bước một, lùi ra sau đám to cao kia, cùng vây lấy anh.

Sau đó, trái tim anh bị câu nói tiếp theo của cô đâm một nhát dao.

“Tôi mang cá..... về rồi đây.” Cô lạnh lùng nói.

Nhậm Hiếu Niên trừng mắt nhìn Phương Dạ Bạch, sắc mặt trắng bệch: “Ý của anh là Cao Lục..... Cô ấy là.....”

“Cô ấy chính là con gái của Cao Đạc.” Phương Dạ Bạch nói chắc chắn.

“Nếu thật vậy? Sao Thần Võ lại không biết? Anh ấy làm việc luôn cẩn thận.....” Cô kinh ngạc nói.

“Thần Võ không điều tra được tài liệu này bởi vì bối cảnh hai mươi chín năm qua của Cao Lục đều rất đơn giản, một cô con gái riêng, từ nhỏ đã sống với mẹ, chính cô ấy cũng không biết cha đẻ mình là ai. Đến nửa năm trước, Cao Đạc đột nhiên liên lạc với cô ấy, hình như từ lúc đó mới xác định quan hệ cha con.”

“Nửa năm trước mới xác định? Trước đây Cao Đạc cũng không biết mình có con gái sao?”

“Có lẽ biết, có lẽ không biết, nhưng quan trọng là mục đích ông ta muốn Cao Lục đến tập đoàn thuốc Nam Cung. Tôi cảm thấy ông ta đã lên kế hoạch từ lâu rồi, Cao Lục trở thành cố vấn của tập đoàn thuốc Nam Cung có lẽ đều do một tay ông ta sắp xếp.” Phương Dạ Bạch trầm ngâm.

“Nhưng, với cá tính của Thần Võ sẽ không thể bị lừa dễ dàng mới đúng, huống hồ Cao Lục cô ấy..... nhìn cô ấy tuyệt đối không biết giả vờ.” Cô thậm chí còn cảm thấy cô gái Cao Lục này rất ngay thẳng đơn thuần.

“Biết người biết mặt không biết lòng, Hiếu Niên, có lẽ cô ta mới là kẻ lợi hại.” Phương Dạ Bạch hừ nhẹ.

“Chúng ta còn chờ gì nữa? Chúng ta phải nhanh chóng thông báo cho Thần Võ mới được!” Cô vội vàng lấy điện thoại di động ra.

“Hừ, lo lắng cho hấn làm gì? Cô quên hấn đối xử với cô thế nào rồi à? Cô không hận sao?” Phương Dạ Bạch kiễng mũi chân, đoạt lấy điện thoại của cô.

Cô ngăn người, thật sự cô đã bị Nam Cung Thần Võ chinh đến thâm tâm, nhưng sau đấy anh vẫn thả cô ra, để cô trở lại bên cạnh Dịch Hành Vân.....

“Cho dù là chuyện quá khứ nhưng ít nhất bây giờ tôi vẫn có thể ở bên Hành Vân, hơn nữa, trước đây chúng ta sống với nhau năm năm, mọi người cũng coi như là bạn bè.” Cô nhướn mày, không muốn so đo với hành động ích kỷ và xấu xa của Nam Cung Thần Võ.

“Bạn? Tôi chưa từng coi hấn là bạn.” Phương Dạ Bạch nói lại.

Nhậm Hiếu Niên kinh ngạc nhìn anh, rất khó tưởng tượng năm năm trước anh và Nam Cung Thần Võ đã ở chung thế nào, cũng rất nghi ngờ vì sao mình chưa từng phát hiện hai người họ thực ra vốn bất hòa?

Là họ lòng dạ quá sâu? Hay là cô quá ngốc?

“Nếu tôi đoán không sai, Cao Đạc nhất định sẽ thông qua Cao Lục bắt Thần Võ về, nếu anh ta đủ thông minh thì sẽ không đi tìm Cao Lục.”
Phương Dạ Bạch lại nói. var content = \$ ('#detailcontent'). find ('p, br') ; var

```
midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq  
(midLength). after ('  
'); } (function () { var d = new Date () ; document. write (" ; }) () ;
```

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 15

Cô nghe vậy lại càng bất an, vội la lên: “Đưa di động cho tôi, Tiểu Bạch, tôi cho rằng chúng ta vẫn nên thông báo cho Thần Võ thì hơn, chẳng may Thần Võ lọt vào tay Cao Lạc.....”

“Vậy vừa khéo, hẳn ta có thể giúp tôi dụ rắn ra khỏi hang, để tôi xem có tất cả bao nhiêu con rắn.” Phương Dạ Bạch lẩm bẩm nói nhỏ.

Nhậm Hiểu Niên nhú mày, đột nhiên có chút tức giận vì mình chưa bao giờ thực sự hiểu anh, cô đưa tay cướp lại di động của mình, tức giận nói: “Anh không muốn giúp anh ấy, nhưng tôi không thể để mặc kệ.”

Nói xong, cô đang định ấn nút gọi, một bóng người đột nhiên xuất hiện ở cửa, khẽ cười nói: “Không được đâu! Không thể gọi cho anh ta!”

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu, ngẩn người.

Hàn Đan thốt tha đi vào, cười thực quyến rũ nhưng trong tay lại cầm một khẩu súng.

“Hiện giờ không thể làm phiền Thần Võ, anh ta đang tập trung lái xe đuổi theo Cao Lạc, không tiện nghe điện thoại.”

“Hàn Đan..... Không phải anh cũng đuổi theo Cao Lạc rồi sao? Sao lại.....” Cô trợn mắt nhìn hẳn ta, vẻ mặt sợ hãi.

“Dù có là bạn cũng đánh không chống lại được sự hấp dẫn của tiền tài. Hừ, Cao Đạc quả nhiên lợi hại, có thể biến người Thần Võ tin cậy nhất thành cơ sở ngầm của ông ta.” Phương Dạ Bạch lạnh lùng nói.

“Sao có thể?” Cô quả thực không thể tin, Thần Võ rõ ràng đã nói Hàn Đan là bạn tốt của anh.

“Tôi nghĩ, là anh cố ý để Cao Lục lái xe đi ra ngoài, dụ Thần Võ đi, đúng không? Khốc Khắc nhất định cũng đã bị anh giải quyết, tất cả bảo vệ và vệ sĩ của xưởng thuốc cũng bị anh đưa đi hết rồi.....” Phương Dạ Bạch nhàn nhạt nói.

Hàn Đan nhìn anh, hơi nhíu mày: “Ai! Tôi ngay từ đầu đã rất ghét anh, khó trách Thần Võ cũng luôn đề phòng anh. Anh đúng là thằng nhóc tâm cơ siêu nặng lại gian xảo.”

“Anh lại vì tiền mà phản bội Thần Võ? Sao anh có thể làm như vậy? Anh không phải bạn tốt của Thần Võ sao?” Nhậm Hiếu Niên vừa sợ vừa tức, không nhịn được mắng to.

“Mỗi người đều có nhu cầu khác nhau, tôi cũng hết cách rồi!” Hàn Đan nói như thể mình rất bất đắc dĩ.

“Anh.....” Nhậm Hiếu Niên tức giận đến run rẩy.

“Quên đi, Hiếu Niên, đừng nóng giận, tức giận với những chuyện đã xảy ra rồi thật vô nghĩa.” Phương Dạ Bạch vỗ vỗ tay cô.

“Ha ha, không sai, nói hay lắm. Đúng vậy, tức giận, giãy dụa đều vô dụng, ngoan ngoãn đi theo tôi đi! Cao tiên sinh đang chờ hai người.” Hàn Đan bước lên lấy di động khỏi tay cô.

Cô giận dữ trừng mắt nhìn ta.

“Còn có anh, Phương Dạ Bạch, đưa di động của anh ra đây. Thần Võ đã từng nói anh là cao thủ máy tính máy móc, tuyệt đối không thể để anh chạm tay vào bất cứ sản phẩm điện tử nào.” Hấn lại quay sang Phương Dạ Bạch, vươn tay.

Phương Dạ Bạch nhú hàng lông mày nho nhỏ, lấy di động từ trong túi quần, đưa qua.

Hấn cười lạnh cầm lấy, phát hiện chiếc di động kia dường như không giống di động bình thường cho lắm. Đang lúc hấn cảm thấy không ổn, một dòng điện cực mạnh dọc theo tay lan ra toàn thân hấn. Hấn bị điện giật run lên một cái, toàn thân cứng đờ ngã xuống.

“Mày.....” Hấn trừng lớn hai mắt, kinh hãi hồi hận thì đã muộn.

Phương Dạ Bạch nở nụ cười ngây thơ hồn nhiên với hấn, sau đó nhân cơ hội kéo Nhậm Hiếu Niên đang ngần ngừ về phía thang máy.

Hàn Đan không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ chạy trốn, tức giận đến chửi ầm lên: “Phương Dạ Bạch! Mày là thằng nhóc chết tiệt.”

Ngay từ đầu, Cao Lục đã là gián điệp.

Nhưng vì sao anh lại không phát hiện?

Rõ ràng đã điều tra, rõ ràng đã xác nhận thân thế của cô, vì sao còn có sai sót? Vì sao không điều tra ra cô có liên quan đến kẻ đứng sau kế hoạch Thủ Tuế?

Nam Cung Thần Võ cắn răng trừng mắt nhìn Cao Lục đứng phía trước, nắm chặt nắm đấm. Khi bị dẫn vào biệt thự, trong lòng anh tràn ngập lửa giận không thể đè nén.

Cuối cùng, cuối cùng anh lại là người bị lợi dụng, bị Cao Lục nhìn như đơn thuần này xoay mòng mòng!

Cô có thể lừa được anh, đúng là giỏi diễn!

Chết tiệt..... Đúng là giỏi diễn!

Trong biệt thự trang hoàng xa xỉ khí phái, vàng và ngọc bích lấp lánh, hơn nữa không gian rộng hơn anh nghĩ nhiều. Bên trong có sân, sảnh, anh bị đưa vào một phòng thí nghiệm rộng lớn ở sân sau. Sau khi đi vào sắc mặt anh đột nhiên thay đổi.

Thực hiển nhiên, anh sắp trở thành vật thí nghiệm của người nào đó.

Mà càng làm anh giật mình là bên trong cũng có một bộ máy do cha Nhậm Hiểu Niên nghiên cứu chế tạo!

Dụng cụ giống như đúc, còn anh bị cách ly sau một bức tường thủy tinh trong suốt!

“Thật đúng là con gái ngoan của ta! Đã mang được con cá ta muốn về.....”

Một giọng nói già nua khàn khàn vang lên, anh quay lại nhìn, có chút ngẩn ra.

Hai y tá áo trắng đẩy xe lăn, trên xe lăn là một ông lão cái khô gầy quắt queo, già yếu, cả người cắm dây truyền dịch, đầu chẳng còn lại mấy sợi tóc, cả người như bị mất nước héo rút nhỏ như trẻ con, vừa quý dị vừa đáng sợ.

Lão già nhìn như có thể ‘thăng thiên’ bất cứ lúc nào này chính là kẻ đứng sau “Kế hoạch Thủ Tuế”? Cũng là cha của Cao Lục sao?

Lão già vẫy tay với Cao Lục, Cao Lục liền đi thẳng đến đó, sau đó đứng bên cạnh lão ta giống như tượng đá.

“Cao Lục, làm tốt lắm, con đã mang được cá về.”

“Vâng, con đã mang cá về rồi.” Cao Lục trả lời như người máy.

Nam Cung Thần Võ nhíu mày, thực sự cảm thấy cô có vấn đề, bộ dáng vô tình không biểu cảm rất kỳ quái.

“Xin chào, Nam Cung Thần Võ, lần đầu gặp mặt, ta tên Cao Đạc.” Lão già gù người ngồi trên xe lăn, nói chuyện cũng yếu ớt nhưng đôi mắt lại sắc bén như đao.

“Cao Đạc? Ông chính là người bỏ vốn tài trợ tiến sĩ Nhậm?” Anh nhíu mày. Lấy tuổi của Cao Lục cô không thể nào có một người cha già đến mức này.

“Cậu cảm thấy ta nhìn rất kỳ lạ sao?” Cao Đạc nở nụ cười, cái miệng móm mém như hổ đen.

Nam Cung Thần Võ lạnh lùng nhìn ông ta, chợt giật mình hiểu ra, nói: “Ông bị..... hội chứng Werner!”

Cao Đạc nheo đôi mắt đầy nếp nhăn, nói: “Cậu cũng biết à..... Đúng rồi, cậu học y.”

Anh kinh ngạc. Anh đã từng nghe nói đến bệnh này, đó cũng là một bài toán khó mà y học hiện nay chưa chữa được.

“Căn bệnh này bắt đầu từ năm ta hai mươi tuổi. Mới đầu còn không rõ ràng, nhưng đến hơn ba mươi tuổi, ta mới giật mình thấy ta khác những người khác, chẳng những biến chất rất nhanh, thậm chí còn không thể sinh dục.....” Cao Đạc nói nhỏ lại cực kỳ thong thả.

“Không thể sinh dục? Vậy Cao Lục thì sao? Không phải cô ta là con gái ông sao?” Anh nhìn Cao Lục, hừ lạnh.

“Nó là ngoài ý muốn.....” Cao Đạc liếc Cao Lục một cái, cười nói: “Đến năm ngoài ta mới biết được, bạn gái đầu tiên khi ta hai mươi tuổi không cẩn thận đã có thai, nhưng sau một cuộc cãi cọ chúng ta đã chia tay, cô ấy không nói cho ta biết mình đã có thai, lén nuôi nấng đứa bé..... Hai mươi mấy năm qua..... Ta lại không hề biết ta có một đứa con gái!”

“Ông hai mươi tuổi đã có Cao Lục? Vậy ông chưa đến năm mươi tuổi?” Anh kinh hãi hô nhỏ.

“A..... Cậu quả nhiên thực thông minh, phản ứng cũng nhanh. Không sai, năm nay ta mới bốn mươi chín tuổi, nhưng bề ngoài của ta lại giống lão già chín mươi tuổi.” Cao Đạc âm trầm nói.

[1] Hội chứng Werner (được đặt theo tên nhà khoa học đầu tiên đã tìm ra nó) hay còn gọi là chứng bệnh già nhanh, rối loạn lão hóa sớm. Triệu chứng bệnh rất dễ phát hiện, người bệnh trẻ tuổi khỏe mạnh bình thường sau một thời gian ngắn có thể bị biến thành một người già nua hoặc già hơn hàng chục tuổi so với bình thường.

Người bị hội chứng này vẫn phát triển bình thường cho đến tuổi dậy thì. Ở tuổi thiếu niên sự phát triển không còn bình thường. do đó, bệnh nhân thường có vóc dáng thấp. Bệnh thường xuất hiện điển hình ở độ tuổi từ 20 trở lên gồm các triệu chứng như: tóc xám và rụng dần, giọng ồm, da mỏng và khô. Một số bệnh nhân bị bệnh có khuôn mặt giống chim, nhiều bệnh nhân có cánh tay và cẳng chân rất nhỏ nhưng thân hình to ra do sự tích mỡ ở vùng bụng.

Cuối cùng anh cũng đã hiểu vì sao Cao Đạc lại tài trợ cho kế hoạch Thủ tuế của tiến sĩ Nhậm, bởi vì “cải lão hoàn đồng” đối với lão ta mà nói là chuyện cấp bách cỡ nào.

“Vì lão hóa rất nhanh nên ta mới tìm đến tiến sĩ Nhậm. Luận văn ‘Trường sinh bất lão’ của ông ta làm ta nhen nhóm một tia hi vọng. Cho nên

ta tìm tới ông ta, cùng hợp tác với ông ta. Ông ta yêu cầu một mình bí mật thí nghiệm, chuyển về Đài Loan, không muốn bất kỳ ai quấy rầy. Ta đồng ý với ông ta, sau khi tất cả đã được sắp xếp ổn thỏa thì bắt đầu “Kế hoạch Thủ tuế” của chúng ta.....”

Hắn là tiến sĩ Nhậm cũng không tin tưởng Cao Đạc nên mới trốn về Đài Loan làm thí nghiệm? Hừ, tuy họ hợp tác hai bên với nhau nhưng vẫn để chừa đường lui, không ai tin đối phương.

Nam Cung Thần Võ hừ lạnh trong lòng.

“Ta không hạn chế tiền bạc tài trợ cho tiến sĩ Nhậm, luôn hy vọng ông ta có thể giúp ta tìm lại tuổi trẻ nhanh hơn.” Cao Đạc nói xong, gương mặt vốn nhàn như yêu ma đột nhiên trầm xuống, “Nhưng..... Kế hoạch lại bị lỗi. Ta cứ tưởng rằng mình có thể nhận được tin vui, không ngờ lại nhận được một tin tức làm người ta kinh sợ..... Tiến sĩ đột nhiên chết..... Chỉ để lại ba người..... Biến thành trẻ con bảy tuổi!”

Nam Cung Thần Võ nhíu mày, anh rất ghét bị người ta gọi là trẻ con.

“Về mặt thí nghiệm kế hoạch Thủ tuế xem như thành công, bởi vì các cậu thật sự trẻ lại..... Nhưng quan trọng là tiến sĩ Nhậm đã làm gì vào hôm đó? Rốt cuộc ông ta làm thế nào? Làm gì với bộ máy đó? Tất cả đều không có tư liệu để lại, ông ta không để lại tư liệu gì mà đã chết rồi. Ta đầu tư nhiều thời gian và tiền bạc như vậy mà chẳng nhận được gì. Tuy mỗi lần ta đều nhận được báo cáo thí nghiệm của ông ta, cũng phục chế bộ được một bộ máy laser giống vậy, nhưng nhân viên nghiên cứu của ta làm thí nghiệm mấy trăm lần đều vô dụng, vô dụng!” Cao Đạc kích động cánh tay khô nhỏ run rẩy.

“Tiên sinh, hãy bình tĩnh, cơ thể của ông sẽ chịu không nổi.” Một y tá vội vàng an ủi lão.

Nam Cung Thần Võ hừ lạnh nói: “Cho nên, ông cho rằng tiến sĩ Nhậm giấu bí mật nào đó nên trốn một bên xem xem ba người chúng tôi giải quyết thế nào?”

“Không sai, ba người các cậu, một là thiên tài y học, một là chuyên gia sinh vật học, còn lại là một cao thủ máy tính, năng lực và trình độ của các cậu chắc chắn sẽ giỏi hơn nhân viên nghiên cứu của ta mấy chục lần. Cho nên, ta muốn chờ xem, bởi vì ta tin các cậu không thể lớn lên nhất định còn sót ruột hơn ta.”

“Nhưng ông không ngờ lần này lại chờ đến năm năm.” Anh châm chọc.

Cao Đạc muốn há miệng chờ sung, kết quả lại là công dã tràng.

“Đúng, năm năm không hề có kết quả. Ta đã chờ đến sót ruột, các cậu lại không có chút tiến triển nào. Cậu là thiếu gia của tập đoàn Nam Cung, Nhậm Hiểu Niên là người thừa kế duy nhất của tiến sĩ Nhậm, còn có Phương Dạ Bạch con út của Phương gia – thiên tài máy móc nổi tiếng khắp nước Mỹ..... Bằng ba người các cậu, lại vẫn không thể giải được câu đố tiến sĩ Nhậm để lại.” Cao Đạc phản bác lại.

Sắc mặt anh trầm xuống, Cao Đạc thật sự đã tìm hiểu hết mọi chuyện của họ rồi.

“Tiến sĩ chết lúc đang thí nghiệm thật sự là chuyện ngoài ý muốn, chỉ sợ tiến sĩ có sống lại cũng không tìm ra được nguyên nhân.” Anh lạnh lùng nói.

“Đúng vậy, cho nên ta quyết định, sau khi phí phạm gần mười năm trời quý báu của mình, ta quyết định lấy hết mọi thứ của ta về, kể cả bộ máy của tiến sĩ và cả ba người các cậu..... dám yêu đồng biến hình.” Cao Đạc chỉ vào anh.

Yêu đồng biến hình?

Cách gọi đáng ghét này làm anh nổi giận.

“Nếu chúng tôi là yêu đồng thì ông chính là lão yêu quái. Cao Đạc, ông cho rằng với năng lực của ông thì có thể tìm ra lời giải sao?” Anh nham hiểm cười lạnh.

Mắt Cao Đạc chột lóe lên, cái miệng đen móm mém nhếch lên một nụ cười tà ác: “Đương nhiên có thể, chỉ cần có vật thí nghiệm cuối cùng ta cũng sẽ tìm ra đáp án..... Huống hồ, ta đã nắm trong tay cách cậu biến hình thế nào rồi, chỉ cần kích thích hormone một chút.....”

Sắc mặt anh khê thay đổi nhìn về phía Cao Lục, chắc chắn cô đã đưa hết số liệu cho Cao Đạc rồi!

Nhớ lại lúc Phương Dạ Bạch nghi ngờ cô, anh vẫn nói đỡ hộ cô.....

Đột nhiên sự tức giận vì bị phản bội trần ngập lồng ngực, anh đi nhanh đến chỗ Cao Lục, hét to: “Cô là đồ đàn bà đáng chết! Cô dám lừa tôi!”

Hai tên to con mặc đồ đen bên cạnh lập tức vịn tay anh, đè anh lại.

Anh không chịu nổi cơn giận, cao giọng gầm thét: “Cô nói đi! Cao Lục! Cao Lục! Cao Lục! Cao Lục!”

Nhưng Cao Lục vẫn ngoảnh mặt làm ngơ với tiếng hét của anh, không phải nói cô làm như không thấy mọi thứ xung quanh, chỉ đứng giống như tượng đá.

“Ha ha..... Cậu có hét to cỡ nào cũng vô dụng thôi Nam Cung Thần Võ, con bé không nghe thấy người khác nói gì đâu, giờ con bé chỉ phản ứng với tiếng nói của ta thôi.” Cao Đạc cười đắc ý.

Anh ngẩn ra, trong đầu hiện lên một ý nghĩ, hoảng sợ nói: “Thôi miên? Chẳng lẽ..... Ông thôi miên cô ấy?”

“Ha ha, nhóc, cậu phản ứng ấ nhanh nhạy! Chẳng trách con gái ta lại thích cậu.” Cao Đạc vươn tay kéo lấy tay Cao Lục, yêu thương vuốt ve.

Tuy Cao Đạc là cha của Cao Lục, nhưng nhìn động tác này, nhìn Cao Lục hiền lành ngoan ngoãn không phản kháng vẫn làm anh không vui vẻ gì.

“Rốt cuộc ông đã làm gì với cô ấy?” Anh cắn răng tức giận nói.

Hóa ra vừa rồi Cao Lục trở nên kỳ lạ lại lạnh lùng, tất cả đều vì bị thôi miên!

“Ta chỉ khiến con bé nghe lời chút thôi, để con bé không cãi lại mệnh lệnh của ta.....” Gương mặt già nua của Cao Đạc nhăn lại vì cười càng có vẻ quỷ dị hơn.

“Cô ấy không phải là con gái của ông sao? Đã vậy cần gì phải dùng đến thủ đoạn này?” Anh không hiểu. Ngay cả con gái của mình mà cũng thôi miên sao? Còn thôi miên đến tận bây giờ?

“Bởi vì con bé ngu ngốc! Ta vốn tưởng rằng ta chỉ còn lại một mình, nhưng năm ngoái ta gặp Cao Lục qua lời giới thiệu của hiệu trưởng trường đại học, mời con bé làm kiểm tra đồ phổ gen. Kết quả kiểm tra này lại phát hiện ra ta và con bé là cha con. Ta vừa mừng vừa sợ, vô cùng vui vẻ, nhưng con bé lại sợ hãi, thậm chí còn muốn chạy trốn khỏi ta.”

Nam Cung Thần Võ nghe vậy liền sửng sốt. Tìm thấy cha đẻ, Cao Lục không những không vui mà còn sợ tới mức muốn chạy trốn?

“Con gái ta thật ngốc, ta muốn để lại mọi thứ cho nó nhưng nó lại không muốn ở cùng ta, càng không đồng ý nghe chỉ thị của ta lên vào xưởng thuốc Nam Cung. Con bé vẫn sợ và ghét ta, lại còn định lén trốn đi, tránh không gặp mặt, hừ! Thật hư.....” Cao Đạc hừ lạnh.

Không biết vì sao, nghe Cao Đạc nói như vậy, oán hận và tức giận của anh với Cao Lục trong nháy mắt đều tan hết.

Điều này chứng tỏ cô bất đắc dĩ, cô không lừa anh, cô vẫn là cô gái nhiệt tình, cầu thả, mơ màng, lại đặc biệt mềm lòng.

Là Cao Lục mà anh biết!

“Con bé phải biết, đã là con gái của ta thì không được rời khỏi ta. Cho nên ta bắt con bé về, theo dõi nó, nhốt nó trong nhà một tháng, để con bé ngày nào cũng làm bạn với ta, tán gẫu với ta, ăn cơm với ta.....” Cao Đạc cười kì dị.

Tim anh siết lại, gần như có thể tưởng tượng lúc ấy Cao Lục sẽ sợ hãi bất lực tới mức nào.

Tên biến thái Cao Đạc này, Cao Lục chắc chắn đã rất hối hận khi tìm thấy người cha như vậy.

“Khi ấy đúng là lúc ta chuẩn bị đối phó với cậu, Cao Lục chắc chắn là người thích hợp nhất. Con bé đơn thuần, hồn nhiên, không có tâm cơ, lại là chuyên gia nghiên cứu gen. Ta tin, chỉ cần có người nhắc đến con bé, cậu nhất định sẽ cảm thấy hứng thú, vội vã giải mã hiện tượng hoàn đồng.” Cao Đạc nói đến đây, cố ý tạm dừng.

Nam Cung Thần Vô bỗng rùng mình.

Đúng, anh đã nghĩ đúng, ngay từ đầu Cao Lục chỉ là con mồi, mà người khiến anh sập bẫy là.....

Hàn Đan!

Lúc tán gẫu, người đã “vô tình” nhắc tới một tiến sĩ nghiên cứu gen có công trình nghiên cứu phát triển đồ phở gen ở một trường đại học chính là

thư ký của anh, cũng chính là người bạn tốt nhất của anh.....

“Hàn Đan là người của ông?” Anh lạnh lùng trừng mắt nhìn Cao Đạc.

“Cậu ta là một công cụ rất tốt.”

“Ông.....” Anh tức giận đến run rẩy, nhưng ngay sau đó nhớ ra Phương Dạ Bạch và Nhậm Hiếu Niên còn đang ở trong xưởng thuốc, sắc mặt đột nhiên trắng xanh.

Chẳng lẽ Tiểu Bạch và Nhậm Hiếu Niên đã rơi vào tay Hàn Đan rồi?

Khốc Khắc đâu? Có lẽ đã sớm bị xử lý, mà lúc này chỉ sợ cả xưởng thuốc đã bị đưa đi hết rồi.....

“Con người chỉ cần có dã tâm, dục vọng là có thể khống chế được rồi. Thứ Hàn Đan muốn, ta đều có thể cho cậu ta. Cho nên chúng ta luôn hợp tác rất vui vẻ.”

Luôn? Điều này có nghĩa là Hàn Đan và Cao Đạc đã biết nhau từ rất lâu rồi?

“Thứ Hàn Đan muốn tôi có thể cho, tiền tôi cho cậu ta cũng không ít –” Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Nhưng cậu ta muốn nhiều hơn, hơn nữa quan trọng nhất là cậu ta muốn thắng cậu. Cậu ta không chịu được chuyện cậu mãi mãi là thứ nhất, mà cậu ta chỉ có thể là thứ hai.”

Anh ngần ngại. Là vì tự tôn sao?

Chỉ vì điều này? Vì điều này mà phản bội anh?

“Con người cậu quá kiêu ngạo tự phụ, lại tự cho mình là đúng, vĩnh viễn không nhìn thấy nỗi đau của người khác nên mới bị phản bội.” Cao Đạc đùa

cột nói.

Nam Cung Thần Võ tức giận, mắt nhìn chăm chăm vào lão mãi mà không nói gì. var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('

'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) ();

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 16

“Ta biết, muốn đối phó với người như cậu phải tìm được người có thể khiến cậu hoàn toàn yên tâm. Cho nên, ta muốn Cao Lục đi năm vùng, tiếp cận cậu, lấy được tất cả số liệu trong tay cậu.” Cao Đạc ngẩng đầu nhìn Cao Lục, lại nói tiếp: “Mà muốn lừa được kẻ địch thì phải lừa được chính mình trước đã, ta phải để con bé trong sạch đến bên cậu, cậu mới không nghi ngờ. Bởi vậy, ta đã xóa sạch trí nhớ hai tháng ở cùng ta của con bé.....”

Nghe vậy sắc mặt anh biến đổi.

Xóa đi trí nhớ hai tháng? Chẳng lẽ Cao Đạc dùng.....” WM” anh phát minh ra?

“Đúng vậy, “Washmemory” của xưởng thuốc Nam Cung dùng rất tốt, một viên đã giải quyết được vấn đề nan giải. Cao Lục đã quên hết tất cả, con bé không biết mình là gián điệp, không biết quan hệ của ta và con bé, càng không biết sau khi uống thuốc nó đã bị thôi miên, một khi ta gọi điện cho con bé, nó sẽ hành động theo mệnh lệnh của ta.” Cao Đạc lại nói tiếp.

“Ông.....” Anh trợn tròn mắt, chưa bao giờ thấy thất bại chán nản như lúc này. Cao Đạc lại dùng chính thuốc xưởng thuốc của anh phát minh ra để đối phó với anh?

“Ta thật sự nên cảm ơn thuốc tốt mà các cậu phát minh ra, giảm bớt cho ta rất nhiều phiền phức. Chờ xong việc ta sẽ lại cho con bé thêm một viên nữa để nó quên hết tất cả mọi chuyện về cậu trong khoảng thời gian qua,

vậy con bé sẽ không đau buồn nữa.” Cao Đạc cười lạnh, lấy một gói thuốc từ tay y tá bên cạnh.

Anh vừa nhìn thấy gói “WM” mới, gương mặt không khỏi biến sắc, hét lên kinh hãi: “Không!”

“WM” mới kia vừa được sản xuất thành công vào tuần trước, hiệu quả nhanh hơn, không đến ba ngày lập tức có thể xóa sạch trí nhớ, hơn nữa còn xóa sạch sẽ!

“A, nhìn cậu nóng vội thế này hóa ra cậu thật sự yêu con gái ta! Cậu lo con bé sẽ quên mất cậu sao?”

Nam Cung Thần Võ ngạc nhiên không nói gì. Anh thật sự sợ Cao Lục quên anh sao? Đối với anh mà nói, cô quan trọng đến vậy sao?

Thực ra vốn không cần phải hỏi nữa, đáp án đã ở trong lòng anh từ lâu, chỉ là anh không muốn nhìn thẳng, không muốn thừa nhận mình đã sớm yêu cô gái thần kinh không bình thường lại hồn nhiên ngây thơ này rồi.

Bởi vì yêu cô, mới vì cô canh một đóa; Bởi vì yêu cô, mới cùng cô làm tình; Bởi vì yêu cô, mới có thể đi theo cô đi đến nơi này.....

Bởi vì yêu cô, mới đỡ nhát chém kia cho cô; Bởi vì yêu cô, mới làm tình cùng cô; Bởi vì yêu cô, mới có thể theo cô đến chỗ này.....

“Yên tâm, ta tạm thời không muốn con bé tỉnh lại. Con bé tỉnh lại không nghe lời chút nào, rất khó khống chế, ta cần con bé giúp ta tiếp tục làm thí nghiệm. Nó hiểu cậu nhất, để nó đối phó với cậu là thích hợp nhất. Cho nên trước khi tìm ra lời giải cho “Hiện tượng hoàn đồng” từ cậu ta sẽ không giải thôi miên.” Cao Đạc cười lạnh.

“Ông là lão già khốn kiếp, Cao Đạc, vì bản thân mình mà ngay cả con gái cũng lợi dụng. Cao Lục có người cha như ông thật quá bất hạnh, tôi tin

cô ấy nhất định cũng căm hận và ghê tởm sự ích kỷ của ông nên cô ấy mới chạy trốn khỏi ông.” Anh giận dữ mắng.

Nét mặt già nua của Cao Đạc trầm xuống, lạnh lùng nói: “Cao Lục, kẻ này bất kính với cha, vả miệng.”

“Vâng.” Cao Lục nghe lệnh đi đến chỗ Nam Cung Thần Võ.

Hai tay anh bị mấy tên cao to ở hai bên giữ chặt, không thể tránh được. Thấy cô giơ tay lên anh thở gấp hét to: “Cao Lục! Em tỉnh lại đi! Em nhìn cho rõ anh là ai! Nhìn cho rõ vào!”

Nhưng Cao Lục hoàn toàn không do dự, một bàn tay mạnh mẽ tát “Bốp” một tiếng lên mặt anh.

Cảm giác đau đớn nóng rất lan khắp mặt anh, anh sững sốt một giây, vừa tức vừa giận nhìn Cao Lục chết lặng không có cảm xúc, lại quay đầu trừng mắt nhìn Cao Đạc.

Lão già này lại tra tấn Cao Lục như vậy, làm nhục anh như vậy.....

“Còn dám trừng mắt với ta? Đánh tiếp, đánh mạnh vào.” Cao Đạc hừ nhẹ.

Cao Lục lại vung tay lên, dùng sức đánh vào mặt anh. Anh không tránh, chỉ yên lặng nhìn cô, nhìn gương mặt không chút biểu cảm của cô, cũng nhìn bàn tay đánh đến sưng đỏ của cô, còn có, một tầng nước mỏng trong mắt cô.

Đồ nghiệt này xuống tay ác thật, nhưng anh không giận cô mà lại đau lòng, đau lòng cô bị chính cha mình khống chế, đau lòng cô không tự chủ được.

“Ha..... Ha.....” Cao Đạc cười to, “Xem xem, thôi miên của ta với ‘WM’ của cậu rất hiệu quả đấy nhỉ? Con bé không bao giờ nhận ra cậu được nữa, hơn nữa nó chỉ nghe mệnh lệnh của ta, ha.....”

“Tên khốn kiếp này..... A!” Anh gầm nhẹ, ra sức giãy dụa, thật sự muốn xông lên bóp chết Cao Đạc, nhưng đột nhiên trái tim anh thắt lại, trong nháy mắt một cơn đau lan ra khắp toàn thân anh.

Anh run rẩy hít một hơi, còn chưa kịp thở một cơn đau đớn khác lại ập tới.

Trái tim đập điên cuồng như bị xé rách, bị đánh mạnh, cả người nóng lên, phát trướng, như mấy nghìn cái kim cùng đâm vào người.

“A! A!” Anh không chịu được ngã xuống đất gào thét.

Tất cả mọi người ngẩn ra, Cao Đạc cả kinh nói: “Này này, cậu sắp biến thân sao?”

“A.....” Anh cắn chặt răng, muốn kiềm chế cơn nóng trong cơ thể mình, anh không muốn biến hóa ở đây trước mặt những con người này, không muốn để bất kỳ kẻ nào thấy anh biến thành trẻ con!

Nhưng vô dụng, tế bào đã bắt đầu nhanh chóng biến đổi, anh không thể ngăn lại được.

“A!!!!!!”

Cơn đau liên tục ập đến, anh siết ngực hét lên đau đớn. Sau đó, giống như ma pháp, thân thể anh dần dần nhỏ lại trước mắt mọi người ở đây. Chỉ trong nháy mắt, từ một người đàn ông cao gầy dần dần biến thành một đứa trẻ!

Một đứa trẻ bảy tuổi!

Một cảnh không thể tưởng tượng nổi làm mọi người há hốc mồm, không nói được gì.

Hô hấp của Cao Lục dồn dập, thân thể hơi run rẩy, chân cô muốn bước lên phía trước nhưng lại bị ép dừng lại, tay cô muốn vươn ra nhưng lại có một sức mạnh giữ chặt lấy cô, không cho cô có bất cứ hành động gì.

Cô hoang mang, không hiểu sao hốc mắt mình lại nóng lên, không hiểu sao ngực lại chua xót đau đớn như vậy.

“Hình ảnh vừa rồi có được quay lại không? Thật sự rất kinh người! Rất kinh người!” Cao Đạc kinh hãi trợn mắt nhìn Nam Cung Thần Võ biến thành một đứa trẻ.

“Vâng, tất cả đều đã được quay lại rồi.” Một gã nhân viên nghiên cứu nói.

“Tốt lắm, lập tức làm thí nghiệm ngay bây giờ, kiểm tra tình trạng thân thể cậu ta.”

“Vâng.”

Nam Cung Thần Võ có quắp lại, vẫn không ngừng run rẩy, mí mắt nặng trĩu, thân thể không ngừng co giật, xung quanh biến thành một màu đen.

“Ha ha a, Nam Cung Thần Võ, ta sẽ bắt đầu từ cậu, sau đó sẽ đến lượt Nhậm Hiểu Niên và Phương Dạ Bạch.” Cao Đạc cười lạnh.

“Tôi..... Sẽ không tha..... Cho ông.....” Anh yếu ớt nói.

“À..... Vậy trước hết cậu nên nghĩ cách sống sót để rời khỏi đây đi đã.” Cao Đạc tà ác nói.

Một đám nhân viên nghiên cứu mặc áo trắng chạy tới chỗ anh, anh biết mình sắp bị đám người đó xâu xé, sẽ không trốn thoát được.

Có lẽ đây là báo ứng của anh!

Chuyện anh từng làm với Nhậm Hiểu Niên giờ anh cũng phải hứng chịu.....

Nhưng nếu anh chết ở đây, Cao Lục biết phải làm sao? Cô có lẽ sẽ bị chính cha ruột mình không chế cả đời, đau khổ cả đời.

Hơn nữa anh còn chưa nói cho cô! Còn chưa nói..... những lời rất quan trọng đó.....

Cao Lục? Cao Lục?

Anh khó khăn chuyển tầm mắt mông lung về phía Cao Lục, nhưng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của cô, sau đó ý thức còn sót lại nhanh chóng bị cuốn vào bóng tối vô tận.

“A –”

Tiếng Nam Cung Thần Võ đau đớn khàn khàn kêu gần như phá vỡ phòng thí nghiệm, tim anh nhanh chóng co rút lại, cơ thể như bị nghiền nát, xé vụn thành mảnh nhỏ đau không chịu nổi.

Chịu đựng sự dày vò đau đớn còn khổ sở hơn chết, anh hấp hối nằm trên bàn thí nghiệm, toàn thân dán đầy chip thí nghiệm, không ngừng thở gấp, run rẩy, vừa hé miệng liền nôn ra một ngụm máu tươi.

Đây là lần thứ ba anh biến thân trong mấy ngày qua, nhưng không phải biến hóa tự chủ mà bị đám nhân viên nghiên cứu lấy thuốc kích thích hormone, bắt buộc anh biến lớn rồi lại nhỏ đi.....

Bọn họ coi anh như chuột bạch, muốn tìm ra đáp án từ trên thân thể anh.

Nhưng bắt buộc kích thích anh lớn lên bình thường chỉ có thể duy trì mấy tiếng, sau đó anh sẽ tự động biến trở về bảy tuổi, cứ lặp đi lặp lại

không ngừng như vậy, thân thể anh đã tới cực hạn.

“Tít! Tít! Tít!” Hệ thống giám sát phát ra tiếng cảnh báo, đèn đỏ không ngừng nhấp nháy.

“Nguy rồi, anh ta học máu, thân thể chịu không nổi, huyết áp tụt, tim đập bất ổn.....”

“Mau! Mau! Mau tiêm thuốc trợ tim.....”

Nhân viên nghiên cứu lo lắng rối loạn, anh mệt mỏi nằm trên bàn, tay chân bị bốn vòng sắt cố định, đột nhiên cảm thấy thực buồn cười cũng thực bất đắc dĩ.

Những người này có lẽ rất sợ anh chết? Hừ, thực ngu xuẩn! Cái cách ấu trĩ này không phải anh chưa thử, vốn chẳng có ích gì.

Cho dù tìm ra mấu chốt biến hóa trên thân thể anh, nhưng sẽ chẳng có tác dụng với những người khác đâu.

Bởi vì những người chưa từng bị chiếc máy kia chiếu xạ, số lượng hormone nhiều hay ít cũng không ảnh hưởng gì.

Cho nên, trọng điểm là ở bộ máy kia, nó mới là nguyên nhân chính.

Cao Đạc cuối cùng sẽ phát hiện ra điểm này, những gì lão ta làm chỉ phí công vô ích mà thôi.....

Anh mơ mơ màng màng nghĩ, không lâu sau dường như anh ngất đi trong cơn đau, khi anh lại tỉnh lại bốn phía đã trở nên yên tĩnh, hình như tất cả nhân viên nghiên cứu đã đi hết.

Sau đó, anh cảm thấy có người đang nhìn anh.

Từ từ mở mắt ra, anh phát hiện Cao Lục đứng ở bên cạnh bàn, không nói một câu, vẻ mặt vô cảm nhìn anh.

“Cao Lục.....” Anh gọi tên cô.

Vẻ mặt cô thờ ơ nhưng vẫn run lên một cái.

“Em muốn làm gì? Cao Đạc bảo em đến sao?” Anh yếu ớt hỏi.

Cô không trả lời.

Bởi vì cô cũng không biết vì sao mình lại đến phòng thí nghiệm, cô đang ngủ lại vô ý thức tỉnh lại, vô ý thức đi đến nơi này.

Khi cô lấy lại tinh thần thì cô đã đứng ở đây nhìn thẳng nhóc bảy tuổi này.

Sau đó, bệnh trạng mấy ngày nay luôn quấy nhiễu cô lại xuất hiện, cô bất giác cảm thấy xót xa, đau lòng.

“Sao vậy, lão già kia không ngủ được nên bảo em đến đối phó với anh sao? Bởi vì không bắt được Nhậm Hiểu Niên và Phương Dạ Bạch à? Lão ta bây giờ rất sợ anh chết, đúng không?” Anh nhìn đồng hồ trên tường bật cười.

Nửa đêm ba giờ, chắc hẳn Cao Đạc đang trằn trọc khó ngủ? Hiểu Niên và Tiểu Bạch không bị đưa đến đây, xem ra Hàn Đan thất bại rồi.

Hừ, thằng nhóc Tiểu Bạch kia cũng đâu dễ đối phó! Nếu Hàn Đan thực sự coi anh ta là trẻ con thì tuyệt đối không có phần thắng.

Thấy Cao Lục im lặng không nói, anh lại ngược mắt lên nhìn cô, ánh mắt hai người chạm nhau, tim anh lại co rút, đột nhiên tức giận vô cớ mắng: “Người phụ nữ gốc ghếch này! Đầu toàn tế bào đơn sao? Uống em là tiến sĩ, tâm trí lại đơn thuần, trên lý luận y học thôi miên không phải trăm phần

trăm, vậy mà em lại dễ dàng nhận ám hiệu của lão già Cao Đạc kia. Lão ta muốn em đi hướng đông em liền đi hướng đông, tính tự chủ của em đâu? Suy nghĩ của em đâu? Em sợ lão ta vậy sao?”

Mãng liền một mạch anh mệt đến thở dốc không ngừng.

Gương mặt cứng ngắc của cô hơi nhú lại, luôn cảm thấy có chuyện muốn nói nhưng lại bị cái gì đó che lại, không nói nên lời, không mở miệng được.

Thở dốc xong, anh lại nói tiếp: “Càng sợ hãi thì càng phải đối mặt, hiểu không? Ngu ngốc! Đừng để bị khống chế, em có thể thoát khỏi nó, dùng ý chí của em chặt đứt những thứ trói buộc em, tỉnh táo lại đi.”

Thằng nhóc này..... luôn thích mắng chửi người, trưởng thành sớm, hay xỉ mặt, còn ăn nói chua ngoa.....

Trong lòng cô dường như cũng có một người.....

Hô hấp của cô trở nên dồn dập, sương mù dày đặc hỗn loạn trong đầu dường như mỏng đi một chút. Ngón tay cô khẽ giật giật, rất muốn chạm vào thằng bé này, rất muốn chạm vào.....

“Nếu em tiếp tục như vậy, em sẽ bị Cao Đạc khống chế suốt đời. Chẳng may anh chết, em phải làm sao bây giờ? Chẳng may anh chết.....” Anh nói được một nửa lại thôi, ngạc nhiên tròn tròn mắt.

Sắc mặt cô đỏ dần nhưng ngón tay mảnh khảnh kia lại đang nhẹ nhàng vuốt ve mặt anh.

Ngón tay cô lạnh như băng khẽ run rẩy nhẹ nhàng chạm vào anh.

Tim anh đập loạn nhịp.... cho dù đang bị khống chế, cô vẫn lo lắng cho anh sao?

Trong tiềm thức của cô còn nhớ anh, đúng không?

“Em đúng là đồ ngốc, đừng làm cho anh sắp chết cũng không thể an tâm. Có lẽ anh sẽ không thể rời khỏi đây, thậm chí bị giết chết ở đây. Nếu thực sự như vậy, em nhất định phải chạy đi, có nghe không?” Anh khàn khàn nói.

Cô không phản ứng, chỉ không ngừng vuốt mặt anh, thoát nhìn giống như động tác vô ý thức, nhưng là anh biết cô nghe thấy được.

“Hứa với anh, phải thông minh lên một chút, đừng quá tin tưởng người khác, cũng đừng mơ hồ hồn nhiên như thế nữa. Lòng người rất hiểm ác, em phải học cách tự bảo vệ mình.....” Anh rất muốn nắm tay cô, nhưng hai tay hai chân anh bị khóa chặt, không làm được gì, chỉ có thể tiếp tục dặn dò cô những lời cuối cùng.

Cái tính thích thuyết giáo của thằng bé này sao lại giống người kia đến vậy?

Giống anh..... Giống người chiếm trọn trái tim cô.....

“Nhớ kỹ, dù về sau anh biến thành như thế nào, dù anh bảy tuổi hay hai mươi bảy tuổi, anh vẫn yêu em.....”

Lời tỏ tình đến muộn này làm tay cô khựng lại, bất động.

Anh nhìn cô đăm đăm, trong mắt đong đầy sự tha thiết và dịu dàng: “Đúng vậy, anh yêu em, nhưng vẫn kiên ngoạ mà không muốn thừa nhận..... Cao Lục, ‘giao phối’ đêm đó không phải thí nghiệm mà là bởi vì anh yêu em, anh..... Có lẽ đã yêu em từ lâu rồi.....”

Thằng bé này đang nói cái gì vậy? Rốt cuộc nó đang nói linh tinh gì thế? Nó chỉ là một thằng nhóc! Rõ ràng chỉ là một thằng nhóc.....

Trong lòng cô rối loạn, nhưng đầu óc còn chưa kịp suy nghĩ, hai hàng nước mắt đã lăn chã chảy xuống.

Đứa bé này, nói nó yêu cô.....

```
Anh yêu cô! var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var  
midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) ();
```

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 17

Nam Cung Thần Võ nhìn cô rơi lệ, trong lòng chấn động. Trái tim đã suy kiệt không chịu nổi kích thích, anh đau đớn hít vào một hơi, thân thể khẽ run.

Đây là lần đầu tiên anh thấy cô khóc, cũng có thể là lần cuối cùng, bởi vì về sau cô sẽ không còn nhớ đến anh nữa. Anh tin rằng Cao Đạc sẽ dùng mọi cách làm cho cô quên anh.

Vừa nghĩ vậy, anh lại muốn ôm cô vào lòng, rất muốn dùng chính hai tay mình lau nước mắt cho cô, ôm chặt lấy cô.

Nhưng giờ phút này, tay anh quá ngắn, quá nhỏ, hơn nữa sức lực đã cạn kiệt.

“Đừng khóc.....” Anh chỉ có thể khát vọng nhìn cô mà không thể nhúc nhích.

Cao Lục khóc không ngừng, nhưng cô không hiểu cảm giác lúc này. Rõ ràng đang khóc nhưng cô lại vui sướng, cảm động, còn có sợ hãi và bất an không thể nói rõ thành lời.

Cô có thể nhận ra thằng bé này sắp không chịu nổi nữa rồi, sắc mặt nó trắng bệch, hơn nữa hơi thở yếu ớt hỗn loạn, còn tiếp tục như vậy nó sẽ chết.....

Nghĩ đến đó, cơ thể cô bất giác run lên. Vì thế, tay cô không chịu sự khống chế của đầu óc, muốn nhổ hết những dây dợ máy móc ống truyền trên người thằng bé.

Bỗng một bàn tay giữ chặt cổ tay cô, cô ngẩn ra, từ từ quay đầu.

“Không được đâu, Cao Lục, co không thể không nghe lời ‘cha’ cô!” Hàn Đan tươi cười, nhưng trong mắt không có ý cười.

Cô dừng lại, xốn xao trong lòng bị từ “cha” đè ép trở về.

“Đúng, ‘cha’ cô không cho phép cô chạm vào anh ta.” Hãn nhấn mạnh.

Sương mù dày đặc trong đầu lại phủ kín ý thức của cô, cảm xúc của cô cũng quay về vẻ lạnh như băng và thờ ơ.

“Hàn Đan!” Nam Cung Thần Võ nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn bạn tốt của anh.

Là vì quá quen với việc anh ta mặc đồ nữ sao? Anh ta mặc đồ nam nhìn thật xa lạ.

“Chặc chặc, bạn nhỏ Thần Võ, sao nhìn cậu chật vật vậy?” Hàn Đan giả vờ đồng tình trào phúng.

“Cậu..... Cậu lại.....” Bởi vì quá suy yếu, cơn tức làm anh khó thở.

“Tao làm sao? Phản bội mày sao? Hừ.....” Hàn Đan tiến lên hai tay chống lên bàn, âm trầm nhìn xuống anh: “Mày sẽ không hiểu, loại thiếu gia nhà giàu, cao cao tại thượng như mày sẽ không hiểu nỗi tâm tình của tao đâu.”

“Tôi cũng không muốn biết..... Cậu có lựa chọn của cậu, nhưng cậu có thể ti tiện diễn trò trước mặt tôi lâu như vậy, coi như cậu lợi hại.....” Anh châm chọc hừ nhẹ.

“Đúng vậy! Ngay cả tao đều bội phục chính mình, có thể lừa gạt kẻ khôn khéo như mày, lấy được sự tín nhiệm của mày.” Hàn Đan đắc ý nở nụ cười.

“Đó là bởi vì tôi thực sự coi cậu là bạn.”

“Bạn? Trong từ điển của mày làm gì có từ ‘bạn bè’. Thần Võ, mày luôn coi những người xung quanh là cấp dưới, là tay sai, mày luôn vênh mặt hất hàm sai khiến, quen thói ra mệnh..... Hừ! Mày vốn chẳng biết bạn bè có ý nghĩa gì.” Hàn Đan đùa cợt nói.

“Chịu thôi. Tôi vừa sinh đã là thiếu gia, từ nhỏ duy ngã độc tôn, trong nhận thức của tôi, mọi người trên thế giới này đều thấp hơn tôi.....” Anh cố ý nói.

Hàn Đan nghe vậy giận dữ, thẳng ôn kiêu ngạo tự phụ này sắp chết đến nơi còn dám cuồng vọng như vậy.

“Hừ! Đúng vậy! Mày là thiếu gia, là bảo bối, những người khác chính là rác, phải không? Tốt lắm, vậy tao sẽ dùng phương pháp bản thủ nhất đối phó với mày.....” Hàn Đan nói xong kéo Cao Lục lại, hôn lên môi cô.

Sắc mặt Nam Cung Thần Võ thay đổi, nổi giận hét to: “Đừng chạm vào cô ấy!”

“Cô ta sẽ không cự tuyệt tao, mày xem, thuật thôi miên của Cao Đạc thật đúng là kinh người.” Hàn Đan nói xong dứt khoát ôm lấy Cao Lục.

Cao Lục không nhúc nhích, giống như con rối mặc hẳn đùa bỡn.

“Buông cô ấy ra! Cao Lục! Mau tỉnh lại! Mau tỉnh lại!” Anh hô to.

“Ha ha, xem ra mày thực sự rất quan tâm đến cô ta, đáng tiếc cô ta không bao giờ nhận ra mày nữa. Cho dù giải thôi miên, WM kiểu mới cũng

sẽ xóa sạch trí nhớ của cô ta. Đến lúc đó, trong trí nhớ và cuộc đời của cô ta sẽ không còn mảy mả, hoàn toàn không.” Hàn Đan cười lạnh, bắt đầu cởi áo Cao Lục.

“Cậu..... cậu định làm gì? Cậu định làm gì?” Nam Cung Thần Võ kinh hãi hét lên.

“Mày cho rằng tao định làm gì nào? Cô ta là con gái Cao Đạc, nếu tao có được cô ta thì chẳng khác nào có được tất cả của Cao Đạc. Người phụ nữ có giá trị như vậy sao tao lại không lợi dụng cơ chứ?” Hàn Đan cười tà ác, cố ý đẩy Cao Lục lên bàn, muốn để Nam Cung Thần Võ nhìn thấy rõ ràng hẳn hành hạ người con gái anh yêu thế nào.

“Mày cho là Cao Đạc sẽ bỏ qua cho mày sao?” Anh sợ hãi gầm lên.

“Lão ra? Hừ, lão ta còn đang cấp cứu! Bây giờ tất cả nhân viên nghiên cứu đều đang dốc sức cứu chữa, nhồi máu cơ tim..... Ha! Lão ta đã quá biến chất, hẳn là sắp ngoẻo rồi!” Hàn Đan cười nói, áp sát vào Cao Lục.

Cao Đạc đang cấp cứu? Khó trách Hàn Đan dám to gan như thế.

“Dừng tay! Dừng tay! Không cho phép mày chạm vào cô ấy! Cao Lục! Cao Lục! A –” Nam Cung Thần Võ kích động thờ dốc trừng mắt nhìn Hàn Đan, anh liều vùng vẫy, dùng sức đến mức tứ chi ứ thanh xuất huyết vẫn không ngừng.

Cao Lục quay đầu nhìn anh, thấy hai tay hai chân anh đầy, trái tim cô bỗng xao động. Cô ngẩn ra, đồng tử đột nhiên co lại, toàn thân run lên.

“Đừng nhìn hẳn, Cao Lục, hẳn sống chết cũng không liên quan đến cô, hiện giờ cô chỉ có thể nhìn tôi.” Hàn Đan nắm cằm cô, dùng sức quay mặt cô về phía anh, sau đó lại hôn lên môi cô.

“Hàn Đan! A.....” Nam Cung Thần Võ phẫn nộ gào thát, nhưng vào lúc này trái tim anh lại co rút mãnh liệt, tế bào toàn thân không ngừng khuếch tán, phồng to lên, dường như muốn xé nát cơ thể anh!

“A –”

Anh đau đớn hét lên, giãy dụa. Máy móc chớp đèn đỏ cảnh báo, tất cả số liệu trên màn hình nhảy loạn, cả bộ phòng thí nghiệm không ngừng vang lên tiếng chuông báo.

“A? Mày muốn tự động biến thân? Là vì quá mức tức giận hay là ghen tị? Nhưng tao khuyên mày tỉnh táo lại đi. Dựa theo tình huống thân thể mày lúc này, biến thân một lần nữa chắc chắn sẽ chết.” Hàn Đan cười lạnh cảnh cáo.

Đúng vậy, biến thân lúc này rất có khả năng khiến trái tim anh vỡ tan, nhưng anh không thể khống chế. Tế bào bất ổn một khi bắt đầu xao động, anh cũng chỉ có thể để chúng nó tùy ý thay đổi.

Cơ thể này từ sáu năm trước đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của anh nữa rồi.

Đèn báo màu đỏ càng ngày càng dữ dội, đau đớn trong cơ thể càng ngày càng mãnh liệt. Sau đó là cảm giác như bị xé rách, thân thể anh nhanh chóng lớn lên, từ bảy tuổi lại biến trở về hai mươi bảy tuổi!

Nhưng thân thể anh không chịu nổi nữa. Anh há miệng, đau đến phát không ra tiếng, còn nôn ra một ngụm máu tươi.

Máu tươi ấm nóng... bắn lên mặt Cao Lục. Cô run rẩy trợn mắt nhìn chăm chăm vào anh. Cảm giác đau đớn như có một dòng điện chạy khắp toàn thân cô, cô thốt lên: “Thần Võ!”

Tiếng gọi này làm cho Hàn Đan phát hoảng.

Chính cô cũng ngăn cả người.

Nhưng sau đó, sương mù trong đầu bỗng tan hết, ý thức và cảm giác bị khóa được giải phóng. Cô rốt cục cũng thoát khỏi “cha”, có năng lực tự chủ.

Vì thế, rất nhiều chuyện đều trở nên vô cùng rõ ràng, thậm chí đoạn ký ức đáng sợ bị cha cô cưỡng chế bắt cóc trước khi bị tẩy não cũng trở lại.

Đầu óc cô tự động chữa trị khu vực bị thuốc đè nén, cô dần dần nhớ lại tất cả.

Nhớ tới cơn ác mộng sau khi tìm được cha ruột.

Cũng nhớ tất cả mọi chuyện khi cô vào xưởng thuốc Nam Cung, nhớ tới Tiểu Võ và Thần Võ, nhớ tới người đàn ông yêu cô sâu sắc, lại lúc lớn lúc nhỏ.

“Không thể nào? Thôi miên bị giải rồi sao?” Hàn Đan kinh ngạc tóm lấy bờ vai cô.

Cô thở gấp một hơi, chán ghét trừng mắt, dùng sức đẩy hắn ra, giận dữ quát: “Tránh ra! Đừng chạm vào tôi! Daniel!”

Hàn Đan khiếp sợ, không có phòng bị ngã ngồi về phía sau.

Cô gọi tên tiếng Anh khi Cao Đạc giới thiệu bọn họ! Chứng tỏ..... Cô đã nhớ ra hết rồi? Bao gồm cả chuyện trước khi đến xưởng thuốc Nam Cung?

Chắc! Hiệu lực của “WM” kiểu cũ quả nhiên không ổn định.

Cao Lục không để ý đến hắn, lập tức xoay người chạy về phía bàn, ấn nút mở khóa.

Còng tay được tháo ra, cô đi lên gỡ tất cả dây dợ trên người Nam Cung Thần Võ nâng cơ thể đã biến thành người lớn của anh dậy. Cả người anh đây là máu, cô run rẩy gọi: “Thần Võ, Thần Võ..... Anh tỉnh lại đi! Thần Võ.....”

Nam Cung Thần Võ từ từ mở mắt ra nhìn cô, khóe miệng nở nụ cười yếu ớt.

“Tốt quá..... Cao Lục..... Em..... Thoát khỏi..... Thôi miên rồi.....”

“Hóa ra em bị thôi miên sao? Cho nên..... Là vì em, mới hại anh thành như vậy sao?” Cô sợ hãi kinh ngạc, hình như vẫn mơ hồ nhớ là cô dẫn anh tới đây.

“Đúng vậy..... Đều là em đấy..... Đồ ngốc.....” Giọng anh trách cứ nhưng tràn ngập dịu dàng.

“Xin lỗi..... Xin lỗi..... Đều là lỗi của em.....” Cô kích động tự trách, khóc xin lỗi.

“Không sao..... Anh quen..... Quen với sự ngốc nghếch của em rồi..... Hơn nữa..... Cũng thích em ngốc.....” Anh vươn tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô.

Tim cô đập mạnh, ôm chặt lấy anh. “Không được, em phải nghĩ cách đưa anh rời khỏi đây.”

Hàn Đan đứng cạnh bắt đầu cười lạnh, châm chọc: “Các người không thể ra ngoài được đâu, xung quanh đây không chỉ có bảo vệ bình thường, mà còn có một đám tất cả lính đánh thuê tinh nhuệ được cha cô tiêu cả đồng tiền thuê về. Họ khác với mấy tên “giả vờ đuổi bắt” các người trước đây, không có sự cho phép của cha cô, người ở trong không ra được, người bên ngoài cũng không vào được.”

Cô nhướn mày, biết anh ta không nói dối, tòa biệt thự này giống như tường đồng vách sắt, muốn chạy trốn ra ngoài khó như lên trời.

“Mà nếu các người còn trông cậy vào Phương Dạ Bạch đến cứu, tao khuyên hai đứa chúng mày nên sớm hết hy vọng đi. Tên nhóc kia sau khi đưa Nhậm Hiểu Niên đi đã biến mất không còn tung tích nữa rồi, ngay cả người tao phái đi tìm cũng không thấy họ đâu. Tao nghĩ, với tình nghĩa của mày và tên nhóc đó, nó tuyệt đối sẽ không lãng phí thời gian mạo hiểm tới cứu người đâu.”

Cô cũng không trông cậy vào Phương Dạ Bạch sẽ đến cứu Nam Cung Thần Võ, nhóc con bảy tuổi kia thì làm được gì? Trừ phi nó có thể lái xe bọc thép vào đây.

Nhưng Nam Cung Thần Võ lại thì thào hừ lạnh: “Hừ..... Rất khó nói trước..... Tao với Tiểu Bạch..... Mỗi quan hệ đó, mày không thể hiểu và giải thích được đâu.....”

“Khuyên mày vẫn nên nhìn thẳng vào sự thật đi, Thần Võ. Với tình trạng bây giờ của mày, còn muốn chạy ra khỏi đây chẳng khác nào nằm mơ.” Hàn Đan đùa cợt nói.

Cao Lục cũng lo lắng điều này, Nam Cung Thần Võ rất yếu, bây giờ ngay cả đi thôi cũng là vấn đề.

Làm sao bây giờ? Cô nên làm gì bây giờ?

Ôm lấy Nam Cung Thần Võ lần nữa, cô thực sự mờ mịt.

“Nếu có cơ hội..... Em tự mình ra ngoài đi, cứ kệ anh.” Nam Cung Thần Võ khẽ nói nhỏ bên tai cô.

Cô giật mình, cúi đầu mở to mắt nhìn anh.

“Tuyệt đối..... Không được do dự.....” Ánh mắt anh tràn ngập mệnh lệnh.

Anh lại bảo cô bỏ anh một mình chạy trốn? Lại..... Muốn cô bỏ anh lại?

Đang lúc giật mình, cửa phòng thí nghiệm đột nhiên mở ra, vài tên thân hình cao to cầm súng đi vào, nhắm họng súng vào ba người họ.

Sau đó, Cao Đạc ngồi trên xe lăn, được y tá đẩy đến, đôi mắt đầy nếp nhăn nhìn thẳng vào Hàn Đan.

“Cậu làm gì trong này vậy? Daniel?” Giọng nói của lão tuy mệt mỏi, nhưng giọng điệu lại lạnh lùng.

Lão già này thật đúng là sống dai như đĩa, vừa rồi rõ ràng đã sắp ngoẻo rồi, thế mà vẫn không chết. Gương mặt Hàn Đan hơi cau lại, vội hét lên: “Cao tiên sinh, tôi chỉ muốn tới xem Thần Võ.....”

“Những gì ta thấy trong camera không phải vậy.” Cao Đạc lạnh lùng nói.

“Tôi.....”

“Cậu không đưa được Phương Dạ Bạch và Nhậm Hiểu Niên về đây, ta đã rất thất vọng, giờ lại còn muốn nhúng chàm con gái bảo bối của ta?” Cao Đạc gầm lên.

Nghe lão ta gọi cô là “con gái bảo bối”, Cao Lục run lên, từ đáy lòng trào dâng sự ghê tởm và phản cảm.

“Cao tiên sinh, đây đều là hiểu lầm.....” Hàn Đan vội vàng giải thích.

“Giờ này cậu phải ở xưởng thuốc Nam Cung chứ?” Cao Đạc hừ lạnh.

“Bên kia tôi đã xử lý xong rồi, Khốc Khắc đã bị tôi giải quyết, các nhân viên nghiên cứu khác đều nghĩ Nam Cung Thần Võ đang đi công tác.” Hàn Đan cung kính nói.

“Mày giết Khốc Khắc?” Nam Cung Thần Võ trợn mắt nhìn Hàn Đan, vừa khiếp sợ vừa phẫn nộ.

“Không sai, hẳn ta biết quá nhiều chuyện, ngoài hẳn ta ra thì trong xưởng thuốc Nam Cung không còn ai nghi ngờ tao nữa.” Hàn Đan cười giả tạo.

“Thằng khốn.....” Anh tức giận muốn xông lên nhưng mới đi được một bước đã ngã xuống.

“Thần Võ!” Cao Lục lo lắng nâng anh dậy.

Cao Đạc nhìn sang cô, rất không vui.

“Con có thể tự động phá giải thôi miên của ta, con gái.....”

Cao Lục chán ghét nhìn lão ta, phẫn nộ: “Đừng có gọi tôi như thế! Người như ông không đáng làm cha tôi!”

“Thật không ngoan..... Chỉ có lúc con bị ta thôi miên mới ngoan ngoãn nghe lời.” Cao Đạc lắc đầu thở dài.

“Dùng cái cách ác độc này để tôi nghe lời, người như ông không xứng đáng làm cha!” Cô tức giận hét to.

“Ta là vì tốt cho con!”

“Đủ rồi! Ông chỉ vì chính ông thôi!” Cô oán hận nói, từ sau khi biết họ có quan hệ huyết thống, lão ta luôn biến thái muốn trói chặt cô, lợi dụng cô.

“Ai! Lỡ mất hai mươi chín năm không dạy dỗ con nên con mới phản nghịch như thế, xem ra phải dùng thuốc mạnh thì con mới ngoan ngoãn nghe lời.....” Cao Đạc lạnh lùng nói, giơ tay lên ra hiệu cho thủ hạ.

Một tên vệ sĩ cao to lập tức đi về phía cô kéo cô dậy, vịn hai tay cô ra sau.

“Làm gì vậy? Buông tay ra! Đừng chạm vào tôi!” Cô giận dữ mắng.

Nam Cung Thần Võ vội hét lên: “Cao Đạc! Ông muốn làm gì cô ấy?”

“Để con bé quên hết về cậu, chỉ khi đã quên cậu, con bé mới ngoan ngoãn nghe lời, lại thành con gái ngoan của ta.....” Cao Đạc ra hiệu cho y tá lấy “WM” thế hệ mới ra nhét vào miệng Cao Lục.

“Không—” Cô cắn chặt răng, cố gắng giãy dụa.

“Cao Đạc!” Nam Cung Thần Võ giận dữ hét lên, trong lúc lo lắng, lại nôn ra một búng máu.

Y tá dùng sức cạy miệng Cao Lục ra, đang muốn đưa viên thuốc vào, thì một tiếng vang kỳ lạ từ bên ngoài biệt thự truyền đến, sau đó toàn bộ hệ thống an ninh liên tục kêu inh ỏi.

Mọi người phát hoảng, Cao Đạc kinh ngạc hỏi: “Sao lại thế này?”

Vệ sĩ vội vàng đỡ tai nghe hỏi, báo cáo với lão: “Hệ thống an ninh hình như vừa xảy ra chút vấn đề, cửa lớn cứ mở ra đóng vào không ngừng.”

“Cái gì? Cửa lớn sao có thể tự mở ra đóng vào được?” Cao Đạc mắng.

“Họ cũng không rõ lắm.....” Vệ sĩ cũng cảm thấy kỳ lạ.

“Còn không mau đi! Nhanh đi xem sai sót chỗ nào, cẩn thận đừng để cho bất kỳ kẻ nào xâm nhập vào!”

Cao Đạc tức giận gào lên, mắng xong liền bắt đầu run rẩy thở dốc.

Vệ sĩ lập tức lao ra ngoài, chỉ để lại hai gã ở lại.

“Mau..... Ta không còn sức nữa..... Truyền máu nhanh lên.....” Cao Đạc thì thào kêu lên.

“Vâng!” Nhân viên nghiên cứu vội vàng kéo ống truyền với trang bị truyền máu, đặt ông ta nằm lên một bàn phẫu thuật.

Cao Lục sửng sốt, kinh ngạc hỏi: “Ông..... Ông muốn làm gì?”

Hàn Đan cười lạnh: “Cô không biết sao? A, đúng rồi, cô bị thôi miên nên không biết, ngày nào cha cô cũng lấy máu Thần Võ truyền cho mình, nói như vậy có thể làm ông ta trẻ thêm.”

Ngày nào cũng lấy máu Thần Võ? Chẳng trách anh lại suy nhược đến như thế.....

Sắc mặt cô thay đổi, phẫn nộ: “Làm vậy cũng vô dụng thôi!”

“Hừ! Cậu ta có thể hoàn đồng, vậy thay máu chắc chắn có thể giúp ta đôi chút.” Cao Đạc hừ nhẹ.

Cao Lục hoảng sợ, người cha này của cô điên rồi! Thật sự điên rồi!

Cô không thể nhìn được nữa, vùng ra khỏi đám vệ sĩ đang phân tâm, cầm một chiếc ghế bên cạnh đập vỡ bảng điều khiển.

“Cao Lục!” Cao Đạc tức giận hét lên.

Vệ sĩ vội vàng giữ chặt cô, nhưng bảng điều khiển đã bị phá hỏng, chập điện, bốc cháy trong nháy mắt, chỉ nghe thấy có tiếng tách tách vang lên, ống dẫn cũng bắt lửa, tất cả các máy móc hỗ trợ đều không khống chế được, bộ máy mà cha Nhậm Hiểu Niên thiết kế kia cũng chịu chung số phận.

“Nhanh dập tắt lửa đi..... Nhanh lên! Đưa bộ máy “hoàn đồng” kia ra, rút nguồn điện ra..... không được để nó cháy.....” Cao Đạc sợ đến mức gào lên, trái tim gần như sắp không chịu nổi.

Nhân viên nghiên cứu sốt ruột dập lửa chữa cháy, một nhân viên nghiệp vụ chạy vào trong tường thủy tinh rút nguồn điện. Đột nhiên, bức tường thủy tinh tự động chuyển thành tấm màn đen, bộ dụng cụ bị chập điện nhưng vẫn khởi động. Mọi người chỉ thấy bên trong có ánh sáng lóe lên, ngay sau đó lại nghe thấy nhân viên nghiệp vụ kia hét chói tai khóc thét.

“A — a —”

Các nhân viên nghiên cứu khác kinh hãi, không ai dám đến gần. Đến khi tiếng hét ngừng lại, ánh sáng biến mất, mới run như cầy sấy đi lên mở cửa thủy tinh ra. Nhưng vừa nhìn thấy cảnh tượng bên trong mọi người đều đứng như trời trồng.

“Sao lại thế này?” Cao Đạc hét to.

Hàn Đan cũng chạy qua, mở to mắt kinh ngạc: “Trời ơi! Thực sự..... Thay đổi! Anh..... Anh anh ta biến thành trẻ con rồi.....”

Sắc mặt Nam Cung Thần Vô thay đổi, trong đầu chột lóe lên. Hóa ra, mọi vấn đề đều ở cường độ dòng điện!

Là cường độ dòng điện thay đổi mới làm cho bộ dụng cụ có tác dụng!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) ();
```

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 18

Một nhân viên nghiên cứu khác tiến vào ôm nhân viên bị biến thành trẻ con đi ra, vẻ mặt kinh hoàng sợ hãi, không ngừng run rẩy.

Bởi vì, người kia không chỉ “Hoàn đồng”, anh ta.....

Biến thành trẻ sơ sinh!

Cao Lục thở dốc vì kinh ngạc, quả thật là khó có thể tin được. Cô nhìn Nam Cung Thần Võ, phát hiện ra anh cũng ngây người.

Mọi người lông tơ dựng đứng, sửng sờ kinh ngạc không lên tiếng.

Nhưng Cao Đạc lại vô cùng vui mừng, hét to: “Thật sự có hiệu quả! Bộ máy này quả nhiên có tác dụng! Nhanh..... Nhanh đưa ta vào..... Nhanh.....”

“Nhưng..... Bây giờ dòng điện không ổn định..... Hơn nữa bộ máy này khá..... Chúng ta không thể xác định được nó sẽ cải lão hoàn đồng mấy năm.....” Nhân viên nghiên cứu bất an nói.

“Đừng có lảng nhãng! Mau ôm ta vào!” Cao Đạc vội vàng kêu lên.

Nhân viên nghiên cứu không dám cãi lại, ôm lão ta đưa vào phòng thủ tinh, buông lão ta ra, sợ hãi ra ngoài.

“Nhanh lên! Nhanh ấn xuống nút nguồn đi.” Lão hét lên.

“Nhưng..... Cao tiên sinh, dây điện bị cháy, sắp cháy hết rồi!” Một nhân viên nghiên cứu lo lắng nhìn khói mù với mùi khét xung quanh mình.

“Ai nha, Cao tiên sinh vội thật đấy, sao mấy người cứ lảng nhãng mãi thế, nghe theo là được rồi.” Hàn Đan cười lạnh, đi đến bên đồng dây điện nhấn một cái, bộ máy lại khởi động.

Ngay lập tức tường thủy tinh biến thành màu đen, bên trong lóe lên một dòng điện, mấy bóng đèn trong phòng thí nghiệm vỡ nát, chỉ nghe thấy bộ máy kia phát ra tiếng vang quái dị. Trong lòng Cao Lục sợ hãi, đi về phía Nam Cung Thần Võ, đỡ anh khỏi bàn giải phẫu, ôm lấy anh.

“Mau nằm sấp xuống!” Nam Cung Thần Võ ôm lại cô, dùng thân thể bảo vệ cô, quát lên.

Tiếp theo, một chùm tia sáng lóa mắt lóe lên trong một giây, nhưng sau đó lửa lập tức bùng lên, toàn bộ thủy tinh bên trong nổ ầm ầm, tường thủy tinh bị vỡ, những đốm lửa và mảnh thủy tinh nhỏ bắn ra bốn phía.

“A!!!” Nhân viên nghiên cứu không kịp phản ứng bị mảnh thủy tinh bắn trúng, kêu thảm thiết ngã xuống đất.

Một gã vệ sĩ bị mảnh nhỏ bắn trúng đầu, chết ngay tại chỗ.

Một đồng màu đen gì đó rơi ngay xuống đất. Nam Cung Thần Võ chống người dậy nhìn tình hình, phát hiện ra cái đồng cháy đen đó là..... là.....

Cao Đạc!

Cả người lão bị chùm tia sáng đốt cháy, đã không còn hình người.....

Nam Cung Thần Võ sợ hãi, suốt nửa đời Cao Đạc mong được trở lại, cuối cùng lại chết bởi chính bàn tay mình, hóa thành tro tàn như vậy.

“A!!!” Những vệ sĩ và nhân viên nghiên cứu còn lại nhìn thấy Cao Đạc biến thành như vậy, đều sợ tới mức chạy trốn chết.

“Làm sao vậy?” Cao Lục cũng muốn nhìn, nhưng hai mắt đã bị anh che lại.

“Đừng nhìn.”

“Sao vậy.....” Cô kéo tay anh xuống, đúng lúc nhìn thấy cái đồng màu đen đó, cô im bật, rùng mình.

“Đó là..... Ông ta sao?” Cô run giọng hỏi.

“Đúng vậy.” Anh thở dài.

Cô kinh ngạc nhìn, trong lòng không có chút đau buồn nào, ngược lại còn cảm thấy như được giải thoát.

‘Người cha’ biến thái đáng sợ đó cuối cùng cũng chết, ông ta luôn muốn quay lại tuổi trẻ, biến thành cao lớn mạnh mẽ, không ngờ đến lúc chết lại càng gầy..... Càng nhỏ.....

Cải lão hoàn đồng cũng chỉ là một giấc mộng.

Lúc này, ngọn lửa bắt đầu lan ra khắp nơi, hơn nữa dây điện bắt lửa, trong nháy mắt phòng thí nghiệm đã chìm trong biển lửa. Nam Cung Thần Võ vội đẩy cô ra: “Lửa càng ngày càng lớn, Cao Lục, em mau chạy đi!”

Lúc này cô mới nhận ra lửa đã bắt đầu lan ra, cô rùng mình, hít sâu, cố gắng đỡ anh dậy.

“Em đỡ anh, chúng ta cùng ra.”

“Anh kiệt sức rồi..... Em không đỡ được anh đâu, đi nhanh lên!” Anh thở hổn hển, lắc đầu.

“Không! Em có thể.....” Cô sẽ không để một mình anh lại đây đâu.

“Kệ anh! Đi đi! Vừa rồi anh..... Không phải đã bảo em không được do dự.....” Anh sốt ruột không thôi.

“Em không đồng ý, hơn nữa em cũng không do dự, trừ phi đưa được anh ra ngoài an toàn, nếu không em cũng không đi.” Cô mở to mắt nhìn anh, kiên định ngắt lời anh.

Anh giật mình, ngực nóng lên: “Em đúng là đồ ngốc.....”

“Đi thôi, em cõng anh.” Cô để anh dựa vào lưng, đang chuẩn bị cõng anh lên, Hàn Đan lại lặng lẽ tới gần, tách họ ra, một tay kéo giật cô ra.

Nam Cung Thần Võ mất đi chỗ dựa, ngã xuống đất.

Cô kinh ngạc, ra sức chống cự: “Daniel, tên khốn kiếp này! Buông tôi ra!”

“Đừng để ý đến tên sắp chết này nữa, Cao Lục, đi cùng tôi thôi!” Hàn Đan vịn tay cô, cười lạnh.

“Hàn..... Đan!” Nam Cung Thần Võ giận dữ gầm nhẹ.

“Chặc chặc, ngay cả nói chuyện cũng không nổi còn có thể yêu cô ấy sao? Vẫn nên giao cô ấy cho tao đi! Tao sẽ trân trọng cô ấy, dù sao, bây giờ cô ấy cũng là người duy nhất được thừa kế đồng tài sản khổng lồ của Cao Đạc!” Hàn Đan nói xong đẩy Cao Lục ra ngoài, cũng rút một khẩu súng ra, nhắm thẳng vào Nam Cung Thần Võ.

“Nể tình bạn bè một thời, tao sẽ cho mày một phát để mày không bị lừa thiêu, chết quá đau đớn.” Hả ra vẻ thương hại nói.

“Không! Không! Không được!” Cao Lục kinh hãi hét lên.

Nam Cung Thần Võ oán hận trộn mắt nhìn hấn, hoàn toàn không thể động đậy được, anh chẳng thể nghĩ ngờ cuối cùng anh lại chết trong tay kẻ đã từng là người bạn tốt nhất của mình.

“Yên tâm, Cao Lục, cô sẽ không đau khổ đâu, chỉ cần có WM thế hệ mới, tôi sẽ làm cho cô quên hấn ta nhanh thôi.” Hấn cười ác nói, bóp cò súng.

“Không –” Cao Lục tan nát cõi lòng hét chói tai.

Ngay lúc ấy bỗng xảy ra một chấn động kinh thiên động địa, cả biệt thự rung âm âm như sụp xuống. Sau đó, một chiếc xe hơi màu bạc tông vỡ tường phòng thí nghiệm, xông thẳng vào.

Hàn Đan sợ tới mức ôm đầu nhảy ra, Cao Lục sợ hãi trộn mắt nhìn chiếc xe kia, đứng sững sờ quên cả chạy trốn.

Chiếc xe này..... Hệt như xe bọc thép vậy.....

Xe dừng lại trước mặt cô, cửa xe mở ra, Nhậm Hiểu Niên lao xuống đầu tiên, chạy đến chỗ cô.

“Tiến sĩ Cao! Cô không sao chứ?”

Dịch Hành Vân theo xuống xe, vội la lên: “Hiểu Niên, Thần Võ đâu?”

“Thần Võ anh ấy..... A!” Nhậm Hiểu Niên quay đầu tìm Nam Cung Thần Võ, lúc ấy mới phát hiện ra anh đã rơi vào tay Hàn Đan, hơn nữa súng trong tay Hàn Đan đang để ở trán anh.

“Hàn Đan! Anh.....” Cô kinh hãi.

“Anh đừng làm loạn! Thư ký Hàn.” Dịch Hành Vân cũng hoảng sợ, nhướn mày, trầm giọng quát khế.

Cửa xe lại mở ra, Phương Dạ Bạch cùng một người cao lớn xuống xe, trong tay Phương Dạ Bạch cầm máy chơi game, tay người cao lớn kia cầm khẩu súng lục kiểu mới nhất.

“Hừ, Phương Dạ Bạch, tao không ngờ mày sẽ đến cứu Nam Cung Thần Võ đây.” Hàn Đan hơi giật mình, hẳn cứ nghĩ Phương Dạ Bạch sẽ không quan tâm đến sự sống chết của Nam Cung Thần Võ.

“Tôi không muốn cứu anh ta, nhưng tôi không cản được Hiếu Niên nên đưa cô ấy đến đây thôi.” Phương Dạ Bạch hừ lạnh.

“Vậy sao? Tao giết hẳn ta cũng không sao à?” Hàn Đan cười ác, ghì chặt Nam Cung Thần Võ.

“Không được!” Cao Lục kinh hãi hét lên.

Nhậm Hiếu Niên nhìn sang Phương Dạ Bạch, lo lắng kêu lên: “Tiểu Bạch! Mau cứu Thần Võ đi!”

Hơi thở Nam Cung Thần Võ đã sớm đứt quãng, sắc mặt tái nhợt sắp chuyển sang màu xám, nhưng anh vẫn chen ngang vào, nói với Hàn Đan: “Mày không giết được tao đâu.....”

“Cái gì?” Hàn Đan còn chưa phản ứng lại, một viên đạn đã bắn thủng đầu hẳn.

Thân thể hẳn giật bắn, trở mắt nhìn súng trong tay người đứng cạnh Phương Dạ Bạch cùng với sự tức giận trên gương mặt nhỏ của Phương Dạ Bạch.

Đây là sao? Hẳn không hiểu, chẳng lẽ quan hệ giữa Phương Dạ Bạch và Nam Cung Thần Võ thật ra rất tốt sao?

Nam Cung Thần Võ cười lạnh trong lòng, trước khi giải được câu đố, Tiểu Bạch sẽ không tình nguyện, cũng sẽ không để anh chết. Khúc mắc này, Hàn Đan sẽ không hiểu nổi.

Hàn Đan ngã ra sau, Nam Cung Thần Võ cũng đổ ra sau theo.

“Thần Võ!” Cao Lục chạy lên đầu tiên, ôm lấy anh.

“Thần Võ, anh có saokhông?” Nhậm Hiếu Niên và Dịch Hành Vân cũng vây quanh anh, lo lắng cho tình hình của anh.

Lúc này, Hàn Đan nằm run rẩy trong vũng máu lại phát ra tiếng cười quái dị: “Ha..... Tao..... Chết rồi..... Chúng mày cũng..... Không vui đâu..... Bộ máy..... Trong..... Xưởng thuốc..... Nam Cung..... Đã sớm..... Bị tao..... Cài bom rồi.....”

“Cái gì?” Tất cả mọi người hoảng sợ.

“..... Tao đã sớm..... Đặt..... Thời gian..... Rồi..... Năm giờ..... Rạng sáng..... Hôm nay.....” Khóe miệng Hàn Đan cong lên co rúm, nhưng còn chưa nói xong thì đã tắt thở, để lại trên mặt nụ cười quỷ dị.

Nghe vậy Cao Lục và những người khác đều vội vàng ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường. Kim trên đồng hồ chỉ đúng năm giờ một giây!

Sau đó, di động của Phương Dạ Bạch nhận được tin nhắn của thủ hạ –

Trung tâm nghiên cứu của xưởng thuốc Nam Cung phát nổ! Toàn bộ tòa nhà chìm trong biển lửa.

“Bom..... Vừa mới..... Nổ.....” Gương mặt nhỏ nhắn của anh ta lạnh như băng.

“Không!” Nhậm Hiếu Niên kinh hãi hét lên, thân thể lão đảo. Dịch Hành Vân vội vàng đỡ lấy cô.

Nam Cung Thần Võ lại hoảng sợ trợn tròn mắt.

Trung tâm nghiên cứu của anh, bộ máy duy nhất, niềm hi vọng đưa anh trở về hình dạng thực sự.....

Toàn bộ đều đã mất!

“Hàn Đan –” Anh phần hận run rẩy hét to, nhưng vì kích động liền nôn ra một ngụm máu tươi, ngất đi.

“Thần Võ! Thần Võ!” Cao Lục ôm chặt lấy anh, sốt ruột khóc nức lên.

Tiếng gió thổi vù vù từ bức tường bị phá, lửa cháy xung quanh khiến hơi nóng phả vào mặt, nhưng họ chỉ cảm thấy sự đau đớn nặng nề và nỗi tuyệt vọng.

Bên ngoài đã hừng sáng, nhưng với ba người “hoàn đồng” bọn họ, bình minh hình như còn rất xa.....

Tình trạng cơ thể của Nam Cung Thần Võ rất tệ, cả thân thể và tinh thần bị kích động làm anh luôn chìm trong trạng thái hôn mê. Để bảo vệ anh, Phương Dạ Bạch “không thể không” đồng ý với yêu cầu của Nhậm Hiểu Niên đưa anh về nhà họ Phương, tiến hành cấp cứu và chăm sóc. Cao Lục cũng ở bên anh một tắc cũng không rời.

Qua bảy ngày cứu chữa, tình hình của Nam Cung Thần Võ mới có chút ổn định bắt đầu chuyển biến tốt, nhưng vẫn còn khá yếu.

Gần như ngày nào Cao Lục cũng đo đồ phổ gien cho anh, kiểm tra chỉ số sinh mạng của anh. Sau đó cô phát hiện ra tuổi gien của anh bắt đầu lộn xộn, mỗi lần kiểm tra sẽ ra tuổi khác nhau, nhưng tỉ suất xuất hiện nhiều nhất là bảy tuổi.

Cô biết, lại sắp đến lúc anh biến thân rồi.

Mà tim anh đã suy kiệt rất nghiêm trọng khi ở phòng thí nghiệm của Cao Đạc, tế bào trong cơ thể bị thương nặng, hơn nữa bộ máy kia đã bị phá hủy, nếu lúc này có thể biến thân an toàn có lẽ anh sẽ không bao giờ trưởng thành được nữa.

Sẽ không bao giờ nữa.....

Cô đắm nước mắt kinh ngạc nhìn Nam Cung Thần Võ đang ngủ say, muốn nhân lúc anh vẫn đang ở dáng vẻ trưởng thành nhìn thật cẩn thận, tốt nhất là có thể khắc sâu vào đầu, khắc vào trong tim, hòa vào linh hồn cô.

Nhìn gương mặt đẹp trai của anh, hai hàng lông mày dày rậm, mũi cao thẳng, đôi môi khiêu gợi, lồng ngực rộng lớn cùng tay chân thon dài tao nhã.....

Thần Võ trưởng thành đẹp trai, Thần Võ kiêu căng ương ngạnh, Thần Võ tự cao tự phụ, tất cả cô đều muốn nhớ thật kỹ, tuyệt đối không được quên.

Em yêu anh.

Cô lặng lẽ nói thầm trong lòng, cúi người hôn lên mặt anh, nhưng những giọt nước mắt xót xa vẫn không kìm chế được mà tràn mi, nước mắt của cô rơi lên mặt anh.

Lông mi anh khẽ run lên, từ từ mở mắt nhìn cô.

“Cao Lục.....”

“Anh tỉnh rồi!” Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, vội vàng lau nước mắt.

Anh vươn tay, vuốt ve gò má đầy nước mắt của cô, khẽ hỏi: “Sao lại khóc?”

“Không..... Không có gì.....” Cô quay đầu, lau nước mắt.

“Anh ngủ bao lâu rồi?” Anh mệt mỏi hỏi.

“Không lâu, đừng lo, anh mệt thì ngủ tiếp đi.” Cô vỗ mặt anh, nhẹ giọng nói.

“Đây là đâu?” Anh nhìn nơi xa lạ.

“Chỗ này là nhà Tiểu Bạch.”

“Sao anh lại ở nhà tên nhóc kia?” Anh kinh ngạc, vùng vẫy muốn đứng dậy.

“Đừng lộn xộn, Tiểu Bạch với Hiếu Niên đều cho rằng bây giờ nơi này là an toàn nhất.” Cô ngăn lại, đỡ lấy anh, vội hét lên.

“Anh không muốn mắc nợ tên kia.” Anh nhăn mày.

“Anh nợ rồi, hơn nữa còn nợ rất nhiều. Anh đừng quên là anh ấy đã nâng cấp xe tông vào biệt thự của Cao Đạc cứu anh.” Cô nói. Nhưng trong lòng cô cũng rất kinh ngạc, không ngờ Phương Dạ Bạch lại có thể chế tạo được một chiếc xe bọc thép thật.

“Hừ.....” Anh bực dọc nhíu chặt mày, chỉ cảm thấy sau này Tiểu Bạch nhất định sẽ lại vênh mặt với anh.

“Chỉ cần có thể bình an còn sống sót thì còn so đo mắc nợ hay không làm gì nữa? Bây giờ em thật sự rất cảm kích Tiểu Bạch và Hiếu Niên. Hôm đó quả thật rất nguy hiểm, cũng xảy ra quá nhiều chuyện.....” Cô vẫn còn sợ hãi. Không có họ, cô và anh có thể đã chết thật rồi.

Anh đau lòng ôm cô, căng thẳng nói: “Được rồi, đừng nghĩ nữa.”

Cô ôm lại anh, gật gật đầu. Chỉ cần sau này họ có thể ở bên nhau, những chuyện khác cũng không còn quan trọng nữa.

Anh than nhẹ một tiếng, hôn lên tóc cô, nói: “Nghe này, Cao Lục, đi theo người không hề có tương lai như anh không đáng đâu, anh nghĩ em nên biết.....”

“Không.” Cô vội vàng đẩy anh ra, giận dữ trợn mắt nhìn anh.

“Em hãy nghe anh nói.....”

“Không.”

“Cơ thể của anh bắt đầu không ổn định nữa rồi, nếu anh cứ mãi giữ hình dáng bảy tuổi, em.....”

“Em không sợ, em cũng không đi.” Cô cắt lời anh, nâng mặt anh lên, dùng giọng điệu nghiêm túc như lời thề nói: “Anh hãy nghe cho kỹ đây, Nam Cung Thần Võ, dù anh có biến thành thế nào đi chăng nữa em cũng sẽ không rời khỏi anh, suốt đời này, đến chết, em vẫn muốn ở bên anh.”

Anh yên lặng nhìn cô, trong mắt tràn ngập sự rung động và thâm tình.

“Dù..... Bề ngoài của anh là bao nhiêu tuổi?” Anh khàn khàn khẽ hỏi.

“Anh chính là anh, là người đàn ông duy nhất em yêu.” Cô kiên định nhìn thẳng vào anh, nước mắt lấp lánh.

Tim anh đập thình thịch, sau đó anh dùng giọng điệu ra lệnh của riêng Nam Cung Thần Võ hừ nhẹ: “Không cho phép hối hận!”

“Từ lúc quen biết anh, em đã không biết cái gì gọi là hối hận rồi.” Cô vừa mỉm cười nước mắt vừa trào ra.

Trái tim anh bỗng bắt đầu co rút từng đợt, anh nhíu mày, cố chịu đau ôm cô, nói: “Nhắm mắt lại Cao Lục, lúc anh hôn em không nên nhìn anh.”

“Được.” Cô rưng rưng gật đầu, nhắm hai mắt lại.

Chỉ cần nhắm mắt lại, người trước mặt cô vĩnh viễn đều là Nam Cung Thần Võ hai mươi bảy tuổi.

Anh tiến lên, hôn thật sâu lên môi cô.

Hai người thâm tình ôm hôn, mà trong lúc hôn, thân thể anh bắt đầu nhỏ dần, nhỏ dần.....

Cuối cùng, hoàn đồng thành đứa trẻ bảy tuổi.

Bốn tháng sau.

Trên bờ cát, một cậu bé nắm tay một cô gái tản bộ dọc theo bờ biển.

Cậu bé trưởng thành sớm như ông cụ non, cái gì cũng quán, hình như đang cần nhẫn mấy lỗ nhỏ mà cô gái phạm phải.

Cô gái lè lưỡi, ngoan ngoãn nghe dạy bảo.

Trong mắt người ngoài, họ nhìn như mẹ con, nhưng dường như cậu bé mới là người lớn, còn cô gái thì giống một cô bé hơn.

Quan hệ của họ là gì thì chỉ chính họ mới biết được.

“Ha ha! Anh nhìn xem!” Cô gái đột nhiên đứng sát vào cậu bé.

Hóa ra, ánh hoàng hôn đã kéo bóng họ dài ra, vì góc độ mà bóng cậu bé dường như dài hơn, rất giống.....

Anh và cô gái kia thật ra là một đôi tình nhân.

Cậu bé ngạc nhiên nhìn cái bóng đến gần người, cô gái nhìn theo anh, một tay vuốt nhẹ phần bụng vẫn còn phẳng của mình, trên mặt nở nụ cười dịu dàng của người mẹ.

‘Giao phối’ đã có kết quả, cuối cùng cô cũng biết đây là suy tính và mục đích của anh lúc ấy. Nhưng cô không để ý, thậm chí còn rất vui, bởi có bảo bối nhỏ này nghĩa là mọi thứ vẫn còn có hy vọng. Từ máu và tế bào trong cuống rốn của con họ, có lẽ sẽ có cách mới làm người đàn ông cô yêu lớn lên.

Nhưng bởi vì anh thích căn nhà cô, nên cô định đợi thêm một thời gian nữa mới cho anh biết tin này.

Cứ để anh chờ thêm một chút nữa.....

```
HOÀN var content = $('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength =  
parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength).  
after ('  
  
) ; } (function () { var d = new Date () ; document. write (") ; }) () ;
```

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

Quyển 3

: Quyển 3 - Chương 1
: Quyển 3 - Chương 2
: Quyển 3 - Chương 3
: Quyển 3 - Chương 4
: Quyển 3 - Chương 5
: Quyển 3 - Chương 6
: Quyển 3 - Chương 7
: Quyển 3 - Chương 8
: Quyển 3 - Chương 9
: Quyển 3 - Chương 10
: Quyển 3 - Chương 11
: Quyển 3 - Chương 12
: Quyển 3 - Chương 13
: Quyển 3 - Chương 14
: Quyển 3 - Chương 15
: Quyển 3 - Chương 16
: Quyển 3 - Chương 17
: Quyển 3 - Chương 18
: Quyển 3 - Chương 19
: Quyển 3 - Chương 20
: Quyển 3 - Chương 21
: Quyển 3 - Chương 22
Chương 23: Kết Thúc

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 1

Anh có biệt danh là “Tiểu Bạch”, bề ngoài giống đứa bé bảy tuổi nhưng trên thực tế lại là thiên tài siêu cấp hai mươi bảy tuổi!

Khi còn học Trung học, anh cứu một cô gái bất hạnh bị dùng làm vật thí nghiệm

Cải tạo cô thành vệ sĩ lạnh lùng không có cảm xúc, không biết đau khổ

Từ nay anh có thêm một “Tác phẩm hoàn mỹ” trung thành và tận tâm

Đối với anh, cô là công cụ hữu hiệu nhất, cái bóng trung thành nhất

Anh chưa từng đối xử với cô như một cô gái

Cho nên khi thấy cô vì cứu anh mà thương tích đầy người, anh vẫn thấy đương nhiên

Còn trách cô không bảo vệ tốt cho cô gái anh quan tâm, anh không đau lòng chút nào

Mà làm cô lại dám có tình cảm không nên tồn tại với anh

Bắt đầu quan tâm anh, ngăn cản anh mạo hiểm, thậm chí vì anh rơi lệ đau đớn

Anh hung ác phủ định

Coi tất cả như “Lỗi tác phẩm”!

Vì sửa lại “lỗi”, anh lạnh lùng hạ mệnh lệnh

Muốn cô khôi phục trạng thái “Vô tình vô tự, hoàn mỹ không tỳ vết” lúc ban đầu

Bằng không một thất bại tác phẩm chỉ có một số mệnh duy nhất là bị anh vứt bỏ

Nhưng anh không ngờ, khi cô quay trở lại với vẻ mặt lạnh lùng trước đây

Lại đồng thời dùng một con dao tàn nhẫn đâm vào tim anh.....

“Máy móc tinh vi Tứ Phương” là một doanh nghiệp tư nhân cực kì nổi tiếng tại Mỹ. Sở dĩ nó nổi tiếng như vậy là nhờ quan hệ vô cùng tốt đẹp và chặt chẽ với chính phủ với nước này, đồng thời đây cũng là nơi sản xuất và cung cấp linh kiện máy móc tinh vi công nghệ cao nhất thế giới hiện nay.

Đã mang danh là “Công nghệ cao”, “Tinh vi cao” thì đương nhiên không phải loại máy móc bình thường. Đứng trên phương diện nào đó mà nói, doanh nghiệp này sản xuất ra toàn những sản phẩm độc nhất vô nhị, từ linh kiện đặc thù cho tàu vũ trụ đến chi tiết vũ khí khoa học kỹ thuật, tất cả đều là các hạng mục được “Máy móc tinh vi Tứ Phương” thu tóm.

Người đứng đầu “Tứ Phương” là một gia tộc gốc Hoa họ Phương. Năm đó, người sáng lập có bốn người con nên đã đặt tên cho xí nghiệp là “Tứ Phương”. Nhiều năm qua, danh hiệu đặc thù này luôn gắn liền với chính phủ nước Mỹ, thậm chí còn có phóng viên phân loại nó vào nhóm “Tư doanh quốc hữu”, chế nhạo nó lớn mạnh như vậy là nhờ bối cảnh hùng hậu và chỗ dựa vững chắc như núi phía sau.

Bất chấp mọi chuyện, “Máy móc tinh vi Tứ Phương” nhiều năm qua phát triển ngày càng vững mạnh và mở rộng vẫn là sự thật không thể thay đổi. Không ai trong ngành có thể làm lay chuyển được vị trí đứng đầu giới công nghiệp của nó, đương nhiên, lại càng không ai có thể vượt qua được.

Không thể lay động, có lẽ là vì chỗ dựa chắc chắn.

Nhưng không thể vượt qua được, tất nhiên là dựa vào bản lĩnh.

Bản lĩnh của “Tứ Phương” đến từ gien di truyền thiên tài của gia tộc họ Phương. Những đứa trẻ của Phương gia đều có chỉ số IQ rất cao, ai cũng thông minh tuyệt đỉnh cho nên những sản phẩm máy móc hoặc linh kiện vi mạch do bọn họ nghiên cứu phát triển ra khó có thể giả mạo được. Chính bởi đặc điểm sáng tạo độc đáo đó mà bọn họ có được ưu thế và sức cạnh tranh tuyệt đối.

Mà Phương Dạ Bạch, chính là một thành viên của gia tộc này.

Là út trong bốn người con.

Biết được chuyện này, Nhậm Hiểu Niên và Cao Lục đều kinh ngạc.

Ngày đó dẫn Nam Cung Thần Võ tạm thời đến trú tại tòa thành kiên cố như sắt thép của Phương gia, các cô vốn tưởng rằng Phương Dạ Bạch cũng chỉ là con cháu của một nhà giàu lắm tiền nhiều của, ai mà ngờ thân phận của Phương Dạ Bạch lại là...

“Tiểu Bạch là Phương thiếu gia của “Tứ Phương” ...”

Nhậm Hiểu Niên còn tưởng anh chỉ là một thiên tài kì lạ mà chưa bao giờ nghĩ rằng anh đến từ gia tộc hiển hách được giới thương nghiệp nước Mỹ phong làm “Vương quốc máy móc” này.

Lần đầu tiên cô nghe được cái tên “Máy móc tinh vi Tứ Phương” là từ cha cô. Cha không chỉ nhắc tới tượng đài chế tạo “máy móc” kia với cô một lần, rằng “Tứ Phương” mới có thể cung cấp cho toàn thế giới linh kiện tốt nhất. Ông còn nói, một ngày nào đó “Tứ Phương” mà sản xuất ra người máy giống con người như đúc thì cũng chẳng có gì lạ.

Dịch Hành Vân tuy rằng chưa từng nghe đến “Tứ Phương” nhưng anh đã sớm cảm thấy thằng nhóc Phương Dạ Bạch không tầm thường. Sự cảnh giác của anh đối với tên kia không hề ít hơn Nam Cung Thần Võ.

Về phần Cao Lục, cô thường xuyên nghe được các giáo sư nghiên cứu nhắc đến “máy móc tinh vi Tứ Phương” trong những buổi hội thảo. Trong rất nhiều lĩnh vực chuyên nghiệp gần như nơi nào cũng có bóng dáng của “Tứ Phương”. Có thể nói sự tồn tại của xí nghiệp tư nhân này vô cùng quan trọng, nhất là trong thời đại khoa học công nghệ đi đầu này.

“Khó trách anh ta có thể lắp ráp một chiếc xe bọc thép lao vào cứu người...” Cô lẩm bẩm thán phục, nhớ đến cảnh tượng chấn động lúc Phương Dạ Bạch và Nhậm Hiếu Niên lao vào Cao gia cứu Nam Cung Thần Võ.

Chiếc xe kia... Quả thật cứng đến nỗi làm người ta lú lờ.

“Hừ, thằng nhóc Tiểu Bạch kia ngay từ đầu đã có ý định tiếp cận tiến sĩ Nhậm. Theo tôi đoán, e rằng ngay từ lúc tiến sĩ Nhậm đến “Tứ Phương” đặt hàng một số linh kiện đặc biệt hẳn ta đã để mắt đến ông ấy rồi.” Nam Cung Thần Võ đã sớm biết Phương Dạ Bạch bề ngoài đơn thuần hồn nhiên nhưng tuyệt đối không đơn giản.

“Anh nói Tiểu Bạch giống anh cũng cố ý tiếp cận ba tôi hả?” Nhậm Hiếu Niên nhìn chằm chằm Nam Cung Thần Võ đã biến thành bộ dáng bảy tuổi.

Từ giọng điệu và ánh mắt của cô Nam Cung Thần Võ nhìn ra được cô không vui và có ý trách cứ. Nhưng anh không hề áy náy mà chỉ ưỡn thẳng vai, hung dữ nheo đôi mắt xinh đẹp lại nói: “Đúng vậy! Giống y như tôi, bàn về tâm cơ thẳng nhóc kia không hề thua kém gì tôi đâu. Vậy nên tôi mới khuyên cô tốt nhất là nên cẩn thận giữ khoảng cách với hắn đi, bởi vì...”

Nam Cung Thần Võ cố ý dừng lại một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn thâm trầm, nói tiếp: “Sau lưng của hắn còn che giấu một con quái thú to lớn chính là chính phủ Mỹ. Đến cuối cùng kế hoạch Thủ Tuế có khả năng sẽ do chính phủ Mĩ tiếp nhận.”

Sắc mặt Nhậm Hiểu Niên thay đổi, ngây người.

Lời của Nam Cung Thần Võ khiến cô sinh ra cảm giác đề phòng và bất an.

“Nhưng bộ máy kia không phải đã bị phá hủy rồi sao....” Cao Lục hoảng sợ nói.

“Nhưng chúng ta còn sống.” Nam Cung Thần Võ lạnh lùng cắt đứt lời cô.

Sắc mặt Cao Lục tái xanh, thân thể run lên. Không sai, có máy móc hay không có máy móc đều giống như nhau cả thôi, một khi chính phủ nước Mĩ mà nhúng tay vào thì Nam Cung Thần Võ và Nhậm Hiểu Niên, thậm chí ngay cả Phương Dạ Bạch cũng đều có khả năng trở thành vật thí nghiệm.

Khuôn mặt tuấn tú của Dịch Hành Vân cũng căng lên: “Nếu mà để chính phủ Mĩ nhúng tay vào, “Kế hoạch Thủ Tuế” sẽ càng trở nên phức tạp và nguy hiểm hơn!”

Nam Cung Thần Võ cầm đôi tay run rẩy của Cao Lục, lại bồi thêm một câu: “Tôi thậm chí còn cảm thấy ngay lúc này, ở đây chúng ta cũng không

an toàn. Mọi người không có cảm giác đang bị theo dõi hay sao?”

Những người khác đều giật mình.

Đúng vậy, bọn họ ở trong tòa nhà nhà họ Phương tuy giống như đang được bảo vệ nhưng trên thực tế lại là một hình thức giam cầm, không thể tự do ra vào.

Hơn nữa một tháng nay Phương Dạ Bạch không hề có ý để cho bọn họ rời đi.

Nhậm Hiểu Niên bất an nhìn Dịch Hành Vân, Dịch Hành Vân vuốt nhẹ sợi tóc trước trán của cô, nói: “Nếu không thoải mái thì chúng ta đi thôi.”

Thằng thản mà nói, anh thực sự cũng nên quay về Đài Loan rồi.

“Hừ! Chỉ sợ Tiểu Bạch sẽ không dễ dàng thả người như vậy.” Nam Cung Thần Võ liếc về phía Nhậm Hiểu Niên.

“Có ý gì vậy, Thần Võ?” Cao Lục không giải thích được.

“Tiểu Bạch thích Hiểu Niên, rất thích.” Nam Cung Thần Võ cười lạnh.

Cao Lục ngây người, lúc này mới hiểu được tại sao Phương Dạ Bạch vẫn đối xử với Hiểu Niên tốt như vậy...

Bởi vì luôn vô tình coi Tiểu Bạch như một đứa trẻ bảy tuổi nên mỗi lần nhìn anh ta xúm xít quanh Hiểu Niên, cô chỉ cảm thấy giống như một bé trai đang làm nũng với người lớn mà thôi.

Nhưng cô vẫn không quên được lần đầu tiên nhìn thấy Phương Dạ Bạch ở xưởng thuốc Nam Cung, vẻ mặt của anh ta, ánh mắt của anh ta, còn có cả sức lực anh ta dùng để túm chặt bàn tay cô.

Đó không phải là một đứa trẻ.

“Anh ta có thích cũng vô dụng, Hiếu Niên đã là vợ của tôi.” Mặt Dịch Hành Vân xanh mét, giận dữ nghiêng răng nói, lập tức kéo Nhậm Hiếu Niên đến bên cạnh mình.

Bởi vì chưa từng nhìn thấy bộ dáng trưởng thành của Tiểu Bạch nên chỉ cảm giác như đang tranh giành tình cảm với một thằng nhóc bảy tuổi. Nhưng thỉnh thoảng Tiểu Bạch lại dùng ánh mắt quan tâm yêu chiều nhìn Hiếu Niên khiến cho anh thấy hết sức khó chịu.

Nhậm Hiếu Niên hơi giật mình, cô vẫn không thể tin được Tiểu Bạch thích cô, hơn nữa cô lại luôn coi anh như em trai.

Năm năm ở chung, anh giống như người thân...

Đúng lúc này, cửa lớn mở ra, Phương Dạ Bạch đi vào, dáng người nhỏ nhỏ mặc một chiếc áo len màu trắng cùng quần jean nhìn hết sức non nớt đáng yêu.

Song gương mặt trắng nõn đáng yêu kia lại có vẻ lạnh lùng trưởng thành sớm, đôi mắt bị che giấu dưới tóc mái dài rất trong trẻo nhưng đồng thời cũng sâu xa không ai nhìn thấu được.

Anh đi đến phía bọn họ, tò mò hỏi: “Mấy người đang nói chuyện gì vậy? Bầu không khí có vẻ như rất nặng nề thì phải?” Nói xong, tầm mắt đảo qua Nam Cung Thần Võ, Cao Lục, Dịch Hành Vân, cuối cùng dừng lại ở trên mặt Nhậm Hiếu Niên.

Sống lưng Nhậm Hiếu Niên hơi lạnh, trong lòng có cảm giác bài xích và cô đơn không nói nên lời.

Không, hiện tại cô không thể nào xem anh như em trai của mình. Tiểu Bạch đáng yêu, biết quan tâm săn sóc ở cùng cô năm năm kì thực không tồn tại, Tiểu Bạch thực sự có lẽ là một người rất đáng sợ...

Một người đàn ông!

“Làm sao vậy? Hiếu Niên?” Phương Dạ Bạch đi về phía cô.

“Không sao...” Cô theo bản năng dịch về phía Dịch Hành Vân.

Phương Dạ Bạch dừng bước, hai hàng lông mày hơi hơi nhăn lại, sau đó nhếch môi: “Xem ra mấy người nên đi rồi, còn ở lại nữa tôi sẽ gặp phiền phức.”

Anh vừa dứt lời, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Sao bọn họ vừa nhắc đến việc này thì Phương Dạ Bạch lại chủ động đưa ra?

“Thân thể của Thần Võ đã không còn gì đáng ngại, Dịch Hành Vân có lẽ còn rất chuyện phải làm? Dù sao mấy người cũng không muốn tiếp tục ở lại nhà tôi nữa đúng không?” Anh nói xong liền ngồi xuống sô pha, cúi đầu gọi một tiếng: “Tiểu Ngũ!”

Theo tiếng gọi của anh, một cô gái toàn thân mặc đồ đen từ bên trong bước ra.

Tất cả mọi người đều phát hoảng bởi vì bọn họ không hề biết trong Lô Bảo này ngoại trừ bọn họ còn có một người khác.

Cô gái kia lặng lẽ đến gần Phương Dạ Bạch, lẳng lẳng đứng bên cạnh anh cung kính chờ sai bảo.

Nhìn bề ngoài cô gái ấy khoảng hai sáu tuổi, mái tóc ngắn đen nhánh rất cá tính được xước mỏng ở sau gáy, tóc mái dài gần như che cả nửa gương mặt, khuôn mặt trắng nõn đờ đẫn lạnh lùng như băng, ngũ quan xinh xắn nhưng lại không hề có cảm xúc, thân thể nhỏ gầy nhưng lại tràn đầy sức lực...

Nhưng kì quái là cô ấy lại làm cho người ta có cảm giác hư vô không tồn tại, thân thể không có hơi thở, dường như cô không phải là người thật vậy, hoàn toàn không thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể và hô hấp của cô.

“Cô ấy tên Tiểu Ngũ, là trợ thủ đắc lực của tôi.” Phương Dạ Bạch giới thiệu đơn giản.

“Cô ấy... luôn ở trong Lô Bảo này sao?” Nhậm Hiểu Niên kinh ngạc nhìn chăm chăm.

“Đúng vậy.” Tiểu Ngũ đáp lại cô.

“Trời ạ! Vậy sao trước giờ tôi chưa bao giờ nhìn thấy cô? Cô nấp ở nơi nào vậy?” Cao Lục há hốc miệng.

“Tôi chỉ ở trong phòng của tôi.” Tiểu Ngũ nhàn nhạt nói.

“” Cô ở trong phòng ư? Phòng của cô ở đâu mới được?” Cao Lục khó hiểu, ngôi nhà Lô Bảo hai tầng này phòng nào bọn cô cũng đã xem qua, không có căn phòng nào có vẻ nữ tính cả?

“Tầng hầm dưới mặt đất.” Tiểu Ngũ nói.

“Tầng hầm dưới mặt đất? Nơi này có tầng hầm sao?” Nhậm Hiểu Niên và Dịch Hành Vân cũng ngây người.

Nam Cung Thần Võ nhíu mày, trừng mắt nhìn Phương Dạ Bạch: “Cho nên cô ta vẫn luôn trốn ở đây giám sát chúng tôi?”

“Nếu anh muốn giải thích thành giám sát tôi cũng không còn cách nào, có điều theo tôi thì nên nói là... bảo vệ.” Vẻ mặt Phương Dạ Bạch vô tội.

“Bảo vệ ư?” Nam Cung Thần Võ cười lạnh.

“Đúng vậy! Tiểu Ngũ ở đây để bảo vệ mấy người.” Phương Dạ Bạch nhún vai.

“Đã ở nhà của anh còn cần bảo vệ làm gì?” Nam Cung Thần Võ phản bác.

“Giống như anh nói đấy, nhà của tôi không phải là nơi an toàn nhất.” Phương Dạ Bạch nhìn anh, như cười như không.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Cung Thần Võ biến đổi. Quả nhiên, cuộc nói chuyện của bọn họ vừa rồi đã bị nghe lén.

“Đã không an toàn mấy người nên rời đi sớm một chút thì hơn.” Phương Dạ Bạch nhảy xuống khỏi xô pha nói với Tiểu Ngũ: “Chuẩn bị xong hết chưa?”

“Vâng, xe chỉ còn chờ lệnh.” Tiểu Ngũ nói.

“Vậy đi thôi!” Phương Dạ Bạch quay đầu về phía nhà bếp sau phòng khách.

“Chờ một chút, Tiểu Bạch, anh muốn dẫn bọn tôi đi đâu?” Nhậm Hiểu Niên vội hỏi.

“Đương nhiên là ra khỏi đây rồi!” Anh quay đầu lại nói.

“Ngay bây giờ?” Nhậm Hiểu Niên ngạc nhiên.

“Đúng vậy, ngay bây giờ.”

“Vậy vì sao phải đi khỏi đây?” Dịch Hành Vân ngạc nhiên nói.

Phương Dạ Bạch không trả lời mà ấn một cái nút, tủ trong phòng bếp bỗng nhiên di chuyển, để lộ ra một cánh cửa bí mật và cầu thang đi thẳng xuống lòng đất.

Tất cả mọi người đều trợn mắt đầy kinh ngạc.

Thì ra cửa xuống của tầng hầm là ở nơi này.

Phương Dạ Bạch dẫn mọi người đi xuống, bên dưới có hai mật thất cùng với một hàng lang thật dài.

“Tiểu Ngũ.... cô...một tháng nay...cô ở tại nơi này hả?” Nhậm Hiểu Niên giật mình kinh ngạc nhìn chằm chằm gian mật thất kia rồi quay đầu hỏi Tiểu Ngũ.

“Đúng vậy.” Mật Tiểu Ngũ không chút biểu cảm mà trả lời.

“Vậy mà không buồn sao?” Cao Lục khó có thể tưởng tượng ra được.

“Không.” Tiểu Ngũ lại nói.

“Đừng hỏi cô ta, Tiểu Ngũ không có cảm xúc đâu.” Phương Dạ Bạch hừ nhẹ tiến thẳng vào hành lang.

Không có cảm xúc ư? Là sao?

Nhậm Hiểu Niên và Cao Lục liếc mắt nhìn nhau không hiểu những gì anh nói.

Không bao lâu sau mọi người theo Phương Dạ Bạch ra khỏi hành lang. Mở cửa ra, không ngờ lại thông đến cửa sau của tòa thành Phương gia, một chiếc xe gia đình màu đen đã đợi sẵn ngay tại cửa.

“Mau lên xe!” Phương Dạ Bạch đi lên phía trước mở cửa xe thúc giục.

Nam Cung Thần Vô nhãn mày nhìn anh chằm chằm: “Tiểu Bạch, chẳng lẽ...Anh cũng muốn đi sao?”

“Không sai, tôi cũng muốn đi, đi cùng nhau mọi người có thể chăm sóc cho nhau dễ dàng hơn.” Anh cười quý dị một tiếng, tiến thẳng đến cửa xe.

Đang làm cái gì vậy trời? Tiểu Bạch sao lại muốn rời khỏi nhà của mình? Càng khó hiểu hơn là anh ta phải lén lút đi trong đường hầm nữa?

“Tiểu Bạch, tại sao anh lại muốn đi cùng chúng tôi?” Nhậm Hiểu Niên kinh ngạc hỏi.

“Bởi vì...” Anh đang định giải thích thì cánh cửa kim loại ở phía sau mở rộng, bốn người mặc đồ đen chạy ra vây xung quanh bọn họ.

Đám người Nam Cung Thần Võ và Nhậm Hiểu Niên đều giật mình kinh sợ. Những người này không phải là người của Phương gia hay sao?

“Tứ thiếu gia, đại thiếu gia đã căn dặn không được để bất cứ ai rời đi.” Một người áo đen trong đó cung kính nói với Phương Dạ Bạch.

Anh cả của anh... Quả nhiên là người nổi nghiệp cha, khôn khéo đến nỗi làm cho người ta chán ghét.

“Nhưng làm sao bây giờ? Tôi muốn mang bạn bè của tôi rời khỏi đây đây, anh muốn làm gì nào?” Phương Dạ Bạch thản nhiên nói.

“Thật xin lỗi, chúng tôi nhận lệnh phải ngăn cản anh, nhất là ba người này.” Người nọ vung tay lên, ba gã đàn ông to cao bên cạnh liền xông về phía Nam Cung Thần Võ và Nhậm Hiểu Niên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) ();
```

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 2

Phương Dạ Bạch nheo mắt lại, quát nhẹ: “Tiểu Ngũ!”

Tiểu Ngũ từ xa nhảy vọt đến, tung ra một cú đá rất đẹp mắt nhanh chóng hạ gục hai gã áo đen, động tác rất gọn gàng linh hoạt.

Một gã đàn ông to lớn khác lập tức lao về phía cô, liên tục quấn lấy cô giao đấu.

Người đang ông dẫn đầu kia nghiêm túc nhíu mày, rút ra một khẩu súng nhắm vào Nhậm Hiếu Niên: “Nếu tứ thiếu gia cứ ngoan cố kháng cự, vậy thì không còn cách nào khác...”

Phương Dạ Bạch kinh hãi giận dữ mắng: “Ông dám bắn cô ấy?”

Dịch Hành Vân cũng hoảng sợ vội vàng che cho Nhậm Hiếu Niên.

“Đại thiếu gia đã dặn dò, bị thương hay gãy chân gì cũng không quan trọng, chỉ cần còn sống là được.” Ông ta lạnh lùng bóp cò.

“Cẩn thận!” Cao Lục hét lên.

Đúng lúc này, một bóng người bay tới chặn ngay họng súng. “Két” một tiếng, viên đạn đã bắn xuyên qua cánh tay phải của Tiểu Ngũ, nhưng Tiểu Ngũ cũng nhân cơ hội mà đoạt lấy cây súng, đâm cho hắn ta một phát, đồng thời bắn cho ba người còn lại mỗi người một phát súng ngay chính giữa trán.

Ngoại trừ Phương Dạ Bạch ra còn những người khác đều ngây dại, những động tác của Tiểu Ngũ vừa nhanh gọn vừa độc ác, càng kinh người hơn là tay của cô tuy bị trúng đạn nhưng vẫn tấn công như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Lên xe mau.” Phương Dạ Bạch dường như không thấy Tiểu Ngũ bị thương, trực tiếp đẩy Nhậm Hiểu Niên lên xe.

Dịch Hành Vân cũng kéo Nhậm Hiểu Niên lên xe, Nam Cung Thần Vô cùng Cao Lục cũng lập tức chui vào, còn Phương Dạ Bạch thì tự động ngồi ở ghế trước.

Tiểu Ngũ thấy tất cả mọi người đều đã lên xe liền lưu loát diệt khẩu bốn người áo đen kia, sau đó ngồi vào ghế lái khởi động xe, rời khỏi tòa thành Phương gia như cơn lốc.

Sau khi tòa thành đã bị bỏ lại ở phía sau, Phương Dạ Bạch xoay người nhìn chăm chăm Nhậm Hiểu Niên hỏi: “Cô có sao không? Hiểu Niên?”

Nhậm HIểu Niên lắc đầu lo lắng hỏi lại: “Anh nên quan tâm tới Tiểu Ngũ mới phải? Cô ấy đang bị thương đó...”

“Tiểu Ngũ?” Phương Dạ Bạch liếc nhìn Tiểu Ngũ đang chuyên tâm lái xe, vẻ mặt lạnh lùng.

“Đúng vậy! Cô ấy bị trúng đạn hẳn là chảy không ít máu, vậy mà anh vẫn để cho cô ấy lái xe!” Cao Lục vội quát lên.

“Yên tâm, cô ta không sao đâu.” Anh hừ lạnh.

Hai cô gái thật không thể hiểu nổi sao anh lại lạnh lùng như vậy. Nhậm Hiểu Niên cực kì tức giận vươn người lên ghế điều khiển, giận dữ nói: “Tiểu Ngũ, cô đừng lái xe nữa, để tôi xem miệng vết thương ...”

Nói xong cô dùng tay đè lên cánh tay phải của Tiểu Ngũ, bỗng nhiên kinh ngạc im miệng.

Cánh tay phải của Tiểu Ngũ khô ráo không có lấy một giọt máu.

Hơn nữa... Cánh tay phải này... Cánh tay phải này...

“Xảy ra chuyện gì vậy? Bị thương nặng lắm à?” Cao Lục đang ngồi ở cuối hàng thấy cô ngây người thì vội vàng la lên.

Nhậm Hiểu Niên từ từ rút tay về, mọi người trên xe thấy tay cô không có vết máu đều ngẩn ra.

“Không chảy máu ư? Đây là... sao lại như vậy? Không phải Tiểu Ngũ bị trúng đạn sao?” Dịch Hành Vân kinh ngạc hỏi.

“Cô ta cho dù trúng đạn cũng không sao.” Phương Dạ Bạch nói xong tiến lại gần Tiểu Ngũ rồi xé tay áo màu đen bên phải của cô ra. Tất cả mọi người đều hít vào một hơi.

Tay phải của Tiểu Ngũ... là... là...

Một cánh tay robot!

“Ôi trời! Cô cô là một người máy?” Nhậm Hiểu Niên không suy nghĩ kinh ngạc thốt lên.

Phương Dạ Bạch quay đầu khuôn mặt không thể tin được của bốn người đang ngồi phía sau, nở nụ cười hồn nhiên như thiên sứ.

“Không, phải nói là... nửa người nửa robot!”

Phương Dạ Bạch và Tiểu Ngũ có mối liên hệ vô cùng đặc biệt.

Cô có thể coi như là một tác phẩm của anh.

Phương gia lập nghiệp bằng máy móc khoa học kỹ thuật tinh vi, hầu như tất cả những đứa trẻ của Phương gia đều chơi đùa với máy móc mà lớn lên. Cha của Phương Dạ Bạch từng yêu cầu bốn đứa con mình đến mười sáu tuổi phải giao ra một tác phẩm máy móc hạng nhất thì mới có thể tiếp tục ở lại Phương gia, có tư cách kế thừa gia nghiệp khổng lồ của Phương gia.

Ba người anh của Phương Dạ Bạch đều rất ưu tú, từ trước năm bọn họ mười sáu tuổi đã chế tạo ra vô số sản phẩm.

Tất cả các thiết bị bảo vệ an ninh chủ chốt trong nhà rồi một số người máy giúp việc đều là sản phẩm của anh cả Phương Nhật Ảnh. Còn những người máy vệ sĩ biết võ lúc này chính là tác phẩm xuất sắc của anh hai Phương Ngọ Liệt.

Người biến chiếc xe thể thao Ferrari thành chiếc xe bọc thép kiên cố không gì phá nổi là anh ba Phương Tịch Mông.

Còn anh...

Lúc anh mười sáu tuổi vẫn chưa làm được cái gì cả.

Không phải vì anh ngốc mà là vì anh lười. Từ bé anh đã lười đọc sách, lười ganh đua cùng người khác, lười thể hiện bản thân, hoặc nỗ lực vì người khác.

Anh chưa bao giờ cảm thấy mình phải chứng minh bản thân vĩ đại vì ai cả, cho dù là cha anh đi chăng nữa.

Cho nên, người cha luôn coi trọng thành tích và hiệu suất của anh luôn cực kì thất vọng về anh, luôn cảm thấy anh là một đứa con đáng bỏ đi trong bốn người con của mình.

Cho nên, ở trong mắt mọi người trong nhà, đứa con út là anh chỉ là một kẻ lười nhác không có gì đáng để kì vọng. Cha anh chỉ ra sức bồi dưỡng ba

người anh của anh, còn đối với anh thì hoàn toàn bỏ mặc không thèm đếm xỉa đến.

Cách đối xử khác biệt như vậy làm cho anh có được một cuộc sống tự do tự tại trong nhiều năm. Thậm chí năm mười sáu tuổi bởi vì không giao ra tác phẩm nên về sau anh càng có thể danh chính ngôn thuận rời khỏi Phương gia, có thể đi xin theo học trường đại học mà mình thích, đi nghe chương trình học mà mình muốn.

Anh cứ cho rằng cuối cùng mình đã thoát khỏi tòa thành máy móc lạnh như băng không chút thú vị này, nhưng ngay một ngày trước khi anh chuẩn bị lên lút đi nhập học đại học, anh gặp Tiểu Ngũ.

Sau đó, kế hoạch tốt đẹp của anh bị đình chỉ từ đó.

Sau đó, anh bị mẹ của mình để mắt tới, cũng không thể trốn thoát khỏi “Tứ Phương” được nữa.

Sau này ngẫm lại, cái này có thể xem như duyên phận. Nếu không phải có duyên thì vì cái gì mà anh lại cố tình đi đến bệnh viện, cố tình bắt gặp cô gái bị đuổi giết chém đứt cánh tay phải?

Lúc cô được đưa vào bệnh viện đã hấp hối rồi.

Thế nhưng anh chú ý đến cô hoàn toàn là vì anh hai Phương Ngộ Liệt của anh.

Bởi vì lúc anh đến bệnh viện lấy báo cáo kiểm tra sức khỏe thì vừa khéo phát hiện anh hai đang ở cửa phòng cấp cứu.

Khi đó, anh hai anh đang hưng phấn nhìn Tiểu Ngũ được cấp cứu. Biểu cảm đó giống như chọn trúng được con mồi, trong mắt chẳng những không có một tí thương xót cảm thông nào mà lại tràn ngập vẻ chờ mong.

Anh âm thầm nhíu mày, rất rõ ràng những gì anh hai đang suy nghĩ.

Anh hai của anh điên cuồng muốn chế tạo ra người máy có hình dạng của con người, nhiều năm qua luôn đến bệnh viện thu mua một vài người bị tàn phế nửa người hoặc là những người sắp chết. Chỉ cần xác định được đó là trẻ mồ côi hoặc du dân anh ta đều sẽ mua với giá rất cao, sau đó đem về phòng thí nghiệm của riêng mình tiến hành thí nghiệm cải tạo cơ thể sống.

Nhưng những thí nghiệm của anh hai anh chưa bao giờ thành công được cả, cũng bởi vậy mà không biết đã có bao nhiêu người chết thảm trong tay anh ta. Việc này tất cả mọi người trong nhà đều biết nhưng chưa bao giờ có ai đứng ra ngăn cản. Ngay cả đến cha mẹ cũng ngầm đồng ý hành vi đó của anh ta.

Phương Dạ Bạch biết giấc mộng kế tiếp “Tứ Phương” muốn hoàn thành chính là người máy có hình dạng con người. Bởi vậy nên ba người anh của anh vì đều âm thầm tranh cao thấp, đều muốn được đứng nhất, muốn được cha khen ngợi và thừa nhận. Họ bất chấp mọi thủ đoạn dù có tồi tệ đến thế nào đi chăng nữa chỉ vì đạt tới mục đích.

Phát hiện Tiểu Ngũ chính là mục tiêu mới của anh hai vốn chẳng liên quan tới anh. Anh luôn giữ khoảng cách với ba người anh trai, không tham dự vào chuyện tranh đấu nhằm chán đó. Anh chỉ sống trong thế giới của riêng mình, ít khi quan tâm đến chuyện của người khác.

Nhưng khi anh đang định tránh mặt anh hai, yên lặng rời đi thì nghe thấy hai y tá đang đi tới bàn tán về chuyện về Tiểu Ngũ.

“Đúng là một cô gái đáng thương, mới tháng trước bị đánh cho máu me đầy người, lần này lại bị chém đứt tay phải.” Một y tá phòng cấp cứu thở dài.

“Đúng thế! Nghe nói chỉ mới mười sáu tuổi thôi đấy! Vậy mà lại bị mẹ ruột của mình bán cho tập đoàn Nhân Xà, bị bắt đi phố đen tiếp khách, vì

bảo toàn trong sạch mà một tháng bỏ chạy không dưới mười lần, mỗi lần trở về đều bị đánh rất thảm... Đáng thương quá!” Một y tá da đen khác nhú mày lắc đầu.

“Đám lưu manh kia cũng thật ác độc, lần này lại không lưu tình chém đứt tay cô ấy.”

“Có lẽ là không thể kiếm tiền được nên muốn lấy tiền bảo hiểm của cô ấy.” Y tá da đen suy đoán.

“Nhất định là như vậy rồi, lần này chém một tay, lần sau chém tiếp một chân, cuối cùng giết chết cô gái ấy kiếm một khoản tiền bảo hiểm... Thật đúng là một lũ cặn bã không lương tâm, vậy mà hết lần này đến lần khác cảnh sát lại không thể bắt hết bọn chúng.” Y tá kia tuy rằng tức giận nhưng chỉ dám nhỏ giọng thì thầm.

“Tôi nghĩ xem ra không có lần sau đâu, cô gái đó mất máu quá nhiều, hơn nữa lúc mới bị đưa vào đây còn không ngừng kêu để cho cô ấy chết đi... Cô gái đó vốn không còn muốn sống nữa rồi.” Y tá da đen khổ sở lắc đầu.

“Ai, có lẽ đối với cô ấy mà nói chết mới là giải thoát.”

Cuộc trò chuyện của hai y tá truyền vào tai Phương Dạ Bạch, anh dừng bước, trầm nghĩ: ‘Cô gái này nếu lại rơi vào trong tay anh hai, e rằng còn đau khổ hơn chết?’

Trong lòng anh dâng lên một chút đồng tình nhàn nhạt nhưng cũng chỉ thoáng qua rồi biết mất. Cô gái đó đã không muốn sống nữa thì chấp nhận đi. Anh cũng không để chuyện này trong lòng, tiếp tục trở về nhà.

Thế nhưng thật trùng hợp, khuya hôm đó anh lại gặp được cô, ngay trong sân nhà mình, chính xác là trước Lô Bảo của riêng anh.

Lúc đầu anh vẫn không biết cái thứ cuộn tròn không nhúc nhích kia là gì. Đi tới gần anh mới nhận ra đó chính là cô gái anh nhìn thấy trong bệnh viện!

Bả vai của cánh tay phải bị chặt đứt cắm mấy ống dẫn, máu tươi theo ống dẫn không ngừng chảy xuống. Cô nằm úp mặt trên đất, chỉ dùng tay trái chống đỡ, hai chân cố gắng muốn đứng lên, vừa thở dốc vừa bò về phía trước.

Anh ngồi xổm trước mặt cô, không biết làm sao mà cô có thể trốn khỏi phòng thí nghiệm của anh hai anh tới đây. Càng bội phục hơn là trong tình huống như thế này mà cô vẫn có thể liều chết bò ra ngoài.

“Này, cô có sao không?” Anh chọc chọc thân thể của cô.

Cô từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt rệu rã trũng lún, dường như nhìn thấy anh, lại như không nhìn thấy anh.

Một khuôn mặt phương Đông thanh tú xinh đẹp trắng bệch như tờ giấy, hơi thở run run hỗn loạn.

“Đau...đau quá...” Cổ họng cô phát ra những tiếng kêu khàn khàn.

Đương nhiên là đau rồi, thí nghiệm cơ thể người của anh hai anh có kiểm tra phản ứng của thần kinh nên không gây tê, thậm chí còn tiêm thêm thuốc kích thích để ép vật thí nghiệm tỉnh táo, cực kì mất cảm.

Người trở thành vật thí nghiệm, 99% sẽ đau chết. Mà cô cũng sẽ giống như những người khác thôi.

“Đau quá... Cứu con... mẹ ơi.... cứu con... Đau quá... Đau quá... Con không muốn bị đau nữa đâu...con không muốn bị đau nữa đâu...” Hình như là đau đến choáng váng, cô túm lấy tay anh không ngừng kêu khóc.

Muốn sống là bản năng của con người, vì lúc tỉnh táo quá đau đớn cho nên muốn chết, nhưng lúc mê loạn sẽ khát vọng được sống đúng không?

Hai hàng lông mày tuấn tú của Phương Bạch Dạ nhăn lại, đối mặt với tiếng kêu khóc thê lương như thế này lần đầu tiên anh nổi lên lòng trắc ẩn.

Có lẽ, anh có thể giúp cô, nhưng một khi đã giúp cô chẳng khác nào chọc giận anh hai, chọc giận anh hai chẳng khác nào tự tìm đến rắc rối, cũng đồng nghĩa với việc những ngày tháng sau này của anh sẽ không còn tự tại bình yên nữa.

Haiz, anh thật sự không muốn như vậy, cực kì không muốn như vậy. Cho nên giải pháp tốt nhất chính là dùng một phát súng giúp cô giải thoát khỏi sự đau đớn này, đây mới là kế sách tốt nhất.

Nhưng trong nháy mắt đó dường như lí trí của anh đã ngủ quên, đầu óc không nảy ra được suy nghĩ giết chết cô mà ngược lại, anh đang nghiêm túc suy xét xem phải giải quyết tình huống của cô như thế nào.

“Hiện tại muốn làm cô hết đau chỉ có một biện pháp thôi, nhưng biện pháp này sẽ làm cho cô bị mất đi rất nhiều thứ, bao gồm mất đi chính con người cô, bao gồm cả việc cấy những bộ phận máy móc được vào, thậm chí xác suất thành công chỉ có 40%. Cô có đồng ý không?” Anh khẽ lẩm bẩm, không giống đang hỏi cô mà tự lẩm bẩm một mình.

Cô dường như đột nhiên tỉnh táo lại, ngừng khóc, nhìn anh chăm chăm: “Tôi đồng ý... Tôi đồng ý... Chỉ cần không đau nữa... Cứu tôi... Mau cứu tôi...”

Anh nheo mắt lại, đờ lấy vai trái của cô, nhìn thẳng vào mắt cô, hỏi lại: “Thật sự đồng ý?”

“Đúng vậy... Miễn là... Tôi không muốn tiếp tục đau đớn nữa... Đừng làm cho tôi cảm nhận được loại đau đớn đáng sợ này nữa... Nó còn đau khổ

hơn chết ...” Năm ngón tay cô túm chặt lấy cánh tay của anh, âm thanh bật ra từ khớp hàm đang cắn chặt vì phải chống đỡ với cơn kịch liệt.

“Một khi đã quyết định thì không thể hối hận.” Anh hừ nhẹ.

“Tuyệt đối không... Hối hận... A...” Cô dùng hết sức lực nói, vừa nói xong, cả người đau đến co rúm lại, khóc thét, run rẩy. var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('

');

); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) ();

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 3

Lúc này, từ góc nào đó trong vườn hoa truyền đến những tiếng xôn xao. Những thủ hạ của Phương Ngộ Liệt dường như đang đi tìm người. Phương Dạ Bạch nhanh chóng giúp cô tiêm thuốc gây tê, trong vòng ba giây sau cô lập tức hôn mê bất tỉnh. Tiếp theo anh ôm lấy cô trở về Lô Bảo của mình trước khi bị những người kia phát hiện ra.

Sau đêm hôm đó, anh tốn một tuần để cải tạo cô.

Anh cho cô một cánh tay robot trí tuệ nhân tạo hoàn toàn mới, cho cô một cuộc sống hoàn toàn mới, một cái tên mới.

Đương nhiên, cũng loại bỏ những đau đớn của cô.

Mãi mãi.

Cô sẽ không bao giờ cảm thấy đau nữa.

Bởi vì khi anh cấy chip điều khiển anh phát minh ra vào cột sống của cô, thần kinh của cô sẽ không bao giờ truyền đến cảm giác đau nữa.

Thậm chí anh còn cấy vào đại não của cô một hạch não nhân tạo khiến cảm xúc của cô vĩnh viễn duy trì ở trạng thái bình tĩnh, sẽ không còn chịu những tác động của bên ngoài nữa.

Cô biến thành một con người vô cảm, cô mãi mãi sẽ ở trạng thái tỉnh táo, bình tĩnh và yên lặng.

Cũng sẽ mãi mãi nghe theo mệnh lệnh của một mình anh.

Ngoài ra, vì để cô có thể tự bảo vệ bản thân, cũng để cô khỏi trở nên ngu ngốc, anh đã dùng thủ pháp tinh xảo đến kinh ngạc cấy một con chip vào trung não và đại não của cô. Vì thế, cô có được chỉ số IQ rất cao, cũng có sức chiến đấu mạnh nhất.

Một tháng sau, phía sau anh xuất hiện một người con gái.

Chỉ số IQ 180, thân thủ mạnh mẽ. Cô chưa bao giờ cười hay khóc, chưa bao giờ giận hay vui.

Cô là nửa người máy, là trợ thủ đắc lực nhất của anh, là cái bóng của anh.

Phương Dạ Bạch gọi cô là Tiểu Ngũ. Thứ nhất vì rất dễ nhớ; thứ hai vì anh đứng hàng thứ tư, còn cô xếp ngay phía sau anh.

Anh vốn muốn mãi mãi giấu cô trong bóng tối, nhưng cuối cùng vẫn không cẩn thận bị anh hai của anh phát hiện.

Phương Ngọ Liệt chỉ bằng một cái liếc mắt đã nhận ra Tiểu Ngũ, vừa kích động kinh sợ vừa tức giận.

“Cô ta... là vật thí nghiệm của tao đúng không? Trả lại cho tao.” Hắn ta lấy giọng điệu của ông chủ chỉ tay vào Tiểu Ngũ nói.

“Đã từng, nhưng bây giờ không còn nữa.” Phương Dạ Bạch trả lời như vậy.

“Cái gì?”

“Vật thí nghiệm của anh đã chết, cô ấy hiện giờ là tác phẩm của tôi.” Anh hừ lạnh.

“Tác phẩm của mày? Với khả năng của mày thì có thể làm ra cái gì chứ...” Phương Ngọ Liệt đang muốn châm biếm nhưng thoáng nhìn thấy cánh tay phải hoàn hảo của Tiểu Ngũ, nụ cười liền cứng đờ, sắc mặt biến đổi.

Cánh tay của cô ta...

Dường như nhận ra được điều gì, hắn ta lập tức xông lên phía trước, đưa tay muốn xé ống tay áo của Tiểu Ngũ.

Tiểu Ngũ nhanh chóng vận tay hắn ta, ngăn cản hắn ta. Nhưng hắn ta cũng trông thấy rất rõ ràng cánh tay tự nhiên linh hoạt và bàn tay giả nhưng rất xinh đẹp của cô.

“Cánh tay này...” Phương Ngọ Liệt nín lặng hai mắt trợn trừng nhìn tay cô, cả người cứng đờ.

“Tiểu Ngũ, không được vô lễ với anh hai.” Phương Dạ Bạch thản nhiên quát nhẹ.

Tiểu Ngũ nghe lệnh buông ra nhưng Phương Ngọ Liệt lại cầm ngược cánh tay cô, dùng sức xé ống tay áo lộ ra cánh tay bằng máy.

Tiểu Ngũ theo phản xạ tránh ra, bóp cổ hắn ta.

“A...” Phương Dạ Liệt kinh sợ trợn mắt nhìn, sức mạnh như kìm sắt kẹp lấy khiến hắn ta suýt chút nữa thì tắt thở.

“Anh hai, anh làm vậy với con gái thì thật quá đáng.” Phương Dạ Bạch lắc đầu chỉ trích.

Phương Ngọ Liệt sắc mặt trắng xanh không nói ra lời.

“Tiểu Ngũ, buông tay.” Phương Dạ Bạch nói.

Tiểu Ngũ mặt không chút biểu cảm buông tay ra, lùi về phía sau Phương Dạ Bạch.

“Khụ khụ khụ...” Phương Ngọ Liệt thở dốc, bị ngạt đến mức mặt lúc đỏ lúc trắng xanh.

“Anh hai, cẩn thận một chút, Tiểu Ngũ không biết khống chế lực đâu. Chỉ cần có người tấn công, cô ấy sẽ đánh trả đấy.” Phương Dạ Bạch hạ giọng cảnh cáo.

Phương Ngọ Liệt từ từ ngẩng đầu, giọng ồm ồm hỏi: “Cô ta... là người máy sao?”

“Không hẳn là vậy.” Anh cười cười, lại nói: “Tôi chỉ chỉnh sửa cô ấy một chút thôi.”

“Chỉnh sửa? Là máy... chỉnh sửa?”

“Đúng vậy.”

“Làm sao có thể? Máy sao lại có thể... có bản lĩnh này chứ...” Phương Ngọ Liệt khó có thể tin được.

“Tôi có bản lĩnh gì đâu, chỉ chơi đùa một chút mà thôi.” Phương Dạ Bạch tự giễu nói.

“Chơi đùa? Chơi một chút mà có thể làm ra cánh tay bằng máy linh hoạt như vậy sao?” Phương Ngọ Liệt cắn răng, sắc mặt càng trở nên khó coi. Thằng em chơi bời lêu lổng, cả ngày ăn không ngồi rồi của hắn thế nhưng lại có thể làm ra một cánh tay nhân tạo hoàn mỹ đến như vậy ư? Làm sao có thể như thế được?

“Cánh tay này còn cần chỉnh sửa, tôi định đắp da thịt lên nó, nhìn cho đỡ ghê người.” Phương Dạ Bạch cầm cánh tay phải của Tiểu Ngũ lên tự lẩm

bấm.

Phương Ngọ Liệt nhíu mày nhìn anh, sau đó lại nhìn khuôn mặt đờ đẫn của Tiểu Ngũ, cũng thì thào hỏi: “Mày... Chẳng lẽ... đã chỉnh sửa cả não của cô ta?”

“Ừm, chỉ chỉnh sửa một chút để cô ấy không còn cảm thấy đau nữa. Vì thí nghiệm của anh hai mà cô ấy đau đến gần chết đấy.”

“Không đau ư? Mày... làm thế nào?” Phương Ngọ Liệt hoảng sợ quyết hỏi đến cùng.

“Cấy một số thứ vào.” Phương Dạ Bạch cười cười không giải thích rõ.

“Chết tiệt, rốt cuộc mày đã làm như thế nào?” Phương Ngọ Liệt phát điên rống to.

“Ấy, đừng có kích động, tôi chỉ cấy hạch não nhân tạo tôi thiết kế vào đại não của cô ấy thôi mà, không có gì đâu.” Anh hời hợt nói.

Phương Ngọ Liệt trừng lớn hai mắt.

Cái này mà gọi là không có gì? Hạch não nhân tạo chính là giấc mộng mà “Tứ Phương” luôn muốn hoàn thành! Là trở ngại mà anh em bọn họ thí nghiệm nhiều năm nay vẫn không thể vượt qua được!

“Mày, mày khi nào lại...” Anh ta rống to.

“Đừng nói cho cha.” Vẻ mặt Phương Dạ Bạch nghiêm nghị, hạ giọng quát bảo anh ta ngừng lại “Tôi không muốn làm to chuyện này lên.”

“Cái gì?”

“Chuyện của Tiểu Ngũ, anh và tôi biết thôi là đủ rồi, như vậy đối với anh cũng tốt.” Anh nói mang theo cảnh cáo.

Phương Ngọ Liệt kinh ngạc im bật? Trong phút chốc đã hiểu được ý của anh.

Để cả nhà biết được năng lực vượt trội của thằng út sẽ làm cho địa vị của hắn bị uy hiếp. Cho nên, nếu hắn đủ thông minh thì nên ngậm chặt miệng mình lại, không nói gì cả.

Sau đó, Phương Ngọ Liệt không hề đề cập đến chuyện của Tiểu Ngũ. Phương Dạ Bạch cũng tiếp tục kế hoạch tương lai tốt đẹp của anh.

Anh mong chờ cuộc sống vui vẻ sau khi rời khỏi Phương gia nhanh đến một chút.

Có điều, lúc anh còn tưởng rằng chuyện của mình vẫn chưa bị lộ ra ngoài thì anh lại bị gọi vào phòng của mẹ anh.

Người mẹ khó gặp mặt một năm một lần sao lại gọi anh đến?

Phương Dạ Bạch có dự cảm không tốt, cực kì cực kì không tốt...

“Con vào trường đại học này đi, Dạ Bạch.”

Vừa bước vào thư phòng, mẹ đã đưa cho anh tư liệu của một trường đại học.

“Đại học? Mẹ à, con mới có mười sáu tuổi thôi, còn chưa tốt nghiệp trung học...” Anh giả bộ kinh ngạc.

“Con đi học trung học chỉ để chơi đùa mà thôi, với năng lực của con thì từ năm mười bốn tuổi đã có thể học đại học rồi.” Đôi mắt của mẹ sáng quắc.

Anh rùng mình thầm kêu không ổn, vẫn muốn chống chế. “Mẹ, mẹ đang nói đùa gì thế? Trước giờ con vẫn học dốt...”

“Đừng có nói dối. Dạ Bạch, con nghĩ đã lừa được cha là có thể lừa luôn được mẹ sao?” Mẹ anh lạnh lùng cười.

Anh nhìn người mẹ xinh đẹp khôn khéo của mình với ánh mắt đề phòng, chân mày không nhin được nhíu lại.

Xem ra những ngày thoải mái đã kết thúc rồi.

“Cho dù phải học đại học, con cũng sẽ vào trường đại học mình muốn.” Anh không giả vờ nữa mà trực tiếp phản bác đề nghị của mẹ mình.

“Trường học con muốn cũng không tệ, nhưng mẹ đã giúp con xin vào trường này, con nhất định phải đi.” Giọng điệu của bà hoàn toàn không cho phản kháng.

Khuôn mặt tuần tú của anh khẽ thay đổi, hóa ra mẹ anh ngay cả trường đại học anh lén xin học cũng đã biết rồi?

CEO thực sự phía sau “Tứ Phương” quả nhiên không tầm thường!”

“Vì sao nhất định phải học trường đại học này?” Anh chấp nhận cầm lấy tư liệu.

“Bởi vì trường đại học này có tiến sĩ tế bào sinh vật học gốc Hoa – Nhậm Thiệu Kiên. Ông ta từng phát biểu luận văn “trường sinh bất lão”, bây giờ dường như đang chuẩn bị bắt tay vào tiến hành thí nghiệm.” Bà mỉm cười nói.

Đây là lần đầu tiên Phương Dạ Bạch nghe đến tên của tiến sĩ Nhậm.

“Trường sinh bất lão?” Anh có chút sững sốt, sau đó lập tức hứng thú đọc lướt qua tư liệu về luận văn kia.

“Mẹ biết con hứng thú với việc này. Dạ Bạch, so với những máy móc lạnh như băng con muốn khiêu chiến với sự ‘Bất tử’ của con người hơn,

đúng không?” Mẫu thân sâu xa nhìn anh chăm chú.

Anh nhìn ánh mắt của mẹ mình, không nghĩ tới người mẹ bận rộn này lại từng đọc bài văn của anh.

So với việc “Tứ phương” dùng toàn lực nghiên cứu phát triển người máy hình người mạnh mẽ không chết, anh lại cho rằng không bằng nên nghĩ cách duy trì tuổi thanh xuân không già mới là trào lưu chính trong tương lai.

“Nhậm tiến sĩ này có lẽ sẽ giúp con đạt được tâm nguyện. Bởi vì ông ta tháng trước đã đặt chúng ta một vài linh kiện máy móc rất kì quái.” Mẹ anh gian xảo cười một tiếng.

“Ông ta đặt hàng linh kiện gì?” Anh cầm lấy bản giới thiệu sơ lược của Nhậm Thiệu Kiên, tò mò hỏi.

“Chi tiết số liệu của loạt linh kiện kia mẹ đã đưa cho con. Con nhìn thử đi. Đều là những thiết kế kì quái tự làm của ông ta. Bởi vì rất kì lạ nên dù phái người đi điều tra cũng không tra được kết quả gì ...”

“VẬY... Mẹ muốn con làm thế nào?” Anh ngẩng đầu nhìn bà.

“Tiếp cận ông ta, tìm ra đáp án.”

Vì thế, anh tiếp nhận nhiệm vụ của bà, theo học trường đại học kia, từ từ quen biết tiến sĩ Nhậm Thiệu Kiên. Nhưng anh chưa từng nghĩ tới, anh tìm đến tận mười năm cũng không tìm thấy đáp án.

Cho dù, đáp án ở ngay trên người anh.

Phương Dạ Bạch và Tiểu Ngũ mang theo đám người Nam Cung Thần Võ đến một kho hàng bí mật cũ kĩ ở bến cảng. Xe trực tiếp chạy thẳng vào

kho hàng, sau khi dừng lại, cửa kho hàng liền tự động khép lại.

Mọi người xuống xe tò mò nhìn kho hàng cũ nát này. Nhậm Hiểu Niên buồn bực hỏi: “Tiểu Bạch, đây là đâu?”

“Phòng thí nghiệm của tôi.” Anh nhàn nhạt trả lời.

“Cái chỗ rách nát này là phòng thí nghiệm của anh sao?” Dịch Hành Vân ngạc nhiên.

Anh không giải thích, lấy điều khiển từ xa ấn nhẹ. Bức tường gỉ sét bần thỉu chậm rãi di chuyển, để lộ ra một thang máy lên xuống. Sau đó, anh bước vào thang máy trước, nhìn mọi người nói: “Vào đi!”

“Rốt cuộc anh đang làm cái quỷ gì thế? Phương Dạ Bạch, anh dẫn chúng tôi tới nơi này có mục đích gì?” Nam Cung Thần Võ trừng mắt hỏi anh.

“Đừng lo, Thần Võ, tôi sẽ không ăn thịt anh đâu. Tôi chỉ là muốn cho mọi người xem thứ này.” Anh cười chế nhạo.

“Thiếu gia, anh dẫn mọi bọn họ tới đây còn có chuyện quan trọng hơn để làm đúng không? Xin đừng quên sau lưng chúng ta còn có kẻ địch rất khó chơi.” Tiểu Ngũ cung kính nhắc nhở anh.

Anh nhìn cô vài giây, sau đó mới nói với Nhậm Hiểu Niên và Nam Cung Thần Võ: “Không sai, chúng ta không có thời gian để thảo luận ân oán trước kia. Nếu ba chúng ta không có biện pháp giải quyết vấn đề “hoàn đồng” của mình thì đến lúc đó chỉ có thể để mặc người khác giúp chúng ta giải quyết.”

“Người khác? Là ai? Nhậm Hiểu Niên hỏi.

“Là hội khoa học Hoa Kỳ phải không?” Nam Cung Thần Võ lạnh lùng nói.

“Đúng vậy, là hội khoa học Hoa Kỳ, còn có... người nhà của tôi.”
Phương Dạ Bạch bổ sung một câu.

Cao Lục kinh ngạc nói: “Tứ Phương các người cùng muốn ra tay với Thần Võ và Hiếu Niên sao?”

“Không chỉ có hai người bọn họ, tôi cũng là mục tiêu.” Phương Dạ Bạch lạnh lùng nói.

“Anh?”

“Ở trong mắt cha mẹ và các anh của tôi, tôi hiện giờ chỉ như một con chuột bạch vô cùng có giá trị.”

Nam Cung Thần Võ lạnh lùng suy nghĩ. Anh biết rất rõ Phương gia đang tính toán cái gì, chỉ cần giải được câu đố trên người bọn họ, Tứ Phương chẳng những trở thành kẻ được lợi từ kế hoạch Thủ Tuế mà quan hệ của họ với chính phủ càng thêm chặt chẽ. Cho nên, hiện tại Tiểu Bạch chính là tế phẩm của bọn họ cho chính phủ Mỹ.

“Đúng vậy, anh chính là con chuột bạch có giá trị nhất, mà tôi và Hiếu Niên sắp trở thành hai con chuột bạch đáng thương để đối chiếu.” Nam Cung Thần Võ hừ lạnh.

Nhậm Hiếu Niên sợ hãi nhìn Dịch Hành Vân, cô hiểu ý Nam Cung Thần Võ.

Đến lúc đó cô và Thần Võ nhất định sẽ trở thành vật thí nghiệm dù hi sinh cũng không sao.

“Tôi sẽ không để cho cô biến thành vật thí nghiệm đâu, Hiếu Niên.”
Phương Dạ Bạch nhìn cô chăm chăm, nghiêm túc mà nói.

“Vậy anh định làm thế nào?” Dịch Hành Vân ôm Nhậm Hiểu Niên, vô cùng bất an.

Phương Dạ Bạch đi đến bên dụng cụ thí nghiệm, dùng vẻ mặt và giọng điệu hoàn toàn không giống một đứa trẻ bảy tuổi, nói: “Toàn bộ kiến trúc và tường nơi này đã được chỉnh sửa để ngăn cản tất cả các thiết bị do thám và radar. Từ giờ trở đi chúng ta sẽ ở nơi này, hơn nữa không ai được sử dụng điện thoại di động.”

“Anh muốn chúng tôi ở nơi này?” Dịch Hành Vân nhú mày.

“Đúng vậy.”

“Không biết chừng anh đang có tâm tư mới đúng?” Dịch Hành Vân trừng mắt với anh.

“Đương nhiên là có.” Anh bộc trực nói.

“Anh...” Thăng nhóc này!

“Có điều trước mắt nơi này chính là nơi an toàn nhất.” Anh tiếp tục nói.

“An toàn? Thật không?” Nam Cung Thần Võ lạnh lùng châm biếm.

“Tôi chắc chắn, bởi vì vừa rồi tôi đã đưa tên của sáu chúng ta vào hệ thống của công ty hàng không. Giờ phút này, “chúng ta” đều đã bay khỏi nước Mỹ đi đến Trung Quốc và Đài Loan rồi. Ba tháng tiếp theo, tên cùng tin tức của chúng ta sẽ không ngừng thay đổi ở các nơi trên thế giới.” Khóe miệng anh nhếch lên.

Những người khác thấy thế đều đã hiểu, Phương Dạ Bạch lợi dụng máy tính tung hỏa mù, đánh lạc hướng tất cả kẻ địch đang truy tìm bọn họ. `var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('`

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) ();
```

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 4

“Chúng ta sẽ lấy nơi này làm căn cứ, tiến hành chính thí nghiệm của chúng ta. Tôi cũng sẽ phục chế lại hệ thống kiểm tra gene của Cao Lục. Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta phải nghiên cứu lại toàn bộ bước đi trình tự thí nghiệm của tiến sĩ Nhậm năm đó thật kĩ.”

Cao Lục thầm kinh hãi, tiểu quý này thật khủng bố! Chẳng những có thể xâm nhập vào máy tính của hãng hàng không mà còn có thể phục chế lại hệ thống đồ phổ gene của cô? Sao anh ta làm được?

“Nhưng năm năm nghiên cứu trước kia của chúng ta chưa bao giờ thành công!” Nhậm Hiểu Niên lo âu.

Cô lo lắng bởi vì Cao Lục đã từng giúp cô kiểm tra lại gene và phát hiện ra gene của cô vẫn đang từ từ hoàn đồng!

Không phải thay đổi đột ngột nhưng tốc độ hoàn đồng cũng khó nắm bắt.

“Không, khi đó chúng ta đã bỏ sót một điểm quan trọng...” Nam Cung Thần Võ nói.

“Điểm quan trọng gì?” Cô hỏi.

“Nguồn điện.” Phương Dạ Bạch nói tiếp.

Nam Cung Thần Võ nhìn anh, trong lòng hơi khó chịu.

Anh ghét kẻ ngu ngốc, nhưng càng ghét những người thông minh giống anh hơn.

“Nguồn điện sao?” Nhậm Hiếu Niên rùng mình.

Quả đúng là như vậy, ngày đó lúc thí nghiệm của cha xảy ra sự cố cũng là lúc điện lực không ổn định, dây dẫn bốc cháy

“Đúng vậy, khi đó Thần Võ lớn lên cũng do dây điện bị cháy.” Cao Lục nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng của “ông chủ” Nam Cung Thần Võ chính là lúc nguồn điện không ổn định.

“Nhưng nếu mấu chốt nằm ở dòng điện vậy phải cần điện lực bao nhiêu mới có thể làm cho chúng ta trở lại như cũ sao?” Nhậm Hiếu Niên nói ra nghi ngờ.

“Cái này phải không ngừng thử thì mới biết được.” Phương Dạ Bạch thờ dãi.

“Vậy phải tốn thêm bao nhiêu năm nữa? Lại năm năm? Hay mười năm?” Nhậm Hiếu Niên kích động hỏi.

“Chắc hẳn cũng không lâu lắm đâu. Theo dáng vẻ cuối cùng của Cao Đạc tôi có thể khẳng định dòng điện chính mà điểm mấu chốt. Chỉ cần điều chỉnh được cường độ thích hợp chúng ta nhất định sẽ trở về bộ dáng ban đầu.” Nam Cung Thần Võ nói.

Vừa nghĩ đến dáng vẻ cuối cùng trước khi chết của Cao Đạc, Cao Lục không khỏi sợ hãi.

Thi thể cháy đen kia giống hệt trẻ con...

Cô lo lắng nhìn Nam Cung Thần Võ, rất sợ anh cũng sẽ biến thành như vậy.

“Chúng ta... Thực sự có thể trở về bộ dáng ban đầu sao? Trở về hai bảy tuổi?” Nhậm Hiểu Niên lo sợ bất an.

Phương Dạ Bạch nhìn Nam Cung Thần Võ lại nhìn cô, khuôn mặt bảy tuổi của anh hiện lên chút phức tạp không hợp tuổi.

Trở về bộ dáng ban đầu...

Đúng vậy, hiện tại cái bọn họ theo đuổi đã không còn là “Trường sinh bất lão” hay “Trẻ mãi không già”. Bọn họ chỉ muốn trở về như lúc đầu, chỉ hy vọng có thể trở về hình dáng thực sự của họ...

“Sẽ, tôi cam đoan.” Anh bình tĩnh trả lời cô.

“Thì ra anh thích Nhậm Hiểu Niên đến vậy.”

Tiểu Ngũ nhìn Phương Dạ Bạch. Anh đang tập trung gấp đầu đũa găm trong cánh tay rô bốt của cô.

Khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp cùng cánh tay rô bốt kia không hề ăn khớp, nhưng chủ tớ hai người đều đã sớm quen, không cảm thấy kì dị.

“Ừ.” Phương Dạ Bạch lên tiếng.

Vẻ mặt trầm ổn chín chắn hoàn toàn không hợp với bề ngoài bảy tuổi.

“Nhưng cô ấy đã kết hôn rồi.” Cô lại nói.

“Ừ.”

“Hơn nữa cô ấy không yêu anh.”

“Ừ.”

“Vậy mà anh vẫn yêu cô ấy sao?”

“Ừ.”

“Vì sao?”

Cuối cùng Phương Dạ Bạch cũng gắp được viên đạn ra, xác định tay của cô đã có thể co duỗi bình thường mới ngẩng đầu lên nhìn cô. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú đáng yêu anh hiện lên vẻ suy nghĩ sâu xa và tò mò nghiên cứu.

“Trước kia cô không hỏi “vì sao”.”

Không tò mò, không nghi vấn, không lảm nhảm. Anh nhớ rõ đây là thiết lập anh đã cài vào chip nhân tạo cấy trong đại não của cô.

Nhưng cô bây giờ lại xuất hiện những bệnh trạng không nên có.

Sao lại thế này?

Chẳng lẽ chip trong hạch não của cô có vấn đề?

“Tôi không thể hỏi sao?” Cô tiếp tục hỏi.

“Đúng vậy, không thể.” Anh nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen láy của cô. Bên trong không có vẻ suy nghĩ phức tạp, xem ra cô chỉ đang thẳng thắn nói lên nghi vấn mà thôi.

Nhưng, điều quan trọng là tại sao cô lại có nghi vấn?

Là anh cho cô chỉ số IQ quá cao nên cô bắt đầu học cách suy nghĩ tìm hiểu sao?

Hay là do máy có vấn đề?

“Đã biết.” Tiểu Ngũ hoàn toàn không quan tâm đến việc không có câu đã lời.

“Duỗi tay cô ra xem.” Anh ra lệnh.

Cô duỗi thẳng cánh tay phải, co duỗi năm ngón tay, tất cả rất bình thường.

“Tay đã ổn rồi.”

“Còn đầu? Đầu có sao sao?” Anh vẫn nhìn cô.

“Đầu? Đầu tôi không sao.” Cô nhẹ ấn vào đầu, nghiêm túc nói.

“Tôi lại cảm thấy đầu của cô có trục trặc.” Anh hừ một tiếng.

“Có sao?” Cô lại hỏi.

“Cô hôm nay hơi lạ đấy, Tiểu Ngũ.” Anh cau mày, cô lại có thể hỏi ngược lại anh!

“Xin yên tâm, tôi rất khỏe.” Tiểu Ngũ cũng không cảm thấy mình kì lạ ở chỗ nào.

Anh lại nhìn cô một cái mới nói: “Nếu cô thấy có chỗ nào không ổn nhất định phải nói cho tôi biết.”

“Vâng.” Cô cung kính gật đầu.

“Lúc này bọn họ ở lại đây, tất cả đều phải cẩn thận. Nhớ kĩ, nhiệm vụ chính của cô là bảo vệ Hiếu Niên.” Anh nghiêm túc dặn dò.

“Tôi hiểu.” Tiểu Ngũ tự biết, bảo vệ Nhậm Hiếu Niên là nhiệm vụ quan trọng nhất của cô lúc này.

Trước kia, người cô bảo vệ là Phương Dạ Bạch, nhưng không biết bắt đầu từ khi nào đối với Phương Dạ Bạch, tính mạng của Nhậm Hiếu Niên còn quan trọng hơn bản thân anh.

Tình cảm này dường như bắt đầu từ sau khi anh biến thành trẻ con. Theo anh mười năm, mọi thay đổi của anh Tiểu Ngũ đều nhìn thấy.

Ban đầu tất cả tâm tư của Phương Dạ Bạch đều tập trung vào máy móc. Anh mang cô đến Đài Loan cũng chỉ vì muốn điều tra về kế hoạch Thủ Tuế của tiến sĩ Nhậm Thiệu Kiên. Không ngờ, một lần thí nghiệm ngoài ý muốn đã biến Phương Dạ Bạch hoàn toàn thành đứa trẻ bảy tuổi!

Vì thế Phương Dạ Bạch ở lại, cùng Nhậm Hiếu Niên sống chung năm năm.

Cô cũng ở lại, duy trì khoảng cách nhất định, luôn bảo vệ anh trong năm năm.

Phương Dạ Bạch thường xuyên liên lạc với cô bằng máy tính hoặc di động. Người luôn nói đến công việc anh lại bắt đầu nói về Nhậm Hiếu Niên.

Không nói cô ấy như thế này như thế nọ, thậm chí cũng chưa bao giờ nói đến chữ thích, nhưng vẫn thường xuyên nhắc đến cô ấy.

Năm trước, lúc cô hộ tống Phương Dạ Bạch bị Nam Cung Thần Vôtấn công về Mỹ, anh luôn lo lắng cho Nhậm Hiếu Niên. Sau đó còn phái cô đến Đài Loan bảo vệ Nhậm Hiếu Niên từ xa.

Cô luôn ở bên bảo vệ Nhậm Hiếu Niên như vậy, chẳng qua Nhậm Hiếu Niên không biết đến sự tồn tại của cô mà thôi.

Không biết có một người đàn ông vì cô, luôn luôn phái người âm thầm bảo vệ cô.

Tiểu Ngũ đã từng nghiên cứu, loại hành vi này của Phương Dạ Bạch chính là yêu.

Nhưng cô không thể giải thích được đây là loại cảm giác gì.

Yêu một người không thể yêu mình, cũng không thuộc về mình, có ý nghĩa gì chứ?

Phương Dạ Bạch cất cái nhíp đi, sắp xếp lại hộp dụng cụ, tiếp tục nói:

“Tuy rằng tôi tạo ra rất nhiều tin tức giả đánh lạc hướng hội khoa học nhưng anh trai tôi cũng không phải loại dễ bị lừa. Nơi này không thể ở lâu, nếu xảy ra chuyện gì...?”

“Có thể xảy ra chuyện gì chứ? Bọn họ có biết cũng sẽ không đến đây, không phải sao?” Tiểu Ngũ đột nhiên cắt ngang lời anh.

Anh dừng mọi động tác lại, nhìn cô chăm chăm.

“Anh hẳn là đã bàn bạc kỹ lưỡng mọi chuyện cùng phu nhân rồi, đúng không? Giao chuyện này cho anh xử lý, để anh giải mã bí mật “hiện tượng hoàn đồng”, không ai được tham gia vào. Chuyện đánh lạc hướng truy binh vừa rồi cũng chỉ là lừa đám người Nhậm Hiểu Niên mà thôi.” Cô giống như đang cầm sách đọc nói ra toàn bộ suy nghĩ trong đầu.

Trong ánh mắt của Phương Dạ Bạch lóe lên một tia lạnh thấu xương, khuôn mặt nhỏ nhắn của anh trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Sao cô có thể biết được chuyện này?

Quả thực giữa anh và mẹ anh đúng là có hiệp nghị. Anh sẽ phá giải bí mật của “Hoàn đồng”, nhưng người của “Tứ Phương” cùng hội khoa học tuyệt đối không được đến quấy nhiễu, cũng không được phép gây tổn hại cho Nhậm Hiểu Niên.

Đó là lí do tại sao anh cả của anh mới phái người ra diễn trò, để cho anh dễ dàng mang Nam Cung Thần Võ và Nhậm Hiếu Niên đến nơi này.

Nhưng hiệp nghị này anh chưa từng nói cho Tiểu Ngũ.

“Cô... Sao cô lại cho là như vậy?” Anh cố ý hỏi thăm.

“Tôi chỉ đoán rằng chắc hẳn anh sẽ làm như vậy.” Vẻ mặt của Tiểu Ngũ vẫn thờ ơ như bình thường.

“Cô đoán?” Anh hơi giật mình.

“Đúng vậy.”

“Cô... bây giờ có thể đoán được ý nghĩ và tâm tư của tôi?” Anh không thể không kinh ngạc, bởi vì hạch não nhân tạo điều khiển sự tò mò và suy đoán của Tiểu Ngũ. Nói cách khác, cô không thể chủ động đoán tâm tư của người khác, cô chỉ nghe theo mệnh lệnh của anh.

“Không phải tôi đoán suy nghĩ của anh mà đó là kết quả phân tích của tôi.” Cô giải thích.

Phương Dạ Bạch lại ngớ ra.

Tự cô phân tích? Vậy chứng tỏ chip nhân tạo anh cấy trong đầu cô đã mất hiệu lực rồi sao? Cô bắt đầu có tính tự chủ?

Có lẽ, đã tới lúc cô cần được sửa chữa rồi.

“Kết quả phân tích của cô không sai, nhưng chuyện này tuyệt đối phải giữ bí mật. Thần Võ là người rất đa nghi, không thể để cho anh ta sinh nghi được.” Anh cũng không gạt cô, nói thẳng.

“Vâng.”

“Tốt lắm, tôi muốn ngủ, sáng mai thức dậy sẽ nghiên cứu kỹ bộ máy kia.” Anh hắt xì một cái, bộ dáng giống như một đứa trẻ bảy tuổi buồn ngủ.

Tiểu Ngũ đi đến giúp anh sửa sang lại giường một cách rất tự nhiên.

Anh chui vào trong chăn, nằm nghiêng người trên giường, nhắm mắt lại.

Hai người giống như một đứa trẻ và bảo mẫu.

Lúc cô đang muốn tắt đèn, anh đột nhiên mở miệng nói: “Cô muốn biết vì sao tôi thích Nhậm Hiếu Niên không?”

Cô dừng tay, nhìn anh.

Anh mắt nửa nhắm nửa mở, ánh mắt dịu dàng giống như ngọn đèn kia vậy.

“Cô ấy hồn nhiên, ấm áp. Là một cô gái hoàn toàn không có tâm cơ, ở cùng với cô ấy rất thoải mái...” Giọng nói non nớt lại bộ lộ tình cảm quyến luyến của một người đàn ông trưởng thành.

Thoải mái? Tiểu Ngũ thử tưởng tượng ra tính từ này, nhưng cô không thể.

Hoặc nên nói là, cô không thể hiểu nổi.

“Tôi luôn muốn ở bên cô ấy, hai chúng tôi sẽ mãi mãi ở bên nhau... nhưng, cô ấy lại yêu Dịch Hành Vân...” Anh tiếp tục giống như đang nói mơ.

Tiểu Ngũ lẳng lẳng lắng nghe. Từ trước đến nay cô luôn là thánh giả duy nhất của anh.

“Ánh mắt của cô ấy không bao giờ nhìn thấy người luôn ở bên cô ấy là tôi, lại chỉ thấy được người đàn ông đột xa lạ nhiên xông vào nhà... Tình

yêu đúng là khó nắm bắt!” Anh hừ nhẹ.

“Thứ luôn ở bên mình bởi vì quá gần nên sẽ có điểm mù. Cho nên chúng ta không thể nhìn thấy được, cũng không biết quý trọng.” Cô đột nhiên thốt lên.

Phương Dạ Bạch ngân ra, mở mắt nhìn cô.

“Từng nhìn thấy trên mạng, do một nhà văn viết.” Cô giải thích.

“Có lẽ là vậy! Tôi và Hiếu Niên thật sự rất gần gũi, gần đến mức bỏ lỡ nhau. Vì thế, chưa kịp trở thành người yêu mà đã trở thành người thân rồi.” Anh lầu bầu.

Người yêu? Người thân? Có gì khác nhau? Cô không hiểu.

“Cho tới bây giờ cô ấy vẫn chưa cảm nhận được tình yêu của tôi. Tôi mới đầu còn tưởng rằng cô ấy quá chậm chạp, nhưng khi biết người cô ấy yêu là Dịch Hành Vân, yêu đến mức có thể khiến cho cơ thể mình tự lớn lên, tôi thực sự rất kinh ngạc... Tình yêu mãnh liệt như vậy, lại có thể giấu sâu trong thâm tâm Hiếu Niên! Tôi vốn không thể nào chấp nhận được nhưng lần đó cô ấy hôn mê suốt tám tháng, lại chỉ vì Dịch Hành Vân gọi tên cô ấy liền tỉnh dậy! Lại có thể trở về hình dáng hai mươi sáu tuổi và giữ được cho tới bây giờ...” Anh chua chát nói.

Sức mạnh của tình yêu, thực sự lớn đến vậy sao?

Thế thì tại sao tình cảm của anh dành cho Hiếu Niên, lại không thể khiến cho thân thể của anh biến đổi?

“Lần đó, là do anh buộc Dịch Hành Vân phải nhớ lại tên cô ấy. Nếu anh không làm như vậy, có lẽ bây giờ cô ấy sẽ không ở bên Dịch Hành Vân.” Tiểu Ngũ nhớ tới tình cảnh ngày đó, Phương Dạ Bạch vốn cố ý.

Anh giật mình kinh ngạc, ngồi dậy lạnh lùng nhìn cô.

Cô mặc dù không có biểu cảm, nhưng ánh mắt... rất thẳng thắn.

“Cô quan sát thật tỉ mỉ!” Anh hơi mĩa mai.

“Rất xin lỗi, tôi chỉ nói ra những gì tôi nhìn thấy thôi.” Cô xin lỗi, nhưng vẻ mặt chẳng có gì thay đổi.

Anh nhíu mày như ông cụ non, rồi lại thở dài: “Đúng vậy! Cô thấy tôi tấn công Dịch Hành Vân, nhưng cô chắc chắn sẽ không hiểu vì sao tôi phải làm như vậy.”

Cô không hiểu. Đây người phụ nữ mình yêu thương về phía đàn ông khác, sau đó mới âm thầm đau khổ, thật kì lạ.

“Thay vì thấy cô ấy mãi mãi ngủ say như đã chết, tôi thà rằng thấy cô ấy tỉnh dậy vui vẻ hơn.” Anh nở một nụ cười gượng ép hoàn toàn không hợp với gương mặt một đứa trẻ bảy tuổi.

“Cho nên, chỉ cần cô ấy vui vẻ là được sao?”

“Đúng.”

“Ngay cả mình đau khổ cũng không sao?”

Anh không trả lời.

Chính mình đau khổ cũng không sao?

Đương nhiên là có sao, cho đến tận bây giờ, lúc nhìn Hiếu Niên cùng Dịch Hành Vân bên nhau, anh vẫn vô cùng ghen tị.

Thậm chí, chỉ cần nghĩ tới giờ phút này Hiếu Niên và Dịch Hành Vân đang ở trong căn phòng khác ôm nhau ngủ, tim anh cũng đau đớn.

Nhưng ngoại trừ chịu đựng, đau buồn, còn có thể làm gì được? Trong đầu anh không phải chưa từng nghĩ tới chuyện giết Dịch Hành Vân, nhưng nếu tình yêu chỉ cần cướp đoạt là trở thành của mình thì nó cũng đã không khiến nhiều người đau khổ như vậy.

“Chỉ cần Hiếu Niên được vui vẻ, sống một cuộc sống tốt đẹp hạnh phúc, tôi có thể quên đi sự đau thống này.” Anh bất đắc dĩ than thở.

Nhìn vẻ mặt đầy cô đơn của anh, Tiểu Ngũ đột nhiên đưa tay ra vỗ về bờ vai anh. `var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after ('`

`); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) ();`

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 5

Editor: Tô Hồ Ly Betor: mèomỡ

Anh kinh ngạc ngẩng đầu trông cô. “Cô làm gì đấy?”

“An ủi anh.” Tuy rằng nói như vậy, nhưng vẻ mặt cô cũng không giống như đang an ủi người khác.

“An ủi? Cô coi tôi là đứa trẻ bảy tuổi sao?” Phương Dạ Bạch không vui đẩy tay cô ra.

“Không, ở trong mắt tôi, anh chưa bao giờ là một đứa trẻ.” Cô lắc đầu.

“Vậy ở trong mắt cô tôi mấy tuổi?” Anh lạnh lùng hỏi với vẻ chế giễu.

“Hai mươi bảy tuổi.” Cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt anh, vẻ mặt không hề thay đổi.

Anh nheo mắt lại, cảm thấy thật buồn cười. Chẳng lẽ Tiểu Ngũ cũng bắt đầu nói dối?

“Cô xem tôi có giống hai mươi bảy tuổi không? Vậy cô thử hình dung bộ dáng đó của tôi xem nào.”

Cô chăm chú nhìn anh, không chần chừ trả lời: “Cao khoảng một mét bảy tám, nặng khoảng sáu mươi hai kg, khung xương nhỏ, thân hình cao gầy, khuôn mặt trắng trẻo, xương gò má hơi cao, hai gò má gầy nhưng căng

mịn, sống mũi thẳng, môi đầy đặn, giọng hơi trầm, tóc đen ngắn, tóc mái che lông mày, ánh mắt trong trẻo, con ngươi màu nâu đậm, thị lực hai chấm không, ôn hòa lại lạnh lùng.....”

Anh ngây dại.

Cô đang nhìn ai vậy? Đang nói tới ai vậy?

Miêu tả của cô lúc này, là anh sao?

“Đây là anh trong mắt tôi. Dù mười bảy tuổi năm đó, hay hai mươi bảy tuổi lúc này, mấy năm nay, anh trong mắt tôi luôn là một người đàn ông, chưa từng thay đổi.”

Trong lòng anh xúc động khó nhin.

Một người đàn ông..... Thật sao?

Sáu năm bị kẹt trong thân thể bảy tuổi, anh dường như đã quen với bề ngoài trẻ con này. Thói quen dường như khiến anh suýt quên đi khuôn mặt thật sự của mình.

Nhưng, Tiểu Ngũ lại nhớ kỹ, luôn luôn giúp anh nhớ kỹ.....

Hình dáng thật sự của anh.

“Anh cần ngủ, ngủ ngon.” Cô nói xong, giúp anh tắt đèn rồi ra ngoài.

“Tiểu Ngũ.” Anh gọi cô lại.

Cô dừng lại xoay người.

“Cám ơn cô.” Đây là lần đầu tiên anh nói lời cảm ơn với cô.

Tiểu Ngũ không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn anh, sau đó khước miệng bất giác cong lên.

Phương Dạ Bạch dùng phòng thí nghiệm của anh làm căn cứ, bắt đầu thí nghiệm lại.

Anh, Nam Cung Thần Võ và Nhậm Hiểu Niên có thể nói là đội nghiên cứu giỏi nhất, bây giờ còn có thêm Cao Lục, đáp án dường như cách bọn họ càng lúc càng gần.

Bọn họ tập trung kiểm soát độ mạnh yếu của dòng điện, thử dùng nguyên lý đảo ngược, chiếu tia laser trắng xuyên qua dòng điện thúc đẩy sự sinh trưởng và lão hóa của tế bào để đảo ngược hiện tượng hoàn đồng.

Nhưng cái khó ở đây là không được để cho sinh trưởng trở thành biến chất.

Trong gần hai tháng, bọn họ liên tục thí nghiệm trên động vật, nhưng hầu như tất cả động vật bị chiếu tia laser đều có xu hướng lão hóa!

Hơn nữa còn là nhanh chóng lão hóa!

Kết quả này, càng làm cho bọn họ khủng hoảng.

Nếu ngộ nhờ không chuẩn bị tốt, ba người bọn họ có lẽ sẽ lập tức từ trẻ con biến thành người già.

“Sao có thể như vậy? Ngay cả bộ máy đảo ngược này cũng khó kiểm soát đến vậy!” Nam Cung Thần Võ tức giận vứt tài liệu trong tay xuống đất.

“Vì sao không được? Rốt cuộc mấu chốt vấn đề ở đâu?” Nhậm Hiểu Niên trừng mắt nhìn con chuột bạch bị già đi sau thí nghiệm đang hấp hối, sắc mặt tái nhợt.

Phương Dạ Bạch cũng mệt mỏi nhìn chăm chăm tư liệu trên máy tính, nghĩ mãi không ra.

Chẳng lẽ giả thiết đảo ngược cũng không đúng?

Tiến sĩ Nhậm Thiệu Kiên rất cuộc đã dùng lý luận gì để thiết kế ra bộ máy này?

Trong các bước, đã có chi tiết nhỏ nào bị bọn họ bỏ quên sao?

“Chuyện này nhất định có điểm nào đó khác với suy đoán của chúng ta. Ngẫm lại, chúng ta đều biến thành người lớn sau khi bị cùng một loại ánh sáng trắng chiếu vào.....” Nam Cung Thần Võ sau khi tỉnh táo lại bắt đầu trầm ngâm suy nghĩ.

“Cho nên mới nói, dù là lớn lên hay nhỏ đi, đều phải do ánh sáng trắng tạo thành mới đúng.....” Phương Dạ Bạch lẩm bẩm.

“Biết như vậy, Cao Đạc đã từng dùng phương pháp này làm cho cơ thể tôi không ngừng biến đổi.” Nam Cung Thần Võ nói.

“Nhưng dựa theo tình huống của anh, cùng là ánh sáng trắng nhưng vẫn không thể nào khiến tế bào dị biến của cơ thể chúng ta khôi phục bình thường và ổn định.” Phương Dạ Bạch chỉ ra điểm mấu chốt.

Nam Cung Thần Võ cau mày.

“Tiếp tục thí nghiệm xem, lần này vẫn lấy tia laser màu trắng nhưng thay đổi điện lực thử xem.” Cao Lục đề nghị.

Vì thế, bọn họ lại tốn thêm một tuần lễ, thử các loại cường độ dòng điện. Nhưng dù bọn chuột bị thí nghiệm đã lớn lên nhưng hầu như đều chết bất đắc kỳ tử, không một con nào may mắn sống sót.

Kết quả này càng làm cho bọn họ sợ hãi hơn.

Phương Dạ Bạch trợn mắt nhìn toàn bộ đám chuột bạch đã chết, đưa ra một kết luận khiến người ta tuyệt vọng:

“Xem ra, sai sót trong thí nghiệm năm đó đã khiến cho ba chúng ta trở thành quái vật độc nhất vô nhị trên cõi đời này rồi.”

Nam Cung Thần Vô hiểu ý anh, ba người bọn họ là trường hợp đặc biệt, cho dù thay một vật thí nghiệm khác để nghiên cứu cũng không thể tạo ra tế bào dị biến giống bọn họ.

Bởi vậy, tiếp tục lấy thêm động vật khác để thí nghiệm cũng vô ích, vấn đề nằm trên người ba người bọn họ, phải tìm ra đáp án từ trên người bọn họ.

“Vậy..... Chúng ta nên làm gì bây giờ?” Nhậm Hiếu Niên nhìn chăm chăm Phương Dạ Bạch.

“Tự thí nghiệm trên người chúng ta thôi!” Phương Dạ Bạch thở dài.

“Không được! Quá mạo hiểm! Lần trước Cao Đạc suýt nữa đã hại chết Thần Vô!” Cao Lục là người đầu tiên phản đối.

“Nhưng ít nhất Thần Vô quả thật đã biến thân.” Phương Dạ Bạch nói.

“Nhưng nhờ xảy ra sai sót, có khả năng sẽ giống như Cao Đạc.....” Cao Lục vừa nghĩ đến Cao Đạc biến thành trẻ con cháy đen liền run lên.

“Có thể thử tiến hành thí nghiệm đồng thời cả hormone cùng dòng điện, phương thức của Cao Đạc tuy rằng quá nóng vội, nhưng tôi tin chắc nó sẽ có ích.” Nam Cung Thần Vô đột nhiên nói.

“Ừ, chỉ còn cách đó thôi.” Phương Dạ Bạch gật gật đầu.

“Vậy, ai sẽ bắt đầu trước?” Nam Cung Thần Vô nghiêm túc nhìn anh, lại nhìn Nhậm Hiếu Niên.

Ba người nhìn nhau, im lặng.

Cao Lục và Dịch Hành Vân lại bất an nhìn người mình yêu.

Chỉ có Tiểu Ngũ sắc mặt hờ hững, nhưng cô cũng nhìn chăm chăm vào Phương Dạ Bạch.

“Để tôi.....” Nhậm Hiểu Niên mở miệng đầu tiên, nhưng đã bị Phương Dạ Bạch nhanh chóng ngắt lời.

“Để tôi!” Anh cướp lời.

“Tiểu Bạch.....” Nhậm Hiểu Niên lo lắng cau mặt.

Phương Dạ Bạch nhìn cô cười dịu dàng, nửa đùa nửa thật nói: “Cô với Thần Võ đều đã lớn lên một lần, chỉ có tôi là luôn dừng ở bảy tuổi, không công bằng.”

“Nhưng rất nguy hiểm.....” Cô vội la lên.

“Bởi vì nguy hiểm, nên mới không thể để cô thử trước.” Anh nghiêm túc nói.

Nhậm Hiểu Niên nghẹn lời, kinh ngạc nhìn anh.

“Chúng ta dù sao cũng phải đánh cược một lần, Hiểu Niên. Nhưng ai biết được? Nói không chừng lại thành công.” Trên khuôn mặt trắng nõn đáng yêu của anh có vẻ trưởng thành quá tuổi.

Đó là vẻ mặt của người đàn ông hai mươi bảy tuổi.

Vẻ mặt ấy của anh cô cũng chưa từng nhìn thấy.

“Anh đã muốn làm trước thì bắt đầu đi! Chúng ta đừng lãng phí thêm thời gian nữa.” Nam Cung Thần Võ nhìn anh chăm chăm.

Phương Dạ Bạch gật đầu, đang chuẩn bị đi vào phòng thí nghiệm kia, Tiểu Ngũ đột nhiên kéo anh lại.

Anh ngăn người, quay đầu nhìn cô. “Sao vậy?”

Tiểu Ngũ dừng một giây, thản thờ nói: “Sẽ nguy hiểm.”

Phương Dạ Bạch nhướn mày, Tiểu Ngũ đang lo lắng cho anh sao?

Nhưng cô không nên có loại cảm xúc “lo lắng” này! Thời gian này cô thực sự rất kỳ lạ!

“Xác suất thành công chỉ có 40%.” Tiểu Ngũ tiếp tục nói.

Anh lại sửng sốt, hơi kinh ngạc vì Tiểu Ngũ đã tính ra được xác suất thành công.

Chẳng lẽ tự cô đã vượt qua được chỉ số IQ anh đặt ra cho cô? Não của cô có thể tự tiến hóa sao?

Anh lại yên lặng nhìn cô, khóe miệng hơi cong lên, nói với cô: “Nếu đã như vậy, cô phải bảo vệ tôi thật tốt, đừng để thí nghiệm xảy ra lỗi.”

Cô nhận được mệnh lệnh, ngay sau đó liền buông anh ra, nói: “Vâng.”

Nam Cung Thần Võ nhíu mày nghe hai người bọn họ nói chuyện, không nhịn được lạnh lùng châm biếm: “Nữ vệ sĩ nửa người máy này thì biết cái gì? Anh thật sự cho rằng lừa như thí nghiệm thất bại cô ta có thể cứu được anh sao?”

“Tôi tin tưởng cô ấy.” Phương Dạ Bạch cười xán lạn.

Nam Cung Thần Võ trợn mắt, không nói thêm gì nữa, khởi động bộ máy, chuẩn bị thêm một liều thuốc kích thích hormone hàm lượng cao.

Phương Dạ Bạch đi vào phòng thí nghiệm, nằm lên bàn. Nhậm Hiểu Niên u buồn lo lắng đi theo vào, nói: “Tiểu Bạch, tôi vẫn cảm thấy quá mạo hiểm.....”

“Đừng lo lắng, Hiểu Niên, làm thí nghiệm lúc nào chẳng có nguy hiểm, đúng không? Trước kia chúng ta quá cẩn thận, lần này tôi phải tìm ra được mấu chốt vấn đề bằng bất cứ giá nào.” Anh kiên định nói.

“Nhưng.....”

“Cô càng ngày càng trẻ lại rồi, cô không cảm thấy sao?” Anh đột nhiên nói.

Nhậm Hiểu Niên kinh sợ.

“Thời gian này, bề ngoài của cô đang từ từ thay đổi. Bây giờ, nhìn cô cùng lắm chỉ mới mười bảy, mười tám tuổi thôi.” Trong mắt anh đượm vẻ thâm trầm lo lắng.

Cô hoảng sợ vuốt mặt mình, hai tay khẽ run.

“Vậy mới nói, chúng ta đều không còn thời gian nữa.” Đây chính là nguyên nhân anh không tiếc lấy thân thể mình thí nghiệm, Nhậm Hiểu Niên sắp hoàn đồng rồi.

Lúc này Nam Cung Thần Võ đi đến, nói: “Đã chuẩn bị xong.....”

Nhậm Hiểu Niên vội hỏi: “Thần Võ, bộ dáng của tôi..... Bộ dáng của tôi thay đổi sao? Phải không?”

Nam Cung Thần Võ nhíu mày nhìn cô chăm chăm, hừ lạnh nói: “Cao Lục bảo tôi đừng nói cho cô, Dịch Hành Vân không cho cô soi gương, vậy có nghĩa là gì? Đồ phổ giên của cô mấy ngày nay đang thay đổi nhanh chóng, Cao Lục đo được hiện nay giên của cô đã giảm đến mười bảy tuổi.”

Sắc mặt cô trắng xanh, không nói được gì.

Thực trêu người! Bao nhiêu người muốn trẻ lại, còn cô khi biết được mình từ hai mươi bảy tuổi trở lại mười bảy tuổi lại chỉ cảm thấy sợ hãi.

“Theo tốc độ này, không lâu nữa cô sẽ biến trở về bảy tuổi.” Anh tiếp tục bổ sung.

Cô mệt mỏi dựa vào ghế tựa, vẻ mặt hoảng sợ.

“Đừng lo lắng, Hiếu Niên, tôi sẽ tìm ra cách khiến em trở lại như cũ.” Phương Dạ Bạch an ủi cô.

“Phấn chấn lên đi, nếu bây giờ cô gục xuống, vậy thực sự sẽ mãi mãi không tìm được phương pháp lớn lên.” Nam Cung Thần Võ đeo kính vào mắt, nghiêm khắc quát.

Cô biết Thần Võ nói đúng, sợ hãi chẳng có ích gì, chỉ làm mọi chuyện phức tạp hơn mà thôi, hiện tại không phải là lúc để cô uể oải.

Hít một hơi, cô mạnh mẽ vực lại tinh thần, đứng dậy.

“Được rồi, chúng ta bắt đầu đi!” Phương Dạ Bạch cởi áo ra.

Cô gật đầu, điều chỉnh lại toàn bộ số liệu máy móc lần cuối, lại dán những miếng dán lên người anh.

“Tiểu Bạch.....” Cô nắm bàn tay nhỏ bé của anh.

“Yên tâm, tôi sẽ lớn lên.” Anh bình tĩnh cười với cô.

“Khi chiếu tia laser, hormone đồng thời cũng sẽ được bơm vào trong cơ thể anh. Thí nghiệm kép này chúng ta chưa làm bao giờ. Tôi nói lại lần nữa, thí nghiệm này một khi bắt đầu sẽ không thể ngừng lại, tất cả hệ thống theo dõi cũng sẽ ngắt, anh ở trong này sẽ biến thành thế nào cũng không thể biết

chính xác được.....Anh có thể suy nghĩ lại.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Cung Thần Võ cực kì nghiêm túc nhắc nhở Phương Dạ Bạch.

“Không cần phải suy nghĩ, bắt đầu đi.” Phương Dạ Bạch xem ra rất bình tĩnh.

Nhưng những người khác lại vô cùng lo lắng, không chỉ Dịch Hành Vân cùng Cao Lục, bao gồm cả Nhậm Hiểu Niên, cùng với Nam Cung Thần Võ nhìn như rất bình tĩnh.

Dù sao, kết quả thí nghiệm này không thể đoán trước được!

Bố trí mọi thứ đâu vào đấy xong, Nam Cung Thần Võ và Nhậm Hiểu Niên rời khỏi gian phòng kín, ra trung tâm theo dõi bên ngoài phòng thí nghiệm.

“Chúng ta phải hết sức cẩn thận, thời gian dòng điện cực đại này đi qua máy móc tuyệt đối không được quá lâu, bằng không Tiểu Bạch biến thành thế nào không ai biết được.” Nam Cung Thần Võ cẩn thận nói.

“Cho nên? Phải chiếu xạ mấy giây?” Cao Lục hỏi.

“Căn cứ kết luận tính toán trước kia, đại khái chỉ cần hai giây.”

“Vậy phải thiết lập thời gian thật chính xác mới được, tuyệt đối không thể xảy ra lỗi.” Nhậm Hiểu Niên lo lắng nói.

“Đã thiết lập xong rồi, nhưng nếu dòng điện bất ổn, không thể tự ngắt thì phải dùng tay kéo cần.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Cung Thần Võ hơi căng thẳng, chỉ vào tay hãm nói.

Cao Lục cùng Nhậm Hiểu Niên cũng bất an nhìn chăm chăm tay hãm kia, chỉ mong đừng có sai lầm gì.

“Vậy, chuẩn bị xong hết chưa?” Nam Cung Thần Võ hỏi lại một lần, liếc nhìn Cao Lục và Nhậm Hiếu Niên một cái.

Các cô khẽ gật đầu với anh, anh tập trung nhìn chăm chú vào Dạ Bạch trong màn ảnh của thiết bị theo dõi, thân thể nhỏ nhỏ của anh đã nằm thẳng ở trên bàn, lẳng lặng chờ đợi.

Nam Cung Thần Võ vươn tay, ấn công tắc điện.

Tiếng dòng điện xẹt xẹt vang lên, gian phòng kín tự động cắt đứt liên lạc với bên ngoài. Bọn họ chỉ cảm nhận được trong phòng kín dường như có chùm tia sáng cực mạnh lóe lên, nhưng ngay lúc ấy cửa bảo vệ của phòng thí nghiệm đột nhiên bị phá vỡ, dòng điện bị nhiễu, dừng lại giữa chừng!

Tất cả mọi người kinh hãi, Nam Cung Thần Võ hoảng sợ quay đầu, chỉ thấy đám người bị mặt mặc áo đen xông vào cũng ngay người ngay tại chỗ.

Những người này vào bằng cách nào?

Lại cố tình chọn đúng lúc này.....

Nhưng tiếp theo dòng điện đột nhiên khởi động lại, sau đó một năng lượng kinh người tràn vào bộ máy trong phòng thí nghiệm kín kia.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt  
(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after ('  
' ); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) ();
```

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 6

Editor: Tô Hồ Ly Betor: mèomỡ

Biến cố này làm cho mọi người sợ hãi luống cuống chân tay, chỉ có mình Tiểu Ngũ vẫn tập trung nhìn chăm chăm vào số giây. Khi đến giây thứ hai, dòng điện vẫn chưa tự động ngắt, mà Nam Cung Thần Võ lại nhất thời phân tâm, cô lập tức hét lên: “Mau tắt đi!”

Nam Cung Thần Võ hoảng sợ hoàn hồn, kéo công tắc xuống, nhưng vẫn không ngắt được nguồn điện. Khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên xanh mét.

“Trời ạ! Tiểu Bạch....” Nhậm Hiếu Niên nhìn phòng thí nghiệm sợ hãi kêu lên.

Tiểu Ngũ sai bước xông lên, dùng cánh tay phải robot của cô ra sức kéo dây điện. Dòng điện được ngắt, nhưng trên đồng hồ đã hiển thị giây thứ ba!

Nam Cung Thần Võ trừng mắt nhìn con số kia, đứng yên bất động.

Toàn thân Nhậm Hiếu Niên cũng đông cứng lại, choáng váng.

Chiếu xạ quá lâu, Tiểu Bạch sẽ ra sao?

“Nguy rồi..... Ước chừng..... lâu gấp đôi.....” Cao Lục hít một hơi lạnh, sau đó mới run rẩy nói: “Mau! Mau đi xem Tiểu Bạch.....”

Tiểu Ngũ xông về phía gian phòng thí nghiệm kín, nhưng đám người mặc áo đen xâm nhập lại giờ súng lên lớn tiếng quát: “Không được động đây!”

Nam Cung Thần Võ phần nộ quay đầu quát to: “Các người là ai?”

Tên áo đen kia không giải thích, cười lạnh một tiếng, nói với đám tay sai: “Cấp trên có lệnh, mang tất cả đi, bao gồm cả dụng cụ thiết bị.”

Những người áo đen còn lại lập tức ủa đến, Nhậm Hiểu Niên hoảng sợ nhìn Nam Cung Thần Võ, vội la lên: “Tiểu Bạch..... Chúng ta phải đi xem Tiểu Bạch.....”

Nam Cung Thần Võ còn chưa mở miệng đã bị một người trong đó nhắc lên.

“Thằng nhóc này là Nam Cung Thần Võ, đúng không? Còn thiếu một thằng nữa nhi? Thằng nhóc họ Phương kia ở trong đó đúng không? Mang luôn nó ra khỏi đây!” Người áo đen kia hừ lạnh.

“Chờ một chút, các người không thể vào!” Nhậm Hiểu Niên sốt ruột kêu lên.

Người áo đen không thèm để ý tới cô, xông thẳng vào phòng thí nghiệm kín. Tiểu Ngũ lắc mình che trước cửa, nhanh chóng đập cho hai người bất tỉnh ngay tại trận.

“Mày là quái vật máy móc.” Kẻ áo đen đứng đầu chĩa súng vào cô mà bắn.

Người cô nhoáng lên một cái, né tránh viên đạn, sau đó liền tấn công người nổ súng, hai người xông vào giao đấu.

Nhậm Hiểu Niên nhân cơ hội này chạy tới phòng thí nghiệm kín, mở cánh cửa ngăn nặng nề ra. Đang lúc cô định xông thì lại bị một người áo đen khác dùng tay cản lại. Cô quay đầu hung hăng cắn lên tay đối phương, người nọ tức giận chửi ầm lên, dùng chuôi súng nện vào gáy cô.....

“A!” Cao Lục hoảng sợ hét lên.

“Hiểu Niên!” Dịch Hành Vân sốt ruột hô to, nhưng anh bị chúng dùng súng uy hiếp, không thể cử động.

Ngay lúc mọi người tưởng rằng Nhậm Hiểu Niên sẽ bị thương, bỗng một cánh tay gầy gò từ phòng bịt kín đưa ra giữ chặt tay của người áo đen.

Tất cả đều ngẩn người trừng mắt nhìn cánh tay kia, đồng thời một người từ trong phòng thí nghiệm kín chậm rãi đi ra.....

Một người đàn ông.

Cao gầy, tay chân thon dài, tóc mái dài che lông mày, gương mặt mê người vừa có nét trẻ con vừa có nét đàn ông, nhìn qua thanh tú nhưng hơi tái nhợt, khí chất tuấn nhã lại đặc biệt.

“Tiểu..... Tiểu Bạch?” Nhậm Hiểu Niên ngạc nhiên nhìn gương mặt giống như từng quen biết này.

Nam Cung Thần Võ cũng nhìn anh, không ngờ anh ta thực sự lớn lên, thực sự biến trở về hình dạng thực sự của mình.

Nhưng, anh không nhìn ra người đàn ông trước mặt này bao nhiêu tuổi. Lúc mới biết Phương Dạ Bạch, bọn họ đều mới trên dưới hai mươi tuổi, nhưng Phương Dạ Bạch lúc này lại không khác gì nhiều so với năm đó.

Có điều, những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là thí nghiệm của bọn họ thành công rồi sao?

Tiểu Bạch..... Thực sự lớn lên mà không hề bị tác dụng phụ sao?

“Thế này..... Là thế nào?” Giọng nói trầm thấp. Phương Dạ Bạch nhăn mày, nhìn những vị khách không mời mà đến ở xung quanh, hất tay của kẻ áo đen kia ra, hơi bực mình.

Dịch Hành Vân và Cao Lục chưa bao giờ thấy hình dạng thật của Phương Dạ Bạch, trong khoảng thời gian ngắn rất khó để liên tưởng người đàn ông đẹp đẽ trước mắt này với Tiểu Bạch bề ngoài như thiên sứ kia là một.

“Khi chúng tôi tiến hành được nửa thí nghiệm, những người này đột nhiên xông vào.....” Nhậm Hiểu Niên nói, lại nhìn chăm chăm vào Phương Dạ Bạch, lo lắng hỏi: “Anh không sao chứ? Thân thể có ổn không?”

Phương Dạ Bạch cúi đầu nhìn cơ thể đã trở lại như cũ của mình, sờ mặt mình. Nhưng anh không hề có cảm giác vui mừng, ngược lại lại có một cảm giác kỳ quái không thể nói nên lời.

“Tôi cũng không biết tôi có vấn đề gì hay không, vừa rồi hình như hôn mê bất tỉnh, lúc tỉnh lại đã biến thành như vậy.....” Anh vén tóc lên, lẩm bẫm.

“Thí nghiệm thành công sao? Một thằng nhóc trong đó lớn lên! Vậy rất tốt, mang tất cả về báo cáo kết quả nhiệm vụ.” Tên áo đen cầm đầu bịt mặt vui mừng nói.

Thí nghiệm thành công? Người đứng sau đám người này dường như hiểu rất rõ chuyện này!

Phương Dạ Bạch ngừng tay, hai hàng lông mày nhíu lại nói: “Bọn mày do ai phái tới?”

“Tứ Phương” cùng hội khoa học đều đã thỏa thuận điều kiện với anh, không có khả năng phá người đến phá rồi. Vậy, những người này là ai?

“Đi theo chúng tao rồi mày sẽ biết.” Tên áo đen kia cười lạnh, nháy mắt, bảy người bên chúng đều rút súng ra.

Phương Dạ Bạch không hé răng, mắt liếc nhìn Tiểu Ngũ. Tiểu Ngũ khẽ gạt đầu, chột xông về phía nguồn điện, đột nhiên kéo giật dây điện ra. Toàn bộ đèn trong phòng đột nhiên phụt tắt, phòng thí nghiệm tối đen như mực, mọi người nháo nhào.

“Shit! Cẩn thận! Đừng để bọn chúng chạy thoát!” Tên áo đen hét lên.

Trong bóng đêm, Tiểu Ngũ dẫn Dịch Hành Vân, Nam Cung Thần Võ cùng Cao Lục tới một đường ngầm thoát hiểm bí mật. Phương Dạ Bạch cũng nhanh chóng kéo Nhậm Hiểu Niên chui vào.

Ba phút sau, bọn họ thoát ra từ cánh cửa bên hông kho hàng cũ. Ngoài cửa là một góc cảng hẻo lánh, dưới cảng chừng hai mét có một chiếc ca nô.

Phương Dạ Bạch nói: “Tiểu Ngũ, mang mọi người lên.”

Tiểu Ngũ nhảy lên chiếc ca nô, xoay người đỡ Nhậm Hiểu Niên nhảy xuống. Nhậm Hiểu Niên đang chuẩn bị nhảy xuống, bỗng nhiên tim của Phương Dạ Bạch đột nhiên co rút lại, cơ thể run rẩy xụi lơ quỳ xuống.

Một cơn tê đau kịch liệt chưa từng có từ tim truyền ra khắp tứ chi, xuyên suốt khắp cơ thể của anh. Mặt anh kinh sợ biến sắc, trong lòng lóe lên một chút bất an.

“Tiểu Bạch! Tiểu Bạch! Anh làm sao vậy?” Nhậm Hiểu Niên vội vàng đỡ lấy anh, sợ hãi hét lên.

“Tôi..... tim của tôi.....” Phương Dạ Bạch ôm chặt ngực mình, không ngừng thở dốc.

“Chẳng lẽ là..... Tác dụng phụ?” Nam Cung Thần Võ từ trên tàu ngẩng đầu nhìn anh, run sợ nói.

Tiểu Ngũ thấy thế, giao tay lái cho Dịch Hành Vân, nhảy lên bờ.

Nhưng lúc này, tiếng bước chân lộn xộn của một đám người tới gần, kèm theo tiếng quát: “Nhớ kỹ! Tất cả đều phải bắt sống! Không được để bọn họ bị thương!”

“Trời ạ! Bên ngoài kho hàng cũng có người của bọn chúng!” Cao Lục kích động trừng mắt nhìn một đám người đang xông đến, hô to.

Phương Dạ Bạch đau đớn ngẩng đầu, tim đập rối loạn. Anh không ngờ số lượng người áo đen này thật không ít.

“Bọn họ đang đến đây, Tiểu Bạch, mau xuống đây!” Nam Cung Thần Võ vội la lên.

Phương Dạ Bạch được Tiểu Ngũ đỡ dậy, nhưng mới bước được một bước, đám người áo đen xâm nhập vào phòng thí nghiệm kia lại theo đường hầm bí mật đuổi tới. Anh kinh hãi, vội vàng muốn đẩy Nhậm Hiểu Niên lên thuyền.

Nhưng hai gã áo đen đã chạy tới bắt được anh và Nhậm Hiểu Niên.

“A.....” Nhậm Hiểu Niên đau đớn kêu to.

“Hiểu Niên!” Dịch Hành Vân lo lắng gọi.

Tiểu Ngũ linh hoạt đá bay tên bắt Nhậm Hiểu Niên, sau đó tiến lên ghì lấy tên bắt Phương Dạ Bạch, hai tay dùng sức, vặn gãy cổ hắn ta.

Mấy tên áo đen lập tức vây quanh Tiểu Ngũ, quấn lấy cô giao đấu. Phương Dạ Bạch nhân cơ hội vội la lên: “Hiếu Niên, nhảy mau!”

Nhậm Hiếu Niên sắc mặt tái nhợt, gật đầu. Cô đang định nhảy xuống, một tên áo đen xông về phía cô. Phương Dạ Bạch nhào lên ngăn cản, đánh nhau cùng tên áo đen kia. Trong lúc hỗn loạn, cây súng trong tay người nọ bỗng nhiên không cẩn thận cướp cò. “Pằng!” một tiếng, viên đạn găm vào ngực Phương Dạ Bạch!

Biến hóa này khiến tất cả mọi người ngây dại, ngay cả chính Phương Dạ Bạch cũng cảm thấy kinh ngạc. Thân thể anh hơi chấn động, hai mắt trợn to lên, cảm thấy khó tin.

“Ai bảo mày nổ súng? Nếu hã ta chết thì làm sao..... ă nói với.....” Tên áo đen cầm đầu hung bạo gầm lên.

Chết sao? Anh hơi mờ mịt.

Anh..... Sẽ chết như vậy sao?

Sau khi anh khó khăn lắm mới lớn lên được?

“Tiểu Bạch.....” Nhậm Hiếu Niên hét chói tai.

“Tiểu Bạch!”

“Phương Dạ Bạch!”

Tiếng la hét ầm ỹ của mọi người trở nên thật xa xôi. Anh nghiêng ngả vài bước, nhìn Nhậm Hiếu Niên, cuối cùng chuyển ánh mắt đến Tiểu Ngũ.

Mau dẫn Hiếu Niên cùng mọi người trốn đi!

Tiểu Ngũ nhìn thẳng vào anh. Cô hiểu rõ suy nghĩ của anh, nhưng cô lại đứng im không nhúc nhích, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng.

“Đi.....” Anh mở miệng, nhưng chỉ có thể nói ra một chữ này, chân phải lùi về phía sau nhưng bước hụt, cả người ngã ra sau, ngã thẳng xuống biển.

Anh trừng mắt nhìn bầu trời khuya, trước mắt đều trở nên mơ hồ đen tối, cảm giác đang rời khỏi thế giới này, không ngừng rơi xuống..... rơi xuống.....

Một mình cô độc, rơi sâu vào vực sâu!

Ngay lúc sắp ngã xuống biển, một bóng người nhào tới phía anh, duỗi tay, ôm lấy anh.

Bùm!

Cơ thể bọn họ cùng nhau rơi xuống, cùng nhau rơi vào biển rộng.

Tiểu Ngũ.....

Ý thức cuối cùng của anh biến mất với khuôn mặt lạnh lẽo như băng, nhưng lại mang theo vẻ cố chấp mãnh liệt của cô.

Phương Dạ Bạch mở mắt, điều đầu tiên nhìn thấy là gương mặt nhỏ nhắn của Tiểu Ngũ.

Cô đang cúi đầu nhìn anh.

Vô cùng chăm chú, vô cùng cẩn thận, cũng vô cùng..... Gần!

Đồng tử của anh hơi co lại, điều chỉnh tiêu cự, chậm rãi nhú mày.

“Tiểu Ngũ? Cô đang làm gì vậy?” Anh mở miệng hỏi suýt nữa đụng tới chóp mũi của Tiểu Ngũ.

“Nhìn anh.” Tiểu Ngũ thật sự đang nhìn anh, nhìn rất cẩn thận.

“Sao nhìn tôi gần như vậy?” Mà anh nhìn càng sâu.

Nếu không phải hiểu rõ Tiểu Ngũ, anh sẽ cho rằng cô muốn hôn anh.

“Bởi vì anh không chết.” Cô lùi về phía sau, ánh mắt chuyển từ mặt anh xuống ngực anh.

Chết?

Anh ngẩn ra, đột nhiên nhớ ra ngực anh trúng một phát súng, lập tức lấy tay xoa ngực. Nhưng vừa sờ anh liền ngây dại. Vết thương đâu? Trên ngực anh cũng không có băng gạc băng bó!

Phương Dạ Bạch lập tức vội vàng ngồi dậy, sợ hãi cúi đầu nhìn xuống, nhận ra ngực trần của mình rất hoàn hảo, đừng nói đến vết máu, ngay cả vết đạn cũng không có.

Trong lòng anh hơi hoảng hốt, hoang mang ngẩng đầu nhìn Tiểu Ngũ, hỏi: “Tôi đang nằm mơ sao? Tiểu Ngũ.”

“Không phải.” Tiểu Ngũ nghiêm túc nói.

“Không phải, vậy..... Vì sao tôi không sao? Tôi rõ ràng đã trúng một phát súng..... Hay là..... Tôi vẫn chưa trúng đạn?” Bàn tay của anh sờ soạng trước ngực, kinh ngạc không thể giải thích được.

“Có, anh trúng đạn, cũng rơi xuống biển. Tôi kéo anh ra xa mới lên bờ, né tránh được đám người kia. Lúc ấy, toàn thân anh đầy máu, thiếu chút nữa đã chết rồi.” Cô xoay người cầm một chiếc áo ướt sũng trên đất, đưa cho anh xem.

Anh ngẩn ngơ nhìn chiếc áo dính đầy máu kia, chính là chiếc áo trắng anh mặc vào sau khi tỉnh lại trong phòng thí nghiệm kín.

“Trên quần áo có máu, nhưng vì sao trên người tôi lại..... không sao?” Anh kinh ngạc hỏi.

“Bởi vì anh lành rất nhanh.” Tiểu Ngũ nói xong quăng chiếc áo dính máu vào thùng rác.

“Lành?”

“Đúng, lành.” Tiểu Ngũ trở lại mép giường, dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn anh.

“Làm sao có thể lành nhanh như vậy?”

“Ừ, là không thể, cho nên tôi đang quan sát.” Tiểu Ngũ lại khom người nhìn anh, dùng tay vuốt ve ngực anh.

Phương Dạ Bạch kinh ngạc. Tuy rằng biết cô cũng không có ý gì khác, nhưng cô chạm vào anh như vậy vẫn là lần đầu tiên.

Loại cảm giác này có chút kỳ lạ. Cho dù cô là nửa người máy, nhưng chung quy là con gái.

“Cô muốn quan sát cái gì?” Anh hỏi.

Tiểu Ngũ ngẩng đầu nhìn anh, vừa khéo mặt đối mặt với anh, bốn mắt nhìn nhau. “Quan sát thân thể của anh.”

“Cơ thể của tôi thế nào?” Anh nhìn thẳng vào mắt cô mới phát hiện ra con ngươi của cô có màu nâu như hổ phách.

“Cơ thể của anh có vấn đề.” Cô nói.

“Có vấn đề gì?” Anh nhíu mày.

Cô không hé răng, đột nhiên rút ra một con dao từ sau eo, đưa lên cánh tay anh.

“A!” Anh không hề chuẩn bị tâm lý, đầu tiên là hoảng sợ há hốc mồm, nhưng giây tiếp theo lập tức tức giận gầm lên: “Tiểu Ngũ! Cô điên rồi sao? Cô đang làm cái gì vậy hả?”

Tiểu Ngũ lạnh nhạt nhìn máu chảy ra từ miệng vết thương của anh nhỏ giọt lên trên giường, mặt vẫn không đổi sắc.

Phương Dạ Bạch tức giận, cúi đầu nhìn miệng vết thương trên cánh tay, rút giấy ra định đề lên để cầm máu. Nhưng cô lại giữ tay anh lại, ngăn cản: “Đừng nhúc nhích.”

“Cô dám tấn công tôi? Đầu óc của cô xảy ra vấn đề sao?” Phương Dạ Bạch ngẩng đầu trừng mắt với cô, dùng sức đẩy cô ra, cắn răng mắng.

“Đầu óc của tôi rất bình thường, xin anh hãy ngồi yên một lát đã.” Tiểu Ngũ dùng sức đè anh trở lại giường.

“Cô.....” Anh trở mắt kinh ngạc. Phản rồi phản rồi! Cô lại dám ra lệnh cho anh?

“Thở ra, ngồi yên, kiên nhẫn chờ một chút, quan sát cẩn thận.” Cô tiếp tục nói, cũng chỉ vào vết cắt trên cánh tay anh.

Chờ? Chờ cái gì? Cô muốn anh nhìn cái gì? Phương Dạ Bạch không hiểu nhìn cô, lại miệng vết thương của mình.

Ngay lúc đó, máu trên cánh tay ngừng chảy, sau đó vết dao chừng mười cm kia thế nhưng lại dùng tốc độ kinh người..... Khép lại ngay trước mắt anh!

Sắc mặt Phương Dạ Bạch thay đổi, run sợ ngây người.

Đây là.....?

Không những vậy, miệng vết thương kia thậm chí còn dần dần biến mất hoàn toàn trên da, giống như anh chưa từng bị dao chém!

“Anh xem, vết thương biến mất rồi.” Tiểu Ngũ lên tiếng, đưa tay chạm lên miệng vết thương đã sớm không còn của anh.

Miệng vết thương..... Thực sự biến mất rồi!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt  
(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after ('  
)'; } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) ();
```

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 7

Phương Dạ Bạch trợn mắt kinh ngạc nhìn cánh tay, khuôn mặt toát lên vẻ sợ hãi.

“Thân thể của anh thay đổi rất kỳ lạ, thiếu gia.”

Anh mím chặt môi, còn chưa hết khiếp sợ.

Cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi này sao lại có thể xảy ra trên người anh? Sao lại thế này? Sau khi thân thể anh hoàn đồng lại xảy ra vấn đề gì sao?

“Nếu tôi không đoán sai, hẳn là liên quan đến thí nghiệm kia.” Cô lại nói.

“Thí nghiệm..... Xảy ra chuyện gì sao?” Anh nghiêm nghị nhìn cô.

Lúc ấy anh chỉ cảm thấy hoa mắt, sau đó không còn biết gì nữa. Lúc tỉnh lại, chỉ nhận ra mình đã trưởng thành, sau đó thì nghe thấy tiếng động âm ỹ ngoài cửa.....

Trong vài giây anh ngất đã xảy ra chuyện gì sao?

“Khi những người đó xông vào, điện lực của thiết bị bị gián đoạn 0. 5 giây, sau đó hoạt động trở lại, dài hơn 1. 1 giây đến 1. 2 giây so với kế hoạch ban đầu.” Tiểu Ngũ báo cáo chuẩn xác lại tình hình lúc đó.

Sắc mặt anh biến đổi, laser rõ ràng chiếu xạ quá lâu! Hơn nữa dòng điện bị gián đoạn.....

Là điều này làm cho của tế bào của anh thay đổi sao?

Biến thành thế này..... Thế này.....

“Đây có lẽ chính là ‘tái sinh’! Anh bây giờ dường như có được năng lực tái sinh rồi.” Tiểu Ngũ nói ra đáp án trong lòng anh.

Tái sinh!

Đúng vậy, tế bào tái sinh, chính là như vậy, nhưng năng lực tái sinh này quá nhanh! Nhanh đến nỗi làm người ta cảm thấy đáng sợ.

Anh thở mạnh một hơi, bỗng nhiên đứng dậy, đi tới phòng tắm, trừng mắt nhìn chính mình trong gương.

Trong gương là một người đàn ông trưởng thành, khuôn mặt sáu, bảy năm nay anh chưa từng nhìn thấy, đang trừng trừng nhìn chính anh.

Quen thuộc mà lại xa lạ như vậy.

Tóc mái che trước trán, hầu như phủ hết hai hàng lông mày, đôi mắt dài, con ngươi trong suốt, nhưng bên trong đã có sự kinh hoàng trước nay chưa bao giờ có.

Dưới sống mũi thẳng, hai cánh môi đang mím chặt.

Sắc mặt tái nhợt, không hề có huyết sắc.....

Đây không phải anh mà anh biết!

Anh, Phương Dạ Bạch, chưa từng sợ hãi như vậy, cho dù là giây phút biến thành đứa trẻ bảy tuổi, anh cũng chưa từng bất an không thể nói nên

lời giống như lúc này.

Hiện giờ tế bào tái sinh trong cơ thể anh rốt cuộc đã đạt đến mức nào?

Sau này tế bào có còn thay đổi nữa không?

Anh..... Có còn hoàn đồng không?

Đang lúc trầm ngâm, trong gương xuất hiện khuôn mặt của Tiểu Ngũ, anh nói với cô trong gương: “Tiểu Ngũ, đưa kéo cho tôi.”

Tiểu Ngũ lấy một cây kéo từ trong phòng đến, đưa cho anh.

Anh cầm kéo, nắm một bó tóc mái cắt đứt. Trán thiếu một lớp tóc, nhìn rất ngây ngô buồn cười, nhưng chưa đến một phút, tóc bị cắt liền dài trở lại y như cũ!

Anh ngạc nhiên, lập tức cắt lại, lần này cắt thẳng tay, biến mái tóc trở nên so le rất khó coi.

Nhưng cũng giống như lúc này, không đến hai phút tóc lại biến trở về như ban đầu.

Không nhiều không ít, vừa đúng dài che trán.

Anh sửng sờ, hóa đá.

Thế này..... giống như phép thuật vậy!

“Tôi nghĩ, anh bị định hình rồi, thiếu gia.” Tiểu Ngũ nhìn anh trong gương.

Định hình? Anh nghiêm nghị xoay người, kinh ngạc trừng mắt nhìn cô.

“Ý cô là.....”

“Anh sẽ vĩnh viễn ở bộ dáng này.” Cô nói tiếp.

Hai chữ “Vĩnh viễn” này giống như cái đinh đâm vào trong lòng anh. Anh hơi run rẩy, không rõ cảm giác của mình lúc này là như thế nào.

Vĩnh viễn ở tuổi hai mươi bảy sao?

Vĩnh viễn ở lại độ tuổi này? Bộ dáng này? Vĩnh viễn..... không thay đổi?

Anh chậm rãi quay đầu lại nhìn chăm chăm chính mình trong gương, vuốt mặt mình, kinh ngạc xuất thần.

Đây..... Không phải đồng nghĩa với vĩnh viễn.....

Không già sao?

Chẳng lẽ đây chính là mãi tuổi thanh xuân? Kì tích này thực sự xảy ra trên người anh sao?

Vậy..... Chết thì sao? Chẳng lẽ anh cũng sẽ trở nên bất tử?

Đây rốt cuộc là tốt? Hay là xấu? Là mộng đẹp? Hay ác mộng?

Anh cứ nhìn chính mình trong gương, suy nghĩ hỗn loạn, sắc mặt nghiêm túc.

“Có điều, bộ máy kia của của tiến sĩ Nhậm rất quái lạ, cũng có thể chỉ là hiện tượng tạm thời thôi.” Tiểu Ngũ lại nói.

Hiện tượng tạm thời?

Phương Dạ Bạch sợ hãi xoay người. Cũng đúng, bộ dụng cụ thí nghiệm kia xưa nay vẫn rất kỳ lạ, kết quả nó tạo thành không ổn định, hơn nữa quá

khó nắm bắt. Có lẽ đây là thay đổi tạm thời do bộ máy kia thôi, chưa thể kết luận được gì.

“Cô nói không sai, nên quan sát thêm một thời gian nữa. Tôi phải về phòng thí nghiệm làm kiểm tra.” Anh bình tĩnh quay lại, cúi đầu rửa mặt, lập tức xoay người ra khỏi phòng tắm.

Tiểu Ngũ đưa cho anh một chiếc áo T-shirt, anh cầm quần áo mặc vào, lúc này mới nhìn quanh phòng, lạnh giọng hỏi: “Đây là đâu?”

“Một khách sạn ô tô, cách phòng thí nghiệm không xa.” Tiểu Ngũ giải thích.

“Tôi hôn mê bao lâu rồi? Hiếu Niên và mọi người đâu? An toàn không?” Anh nhíu mày, hỏi lại.

“Anh hôn mê hai ngày, tình huống của Nhậm tiểu thư và mọi người tôi cũng không rõ, lúc ấy tôi nhảy xuống biển theo anh.....” Tiểu Ngũ lắc đầu, giải thích.

Nhưng cô còn chưa dứt lời, Phương Dạ Bạch liền tức giận cắt ngang: “Vì sao cô lại nhảy xuống? Rõ ràng tôi đã nói với cô, nhiệm vụ hàng đầu của cô là bảo vệ Hiếu Niên rồi cơ mà!”

Tiểu Ngũ không nói gì, nhìn anh.

“Việc khi đó cô nên làm là đưa Hiếu Niên và mọi người chạy trốn, chuyện như vậy chẳng lẽ cô không phán đoán được sao? Trước đây tôi đã năm lần bảy lượt nhấn mạnh, an nguy của Hiếu Niên quan trọng hơn tất cả mọi chuyện! Cô phải đi theo cô ấy mọi lúc mọi nơi, đây là mệnh lệnh!” Anh hiếm khi nóng nảy như vậy.

“Nhưng anh trúng đạn rơi xuống biển.” Cô chậm rãi nói.

“Tôi trúng đạn rơi xuống biển thì sao?” Anh tức giận mắng.

“Anh có thể sẽ chết, mà tôi không muốn thấy anh chết.” Cô nói ra suy nghĩ của mình.

Phương Dạ Bạch đột nhiên dừng lại, trừng mắt nhìn cô.

Ở trong đầu Tiểu Ngũ không nên có cách nghĩ của chính cô, hạch não nhân tạo cấy trong đầu cô đáng ra chỉ nên nhận mệnh lệnh của anh, hành động của cô hoàn toàn được quyết định bởi lời nói của anh mà không phải do cô suy xét.

“Cô nói..... Không muốn thấy tôi chết?” Anh nheo đôi mắt xinh đẹp lại, quan sát cô kỹ càng.

“Đúng vậy.”

“Vì sao?”

“Không biết.”

“Không biết?” Anh nhăn mày.

“Tôi hiểu biểu cảm khi đó của anh là muốn tôi mang Nhậm tiểu thư trốn đi, nhưng trong giây phút thấy anh trúng đạn, tôi lại cảm thấy phải cứu anh trước tiên mới đúng.” Giọng nói của cô không có bất cứ cảm xúc gì, không ăn nhập với câu chữ trong lời nói của cô.

Anh lại ngẩn ra.

Cảm thấy? Phải?

Quả nhiên, hạch não của cô có trục trặc, não bằng máy sao có thể tự mình phán đoán?

“Tôi thấy não của cô cần sửa chữa một chút, Tiểu Ngũ, cô bây giờ là lạ.” Anh đến gần cô, hai tay chống nạnh, cúi đầu quan sát gương mặt cô thật kỹ.

Khuôn mặt xinh đẹp vẫn bình tĩnh, vô cảm, lạnh lùng như thường, nhìn bề ngoài hoàn toàn không có gì khác lạ.

“Tôi kì lạ sao?” Cô hỏi lại.

“Xem đi, những lời này mới là lạ, cô bây giờ thường hay vặn hỏi lại.” Anh mở to hai mắt.

“Tôi không nên hỏi lại sao?” Cô lại hỏi.

“Hỏi lại chính là có nghi vấn, cô vốn không nên có nghi vấn. Đưa ra nghi vấn là vì muốn có đáp án, mà cô trước kia không bao giờ cần đáp án.”

“Tuy tôi hỏi nhưng tôi không hề muốn đáp án.” Cô nghiêm túc nói.

Anh lại nhíu mày, cô không biết rằng câu trả lời này của cô đã có ý thức chủ quan mạnh mẽ rồi sao.

Tính tự chủ này rất không tầm thường, cũng quá kỳ lạ.

Phương Dạ Bạch không nhịn đưa tay vỗ trán của cô, thở dài:

“Hiện tại tôi càng xác định não của cô đã hỏng rồi, nên chỉnh sửa lại một chút. Đi, về phòng thí nghiệm trước, chúng ta có một đồng vấn đề cần xử lý.”

Nói xong, anh ra khỏi phòng trước.

Tiểu Ngũ lại sững sờ tại chỗ hai giây.

“Tiểu Ngũ, đi thôi!” Anh đứng ở cửa quay đầu gọi cô.

“Vâng.” Cô lập tức bước đến, đi theo sau lưng anh, khuôn mặt nhỏ nhắn không biểu cảm.

Nhưng cô lại vừa đi vừa giơ tay lên, sau đó, mặt không chút biểu cảm, nhẹ nhàng chạm vào vầng trán vừa mới bị anh vỗ.....

Phương Dạ Bạch giận tái mặt, phòng thí nghiệm này của anh hầu như đã bị phá huỷ hoàn toàn.

Những kẻ xâm nhập kia không chỉ lật tung toàn bộ phòng thí nghiệm của anh, máy tính trở nên trống rỗng, thậm chí cả dụng cụ thí nghiệm của tiến sĩ Nhậm cũng bị mang đi.

“Những kẻ xông vào rốt cuộc là ai? Hẳn là không phải người của hội khoa học, tôi tin tưởng vị CEO lợi hại nhà tôi đã đàm phán xong điều kiện với bọn họ.” Anh lẩm bẫm.

Mẹ của anh và hội khoa học phối hợp rất ăn ý, như vậy người đến chắn chắn không phải là người của hội khoa học.

Nhưng bọn họ là do ai phái tới?

“Căn cứ vào phương thức xâm nhập của bọn họ, dường như họ rất quen thuộc vùng này.” Tiểu Ngũ đứng ở bên cạnh anh, bỗng nhiên nói.

“Vậy sao?” Anh giật mình, quay đầu nhìn cô.

“Đúng vậy, bọn họ phá vỡ hệ thống phòng vệ của cửa chính lúc nào chúng ta còn không biết, có thể thấy được bọn họ đã thăm dò thiết bị và hoàn cảnh ở nơi đây từ trước mới dễ dàng xông vào như vậy.” Tiểu Ngũ lại nói.

“Nhưng ngoại trừ người nhà tôi ra, không ai có khả năng biết phòng thí nghiệm này.” Anh trầm ngâm, nói được một nửa đột nhiên dừng lại.

Người nhà!

Đúng vậy..... Thì ra là người trong nhà.....

Phương Dạ Bạch nheo mắt lại, hất tóc dài trên trán ra, hừ lạnh nói:
“Xem ra, chúng ta phải về nhà một chuyến rồi, Tiểu Ngũ.”

“Vâng.” Tiểu Ngũ gật đầu.

“Đi lấy tài liệu.” Anh lại nói.

Cô đi tới trước bức tường dày của phòng thí nghiệm, ấn nút bí mật. Mặt tường lập tức di chuyển, bên trong có một dàn máy tính, tuy rằng nơi này đã bị cắt điện, nhưng máy tính vẫn sáng yếu ớt.

“Máy tính có bị phá hỏng không?” Anh hỏi.

“Không có, rất ổn.”

“Tải tất cả tư liệu vào di động, sau đó phá hủy máy tính.” Anh lấy ra từ trong tường một chiếc điện thoại di động, đưa cho cô.

“Vâng.” Cô cắm điện thoại di động vào máy tính, gõ bàn phím, trong chốc lát, toàn bộ tư liệu hiện tượng hoàn đồng và thí nghiệm cơ thể anh trong máy tính được tải xuống, chưa đến năm phút, hồ sơ khổng lồ kia đã nằm trong di động.

Cô đưa điện thoại di động cho anh, nói: “Tất cả đã chuẩn bị xong, thiếu gia.”

Phương Dạ Bạch nhận di động, khước miệng nhếch lên.

Máy tính bí mật này được thiết lập vì sợ tư liệu bị ăn cắp, máy tính sẽ tự động sao chép tất cả các tư liệu và số liệu cũng như hình ảnh và camera trong phòng thí nghiệm.

Mà di động thông minh này cũng đã được cải tạo, đến lúc cần thiết nó có thể thay thế dàn máy tính này, dung lượng và chức năng còn mạnh hơn cả máy tính.

“Tốt, cô thu xếp lại một chút.” Anh hừ nhẹ, ra khỏi phòng thí nghiệm.

Anh vừa rời đi, Tiểu Ngũ liền ấn một cái nút, máy tính lập tức toát ra khói đen, sau đó, cả mặt tường sụp đổ, toàn bộ mặt thất nho nhỏ cũng bị phá hủy theo.

Phương Dạ Bạch ở bên ngoài chờ cô đi ra, rồi sau đó gọi một chiếc taxi, hai người cùng nhau về tới tòa thành máy móc nhà họ Phương.

Trong nhà vẫn im ắng như thường ngày, dường như chuyện anh trúng đạn rơi xuống biển vẫn chưa truyền ra.

Cũng đúng, loại chuyện như thế này tuyệt đối không thể truyền ra, có người còn đang hận anh không thể lặn lẽ biển mất cơ mà.

Cười lạnh lùng, anh quét con người sau đó bước vào cửa chính. Người máy bảo vệ cửa lập tức truyền hình ảnh của anh tới phòng quản lý, chưa đến vài giây, tổng quản Lôi Môn từ nhà chính chạy ra như cơn lốc, kinh ngạc nhìn anh chăm chăm.

“Tứ..... Tứ thiếu gia?!”

“Hi, Lôi Môn.” Anh chào hỏi tựa như bình thường về nhà.

“Tứ thiếu gia..... Cậu..... Cậu.....” Lôi Môn ngây ra như phỗng nhìn anh đã lớn lên.

“Làm sao vậy, đã lâu không nhìn thấy khuôn mặt này của tôi sao?” Anh cười châm chọc.

“Trời ạ! Trời ạ..... Tôi..... Tôi lập tức thông báo cho lão gia và phu nhân.....” Lôi Môn cuối cùng cũng hoàn hồn, vui mừng nói.

“Không cần, tạm thời đừng nói cho bọn họ, tôi muốn nghỉ ngơi một chút, bữa tối nói sau.” Anh lắc đầu.

“Vâng, bữa tối tôi sẽ phân phó chuẩn bị thêm nhiều thức ăn.” Lôi Môn nhanh nhạy trả lời.

“Được, phiền ông rồi.” Phương Dạ Bạch nói xong đi về phía Lô Bảo của Anh.

“Tứ thiếu gia.....” Lôi Môn gọi anh lại.

Anh đứng lại quay đầu.

“Hoan nghênh trở về.” Lôi Môn sâu xa nói, khuôn mặt già nua xưa nay thận trọng cũng khó nén được xúc động.

“Lôi Môn, tôi chỉ mới rời nhà hơn một tháng thôi mà.” Anh nhú mày.

“Nhưng ở trong lòng tôi, cậu rời nhà đã bảy năm rồi.” Giọng của Lôi Môn hơi khàn.

Anh giật mình, trên mặt lóe lên một chút chua xót.

Bảy năm.....

Hóa ra ở trong lòng người nhà, anh đã biến mất bảy năm.

“Đúng vậy, hiện giờ tôi về rồi đây.” Anh lăm lăm, có cảm giác mắt mắt không thể nói thành lời. Dường như, anh đã mất đi bảy năm.

“Vâng, rốt cục cậu đã trở lại.” Lôi Môn cảm thán.

Phương Dạ Bạch gật đầu với ông, cười nhẹ, cố ý hỏi: “Anh hai tôi ở nhà không?”

“Nhị thiếu gia ra ngoài rồi, mấy ngày nay cũng không thấy cậu ấy, nhưng có lẽ tối nay sẽ về nhà. Hôm nay là sinh nhật của lão gia, phu nhân đã dặn dò sẽ tổ chức tiệc sinh nhật cả gia tộc chúc thọ lão gia.” Lôi Môn nói.

“A? Hôm nay là sinh nhật ba?” Anh hơi giật mình.

“Đúng vậy, cậu trở về thật đúng lúc, đây là quà sinh nhật tuyệt vời nhất tặng cho lão gia, cũng là tặng cho mọi người một niềm vui lớn.” Lôi Môn vui vẻ nói.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt  
(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after ('  
) ; } (function () { var d = new Date (); document.write ('') ; }) () ;
```

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 8

Anh nhú mày, hừ nhẹ: “Niềm vui lớn sao.”

“Cậu đi nghỉ trước đi, đến bữa tối tôi sẽ người mời cậu đến nhà chính dùng cơm.” Lôi Môn nói xong liền lui ra.

Phương Dạ Bạch lạnh lùng nhìn tòa thành lạnh lẽo như băng này, nghĩ: Liệu cái nhà này có bao nhiêu người chờ mong anh lớn lên, trở về đây? Ở Đài Loan năm năm, khi trở về câu đầu tiên ba nói với anh không phải nhớ thương ấm áp, mà là: “Tìm được bí mật của hoàn đồng chưa?”

Đây là cha của anh, điều ông ta quan tâm chỉ có lợi ích của nhà họ Phương chứ không phải là con trai của mình.

Ở nhà họ Phương, không có cái gọi là tình thân.

Càng nghĩ tâm trạng anh càng xuống dốc, quay người lại phát hiện Tiểu Ngũ đang nhìn anh.

Ánh mắt cô hờ hững, bình tĩnh và yên ổn, trong trí nhớ của anh, cô luôn nhìn anh như vậy: ung dung, nghiêm túc, không né tránh. Ánh mắt này, từ sau khi anh cải tạo cô chưa hề thay đổi.

Thực kỳ diệu, ánh mắt của cô đã cứu vớt chút mất mát của anh.

Anh biết, ít nhất trong lòng cô dù anh bao nhiêu tuổi đi chăng nữa thì anh vẫn chính là anh. Bảy năm biến mất trong mắt người khác, Tiểu Ngũ đã

giúp anh nhớ kỹ từng giây từng phút.

Khóe môi anh cong lên, không nhịn được nắm lấy vai cô.

“Đi thôi! Tiểu Ngũ.”

Tiểu Ngũ đang xoay người bỗng hơi khựng lại, suýt nữa ngã, anh lập tức đỡ lấy cô.

“Làm sao vậy?”

Cô cũng không biết mình bị làm sao, trong giây phút vừa rồi chân cô đột nhiên không nghe lệnh của cô.

“Chân..... Là lạ.” Cô nói.

“Chân? Ngay cả chân cũng gặp vấn đề à? Xem ra tôi phải kiểm tra lại cho cô thật rồi.” Mắt anh liếc qua chân của cô rồi dời đi, nhìn chăm chăm vào cô, nhú mày.

“Vâng.” Cô đáp.

“Đi, vào thôi!” Anh buông cô ra.

Lúc tay anh dời khỏi người cô, Tiểu Ngũ phát hiện chân của cô lại bình thường trở lại.

Cô nghiêng đầu, khó hiểu đi phía sau anh, trở về Lô Bảo.

Nhà họ Phương rất rộng lớn, mỗi vị thiếu gia đều có khu vực độc lập riêng cho mình. Mỗi khu vực đều là một tòa thành nhỏ, Lô Bảo của Phương Dạ Bạch nằm ở nơi sâu nhất trong vườn hoa, tường ngoài màu xám, dây leo xanh rờn, nhìn đổ nát giống như một pháo đài hoang vắng cổ kính, khác biệt hoàn toàn với ba lô cốt lộng lẫy của ba người anh trai.

Trở lại Lâu Bảo, Phương Dạ Bạch đi thẳng vào tầng hầm dưới đất, tầng một dưới đất có khu thí nghiệm cá nhân của anh, năm đó anh đã cải tạo Tiểu Ngũ ở chính nơi này.

“Tiểu Ngũ, cởi quần áo ra, nằm lên bàn, tôi giúp cô làm kiểm tra toàn thân.” Anh mở toàn bộ nguồn điện điều hòa ra, ra lệnh.

Nếu là ngày xưa, Tiểu Ngũ sẽ tuyệt đối nghe theo mệnh lệnh, không chút ngại ngùng cởi quần áo.

Nhưng bỗng nhiên cô lại đứng yên bất động.

“Sao vậy?” Phương Dạ Bạch phát hiện cô đờ đẫn liền buồn bực nhìn cô.

“Tôi không muốn cởi quần áo.” Cô nói ra suy nghĩ trong lòng.

Anh ngần ra, ngạc nhiên nói: “Vì sao không muốn cởi?”

“Không biết.” Cô chỉ không muốn cởi quần áo ở trước mặt Phương Dạ Bạch thôi, về phần vì sao thì cô cũng không biết.

Quả nhiên trở nên rất kỳ quái.....

Anh âm thầm nhíu mày, đi đến chỗ cô, tỉ mỉ nhìn cô.

“Gần đây cô có đau đầu không? Tiểu Ngũ.”

“Không.”

“Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?”

“Không.”

Đúng là toàn mấy vấn đề ngu ngốc. Tiểu Ngũ không có cảm giác, anh có hỏi cũng như không.

“Mau cởi quần áo, tôi muốn kiểm tra não và xương sống của cô.” Anh nhúu mày lườm cô, ra lệnh lần thứ hai.

Tiểu Ngũ liếc anh một cái, lần này không cãi lại nhưng cô cởi nút áo rất chậm, cởi áo xong cô lại không cởi bra mà nằm luôn bên bàn.

Sao vậy?

Phương Dạ Bạch nghiêng đầu, nhìn chăm chăm những động tác quái dị chưa từng có này của cô, trầm ngâm.

Là hạch não nhân tạo bị chập mạch sao? Không thì sao Tiểu Ngũ có thể trở nên bất thường như vậy?

Vừa nghi hoặc anh vừa khởi động máy móc, quét não và xương sống sau gáy của Tiểu Ngũ.

Hình ảnh lập tức hiển thị trên màn hình máy tính, anh tỉ mỉ quan sát, tất cả mọi hoạt động đều rất bình thường, hạch não nhân tạo ở thùy trán vẫn phát ra sóng não đều đặn chính xác, chứng tỏ cảm xúc ổn định. Một con chip khác ở trong đại não cũng vẫn đang hoạt động bình thường. Thậm chí chỉ số đo được ở dây thần kinh khổng chế đau đớn trong xương sống cũng vẫn đang duy trì ở mức không, không hề xảy ra vấn đề nào cả.

“Rất bình thường.....” Anh lẩm bẫm.

Tình trạng của cơ thể Tiểu Ngũ không có gì thay đổi, tất cả dữ liệu đều biểu thị trạng thái của cô rất ổn định.

Xem ra là anh suy nghĩ quá nhiều, con chip và cùng hạch não nhân tạo anh thiết kế lẽ ra sẽ không xảy ra gì sai sót mới đúng.

Anh tự tin thầm nghĩ, đứng dậy đến bên cô, vỗ lưng của cô nói:

“Xong rồi, tôi khẳng định não của cô không có vấn đề, bây giờ để tôi xem cánh tay của cô. Da người giả lúc trước đắp lên cánh tay này cũng đã lâu rồi, lần này tôi sẽ dùng da nhân tạo, có thể sẽ bắt đầu đắp từ xương bả vai.....” Anh vừa nói vừa đưa tay cởi bra của cô.

Lúc này, Tiểu Ngũ đột nhiên quay ngoắt lại, giữ tay anh, ngăn cản động tác của anh.

Anh kinh ngạc hỏi: “Lại làm sao thế?”

Cô khựng lại một chút, mới nói: “Anh không thể cởi bra của tôi.”

“Hả?” Anh lại ngây người.

“Anh là đàn ông, tôi là phụ nữ, tôi không muốn cởi sạch trước mặt anh.” Cô lại nói.

Anh sửng sốt chừng hơn mười giây mới hoàn hồn, nhưng sau đó lại không nhận được bật cười ra tiếng.

“Khụ ha ha ha ha.....”

“Anh cười cái gì?” Cô nhìn anh.

“Trời ạ! Buồn cười quá! Tiểu Ngũ, cô xem được mấy chuyện kì quái này ở đâu vậy? Lại còn đàn ông với phụ nữ cơ đấy..... Ha ha.....” Anh vẫn không nhận được cười.

“Anh là đàn ông, tôi là phụ nữ, cái này có gì buồn cười.” Cô hỏi.

“Đương nhiên là buồn cười, tôi là đàn ông, nhưng.....” Phương Dạ Bạch rút tay đang bị cô cầm lấy, tiến sát đến mặt cô, cười nói: “Nhưng cô không phải phụ nữ!”

Khi anh tới gần, đồng tử của cô hơi co rút lại. Sau đó, cô phát hiện tim cô đập chệch khỏi tiết tấu bình thường, nhanh chóng tăng tốc.

Cô hoang mang hít một hơi, nhăn mày, hỏi anh: “Tôi không phải là phụ nữ? Vậy tôi là cái gì?”

“Cô! Cô là một vật thí nghiệm, còn là.....” Anh vừa nói vừa xoa đỉnh đầu cô, lại vỗ lên cánh tay kim loại của cô, bổ sung một câu chế nhạo: “Nửa người máy!”

Cô yên lặng nhìn anh, vì câu nói của anh mà lồng ngực cô khẽ trào lên một cảm giác kỳ lạ.

Cảm giác này.....

Cô không biết hình dung thế nào, chỉ thấy trái tim mình giống bị cái gì đó giẫm mạnh một phát.

Rõ ràng không bị thương lại cảm thấy đau.

Thật kỳ lạ.

“Cho nên đừng đùa nữa, mau cởi đi, tôi giúp cô thay da trên cánh tay cô. Như vậy cánh tay cô nhìn mới giống thật, cho dù mặc áo ngăn tay cũng không ghê người.” Phương Dạ Bạch lấy từ trong thùng ra một lớp da mềm mại dài bằng cánh tay.

“Ghê người lắm sao?” Cô đưa tay phải lên, nhìn cánh tay máy của chính mình.

“Đúng vậy, người bình thường nhìn thấy đều sẽ cảm thấy kỳ quái và đáng sợ.” Anh cẩn thận kiểm tra tính đàn hồi và sức co giãn của da nhân tạo, thuận miệng đáp.

“Anh có cảm thấy vậy không?” Cô lại hỏi.

“Tôi? Tôi đương nhiên sẽ không, cô là của tôi.....” Anh vì phân tâm mà tạm dừng nói.

“Cái gì anh của?” Cô chợt thấy nghẹn lại.

Anh quay đầu liếc nhìn cô một cái rồi cười, nói tiếp: “Tác phẩm tuyệt nhất.”

Tác phẩm!

Cảm giác nghèn nghẹn trong ngực đột nhiên lan ra, cuốn theo tất cả sức lực của cô. Cô ngồi trên bàn, không biết mình bị làm sao nữa.

“Được rồi, nằm xuống đi. Tuy cô không cảm thấy đau nhưng tôi vẫn sẽ tiêm thuốc mê cho cô, như vậy mới dễ đắp da và khâu lại cho cô.” Phương Dạ Bạch đẩy cô nằm xuống, chuẩn bị gây mê.

Cô nằm thẳng, bình tĩnh nhìn bóng dáng anh bận rộn, nhìn anh dùng một cái băng đô hất tóc lên theo thói quen.

Một đứa bé trai bảy tuổi đeo băng đô thì rất đáng yêu; Mà người đàn ông hai mươi bảy tuổi đeo băng đô.....

Không ngờ cũng rất đẹp.

Nhưng đẹp là gì?

Vì sao cô không có cảm giác với diện mạo của những người khác mà chỉ có ý nghĩ này với mỗi mình anh?

Người đàn ông này và những người đàn ông khác có chỗ nào khác biệt sao?

Có lẽ do hiệu lực của thuốc mê, cô đầu bắt đầu suy nghĩ lung tung.

“Mười giây sau cô sẽ ngủ, sau khi cô tỉnh lại, tôi cam đoan bề ngoài của cô sẽ giống như một cô gái thực sự.” Anh đứng bên cạnh bàn, cúi đầu cười với cô.

Nụ cười kia giống như ánh mặt trời vậy, ấm áp, xinh đẹp, chói mắt.

“Tôi..... Biến thành..... Một cô gái thực sự.....” Cô thì thào lặp lại.

“Đúng vậy.” Tay anh ấn nhẹ trán của cô, tiếp tục cười.

Cô cảm thấy mình dường như đã bị nụ cười của anh hòa tan, bất giác cong môi, sau đó dần dần nhắm hai mắt lại.

Trong giây phút ấy, cô đột nhiên hy vọng tay anh sẽ mãi mãi ấn cô như vậy, vĩnh viễn cũng không rời.

Vĩnh viễn.....

Nhà họ Phương hiếm khi tụ hội gia tộc, Phương Dạ Bạch đã nói sẽ tham gia nhưng giờ lại không xuất hiện.

Trong sảnh vô cùng náo nhiệt, anh mang theo Tiểu Ngũ xông thẳng vào Lôu Bảo của lão Nhị nhà họ Phương.

Sinh nhật của cha thiếu anh cũng không có gì khác biệt, chỉ cần có ba người anh vĩ đại góp mặt là ông ấy cũng đã vui mừng lắm rồi.

Hơn nữa bây giờ không phải là thời cơ tốt nhất để gặp cha, tuy anh trở lại hai bảy tuổi nhưng vẫn chưa tìm được nguyên nhân hoàn đồng.

Quan trọng hơn là anh không muốn bất cứ kẻ nào phát hiện ra năng lực “Tái sinh” của anh.

Đặc biệt là những kẻ trong nhà họ Phương.

Anh biết rõ, một khi chuyện này bị cha mẹ hoặc các anh trai biết được, cuộc đời anh cũng coi như xong.

Bởi vậy phải tuyệt đối giữ bí mật chuyện này.

Đã muốn giữ bí mật, không bằng đừng xuất hiện trước mặt mọi người.

Hơn nữa, bây giờ anh còn có việc quan trọng hơn phải làm.

Thừa dịp mọi người đều ở sảnh chính, lúc này chính là thời cơ lên vào Lô Bảo của anh hai.

Đến trước Lô Bảo, anh cẩn thận nhìn thiết bị giám sát giấu ở bốn phía, nói với Tiểu Ngũ đứng phía sau: “

“Tiểu Ngũ, tìm xem có bao nhiêu camera theo dõi.”

Tiểu Ngũ lấy ra một chiếc di động, lướt mấy cái, màn hình di động lập tức xuất hiện bảy chấm đỏ.

“Bảy.” Cô nói.

“Mở thiết bị gây nhiễu.”

“Vâng.” Cô lại chạm nhẹ vào màn hình di động, sóng vô hình liền lướt qua bảy chấm đỏ kia, chấm đỏ lập tức lóe lên.

“Xong rồi, thiếu gia, thiết bị theo dõi đã được khống chế.”

Phương Dạ Bạch gật đầu, thoải mái bước đến cửa chính Lô Bảo. Anh hai trước giờ rất tin tưởng máy móc nên không có bảo vệ, anh ta cho rằng sẽ không có ai qua được cửa lớn được bảo vệ chặt chẽ này của mình.

Nhưng Phương Dạ Bạch không phải là người bình thường, chỉ cần là những thứ liên quan đến điện tử thì không gì làm khó được anh.

Nhất là loại khóa điện tử quét – ngấm này. Người trong nhà nhất định không biết anh đã đột nhập vào máy tính chủ của nhà họ Phương kiểm soát võng mạc và dấu vân tay của tất cả thành viên từ rất lâu rồi. Trong Nhà họ Phương này, anh gần như có thể tự do đi lại khắp nơi mà không bị ngăn cản.

Hình ảnh lập thể xuất hiện trên màn hình di động, anh đưa ngón tay 3D trong mà hình ra trước máy quan sát, cửa chính lập tức “Cách” một tiếng, tự động mở ra.

Khóe miệng anh hơi cong lên, thản nhiên đi vào Lô Bảo.

Lô Bảo của lão nhị nhà họ Phương chỉ có duy nhất một màu đỏ, từ đồ gia dụng đến vách tường sàn nhà, tất cả đều là màu đỏ. Dưới ánh đèn u ám lại càng thêm phần quái dị.

Anh hai là một quái thai, Phương Dạ Bạch đã quen rồi. Anh đi qua phòng khách, xuống tầng, đi thẳng đến tầng hầm “Cải tạo người” dưới mặt đất một cách quen thuộc.

Cửa xưởng cải tạo người bị Phương Dạ Bạch dùng đồng tử 3D của Phương Ngộ Liệt dễ dàng mở ra. Nhưng khi anh đi vào, lại phát hiện Tiểu Ngũ đứng yên trước cửa, không đi theo.

“Làm sao vậy, Tiểu Ngũ? Vào đi!” Anh quay đầu nhìn cô.

“Vâng.” Miệng thì đáp nhưng cô vẫn đứng yên bất động trước cửa.

Anh nhíu mày, đi tới trước mặt cô, hỏi: “Biết chúng ta tới đây làm gì không?”

“Biết, anh nghi ngờ nhị thiếu gia sai người xông vào phòng thí nghiệm, hơn nữa anh ta cũng là quân sư đứng sau đám người mang Nhậm tiểu thư đi.” Tiểu Ngũ trả lời.

“Ừ, không tệ! Đầu óc cô phản ứng rất nhanh nhạy đấy.” Anh nở nụ cười khen ngợi.

“Là anh biến tôi trở nên thông minh.” Cô nói.

“Đúng vậy.” Anh thực sự hài lòng vì mình đã cải tạo cô triệt để, có điều có thể dung hợp máy móc vào cơ thể mà không xảy ra bài xích cũng là nhờ thể chất cá nhân.

Anh chỉ có thể nói, Tiểu Ngũ là tác phẩm hoàn mỹ nhất có một không hai.

“Vậy bây giờ thì sao? Vì sao cô không vào?” Anh lại hỏi.

“Nơi này không tốt.” Vẻ mặt của cô rất bình thản, nhưng giọng điệu lại bộc lộ chút chán ghét.

Anh ngần người. “Cái gì?”

“Nơi này có mùi máu, giống nhị thiếu gia.” Cô nói.

Phương Dạ Bạch nhíu mày.

Đây là kí ức còn lưu lại trong đầu cô, điều này cũng không làm anh ngạc nhiên, thứ anh để ý là sự tức giận trong giọng điệu của cô.

Hạch não nhân tạo điều khiển cảm xúc mất hiệu lực rồi sao? Nhưng vừa rồi kiểm tra số liệu đều rất bình thường cơ mà.

Anh bỗng chợt nhớ ra một chuyện, xoay người tiến đến gần mặt cô, cẩn thận nhìn cô.

Tiểu Ngũ không hề động đậy, để anh tùy ý quan sát.

“Tiểu Ngũ, cô cười cho tôi xem nào.” Anh đột nhiên nói.

“Muốn cười thế nào?” Mặt cô không chút cảm xúc hỏi anh.

Anh ngẩn người, không biết trả lời thế nào.

Cô sẽ không cười, thậm chí không biết cười thế nào, điều này chứng tỏ hạch não nhân tạo hoạt động bình thường! Nhưng vừa rồi ở phòng thí nghiệm, trước khi cô bị gây mê, anh rõ ràng đã nhìn thấy cô mỉm cười!

Khi đó, anh thật sự sợ hết hồn.

“Thiếu gia, anh nói cho tôi biết phải cười thế nào.” Cô nghiêm túc nói.

Anh hoàn hồn, nhìn khuôn mặt bình tĩnh như khắc gỗ của cô, khóe môi luôn giữ nguyên vị trí song song với mặt đất, mười năm chưa từng thay đổi góc độ.

Đúng vậy! Lúc này mới là vẻ mặt Tiểu Ngũ nên có.

Nụ cười lần trước rất không giống cô.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt  
(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after ('  
' ); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) ();
```

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 9

“Thiếu gia?” Cô khó hiểu nhìn vẻ trầm ngâm của anh.

“Cười là như thế này này.” Anh nói xong đột nhiên lấy hai ngón trỏ kéo khóe miệng của cô lên.

Cô tùy ý để anh đùa giỡn, không phản ứng, nghiêm túc nhìn anh.

Anh lại nói: “Nhưng nụ cười chân chính phải xuất phát từ bản thân chứ không phải là do bên ngoài tác động vào, hiểu không?”

“Không hiểu.”

“Không hiểu cũng không sao, cô mà hiểu thì tôi mới cảm thấy không bình thường.” Anh buông cô ra, nở nụ cười chế nhạo.

Cô không lên tiếng, yên lặng chăm chú nhìn cánh môi anh đang nhếch lên.

Kỳ thực, Phương Dạ Bạch cũng không phải là người thích cười, cô rất ít khi nhìn thấy anh cười, nhưng khi anh cười thì rất đẹp.....

Lại nữa rồi. Cảm giác “Đẹp” này rốt cuộc là tới từ đâu?

Cô trầm tư không hiểu.

“Vào đi. Chúng ta không thể lãng phí thời gian nữa, anh hai có thể về bất cứ lúc nào.” Anh nói xong nắm lấy tay trái cô, kéo cô vào trong phòng đi về phía máy tính, ngón tay nhanh chóng gõ lên bàn phím.

“Hiếu Niên nhất định bị anh ta giấu ở một nơi khác, tôi tra trong máy tính không tìm được tư liệu gì cả. Trước kia tôi không để ý đến chuyện của anh ta, hiện giờ phải điều tra xem phòng thí nghiệm cá nhân của anh ta ở đâu.”

Cô thất thần đứng bên cạnh anh, nhìn chăm chăm cổ tay bị anh nắm chặt.

Nơi đó, hình như hơi tê dại.....

“Tiểu Ngũ, lấy điện thoại của cô lại đây, tôi muốn chuyển dữ liệu của máy tính này vào trong điện thoại của cô.”

Cô không có động tĩnh, Phương Dạ Bạch quay đầu nhìn cô, phát hiện cô đang ngẩn người.

“Tiểu Ngũ.” Anh gọi một lần nữa.

“Hả.” Cô chột hoàn hồn, lấy điện thoại trong túi đưa cho anh.

Anh nhìn cô chăm chăm, nhận lấy di động rồi hỏi: “Cô ngẩn người cái gì?”

“Không có.” Cô nói với vẻ mặt bình thường.

“Cô nhập các trình tự chính vào đi, tôi muốn chuyển virus gián điệp trong điện thoại cô xâm nhập vào máy tính này.”

“Vâng.” Cô lập tức tiến lên nhanh nhẹn điều khiển máy tính.

Anh cầm di động đứng bên quan sát động tác của cô.

Tất cả đều hoàn hảo, nhưng anh vẫn cảm thấy cô có chút kỳ lạ.....

Đang trầm ngâm, Tiểu Ngũ đột nhiên nhảy lên, lao về phía anh đẩy anh ra.

Anh còn chưa kịp phản ứng đã nghe thấy tiếng vỡ vụn từ chỗ anh vừa đứng truyền đến, sau đó là tiếng bắn liên hoàn, làm cho đồ đạc xung quanh nổ tung.

Tiểu Ngũ ôm lấy anh lăn xuống dưới bàn máy vi tính, lấy thân thể mình che chở cho anh.

Hai người dán chặt vào nhau, cô nghiêng mặt nghe ngóng tình huống, gò má dường như chạm vào mặt anh. Anh giật mình kinh ngạc, chớp mắt một cái đột nhiên cảm nhận được hơi thở cùng nhiệt độ cơ thể của cô.

“Có người đến!” Cô quay đầu về phía anh cảnh báo, nhưng chính bởi vậy mà môi hai người chạm nhẹ vào nhau.

Anh ngây người, ánh mắt hai người đối diện nhau, cảm giác thật kỳ lạ.....cũng thật kỳ diệu.

Nhưng cảm giác khác thường này chỉ chợt lóe lên rồi biến mất. Anh biết đây vốn không phải là hôn mà chỉ là chạm môi thôi, kỳ thực cũng chẳng có gì, cho nên cũng không nên cảm thấy kỳ lạ.

Phương Dạ Bạch nhướn mày, định đẩy cô ra, đúng lúc này cửa phòng mở ra, một giọng nói lạnh lẽo quen thuộc cất lên: “Bất kể là sống hay chết, cũng phải tìm cho ra con chuột dâm can đảm xông vào đây.”

“Vâng.”

Cô hoàn hồn, xoay người ngồi dậy, ánh mắt lại trở nên lạnh lùng, nhanh chóng lôi súng lục ra, chuẩn bị ứng chiến.

Nhưng Phương Dạ Bạch lại ngăn cản cô, lấy ánh mắt ám chỉ cho cô biết rằng hai người vẫn nên tiếp tục trốn, chờ tải hết tư liệu xuống, sau đó mới chủ động ra ngoài.

Động tĩnh này làm cho bốn gã cầm súng đều chĩa về phía anh đặng đặng sát khí.

“Bình tĩnh. Anh hai, là em.” Anh hừ nhẹ.

Cậu hai Phương Ngọ Liệt cùng đám đàn em đều trừng mắt kinh ngạc nhìn anh, nhất là Phương Ngọ Liệt, biểu cảm trên mặt như gặp quý.

Phương Dạ Bạch nhìn hẳn ta đùa cợt nói: “Anh hai, sao trông anh giống như gặp quý quá vậy?”

Phương Ngọ Liệt nhú mày, vẫn không thể nào tin: “Mày..... vì sao.....”

“Vì sao cái gì? Anh muốn hỏi vì sao em lại ở đây? Vì sao em không chết hả?” Phương Dạ Bạch cười cười ngắt lời hẳn ta.

Sắc mặt Phương Ngọ Liệt hơi thay đổi, nhưng nhanh chóng khôi phục vẻ bình tĩnh như cũ, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng mang theo chút hung ác sa sầm lại.

“Lão Tứ, mày chạy đến phòng cải tạo của anh làm cái gì?”

“Em đến tìm người.” Phương Dạ Bạch nhún vai.

“Tìm người? Muốn tìm người thì chạy đến chỗ anh làm gì? Không thấy buồn cười sao?” Phương Ngọ Liệt không vui nói.

“Bởi vì người đó bị thuộc hạ của anh mang đi, đương nhiên phải đến chỗ anh tìm rồi.” Phương Dạ Bạch nói xong còn nhìn trái nhìn phải.

Thuộc hạ của Phương Ngọ Liệt không dám ra tay với anh, thậm chí còn không dám chĩa súng vào anh. Ngoại trừ thân phận tứ thiếu gia của nhà họ Phương dường như bọn chúng còn kiêng kị chút gì khác nữa.

“Anh không hiểu mà đang nói cái gì, hiện giờ mau rút đi.” Phương Ngọ Liệt tiến lên ngăn cản anh tùy ý đi lại.

“Anh biết mà, anh hai, người của anh xâm nhập vào phòng thí nghiệm của em, đem bạn của em đi, chuyện này nếu nói cho mẹ biết.....” Phương Dạ Bạch cười lạnh.

“Mày không có bằng chứng, đừng có vu oan.” Phương Ngọ Liệt nhíu mày giận dữ nói.

“Chứng cứ sao? Chứng cứ ngay tại ngực trái của em.” Phương Dạ Bạch nói xong liền lấy tay chỉ lên vị trí tim mình, ánh mắt liếc nhìn người đàn ông cường tráng đằng sau Phương Ngọ Liệt.

Tuy rằng khi đó che mặt, nhưng anh biết người nổ súng với anh chính là tên này.

Người đàn ông kia sợ hãi lùi lại một bước.

Phương Ngọ Liệt quát lớn: “Đủ rồi, đừng có chọc anh. Đêm nay là sinh nhật ba, mày không ở đại sảnh mà chạy đến phòng anh làm loạn, nếu không rút đi đừng trách anh không khách khí.”

“Hiếu Niên và Thần Võ ở đâu?” Phương Dạ Bạch hỏi thẳng.

“Hiếu Niên? Thần Võ? Bọn họ là ai? Anh chưa gặp bao giờ.” Phương Ngọ Liệt cười ác ý.

“Anh có bắt bọn họ cũng vô dụng thôi, anh không thể nào giải được bí mật của Hoàn Đồng đâu.” Phương Dạ Bạch nheo mắt lại châm chọc nói.

“Trên đời này không có bí mật nào không giải được, mà không làm được thì không có nghĩa là anh cũng không làm được” Phương Ngọ Liệt cũng lười giấu diếm, khoe miệng hơi nhếch lên gian xảo.

“Năng lực của anh như thế nào em biết chứ. Anh hai, cứ yên ổn mà nghiên cứu người máy của anh đi, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, đừng có làm cho mọi chuyện rối lên.” Phương Dạ Bạch cảnh cáo.

Phương Ngọ Liệt bị chọc giận, gầm nhẹ: “Oắt con, đừng tưởng mình giỏi. Mười năm mà mày có làm được cái quái gì đâu. Thế mà mẹ còn tin tưởng mày sẽ tìm ra đáp án, hừ, thật buồn cười, tốn thời gian cho mày không bằng để tao làm. Chỉ cần giải phẫu con bé không ngừng nhỏ lại kia, tao không tin sẽ không tìm ra được đáp án.”

Chữ “Giấu phẫu”, làm cho Phương Dạ Bạch biến sắc. Hơn nữa khi Phương Ngọ Liệt nói Nhậm Hiếu Niên “Không ngừng nhỏ đi”, vẻ bình tĩnh của anh dần dần sụp đổ.

Xem ra Hiếu Niên đang hoàn đồng với tốc độ cực nhanh, anh phải mau chóng tìm được cô và Thần Võ. Hiện giờ người có thể bảo vệ họ cũng chỉ có anh.

“Anh dám động đến một sợi tóc của cô ấy, tôi sẽ giết anh.” Anh lạnh lẽo nhìn Phương Ngọ Liệt.

Phương Ngọ Liệt cười vắn vẹo, hung ác nói: “Ái chà, hai mươi bảy năm qua tao chưa bao giờ thấy mày giận dữ, xem ra mày rất thích con bé kia.”

“Cô ấy đang ở đâu?” Ánh mắt anh lúc này đang bốc hỏa.

“Chờ sau khi tao giải phẫu cô ta xong, tìm được bí mật trẻ mãi không già, tao sẽ trả thi thể lại cho mày.” Giọng nói của Phương Ngọ Liệt vô cùng tà ác, hắn ta còn đưa tay vỗ vỗ gương mặt anh.

Trong nháy mắt anh liền nổi giận, vung tay lên dấm vào mặt của Phương Ngọ Liệt. Điện thoại trong tay anh phóng ra dòng điện cường độ cao, Phương Ngọ Liệt vội buông anh ra, lấy tay che mặt, đau đớn hét lên.

“A a a a.”

“Đừng có tự tiện động vào người tôi.” Anh lạnh lùng cảnh cáo.

Phương Ngọ Liệt điên tiết, đôi mắt hung ác trợn trừng: “Chậc chậc, thật đáng tiếc, sao mày còn chưa chết? Lão Tứ, thuộc hạ của tao nói mày bị bắn trúng ngực còn rơi xuống biển, nhất định sẽ không sống nổi. Không ngờ là mạng mày lại lớn như vậy.....”

“Phải, mạng tôi rất lớn, cho nên đừng so mạng với tôi. Anh hai, anh tuyệt đối không thể nào sống lâu hơn tôi đâu.” Phương Dạ Bạch ngẩng mặt, không hề sợ hãi nhìn thẳng vào ánh mắt khiêu khích của anh ta.

“Mày đúng là thằng nhóc thối tha, người muốn mạng của mày rất nhiều. . .” Phương Ngọ Liệt giận dữ lao lên, nắm lấy cổ áo Phương Dạ Bạch.

Phương Dạ Bạch tránh ra khiến áo sơmi bị xé làm lộ ra lồng ngực hoàn hảo.

“Hả?” Thuộc hạ phía sau Phương Ngọ Liệt kinh ngạc hô lên một tiếng.

Phương Ngọ Liệt cũng ngẩn ra: “Thì ra là mày không bị thương?”

“Nhưng tôi rõ ràng đã bắn trúng..... cả người anh ta toàn là máu.” Tên thuộc hạ kia hoảng sợ không hiểu.

Phương Ngọ Liệt nhíu mày hoang mang nhìn chăm chăm vào Phương Dạ Bạch. Anh chậm rãi kéo lại cổ áo, hừ lạnh: “Chỉ một viên đạn làm sao giết được tôi.”

“Rốt cuộc mày đang giở trò gì?” Phương Ngọ Liệt lại kéo cổ áo anh, muốn nhìn rõ xem ngực anh có bị thương hay không. Đúng lúc này Tiểu Ngũ vọt lên, nhanh như chớp khống chế cổ tay Phương Ngọ Liệt, dùng sức vặn lại, sau đó giương súng ngắm thẳng vào giữa trán hắn ta. Cùng lúc đó thuộc hạ của Phương Ngọ Liệt cũng chĩa súng vào Phương Dạ Bạch.

Hai đầu năm. Hai bên án binh bất động giằng co.

“Hừ. Tao đang thắc mắc sao không thấy con người hầu của mày đâu, hóa ra là lẩn trốn này giờ.” Phương Ngọ Liệt trừng mắt nhìn Tiểu Ngũ.

“Tôi không muốn làm lớn chuyện này, mau giao Hiếu Niên ra đây.” Phương Dạ Bạch lạnh lùng nói.

“Mày có thể làm lớn chuyện sao? Sao mày không nghĩ tới chuyện sẽ không còn mạng rời khỏi nơi này?” Phương Ngọ Liệt cười âm hiểm.

“Tôi có thể, nhưng anh có lẽ thì không.” Phương Dạ Bạch nói xong bỗng nở nụ cười kỳ quái.

“Cái gì? Thằng ôn con chết tiệt.....” Phương Ngọ Liệt bị anh cười nên cảm thấy rất khó chịu, muốn đem nắm tay kia dấn vào mặt anh nhưng vừa nhúc nhích một tẹo lại thấy họng súng của Tiểu Ngũ dí sát vào mặt mình, ánh mắt lộ sát khí, ra điều cảnh cáo.

Đương nhiên trong đám thuộc hạ của hắn ta cũng có ba người đồng thời chĩa súng vào Tiểu Ngũ.

“Phải cẩn thận đó. Anh hai, tôi phải nhắc nhở anh, Tiểu Ngũ rất lợi hại.” Phương Dạ Bạch cười cười.

Phương Ngọ Liệt tức giận làm cho khuôn mặt càng trở nên dữ tợn, hắn ta trừng mắt nhìn Tiểu Ngũ, giọng nói ác độc vang lên: “Mày cũng nên cẩn

thận đó, tao cũng rất nguy hiểm. Nếu làm tao tức giận thì tao mặc kệ mày có phải là em tao hay không.....”

“Tôi cũng đâu muốn chọc anh, là anh chọc vào tôi trước. Mà anh cũng nên suy nghĩ cho kỹ đi, gặp phải tôi thì cũng tương đương như gặp mẹ rồi.” Phương Dạ Bạch khinh thường nói.

Lông mày Phương Ngọ Liệt khê giật giật. Mẹ ngoài mặt luôn ôn hòa, nhưng bọn họ từ nhỏ đến lớn luôn kiêng kị mẹ hơn cả cha.

“Hừ! Dù là ai làm thì cái mẹ muốn chỉ là kết quả mà thôi. Chỉ cần tao tìm ra đáp án, mẹ sẽ không nói gì.”

“Đừng hoang tưởng, anh nhất định sẽ không tìm ra được đáp án đâu.” Phương Dạ Bạch biết hẳn ta nói không sai, mẹ cũng không phải chỗ dựa cho anh. Ở nhà họ Phương, kết quả luôn quyết định tất cả, cha mẹ chỉ đứng về phe người thắng mà thôi.

“Tao sẽ tìm ra cho mày thấy, hiện giờ tao không muốn động thủ, mau rút ra ngoài cho tao.” Phương Ngọ Liệt gầm lên.

Phương Dạ Bạch liếc mắt với Tiểu Ngũ một cái, xác định Tiểu Ngũ đã tải toàn bộ dữ liệu trên máy tính xuống thì mới lạnh lùng nói: “Tôi sẽ đi, nhưng chuyện liên quan đến Hiếu Niên tôi sẽ không bỏ qua.”

Nói xong anh vỗ vỗ vai Tiểu Ngũ rồi xoay người đi ra ngoài.

Tiểu Ngũ vẫn chĩa súng vào trán Phương Ngọ Liệt, sau khi xác nhận Phương Dạ Bạch an toàn ra khỏi phòng mới thôi.

Phương Ngọ Liệt nhìn cô chăm chăm, cắn răng nói: “Hừ, cô đúng là con chó trung thành của lão Tứ.”

Khuôn mặt cô vô cảm, ánh mắt cũng lạnh lẽo giống như họng súng.

“Sao lão Tứ có thể thay đổi cô hoàn mỹ như vậy? Tôi thật sự rất tò mò.....” Hãn ta nhìn vết sẹo dài sau gáy cô mà ngay cả cổ áo cũng không che hết được, trong lòng trào lên cảm giác tò mò và không cam lòng.

Hãn ta từng làm vô số thí nghiệm với người, nhưng vẫn không thể kết hợp thân thể người với máy móc thành một thể hoàn mỹ, nhưng lão Tứ mới làm một lần đã thành công.....

Đánh chết hãn ta cũng không thừa nhận năng lực của lão Tứ cao hơn hãn, khả năng duy nhất đó là thể chất của Tiểu Ngũ đặc biệt. Nhưng điều này khiến hãn càng tức tối hơn, bởi cô gái này vốn là vật thí nghiệm của hãn.

Tiểu Ngũ lạnh lùng không nói gì, chậm rãi lui về sau.

“Tôi thấy cô ở lại đây thì hơn. Coi như trả giá cho việc tự tiện xông vào đây.” Hãn ta xoay người giữ chặt lấy tay của cô.

Tiểu Ngũ dường như không hề do dự, tay phải giơ súng nhắm thẳng vào mặt hãn ta.

“Tiểu Ngũ. Không được.....”

Phương Dạ Bạch quay đầu, còn chưa kịp nói ngừng lại Tiểu Ngũ đã nổ súng.

“Đoàng.” một tiếng, tất cả mọi người đều ngây dại.

Viên đạn sượt qua tóc của Phương Ngộ Liệt, hãn ta đứng sững sờ năm giây, sợ hãi và phần nộ đồng thời trỗi dậy.

“Mày..... Đồ chết tiệt.....” Hãn ta trợn trừng mắt nhìn Tiểu Ngũ, giơ tay lên định tát cô.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt  
(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after ('  
  
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) ();
```

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 10

Nhưng tay hắn đã bị Phương Dạ Bạch nắm chặt lấy.

“Anh mà còn ra tay một lần nữa thì Tiểu Ngũ sẽ giết anh thật đấy.”
Phương Dạ Bạch lạnh lùng cảnh cáo.

“Tao mà bắn chết cô ta thì cô ta sẽ không có cơ hội nữa đâu.” Phương
Ngộ Liệt lạnh lùng nói.

“Anh cho là anh giết được cô ấy sao? Cô ấy không quan tâm đến sống chết, trong lý trí của cô ấy, anh sẽ là mục tiêu duy nhất cô ấy cần đối phó. Hơn nữa, cô ấy bắn chuẩn lắm đấy, từ nhắm bắn cho đến khi nổ súng đều chuẩn. Sau khi nã trái qua nâng cấp, cánh tay phải bằng máy kia có tốc độ nhanh gấp đôi so với người bình thường. Cho dù thuộc hạ của anh lúc này có đồng thời ra tay, thì viên đạn của cô ấy cũng sẽ ghim vào tim anh trước khi bọn chúng kịp bóp cò.” Phương Dạ Bạch nhìn bốn tên đàn ông cường tráng đang chĩa súng về phía Tiểu Ngũ, giải thích tỉ mỉ.

Lúc này Phương Ngộ Liệt mới phát hiện, tay phải Tiểu Ngũ đang nắm súng, ngón tay trở đã đặt sẵn lên cò súng, nhắm thẳng vào tim hắn. Ánh mắt cô lãnh lẽo giống như cái máy đã xác định được con mồi, không có nhiệt độ cũng không có vẻ kinh hoàng hay sợ hãi.

Trong lòng hắn khẽ run sợ, con quái vật này rốt cuộc đã được cải tạo đến mức nào?

Phương Dạ Bạch nhìn thấy hắn ta dường như đã hiểu những gì anh nói, mới buông tay ra, vỗ vỗ lên bả vai Tiểu Ngũ, nói: “Chúng ta đi thôi, Tiểu Ngũ.”

Tiểu Ngũ thu súng lại, xoay người đi theo Phương Dạ Bạch ra khỏi phòng.

Phương Ngọ Liệt trừng mắt nhìn chủ tớ hai người bọn họ thản nhiên đi lại trên địa bàn của hắn, tức giận không kìm được. Trong mắt hắn lóe lên một tia âm hiểm, hắn ta đoạt lấy khẩu súng trong tay một tên thuộc hạ, nhắm vào gáy Tiểu Ngũ.

Chưa từng có ai dám hỗn láo với hắn mà còn sống để rời đi, cho dù con nhóc kia có cơ thể hợp nhất với máy móc hoàn mỹ, nhưng nếu đã không phải là của hắn thì không cần thiết phải giữ lại.

Nhưng khi tiếng súng vang lên, trong nháy mắt Phương Dạ Bạch xoay người kéo Tiểu Ngũ ra đằng sau làm cho viên đạn bắn vào bờ vai anh.

“A.” Anh đau đến nhú máu, tựa vào cạnh cửa thở dốc.

Trong giây phút ấy, vẻ mặt luôn vô cảm của Tiểu Ngũ dường như hơi thay đổi, sững sờ nhìn anh.

“Mày..... mày điên rồi....” Phương Ngọ Liệt cũng vô cùng kinh ngạc, lão Tứ đỡ đạn cho một đứa con gái vô dụng?

Phương Dạ Bạch sớm đoán được anh hai sẽ không tha cho Tiểu Ngũ nhưng anh không ngờ hắn ta dám nổ súng như vậy.

“Tôi cảnh cáo anh lần cuối cùng, anh hai, anh đừng có đụng vào người của tôi.” Anh lạnh lùng tuyên bố.

Người.....Của anh.

Những lời này làm cho trái tim Tiểu Ngũ bất giác đập loạn nhịp, cô đứng im bất động, ánh mắt nhìn vào vết thương trên vai anh.

“Tao càng muốn đụng vào đấy, xem mày làm được gì?” Phương Ngo Liệt âm hiểm nói.

Phương Dạ Bạch không trả lời, anh lấy điện thoại di động trong túi ra, bấm bấm vài cái. Máy tính của Phương Ngo Liệt vốn chứa rất nhiều tư liệu quan trọng đang phát ra tín hiệu cảnh cáo có virus tấn công.

“Tít! Tít! Tít!”

Phương Ngo Liệt kinh hãi, xông lên muốn cứu máy tính nhưng dù hãn ta có dùng cách nào thì trên màn hình máy tính vẫn cứ chạy ra một đồng mã hóa rối loạn.

“Mày..... mày lại dám xóa dữ liệu của tao.” Hãn ta tức đến nổi gào lên.

“Cho nên đã bảo anh đừng chọc tôi rồi.” Phương Dạ Bạch cười lạnh một tiếng, thừa dịp hãn ta mất tập trung mà ấn nút mở cửa, kéo Tiểu Ngũ còn đang ngẩn người đi ra ngoài.

“Đừng hòng chạy. Thằng khốn kiếp này.....” Phương Ngo Liệt gào lên, giận dữ định đuổi theo thì cửa lớn chợt đóng lại, cũng tự động khóa, cho dù hãn ta điên cuồng ấn điều khiển cũng không mở ra được.

Hãn ta sửng sốt một giây, mới giật mình nhận ra lão Tứ đã động tay động chân ở khóa điện tử, làm cho hãn ta bị nhốt ngay trong chính phòng nghiên cứu của mình.

“Chết tiệt. Phương Dạ Bạch, tao muốn giết mày. Tao nhất định phải giết mày.....” Hãn ta tức giận đến mức đập cửa, gào thét.

Tiếng gào phẫn nộ làm rung chuyển cả căn phòng, nhưng ở bên ngoài Phương Dạ Bạch và Tiểu Ngũ đã sớm mất hút.

Trong đêm tối, Tiểu Ngũ lái xe một cách vội vã.

“Căn cứ theo tư liệu, ở phía Đông cách thành phố bốn mươi km anh hai có một xưởng chế tạo máy móc nhỏ. Căn cứ vào vị trí địa lý và cự ly thì đó là nơi thích hợp nhất để đặt máy móc thí nghiệm kia. Tôi đoán Hiếu Niên và đám Thần Võ bị giam ở đây. Cô theo đường cao tốc ra khỏi thành phố, sau đó đi về hướng Đông, đây là con đường ngắn nhất.”

Phương Dạ Bạch ở bên cạnh nghiên cứu tư liệu trên điện thoại rồi ra chỉ thị.

Tiểu Ngũ chăm chú nhìn phía trước nhưng không trả lời.

Bởi vì suy nghĩ của cô vẫn đang kẹt lại ở hình ảnh lúc nãy.

Phương Dạ Bạch đỡ đạn giúp cô.....

Phương Dạ Bạch đỡ đạn giúp cô.....

Phương Dạ Bạch đỡ đạn giúp cô.....

“Anh hai chỉ có hứng thú nghiên cứu người máy nay đột nhiên lại muốn nghiên cứu hiện tượng hoàn đồng, chắc chắn là có nội tình. Tôi luôn cảm thấy việc này không đơn giản như vậy, hiện giờ chúng ta phải luôn chú ý hành tung của anh ta.....” Phương Dạ Bạch trầm ngâm, nhưng lúc anh ngừng đầu lên phát hiện ra xe vẫn đang đi thẳng, anh nhướn mày trách Tiểu Ngũ: “Queo phải, tôi nói đi hướng Đông, đi vào đường cao tốc.”

Lúc này Tiểu Ngũ mới hoàn hồn, vội đạp phanh, dùng sức đánh tay lái, xe trượt một đường rồi mới chuyển hướng về bên phải.

Phương Dạ Bạch nhìn cô chăm chăm, không vui nói: “Cô đang nghĩ cái gì vậy? Hình như lúc này cô không nghe tôi nói.”

Tiểu Ngũ vẫn chăm chú nhìn phía trước, không hề hé răng.

Cảm nhận được vẻ mặt lúc này của cô không ổn, anh buồn bực nói: “Rốt cuộc cô làm sao vậy? Không bị trúng đạn thì khó chịu ở đâu?”

Vừa nghe đến hai chữ “Trúng đạn” Tiểu Ngũ nhanh chóng liếc bờ vai anh một cái, ngực lại có cảm giác bị cái gì đó đè chặt.

“Vết thương của anh.....”

Phương Dạ Bạch nhìn theo ánh mắt của cô về phía vai mình: “Đã không sao rồi.”

“Thực sự không sao à?” Cô hỏi lại.

“Đúng vậy, không còn chút dấu vết nào hết.” Anh vỗ vỗ bả vai, ngoại trừ cái áo bị thủng một lỗ thì vết thương đã sớm biến mất.

“Lúc này anh không nên đỡ đạn giúp tôi.” Cô khôi phục vẻ mặt bình tĩnh lạnh lùng như ngày thường.

“Tôi mà không giúp cô thì cô đã sớm chết rồi, anh hai nhắm ngay vào gáy cô.” Phương Dạ Bạch hừ nhẹ.

“Anh làm như vậy rất nguy hiểm.”

“Sẽ không nguy hiểm, đừng quên tôi có năng lực tự tái sinh.” Khóe miệng anh hơi nhếch lên.

“Năng lực tái sinh của anh còn chưa hoàn toàn chắc chắn, nếu như vô ý viên đạn bắn xuyên qua đầu anh.” Giọng nói của cô hơi trầm xuống.

Anh dường như đã nhận ra trọng điểm, nhướn mày: “Sao thế, cô đang lo lắng cho tôi à, Tiểu Ngũ?”

“Lo lắng? Lo lắng là cái gì?” Cô hỏi lại.

Anh cười khẽ, cảm thấy nói chuyện cùng Tiểu Ngũ rất thú vị.

“Lo lắng chính là..... sợ tôi bị thương hoặc chết” Anh cố ý nói.

“Sợ?” Cô hoang mang nhìn anh.

Anh yên lặng, ai, cô mà biết cái gì là sợ mới là lạ.

“Bất luận thế nào, về sau xin anh đừng làm như vậy nữa. Đỡ đạn là việc của tôi, anh giúp tôi đỡ đạn tôi sẽ cảm thấy không thoải mái.” Cô bình thản nói.

Nghe thấy cô nói “Không thoải mái”, nụ cười trên gương mặt anh bỗng chốc cứng ngắc.

“Cô cảm thấy không thoải mái?” Cô vô cảm mà vẫn có cảm giác?

“Đúng, đặc biệt là chỗ này, rất không thoải mái.” Cô chỉ vào trái tim mình.

Anh càng ngạc nhiên hơn, nhìn cô hỏi: “Không thoải mái thế nào?”

“Giống như ngực bị bùn lấp kín, làm cho tôi không thở được.”

Ngực như bị nước bùn lấp kín? Anh run lên.

Diễn tả như vậy rất chính xác, anh biết, bởi vì anh cũng từng có cảm giác như vậy, nhưng Tiểu Ngũ hiểu được loại cảm giác này sao?

Cô không nên đối với anh có.....

“Lên đường cao tốc rồi, rẽ ở đâu?” Cô quay đầu hỏi anh.

“Đi thêm bốn mươi km nữa, ngã cắt đường dưới với đường cao tốc.”
Anh nói xong thì nhìn cô.

Tiểu Ngũ không có biểu cảm nhìn vô cùng lạnh lùng bình tĩnh, trên gương mặt không hề có một chút thay đổi nào.

Đôi mắt trong veo không hề có tạp niệm, hoàn toàn không hề có chút gì dao động.

Có lẽ là anh đã tưởng tượng nhiều, tuy rằng khoảng thời gian này cô có chút kỳ quái, nhưng dưới sự khống chế của con chip cô sẽ không thể nào có tình cảm giống con người, đương nhiên càng không thể yêu bất kỳ ai.

Đang mãi suy nghĩ thì điện thoại của anh đột nhiên phát ra tín hiệu. Anh mở màn hình lên, trên màn hình hiển thị xe của Phương Ngộ Liệt đang di chuyển.

“Tiểu Ngũ, nhanh lên một chút, anh hai tôi có vẻ cũng muốn tới đó, chúng ta phải tới sớm hơn anh ta.” Mặt anh hơi biến sắc.

“Vâng.” Tiểu Ngũ lên tiếng, trong nháy mắt xe liền tăng tốc, linh hoạt lách qua làn xe, kỹ thuật có thể sánh với kỹ xảo điện ảnh.

Không đến nửa tiếng, bọn họ đã tới một nhà xưởng rộng lớn. Nhà xưởng này có tường cao bao bọc bên ngoài, trên tường còn giăng hệ thống lưới điện cao thế. Mặc dù ngoài cửa không có bảo vệ nhưng lại có hai người máy vũ trang cầm súng đi qua lại.

“Nhậm tiểu thư và mọi người ở đây sao?” Tiểu Ngũ nhìn chằm chằm cánh cửa kia.

Ban đầu chỉ là đoán, nhưng khi Phương Dạ Bạch nhìn cánh cửa được canh gác nghiêm ngặt kia thì hoàn toàn có thể khẳng định.

“Không sai, Hiếu Niên đang ở bên trong.” Anh chắc chắn.

“Giờ chúng ta nên làm thế nào?” Tiểu Ngũ chờ anh hạ lệnh.

Anh không nói gì, ngón tay thon dài lướt trên màn hình di động, không bao lâu di động phát ra giọng nói của Phương Ngộ Liệt.

“Anh muốn làm gì?” Tiểu Ngũ hỏi.

“Lái xe tới gần cổng lớn đi.” Anh trực tiếp ra lệnh.

Tiểu Ngũ nhận lệnh lái xe đến cửa trước.

Đôi mắt đỏ lừ cảnh cáo của hai người máy vũ trang lập tức nhìn tới, giờ súng nhắm vào xe.

Anh ấn cửa kính xuống, bật giọng nói của Phương Ngộ Liệt trong điện thoại.

“Đừng nhúc nhích.”

Người máy lập tức dừng lại, đôi mắt màu đỏ cũng dần dần chuyển sang màu xanh.

“Chào buổi tối, Phương Ngộ Liệt tiên sinh.” Người máy lễ phép nói.

“Tốt lắm, lợi dụng giọng nói của anh hai quả nhiên có thể khống chế đám người máy này.” Phương Dạ Bạch khẽ nhếch khóe môi, nhanh chóng tổ hợp những câu chữ của Phương Ngộ Liệt trong điện thoại thành một câu hoàn chỉnh.

“Mở cửa ra.” Giọng Phương Ngộ Liệt lại vang lên.

“Tuân lệnh.” Người máy tự động lùi lại rồi mở cửa lớn.

Tiểu Ngũ không đợi Phương Dạ Bạch mở miệng liền cho xe chạy vào trong, nhưng khi chạy vào bên trong nhà xưởng thì Phương Dạ Bạch liền sững sờ.

Cả khu bên trong có đến mười người máy vũ trang tuần tra, xem ra tiến vào thì dễ nhưng muốn cứu người ra ngoài thì rất khó.

“Phải hành động nhanh lên, chúng ta phải tìm được Hiếu Niên và mọi người trước khi anh hai tới.” Anh nghiêm túc nói.

“Vâng.” Tiểu Ngũ gật gật đầu, dừng xe ở lối vào bên hông của nhà xưởng.

Cửa vẫn có khóa điện tử, nhưng loại máy quét này không thể nào ngăn được Phương Dạ Bạch. Anh dùng dấu vân tay của Phương Ngộ Liệt liền dễ dàng vượt qua cửa, tiến vào bên trong.

Nhà xưởng hoàn toàn không giống kho hàng bình thường mà giống như một phòng thí nghiệm công nghệ cao. Bề ngoài nhìn giống như chỉ có một tầng, nhưng bên trong lại có thêm một tầng hầm rỗng bên dưới, không gian giống một cái chậu hình vuông, nhìn qua cũng khiến người khác kinh sợ.

Hơn nữa toàn bộ này đều được bao bọc bởi kính chống đạn tạo thành một căn phòng lớn không trần. Bên trong có một đám nhân viên nghiên cứu mặc áo trắng đi tới đi lui, quy mô của nơi này chắc chắn không phải là nơi nghiên cứu bình thường.

Phương Dạ Bạch trốn ở phía sau một chiếc cột, sắc mặt hơi thay đổi, lẩm bẩm: “Những nhân viên nghiên cứu này..... không phải người của anh hai.....”

Là tổ chức nào liên kết với anh hai? Là tư nhân? Hay là.....

“Thiếu gia, tôi thấy Nhậm tiêu thư và Nam Cung tiên sinh.” Tiểu Ngũ khẽ nói.

“Ở đâu?” Anh giật mình.

“Ở một căn phòng bên phải, bọn họ bị trói trên một cái bàn phẫu thuật.” Tiểu Ngũ chỉ tay.

Phương Dạ Bạch vội vàng nhìn qua, sau đó sắc mặt lập tức thay đổi.

Trên hai bàn phẫu thuật có một cô bé và một cậu bé.

Nhậm Hiếu Niên đã biến thành bộ dáng bảy tuổi.

Nhân viên thí nghiệm đang đẩy họ vào một căn phòng bí mật. Trong căn phòng kia anh có thể thấy bọn họ đang chế tạo lại bộ máy kia.

Nguồn điện cũng đã được khởi động, xem ra những người này muốn trực tiếp dùng Nhậm Hiếu Niên và Nam Cung Thần Võ làm thí nghiệm.

“Anh hai sắp tới rồi, mau nghĩ cách đưa bọn họ ra.” Anh nhíu mày, suy nghĩ cách cứu bọn họ ra ngoài.

Tiểu Ngũ lặng yên nhìn xung quanh, đột nhiên bước ra.

Phương Dạ Bạch sửng sốt một chút rồi kinh ngạc đuổi theo, chỉ thấy cô chủ động đi về phía hai gã nhân viên nghiên cứu. Hai người kia thấy cô đều ngần ngại, còn chưa kịp hỏi cô là ai đã bị đánh gục trong nháy mắt.

Sau đó cô linh hoạt kéo hai người vào phòng khử trùng.

Phương Dạ Bạch đi theo, khiển trách: “Cô đang làm cái gì vậy? Không may để người khác để ý.....”

Tiểu Ngũ cởi quần áo của hai người kia, rồi đưa cho anh một bộ.

“Mặc vào đi. Chúng ta phải tiến vào mới có cơ hội cứu bọn họ.”

Anh nhanh chóng hiểu ra ý định của cô, liền nhận bộ quần áo trắng mặc vào.

Nhưng anh lại chăm chú nhìn hai gã nhân viên đang ngất xỉu, phát hiện ra bọn họ đều là người phương Đông.

“Máy tính chủ ở phía bên phải phòng, tôi sẽ tạo ra hỗn loạn, anh nhân cơ hội tiến vào phòng điều khiển. Tôi đã quan sát rồi, tất cả mọi thứ ở nơi này đều hoạt động do máy tính chủ điều khiển, chỉ cần anh có thể khống chế máy tính chủ, chúng ta sẽ có cơ hội cứu bọn họ ra.” Tiểu Ngũ nói với anh.

Phương Dạ Bạch nhìn chăm chăm cô, trên mặt khó nén sự kinh ngạc và khen ngợi.

Tiểu Ngũ dường như vẫn đang tiến hóa, dù sức phán đoán, trí lực hay là hành động đều mạnh hơn trước kia.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) ();
```

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 11

“Cô càng ngày càng trở nên thông minh đấy, Tiểu Ngũ.”

“Đúng vậy.”

Câu trả lời không chút khách khí của cô làm cho anh bật cười, anh không nhịn được mà nói: “Nhưng tôi không thích phụ nữ thông minh.”

“Tôi biết.” Cô vừa mặc bộ quần áo vô khuẩn vào vừa nói.

“Cô biết?” Anh cười.

“Nhậm tiểu thư là người đơn thuần nhưng anh lại thích cô ấy, từ đó suy ra anh không có thiện cảm với phụ nữ thông minh. Tôi đoán chắc có lẽ là vì Phương phu nhân.” Cô trực tiếp nói ra suy nghĩ của bản thân.

Anh ngậy đại.

Những lời này của Tiểu Ngũ rất đúng.

Bởi vì anh có người mẹ quá khôn khéo, cho nên anh không có thiện cảm với phụ nữ quá lời đời, cũng chính vì vậy nên anh vô cùng say mê một Nhậm Hiếu Hiên hồn nhiên, lương thiện.

Nhưng anh không biết nên hình dung cảm giác kỳ lạ này như thế nào? Anh lại bị một cô gái một nửa người máy nhìn thấu.

“Yên tâm, tôi sẽ cố gắng tìm chế để không trở nên quá thông minh.” Cô bổ sung thêm một câu, rồi bước ra khỏi phòng vô trùng.

Anh há hốc mồm nhìn bóng lưng của cô, bật cười.

Kiểu nói đùa này cô học ở đây vậy?

Anh mỉm cười, cùng cô đi về phía trung tâm nghiên cứu. Bởi vì đầu đội mũ cho nên không bị bất kì ai nghi ngờ. Cho đến khi hai người bước vào trung tâm nghiên cứu thì Tiểu Ngũ đột nhiên đưa tay đẩy ngã Phương Dạ Bạch.

Phương Dạ Bạch nhảy lên, nhào về phía cô.

Hai người đánh nhau, sau đó, Tiểu Ngũ lại dùng sức đá anh một cái.

“A.” Anh lùi ra sau, ngã vào cửa thủy tinh phòng điều khiển. Tiếng động làm cho mấy nhân viên quản lý trong đó chú ý.

Khi cánh phòng điều khiển mở ra, có hai người đi ra, quát lớn với họ:

“Hai người đang làm gì đấy?” Người này nói tiếng Trung mang giọng Bắc Kinh chứ không phải tiếng Anh.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Một người khác đi tới hỏi, cũng nói tiếng Trung giống người kia.

Phương Dạ Bạch thầm nghĩ, đội ngũ này dường như toàn là người Trung Quốc? Chẳng lẽ anh hai bắt tay với Trung Quốc?”

“Vì sao hai người đánh nhau?” Người quản lý nghiêm mặt quát.

Tiểu Ngũ liếc Phương Dạ Bạch một cái, đột nhiên xoay người đẩy người kia ra, chạy ra cửa.

Phương Dạ Bạch vội hô to: “Mau bắt lấy anh ta, tôi vừa thấy anh ta ăn cắp tư liệu.”

Tiếng kêu này làm cho mọi người kinh sợ, người quản lý chột quát lên: “Mau. Mau bắt lấy hắn. Đừng để hắn chạy thoát.”

Cả trung tâm nghiên cứu rơi vào cảnh hỗn loạn, tất cả mọi người đều đuổi theo Tiểu Ngũ. Tiểu Ngũ thì cố gắng đánh đổ máy móc xung quanh, làm cho tình hình càng thêm hỗn loạn.

Phương Dạ Bạch nhân cơ hội tiến lại gần máy tính chủ. Anh cởi mũ trên, ngồi xuống, ngón tay nhẹ nhàng thao tác trên bàn phím. Đúng lúc này, anh thấy người quản lý kia nghe điện thoại, sau đó bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía anh, sắc mặt thay đổi.

Chậc! Thân phận đã bị lộ. Xem ra anh hai đã đến đây rồi.

Anh chăm chú theo dõi màn hình, cửa trước xuất hiện chiếc xe thể thao Lamborghini màu đỏ của anh hai.

Bên ngoài phòng điều khiển, có một số người đang đuổi theo Tiểu Ngũ cũng quay về. Anh lập tức khóa cửa lại, tay quản lý kia vừa đập cửa vừa la mắng:

“Mẹ kiếp. Mau mở cửa. Bắt tên kia lại cho tôi.”

Một nhân viên kỹ thuật khác vội vàng ấn mật mã, nhưng mật mã đã bị Phương Dạ Bạch thay đổi nên không mở ra được.

“Mau gọi bảo vệ vào đây. Mau lên.” Tay quản lý kia gầm lên.

Máy tính chủ ở trong tay Phương Dạ Bạch giống như đồ chơi, anh nhanh chóng thay đổi toàn bộ hệ thống, thao túng đám người máy võ trang, nhất Phương Ngô Liệt ở bên ngoài.

Trên màn hình, Phương Ngọ Liệt nhìn xuyên qua màn hình trưng mắt với anh, ánh mắt hằn ta hừng hực lửa giận.

“Mày thật sự đã chọc giận tao rồi đấy lão Tứ.” Giọng nói phẫn nộ của hấn ta truyền tới.

Phương Dạ Bạch lạnh lùng cười, không thèm để ý đến hấn ta mà cắt đứt nguồn điện, làm cho các dụng cụ thí nghiệm ngừng hoạt động, tất cả nhân viên trong phòng thí nghiệm đều há hốc mồm.

Mà Nhậm Hiếu Nhiên và Nam Cung Thần Võ đang bị nhốt trong phòng bí mật cũng liếc mắt nhìn nhau, đều không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

“Thần Võ, bên ngoài ồn ào quá.....” Nhậm Hiếu Nhiên bất an nói.

“Hình như có người đột nhập vào.” Nam Cung Thần Võ nhăn mày lại, có chút lo lắng cho Cao Lục ở bên ngoài.

“Sẽ là ai nhỉ?” Nhậm Hiếu Nhiên cũng không hiểu.

“Không biết.....” Nam Cung Thần Võ giãy dụa, nhưng tứ chi đều bị trói chặt, không thể động đậy được.

Bên ngoài, Cao Lục đang đứng trước máy tính phân tích gen, bất an, sợ hãi nhìn ra bên ngoài.

Lúc này, Tiểu Ngũ đã chạy tới cửa phòng thí nghiệm. Phương Dạ Bạch lập tức điều khiển mở cửa phòng thí nghiệm. Tiểu Ngũ đá bay kẻ đang bám lấy mình rồi lao vào trong phòng.

“Cô muốn gì...” Hai gã nhân viên thí nghiệm tiến lên ngăn cô lại.

Cô đấm một phát rồi lại nâng chân đá cho hai người đó ngã gục xuống đất, rồi rút súng chĩa vào ba người.

Cao Lục hoảng sợ khi nhìn thấy có người chĩa súng về phía mình, sắc mặt hơi thay đổi.

Tiểu Ngũ nhanh chóng cúi mũ trùm đầu xuống, nói: “Nhậm tiểu thư và Nam Cung tiên sinh đang ở bên trong à?”

Cao Lục trợn trừng hai mắt, nhỏ giọng nói: “Tiểu..... Tiểu Ngũ? Cô.....”

“Không có nhiều thời gian đâu, tôi phải mau chóng cứu bọn họ ra ngoài.”

“Một mình cô sao có thể cứu bốn người chúng tôi ra ngoài?” Cao Lục hoảng sợ nói.

“Còn có thiếu gia nữa, anh ấy cũng tới.” Tiểu Ngũ nói xong liền đi về phía phòng bí mật.

“Tiểu Bạch? Tiểu Bạch không chết?” Cao Lục càng kinh ngạc hơn.

“Ừ, anh ấy hiện giờ đang khống chế máy tính chủ, mau hành động thôi.” Tiểu Ngũ dùng súng bắn hỏng bảng điều khiển, tiến vào trong.

Cao Lục quay đầu liếc mắt nhìn phòng máy tính chủ một cái, quả nhiên thấy Phương Dạ Bạch. Cô không còn cảm thấy tuyệt vọng nữa, vui vẻ nở nụ cười.

Tiểu Bạch không chết. Thật tốt quá! Thật tốt quá!

Ở trong phòng, Nam Cung Thần Võ thấy Tiểu Ngũ chạy vào cũng sửng sốt.

“Tiểu Ngũ? Là cô?”

“Tiểu Ngũ. Thì ra cô vẫn bình an.” Nhậm Hiếu Niên kinh ngạc há hốc mồm.

Tiểu Ngũ đi về phía bàn phẫu thuật, cởi khóa sắt cho bọn họ rồi nói: “Đúng vậy, tôi không sao, thiếu gia cũng vẫn ổn, hiện giờ chúng ta phải nghĩ cách rời khỏi nơi này.”

“Tiểu Bạch?” Nam Cung Thần Võ nhảy xuống, ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy, Thần Võ, Tiểu Bạch cũng tới rồi, anh ấy không chết.” Cao Lục chạy về phía anh ta, ôm anh ta vào lòng.

“Tiểu Bạch..... chưa chết sao? Thật sao?” Nhậm Hiếu Niên kinh ngạc la to.

“Đúng vậy.” Tiểu Ngũ ôm cô xuống khỏi bàn phẫu thuật, dẫn cô ra khỏi phòng bí mật, đi về phía phòng điều khiển.

Nhậm Hiếu Niên nhìn về phía phòng điều khiển, khi thấy Phương Dạ Bạch cách đó không xa liền kích động suýt òa khóc.

Cô cho rằng anh đã chết khi trúng đạn rơi xuống biển, ngay cả những người bắt bọn họ cũng nói như vậy, cô không ngờ anh vẫn còn sống.

Phương Dạ Bạch nhìn thấy Tiểu Ngũ dẫn Nhậm Hiếu Niên đi ra, tuy cô đã biến thành bộ dáng bảy tuổi nhưng vẫn bình an nên anh cũng yên tâm phần nào.

Nhưng bây giờ bọn họ chỉ có thể tự nhốt mình trong phòng thí nghiệm, bên ngoài đã có rất nhiều nhân viên kéo đến, muốn rời khỏi nơi này vẫn là một vấn đề nan giải.

“Hiện giờ chúng ta phải làm sao? Thiếu gia, chúng ta ra ngoài bằng cách nào?” Tiểu Ngũ nói chuyện với anh qua điện thoại.

Anh trầm ngâm một lát, bỗng nhiên phát hiện nhân viên nghiên cứu dường như rất sợ thiết bị ở nơi này bị hư hại. Anh lại nhìn đám người máy võ trang ngoài cửa lớn thông qua màn hình theo dõi, đột nhiên nở nụ cười kỳ quái: “Để những tên người máy võ trang kia giúp chúng ta mở đường.”

Dứt lời, anh gõ bàn phím ra lệnh.

Một nửa số người máy ở cổng lớn chuyển hướng về phía trung tâm nghiên cứu, đập vỡ cửa.

Tất cả nhân viên nghiên cứu của trung tâm đều há hốc mồm, kinh hãi nhìn đám người máy vốn dùng để bảo vệ bọn họ nay lại xông vào tấn công bừa bãi như phát điên. Bọn họ sợ hãi chạy trốn chết.

“Sao lại thế này? Sao người máy lại làm phản?” Tay quản lý kia sợ hãi hét to.

“Người máy võ trang đã bị không chế. Là do kẻ ở trong kia.....” Một vị kỹ sư máy tính chỉ vào Phương Dạ Bạch kêu to.

“Các người mau nghĩ cách đi. Không được để bọn chúng phá máy móc trong này.” Tay quản lý kia điên cuồng quát lên.

“Nhưng máy tính đều ở trong phòng điều khiển”

“Chết tiệt, mau lôi cổ hắn ra đây.” Tay quản lý vừa quát lên đã thấy đám người máy võ trang nhắm về phía mình, hắn sợ hãi co giò bỏ chạy.

Không chỉ là hắn ta mà tất cả các nhân viên nghiên cứu đều bị đám người máy làm cho hoảng sợ bỏ chạy khỏi trung tâm.

Phương Dạ Bạch cười khê, đang lúc anh cho rằng mình đã nắm được tình thế thì máy tính chủ bỗng dừng lại một giây. Sau đó trên màn hình xuất hiện những chữ số dị thường, đám người máy liền đứng lại, thay đổi mục

tiêu bắt đầu tấn công về phía phòng thí nghiệm, phá nát tường thủy tinh chống đạn.

“A!” Nhậm Hiếu Niên và Cao Lục sợ hãi kêu lên rồi lùi về phía sau.

“Thiếu gia. Sao lại như thế này?” Tiểu Ngũ che chở các cô lùi về phía sau hỏi.

Phương Dạ Bạch kinh ngạc sửng sốt một chút rồi phát hiện có người đột nhập vào máy tính phá giải mệnh lệnh của anh. Anh vội ngăn cản đối phương nhưng không ngờ đám mã lệnh này lại không hề dễ phá giải.

“Nơi này còn có một cao thủ máy tính.” Anh nghiêm nghị nói.

Lúc này, tường thủy tinh của phòng thí nghiệm vỡ nát, đám người máy bước tới gần Tiểu Ngũ. Tiểu Ngũ rút súng ra bắn nhưng cô cũng nhanh chóng bị dồn vào một góc tường.

“Tiểu Ngũ.” Nhậm Hiếu Niên hoảng sợ hét to.

Thấy Nhậm Hiếu Niên sắp bị người máy bảo vệ bắt được, mười ngón tay của Phương Dạ Bạch nhanh chóng lướt trên bàn phím, muốn cắt đứt mệnh lệnh của đối phương. Nhưng đối phương dường như cũng đã có sự chuẩn bị, hoàn toàn không lộ ra sơ hở nào.

Đúng vào lúc này, một tên người máy khác cũng phá vỡ được tường thủy tinh của phòng máy tính, đang tiến về phía anh

“Vô dụng thôi, lão Tứ, lần này mày không trốn thoát được đâu.” Phương Ngộ Liệt không biết đã đi vào trung tâm nghiên cứu từ khi nào, đứng ở chỗ cao cười lạnh.

Phương Dạ Bạch ngẩng đầu, thấy người đứng bên cạnh hẳn ta là một người đàn ông gầy gò, trong tay vẫn còn cầm laptop, lạnh lùng nhìn anh.

Xem ra lần này anh gặp được đối thủ rồi.

Anh nhúu mày, vẻ mặt khó chịu.

“Bắt sống hai đứa nhóc kia, những kẻ khác giết cũng được.” Phương Ngọ Liệt lạnh lùng hạ lệnh.

Người thanh niên gầy gò kia nhanh chóng ra lệnh trên máy tính, một người máy bảo vệ bắt lấy Nhậm Hiếu Niên, nhắc cô lên cao.

“A.” Nhậm Hiếu Niên sợ hãi hét lên.

“Hiếu Niên.” Nam Cung Thần Võ la to, vội vã xông lên nhưng Cao Lục lại sợ hãi ôm anh lại.

Vẻ mặt Phương Dạ Bạch thay đổi, trừng mắt với Phương Ngọ Liệt.

“Đừng tưởng chỉ có mày mới giỏi máy tính, trên đời này vẫn còn rất nhiều cao thủ.” Phương Ngọ Liệt đắc ý nói.

Lúc này, một người máy bảo vệ dùng sức cướp Nam Cung Thần Võ trong lòng Cao Lục, sau đó nâng chân phải định dẫm lên Cao Lục.

“Không. Cao Lục.” Nam Cung Thần Võ hoảng sợ hét lên.

Phương Dạ Bạch lấy di động, kết nối vào máy tính, nhập dữ liệu làm cho virus xâm nhập khống chế cả hệ thống. Tất cả máy móc cũng như đám người máy bảo vệ đều dừng lại bất động.

“Sao lại thế này?” Phương Ngọ Liệt ngạc nhiên.

Người thanh niên kia nhúu mày, vội vã diệt virus, nhưng vẫn không thể làm cho đám người máy nhúc nhích.

“Tiểu Ngũ. Mau.” Phương Dạ Bạch lớn tiếng hô.

Tiểu Ngũ chột nhảy lên, đá mạnh vào tên người máy bảo vệ kia, làm cho nó ngã về phía sau. Tiểu Ngũ thuận tay đỡ được Nhậm Hiếu Niên. Phương Ngọ Liệt tức giận hét lớn với người thanh niên bên cạnh.

“Mau làm cho bọn chúng hoạt động lại. Mau lên. Làm thật tên khốn kia trước. Nó mới là đũa quan trọng nhất.”

Người thanh niên kia cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, hấn gõ bàn phím mấy cái, chỉ chốc lát các người máy bảo vệ đã hoạt động trở lại. Lần này tất cả tập trung tấn công Phương Dạ Bạch.

Phương Dạ Bạch bất động không trốn tránh, vẫn bình tĩnh ngồi yên chuyên tâm gõ bàn phím.

“Thiếu gia.” Tiểu Ngũ kêu lên.

Ngay khi đám người máy chuẩn bị đánh vào đầu anh thì anh liền ấn phím “Enter”, người máy giống như bị điểm huyết, tất cả đều bất động.

Anh nhảy xuống khỏi ghế, rời khỏi phòng máy tính chủ chạy về phía phòng thí nghiệm, lôi Nam Cung Thần Võ đang bị kẹp cứng ngắc trên tay tên người máy ra, sau đó nói: “Tôi chỉ có thể giữ chân chúng năm phút, trong khoảng thời gian ấy chúng ta phải nhanh chóng thoát ra ngoài. Tiểu Ngũ, cô bảo vệ Hiếu Niên. Đi thôi Cao Lục.”

“Vâng.” Tiểu Ngũ đáp, ôm lấy Hiếu Niên lao đi đầu tiên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhậm Hiếu Niên tái nhợt, khẽ kêu bên tai Tiểu Ngũ nhưng Tiểu Ngũ ngoảnh mặt làm ngơ. Cao Lục theo sát phía sau cô còn Phương Dạ Bạch ôm lấy Nam Cung Thần Võ ở sau cùng, năm người chạy thục mạng tới cửa bên hông.

Phương Ngọ Liệt gào lên: “Khởi động chương trình tiêu diệt mục tiêu của tất cả người máy bảo vệ. Không được để cho bọn chúng chạy thoát.”

“Như vậy sẽ làm bị thương đến hai đứa bé.....”

“Bị thương cũng không sao, chỉ cần còn một hơi thở chúng ta cũng có thể làm thí nghiệm được. Phương Ngọ Liệt lạnh lùng nói.

Người thanh niên gầy gò kia gật đầu, ngón tay lướt trên bàn phím, nhưng tất cả những người máy bảo vệ kia vẫn không nhúc nhích.

“Sao lại thế này?” Phương Ngọ Liệt trừng mắt nhìn hắn ta.

“Em trai anh quả nhiên là thiên tài máy tính, chỉ trong thời gian ngắn đã thiết kế ra được virus ngăn chặn mọi chỉ thị của tôi.....” Người kia khẽ than.

“Cậu còn có thời gian bội phục nó? Mau khởi động người máy đi.” Phương Ngọ Liệt lớn tiếng gào lên.

“Yên tâm, virus này nhiều nhất cũng chỉ có thể chống đỡ một phút nữa thôi. “Người thanh niên hừ nhẹ một tiếng, quả nhiên sáu mươi giây sau toàn bộ virus đã bị tiêu diệt.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) ();
```


HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 12

Đám người máy bảo vệ bắt đầu cử động, thêm vào đó còn khởi động chương trình giết chóc, tay phải biến đổi thành những họng súng, bắt đầu đuổi giết năm người Phương Dạ Bạch.

Nam Cung Thần Võ trừng mắt nhìn đám người máy giơ súng lên, rồi vội vàng kêu: “Tiểu Bạch, không phải anh nói có thể khống chế bọn chúng năm phút à? Sao chỉ mới một phút chúng đã hoạt động lại được.”

Phương Dạ Bạch ra sức chạy về phía cửa, cũng không quay đầu lại, hừ nhẹ: “Cử động mới tốt.”

“Cái gì?” Nam Cung Thần Võ nghe được liền há hốc mồm.

“Im đi, đừng làm phiền tôi.” Phương Dạ Bạch mắng một tiếng, vội vàng trốn ra sau những dụng cụ thí nghiệm kia, kịp thời tránh được một viên đạn sượt qua.

Nam Cung Thần Võ giật mình thon thót, lo âu nói: “Cửa ra ở phía trên, bây giờ ra bằng cách nào?”

“Tiểu Ngũ, cầu thang bên trái.” Phương Dạ Bạch la lớn với Tiểu Ngũ.

Tiểu Ngũ ôm Nhậm Hiếu Niên lao về phía cầu thang bên trái, còn anh ôm lấy Nam Cung Thần Võ cùng Cao Lục chạy về phía cầu thang bên phải, nhằm phân tán sự chú ý của bọn người máy. Hơn nữa bọn người máy di

chuyển trên cầu thang cũng khó khăn cho nên bọn họ càng có thêm thời gian để hành động.

Mắt thấy bọn họ sắp chạy ra cửa hông, Phương Ngọ Liệt cũng không lo lắng chỉ cười lạnh: “Trước cửa còn có năm người máy vũ trang, tao xem chúng mày thoát ra ngoài bằng cách nào.”

Phương Dạ Bạch và Tiểu Ngũ gặp nhau ở cửa, Tiểu Ngũ đang muốn lao ra ngoài thì anh ngăn cô lại.

“Đợi chút, Tiểu Ngũ. Tạm thời trốn đi, đừng ra ngoài vội.”

“Còn chờ cái gì nữa? Bọn người máy cũng sắp đuổi đến đây rồi.” Nam Cung Thần Võ sốt ruột.

Anh lách mình trốn sau một cây cột, nhìn đồng hồ: “Đợi một phút nữa.”

“Vì sao?”

Anh không trả lời, chính nhìn nhắm chằm bọn người máy bảo vệ giống như những pho tượng đang lăm lăm họng súng trong tay, tiến về phía bọn họ.

“Lần này thì hay rồi, không đi sẽ chết đấy.” Nam Cung Thần Võ hốt hển gầm nhẹ.

“Yên tâm đi, sẽ không chết đâu.” Phương Dạ Bạch hừ nhẹ, nhìn kim giây của chiếc đồng hồ từ từ chỉ vào số mười hai.

Ngay khi một tên người máy phát hiện ra chỗ nấp của bọn họ xoay người chĩa họng súng vào anh định muốn nổ súng thì trong phòng máy tính chủ chợt vang lên một tiếng nổ mạnh.

“Bùm.” Một tiếng, máy tính chủ phát nổ, sau đó đám người máy giống như mất phương hướng không ngừng lao đảo giống người say.

Phương Ngọ Liệt trố mắt gào to: “Sao lại thế này?”

Người đàn ông gầy cao kia cũng kinh ngạc, đứng sững như trời trồng.

“Anh ta lợi dụng nguồn điện của các người máy bảo vệ tấn công vào hệ thống máy tính chủ, xem ra hiện giờ tất cả đám người máy kia đều gặp trục trặc, ngay cả những người máy ngoài cổng cũng vậy.”

“Cái gì? Chết tiệt.” Phương Ngọ Liệt kinh sợ đan xen với tức giận, nổi gân xanh, rút súng ra bước nhanh về phía cửa hông.

Phương Dạ Bạch biết tình thế hiện tại đã như anh mong muốn liền hô to với Tiểu Ngũ đang nấp cách anh năm mét: “Được rồi, chính là lúc này, Tiểu Ngũ, chúng ta đi thôi.”

Tiểu Ngũ gật đầu, hai người đồng thời lao về phía cửa.

Nhưng khi Phương Dạ Bạch đi ra thì Tiểu Ngũ lại không ra được, bởi vì Nhậm Hiếu Niên trong tay cô đột nhiên giãy dụa chạy về phía trung tâm nghiên cứu.

Tiểu Ngũ không hiểu nhìn theo cô nhưng cũng lập tức đuổi theo.

Phương Dạ Bạch đợi ở cửa một lúc cũng không thấy các cô đi ra liền vội vã lấy di động ra tìm người. Đúng lúc này trong trung tâm nghiên cứu truyền ra một tràng tiếng súng. Anh cùng với Nam Cung Thần Võ đều biến sắc.

Anh cảm thấy bất an định vào bên trong xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại thấy Tiểu Ngũ ôm Nhậm Hiếu Niên vì trúng đạn ở tay mà chảy máu ngất đi chạy tới.

“Hiếu Niên.” Cao Lục sợ hãi la lên.

“Sao lại thế này? Không phải tôi đã bảo cô bảo vệ cô ấy thật tốt sao?”
Phương Dạ Bạch tiến lên trừng mắt với Tiểu Ngũ.

Khuôn mặt Tiểu Ngũ vô cảm nhìn anh, còn chưa kịp nói gì thì đã thấy hai tên người máy mất phương hướng lao về phía bọn họ, hòng súng trong tay vì không được khống chế mà bắn loạn xạ.

“Tiểu Bạch, chúng ta hãy rời khỏi đây trước rồi nói sau.” Nam Cung Thần Võ quát.

Anh nhíu mày, đưa tay ôm lấy Nhậm Hiếu Niên trong lòng Tiểu Ngũ, lạnh lùng nói: “Cô lái xe đi.”

Khi tất cả mọi người đã lên xe, Tiểu Ngũ cũng ngồi vào ghế lại, lách khỏi đám người máy mất kiểm soát, chạy ra khỏi cổng lớn.

“Hiếu Niên. Hiếu Niên.” Phương Dạ Bạch gọi Nhậm Hiếu Niên đang ngất xỉu, vô cùng lo lắng cho vết thương của cô.

“Anh đừng làm ồn nữa có được không?” Nam Cung Thần Võ nhỏ nhắn đứng lên ghế, vội vàng giúp Nhậm Hiếu Niên kiểm tra vết thương, nghe thấy Phương Dạ Bạch cứ luôn miệng gọi như vật thì không khỏi nhíu mày mắng.

Sau khi thoát khỏi phòng nghiên cứu của Phương Ngộ Liệt bọn họ liền chạy tới phòng nghiên cứu của Cao Lục, tạm thời dùng nơi này để điều trị vết thương của Nhậm Hiếu Niên.

“Tiểu Bạch, anh đừng lo, Hiếu Niên chỉ bị trúng đạn ở cánh tay, còn lại không có gì.” Cao Lục cũng lên tiếng an ủi.

Phương Dạ Bạch sốt ruột, xoay người trừng mắt nhìn Tiểu Ngũ, bao nhiêu tức giận đều muốn trút lên đầu cô.

“Rốt cuộc cô đã làm gì hả? Rõ ràng tôi đã dặn cô mang theo Hiếu Niên đi ra ngoài cơ mà. Là cô không phân biệt được phương hướng hay là tai cô bị điếc? Chỗ ấy chỉ cách cánh cửa vài bước nhỏ vậy mà cô còn để Hiếu Niên bị thương?” Anh nhìn cô lớn tính quát mắng.

Tiểu Ngũ vẫn đứng yên lặng, tùy anh trách mắng, chỉ là vẻ mặt của cô lúc này có chút kỳ lạ.

“Lúc nguy hiểm ấy, rốt cuộc cô đã làm cái gì? Lấy thân thủ của cô mà ngay cả một đứa bé cũng không bảo vệ được sao?” Anh lại mắng cô.

“Lúc ấy Nhậm tiểu thư không muốn rời đi, còn đột nhiên chạy về phía trung tâm nghiên cứu nên mới bị trúng đạn của nhị thiếu gia.” Tiểu Ngũ rốt cuộc cũng mở miệng.

“Cô ấy không muốn rời đi? Làm sao cô ấy lại không muốn đi?” Phương Dạ Bạch gầm lên.

“Hắn là Hiếu Niên đi tìm Dịch Hành Vân.” Nam Cũng Thần Võ trả lời thay Tiểu Ngũ.

Phương Dạ Bạch sững sốt, lúc này mới nhớ ra từ lúc bọn họ vào trung tâm nghiên cứu thì không hề nhìn thấy Dịch Hành Vân.

“Dịch Hành Vân không biết đã bị Phương Ngộ Liệt mang đi đâu. Sau khi chúng tôi vào trung tâm cũng không nhìn thấy anh ấy nữa, Hiếu Niên vẫn vô cùng lo lắng.” Cao Lục cũng nói.

“Anh hai anh dùng Dịch Hành Vân làm con tin, ép Hiếu Niên ngoan ngoãn, cho nên chúng ta phải tìm cách cứu anh ta ra.” Nam Cũng Thần Võ đẩy cặp kính trên sống mũi.

Phương Dạ Bạch giật mình, lồng ngực co thắt lại.

Thì ra.....là vì Dịch Hành Vân. Hiếu Niên vì Dịch Hành Vân mà ngay cả tính mạng cũng không cần.....

Khuôn mặt tuấn tú nhìn Nhậm Hiếu Niên có chút ảm ức.

“Tại sao phải cứu anh ta? Anh ta sống hay chết cũng không liên quan đến tôi.” Dịch Hành Vân biến mất rất đúng lúc, như vậy sẽ không còn ai chen giữa anh và Hiếu Niên nữa.

Tiểu Ngũ yên lặng đứng nhìn anh, cảm thấy con người rất kỳ quái. Những lời họ nói là thật hay giả, có lúc ngay cả chính họ cũng không biết.

“Anh không cứu anh ta, Nhậm tiểu thư sẽ đau khổ, anh cũng sẽ càng đau khổ hơn.” Cô nói thẳng.

“Câm miệng. Để cho tôi yên tĩnh.” Phương Dạ Bạch liếc mắt nhìn cô một cái, giận dữ mắng.

Cô ngậm miệng lại không hé răng.

Cao Lục cùng với Nam Cũng Thần Vô băng bó giúp Nhậm Hiếu Niên. Phương Dạ Bạch đi đến trước bàn phẫu thuật, nhìn khuôn mặt tái nhợt của Nhậm Hiếu Niên bảy tuổi, lông mày càng nhíu chặt lại.

Hiếu Niên từng hôn mê tám tháng vì phải rời xa Dịch Hành Vân, sau đó chỉ vì một tiếng gọi của Dịch Hành Vân mà tỉnh lại. Cô vốn chỉ sống vì Dịch Hành Vân.

Mà anh, trước giờ vẫn chưa từng ở trong trái tim cô.

Một chút chua xót dâng lên trong lòng, anh không nhịn được nhẹ nhàng vén tóc mái hỗn loạn trên trán cô.

Tiểu Ngũ nhìn động tác của anh, nhìn ngón tay anh ngập tràn thương yêu vén mái tóc của Nhậm Hiếu Niên. Bờ vai cô bất giác khẽ run lên, đôi mắt luôn bình tĩnh chợt phủ một tầng mơ hồ.

Cái loại cảm giác ngực như bị nước bùn lấp kín lại tới một lần nữa, khiến cô không thể nào thở được.

Không khí lúc này bỗng trở nên lạnh lẽo, cả phòng thí nghiệm yên tĩnh không một tiếng động. Nhưng vào lúc này Cao Lục bỗng nhiên nghe thấy tiếng ‘lách tách, lách tách, lách tách’ ngạc nhiên hỏi: “Tiếng gì vậy?”

“Tiếng nước sao?” Nam Cung Thần Võ nhú mày.

“Nước? Trong phòng nghiên cứu có chỗ nào rò nước.....” Cô buồn bực quay đầu liền ngậy người.

Máu từ tay trái của Tiểu Ngũ nhỏ xuống nền nhà trơn bóng, phát ra tiếng lách tách.

Hơn nữa không chỉ tay trái mà ngay cả đùi của cô cũng có máu, chỗ cô đứng đã tạo thành một vũng đỏ tươi.

“Trời ơi, Tiểu Ngũ.” Cô thất thanh kêu lên.

Phương Dạ Bạch quay đầu nhìn, sắc mặt cũng biến đổi.

Tiểu Ngũ cũng trúng đạn? Hơn nữa còn trúng hai phát? Thế mà cô cứ đứng yên đó như không có chuyện gì.

Anh thở dốc vì kinh ngạc, quát lớn: “Cô bị thương còn đứng đó làm gì? Mau tới đây cầm máu.”

“Vâng.” Tiểu Ngũ lên tiếng, mới bước lên một bước thân thể đã lao đảo ngã về phía trước.

Anh kinh hãi, vội vàng chạy lên ôm lấy cô. Sắc mặt cô lúc này tái nhợt, hô hấp ngắn mà mỏng manh.

“Cô ấy mất máu quá nhiều, lại còn bị sốc. Mau, mau ôm cô ấy đến đây.” Cao Lục kinh hãi chỉ vào một cái bàn thí nghiệm.

Phương Dạ Bạch lo lắng đặt cô lên bàn thí nghiệm, một cơn tức giận trỗi dậy, không nhịn được mà mắng: “Cô đúng là ngu ngốc. Cô muốn chết sao?”

“Không muốn.” Cho dù trở nên yếu ớt nhưng giọng nói của cô vẫn cực kỳ bình tĩnh lạnh lùng.

“Không muốn chết, vì sao trúng đạn mà không nói? Vì sao không cầm máu?” Anh tức giận mắng, lấy hòm thuốc ra giúp cô khử trùng cầm máu ở tay trái.

“Anh bảo tôi đứng yên đợi.” Cô trả lời.

Anh dừng tay, trừng mắt với cô.

Bảo cô đợi cô liền ngu ngốc đợi sao? Cứ để máu chảy sao? Cô nghe lời như vậy sao?

“Tôi nhớ mình đâu có cải tạo cô thành người ngu ngốc như vậy. Dưới tình huống này chính cô không biết tự cân nhắc sao? Chảy máu thì phải cầm máu, bị thương thì phải trị thương, đạo lý đơn giản như vậy còn muốn tôi phải dạy cho cô sao?” Anh giận dữ mắng.

Cô nằm trên bàn thí nghiệm nhìn anh, không biết vì sao bị anh la mắng như vậy lại cảm thấy thật.....dễ chịu?

Rõ ràng vừa rồi thân thể vô cùng nặng nề, hiện tại lại cảm thấy nhẹ như lông hồng, ngay cả cảm giác ngực như bị nước bùn lấp kín cũng đã biến mất.

“Tôi đang nói chuyện với cô đấy, có nghe không?” Anh không vui hỏi.

“Có.”

“Cô phải biết rằng cô chỉ bị rút mất thần kinh cảm giác, cạy cánh tay máy thôi. Nếu bị mất máu quá nhiều, hoặc bị trúng đạn thì cô cũng vẫn sẽ chết, hiểu không?” Anh nghiêm khắc cảnh cáo.

“Hiểu.”

“Đã hiểu thì sau này nên cẩn thận một chút. Về sau nếu không được tôi cho phép thì không được tùy tiện bị thương hay chết.” Anh nhìn cô chăm chăm, sau đó lại bổ sung một câu: “Đây là mệnh lệnh.”

Lời nói của anh giống như dòng điện, trong nháy mắt giúp cô tràn đầy năng lượng. Cô cảm thấy trái tim của mình lại tràn ngập sức sống. Dường như phần máu bị mất kia đã trở lại.

“Có nghe không?” Anh hỏi.

“Vâng.” Cô gật đầu.

Anh bảo cô không thể chết, cô cũng không chết; bảo cô đừng bị thương, cô cũng sẽ không để bản thân lại bị thương. Chỉ cần anh nói cô nhất định sẽ làm.

Phương Dạ Bạch nhướn mày tiếp tục giúp cô chữa thương. Nhưng khi anh cắt chiếc quần dài của cô ra thì thấy rõ ràng đùi cô không chỉ trúng đạn, mà viên đạn còn ghim chặt vào trong thịt, vết thương không hề nhẹ.

“Trời ạ, vết thương của cô còn nghiêm trọng hơn Hiếu Niên, vậy mà cô vẫn còn có thể lái xe đưa chúng tôi đến đây?” Cao Lục khó tin tròn tròn mắt.

Nam Cung Thần Võ sau khi xử lý xong vết thương của Nhậm Hiếu Niên cũng lập tức nhảy xuống, đi đến bên cạnh Tiểu Ngũ. Vừa nhìn thấy vết thương của cô thì khuôn mặt cũng nhăn lại.

“Bị thương như vậy mà không rên một tiếng, anh đã làm gì cô ấy vậy? Không có cảm giác đau sao?”

“Đúng, tôi đã rút hết toàn bộ dây thần kinh cảm giác của cô ấy.” Phương Dạ Bạch nói.

“Thật tàn nhẫn. Không có cảm giác khác gì với cái xác không hồn.” Cao Lục khẽ kêu lên.

“Cô ấy vốn là nửa người nửa máy.” Phương Dạ Bạch hừ một tiếng.

“Anh cho rằng chỉ cần có một cánh tay máy thì cô ấy là người máy sao? Trên cơ bản cô ấy vẫn là người, anh khiến cô ấy không cảm nhận được đau đớn không có nghĩa là đau đớn không tồn tại.” Cao Lục quay đầu nhìn chằm chằm Phương Dạ Bạch, lời nói mang theo ý trách móc.

Phương Dạ Bạch lạnh lùng nói: “Đây chính là yêu cầu của cô ấy, hơn nữa tôi làm vậy là vì cứu cô ấy.”

“Cứu cô ấy, lại biến cô ấy thành người hầu, sai cô ấy đi mạo hiểm? Xem vết thương của cô ấy đi, nhất định là vì đã đỡ đạn cho Hiếu Niên...” Nói xong cô liền sang Tiểu Ngũ hỏi: “Tiểu Ngũ, tôi đoán không sai chứ?”

“..... Nhậm tiểu thư cô ấy.....chạy mãi.....nhị thiếu gia cầm súng nhắm vào.... cô ấy.....rất..... nguy hiểm..... Tôi xin lỗi..... thiếu gia..... tôi không thể chặn hết..... đạn.” Ý thức đã có chút mơ hồ, giọng nói của Tiểu Ngũ càng ngày càng yếu.

“Tiểu Ngũ.” Cao Lục đau lòng, tức giận quay đầu trừng mắt nhìn Phương Dạ Bạch: “Anh xem đi, cô ấy vì mệnh lệnh của anh mà liều mạng

như vậy.”

“Vậy thì sao? Bảo vệ Hiếu Niên vốn là trách nhiệm của cô ấy.” Phương Dạ Bạch lạnh nhạt nói.

“Cái này mà là trách nhiệm sao? Anh vốn không coi cô ấy là người, thật quá đáng...”

Cao Lục càng nói càng kích động, mà sắc mặt Phương Dạ Bạch càng ngày càng lạnh, Nam Cung Thần Võ trách: “Đừng nói nữa, Cao Lục. Hiện giờ cứu người quan trọng hơn. Tiểu Ngũ mất quá nhiều máu, phải nghĩ cách truyền máu cho cô ấy.”

“Phải truyền máu? Ở chỗ em không có máu.” Cao Lục lo lắng, lại hỏi: “Mà khoan, Tiểu Ngũ là nhóm máu gì? Hay là để em truyền máu cho cô ấy.”

“Nhóm O.” Phương Dạ Bạch nói.

“Nhóm O? Tôi và Thần Võ đều không giúp được cô ấy rồi.....” Cao Lục nhớ Nam Cung Thần Võ là nhóm A, còn mình là nhóm B.

“Lấy máu của tôi đi. Tôi cũng nhóm O.” Phương Dạ Bạch nói.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) ();
```

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 13

Cao Lục ngẩn ra, còn chưa lên tiếng, Nam Cung Thần Võ đã nói: “Tiểu Bạch, máu của chúng ta có thể truyền cho người khác sao? Không có vấn đề gì chứ?”

Phương Dạ Bạch bị hỏi khó. Nhưng vấn đề làm anh đau đầu không phải hiện tượng hoàn đồng của bọn họ, mà là khả năng “Tái sinh” của anh. Nếu anh truyền máu cho Tiểu Ngũ, không biết thân thể Tiểu Ngũ có xảy ra biến hóa kỳ lạ nào không?

Ba người đều chần chờ, lúc này Tiểu Ngũ đã mất ý thức, Phương Dạ Bạch lập tức quyết định kéo ống tay áo lên: “Không còn thời gian nữa, cứ truyền máu trước rồi nói sau.”

Nam Cung Thần Võ gật đầu, sau đó lấy ra túi máu đưa cho Cao Lục.

Cao Lục liếc nhìn Phương Dạ Bạch một cái, thầm nghĩ: Tên này xem như còn có lương tâm, cũng không uổng công Tiểu Ngũ trung thành.

Nhưng sau khi rút của Phương Dạ Bạch 500cc máu, cô rút kim tiêm ra, định lấy bông khử trùng đè lên vết tiêm thì lại không thấy vết tiêm đâu nữa.

“Ồ.” Cô có chút ngạc nhiên, cho rằng mình bị hoa mắt, tiến lại gần tay anh nhìn cẩn thận.

Phương Dạ Bạch nhanh chóng lấy bông khử trùng trong tay cô, tùy tiện đè lại, nói: “Mau truyền máu cho Tiểu Ngũ đi.”

“À.....” Cô sững sờ đem túi máu đến bên cạnh Tiểu Ngũ.

Phương Dạ Bạch trở lại bàn thí nghiệm, giúp Nam Cung Thần Võ lấy viên đạn trên đùi Tiểu Ngũ ra.

“Chỉ thiếu một chút nữa thôi là cái chân này của cô ấy coi như tàn phế rồi.” Nam Cung Thần Võ nói giống như một ông cụ non.

“Ừ.” Phương Dạ Bạch nhìn chăm chăm miệng vết thương của cô, ngay cả lông mày cũng không nhăn lại.

“Nhưng cho dù cái chân này có tàn phế, anh cũng sẽ giúp cô ấy làm một cái chân máy khác đúng không?” Nam Cung Thần Võ châm chọc.

“Ừ, nếu cần.”

“Anh thật sự không coi cô ấy là người.”

“Cô ấy chính là vật thí nghiệm của tôi, hơn nữa còn là vật thí nghiệm vô cùng hiếm có, bởi vì thân thể của cô ấy không xuất hiện phản ứng bài xích với máy móc.”

“Vật thí nghiệm? Lời nói này thật sự quá tàn khốc, may là cô ấy không nghe thấy, bằng không nhất định sẽ bị tổn thương.” Nam Cung Thần Võ khẽ nói.

“Cô ấy dù nghe được cũng sẽ không có cảm giác gì, bởi vì cô ấy đã không còn thần kinh cảm giác nữa.” Phương Dạ Bạch hừ nhẹ.

“Anh chắc chắn vậy sao? Nếu như là trước đây tôi cũng sẽ cho rằng như vậy, nhưng trải qua hiện tượng hoàn đồng, tôi đã không còn cho rằng tế bào của con người là bất biến nữa. Cho dù là y học, hay là khoa học, đều không thể hoàn toàn giải thích được những điều huyền bí của cơ thể con người.....”

Lời Nam Cung Thần Võ nói làm cho Phương Dạ Bạch nhớ tới những phát ngôn và hành động kì lạ của Tiểu Ngũ thời gian qua, anh không khỏi giật mình.

“Có vài năng lực vô hình không phải là thứ mà chúng ta có khả năng nắm trong tay đâu.”

“Cho nên?”

“Cho nên, đừng tự xem mình là Thượng đế, Tiểu Bạch. Ở trước mặt sinh mạng, phải biết cách khiêm tốn.” Nam Cung Thần Võ bảy tuổi dùng giọng nói trẻ con cảm thán.

“Tôi không muốn làm Thượng đế, tôi chỉ muốn nghiên cứu cách để kéo dài mạng sống..... mãi mãi.” Anh lẩm bẫm.

“Mãi mãi? Giống như chúng tôi sao?” Nam Cung Thần Võ châm chọc.

“Không, là giống như tôi vậy.....” Anh nhìn tay mình, vết kim tiêm nho nhỏ đã sớm biến mất, có lẽ năng lực tái sinh cũng sẽ tự động bổ sung 500cc vừa rút?

“Giống anh là sao?” Nam Cung Thần Võ ngược mắt nhìn anh.

“Không, không có gì.” Anh cười một cách kì quái, cũng không có nói rõ, chỉ cúi đầu nhìn Tiểu Ngũ.

Bí mật này, ngoại trừ anh, tuyệt đối không thể để cho người khác biết được.

Nhưng chỉ có Tiểu Ngũ là ngoại lệ.

Bởi vì, cô cũng không được tính là “Người”

Tiểu Ngũ đột nhiên tỉnh lại.

Một cảm giác xa lạ từ chân truyền lên kéo ý thức đang mơ hồ của cô về.

Cô mở mắt, không rõ cảm giác bó chặt ở chân là thế nào.

Chẳng lẽ có liên quan đến chuyện bị thương sao?

Cô đưa tay ấn vào phần đùi trúng đạn, chỉ cảm thấy đau đau tê tê, làm cho cô không khỏi nhú mày.

Rất kỳ lạ, trước kia dù có bị thương như thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không như thế này....

Khi cô đang chìm trong sự khó hiểu thì bên tai bỗng vang lên tiếng nói.

“Đau không? Nếu đau thì để tôi đi gọi Thần Võ cho em một mũi giảm đau.”

Cô quay đầu thì nhìn thấy bóng lưng của Phương Dạ Bạch.

Anh đang đưa lưng về phía cô, tựa vào lan can ban công bên cạnh Nhậm Hiếu Niên, cúi đầu nói chuyện với Nhậm Hiếu Niên.

“Không sao, cũng không đau lắm.” Nhậm Hiếu Niên cất giọng nói non nớt.

“Thân thể thì sao? Có chỗ nào không thoải mái không?”

“Không có, tôi không sao, Tiểu Bạch, anh đừng lo lắng.”

“May là viên đạn không găm vào tay, Thần Võ nói sẽ nhanh khỏi thôi.” Phương Dạ Bạch vượt nhẹ nhàng tránh Nhậm Hiếu Niên.

“Ừ.”

Tiểu Ngũ lẳng lẳng nhìn chăm chăm bóng lưng Phương Dạ Bạch rồi nghe hai người nói chuyện.

Cùng bị thương, cùng nằm ở đây, nhưng Phương Dạ Bạch vĩnh viễn không bao giờ quan tâm tới cô.

Trong trí nhớ của cô, anh chưa bao giờ hỏi cô ổn không. Trước khi anh hoàn đồng thành đứa nhỏ bảy tuổi thì rất ít khi nói chuyện với cô. Sau khi anh gặp chuyện không may, mỗi lần nói chuyện với cô thì câu đầu tiên chắc chắn sẽ nhắc tới Nhậm Hiếu Niên.

Anh thật sự rất yêu Nhậm Hiếu Niên.

Rất yêu.

Nhưng mà Nhậm Hiếu Niên lại không yêu Phương Dạ Bạch.

Mà Phương Dạ Bạch biết rất rõ điều này, nhưng anh vẫn yêu cô ấy.

Chỉ yêu cô ấy.

Nghĩ tới chuyện này, ngực Tiểu Ngũ chột thắt lại, giống như ở bên trong đang có cái gì đó lôi kéo, làm cho cô không thể thở nổi.

“Anh nên lo lắng cho Tiểu Ngũ, cô ấy bị thương nặng hơn tôi.” Nhậm Hiếu Niên lại nói.

“Cô ấy không sao, Thần Võ đã giúp cô ấy lấy viên đạn ra, cô ấy sẽ nhanh chóng hồi phục thôi.” Phương Dạ Bạch nhàn nhạt nói.

“Đều là lỗi của tôi, Tiểu Ngũ là vì bảo vệ tôi.....” Nhậm Hiếu Niên tự trách.

“Đây là việc cô ấy phải làm, em đừng để ý.”

“Không, nếu như tôi không bỏ chạy, Tiểu Ngũ cũng sẽ không bị thương. Giây phút kia nổ súng, cô ấy không hề chần chừ mà ôm lấy tôi, giúp tôi đỡ đạn.....”

“Nhưng cô ấy chỉ đỡ được hai viên đạn.”

Lời trách móc của Phương Dạ Bạch khiến Tiểu Ngũ cứng đờ.

Anh đang trách cô thất trách sao? Trách cô không bảo vệ được người phụ nữ anh yêu?

“Anh nói cái gì vậy? Tiểu Ngũ không có lý do gì phải đỡ đạn giùm tôi cả, anh không nên để cho cô ấy mạo hiểm.” Nhậm Hiếu Niên không vui nói.

“Bảo hộ em chính là nhiệm vụ của cô ấy.”

“Tôi không cần bảo vệ, càng không muốn có người vì tôi mà bị thương, huống chi Tiểu Ngũ là một cô gái.....”

“Đừng coi thường cô ấy, cô ấy mạnh mẽ hơn em nhiều.” Phương Dạ Bạch hừ lạnh ngắt lời cô.

“Cô ấy dù mạnh mẽ cũng chỉ là con người, cũng sẽ bị thương, cũng sẽ chết.” Nhậm Hiếu Niên thật sự đau lòng thay Tiểu Ngũ.

“Em nhầm rồi, cô ấy không phải là người. Ở một phương diện nào đó mà nói, cô ấy có thể được coi là người máy, cho dù có bị thương cũng sẽ không đau, cho dù có chết, tôi cũng có biện pháp giúp cô ấy sống lại.” Phương Dạ Bạch lạnh lùng thốt lên.

Nghe vậy, đầu óc Tiểu Ngũ trở nên trống rỗng trong vài giây. Cô không hiểu, Phương Dạ Bạch rõ ràng đang nói đến cô, nhưng vì sao những lời này lại giống như những viên đạn tàn phá thân thể cô?

Hơn nữa, còn tập trung đánh vào trái tim cô.

“Anh thật quá đáng, Tiểu Bạch. Theo tôi được biết, Tiểu Ngũ đã theo anh mười năm, anh nên đối với cô ấy tốt một chút.” Nhậm Hiếu Niên không khỏi cảm thấy bất bình thay cho Tiểu Ngũ.

“Tôi đối xử với cô ấy rất tốt. Linh kiện trên người cô ấy đều là những thứ tiên tiến nhất, tôi còn chịu trách nhiệm bảo dưỡng không có kỳ hạn cho cô ấy.” Phương Dạ Bạch hừ nhẹ.

“Anh thật đúng là.....”

“Được rồi, em đừng giận nữa, ngủ một chút đi, ngày mai chúng ta sẽ đến biệt thự bên bờ biển của Thần Võ tránh tạm.”

“Chúng ta sẽ tới..... biệt thự của Thần Võ sao?” Giọng nói của Nhậm Hiếu Niên trở nên hơi run rẩy.

“Biệt thự của Thần Võ khá an toàn, cũng thoải mái. Tới đó trước, sau đó nghĩ cách cứu Dịch Hành Vân.” Phương Dạ Bạch hiểu được sự lo lắng của cô.

“Tới đó nghĩ cách? Anh..... Thật sự sẽ giúp tôi cứu Hành Vân sao? Tiểu Bạch?”

“Yên tâm, đừng vội, tôi sẽ cứu anh ta, em cứ an tâm mà tĩnh dưỡng.”

Đối mặt với Nhậm Hiếu Niên, ngay cả sức để la hét không cứu Dịch Hành Vân như vừa rồi cũng không còn, bởi vì anh không nỡ làm cô đau lòng. Đây là cách Phương Dạ Bạch yêu Nhậm Hiếu Niên. Anh yêu cô, cho nên có thể bao dung cho người đàn ông cô yêu.

Tiểu Ngũ nhìn theo bóng lưng anh, không biết cảm giác ghen trong ngực kia là cái gì.

“Ừ.” Nhậm Hiếu Niên khẽ đáp một tiếng.

Anh lại khẽ vén tóc cô, đỡ chần cho cô rồi xoay người đi.

Tiểu Ngũ nhanh chóng nhắm mắt lại, không hiểu tại sao mình phải giả vờ ngủ?

Cô thực sự càng ngày càng không hiểu chính mình.

Phương Dạ Bạch đi tới bên cạnh cô, cô cho rằng anh sẽ trực tiếp đi ra ngoài, nhưng bỗng nhiên một bàn tay ấm áp phủ lên trán cô làm cô không dám cử động.

Sau đó Phương Dạ Bạch kéo tay trái của cô ra để kiểm tra vết thương, một lúc lâu sau lại đặt tay cô vào trong chần, sao đó lẳng lặng đi ra khỏi phòng nghiên cứu.

Cảm giác nghiền nghẹn trong lồng ngực chỉ vì một hành động nhỏ của anh mà tan biến, sau đó, tim cô bắt đầu đập điên cuồng.

Rõ ràng chẳng khác gì những lần kiểm tra trước kia, nhưng không hiểu vì sao mà trái tim cô lại đập mãnh liệt như vậy?

Cô..... có vấn đề ở đâu sao?

Đang sửng sờ thì bên cạnh lại vang lên tiếng sột soạt, cô mở hé mắt nhìn thấy Nhậm Hiếu Niên nhảy xuống khỏi bàn thí nghiệm, đi về phía cô, vì thế cô nhanh chóng nhắm mắt lại.

“Thực xin lỗi, Tiểu Ngũ, đều là tôi làm hại cô bị thương, nhưng cô thật sự không nên cứu tôi.....” Nhậm Hiếu Niên lẩm bẩm.

Cô không nhịn được mà mở mắt ra hỏi: “Vì sao?”

Nhậm Hiếu Niên kinh ngạc há hốc miệng: “Cô tỉnh rồi?”

“Vâng.”

“Cô khá hơn chưa? Vết thương.....”

“Vì sao không nên cứu cô?” Cô ngồi dậy hỏi.

Vẻ mặt ngạc nhiên của Nhậm Hiếu Niên dần biến thành vẻ u uất không phù hợp với bề ngoài bảy tuổi của cô ấy, than nhẹ: “Bởi vì, tôi muốn ở bên Hành Vân.”

“Nhưng nếu cô quay lại tìm anh ấy, rất có thể cô sẽ chết mà chưa chắc sẽ cứu được anh ấy.” Tiểu Ngũ nhíu mày.

“Cho dù có chết, cũng muốn chết cùng với anh ấy.”

“Hai người đều chết thì còn có ý nghĩa gì nữa?”

Nhậm Hiếu Niên cười lắc đầu: “Cô không hiểu đâu, Tiểu Ngũ. Yêu một người, có thể yêu đến mức bất chấp tất cả, biết rõ không có ngày mai, cũng vẫn muốn ở bên anh ấy vào những giây phút cuối cùng.....”

“Cô cũng không biết, nếu như cô chết, thiếu gia sẽ đau lòng đến nhường nào. Anh ấy chỉ sợ cô bị thương tổn vậy nên những năm gần đây anh ấy đều bảo tôi ở bên cạnh bảo vệ cô. Anh ấy yêu cô, không hề ít hơn Dịch tiên sinh yêu cô. Cho nên, cô không thể chết được, tôi cũng sẽ không thể để cô chết.” Tiểu Ngũ ngắt lời cô.

Nhậm Hiếu Niên hơi giật mình nhìn cô.

“Lúc cô nhìn Dịch tiên sinh, ánh mắt thiếu gia cũng luôn dõi theo cô. Tất cả tâm tư của anh ấy đều dồn vào cô, nhưng cô chưa bao giờ để ý đến anh ấy, cũng chưa từng nghiêm túc cảm nhận tình cảm của anh ấy. Cô không biết cô như vậy là quá mức ích kỷ sao?” Cô không chú ý nên âm lượng càng lúc càng cao, mà giọng điệu cũng càng lúc càng nặng.

“Tiểu Ngũ, cô.....” Nhậm Hiếu Niên mơ hồ nhận ra cái gì đó, đáy mắt ánh lên vẻ kinh ngạc.

“Cho dù không có ngày mai, vì thiếu gia, tôi cũng sẽ bảo vệ cô, khiến cô sống đến giây cuối cùng vì anh ấy.” Cô nghiêm túc nói.

Nghे cô nói xong, Nhậm Hiếu Niên từ vô cùng kinh ngạc biến thành mỉm cười.

“Tiểu Ngũ, thì ra cô..... cô lại.....”

“Cái gì?” Cô dừng lại.

“Tiểu Bạch còn nói cô không có cảm giác, tôi còn tưởng cô sẽ không hiểu được tình yêu là gì.”

“Tình yêu?” Tại sao lại chuyển đến đề tài này?

“Ừ, cô theo tiểu Bạch cũng đã mười năm, lâu ngày sẽ sinh tình cảm cũng bình thường. Cho dù dùng sức người khổng lồ cũng không thể nào cắt đứt được tình cảm của con người.” Nhậm Hiếu Niên cười nói.

“Rốt cuộc cô đang nói cái gì vậy?” Tiểu Ngũ nhìn cô, bất giác nhíu mày.

Nhậm Hiếu Niên xoay người nhìn cô, chậm rãi nói: “Cô thích tiểu Bạch phải không? Cô yêu anh ấy?”

Giống như bị điện giật vài giây, đầu cô còn chưa kịp phản ứng, tim đã đập thình thịch

Yêu? Cô yêu Phương Dạ Bạch? Ngay cả yêu là gì cô còn không biết nữa.

“Yêu là gì?” Cô hỏi.

Nhậm Hiếu Niên yên lặng nhìn cô, khẽ nói:

“Yêu chính là.....mỗi khi nhớ tới người ấy hô hấp sẽ trở nên dồn dập, tất cả cảm xúc sẽ bị người đó nắm trong tay. Người ấy có thể khiến trái tim cô như bị bóp nghẹt, cũng có thể làm cho tim cô đập rộn ràng. Một cái đụng chạm nhỏ của người ấy cũng tác động đến từng sợi thần kinh của cô. Cô không nỡ nhìn người đó đau khổ, chỉ hi vọng làm được gì đó cho người ấy..... thậm chí..... chết vì người ấy.”

Tiểu Ngũ sững sốt.

Những điều này có vẻ rất quen.....

“Tiểu Ngũ, nếu như cô có những cảm xúc này thì không cần nghi ngờ nữa, đó chính là yêu.” Nhậm Hiếu Niên nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô.

Như vậy.....Chính là..... Yêu? Cô kinh ngạc không nói nổi nên lời.

“Cô cũng có những cảm xúc này với tiểu Bạch phải không?” Nhậm Hiếu Niên mỉm cười.

“Nếu vậy..... tôi nhất định bị trục trặc gì rồi, thiếu gia nói tôi không có cảm giác, càng không thể có cảm xúc.” Cô không rõ, cô không hề có cảm giác, làm sao có thể yêu một người?

“Có lẽ không phải là trục trặc, mà là.....tiến hóa?” Nhậm Hiếu Niên nhìn cô chăm chăm.

“Tiến hóa?”

“Cơ thể con người kỳ thực có rất nhiều bí mật mà y học và khoa học không thể nào giải thích được. Giống như ba người bọn tôi có tế bào biến dị, nguyên nhân đến giờ vẫn không tìm ra. Theo một khía cạnh nào đó mà nói, đây có lẽ là một loại tiến hóa của tế bào. Thần kinh cảm ứng của cô có

thể đã xảy ra biến hóa, hoặc ý chí của cô đã vượt qua sự khống chế của máy móc, làm chủ phản ứng của cô.” Nhậm Hiếu Niên trầm ngâm nói.

“Vậy ư?” Tiểu Ngũ cúi đầu nhìn cánh tay phải bằng máy của mình, suy tư về lời nói của cô ấy.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt  
(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after ('  
) ; } (function () { var d = new Date (); document.write ('') ; }) () ;
```

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 14

Nhậm Hiểu Niên nghĩ..... Cô ấy đã không còn giống người máy nữa sao? Tế bào của cô ấy đã tự động thoát khỏi sự kìm chế của máy móc, làm cho cô ấy dần dần có tri giác và cảm tình?

Có thể sao?

“Nếu như cô biết yêu, vậy chắc hẳn cô cũng sẽ hiểu vì sao lúc đó tôi không muốn đi, và cả lúc này.....” Nhậm Hiểu Niên khẽ nói, sau đó ấn công tắc.

Trên bàn thí nghiệm xuất hiện hai cái khóa sắt khóa cổ tay Tiểu Ngũ, cô sững sốt ngẩng đầu nhìn Nhậm Hiểu Niên.

“Cô làm cái gì vậy?”

“Thật sự xin lỗi, Tiểu Ngũ, cố cứ cố gắng đi cứu tôi ra nhưng tôi phải trở về, trở lại phòng thí nghiệm của Phương Ngộ Liệt.” Nhậm Hiểu Niên nhìn cô bằng ánh mắt xin lỗi.

“Vì sao? Thiếu gia đã nói sẽ giúp cô cứu Dịch tiên sinh, vì sao cô còn muốn mạo hiểm?” Tiểu Ngũ nhìn cô ấy chăm chăm, buồn bực hỏi.

“Tiểu Bạch muốn tôi đợi, nhưng tôi không đợi được. Phương Ngộ Liệt từng cảnh cáo tôi, hẳn ta tiêm một chất độc vào cơ thể Hành Vân. Chỉ cần tôi chạy trốn, Hành Vân sẽ không sống được, cho nên tôi nhất định phải trở về.” Nhậm Hiểu Niên lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn kiên quyết.

“Có lẽ hẳn ta lừa cô, nếu như cô về sẽ mắc bẫy.” Tiểu Ngũ bình tĩnh nhắc nhở.

“Hẳn ta không nói dối, cả Thần Võ cũng không biết chuyện này..... Hẳn ta đã tiêm thuốc cho Hành Vân ngay trước mặt tôi.....” Nhậm Hiểu Niên kích động nói.

“Phương Ngộ Liệt dùng Dịch Hành Vân uy hiếp cô, nếu như cô trở về, không phải sẽ nhảy vào bẫy của hẳn ta sao? Cô cho là Dịch Hành Vân sẽ đồng ý để cô làm chuyện điên rồ này sao?” Tiểu Ngũ nói thẳng.

Nhậm Hiểu Niên im lặng không nói gì, trong lòng cô biết rõ, Dịch Hành Vân tuyệt đối không hy vọng cô chui đầu vào lưới, nhưng nếu chỉ có một mình cô được bình an thì cô thà rằng được chịu khổ cùng anh.

“Đúng, anh ấy không hy vọng tôi quay lại, nhưng tôi lại muốn ở bên cạnh anh ấy, bất kể sống hay là chết.” Cô cười thê lương không hề giống một cô bé bảy tuổi.

Tiểu Ngũ kinh ngạc nhìn cô, hô hấp hơi ngừng lại.

Đây là tình yêu sao? Làm cho người ta trở nên dửng dưng, hay là ngốc nghếch?”

“Tôi phải đi rồi, xin cô đừng để bất cứ ai biết.” Nhậm Hiểu Niên dứt lời, liền mặc thêm áo khoác, đẩy một cánh cửa sổ phòng thí nghiệm ra.

Tiểu Ngũ nhìn bóng dáng nhỏ bé của cô ấy trèo lên bệ cửa sổ, cánh tay máy lập tức dùng sức giật khỏi cái khóa, xoay người ấn công tắc mở khóa, nhảy xuống khỏi bàn, tiến lên bắt lấy Nhậm Hiểu Niên lại.

Nhậm Hiểu Niên phát hoảng, quay đầu nhìn cánh tay máy trầy xước của cô, rồi lại nhìn xuống vết máu dài ở chân, thì thào cảm thán: “Cô luôn vì Tiểu Bạch mà liều mình, nhưng anh ta vẫn không hề hay biết.”

“Đây là chuyện tôi nên làm.” Tiểu Ngũ nói.

“Cô đáng ra nên làm cho Tiểu Bạch hiểu cô là con người chứ không phải là máy móc.” Nhậm Hiểu Niên đau khổ nhìn cô.

Tiểu Ngũ hơi giật mình.

“Hãy tự quý trọng bản thân, Tiểu Ngũ.” Nhậm Hiểu Niên giống như người chị vỗ vỗ cánh tay của cô, xoay người muốn nhảy từ trên tường xuống.

Tiểu Ngũ giữ cô ấy lại không chịu thả.

“Tiểu Ngũ, để cho tôi đi.” Nhậm Hiểu Niên quay đầu cầu xin.

“Thiếu gia sẽ không cho phép.” Tiểu Ngũ nhìn cô ấy chăm chăm nói.

“Đây là hành động của tôi, không cần anh ấy cho phép, tôi biết anh ấy muốn bảo vệ tôi, nhưng cô còn chưa rõ sao? Giữ tôi ở bên cạnh anh ấy, chỉ càng làm anh ấy đau khổ thêm thôi.” Nhậm Hiểu Niên thở dài.

Giữ Nhậm Hiểu Niên ở bên cạnh thiếu gia, chỉ càng làm cho anh đau khổ thêm?

Vẻ mặt luôn lạnh lùng của Tiểu Ngũ bỗng trở nên ngẩn ngơ, bất giác buông lỏng tay.

Tuy Phương Dạ Bạch luôn nói, chỉ cần Nhậm Hiểu Niên hạnh phúc là tốt rồi, nhưng cô biết rõ, kỳ thực anh không vui. Nhìn người phụ nữ mình yêu yêu người đàn ông khác, loại cảm giác này giống như ngực như bị nước bùn lấp kín, làm cho người ta thở không nổi.....

Vừa nghĩ đến đây, cô đột nhiên rùng mình.

Nhìn người trong lòng yêu người khác?

Loại cảm giác này..... Loại cảm giác này.....

Vì sao cô cũng có?

Vì sao..... cô lại biết?

Nhậm Hiểu Niên không nói thêm gì nữa, vội nhảy xuống. Mà Tiểu Ngũ không hề ngăn cản chỉ đứng thất thần lặng im mà nhìn bóng dáng nhỏ bé kiên định rời đi, biến mất trong màn đêm.

“Bốp.”

Một cái tát vang dội đánh lên mặt Tiểu Ngũ, cô không nhúc nhích, nhìn Phương Dạ Bạch đang nổi trận lôi đình trước mặt cô, không nói một câu.

“Vì sao cô lại để cho Hiểu Niên về chỗ anh hai? Cô điên rồi sao?”
Phương Dạ Bạch rít gào.

Trên gương mặt cô xuất hiện dấu năm ngón tay, đây là lần đầu tiên Phương Dạ Bạch đánh cô. Nhưng kỳ lạ là rõ ràng anh đánh vào mặt cô nhưng đau đớn lại xuất phát từ ngực cô.

Sáng sớm nay khi không thấy Nhậm Hiểu Niên, Phương Dạ Bạch như muốn nổi điên, tất cả cơn giận đều trút lên người cô. Hình ảnh anh sốt ruột gần như phát cuồng còn khiến cô đau hơn cái tát này.

Loại cảm giác này, có phải là thích không?

Cô thật sự yêu Phương Dạ Bạch sao?

“Cô không biết cô ấy trở về thì chỉ còn con đường chết thôi sao? Việc này, vì sao cô không hỏi tôi trước? Cô dựa vào cái gì mà tự quyết định?”
Phương Dạ Bạch tức giận, nắm lấy cổ áo cô hét lên.

“Tiểu Bạch.....” Cao Lục muốn giúp Tiểu Ngũ nhưng lại bị Nam Cung Thần Võ giữ lại.

“Không phải tôi tự quyết định, tôi chỉ tôn trọng quyết định của Nhậm tiểu thư.” Tiểu Ngũ nhìn thẳng vào Phương Dạ Bạch, trong lòng bỗng thấy đồng cảm.

Yêu một người không yêu mình thật sự rất ngốc, nhưng con người lại không thể khống chế được tình cảm của mình. Biết rõ sẽ không có kết quả, biết rõ sẽ không được đáp lại, vẫn muốn đắm chìm vào thứ tình cảm đó, cam tâm chịu dày vò.

Mà cô, vì sao lại có thể hiểu loại dày vò này?

“Ý muốn của Hiếu Niên? Hiếu Niên vốn không biết chính bản thân cô ấy đang làm cái gì....”

“Cô ấy biết.” Cô ngắt lời Phương Dạ Bạch.

Anh chột im bật, hai mắt tròn tròn.

“Cô ấy biết trở về sẽ có kết quả như thế nào, nhưng cô ấy vẫn quyết định muốn đi, bởi vì Dịch Hành Vân vẫn đang ở đó.”

Trong mắt Phương Dạ Bạch lóe lên lửa giận.

“Cô ấy nói, bất kể là sống hay chết, đều muốn ở bên cạnh anh ta...” Cô tiếp tục nói.

“Cô câm miệng cho tôi.” Anh điên cuồng quát lên, lại đánh cô.

Cô ngã ngồi về phía sau, máu từ khóe miệng chảy xuống.

Mà trong chớp mắt ấy, trong ngực dường như cũng có một chất lỏng tràn lên, không ngừng dâng lên cao.

“Tiểu Ngũ.” Cao Lục đi tới đỡ lấy cô, tức giận trừng mắt nhìn Phương Dạ Bạch nói: “Anh đánh cô ấy làm gì? Cô ấy chẳng qua chỉ chuyển lời của Hiếu Niên mà thôi.”

“Hiếu Niên quá ngây thơ. Cô ấy cho rằng lần này trở lại, anh hai sẽ cho cô ấy gặp Dịch Hành Vân sao? Không chừng cô ấy bị tra tấn đến chết cũng không gặp được Dịch Hành Vân.” Phương Dạ Bạch mắng to.

“Người đi thì cũng đã đi rồi, anh tức giận như vậy thì có tác dụng gì? Hiện giờ chúng ta phải mau nghĩ cách cứu cô ấy và Dịch Hành Vân.” Cao Lục lại nói.

“Phương Ngộ Liệt tuyệt đối sẽ không giao Hiếu Niên ra, hơn nữa hiện giờ có lẽ cũng quá muộn rồi. Có lẽ Hiếu Niên cũng đã bị Phương Ngộ Liệt đưa lên bàn thí nghiệm, bắt đầu tiến hành thí nghiệm.” Nam Cung Thần Võ bất đắc dĩ nói.

“.....” Cao Lục ngạc nhiên không nói gì.

Khuôn mặt tuấn tú của Phương Dạ Bạch trở nên xanh mét, anh nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, im lặng suy nghĩ một lát, giống như hạ quyết tâm rồi lập tức đi ra ngoài.

Nam Cung Thần Võ cùng Cao Lục còn chưa hiểu gì thì sắc mặt Tiểu Ngũ chợt thay đổi, cô chạy lên ngăn anh lại.

Phương Dạ Bạch trừng mắt nhìn cô, hừ lạnh: “Cô làm cái gì vậy? Cút ngay.”

Nói xong, anh thô bạo đẩy cô ra.

Cô không lùi bước, không để ý đến cái chân bị thương, nhanh chóng chặn trước mặt anh.

“Tiểu Ngũ.” Anh phẫn nộ quát.

“Anh không thể đi.” Cô ngược mắt lên nhìn anh.

“Cái gì?” Anh trừng cô.

“Anh tuyệt đối không thể đi, tôi không thể để anh đi làm chuyện điên rồ.” Vẻ mặt cô vô cùng nghiêm túc.

“Việc điên rồ? Cô biết tôi muốn làm cái gì không?” Anh nắm lấy cổ áo cô, cúi đầu hừ lạnh.

“Cho anh hai anh biết chuyện liên quan đến thân thể anh chẳng khác nào tự tìm đường chết.” Cô khẽ nói.

“Cô.....” Phương Dạ Bạch ngạc nhiên.

Tiểu Ngũ biết ý định của anh?

Cô biết anh muốn lấy chuyện “Tái Sinh” để trao đổi cứu Nhậm Hiểu Niên sao?

“Cô ấy quan trọng đến vậy sao? Quan trọng đến mức anh không tiếc dùng bản thân mình đi đổi lấy cô ấy?” Cô lại nói tiếp, giọng nói đã mất đi sự bình tĩnh, hai mắt thậm chí còn có ánh lửa.

Anh tròn tròn mắt, trước giờ anh cũng chưa bao giờ thấy bộ dáng này của cô.

Cô.....Đang tức giận?

Không, nói đúng hơn là.....

Ghen tị.

“Cô ấy không yêu anh, anh còn không chịu hiểu sao? Ngay lúc này đây, cô ấy thà rằng trở thành vật thí nghiệm để được ở bên Dịch Hành Vân, cũng không muốn sống bình an bên cạnh anh. Đây là sự khác biệt lớn nhất giữa anh và Dịch Hành Vân, cho dù anh có hy sinh nhiều hơn nữa, cũng vô dụng thôi.....” Cô đã quên chừng mực, thốt lên những lời nặng nề.

Phương Dạ Bạch thật sự ngây dại, những cảm xúc này, những phản ứng này, quả thực cực kỳ giống với thái độ ghen ghét của phụ nữ, hoàn toàn không giống Tiểu Ngũ.

Hơn nữa, cô còn dám lớn mật chọc giận anh.

“Cô câm miệng lại.” Anh quát.

“Anh trả giá bao nhiêu đi chẳng nữa cũng không lấy được trái tim của cô ấy đâu, vĩnh viễn cũng không lấy được.” Cô lại bổ sung một câu.

Sắc mặt anh chợt thay đổi, tức giận đến mức tát cô một cái.

“Bốp.”

Cô nghiêng mặt, trong đầu chợt trống rỗng vài giây.

“Đủ chưa?” Phương Dạ Bạch quát to: “Cô làm sao vậy? Bị trục trặc sao? Bị hai vết đạn kia làm cho hỏng đầu rồi sao? Cô có biết cô đang nói cái gì không?”

Cô từ từ quay đầu lại, cuối cùng cũng dần trở nên tỉnh táo.

Tỉnh lại, cô không biết chính mình vừa làm cái gì, nói cái gì, chỉ biết có cái gì đó đang trào lên trong ngực, trái tim cô cũng đập mất tiết tấu.

Cô làm sao vậy? Cảm giác như đang thiêu đốt trong lòng này là gì?

“Rất xin lỗi.....” Cô xin lỗi, vẻ mặt khôi phục sự lạnh lùng, nhưng trong lòng lại hỗn loạn.

“Đừng quên thân phận của cô, còn nhiều lời, tôi sẽ tháo dỡ cô ra.” Anh giận dữ nói.

Tháo ra.

Chữ này giống như cô chỉ là một vật phẩm lắp ráp, chỉ là máy móc.

Cô khẽ run lên, ngọn lửa trong mắt lụi tắt, tầm mắt không biết vì sao đã đánh mất tiêu cự.

“Phải, tôi không nên nhiều chuyện, chuyện này là việc riêng của anh, tôi không được phép bình luận, tôi chỉ muốn nhắc nhở anh đừng quá mạo hiểm.” Cô khó khăn nói.

“Nhắc nhở? Cô cho rằng cô là ai? Cô cũng chỉ là” Phương Dạ Bạch còn định tiếp tục trách móc, nhưng nói được một nửa bỗng nhiên biến sắc, trừng mắt nhìn cô, sững sờ.

Hai hàng lệ, đang lặng lẽ chảy ra từ đôi mắt mờ mịt của cô.

Cao Lục và Nam Cung Thần Võ đều choáng váng. Vì bị Tiểu Bạch cải tạo cho nên Tiểu Ngũ đã không còn cảm giác, chưa từ có cảm xúc, vậy mà cô cũng khóc?

Nhưng Tiểu Ngũ dường như cũng không phát hiện, cô không ghen ngào, không nức nở, chỉ nói tiếp: “Tôi thật sự xin lỗi, tôi chỉ là một vệ sĩ, không nên nhiều chuyện. Nhưng tôi không muốn anh gặp bất kỳ tổn thương gì cho nên mới.....”

Giọng điệu bình thản đều đều nhưng dường như mỗi một chữ đều khàn khàn, nước mắt vẫn không ngừng rơi.

Cao Lục đau lòng gọi: “Tiểu Ngũ.”

Ai cũng nhìn ra sự uất ức và tình cảm của cô, chỉ trừ chính cô.

Phương Dạ Bạch vô cùng kinh ngạc, anh nhíu mày, trừng mắt nhìn cô, khó có thể tin.

“Nếu như làm anh không vui, xin hãy tha lỗi cho tôi. Tôi không hề có ác ý, nhưng mong anh phải hiểu rõ đây không phải chuyện nhỏ.....” Cô vẫn liên tục nói.

Anh đưa tay chạm vào chất lỏng trên mặt cô.

Ấm.

Cô thật sự khóc, giống như con người.

Nhưng sao có thể? Không có cảm giác, không có hi nộ ái ố. Cô đã hoàn toàn không còn thần kinh cảm giác, sao lại có phản ứng như thế này.

Anh chạm vào má cô khiến cô im bật, nhìn anh.

“Cô nhất định đã hỏng rồi, bằng không sao cô có thể khóc?” Anh lẩm bẩm.

Cái này.....là nước mắt?

Là..... nước ở trong mắt cô chảy ra?

Cho nên, cô đang khóc sao?

Bởi vì hỏng nên mới khóc? Hay là bởi vì.....

“Cô ấy không hỏng, cô ấy đã thoát khỏi sự khống chế của máy móc, hồi phục cảm giác.” Cao Lục không vui, phản đối cách nói của Phương Dạ Bạch.

“Cho nên mới nói, cái tạo của anh đã mất hiệu lực rồi, Tiểu Bạch. Sinh mệnh con người vĩnh viễn là bí ẩn khoa học không thể nào giải thích được.” Nam Cung Thần Võ châm chọc.

“Không thể thế được, như thế này rất không giống cô, không giống cô mà tôi biết. Cô đáng lý không nên có cảm xúc, không nên có hỉ nộ ái ố, cô phải là người bình tĩnh, vô cảm, vĩnh viễn duy trì trạng thái lạnh lùng.” Về mặt Phương Dạ Bạch phức tạp nhìn Tiểu Ngũ, dường như đang nhìn một người xa lạ.

Tiểu Ngũ yên lặng nhìn anh, nghe những chữ ‘Không nên’ liên tiếp của anh. Dường như chuyện cô nhân tính hóa là chuyện ‘không nên’ vậy.

“Tiểu Bạch, anh chỉ cái tạo một phần của cô ấy, nhưng anh không thể phủ định phần con người của cô ấy. Chỉ cần là người, sẽ động lòng, sẽ yêu, hơn nữa hai người đã ở bên nhau mười năm, Tiểu Ngũ nảy sinh tình cảm với anh cũng là chuyện rất bình thường.....” Lúc này Cao Lục không nhìn được nữa.

“Nảy sinh tình cảm?” Phương Dạ Bạch hơi nhướn mày, nhìn thẳng vào Tiểu Ngũ, lạnh nhạt hỏi: “Cho nên, cô thích tôi? Yêu tôi?”

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) ();
```

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 15

Vấn đề này khiến Tiểu Ngũ sửng sốt, sau đó khuôn mặt vô cảm bắt đầu thay đổi. Tầng băng trên gương mặt vốn lạnh lùng kia dần hòa tan, xuất hiện một vết ửng đỏ nhàn nhạt, đôi mắt cũng lóe lên tia kích động. Vẻ mặt kia vốn không cần nói thêm gì nữa, đáp án đã quá rõ ràng.

Giây phút này, cô giống như từ nửa người máy trở lại làm một người con gái bình thường.

Nhưng điều này cũng chứng minh cải tạo cô đã thất bại.

Sắc mặt Phương Dạ Bạch bỗng trở nên nặng nề, nắm cổ tay cô kéo ra khỏi phòng thí nghiệm, lôi cô sang căn phòng sát vách. Vừa vào cửa anh liền đè cô lên tường.

“Cô thật sự thích tôi?” Anh nhíu mày, giọng điệu giống như hỏi cung phạm nhân.

“Tôi.....”

“Cô biết cái gì là thích sao? Biết cái gì là yêu sao?” Anh nghiêm túc hỏi.

“Không biết.” Cô thành thật trả lời.

“Không biết thì nên an phận đi, yêu đương không thích hợp với cô đâu.” Anh đùa cợt.

“Nhưng tuy đầu tôi không hiểu, tim tôi dường như lại hiểu.” Cô đưa tay đè lên lồng ngực: “Nơi này, lúc này đập rất nhanh.....”

Anh ngần ra.

“Có lẽ, trái tim con người còn hiểu tình yêu hơn đầu óc.” Cô nói tiếp.

“Đừng học mấy lời nói văn chương hoa mỹ ấy, trái tim vốn không có khả năng suy nghĩ. Tim cô đập quá nhanh là vì thân thể cô có vấn đề.” Anh khẽ khiển trách.

“Vậy sao? Nhưng chỉ khi đối mặt với anh, trái tim tôi mới đập nhanh như thế.” Cô nhìn anh, nói.

Vẻ mặt nghiêm túc kia làm cho anh chấn động.

Sau đó, anh nhớ tới những hành động khác thường lúc trước của cô, chợt hiểu ra con chip khổng lồ chế trong cơ thể cô có lẽ bị trục trặc lâu rồi.

“Vậy thì sao? Chỉ thế mà cô đã cho rằng cô yêu tôi?” Anh ghé sát vào cô, hạ giọng hỏi.

“Tôi cũng không biết chắc, nhưng ...” Cô định nói, bỗng nhiên anh bất ngờ cúi đầu hôn lên môi cô. Anh hôn rất mạnh, đầu lưỡi thậm chí còn tiến vào trong miệng cô càn quấy trêu chọc.

Cô ngần ra, toàn thân cứng lại.

Gần năm giây, cuối cùng cuồng phong cũng kết thúc, anh ngẩng đầu cười lạnh châm chọc.

“Cảm giác thế nào? Nếu như cô thật sự yêu tôi, hẳn là sẽ thích tôi hôn cô như vậy mới đúng.”

Cô yên lặng nhìn anh, không nhúc nhích.

“Thế nào? Không có cảm giác sao? Hay mà muốn thử một lần nữa.....” Nói xong anh lại cúi đầu xuống.

Lần này, cô quay đầu đi, tránh nụ hôn của anh.

Anh dừng lại, khoe miệng nở nụ cười lạnh lùng.

Nếu như bình thường, cô sẽ không có bất kỳ phản ứng gì. Dù anh làm gì cô, cô cũng sẽ bình tĩnh đón nhận. Nhưng cô lảng tránh, thậm chí trên mặt còn xuất hiện nét bi thương. Điều này chứng tỏ có lẽ cô đã dần khôi phục cảm xúc phức tạp của con người.

Tệ hơn là chỉ sợ cô đã thật sự yêu anh.

Anh không thích như vậy, Tiểu Ngũ chỉ có thể là Tiểu Ngũ, là tác phẩm của anh, là vệ sĩ của anh, là cái bóng của anh.

Nếu cô thay đổi, giống như một cái gì đó của mười năm qua sẽ biến mất.

Cái gì đó rất quan trọng.....

“Xem ra, tôi phải mang cô về sửa lại hoàn toàn. Tôi muốn xóa sạch những tình cảm phiến toái không cần thiết này của cô.” Ánh mắt anh trở nên lạnh lẽo, siết chặt lấy tay cô.

Sắc mặt cô hơi thay đổi, quay đầu nhìn anh, giãy giụa: “Không, tôi không muốn.”

“Cái gì?” Anh trừng mắt nhìn cô.

“Tôi cũng không biết cảm xúc này là gì.” Cô cũng không biết vì sao, tuy con tim đập nhanh và siết lại khiến cô không thoải mái, nhưng cô vẫn muốn giữ lại.

“Nếu như cô không xóa sạch những tình cảm đó thì cô cũng không cần ở bên cạnh tôi nữa.” Anh nhíu mày tuyên bố.

“Vì sao?” Tim cô lại đập điên cuồng.

“Tôi không muốn quan hệ của chúng ta trở nên phức tạp, không muốn cô có bất kỳ thay đổi gì. Nếu như cô còn muốn ở lại bên cạnh tôi thì không được yêu tôi, tôi chỉ cần cô trở về như cô lúc đầu là được rồi. Cô hiểu ý của tôi chứ?”

Ánh mắt anh lạnh lẽo giống như đang bóp chặt lấy cổ họng Tiểu Ngũ. Cô không thể trả lời, thậm chí không thể thở nổi.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới chuyện sẽ rời xa anh, cô là cái bóng của anh, cô luôn cho rằng cô sẽ vĩnh viễn đi theo anh.

Nhưng hiện giờ cô mới hiểu được, cái bóng vĩnh viễn cũng chỉ là cái bóng, chỉ có thể lạnh lùng mà trung thành.

Cho nên, muốn ở lại bên cạnh anh thì không được phép yêu thương anh.

Chỉ có thể chấp nhận cái tạo, xóa bỏ tất cả cảm giác, biến cô trở về như ban đầu.

Đây không phải là lựa chọn, mà là mệnh lệnh.

Ngoại trừ Nhậm Hiếu Niên, anh không muốn yêu bất kỳ ai nữa, cũng không cần bất cứ ai yêu anh.

Người như anh đối với tình yêu là độc tài, hay là sạch sẽ?

“Có hiểu không?” Phương Dạ Bạch đờ bờ vai cô xuống.

Cô nhìn anh, trong lòng co rút một cách mãnh liệt, thậm chí giống như bị cái gì đó dày xéo qua.

“Trả lời tôi.” Ngón tay anh gia tăng lực.

“Đã hiểu.” Cô cứng ngắc gật đầu.

“Làm được không?”

“Có.... lẽ.” Lần đầu tiên cô phát hiện, nói lời trái lương tâm lại khó khăn đến như thế.

“Tốt lắm, vậy mau thu lại những tình cảm đó của cô đi. Sau này không được nhắc đến những chuyện vô vị như yêu hay thích này nữa, cũng đừng để tôi phát hiện ra điều gì kỳ lạ. Nếu như làm phiền đến tôi, tôi sẽ lập tức vứt bỏ cô.” Anh lạnh lùng cảnh cáo, xoay người sải bước ra khỏi văn phòng.

Mà cô vẫn đứng yên tại chỗ, tay đè chặt trước ngực.

Không phải tháo thì là vứt bỏ, ở trong lòng anh cô chẳng là gì, lại càng không phải một người phụ nữ.

Giờ phút này cô rớt cuộc cũng đã hiểu, loại cảm xúc vẫn luôn cào xé, đốt cháy trong lòng mình thời gian qua là....

“Đau.”

Phương Dạ Bạch rút điện thoại gọi điện cho anh hai Phương Ngọ Liệt, anh tin rằng so với “Thủ Tuế” thì “Vĩnh sinh” sẽ hấp dẫn anh hai hơn.

Tuy anh thật sự không muốn bí mật của mình bị tiết lộ, nhưng vì cứu Nhậm Hiếu Niên anh không tiếc gì.

Tiếng chuông vang lên thật lâu, Phương Ngọ Liệt mới chậm chạp nhận điện thoại.

“A, thật ngạc nhiên, lão tứ nhà ta lại chủ động tìm tao cơ à.” Phương Ngọ Liệt châm chọc cười lạnh.

“Hiếu Niên đâu?” Anh lười nói chuyện vô nghĩa, trực tiếp hỏi.

“Cô ta? Cô ta vẫn khỏe, tao đã thành công làm cho cô ta trưởng thành.” Phương Ngọ Liệt đắc ý cười.

“Cái gì?” Sắc mặt anh đột nhiên thay đổi.

“Quá trình vô cùng giật gân đó. Tao đã ghi hình lại hết rồi, nhưng hình dạng trưởng thành chỉ duy trì được ba phút, thật đáng tiếc.”

Trong lòng Phương Dạ Bạch run lên. Chỉ duy trì được ba phút? Đây chứng tỏ Hiếu Niên và Thần Vô giống nhau, tỉ suất lớn lên càng ngày càng nhỏ.

“Nhưng nhìn một con bé trong nháy mắt biến thành một cô gái, thật sự rất kinh người. Nếu không tận mắt thấy, ai dám tin chứ?” Phương Ngọ Liệt nói xong liền gửi đến một đoạn phim.

Phương Dạ Bạch mở đoạn phim lên, anh nhìn thấy Nhậm Hiếu Niên nằm trên bàn thí nghiệm, đau đớn la hét, từ một cô bé bảy tuổi biến thành hai mươi bảy tuổi. Nhưng không đến ba phút, thân thể của cô lại biến trở lại bộ dáng bảy tuổi. Hai lần biến hình này đã tra tấn cô ấy không còn ra hình người, cô ấy nôn ra một ngụm máu, suy yếu nằm trên bàn không ngừng run rẩy.

Anh vừa xem vừa run rẩy, quát: “Mau ngừng lại. Tia laser sẽ giết chết cô ấy mất.”

“Cô ta có chết thì đã sao, dù sao còn có Nam Cung Thần Vô, thậm chí còn cả mày nữa.” Phương Ngọ Liệt cười ác ý.

“Không bằng hiện giờ nghiên cứu tôi luôn đi.” Anh hừ lạnh.

“Mày?” Phương Ngô Liệt nhíu mày: “Mày vội cái gì? Sớm muộn gì cũng đến lượt mày thôi.”

“Tôi không giống bọn họ.”

“Có gì không giống? Không phải đều là quái vật hoàn đồng sao.”

“Không, hiện giờ tôi đã càng quái vật hơn nữa rồi.” Anh hừ nhẹ.

“Mày có ý gì?” Phương Ngô Liệt ngạc nhiên nói.

“Mở webcam lên đi. Anh tuyệt đối sẽ cảm thấy hứng thú.”

Phương Ngô Liệt buồn bực mở webcam của di động lên, nói: “Mày có trò gì mới? Lão Tứ?”

“Trước kia không phải anh muốn tôi chết sao? Thuộc hạ của anh đã bắn một phát súng vào ngực tôi.....” Anh cười lạnh nhìn màn hình di động.

“Là tên thuộc hạ ngu xuẩn vô dụng của tao nhầm lẫn.”

“Không, hẳn không nhầm, tôi thật sự trúng đạn, chẳng qua là không chết..... Không, phải nói là tôi không chết được.” Anh nhếch khóe môi, không nói nhiều, trực tiếp cầm lấy con dao rạch một nhát lên mặt mình.

“Đủ rồi, mày đang làm cái gì vậy....?” Phương Ngô Bạch châm biếm, nhưng nụ cười của hắn ta đột nhiên cứng lại, vẻ mặt biến thành kinh hãi.

Bởi vì xuyên qua webcam, hắn thấy vết thương của Phương Dạ Bạch nhanh chóng lành lặn như cũ.

Càng kinh người hơn là hoàn toàn không để lại dấu vết gì.

“Sao nào? MÀN biểu diễn của tôi so với Hiếu Niên biến thân, cái nào hấp dẫn hơn?” Phương Dạ Bạch vuốt vuốt khuôn mặt hoàn hảo của mình, nhìn hấn ta.

“Mày.... mày..... mày đây là.....” Phương Ngọ Liệt há hốc mồm.

“Còn không hiểu? Tế bào của tôi lại biến dị. Nhờ ơn thuộc hạ của anh xông vào phòng thí nghiệm của tôi. Lúc ấy tôi đang chiếu xạ, nhưng lại bị bọn chúng phá ngang. Kết quả, tôi đã biến thành thế này.” Phương Dạ Bạch châm chọc.

“Thế này là sao? Chẳng lẽ mày trở thành bất tử?” Phương Ngọ Liệt trợn trừng mắt.

“Có lẽ là thế. Bởi vì về sau bị thương vài lần, tôi đều hồi phục rất nhanh.”

“Sao có thể thế được.....?” Phương Ngọ Liệt nói đến một nửa, đột nhiên tới tới lúc anh đỡ đạn cho Tiểu Ngũ, nhưng chẳng bao lâu sau hấn lại gặp anh ở trung tâm nghiên cứu của mình. Anh hoạt động rất tự nhiên, không giống như bị thương.

“Tôi cũng cảm thấy khó tin, nhưng đây là sự thật. Tôi đã bị định hình trong bộ dạng này, ngay cả móng tay cũng không dài ra.” Phương Dạ Bạch nói xong, lại cắt một đoạn tóc mái, nhưng tóc cũng nhanh chóng dài che mắt như cũ.

Phương Ngọ Liệt trố mắt không nói gì, ngay sau đó hưng phấn lan tràn toàn thân.

Đây mới thật sự là bất tử. Đây mới gọi là sống mãi.

Mọi người luôn muốn bất tử, không phải hoàn đồng, mà là trẻ mãi không già.

Nếu như đây không phải lão Tứ giờ trò, vậy nó thật sự đã trở thành người bất tử duy nhất trên thế giới này. Một kỳ tích.

Vẻ mặt hắn ta dần trở nên điên cuồng, hưng phấn không thôi.

“Thật sự rất đáng ngạc nhiên. Vậy mà tự nguyện để đội của tao nghiên cứu?”

“Đúng.”

“Điều kiện là Nhậm Hiếu Niên?”

“Không, là Nhậm Hiếu Niên và Dịch Hành Vân. Thả hai người bọn họ ra, bình an về chỗ tôi, tôi sẽ để tùy ý anh xử trí.” Phương Dạ Bạch nhìn chăm chăm hắn ta.

“Một người đổi hai người? Mà thật là tinh ranh.” Phương Ngọ Liệt giễu cợt.

“Nhưng đáng giá, không phải sao?” Anh lạnh lùng nói.

Phương Ngọ Liệt cười âm hiểm: “Được rồi. Tao sẽ tự mình đưa bọn chúng trở về.”

“Nhớ giải độc cho Dịch Hành Vân. Và đừng quên lời tôi nói, bọn họ phải ‘bình an vô sự’.” Anh đặc biệt nhấn mạnh.

“Hừ, mà chờ ở phòng nghiên cứu của tiến sĩ Cao đi.” Phương Ngọ Liệt lập tức cúp máy.

Phương Dạ Bạch lạnh lùng nhìn chăm chăm vào di động. Hành tung của anh anh hai đều nắm rõ, anh ta không đuổi đến đây vì đã biết trước Hiếu Niên sẽ tự động trở về.

Thật là một tên gian xảo, một khi đã rơi vào tay anh hai, những ngày tiếp theo của anh nhất định sẽ không tốt lành gì.

Đang trầm ngâm suy nghĩ, sau lưng đột nhiên truyền đến giọng nói lạnh thấu xương của Nam Cung Thần Võ.

“Thì ra là thế.....Thí nghiệm lần đó lại làm cho thân thể anh biến dị một lần nữa.”

Phương Dạ Bạch ngạc nhiên xoay người, không vui như cơn mây.

Bị Thần Võ biết được tình huống của anh, sự việc sẽ càng trở nên phức tạp hơn.

“Khó trách Cao Lục bảo anh kiểm tra đồ phổ gene thì anh lại không đồng ý. Xem ra, anh định lừa gạt chúng tôi.” Nam Cung Thần Võ lạnh lẽo nhìn anh.

“Tôi cho rằng mấy người không cần thiết phải biết.” Anh hừ lạnh.

“Không cần? Mạng sống của chúng ta gắn liền với nhau, hiện giờ lại bỗng trở thành không liên quan sao?” Nam Cung Thần Võ nheo con mắt xinh đẹp lại.

“Chúng ta thật sự gắn liền với nhau sao? Đừng có nói đùa, Thần Võ, chúng ta chưa bao giờ là bạn bè.” Anh châm chọc.

“Cũng phải, anh chưa bao giờ là bạn của tôi....” Nam Cung Thần Võ nhún vai, đột nhiên rút một khẩu súng bắn về phía anh.

Anh còn chưa kịp phản ứng, “Đoàng” một tiếng, viên đạn liền găm vào bụng anh.

“A.” Anh lùi về sau một bước, ôm bụng, trừng mắt.

Nghe thấy tiếng súng vang lên, Cao Lục và Tiểu Ngũ cùng chạy tới. Thấy cảnh tượng trước mắt, Cao Lục sững sờ, vội hét lên: “Thần Võ, anh làm cái gì vậy?”

“Thiếu gia.” Tiểu Ngũ vội chạy về phía Phương Dạ Bạch, đỡ lấy thân thể đang lung lay sắp đổ của anh. Nhưng Phương Dạ Bạch cũng đẩy cô ra, miễn cưỡng tự mình đứng vững.

Cô sững sờ một giây, vội vàng rút tay lại, vẻ mặt cứng đờ lui về phía sau anh.

Bị vứt bỏ như vậy còn khiến cô khó chịu hơn trực tiếp từ chối. Hành động nhỏ của Phương Dạ Bạch khiến cho cô thật sự bị đả kích.

“Đừng lo, Cao Lục, anh ta không chết được đâu.” Nam Cung Thần Võ lạnh lùng nói.

“Là sao? Tiểu Bạch bị trúng đạn rồi.” Cao Lục hoàn toàn không hiểu.

“Nhìn Tiểu Bạch mà xem, lát nữa em sẽ rõ.” Nam Cung Thần Võ đi đến trước mặt Phương Dạ Bạch, dùng sức xé vạt áo sơ mi trước của anh ra.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) ();
```

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 16

Cao Lục khó hiểu nhìn Phương Dạ Bạch, sau đó cô liền ngây dại.

Vết thương do trúng đạn của Phương Dạ Bạch nhanh chóng ngừng chảy máu, thậm chí, chỉ chưa đến một phút sau đầu viên đạn đã từ miệng vết thương của anh rơi xuống nền đất.

Cao Lục ghen hống nhìn anh trên trời, quả thật khó mà tin nổi.

“Đây.... Đây là.....”

“Cao Lục, Tiểu Bạch đã biến thành bất tử, anh ta hiện giờ đã bị nhốt trong dáng vẻ này rồi.” Nam Cung Thần Võ khom người nhặt đầu đạn kia lên, trong lòng cũng khó có thể kìm nén sự kinh ngạc.

Bộ máy kia rốt cuộc là cái gì? Mà lại có thể biến đổi con người đến mức này?

Cao Lục choáng váng vài giây, sau đó mới vội vã chạy lại gần Phương Dạ Bạch để quan sát. Chỉ thấy vết thương ở bụng của anh đã lành lặn như cũ.

“Trời ạ. Sao có thể.....” Cô run rẩy nắm tay lại, hoảng sợ khê lăm lăm.

“Đây là khả năng tái sinh của tế bào.” Nam Cung Thần Võ cũng đi tới, ánh mắt từ phần bụng lành lặn di chuyển đến mặt anh, nói: “Xem ra anh

thật sự đã biến thành yêu quái rồi đấy Tiểu Bạch.”

Phương Dạ Bạch hơi nhú mày, kéo chiếc áo dính máu lại, che khuất bụng.

“Là do..... thí nghiệm lần đó sao?” Cao Lục cúi đầu nhìn mấy giọt máu trên mặt đất, vẻ mặt đột nhiên càng trở nên hoảng hốt.

“Đúng, thí nghiệm lần đó bị gián đoạn khiến tôi biến thành thế này.” Phương Dạ Bạch lạnh lùng nói.

“Đột nhiên cúp điện, hơn nữa còn bị tia laser chiếu quá lâu..... Cho nên vấn đề là ở thời gian và nguồn điện..... Chỉ cần tính toán chính xác thời gian ngắt điện và điện lực, có lẽ.....” Nam Cung Thần Võ nhớ lại tình huống lúc ấy.

“Sao vậy? Anh cũng muốn trở nên giống tôi sao? Thần Võ.” Phương Dạ Bạch cười lạnh.

“Tôi cũng không muốn biến thành yêu quái, tôi chỉ muốn khôi phục lại dáng vẻ ban đầu. Tư liệu của anh chắc chắn có giá trị để tham khảo, hiện giờ chúng ta cần phải cướp lại bộ máy kia.....” Nam Cung Thần Võ nghiêm túc nói.

“Không. Không đúng. Hoàn toàn không đúng. Chúng ta đều sai lầm rồi. Không thể hoàn toàn ỷ lại vào bộ máy kia.” Cao Lục đột nhiên thốt lên.

“Cái gì không đúng?” Phương Dạ Bạch và Nam Cung Thần Võ đồng thời nhìn cô.

“Bộ máy kia..... là một thiết kế lỗi. Ngay từ đầu đã lỗi.” Vẻ mặt Cao Lục hoảng sợ.

“Cô đang nói cái gì vậy?” Nam Cung Thần Võ ngạc nhiên.

“Chúng ta đều cho rằng vấn đề ở thao tác, nhưng tôi cho rằng vấn đề chính ở bộ máy kia. Chỉ cần bị tia laser chiếu lên là tế bào sẽ biến dị, không thể nào phục hồi như cũ. Hơn nữa mỗi một lần chiếu thì lượng tế bào biến dị lại càng tăng lên, đó là một loại đột biến gene, đột biến vĩnh viễn.....” Cao Lục lâm bẫm.

“Ý của cô là....” Nam Cung Thần Võ trừng mắt nhìn cô.

“Tôi nói rồi, tia laser cũng giống một loại bức xạ, bộ máy kia vốn không thể nào giúp người ta trẻ mãi không già mà chỉ tạo ra quái vật thôi. Mọi người chính là sản phẩm lỗi của dụng cụ thí nghiệm kia, sản phẩm lỗi tất nhiên sẽ có khiếm khuyết. Mà những khiếm khuyết này, đã sớm bộc lộ trên người các anh.....Ở tim, còn có máu...” Cao Lục lo lắng nhìn Phương Dạ Bạch, chỉ cảm thấy vô cùng bi thương.

Khuôn mặt tuấn tú của Phương Dạ Bạch hơi biến sắc, vội túm chặt lấy cô, giận giữ mắng: “Rốt cuộc cô muốn nói cái gì?”

“Đừng đụng vào cô ấy.” Nam Cung Thần Võ giơ súng nhắm vào anh.

Tiểu Ngũ thấy thế liền đánh lên cổ tay Nam Cung Thần Võ, nhanh chóng đoạt súng của anh ta, cũng chĩa vào trán anh ta lạnh lùng cảnh cáo: “Đừng làm bậy, Nam Cung Thần Võ.”

Nam Cung Thần Võ trừng mắt nhìn Tiểu Ngũ, lạnh lùng nói: “Cô thật đáng thương, Tiểu Ngũ. Quan tâm đến một người không quan tâm mình, trung thành tận tâm với một người đàn ông không coi cô là người có đáng giá không?”

“Đáng giá.” Cô không hề chần chừ đáp lại.

Trong lòng Phương Dạ Bạch cũng không khỏi chấn động.

Nam Cung Thần Võ cũng giật mình, vẻ mặt từ trào phúng chuyển sang cảm khái, quay lại nhìn Phương Dạ Bạch: “Anh thật may mắn, có một người bất chấp gian nguy vì anh. Đáng tiếc, anh cũng chỉ biết theo đuổi một tình yêu hư vô.”

“Hừ. Anh thì biết cái gì.....” Phương Dạ Bạch lạnh nhạt cau mày, đang định phản bác thì trái tim bỗng ngừng đập giống như máy móc đột nhiên mất điện, lồng ngực căng lên. Anh mở miệng, nhưng không thể lên tiếng càng không thể thở được.

“Này..... này. Anh làm sao vậy? Tiểu Bạch?” Nam Cung Thần Võ phát hiện ra anh không ổn.

Phương Dạ Bạch ôm ngực, sắc mặt xanh trắng, ngã xuống.

“Thiếu gia.” Tiểu Ngũ vội vươn tay ra, nhưng đến một nửa lại không dám đụng vào anh.

Nhưng trong lúc anh dần chìm vào hôn mê lại theo bản năng bắt lấy tay cô. Dường như đây là một thói quen, thói quen chỉ cần anh đưa tay ra thì cô sẽ lập tức nắm lấy.

Cô lập tức đỡ anh dậy, giống như chỗ dựa cho anh.

Nam Cung Thần Võ tiến lên kiểm tra mạch đập của anh, sắc mặt chợt thay đổi: “Tim anh ta ngừng đập rồi.”

“Cái gì? Để em xem....” Cao Lục hoảng hốt, bàn tay chạm vào động mạch trên cổ Phương Dạ Bạch, thật sự không có mạch đập: “Trời ạ! Đúng vậy. Tim anh ấy ngừng đập.... Ngay cả hô hấp cũng không có. Cứ như vậy anh ấy sẽ chết mất.....”

Chết? Phương Dạ Bạch sẽ chết?

Tiểu Ngũ trợn tròn mắt, ngậy dại.

Phương Dạ Bạch có năng lực tái sinh, sao có thể chết được? Làm sao có thể?

Trong khi ý thức dần dần trở nên mơ hồ, Phương Dạ Bạch cũng nghĩ không ra. Chẳng lẽ bất tử cũng chỉ là một giấc mộng ngắn ngủi thôi sao? Chỉ là một giấc mộng buồn cười.....

Phương Dạ Bạch nằm trong lòng Tiểu Ngũ tim đã ngừng đập, cũng không còn thở, dường như đã chết.

Mọi người đều ngậy ra vài giây, nhưng Nam Cung Thần Võ dù sao cũng là người học y, cho nên anh khôi phục tỉnh táo đầu tiên, lớn tiếng ra lệnh cho Tiểu Ngũ: “Mau. Mau đặt anh ta nằm xuống, tôi sẽ giúp anh ấy làm CPR [1].”

[1] CPR là viết tắt của thuật ngữ Cardiopulmonary resuscitation chỉ thủ thuật hồi sinh tim-phổi. CPR là sự kết hợp giữa hồi sức hô hấp (thổi ngạt) và ép lồng ngực.

Tiểu Ngũ nhanh chóng đặt Phương Dạ Bạch nằm thẳng ra. Nam Cung Thần Võ đặt tay lên ngực anh ép xuống tạo áp lực. Nhưng thân thể anh ta còn nhỏ cho nên lực không đủ, Cao Lục vội la lên: “Không được, Thần Võ, sức anh quá yếu. Để em

“Không, để tôi.” Tiểu Ngũ đẩy Nam Cung Thần Võ ra, trong đầu hiện lên các bước làm cấp cứu CPR. Trước khi làm hô hấp nhân tạo cho anh thì cô lấy hai tay đè mạnh lên lồng ngực Phương Dạ Bạch, bắt đầu ấn theo quy luật.

Môi của anh lạnh băng, không hề có hơi thở, sắc mặt cũng trắng bệch, hoàn toàn bất động. Trong đầu cô dần trở nên trống rỗng, máy móc cấp cứu

cho anh. Chỉ sáu mươi giây ngắn ngủi mà như cả một thế kỷ, mồ hôi từ trán cô rơi xuống như mưa, cô chăm chú nhìn anh, dường như cũng quên cả thở.

Một phút đi qua, Phương Dạ Bạch rớt cuộc cũng há miệng thở dốc một hơi, trái tim khô phục lại nhịp đập, nhưng cô vẫn không dừng tay, tiếp tục ấn. Cao Lục thấy cô thất thần thì vội vàng giữ tay cô lại, nói: “Dừng lại đi Tiểu Ngũ, đủ rồi, anh ấy tỉnh lại rồi.”

Lúc này cô mới ngừng tay, ngồi sững sờ nhìn Phương Dạ Bạch từ từ mở mắt ra.

“Tôi.....Làm sao vậy?” Anh suy yếu hỏi.

“Tim của anh vừa mới ngừng đập.” Cao Lục lo lắng nói.

“Tim..... ngừng?” Ánh mắt anh lóe lên một tia hoảng sợ.

“Năng lực tái sinh sẽ tạo áp lực nhiều nhất cho tim của anh, Tiểu Bạch. Khi tế bào chữa trị sẽ cần một lượng máu lớn, tuy rằng anh đã bất tử, nhưng anh lại có khả năng bị suy kiệt tim mà chết.” Nam Cung Thần Võ nghiêm túc cảnh báo.

“Đây chính là những gì tôi muốn nói, dụng cụ thí nghiệm kia rất nguy hiểm, tia laser tạo ra những tế bào biến dị, không những không khôi phục được như cũ mà còn lưu lại những di chứng đáng sợ. Trước mắt xem ra nó ảnh hưởng nghiêm trọng nhất chính là tim.” Cao Lục lại nhắc nhở.

Khuôn mặt tuấn tú của Phương Dạ Bạch chợt trở nên cứng đờ, anh nhớ tới lúc sau khi bị tia laser chiếu vào thì trái tim đau đớn kịch liệt, đột nhiên cảm thấy sợ hãi lại có chút gì đó giận dữ, lại buồn cười.

Rốt cuộc bộ máy tiến sĩ Nhậm chế tạo ra là cái gì?

Đầu tiên là khiến anh hoàn đồng, khổ sở bị nhốt trong thể xác bảy tuổi. Lần này nó mang cho anh khả năng bất tử nhưng lại đồng thời tước đoạt đi sự sống của anh, đây...quả thật giống như trò đùa, giống như bị nguyên rủa.

Chẳng lẽ cả đời anh sẽ bị bộ máy kia phá hủy sao?

Tiểu Ngũ kinh ngạc nhìn anh, cô chưa bao giờ nghĩ tới chuyện nếu Phương Dạ Bạch chết đi, cô sẽ ra sao?

Trong nhận thức của cô, anh là tất cả của cô, nếu phân tích sinh mạng của cô, vậy bên trong chắc chắn chỉ có một nguyên tố, nguyên tố tên là “Phương Dạ Bạch”.

Một khi nguyên tố này không còn tồn tại, cô sống cũng không còn ý nghĩa nữa.

Cho nên, Phương Dạ Bạch sống, cô sẽ sống; Phương Dạ Bạch chết, cô cũng chết. Từ trước đến nay đó vẫn là cách sống của cô.

Phương Dạ Bạch quay đầu nhìn cô đang yên lặng ngồi bên cạnh anh, thấy sắc mặt cô trắng bệch anh không nhịn được hỏi: “Cô đang lo lắng cho tôi sao? Tiểu Ngũ.”

“Không.” Cô phủ nhận.

“Quả nhiên bắt đầu biết nói dối, trên mặt cô rõ ràng đang tràn ngập sự lo lắng.” Anh hừ lạnh.

Cô lau trán, mới phát hiện mồ hôi lạnh vẫn đang không ngừng chảy ra, làm ẩm ướt cả tóc mái, tay cô cũng vẫn còn đang run run.

Loại cảm giác này chính là lo lắng sao? Bởi vì lo lắng nên mới sinh ra sợ hãi?

Thì ra tri giác và cảm quan thức tỉnh cũng chẳng phải là chuyện tốt. Muốn che giấu cảm xúc lại càng khó khăn hơn.

“Xin lỗi.” Cô khẽ nói, cô cũng muốn bản thân mình trở nên lạnh lùng như trước kia, nhưng thật sự rất khó.

“Anh cũng thật kỳ cục. Tiểu Ngũ lo lắng cho anh thì có gì sai? Cô ấy còn giúp anh hô hấp nhân tạo, nhờ cô ấy anh mới sống được đấy.” Cao Lục giận đến tái mặt.

Phương Dạ Bạch không trả lời, anh hoang mang nhìn Tiểu Ngũ, sau đó chợt nhớ tới khoảng khắc trước khi mình bị hôn mê. Hình ảnh hiện lên trong đầu anh không phải là cha mẹ, không phải là Hiếu Niên, mà là khuôn mặt của Tiểu Ngũ.

Khuôn mặt lạnh lùng thanh tú, đờ đẫn, không giận không lo, hơn nữa ánh mắt chỉ vĩnh viễn nhìn về phía anh.

Vì sao?

Là vì rất thân thuộc sao? Hay bởi vì cô là người duy nhất anh tin cậy?

Cô đối với anh, rốt cuộc có ý nghĩa gì?

“Tiểu Bạch hiện giờ anh nên làm thêm một bước kiểm tra nữa, có lẽ tim anh đã bắt đầu bị tổn thương rồi. Nếu như tế bào tái sinh một lần nữa, trái tim anh rất dễ hoàn toàn suy kiệt.” Nam Cung Thần Võ nghiêm túc nói.

Phương Dạ Bạch cười nhạt, đứng lên. Tiểu Ngũ cũng tự nhiên đỡ anh dậy. Anh dừng lại một chút, liếc mắt nhìn khuôn mặt vô cảm của cô rồi mới đặt tay lên bả vai cô.

Yêu cầu Tiểu Ngũ không được thay đổi, không được có cảm giác cảm xúc, thực sự rất quá đáng sao? Đã nhìn quen thành viên nhà họ Phương giả

đối, sau lưng có muôn vàn hành vi bất chính, anh chỉ hy vọng cô có thể thoát khỏi thất tình lục dục phiền toái, mang theo một trái tim hoàn toàn không có tạp chất, ở bên cạnh anh.

Chỉ khi nào quét sạch cảm giác và tri giác mới không bị yêu hận, phản bội trói buộc.

Bởi vì anh không muốn lúc nào cũng phải đề phòng người nhà, cũng không muốn phỏng đoán trong tình cảm của con người có tình yêu thật hay không.

Đây là lý do vì sao anh hy vọng Tiểu Ngũ không thay đổi, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

Động tác của Phương Dạ Bạch làm cho Tiểu Ngũ hiểu được, anh đã tin tưởng cô trở lại. Chỉ cần cô thực sự giấu tình cảm của bản thân, chỉ cần kìm chế những cảm giác vô nghĩa này xuống, quan hệ của bọn họ sẽ có thể quay lại như trước.

Cho nên, cô cố gắng đè nén tất cả rung động khi anh lại gần cô, tuyệt đối không để lộ ra dù chỉ một chút. Tuy rằng làm vậy rất mệt, tuy rằng nó làm cô đau đớn, nhưng cô tin cô có thể làm được, thật sự có thể.

“Tôi không có thời gian làm kiểm tra, mọi người cũng đừng ở đây nữa, anh hai tôi sắp đến rồi. Dã tâm của hắn ta rất lớn, trước mắt hắn đã hợp tác với Trung Quốc, tôi không dám cam đoan hắn ta sẽ bỏ qua cho mọi người. Bởi vậy, tốt nhất anh nên đưa Cao Lục lập tức rời đi, tạm thời hãy trốn đến biệt thự bên bờ biển của anh đi.” Phương Dạ Bạch nói với Nam Cung Thần Võ.

“Anh cho rằng anh rơi vào tay hắn ta sẽ còn đường sống sao?” Nam Cung Thần Võ nhíu mày.

“Hừ, tôi muốn đánh cược xem mẹ tôi có thể khoanh tay đứng nhìn hay không.” Phương Dạ Bạch cười lạnh.

Tỷ lệ mẹ anh ra tay là 50%, chẳng qua nguyên nhân bà ấy ra tay là vì anh có khả năng “Tái sinh tế bào”, chứ không phải bởi vì anh là con của bà.

“Cho dù là ai ra tay, anh chung quy cũng sẽ trở thành vật thí nghiệm.” Nam Cung Thần Võ nghiêm túc cảnh cáo.

“Chỉ cần có thể cứu Hiếu Niên, tôi tạm thời làm vật thí nghiệm cũng không sao.”

“Hiếu Niên không hy vọng anh hy sinh vì cô ấy, được một người không liên quan liều mạng giúp đỡ là áp lực cũng là gánh nặng, anh không hiểu sao?” Nam Cung Thần Võ sắc bén nói.

Sắc mặt Phương Dạ Bạch trầm xuống, trừng anh ta: “Tôi sẽ không để cho cô ấy biết.”

“Thật đúng là làm người ta cảm động. Nhưng nếu tôi là Hiếu Niên, tôi cũng không cảm kích anh chút nào đâu.” Nam Cung Thần Võ nói móc.

“Tôi không cần cô ấy cảm kích, tôi chỉ muốn cô ấy sống sót.” Anh kiên định nói.

“Chậc, Tiểu Ngũ, thiếu gia nhà cô điên rồi. Cô ngây ngốc đi theo anh ta, không thấy tủi thân sao?” Nam cung Thần Võ chế nhạo Tiểu Ngũ.

Tiểu Ngũ không lên tiếng, mặc dù lồng ngực đang đau đớn như bị bóp nghẹt, nhưng gương mặt vẫn vô tình như đội một chiếc mặt nạ.

“Tiểu Ngũ sẽ không đi theo tôi, lát nữa cô ấy sẽ hộ tống Hiếu Niên đến chỗ mọi người, sau đó tất cả hãy nhanh chóng rời khỏi Mỹ.” Phương Dạ Bạch thản nhiên nói.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt  
(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after ('  
  
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) ();
```


HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 17

Trong lòng Tiểu Ngũ chấn động, hô hấp cứng lại. Thiếu gia muốn cô rời đi sao? “Anh muốn đi một mình?” Cao Lục và Nam Cung Thần Võ đều ngăn ra. “Đúng, giống như cô đã nói, không cần thiết phải để Tiểu Ngũ đi chịu tội với tôi. Anh hai tôi là người vô cùng tàn nhẫn, nếu Tiểu Ngũ rơi vào tay hắn ta sẽ không có kết quả tốt.” Phương Dạ Bạch vừa nói vừa đẩy Tiểu Ngũ ra, nhưng vì chưa hồi phục hoàn toàn cho nên thân thể hơi lão đảo một chút. Tiểu Ngũ lại đỡ lấy anh, rốt cuộc cũng mở miệng: “Tôi không đi, tôi muốn đi theo anh.” Anh nhíu mày nhìn cô, không vui nói: “Tôi không hỏi ý kiến của cô, cô chỉ cần phục tùng mệnh lệnh.” “Anh đi một mình rất nguy hiểm.” “Cô đi theo chỉ làm vướng chân vướng tay, đến lúc đó cô lại biến thành điểm yếu để anh hai uy hiếp tôi, thế chẳng phải khiến tôi khó xử à?” Anh giận dữ nói. Trong lòng Tiểu Ngũ khẽ run lên, sững sờ nhìn anh. Anh nói vậy là có ý gì? Anh sẽ khó xử vì cô sao? Trước kia, anh chưa bao giờ thấy cô đủ tư cách làm là điểm yếu uy hiếp đến anh. Một hồi chuông điện thoại di động chợt vang lên, Phương Dạ Bạch lấy điện thoại ra thấy mạng bảo vệ không ngừng chớp đỏ, lập tức thúc giục: “Xe của anh hai sắp đến, Thần Võ, bên ngoài có một chiếc xe, chìa khóa vẫn còn ở trên xe, mọi người mau đi đi.” Nam Cung Thần Võ gật đầu, nắm tay Cao Lục bước về phía cửa, đột nhiên quay đầu nhìn anh một cái nói: “Tiểu Bạch, tuy rằng chúng ta chưa bao giờ là bạn bè, nhưng tôi muốn nói với anh.....” “Nói cái gì?” Phương Dạ Bạch nhíu mày chờ anh ta nói tiếp. “Đừng có chết đấy.” Phương Dạ Bạch ngăn ra, vài chữ ngăn ngui này tuy Nam Cung Thần Võ nói vô cùng lạnh nhạt nhưng vậy là đủ rồi. “Yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không chết sớm hơn anh.” Anh hừ nhẹ. Hai người bốn mắt nhìn nhau, ký ức sáu

năm lướt qua trong chớp mắt. Những lúc đồng tâm hiệp lực, tôi lừa anh gạt, phân cao thấp, lúc này đều biến thành một cái nhìn trong im lặng. Cửa lớn dần đóng lại, Nam Cung Thần Võ bảy tuổi cứ như vậy mà biến mất sau cửa, cũng biến mất trong tầm mắt anh. Thật kì lạ là anh lại cảm thấy có chút buồn rầu. Đây có lẽ là lần cuối cùng bọn họ gặp nhau, về sau, ba quái vật hoàn đồng bọn họ có vận mệnh như thế nào, sẽ biến thành cái gì, không ai biết được. Nhưng dù bọn họ biến thành cái gì thì vẫn có người họ yêu ở bên cạnh. Hiểu Niên có Dịch Hành Vân, Thần Võ có Cao Lục, còn anh? Anh..... Lúc này, một cánh tay nhỏ nhắn lại mạnh mẽ nhẹ nhàng đỡ lấy anh, anh quay đầu nhìn khuôn mặt kiên định của Tiểu Ngũ. Bên cạnh anh, chỉ có Tiểu Ngũ. Chỉ có người phụ nữ bị anh cải tạo này. Không, bên cạnh anh sẽ không có ai. Lát nữa, ngay cả Tiểu Ngũ cũng phải rời khỏi anh, bởi vì ở lại bên cạnh anh không phải chuyện tốt, cũng bởi vì anh hy vọng Tiểu Ngũ có thể thay anh bảo vệ Hiểu Niên, hơn nữa, phải đi rất xa khỏi đây. “Lát nữa cô phải đưa Hiểu Niên và Dịch Hành Vân an toàn rời khỏi đây, chuyện khác đừng quan tâm, cũng đừng quay lại.” Anh ra lệnh. “Vâng.” Tiểu Ngũ trả lời rất nhanh, cô dường như đã trở về thành người máy không có tình cảm, chỉ biết vâng lệnh anh. Anh vừa lòng vỗ vỗ vai cô, nở nụ cười. Tốt lắm, anh muốn Tiểu Ngũ mãi mãi như thế này. Như vậy, dù có xảy ra chuyện gì cũng sẽ không trở thành gánh nặng của nhau. Nhưng anh không biết, Tiểu Ngũ phải cố gắng đến mức nào mới có thể duy trì bộ dạng này. Không biết cô vì không muốn tạo thành gánh nặng cho anh mà kìm nén tình cảm. Cố gắng hoàn thành mệnh lệnh của anh. Không lâu sau, Phương Ngộ Liệt mang theo Dịch Hành Vân gầy rộc và Nhậm Hiểu Niên suy yếu đi tới phòng thí nghiệm. Phương Dạ Bạch nhìn chăm chú vào Nhậm Hiểu Niên đang được Dịch Hành Vân ôm trong lòng, vừa đau lòng vừa phẫn nộ. “Anh dám tra tấn cô ấy đến mức này.....” “Đây là tra tấn? Chỉ là làm thí nghiệm mà thôi. Đáng tiếc thể trạng cô ta thực sự không tốt.” Phương Ngộ Liệt đáp băng quơ. “Đã giải độc cho Dịch Hành Vân chưa?” Anh nhìn khuôn mặt đầy râu, gầy yếu của Dịch Hành Vân. “Đã giải.” “Tiểu Ngũ, dẫn bọn họ đi.” Anh quăng một chùm chìa khóa cho Tiểu Ngũ. Tiểu Ngũ bắt lấy rồi đi về phía Dịch Hành Vân. “Tiểu Bạch.....Anh đã trao đổi gì?”

Nhậm Hiểu Niên lo lắng nhìn về phía anh. “Tôi chỉ quyết định hợp tác với anh hai cùng nhau tìm đáp án của hoàn đồng mà thôi. Từ giờ trở đi kế hoạch này sẽ do nhà họ Phương chúng tôi nghiên cứu, không cần mấy người nữa. Tiểu Ngũ sẽ mang cô cùng với Dịch Hành Vân rời đi, sau này, tôi không muốn gặp lại cô nữa.” Anh lạnh lùng nói. “Anh.....” Dịch Hành Vân cảm giác được có điều không ổn, cho nên có chút lo lắng. “Đi mau đi, mang cô ấy đi đi.” Anh nhíu mày thúc giục. Dịch Hành Vân gật đầu, ôm lấy Nhậm Hiểu Niên, cùng Tiểu Ngũ đi về phía một chiếc xe khác. Nhưng Phương Ngộ Liệt lại đột nhiên chắn ngang trước mặt Tiểu Ngũ, cười cười: “Ai nói cô ta có thể đi?” “Tôi đã nói rồi, một đối hai.” Phương Dạ Bạch hừ lạnh “Đúng vậy, một người chỉ có thể đối được hai người. Bọn họ và đám Nam Cung Thần Võ cộng lại là bốn người, cho nên muốn rời đi thì Tiểu Ngũ và mày đều phải ở lại.” Phương Ngộ Liệt nham hiểm nhìn chăm chăm Tiểu Ngũ. “Tiểu Ngũ không có tác dụng gì đối với thí nghiệm, anh giữ cô ấy lại làm gì?” Phương Dạ Bạch trừng mắt nhìn hắn ta. “Cô ta vốn là đồ của tao, hiện giờ tao chỉ muốn lấy lại mà thôi, cho dù..... Đặt bên người tao làm chó cũng làm tao thấy vui.” Phương Ngộ Liệt cười giả tạo. Câu “đồ của tao” không hiểu sao lại khiến Phương Dạ Bạch cảm thấy rất chói tai. Anh nhướn mày, điềm nhiên nói: “Tôi khuyên anh tốt nhất đừng có ý đồ với cô ấy.” “Dù sao cô ta cũng chỉ là nửa người nửa máy, mày nhường cô ta cho tao đi.” Phương Ngộ Liệt nói xong liền rút một khẩu súng ngắn ra, chĩa vào Tiểu Ngũ. Tiểu Ngũ không nhúc nhích, vẻ mặt lạnh lùng, trong mắt lại có sự kích động hừng hực khó phát hiện. Trí nhớ cũng thức tỉnh theo cảm xúc, những thí nghiệm tàn nhẫn Phương Ngộ Liệt đã làm với cô ồ ạt xuất hiện trong đầu. Hận thù, phẫn nộ, ngọn lửa báo thù bùng cháy trong lòng cô. Thế nhưng cho dù cảm xúc mãnh liệt cô cũng không thể để lộ ra, bởi cô phải đưa Nhậm Hiểu Niên và Dịch Hành Vân an toàn rời khỏi đây. Vì hoàn thành mệnh lệnh của Phương Dạ Bạch, cô đành nhẫn nhịn. Khuôn mặt Phương Dạ Bạch hiện lên vẻ tức giận. “Anh không thấy mình quá tham lam à? Như vậy không được.....” Anh lấy điện thoại di động ra, vừa lướt trên màn hình di động vừa nói: “Nếu như anh nhất quyết muốn giữ lại Tiểu Ngũ, tôi đành phải truyền tin tức tôi có năng lực tái sinh cho hội khoa học hoặc

một số trung tâm nghiên cứu tư nhân.....” Sắc mặt Phương Ngô Liệt đột nhiên thay đổi: “Cái gì?” “Tôi tin rằng, rất nhiều người có hứng thú với tôi.” Phương Dạ Bạch cười lạnh, anh tin người thông minh như anh hai tuyệt đối sẽ không chia sẻ bí mật “Tái Sinh” cho người khác. Phương Ngô Liệt trừng mắt nhìn anh một lúc lâu, cuối cùng đành nhượng bộ. Tuy rằng hẳn ta rất hiếu kỳ với cơ thể nửa người máy của Tiểu Ngũ, nhưng so với “Năng lực tái sinh” thì chẳng đáng là bao. Hơn nữa, chỉ cần lão Tứ ở trong tay hẳn ta, hẳn ta có rất nhiều cách bắt buộc anh nói ra quá trình cải tạo Tiểu Ngũ. Thu súng, hẳn ta bước lên một bước, nói với Tiểu Ngũ: “Mau mang bọn chúng cút đi.” Tiểu Ngũ che chở cho Dịch Hành Vân cùng Nhậm Hiểu Niên lên xe. Lúc mở cửa xe bên ghế lái, cô xoay người nhìn Phương Dạ Bạch một cái. Một cái liếc nhìn kia không có cảm xúc gì, thậm chí còn không có lưu luyến, dường như chỉ đang nhìn một người không quen. Phương Dạ Bạch có chút giật mình kinh ngạc, đây là lần đầu tiên Tiểu Ngũ nhìn anh như vậy. Lúc trước cô lúc nào cũng chỉ nhìn thẳng vào anh, chờ đợi mệnh lệnh của anh, có thể đọc được suy nghĩ từ ánh mắt anh. Đây có thể là lần cuối cùng bọn họ nhìn nhau, nhưng lại là ánh mắt lạnh lùng. Lạnh lùng như nhìn người xa lạ. Anh không thể nói rõ cảm giác không vui trong lòng là gì, anh luôn hy vọng cô không có tình cảm, luôn bình tĩnh, lạnh nhạt đối với mọi người, nhưng cô không nên nhìn anh với ánh mắt lạnh như vậy. Dù thế nào, anh cũng đặc biệt hơn những người khác mới đúng. Đối với cô mà nói, anh không giống Ngay khi anh đang sững sờ, Tiểu Ngũ đã khởi động xe, nhấn mạnh ga, giống như vội vàng muốn rời đi. Nhìn chằm chằm chiếc xe kia, anh theo bản năng ấn chặt lên tim mình lại, không hiểu cảm giác trống rỗng và bất an hiện tại là sao? Không hiểu sao trong giây phút ấy, người làm anh quan tâm không phải là Nhậm Hiểu Niên mà là Tiểu Ngũ. *** Bị thí nghiệm quả nhiên là một cuộc tra tấn. Rút máu, lấy tế bào mẫu, kiểm tra toàn thân.... Nhưng đây vẫn chưa là gì, cái khó chịu nhất chính là đám chuyên gia Trung Quốc vì muốn biết quá trình tái sinh, cho nên không ngừng tạo ra vết thương trên người anh. Vì thế, anh bị thương, đổ máu, lành lặn, quá trình tuần hoàn này không ngừng lặp lại. Phương Dạ Bạch cảm thấy mình trở thành một con chuột bạch trong tay bọn họ, nhưng

điều anh lo lắng nhất là trái tim mình. Giống như Thần Võ nói, tim anh thực sự đã sắp không chịu nổi khả năng tái sinh của tế bào dị biến. Nó đang suy nhược, làm cho thể lực của anh càng ngày càng yếu đi. Có vài lần anh ngất xỉu trên bàn thí nghiệm, nhưng lại bị sốc điện cho tỉnh lại. Đội thí nghiệm Trung Quốc dưới tay anh hai hoàn toàn không để ý đến tình trạng của anh, chỉ muốn tìm ra đáp án của tái sinh trên người anh. “Còn nói là bất tử, tao thấy mày sắp không chịu nổi rồi, lão Tứ. Mày đã hôn mê ba ngày rồi.”

Phương Ngọ Liệt đợi sau khi anh tỉnh, lạnh lùng châm chọc. Phương Dạ Bạch trừng mắt nhìn hẳn ta, suy yếu thở dốc. “Nhưng mày yên tâm, tao sẽ không để mày chết quá nhanh đâu, tốt xấu gì cũng phải tìm ra được kết quả để ăn nói với cha mẹ đã.” Phương Ngọ Liệt lạnh lùng nói. Trong lòng Phương Dạ Bạch chấn động: “Thì ra..... Cha mẹ đã biết.....” “Đúng vậy, bằng không mày cho là tao đào đâu ra đội ngũ nghiên cứu người Trung Quốc?” Phương Ngọ Liệt ghé sát vào lỗ tai anh cười quỷ dị. Về mặt anh sợ hãi, thì ra ngay từ đầu cha mẹ đã cố ý sắp xếp để anh em bọn họ đấu đá. Cái gì mà điều kiện trao đổi, tất cả chỉ là giả dối. “Giờ mày hiểu chưa? Đây chính là phương pháp của cha mẹ, mày còn hồn nhiên cho rằng bọn họ sẽ thả Nhậm Hiểu Niên và Nam Cung Thần Võ đi sao? Ngay lúc mày ngất đi, người đã bị đem về nhà họ Phương rồi, xem đi, đây chính là phòng thí nghiệm mẹ đã cải tạo vì mày đấy, tất cả thiết bị, ngay cả bộ máy kia cũng đã được chuyển tới đây. Bà ấy nói, ở đây bí mật và an toàn nhất.” Anh ngạc nhiên nhìn xung quanh, quả nhiên đây chính là phòng thí nghiệm ngầm của anh. Sau khi được cải tạo, nó đã trở nên lớn hơn, sáng sủa hơn, tất cả thiết bị đều là mới nhất, mà bộ máy lõi của tiến sĩ Nhậm cũng được đặt riêng ở sau phòng thí nghiệm. Xung quanh còn có kính chống đạn, nhìn giống như một vật phẩm thần thánh vậy. Đúng là châm chọc, vì “Kế hoạch Thủ Tuế” anh đi hết nửa địa cầu, hiện giờ lại biến thành vật thí nghiệm trong chính địa bàn của mình. “Mẹ cảm thấy hứng thú với khả năng ‘Tái sinh’ của mày, bà hy vọng nghiên cứu cả ba đứa chúng mày. Lần này, bà ấy còn mời đội ngũ tài giỏi hơn, chuẩn bị tự mình tìm ra đáp án.” Phương Ngọ Liệt cười nhạo. Anh trợn mắt, mẹ muốn tự mình tiến hành thí nghiệm? “Người của lão Tam đã tìm được bọn chúng, ba đứa chúng mày sẽ được đoàn tụ với

nhau nhanh thôi.” Phương Ngọ Liệt lớn tiếng cười trào phúng. Anh ba Phương Tịch Mông cũng ra tay? Vậy Tiểu Ngũ và đá, Nhậm Hiếu Niên không thể thoát khỏi bàn tay của nhà họ Phương rồi. Lửa giận trong mắt anh hừng hực cháy, đây chính là dã tâm của nhà họ Phương, cho dù là kế hoạch Thủ Tuế hay khả năng tái sinh, chỉ cần nhà họ Phương vừa ý tuyệt đối sẽ không buông tay, cũng không cho bất kỳ kẻ nào nhúng tay vào. “Hừ, Nhậm Hiếu Niên và Nam cung Thần Võ chắc chắn trốn không thoát, mà y cứ an tâm chờ hai đứa chúng nó trở lại đi.” Phương Ngọ Liệt đắc ý nở nụ cười. Bị chính cha mẹ mình gài bẫy, cảm giác này đúng là khốn nạn. Mà càng giận hơn chính là, thủ đoạn của mẹ đã chứng tỏ bà không hề tin tưởng anh. Tỷ lệ 50% mà anh hy vọng cũng trở về con số không rồi. Phương Dạ Bạch cảm thấy vừa tức vừa đau khổ, nhưng điều làm anh nóng ruột nóng gan không phải vì anh rơi khốn khó mà chính là tình hình của Tiểu Ngũ. Tiểu Ngũ phải làm sao bây giờ? Cô chỉ có một mình sao có thể vừa bảo vệ Nhậm Hiếu Niên và Thần Võ, vừa đối phó với quân đội vũ trang của anh ba? Tiểu Ngũ..... Anh nắm chặt nắm đấm tự trách, nhớ tới cái liếc mắt trước khi rời đi của cô, bỗng nhiên hiểu ra sự lạnh lùng của cô đều là vì anh. Không thể có tình cảm, không thể làm phiền anh, quan trọng nhất chính là không muốn anh lo lắng..... Kết quả là mệnh lệnh của anh, yêu cầu của anh lại có khả năng hại chết cô. Bởi vì từ trước tới giờ cô luôn liều mạng để hoàn thành mệnh lệnh của anh. Chỉ cần anh nói một câu, cho dù phải hy sinh cô cũng không chùn bước. Mà ương ngạnh chống lại, kết quả chỉ còn con đường chết. Làm thế nào bây giờ? Hiện giờ tình hình bên ngoài thế nào anh hoàn toàn không rõ, thậm chí ngay cả mạng mình cũng khó giữ..... Lúc này, đội nghiên cứu đột nhiên xôn xao, giống như phát hiện ra cái gì đó. “Phương tiên sinh, chuột bạch số 1 và số 2 sau khi bị cắt đứt chân đã tự mọc chân mới.” Nhân viên nghiên cứu hoan hô. “Ha ha ha, thật tốt quá. Lão Tứ, máu của mày dường như có thể làm người khác giữ nguyên hình dạng. Chỉ cần tiêm máu của mày vào, cá thể đó cũng sẽ có khả năng tái sinh.” Phương Ngọ Liệt hưng phấn nói. Anh chấn động, kinh ngạc ngồi dậy. Máu của anh.....Cũng có thể làm cho người ta giữ nguyên hình dạng? Vậy Tiểu Ngũ? Chẳng lẽ cũng sẽ trở nên giống anh? var content = \$ ('#detailcontent').

```
find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if  
(midLength>20) { content. eq (midLength). after ('  
'); } (function () { var d = new Date () ; document. write (" ; }) () ;
```

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 18

“Xem ra mày không thể chết được rồi, lão Tứ. Mày chẳng khác nào tiên đơn ‘trường sinh bất lão’. Chỉ cần dùng máu của mày là có thể thay đổi cả thế giới.....”

Nhưng Phương Ngọ Liệt vừa dứt lời, cả trung tâm đang từ náo nhiệt bỗng nhiên chìm vào im lặng lạ thường, dường như có cái gì đó đột nhiên mắc ở cổ họng bọn họ, làm cho bọn họ nghẹn họng nhìn nhau trân trối.

Ngay cả Phương Ngọ Liệt cũng im bật, vẻ mặt kinh hãi nhìn đám chuột bạch thí nghiệm, không nói ra lời.

Phương Dạ Bạch nhìn theo ánh mắt mọi người, chỉ thấy đám chuột bạch được tiêm máu của anh đều đang co giật nôn ra máu, tất cả đều chết hết.

Qua một lúc lâu, Phương Ngọ Liệt mới lên tiếng, kinh ngạc hỏi:
“Thế.....Thế này là sao?”

Nhóm nhân viên nghiên cứu còn đang kinh hãi lúc này mới hoàn hồn, vội vàng rút máu của đám chuột bạch đem đi xét nghiệm. Cả trung tâm rơi vào rối loạn, không khí cũng trở nên nặng nề.

Không lâu sau, bọn họ đưa kết quả trên kính hiển vi chiếu lên màn hình. Chỉ trong phút chốc, toàn bộ nhân viên trung tâm lại há hốc mồm trừng mắt nhìn màn hình.

Trên màn hình, tế bào máu màu đỏ sậm lúc này đang tấn công tế bào máu màu đỏ nhạt hơn, hơn nữa chỉ trong nháy mắt đã tiêu diệt sạch.

“Đây.....Đây là....” Phương Ngọ Liệt kinh ngạc lắp bắp.

Nhân viên nghiên cứu không thể tin, lập tức lấy máu của một vài nhân viên có mặt tại đây, đem nhỏ vào máu của Phương Dạ Bạch. Tương tự như vừa nãy, máu của Phương Dạ Bạch bài xích những loại máu khác, trong nháy mắt đã làm cho những tế bào máu kia bị hoại tử.

Bọn họ kinh ngạc, trên khuôn mặt mọi người đều hiện lên vẻ sợ hãi tột cùng.

“Thật đáng sợ. Máu của em trai ngài bài xích với máu của những người khác, thậm chí còn tấn công những tế bào máu khác.” Đội trưởng của đội nghiên cứu Trung Quốc kinh hãi nói với Phương Ngọ Liệt.

“Cái gì?”

“Máu của anh ta không thể dung hợp với người khác, nói một cách cụ thể hơn là anh ta là một giống loài mới. Tất cả tế bào đã bị đột biến, anh ta đã không còn là người bình thường nữa rồi.” Đội trưởng kia sợ hãi nói.

Cuộc nói chuyện của bọn họ làm cho Phương Dạ Bạch kinh ngạc, sau đó, anh cảm thấy lạnh cả người. Anh nghĩ đến lúc Cao Lục nói trong máu anh có khiếm khuyết, rồi lại nghĩ đến Tiểu Ngũ.

Tiểu Ngũ sẽ không sao chứ? Khi đó anh truyền máu cho cô đâu có xuất hiện triệu chứng kì lạ gì!

Chẳng lẽ là chưa tới lúc?

Hoặc có thể..... Lúc này, Tiểu Ngũ đã chết rồi?

Suy nghĩ này vừa hiện lên trong đầu, sắc mặt anh lập tức trở nên trắng xanh. Anh vội vàng nhảy xuống khỏi bàn thí nghiệm, chỉ muốn liên lạc với Tiểu Ngũ ngay lập tức. Nhưng Phương Ngọ Liệt đã bắt lấy anh, lạnh lùng hỏi: “Mày muốn đi đâu?”

“Điện thoại của tôi..... Đưa cho tôi.....” Phương Dạ Bạch trừng mắt với hắn ta.

“Di động? Đừng làm loạn, chỉ cần mày cầm vào máy móc thì chúng đều sẽ trở thành vũ khí. Mày nghĩ rằng tao sẽ đưa cho mày sao?” Phương Ngọ Liệt hiểu rất rõ khả năng của anh, bởi vậy khi anh vừa vào trung tâm hắn liền cách ly anh khỏi các đồ vật điện tử.

“Tôi chỉ muốn gọi một cuộc điện thoại.” Anh sốt ruột quát lên.

“Mày muốn gọi cho ai? Nhậm Hiếu Niên? Hay là Nam Cung Thần Võ? Bọn chúng đã biết mày không còn giống chúng nữa, mà biến thành một quái vật có một không hai chưa?” Phương Ngọ Liệt châm chọc.

“Anh.....”

“Đừng lo, bọn chúng cũng sắp tới đây rồi, muốn nói cái gì mày có thể đợi gặp mặt rồi nói.” Phương Ngọ Liệt dùng sức đẩy anh về bàn thí nghiệm.

Hắn chưa dứt lời, màn hình trung tâm đột nhiên chuyển sang trạng thái liên lạc. Trên màn hình xuất hiện một người đàn ông lạnh lùng cùng giọng nói lạnh như băng:

“Ngọ Liệt, đã xảy ra chuyện. Có người tiết lộ thông tin Dạ Bạch có năng lực tái sinh ra bên ngoài. Hiện giờ có rất nhiều người tìm tới Phương gia chúng ta, bên ngoài lúc này rất hỗn loạn. Tôi đã dặn tổng quản tùy ý đối phó, chú mau chóng khởi động hệ thống người máy bảo vệ.....”

“Cái gì?” Phương Ngọ Liệt khiếp sợ.

Phương Dạ Bạch nhìn chăm chăm màn hình, đó chính là anh cả. Nếu nói Phương Ngọ Liệt là tàn khốc, thì Phương Nhật Ảnh này mới là máu lạnh thực sự.

“Chuyện của Dạ Bạch chỉ có chúng ta biết, làm sao có thể để lọt ra ngoài?” Phương Ngọ Liệt giận dữ hỏi.

“Tin tức truyền ra từ căn cứ của Tịch Mông, người để tin tức này lộ ra ngoài hẳn là Tiểu Ngũ.” Phương Nhật Ảnh lạnh lùng nói.

“Tiểu Ngũ? Người hầu của Dạ Bạch? Cô ta làm sao có thể.....?” Phương Ngọ Liệt ngây người.

Phương Dạ Bạch cũng chỉ sửng sốt một giây, sau đó khước miệng lập tức cong lên.

Xem ra Tiểu Ngũ đã bình yên vô sự, hơn nữa còn ra một chiêu hết sức tuyệt vời.

Thông minh. Cô quả nhiên luôn luôn tiến hóa.....

Nhưng anh lại không muốn chấp nhận sự tiến hóa của cô, lại càng không muốn cô thay đổi. Anh như vậy có phải rất ích kỷ, rất quá đáng không?

Nhớ tới lúc cô khóc, nhớ tới lúc cô nói thích anh, khước miệng đang mỉm cười của anh anh bất giác cứng lại, trong lồng ngực cũng cảm thấy khó thở.

Có lẽ không phải anh không muốn cô thay đổi, mà là sợ cô thay đổi. Sợ cô biến thành một Tiểu Ngũ anh không biết, sợ cô biến thành người phụ nữ hoàn toàn xa lạ với anh.

Trên một phương diện nào đó mà nói, Tiểu Ngũ sau khi được cải tạo đã là một phần quan trọng của anh. Sự quan trọng này sớm đã vượt qua tình thân, tình bạn cũng như tình yêu.

“Còn không hiểu? Cô ta cố tình loan tin ra ngoài, đưa đám người kia tới đây để tạo hỗn loạn, như vậy cô ta có thể thuận lợi mang Nhậm Hiểu Niên cùng với Nam Cung Thần Võ bỏ trốn. Hiện tại tay chân của Phương gia đều đang bị theo dõi. Tịch Mông truy đuổi tung tích của Nhậm Hiểu Niên tới được sân bay Singapore, sau đó bị một đám người không rõ lai lịch tấn công, để lỡ mất cơ hội bắt bọn chúng.” Phương Nhật Ảnh lạnh lùng nói.

“Cái con nhỏ đáng chết kia. Chẳng lẽ chúng ta cứ buông tha cho hai đứa nhóc kia sao? “Phương Ngộ Liệt không ngờ con nhóc nửa người máy lại khó trị như vậy.

“Nhậm Hiểu Niên và Nam Cung Thần Võ? Yên tâm, bọn chúng không trốn thoát đâu. Tôi đã mượn lính đánh thuê, không tới nửa ngày nữa sẽ tìm ra hành tung của bọn chúng. Phiền toái chính là tình huống trước mắt, tôi mới nhận được thông tin hội khoa học cùng CIA đã bắt đầu hành động. Tôi và cha mẹ đang từ công ty về nhà. Căn cứ theo tin tình báo, nước Nga cùng Nhật Bản cũng có ý muốn cướp người. Mẹ đang gọi Tịch Mông về, cũng muốn tôi nhắc nhở chú cẩn thận đề phòng, tuyệt đối không để Dạ Bạch bị thương. Nếu cần thiết, trước hết hãy giấu Dạ Bạch ở chỗ khác.” Phương Nhật Ảnh nghiêm túc dặn dò.

“Em đã nói những tổ chức ấy không đáng tin rồi mà.” Phương Ngộ Liệt tức giận.

“Chú chỉ cần nhớ, Dạ Bạch và thiết bị nghiên cứu của tiến sĩ Nhậm là quan trọng nhất, hiểu chưa?” Ý của Phương Nhật Ảnh rất rõ ràng, nếu xảy ra chuyện gì, những người khác sống chết cũng không quan trọng.

Phương Dạ Bạch âm thầm cười lạnh, nhà họ Phương và chính phủ Mỹ đều ôm ý đồ riêng, quan hệ hợp tác tốt đẹp thật ra cũng chỉ là lợi dụng nhau mà thôi.

Tiêu Ngũ làm tốt lắm, đem Nhậm Hiếu Niên cùng Thần Võ đi thật xa, càng xa càng tốt, đừng trở về nữa. Mọi chuyện còn lại hãy giao cho anh, kết thúc của cuộc chơi này cứ để anh tự tay chặt đứt.

Lúc này Phương Ngọ Liệt đang ra lệnh cho mọi người rời đi. Đám nhân viên nghiên cứu vội vàng sửa soạn. Anh nhìn về phía máy tính của phòng thí nghiệm, chậm rãi xuống khỏi bàn, loạng choạng đi về phía đó.

Nhưng Phương Ngọ Liệt liền bắt anh lại, hừ lạnh: “Đừng lộn xộn, lão Tứ. Mà lúc này rất yếu, còn muốn chạy lung tung sao? Mà nên ngoan ngoãn đi theo tao, trước hết tao phải nghĩ cách giấu mày đi.....”

“Buông tay ra.” Phương Dạ Bạch gầm lên, giãy dựa đẩy hẳn ta ra. Nhưng lúc này trái tim anh lại đột nhiên co rút, sau đó lại bỗng ngừng đập như mất điện. Anh dè tay lên ngực, há miệng, muốn nói nhưng không được, ngã quỵ xuống.

Phương Ngọ Liệt sửng sốt, nhân viên nghiên cứu cũng hô to: “Nguy rồi! Tim của cậu ta đã ngừng đập.”

“Mau tiêm thuốc trợ tim, tuyệt đối không thể để nó chết. Còn phải tìm đáp án tái sinh của tế bào, tuyệt đối không thể để nó chết.” Phương Ngọ Liệt lo lắng hét to.

“Không thể tiêm, tim của cậu ta đã suy kiệt lắm rồi.” Đội trưởng đội nghiên cứu nói.

“Vậy mau kích tim. Nhanh lên.” Phương Ngọ Liệt lại gào lên.

Nhân viên nghiên cứu rơi vào đường cùng, chỉ đành đặt Phương Dạ Bạch lên bàn thí nghiệm, lấy dụng cụ kích tim bằng điện không ngừng kích tim cho anh.

Mà sung diện đau đớn từ ngực dần dần khuếch tán ra toàn thân anh. Trong giây phút dòng điện chạy khắp thân thể, ý thức của anh dường như đã rời bỏ thân thể. Bởi vì lúc này anh đang đứng ở trên cao nhìn thân thể tái nhợt hôn mê của chính mình.

‘Anh’ ở đó thật xa lạ, chật vật, bi ai.

Đây là cuộc đời của Phương Dạ Bạch anh sao?

Hai mươi bảy năm ngắn ngủi, có gần một nửa thời gian là một đứa bé.

Nhưng châm chọc nhất là năm năm hoàn đồng mới là khoảng thời gian ấm áp nhất của anh.

Sống cùng Hiếu Niên, Thần Võ năm năm, cùng Tiểu Ngũ ở Đài Loan năm năm đúng là khoảng thời gian làm cho người ta nhớ mãi không quên.....

Đây..... Là chết sao?

Phương Dạ Bạch không biết, anh chỉ biết bốn phía tối đen như mực, mà anh thì cứ chìm nổi phiêu đảng.

Không biết bao lâu sau, bỗng nhiên có một giọng nói quen thuộc vang lên.

“Bộ máy này là chìa khóa, là chìa khóa để mở bí mật trường sinh bất lão.....”

Anh quay đầu, nhìn thấy một hình bóng mơ hồ.

“Chú xác định bộ máy này không có vấn đề gì chứ?” Anh nghe thấy giọng nói của chính mình.

“Không có vấn đề, bởi vì chú đã sớm tìm người thí nghiệm rồi.”

“Tìm người thí nghiệm? Tìm ai? Ai lại tự nguyện làm thí nghiệm không rõ kết quả này?”

“Bởi vì không có ai dám nhận, cho nên chỉ có thể tìm người nhà.....”

“Người nhà? Chú nói ai?”

“Vợ.....của chú.”

Anh giật mình, cố gắng nhìn rõ bóng dáng mơ hồ kia, rốt cuộc cũng nhớ ra. Người kia chính là cha của Nhậm Hiểu Niên – Nhậm Thiệu Kiên, mà đoạn đối thoại này là khi anh và Nhậm Thiệu Kiên trở thành bạn tốt, Nhậm Thiệu Kiên chính miệng nói với anh.

Khi đó, Nhậm Thiệu Kiên đã uống một chút rượu, lần đầu tiên nói với anh về vấn đề có liên quan đến trường sinh bất lão, thanh xuân vĩnh viễn.

“Vợ của chú rất yếu, sau khi sinh Hiểu Niên cũng già đi rất nhiều, trên mặt xuất hiện những khối nhọt kỳ lạ. Vì chữa trị làn da cho cô ấy, chú mới nghiên cứu bộ máy này. Về sau, chú phát hiện tia laser không chỉ có thể tiêu diệt những khối nhọt kia mà còn có thể giúp tế bào hồi phục một cách vô cùng nhanh chóng. Vì thế chú bắt đầu nghiên cứu sâu hơn. Tìm tòi nghiên cứu hết mười năm, rốt cuộc cũng có thể tìm ra lời giải của sự liên hệ giữa tia laser và tế bào con người. Chỉ cần nắm giữ được cường độ của tia laser trắng và tính toán thời gian thích hợp, kích thích hạch tế bào một cách chính xác là có thể khiến tế bào con người trẻ hóa, trở lại trạng thái hoàn mỹ nhất.”

“Tia laser trắng là gì?” Anh nghi hoặc hỏi.

“Một loại bức xạ ánh sáng, sau khi chiếu qua kính lọc sẽ phân giải rồi lại hội tụ bắn ra ánh sáng trắng.”

“Kính lọc?”

“Đúng vậy, kính lọc kia có thể xin cấp bản quyền, vì đó là kết tinh tâm huyết của chú, ha ha..... Sau khi chiếu xạ cục bộ, rất nhiều động vật nhỏ già cả đều trở nên khỏe mạnh, bộ lông của chúng trở nên sáng bóng mượt mà. Về sau chú to gan thử chiếu xạ lên vợ, các khối nhọt trên mặt đều biến mất, thậm chí còn có vẻ trẻ ra. Vì thế lúc chú đã viết một bài phát biểu về trường sinh bất lão trên tập san, muốn chia sẻ thành quả này với mọi người, nhưng..... Quả nhiên không ai tin Chú rất muốn chế tạo bộ máy chiếu tia laser trắng này, ngay cả bản thiết kế cũng đã hoàn thành rồi, nhưng kinh phí không đủ nên không thể tiếp tục.....”

Không, có người tin. Cha của Cao Lục là Cao Đạc cũng vì thế mà tìm tới tiến sĩ Nhậm. Anh trầm ngâm suy nghĩ.

“Đợi hơn một năm, mới có người tình nguyện tài trợ, khi bộ máy sắp hoàn thành thì..... Vợ chú lại ra đi. Dạ Bạch, chú suốt đời phát minh, thành công đã ở ngay trước mắt, đáng tiếc cô ấy không chờ được đến lúc chia sẻ vinh quang với chú.....” Nhậm Thiệu Kiên than thở.

“Cô ấy bị sao vậy?”

“Bị bệnh tim, thân thể cô ấy không tốt, nhưng tim không có vấn đề gì. Không ngờ, một buổi tối nọ, trái tim đột ngột suy kiệt rồi ra đi.”

Anh đứng trong bóng tối ngẩn ngơ, toàn thân run rẩy.

Tim suy kiệt.

Cuộc nói chuyện từ nhiều năm trước đã chỉ ra hậu quả nghiêm trọng của tia laser này.

Nhưng tiến sĩ Nhậm không biết, không biết bộ máy của ông ấy có tác dụng phụ đáng sợ, không biết vợ của ông lại bị chính tia laser hại chết.

Mà bọn họ.....Hiếu Niên, Thần Võ, còn có anh..... Tất cả đều là người bị hại.

Lúc này, từ ngực truyền đến từng đợt xung điện đau đớn, kéo ý thức phù phiếm của anh trở lại. Tiến sĩ Nhậm cũng biến mất, trước mắt cũng chỉ còn một khoảng không tối đen lạnh lẽo.

Anh run rẩy mở mắt nhưng lại không nhìn thấy được gì, hồn phách dường như lại bay đi, cảm giác chết chóc nhanh chóng bao phủ toàn thân.

Đã đến cực hạn sao?

Cái gọi là trường sinh bất lão, cái gọi là vĩnh sinh, hơn sáu năm hoàn đồng bị dày vò hóa ra chỉ là một giấc mơ ngu xuẩn.....

Phút chốc, xung điện dừng lại, đau đớn trên ngực biến mất, bên tai truyền đến những tiếng hét âm ỹ, thậm chí anh còn nghĩ thấy được mùi cháy.

Sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?

“Có người xông vào.”

“Mẹ kiếp! Đến nhanh thật đấy.”

“Nhị thiếu gia. Có hai nhóm người. Bọn chúng đều che mặt, nhưng mục đích của bọn chúng chắc chắn là Tứ thiếu gia.”

“Chết tiệt, nhất định chính là hội khoa học cùng CIA. Mau bảo vệ Dạ Bạch. Tuyệt đối không thể để nó bị thương, càng không được để cho bọn chúng tìm thấy. Người máy bảo vệ đâu? Người máy bảo vệ bên ngoài đang làm cái quái gì vậy hả?” Phương Ngô Liệt gào lên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) ();
```

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 19

“Phần lớn người máy đều bất động, hơn nữa còn có một số người máy quay lại tấn công chúng ta. Giống như mất khống chế vậy.”

“Cái gì? Tình huống này..... Sao lại quen vậy?” Phương Ngọ Liệt lẩm bẩm.

“Không biết.....A, người máy bảo vệ đang di chuyển đến đây.....”

“Mau gọi kỹ sư máy tính xử lý, mau đi.”

Phương Dạ Bạch mơ hồ nghe thấy anh hai đang giận dữ quát mắng đám người kia. Ý thức của anh lúc này đã tỉnh táo được một nửa, nhưng thân thể vẫn bất động, chỉ có thể nằm co quắp trên bàn thí nghiệm.

“Không giải quyết được, kẻ thù đã tấn công vào, chúng ta phải mang người đi trước.” Phương Ngọ Liệt đi tới gần bàn thí nghiệm hừ lạnh với anh.

Bỗng nhiên, “Xoảng!” một tiếng. . .

Âm thanh thủy tinh bị đập nát, có người đã tấn công xuống phòng thí nghiệm ngầm của anh. Một tràng tiếng súng vang lên, trong không khí tràn ngập khói. Anh cố mở mắt ra, nhưng mí mắt giống như nặng ngàn cân, dù cố hết sức cũng chỉ mở ra được một khe nhỏ.

Trong tầm mắt vô cùng mờ lung, Phương Ngọ Liệt đang vội vã chiến đấu cùng với một nhóm người, không rảnh quan tâm đến anh. Lúc này có một người mặc đồ đen bịt mặt lặng lẽ tới gần, kéo anh, đỡ lấy thân thể suy yếu của anh, giống như muốn mang anh đi. Anh không có sức chống cự, trong lòng không khỏi âm thầm run sợ.

Là ai?

Là người của Chính phủ Mỹ?

Những nghi vấn này nhanh chóng được giải đáp.

Cánh tay gãy gò lại mạnh mẽ kia thần thực nâng anh lên, cùng với đó là thân thể lạnh như băng và hơi thở lạnh nhạt, không cần mở miệng hỏi, càng không cần nhìn mặt để xác nhận, anh cũng biết người này là ai.

Tiểu Ngũ.

“Tiểu..... Ngũ.....” Anh kích động dùng sức mở mắt ra, nhìn cô.

“Đừng nói gì cả.” Ánh mắt Tiểu Ngũ bình tĩnh.

“Cô..... Vì sao..... Lại tới đây?” Anh rất kinh ngạc, giờ phút này không phải cô đang ở Singapore sao?

“Bởi vì anh ở đây.” Cô trả lời.

“Nhưng..... Cô cùng Hiếu Niên..... Không phải là đang ở.....”

“Ở đâu? Singapore?” Tiểu Ngũ bình tĩnh giải thích: “Đó chỉ là đánh lạc hướng mà thôi, tôi đã động tay chân vào mạng lưới của công ty hàng không.”

Anh ngẩn ra.

Cô quả nhiên cũng biết cách thâm nhập vào mạng lưới? Chẳng lẽ, ở cùng anh lâu, cô cũng trở thành cao thủ máy tính?

“À..... Hiếu Niên và mọi người.....”

“Anh yên tâm, bọn họ sẽ không gặp nguy hiểm gì, hơn nữa anh cũng vậy.” Cô nhìn anh, vẻ mặt có chút kì quái.

Trong lòng anh chột căng thẳng, cảm thấy lời cô nói có cái gì đó không ổn.

“Cô..... Có ý gì.....?”

Tiểu Ngũ không trả lời, bởi vì Phương Ngọ Liệt đã phát hiện ra cô, cho nên hắn ta xoay người chĩa súng vào cô, lớn tiếng hét lên: “Khốn kiếp. Mà đang là cái gì vậy? Không được đụng vào nó.”

Tiểu Ngũ xoay người né qua một bên, giơ súng lên, nhắm bắn trả, động tác vô cùng liền mạch lưu loát, nhanh như chớp. Viên đạn của Phương Ngọ Liệt còn chưa kịp bắn ra thì cô đã bóp cò súng.

“Pằng!”

“Pằng!”

Hai tiếng súng trước sau vang lên, viên đạn của Tiểu Ngũ bắn sau mà đến trước. Tay Phương Ngọ Liệt bị trúng đạn, súng rơi xuống sàn, tròng mắt khó tin, thân thủ vượt xa người thường và sát khí đáng sợ này rất quen thuộc.

“Mày là Tiểu Ngũ?”

Tiểu Ngũ chĩa súng về phía hắn ta, kéo khăn che mặt ra, lạnh lùng đi về bên cạnh Phương Dạ Bạch.

“Quả nhiên mày sẽ xuất hiện ở đây.” Phương Ngọ Liệt vừa sợ vừa giận.

“Chủ nhân của tôi ở đây, đương nhiên tôi phải ở đây.” Mặt cô không chút biểu cảm đờ Phương Dạ Bạch lên.

“Cô không nên quay lại...” Phương Dạ Bạch tức giận nhìn cô chăm chăm.

“Không, tôi phải quay lại.” Cô cũng nhìn anh.

“Hừ, đồ ngốc, mày trở về sẽ chui đầu vào lưới, mày không còn sống mà rời khỏi chỗ này được đâu.” Phương Ngọ Liệt ấn cổ tay đang chảy máu cười lạnh.

“Tôi đã quay lại đây thì cũng không nghĩ tới việc sống mà rời đi.” Cô hừ nhẹ.

Trong lòng Phương Dạ Bạch run lên. Cô rất kỳ lạ..... Rất kỳ lạ

“Nhậm Hiếu Niên và Nam Cung Thần Võ đâu? Mày không bảo vệ hai đứa nhóc kia, không sợ bọn chúng không sống nổi à?” Phương Ngọ Liệt nhe răng cười.

“Các người sẽ không bắt được bọn họ, vĩnh viễn sẽ không bắt được.” Tiểu Ngũ lạnh nhạt nói, làm cho người khác nổi da gà.

Da đầu Phương Dạ Bạch run lên, anh thật sự cảm thấy Tiểu Ngũ trước mặt có chút kì lạ.

“Cái gì?” Phương Ngọ Liệt cũng kinh hãi.

Dường như đáp lại lời Tiểu Ngũ, điện thoại di động của Phương Ngọ Liệt chợt vang lên. Hắn ta nhận máy, sắc mặt chợt biến đổi, sau đó trừng mắt nhìn Tiểu Ngũ.

“Là mà? Mà Mà đã giết Nhậm Hiếu Niên và Nam Cung Thần Võ? Đúng không?”

Phương Dạ Bạch nghe vậy liền sững sờ.

Tiểu Ngũ..... Giết ai?

“Mà đã cho nổ tan xác chúng nó.” Phương Ngộ Liệt hoảng sợ nói.

Điện thoại do Phương Nhật Ảnh gọi tới. Hắn đưa tới một tin tức, có người báo án, tìm thấy thi thể của Nhậm Hiếu Niên cùng Nam cung Thần Võ trong biệt thự của Nam Cung Thần võ. Cảnh sát đang chuẩn bị vào cuộc điều tra thì đúng lúc đó căn biệt thự phát nổ.

Sự việc này đã thành tin tức nóng hổi nhất nước Mĩ, mọi người đều đoán xem hung thủ là ai, nhưng trực giác Phương Ngộ Liệt lại mách bảo đó là do Tiểu Ngũ làm.

Tiểu Ngũ không phủ nhận, chỉ dùng giọng nói như thể mình vừa làm chuyện tốt nhất trên đời: “Như vậy, bọn họ sẽ không phải chịu khổ nữa.”

Phương Dạ Bạch hoàn toàn không tin nổi, sắc mặt anh trắng bệch, vô lực ngã ngồi trên đất, lồng ngực như bị người ta hung hăng dẫm đạp.

Không thể nào..... Làm sao có thể?

“Mày điên rồi. Mày điên rồi.” Phương Ngộ Liệt gào to, hét lên với anh: “Lão Tứ, người phụ nữ này hỏng rồi. Đầu cô ta trục trặc rồi.”

Phương Dạ Bạch trừng mắt nhìn Tiểu Ngũ, không nói được gì. Nhưng Tiểu Ngũ dường như biết anh muốn hỏi gì, bình thản nói: “Đúng là tôi làm, nhân lúc Cao Lục và Dịch Hành Vân ra ngoài mua đồ, tôi đã giết hai người kia.”

Anh không thể nhúc nhích, không thể thở nổi, cảm thấy người con gái trước mắt này không phải là Tiểu Ngũ mà anh biết nữa.

“Vì tốt cho bọn họ, tôi cảm thấy cần phải đưa bọn họ đến nơi không còn đau khổ, như vậy cũng sẽ không còn ai lấy bọn họ ra làm thí nghiệm nữa.” Tiểu Ngũ giống như đang nói một chuyện gì đó rất nhỏ nhặt.

“Con đàn bà chết tiệt.” Phương Ngọ Liệt gào thét, khom người nhặt súng lên, tức giận đến mức muốn bắn cô thành tổ ong.

Nhưng cô nhanh chân đá khẩu súng vào góc nhà, tay giơ súng bắn vào bắp đùi của Phương Ngọ Liệt.

“A!!!” Phương Ngọ Liệt đau đớn ngã xuống.

Tiểu Ngũ không để ý đến hắn nữa, tự mình ngồi xuống gần Phương Dạ Bạch nói: “Đừng lo lắng, tin tưởng tôi, tôi sẽ giải quyết hết mọi chuyện, giải quyết cả nỗi đau khổ cùng với ác mộng của anh.”

Phương Dạ Bạch nhíu mày nhìn cô, đột nhiên, thấy khóe môi cô khẽ cong lên.

Anh giật mình, còn đang mãi suy nghĩ ẩn ý sau nụ cười của cô, liền phát hiện trong tay cô có một con dao. Cô không hề do dự đâm vào tim anh. . .

Đâm vào rất sâu. Toàn bộ lưỡi dao đã cắm vào thân thể anh.

Anh trợn mắt, bởi vì quá khiếp sợ mà trong đầu trở nên trống rỗng, chỉ cảm thấy lồng ngực như bị xé rách, mà khuôn mặt mang nụ cười kì quái của Tiểu Ngũ đang không ngừng phóng đại..... phóng đại

“Tiểu Ngũ. Mà đang làm cái gì vậy? Mặc dù nó có năng lực tái sinh, nhưng tim nó đã sắp không chịu nổi rồi, mà làm như vậy nó sẽ chết đấy. . . .” Phương Ngọ Liệt điên cuồng gào lên chấn động cả phòng thí nghiệm.

“Tôi biết, tim của anh ấy đã suy kiệt, cho nên tôi mới cố tình quay lại giúp anh ấy.” Tiểu Ngũ nắm lấy chuôi dao, một tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt xanh xao đau đớn của Phương Dạ Bạch. Đau đó, vẻ mặt lạnh lùng của cô cũng được gỡ bỏ thay vào đó là vẻ mặt dịu dàng thâm tình chưa bao giờ có.

“Em xin lỗi, em đã nói sẽ không thể hiện cảm xúc, sẽ không quấy nhiễu anh, nhưng ở giây phút cuối cùng này xin cho em được giải phóng tình cảm của mình, để em có thể cười nói lời tạm biệt với anh...” Cô lẩm bẫm, tiến gần đến khẽ đặt một nụ hôn lên môi anh.

Trên môi truyền đến cảm giác lành lạnh, giống như gió xuân mơn trớn trái tim anh. Cô ngẩng đầu nhìn anh chăm chú, Phương Dạ Bạch đột nhiên không nỡ dời ánh mắt, bởi vì đây là khoảnh khắc đẹp nhất của Tiểu Ngũ mà anh từng thấy.

Vẻ mặt dịu dàng xinh đẹp, vô cùng mê người, như thế..... Rất giống phụ nữ...

Không. Anh không muốn nhắm mắt, anh muốn tiếp tục nhìn cô, sau đó hỏi cô. . .

Tại sao?

Tại sao phải làm như vậy?

Nhưng ý thức lúc này đã bắt đầu tan rã, ánh mắt dần trở nên mơ hồ, nhịp tim cũng suy yếu. Cảm giác cuối cùng của anh đó là Tiểu Ngũ đang khiêng anh lên, dường như đi về phía dụng cụ thí nghiệm được đặt trong phòng kính kia, sau đó, đặt anh xuống.

“Tiểu Ngũ, mày muốn làm gì? Mày muốn làm gì. . .” Phương Ngộ Liệt cố gắng đứng lên, giậm dử đuổi theo. Nhưng chỉ mới bước được một bước, hần ta liền im bật, bởi vì hần ta hoảng sợ nhìn thấy bộ máy của Tiến sĩ

Nhậm không biết đã bị lắp thêm một thiết bị từ khi nào. Nó đang phát ra ánh sáng đỏ, hơn nữa, điều khiển từ xa của nó còn đang ở trong tay của Tiểu Ngũ.

Cô đang nhìn chăm chăm Phương Dạ Bạch, cười.

Không!

Phương Ngọ Liệt hoảng hốt, hít vào một hơi khí lạnh, bất chấp đôi chân đang đau, xoay người chạy ra ngoài.

Hắn ta mới bước được một chân ra khỏi tầng hầm, giây tiếp theo, toàn bộ lồng thủy tinh đều đã biến thành màu đen, sau đó phòng thí nghiệm chợt nổ tung. . .

Bùm!

Tia lửa bắn ra bốn phía, ánh lửa rực rỡ, chiếu sáng cả một góc tòa thành của họ Phương. Trong giây phút ấy, tòa thành vốn lạnh như băng này bỗng đẹp như thế giới cổ tích đầy những người, những sự vật kỳ ảo. . . . và còn cả hy vọng.

Nhưng sau khi ánh lửa tắt, tất cả ảo ảnh bắt đầu trở lại nguyên hình, trở nên tối đen lạnh lẽo.

Uy lực kinh người làm cả tòa thành rung chuyển. Vợ chồng nhà họ Phương và Phương Nhật Ảnh gấp gáp trở về, vừa đúng lúc gặp trận nổ lớn này, mọi người đều kinh ngạc, không kịp trở tay.

Đây là nơi thuộc về Phương Dạ Bạch, cứ như vậy mà bị tiêu hủy hoàn toàn trước mặt mọi người. Bao gồm cả anh, thí nghiệm của anh, dấu vết của anh, cùng với “Tác phẩm” của anh – Tiểu Ngũ, tất cả đều hóa thành một đống tro tàn.

Lúc này, tất cả nhân vật quan trọng nhất của ‘Kế hoạch Thủ Tuế’ đã biến mất. Bí mật của hoàn đồng vẫn chưa được giải, tái sinh huyền ảo vẫn không ai biết. Giấc mộng bất tử không tưởng của loài người cũng đã biến mất theo Nhậm Hiếu Niên, Nam Cung Thần Võ, Phương Dạ Bạch như một trò đùa của ông trời.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt  
(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after ('  
  
)'; } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) ();
```

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 20

Em yêu anh.....

Cho nên, anh nhất định phải sống khỏe mạnh, bình an.

Phương Dạ Bạch chậm rãi mở mắt ra, ý thức có chút mơ hồ. Anh không rõ mình đang ở đâu, lại càng không biết mình bị làm sao.

Chỉ có giọng nói trầm nhẹ kiên định này luôn luôn văng vẳng trong đầu anh.

“Anh tỉnh rồi.”

Bên phải vang lên tiếng nói trẻ con quen thuộc, anh quay đầu lại nhìn thấy Nam Cung Thần Võ.

Anh giật mình, tưởng mình đang nằm mơ.

Người chết quả nhiên sẽ xuất hiện trong giấc mơ, nhưng anh cũng không ngờ là sẽ nằm mơ thấy Thần Võ.

“Sao rồi? Tiểu Bạch, hiện giờ anh thấy thế nào?” Một khuôn mặt nhỏ nhắn cũng xuất hiện.

Quả nhiên là mơ Ngay cả Hiếu Niên cũng xuất hiện, chẳng lẽ anh thật sự nhớ bọn họ?

Anh nhắm mắt lại, thầm than thở.

“Tiểu Bạch. Anh có khỏe không? Tim còn không thoải mái sao?” Nhậm Hiếu Niên vỗ vỗ mặt anh.

Anh nhú mày, lại mở mắt ra nhìn cô ấy.

Sao lại như thế này? Ngay cả giấc mơ cũng chân thật như vậy, hơn nữa hai đứa nhóc này ngay cả trong mơ cũng muốn đến đây đây dựa vào anh, không phải mọi chuyện đã kết thúc rồi sao?

Ba quái vật bọn họ, đã sớm không còn tồn tại.....

“Hiếu Niên, cô đừng vội, anh ta chắc còn chưa hoàn hồn. Dù sao cũng thay tim cũng là đại phẫu, cho dù anh ta bất tử cũng cần thời gian để tế bào tái sinh.” Nam Cung Thần Võ đẩy kính mắt, phân tích giống ông cụ non.

Phẫu thuật thay tim? Anh ngạc nhiên, suy nghĩ hỗn loạn, tim. . . không biết vì sao lại co rút một cái.

“Ừm.....” Vừa di chuyển một cái là lại đau. Anh theo bản năng ấn chặt ngực trái, lại đụng vào một vết sẹo dài khiến anh ngây người.

Đây là cái gì? Vì sao lại có vết sẹo này?

“Tiểu Bạch hình như vẫn còn đau, chẳng lẽ phẫu thuật thất bại?” Nhậm Hiếu Niên vội vã hỏi.

“Không thể nào, tôi làm phẫu thuật rất thành công, hơn nữa còn thành công hoàn mỹ.” Nam Cung Thần Võ tự phụ nói.

“Nhưng anh xem anh ấy đi.....”

“Anh ta chưa thể thích ứng với trái tim mới mà thôi.” Nam Cung Thần Võ nói xong, đeo ống nghe, kiểm tra nhịp tim cho anh.

Phương Dạ Bạch không nhận được, anh đẩy bàn tay nhỏ bé của Nam Cung Thần Võ ra ngoài, trừng mắt nhìn hai đứa nhóc bảy tuổi ồn ào này.

“Hai người.... Rốt cuộc đang nói cái gì? Tim mới? Phẫu thuật tim? Vì sao tôi hoàn toàn không hiểu.....” Anh phiền lòng gầm nhẹ.

“Anh đương nhiên không hiểu, bởi vì trong lúc đó anh hoàn toàn vô thức.” Nam Cung Thần Võ nói.

“Trong lúc đó? Là lúc nào? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chúng ta không phải đều bị Tiểu Ngũ giết sao? Không phải đều bị cô ấy..... Bị cô ấy.....” Anh gào to, nhưng được một nửa thì trái tim lại đau nhói, đau quá, đau đến nỗi nói không ra lời, cả người anh đổ ập về phía trước.

Anh luôn kháng cự không muốn nhớ lại, không muốn suy nghĩ, anh thà rằng mình đừng bao giờ tỉnh lại nữa. Như vậy, những chuyện Tiểu Ngũ đã làm, chuyện Tiểu Ngũ đâm anh một dao sẽ không trở thành nỗi tiếc hận và đau đớn mãi mãi trong lòng anh.

Nhậm Hiếu Niên vội vàng đỡ anh dậy, sầm nãi than nhẹ: “Chúng tôi không phải bị Tiểu Ngũ giết, Tiểu Bạch, chúng tôi đều được cô ấy cứu...”

Anh sững sốt, ngẩng đầu nhìn cô.

“Tiểu Ngũ cứu chúng tôi, cũng cứu anh.” Vẻ mặt Nam Cung Thần Võ nặng nề giải thích.

“Cái gì? Nghĩa.... nghĩa là sao?” Anh nhú mày, hoang mang.

Chẳng lẽ..... Tiểu Ngũ quay về nhà họ Phương, tình cảnh phản bội kia, cô giết anh..... Chỉ là ác mộng sao?

“Tiểu Ngũ vạch ra kế hoạch, giúp hai chúng tôi giả chết, hòng thoát khỏi sự đeo đuổi của người nhà họ Phương. Chỉ khi mọi người nghĩ rằng chúng

tôi đã chết, chúng tôi mới có thể an toàn.” Nhậm Hiếu Niên cũng nói.

“Cho nên, hai người không chết?” Anh kinh ngạc trừng mắt nhìn hai người.

“Đúng vậy, anh cũng không chết.” Nhậm Hiếu Niên mỉm cười nói.

Anh cũng không chết? Vì sao lại không chết? Rõ ràng Tiểu Ngũ đã.....

Thân thể anh vẫn còn nhớ rõ lưỡi dao lạnh như băng kia đã đâm vào tim, lạnh lẽo và đau đớn lúc đó không thể nào là mơ, càng không thể nào là giả.

“Tiểu Ngũ trở về để cứu anh, bởi vì cô ấy nghe Cao Lục nói, anh sắp chết, trái tim của anh tuyệt đối không chịu nổi một tuần nữa.” Nam Cung Thần Võ nói.

“Cứu tôi? Cho nên vì cứu tôi, cô ấy liền quay về nhà họ Phương, lấy dao đâm vào tim tôi?” Phương Dạ Bạch nhú mày, cười lạnh. Đây là loại logic quỷ quái gì vậy?

“Trái tim của anh đã hoàn toàn suy kiệt, lúc đầu chịu sự kích thích của hoàn đồng, sau đó lại thêm khả năng tái sinh, cho nên nó đã biến thành một quả bom có thể nổ bất cứ lúc nào. Muốn cứu anh, trước hết phải hủy trái tim đó đi, sau đó thay cho anh một trái tim mới.....” Nam Cung Thần Võ nói.

Phương Dạ Bạch sững sờ, trong đoạn đối thoại này lộ ra một manh mối làm anh bất an.

“Nhưng máu của anh và người thường không tương thích, trên thế giới này không ai có thể thay tim cho anh, trừ khi phải tìm được người có cùng nhóm máu biến dị với anh.....” Nam Cung Thần Võ lại nói tiếp.

“Cao Lục nói, cô ấy đã làm chuyên đề nghiên cứu về ‘Sự tái sinh của động vật’. Ngày đó, khi cô ấy thấy máu của anh rơi xuống đất lập tức liên kết lại với nhau, thì đã biết máu anh phát sinh một loại đột biến đáng sợ. Cho nên cô ấy vội vàng cho thử máu Tiểu Ngũ, chỉ sợ máu của anh bài xích máu của cô ấy dẫn đến tử vong.” Nhậm Hiếu Niên cũng nói.

“Nhưng thật thần kỳ là thân thể Tiểu Ngũ lại rất bình thường, không hề xảy ra vấn đề gì, máu, tế bào, huyết áp..... Đều không xuất hiện bài xích. Tình huống ấy làm cho Cao Lục không thể hiểu nổi.” Nam Cung Thần Võ nói.

“Đúng vậy, lúc đó mọi người đều cảm thấy đây thật sự là kỳ tích.” Nhậm Hiếu Niên cảm thán.

Phương Dạ Bạch càng nghe càng kinh hãi, càng nghe càng khủng hoảng, không kiên nhẫn nổi nữa mà tức giận quát lên: “Đủ rồi. Đừng nói nữa. Chuyện này.... Tôi hiện giờ không muốn nghe lý thuyết y học....” Anh không muốn nghe bọn họ nói nữa, lại càng không dám nghe nữa.

“Anh không nghe không được, tôi không muốn anh hiểu lầm Tiểu Ngũ.” Nhậm Hiếu Niên tức giận mắng.

“Bảo cô ấy ra nói thẳng với tôi đi. Tôi muốn nghe chính miệng cô ấy giải thích. Bảo cô ấy ra đây. Tiểu Ngũ. Tiểu Ngũ. Cô ra đây. Ra đây cho tôi.” Phương Dạ Bạch điên cuồng hét lên.

Đột nhiên, không khí như đông lại, Nam Cung Thần Võ cùng Nhậm Hiếu Niên đều không nói gì, vẻ mặt buồn bã.

Sự im lặng dị thường này làm cho Phương Dạ Bạch không thở nổi, anh xoay người bước xuống giường, đi về phía cửa phòng: “Cô ấy ở đâu? Tự tôi đi tìm cô ấy.”

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, Cao Lục tới, chặn trước mặt anh vội vàng la lên: “Anh đang làm cái gì vậy? Mới phẫu thuật thay tim không đến một ngày.....”

Nhưng lời nói của cô bỗng dừng lại, bởi vì cô phát hiện vết may trên thân thể Phương Dạ Bạch lúc này đã sắp biến mất.

Năng lực tái sinh thật đáng sợ.

“Tiểu Ngũ ở đâu? Cô ấy đâu?” Phương Dạ Bạch trừng mắt nhìn cô.

Cao Lục ngẩn ra, vẻ mặt nặng nề, cầu cứu nhìn về phía Nam Cung Thần Võ.

Nam Cung Thần Võ không nhin nổi nữa, anh ta đi về phía Phương Dạ Bạch, nói thẳng: “Cô ấy đã chết rồi.”

Phương Dạ Bạch cứng đờ, ngây ra.

Tiểu Ngũ.....Đã chết?

Cô ấy đã chết?

Đúng vậy. Ngày đó ở nhà họ Phương, anh nhớ lúc ở phòng thí nghiệm của anh, cô hình như đã lắp bom...

“Chẳng lẽ..... Là do vụ nổ kia?” Anh thì thào hỏi.

“Không, trước khi xảy ra vụ nổ vài giây, cô ấy đã hôn lúc thủy tinh biến thành màu đen, mang anh đi ra ngoài theo đường hầm bí mật. Cô ấy đã từng nói, đường hầm bí mật cô ấy rất quen thuộc, bởi vì cô ấy đã ở đó nhiều năm. Cô ấy đã sớm quan sát tuyến đường, phát hiện một cửa ngầm nằm dưới dụng cụ thí nghiệm của tiến sĩ Nhậm.”

Đúng, anh vẫn nhớ, cô ấy cho anh ngồi lên dụng cụ thí nghiệm kia, hơn nữa còn ôm anh vào lòng thật chặt.

Anh dường như còn nhớ rõ nhiệt độ cơ thể, hơi thở cùng nhịp đập trái tim không nhanh không chậm của cô.

“Tiểu Ngũ nói, chỉ khi hủy diệt tất cả, anh mới có thể thực sự được giải thoát, được tự do. Cho nên cô ấy tiêu hủy tất cả cơ sở dữ liệu, có vậy người nhà họ Phương và toàn thế giới mới không thể đến quấy rầy anh nữa.” Nam Cung Thần Võ còn nhớ rõ, khi Tiểu Ngũ nói những lời này trên mặt hoàn toàn không có chút biểu cảm nào, nhưng trong mắt lại mang theo sự quan tâm và yêu thương tha thiết.

Nếu như sự thâm tình ấy chỉ là một phần nhỏ mà mọi người có thể nhìn thấy, vậy phần tình cảm bị chính cô và con chip máy móc chôn sâu chắc hẳn sẽ còn sâu nặng hơn rất nhiều.

Nhưng, Tiểu Bạch có biết không?

“Như vậy, chúng ta..... Đều đã trốn thoát, vì sao cô ấy lại chết? Vì sao?” Tất cả suy nghĩ của Phương Dạ Bạch đều rối loạn, đầu óc thiên tài vào lúc này cũng hoàn toàn đóng băng.

Nếu như anh đã an toàn, về lý Tiểu Ngũ cũng sẽ không sao mới đúng.

Không khí lại rơi vào im lặng, Cao Lục, Nhậm Hiểu Niên, Nam Cung Thần Võ đều nhìn anh không nói gì. Cứ như thể không cần nói ra miệng, anh cũng sẽ biết vậy.

Đầu tiên anh ngẩn ra, sau đó nhìn theo ánh mắt của bọn họ, sắc mặt trắng bệch, toàn thân không ngừng run lên.

Đúng vậy, anh đã hiểu.

Nhưng anh ước gì mình không biết, không cần trong phút chốc đã phân tích xong mọi chuyện, không cần tìm kiếm Tiểu Ngũ ngu ngốc kia, không cần hiểu rõ một điều rằng Tiểu Ngũ chết nhất định là vì anh....

Vì thế, ngay từ khi vừa tỉnh lại đã cảm thấy bất an, lồng ngực vẫn luôn đau đớn. Chỉ trong nháy mắt anh đã có đáp án.

Anh chậm rãi, cứng ngắc, đưa tay đề lên ngực trái của mình.

Thình thịch. . . Thình thịch. . . Thình thịch. . .

Trái tim đập mạnh mẽ trong lồng ngực anh theo quy luật, thật bình thường. thật khỏe mạnh, dường như ngay từ đầu đã thuộc về anh.

“Cho nên..... Cô ấy đang..... Ở đây?” Anh run giọng hỏi, từng tiếng gằn ra đều như mũi dao nhọn, chỉ cần thốt lên liền đau đến mức không thở nổi.

Hốc mắt Nhậm Hiếu Niên ửng đỏ, gật đầu.

“Sau khi Tiểu Ngũ cứu anh, cũng đã quyết định chuyển trái tim cho anh. Bởi vì trên toàn thế giới này, người có thể cho anh trái tim cũng chỉ có cô ấy, cùng nhóm máu, cùng đột biến gen. Máu của hai người không bài xích nhau.” Nam Cung Thần Võ khẽ nói.

“Sao các người lại đồng ý? Tất cả các người điên rồi sao? Cho tim rồi thì làm sao có thể sống được?” Phương Dạ Bạch đột nhiên nổi giận hét to, năm ngón tay dùng sức bấu vào ngực, mạnh đến mức tưởng chừng cả bàn tay có thể xuyên qua lồng ngực, móc trái tim ra.

“Tiểu Ngũ nói cô ấy không phải ‘người’, cô ấy nói cô ấy là nửa ‘người máy’, cô ấy còn nói.....” Nhậm Hiếu Niên nghẹn ngào.

Nửa người máy. Lời nói này làm cho trái tim Phương Dạ Bạch đau nhói.

Anh ngẩn ngơ, đột nhiên hiểu được, đó là nỗi đau của Tiểu Ngũ, là Tiểu Ngũ đang đau lòng. Lúc này anh cũng hiểu, thì ra những lời nói ấy lại làm tổn thương cô đến thế.....

“Cô ấy còn nói gì nữa?” Anh khàn khàn hỏi.

“Cô ấy còn nói.... Cô ấy thật sự kiêu hãnh khi cứu được anh, hơn nữa, về sau trái tim của cô ấy sẽ luôn luôn ở bên cạnh anh.” Cao Lục trả lời thay Nhậm Hiếu Niên.

Phương Dạ Bạch thất thần.

Tiểu Ngũ quả nhiên bị trục trặc rồi, anh đáng lý nên sửa cô ấy từ sớm. Như vậy, cô ấy mới không trở nên ngu ngốc, không có đầu óc, không.....không.....

Không yêu anh như vậy.

Nhớ tới lời nói cuối cùng, nụ hôn và nụ cười xinh đẹp của cô, tầm mắt anh bỗng mờ đi, cổ nghẹn lại, trái timcũng như bị bóp nghẹt.

“Đồ ngốc này.....” Anh nhắm mắt lại, vô lực ngã ngòai xuống, nước mắt lần đầu tiên chảy dài trên khuôn mặt anh.

Nhậm Hiếu Niên đau lòng đi về phía anh, ôm lấy vai anh, khóc còn thê thảm hơn anh.

Ngay cả Cao Lục cũng không ngừng lau nước mắt. Tình cảm của Tiểu Ngũ đối với Phương Dạ Bạch quả thực chính là liều chết vì yêu.

“Đừng đau lòng, Tiểu Bạch, anh nên vui vẻ, hiện giờ anh đã thật sự bất tử rồi đấy.” Nam Cung Thần Võ không chịu được bầu không khí bi thương này, cố ý nói.

Phương Dạ Bạch từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lẽo: “Đây mà là tốt ư? Anh có biết chuyện này nghĩa là gì không?”

“Nghĩa là anh có thể sẽ sống mấy trăm năm...” Nam Cung Thần Võ hơi dừng lại, lại châm chọc bồi thêm một câu: “Cô đơn một mình.”

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt  
(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after ('  
' ); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) ();
```

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 21

Anh chột rùng mình, cả người đều đang run rẩy.

Đúng vậy, đây chính là điều đáng sợ nhất.

Anh không lo sinh lão bệnh tử, anh đứng nhìn con người đau thương, thời gian đã không còn ý nghĩa gì với anh.

Nhưng anh cũng được định sẵn sẽ vĩnh viễn cô đơn, vĩnh viễn sống trong hiu quạnh.

“Anh sợ sao?” Nam Cung Thần Võ nhìn anh.

“Nếu là anh, anh có sợ không?” Anh hỏi lại.

“Nếu như có người phụ nữ mình yêu ở bên cạnh, tôi sẽ không sợ.” Nam Cung Thần Võ cười nhẹ.

“Người phụ nữ mình yêu?” Anh giật mình, trong đầu chột hiện lên khuôn mặt của Tiểu Ngũ.

Nhậm Hiếu Niên ở bên cạnh anh, nhưng lúc này anh lại rất nhớ Tiểu Ngũ, vì sao lại vậy?

Bởi vì sự tồn tại của cô đã thành thói quen? Bởi vì cô hi sinh tính mạng cứu anh? Hay là.....Còn nguyên nhân khác?

“Tôi hỏi như này nhé. Nếu cho anh chế tạo một người máy ở cùng anh mãi mãi, anh sẽ làm theo hình dáng ai? Anh muốn ai?” Nam Cung Thần Võ sắc bén hỏi.

Anh nín thở, tim đập điên cuồng.

Muốn ai? Anh muốn ai ở bên anh mãi mãi.

Những lời Tiểu Ngũ nói khi trước đồng loạt xuất hiện trong đầu anh lúc này.

“Bởi vì ở bên cạnh quá lâu, quá thân cận cho nên sẽ có điểm mù, cho nên mới không để ý tới, cũng không biết quý trọng.”

“Có lẽ, trái tim con người còn hiểu tình yêu hơn bộ não.”

“Chỉ khi đứng trước anh, trái tim tôi mới đập điên cuồng.”

“Em yêu anh.....”

Tiểu Ngũ.

Anh chỉ cần Tiểu Ngũ ở cạnh anh, anh chỉ tin cô, anh cứ ngỡ rằng Tiểu Ngũ sẽ vĩnh viễn đứng tại chỗ nhìn anh, nhìn những suy nghĩ độc đoán của anh, hóa ra đó chính là yêu sao?

Anh sợ cô thay đổi, lạnh lùng từ chối tình cảm của cô dành cho anh, không hy vọng sự ăn ý của bọn họ sẽ vì một cái gì đó mà thay đổi. Nguyên nhân lớn nhất là vì anh hy vọng cô vĩnh viễn là Tiểu Ngũ của anh.

Quá ích kỷ, quá ngây thơ, cũng quá ngu ngốc.

Anh lại chưa bao giờ phát hiện ra tình cảm thật sự trong trái tim mình. Chỉ sau khi Tiểu Ngũ mất đi, anh mới nhận ra ý nghĩa của cô đối với anh, mới biết được vị trí của cô trong lòng anh.....

Anh tự cho là đúng, hóa ra lại mù quáng đến thế. Trong những năm anh theo đuổi bóng dáng Nhậm Hiếu Niên, người cùng anh chia sẻ tâm tình, người nghe anh dốc bầu tâm sự, không phải là Nhậm Hiếu Niên mà là Tiểu Ngũ.

Phương Dạ Bạch nặng nề hít vào một hơi, nhú mày, giọng nói khàn khàn hỏi: “Tiểu Ngũ.... Ở đâu? Tôi muốn.....nhìn thấy cô ấy.....”

“Nếu như anh cảm thấy thương hại cô ấy thì đừng nên gặp, bộ dáng của cô ấy lúc này.....Rất tệ.” Nam Cung Thần Võ nhú mày.

“Dù có tệ tôi cũng muốn nhìn thấy cô ấy. Cho dù có hóa thành tro bụi tôi cũng phải gặp. . . . cô ấy một lần cuối cùng.....” Anh điên cuồng hét lên, cuối cùng lại hóa thành nghẹn ngào trong cổ họng.

Anh không thể để cô ra đi như vậy, không thể để cô dùng phương thức rời bỏ anh.

“Được rồi, Thần Võ đừng tra tấn Tiểu Bạch nữa. dẫn anh ấy đi gặp Tiểu Ngũ đi.” Nhậm Hiếu Niên không đành lòng nói.

“Đúng vậy, để cho Tiểu Ngũ gặp anh ấy đi, em tin, Tiểu Ngũ cũng luôn chờ anh ấy.” Cao Lục lên tiếng.

“Đi theo tôi.” Nam Cung Thần Võ hít một hơi, xoay người đẩy cửa phòng đi về phía tầng ngầm, rồi dừng trước một căn phòng đông lạnh.

Phương Dạ Bạch đi theo anh ta, run rẩy nhìn căn phòng đông lạnh kia, trái tim không ngừng co rút đau đớn.

“Tiểu Ngũ ở bên trong, tự mình vào gặp cô ấy đi.” Nam Cung Thần Võ mở khóa cửa điện tử, dựa vào cửa nói.

Cửa bỗng nhiên mở ra, hơi lạnh từ trong trào ra. Anh bước vào căn phòng lạnh lẽo, bên trong đặt một chiếc hòm thủy tinh trong suốt rất dày. Tiểu Ngũ nằm bên trong chiếc hòm đó, hai mắt nhắm nghiền giống như đang ngủ.

Nhưng lồng ngực của cô lại có một lỗ hổng ghê người, bên trong trống rỗng, thiếu một trái tim.

Trái tim của cô ở trong cơ thể anh nhảy lên, nhưng lại không thể trở về với thân thể cô được.

Tiểu Ngũ.

Anh run rẩy đưa tay ra vuốt ve mặt thủy tinh, nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp của cô. Lúc này kích động trong lòng anh đang cuộn cuộn dâng lên không thể kìm chế nổi. Sau đó lại sinh ra cảm giác tiếc nuối, tự trách, không muốn, hoảng hốt, tất cả hòa vào nhau tạo thành một ngọn lửa vô danh làm anh hoàn toàn mất khống chế. Tay anh siết lại, điện cường giập dữ dội lên lồng thủy tinh.

“Không có sự cho phép của tôi, tại sao cô lại dám chết hả? Tỉnh lại. Tỉnh lại ngay cho tôi. Tiểu Ngũ. Tôi không cho cô chết, có nghe không? Tôi ra lệnh cho cô tỉnh lại. Quay trở lại. Quay lại bên cạnh tôi...” Tiếng gào thét của anh vang vọng trong không khí lạnh như băng.

Tiểu Ngũ vẫn nằm im, lần đầu tiên cô không trả lời anh, lần đầu tiên cô cãi lại mệnh lệnh của anh.

“Em là đồ ngốc. Đứng lên. Mau đứng lên. Anh bảo em đứng lên. Không có em, anh biết làm sao bây giờ. . .” Anh hét lên, cuối cùng cả người mềm nhũn dựa vào hòm thủy tinh thở dốc.

Anh không khóc được, hóa ra khi đau đến vô tận thì nước mắt cũng cạn khô.

Nhưng dường trái tim trong lồng ngực anh lại bị ý chí của cô chi phối. Nó chợt nóng lên, đau đớn trong nháy mắt đã biến mất, giống như cô đang nhẹ nhàng an ủi anh, muốn anh đừng đau lòng, đừng khổ sở nữa.

Trái tim cô dường như đang muốn nói với anh rằng mặc dù cô đã không còn nữa, nhưng cô vĩnh viễn luôn ở bên anh.

Vì thế, anh cũng dần dần bình tĩnh lại, không la hét cũng không kích động nữa, chỉ là vẫn còn mang theo một nỗi sầu não nhìn cô không chớp mắt.

Khuôn mặt xinh đẹp của cô dưới lớp thủy tinh biến thành màu sắc lạnh lẽo như máy móc, làm cho anh có một loại ảo giác rằng cô đã thật sự biến thành một người máy không có sinh mệnh.

Giờ phút này, anh mới giật mình nhận ra bản thân đáng giận biết nhường nào. Anh cho rằng cô chỉ là một ‘Tác phẩm’, cho rằng cô không có cánh tay, không có cảm giác thì sẽ không phải là con người nữa.

Nhưng, cô lại ấm áp hơn bất kỳ ai, anh luôn luôn ỷ lại vào sự ấm áp của cô.

Hiện giờ, sự ấm áp quen thuộc đã biến mất, anh rất cục cựa cũng hiểu, người sinh ra trong nhà họ Phương như anh còn không giống con người bằng cô. Anh quá lạnh lùng, quá thực tế, cũng quá vô tình.

Anh còn không bằng cô. . .

“Lạnh quá. Tiểu Bạch, anh muốn bị đông lạnh thành que kem sao? Cho dù anh có khả năng tái sinh, nhưng chỉ cần bị đóng băng thì năng lực tái sinh trong máu sẽ tiến vào trạng thái ngủ đông.” Nam Cung Thần Vũ không chịu được nhiệt độ thấp, không thể không lên tiếng nhắc nhở.

Phương Dạ Bạch đột nhiên run lên, xoay người nhìn anh ta.

“Có năng lực tái sinh, giải phẫu thật phiền phức. Lúc giải phẫu tim cho anh cũng phải tiến hành trong môi trường có nhiệt độ thấp như thế này, vậy tôi mới có đủ thời gian giúp anh phẫu thuật. Bằng không, tế bào máu đáng sợ kia sẽ khiến vết thương lành lại rất nhanh.” Nam Cung Thần Võ xoa xoa hai tay, khoe miệng cong lên thành nụ cười giả tạo.

“Máu..... Nhiệt độ thấp.....Trạng thái ngủ đông.....Phẫu thuật.” Anh nắm bắt được những từ khóa, thì thào lặp lại. Sự lo lắng trên khuôn mặt tuần tú lúc này chợt biến mất, ánh mắt sáng lên, sự hưng phấn ập tới.

Thay tim.

“Hừ. Anh rốt cuộc cũng tỉnh táo lại rồi sao? Tiểu Bạch.” Nam Cung Thần Võ chế nhạo.

Anh đã nghĩ thông suốt, Tiểu Ngũ nhận máu của anh, cho nên cũng đã biến thành bất tử. Tuy mất đi tim, nhưng tế bào của cô vẫn còn sống. Cho nên Thần Võ mới đặt thân thể của cô vào môi trường đông lạnh.

Giờ phút này, Tiểu Ngũ đang ở trong trạng thái chết giả.

“Nếu như nói, trên toàn thế giới người có thể cứu anh chỉ có Tiểu Ngũ, vậy người duy nhất có thể cứu cô ấy sống lại cũng chỉ có anh thôi.” Nam Cung Thần Võ hừ nhẹ, quay đầu rời đi.

Anh ngần ngại, quay lại nhìn Tiểu Ngũ.

Đúng vậy, đúng vậy, chỉ có anh mới có thể làm cô sống lại, bởi vì chỉ có thiên tài máy móc là anh mới có thể làm ra một trái tim nhân tạo hoàn toàn dung hợp được với cơ thể con người.

Cô cho anh trái tim, vậy anh sẽ trả lại cho cô một trái tim hoàn toàn mới.

Có lẽ cơ hội thành công chỉ là 50%, tế bào của cô có lẽ cũng sẽ bài xích, nhưng chỉ cần có một tia hy vọng anh sẽ không buông bỏ.

“Chờ anh, Tiểu Ngũ, em hãy chờ anh, anh sẽ làm cho em một trái tim hoàn mỹ nhất, em nhất định phải chờ anh.....” Anh dán sát vào hòm thủy tinh, thâm tình nói nhỏ.

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!

Tiếng trái tim đập truyền ra từ trong lồng ngực anh, dường như Tiểu Ngũ đã đồng ý, cô cũng rất mong chờ tương lai sắp tới.

Không gian lạnh như băng, thời gian giống như đã ngừng trôi. Hai người, một trái tim, cùng xây dựng tương lai hạnh phúc. Đối với họ mà nói, điều đó còn hơn cả trẻ mãi không già, hơn cả mạng sống, là thứ thực sự đáng giá theo đuổi mãi mãi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt  
(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after ('  
' ); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) ();
```

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 22

Thụy Sĩ, năm năm sau.

Anh luôn nhìn cô, ánh mắt anh luôn dõi theo cô, anh thích dáng vẻ đoan trang của cô, động tác của cô, vẻ mặt của cô, còn có cảm xúc của cô.

Tuy rằng, dáng vẻ của cô, động tác của cô, vẻ mặt của cô và cảm xúc của cô nhiều năm qua chưa bao giờ thay đổi.

Bình tĩnh, lạnh lùng, không giận không vui, vô cảm.

Bất kể anh khiêu khích như thế nào, dụ dỗ như thế nào, đùa giỡn như thế nào, cô cũng chưa bao giờ có phản ứng.

Cô ngoan ngoãn, tuân mệnh, nhưng sẽ không yêu.

Giống như người máy.

Phương Dạ Bạch biết, đây chính là quả báo của anh.

Tiểu Ngũ sống lại, nhưng không phải là Tiểu Ngũ trước kia nữa.

Sau khi tỉnh lại, cô không còn tình cảm với anh, không còn những hành vi kì quái, không có dấu hiệu gì của một người phụ nữ đang yêu.

Trước kia, anh ra lệnh cho cô không được yêu anh, yêu cầu cô chôn chặt tình cảm của mình.

Hiện nay, anh rất hy vọng cô có thể yêu anh, cho dù chỉ là một chút thời anh cũng cảm thấy vui rồi.

Nhưng cô sẽ không, bất kể anh có điều chỉnh như thế nào, dạy bảo cô như thế nào, cô vẫn giống như đồ đầu gỗ, không biết lãng mạn, không hiểu tình yêu.

Nhưng tình yêu của anh đối với cô lại càng ngày càng lớn, mỗi ngày lại nhiều hơn. Tính yêu dường như đã không còn giới hạn ấy khiến chính anh cũng cảm thấy bất ngờ. Bất ngờ đến nỗi không thể không tự hỏi rằng đây là anh yêu cô sao? Hay đây tình cảm của cô đối với anh?

“Haiz……”

Anh thở dài một hơi, vuốt ve ngực trái theo quán tính, lông mày khẽ nhăn lại.

Sau khi thay tim của Tiểu Ngũ, trái tim anh thường đau nhói như bị cái gì đó thít chặt, thỉnh thoảng lại giống như bị kim đâm. Về sau anh mới biết được, đó là nỗi đau của Tiểu Ngũ, là lúc cô ấy cố gắng chôn dấu, che lấp, không dám cho anh biết tình cảm của mình.

Hóa ra trái tim quả thực có trí nhớ, trái tim của Tiểu Ngũ chứa đựng tình cảm của cô dành cho anh. Bởi vậy, thứ cô cho anh không chỉ trái tim cô, mà còn có tình cảm của cô nữa.

Tình yêu của cô, trái tim của cô, tất cả đều đã chuyển sang thân thể anh.

Mà Tiểu Ngũ không có trái tim đang ở trước mặt anh lại chẳng còn gì cả.

Có khi, anh sẽ cảm thấy thật thương cảm, nhưng có khi anh cảm thấy mình nên thỏa mãn.

Ít nhất, hiện giờ Tiểu Ngũ đang ở bên cạnh anh, anh có thể cảm nhận được sự tồn tại của cô.

Thế này là đủ rồi.

“Dạ Bạch, dụng cụ thí nghiệm đã chuẩn bị xong, mức độ chính xác là 100%, có cần gọi Cao Lục tới kiểm tra gene không? Hay là gọi Nhậm Hiểu Niên và Nam Cung Thần Võ?” Tiểu Ngũ rời mắt khỏi màn hình máy tính nhìn về phía anh hỏi.

Sau khi sống lại Tiểu Ngũ nghe lệnh gọi tên anh, nhưng hai chữ “Dạ Bạch” thốt ra từ miệng cô lại rất lạnh lùng.

Anh lấy lại tinh thần, đi về phía cô. Một tay anh chống lên lưng ghế cô ngồi, một tay đặt lên mặt bàn, dường như cố ý áp sát vào cô để nhìn số liệu hiển thị trên màn hình.

Trên màn hình thật ra là tin nhắn của Nam Cung Thần Võ muốn anh “Báo đáp”.

“Tôi giúp anh bảo vệ Tiểu Ngũ, không phải anh nên đền ơn tôi sao?”

Khi anh biết được Tiểu Ngũ đang ở trong trạng thái chết giả, Nam Cung Thần Võ đã hỏi anh như vậy.

“Anh muốn gì?” Anh hỏi lại.

“Lớn lên.”

Nam Cung Thần Võ đáp.

Nói thật, yêu cầu này rất khó, nhưng dù sao anh cũng nhiều thời gian nhàn rỗi. Thế nên anh thiết kế lại bộ máy của tiến sĩ Nhậm. Bởi vì phát hiện mẫu chốt chính là góc độ của “Kính lọc” nên anh đã sửa lại bộ phận sai sót.

Hơn nữa dựa theo lý luận nội tiết tố của Cao Lục, năm năm qua anh không ngừng lấy động vật làm thí nghiệm, đến nay cũng đã có kết quả bất ngờ.

“Ừ, xem ra Hiếu Niên và Thần Võ có khả năng lớn lên rồi....” Anh nhú mày cười nói.

Năm năm này, dưới sự giúp đỡ của anh, Dịch Hành Vân mang theo Nhậm Hiếu Niên trở về Đài Loan. Thân thể Hiếu Niên thật sự không ổn định, cứ cách một năm sẽ lớn lên, thời gian duy trì là tầm một tháng. Về sau anh mới biết được dị biến của cô khác anh và Thần Võ là do nội tiết tố của cô.

Căn cứ vào cách nói của Hiếu Niên, năm đó lúc ba người bị chiếu tia laser cũng là lúc cô ấy đang tới kỳ kinh nguyệt.

Đây là nhân tố khiến anh nhận ra nội tiết tố cũng là yếu tố quan trọng trong thí nghiệm.

Nhưng so với Cao Lục và Nam Cung Thần Võ, Hiếu Niên và Dịch Hành Vân vẫn được coi là may mắn.

Cao Lục và Nam Cung Thần Võ ẩn náu trên một hòn đảo nhỏ ở Thái Bình Dương. Cao Lục đã sinh một đứa con trai, hiện tại đã sắp năm tuổi, nhưng thằng bé vẫn cho rằng Thần Võ là anh trai nó

Chuyện này khiến anh ta trở thành trò cười. Nam Cung Thần Võ vừa buồn vừa giận, động một chút là nổi cáu với đứa con trai ngây thơ chưa hiểu chuyện, làm hại Cao Lục có cảm giác như mình có hai đứa con trai thật.

Hiện giờ, dụng cụ thí nghiệm đã hoàn thiện. Hiếu Niên và Thần Võ sẽ nhanh chóng hồi phục bình thường, nhưng anh thì sao?

Năng lực tái sinh của anh là một loại dị biến khác, cuộc đời vô tận của anh rồi sẽ đi về đâu?

Đột nhiên, anh lại không muốn thông báo với bọn họ quá sớm.

So với dị biến bất thường dài đằng đằng của anh, để cho bọn họ chờ thêm một chút, trong lòng anh mới cảm thấy công bằng.

“Em sẽ lập tức liên hệ với bọn họ, sau đó sẽ sắp xếp thời gian thí nghiệm.” Tiểu Ngũ đột nhiên lấy di động ra.

Phương Dạ Bạch đờ tay cô lại, trong mắt mang theo chút đùa dai: “Không vội, bọn họ hiện giờ cũng vẫn hạnh phúc.”

“Hạnh phúc là gì?” Tiểu Ngũ quay đầu hỏi anh, chớp mũi cô dường như sắp đụng vào bờ môi anh.

Anh rũ mắt nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của cô, khẽ nói: “Được ở bên người mình yêu chính là hạnh phúc.”

Vẻ mặt cô vô cảm, mà rõ ràng cô cũng không hiểu ý nghĩa của từ hạnh phúc này, cũng không hiểu người trong lòng là chỉ ai.

Anh hơi nhíu mày, thở dài, cúi đầu hôn lên cánh môi cô.

Cô không né tránh, lẳng lặng để tùy ý anh hôn, mút, để đầu lưỡi anh tiến vào trong miệng cô dây dưa, làm càn.

Đây là nụ hôn cuồng nhiệt mà suốt năm năm qua ngày nào cũng có. Cô biết kể tiếp anh sẽ làm gì, anh sẽ biến thành một ngọn lửa, trở nên điên cuồng, vội vàng hôn lên khắp cơ thể cô.

Tuy rằng cô không có cảm giác gì, nhưng cô cũng sẽ không cự tuyệt.

Chỉ đôi khi, khi hôn cô anh sẽ khóc, lúc ấy suy nghĩ của cô sẽ trở nên hỗn loạn.

“Em không chuyên tâm, đang suy nghĩ cái gì vậy?” Anh hôn chớp mũi của cô rồi hỏi.

“Không có gì.” Cô cũng không biết cô đang nghĩ cái gì nữa.

Anh nheo mắt lại, một tay kéo cô xuống sàn nhà, nắm đê lên cô.

“Những lúc thế này, em muốn nhìn cũng chỉ có thể nhìn anh.” Anh ra lệnh.

“Vâng.”

Cô không biết, sự ngoan ngoãn, bình tĩnh của cô luôn làm cho trái tim anh trở nên đau đớn, đồng thời cũng kích thích tức giận trong anh. Vì thế anh xé rách áo cô, dùng sức xoa bóp ngực cô, hôn cô, thành vũ khí sắc bén duy nhất tấn công cô. Anh chỉ có thể lấy cách thức này cố gắng phá vỡ lớp vỏ bọc người máy của cô, đánh thức phần hồn con người trong cô.

Cho nên, khi làm tình anh luôn vô cùng cuồng nhiệt, cực kỳ kích thích. Anh dùng đầu ngón tay và lưỡi âu yếm thân thể cô, thăm dò bộ phận mẫn cảm của cô, bất kể là nhũ hoa phấn hồng, hay là hang động mềm mại giữa hai chân kia. Anh chỉ mong chờ có thể ép cô rên rỉ.....

Nhưng cô vẫn không hề đáp lại, giống như một con búp bê, tùy anh sắp đặt, tùy anh lựa chọn tư thế mà tiến vào.

Anh rất đau lòng, đột ngột dừng lại rồi ôm cô vào trong lòng, khổ sở không ngôn ngữ nào có thể diễn tả được.

Đây không phải là điều anh muốn.

Trong tình yêu chỉ có một trái tim là không đủ.

Tiểu Ngũ nằm trong lòng anh, cảm giác có chất lỏng nhỏ lên mặt cô. Cô ngẩng đầu lên, phát hiện từ trong mắt anh trào ra hai hàng lệ.

Cô giống như bị điện giật, ngơ ngẩn cả người.

Sau đó, cô không tự chủ đưa tay lau nước mắt cho anh, hơn nữa, cô còn ngẩng đầu lên khẽ hôn lên môi anh một cái.

Anh kinh ngạc, nhìn cô đăm đăm.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động, tuy rằng vẻ mặt cô vẫn thật thản nhiên.

“Đừng khóc, Dạ Bạch.” Giọng nói của cô vẫn lạnh lẽo như mọi khi.

Nhưng động tác giống như an ủi kia cũng đủ để nhen nhóm ngọn lửa tưởng chừng đã tắt lịm trong lòng anh.

Anh dịu dàng nâng mặt cô lên, hôn cô thật sâu. Không phải nụ hôn cuồng loạn vội vàng, mà lại mang theo thương tiếc sâu sắc cùng yêu thương....

Không biết có phải là ảo giác của anh hay không, tứ chi luôn cứng ngắt của cô lúc này đã mềm mại hơn rất nhiều. Lúc anh vùi sâu vào trong cơ thể cô, triệt để chiếm hữu cô, hai đùi cô quăn chặt lấy hông anh, dường như cũng khát khao anh mãnh liệt.....

Kích tình đi qua, anh theo thói quen ôm cô từ phía sau, vuốt ve trước ngực cô, dùng lòng bàn tay cảm nhận nhịp đập trái tim cô.

Trên ngực cô mịn màng trơn bóng, vết sẹo phẫu thuật tim đã sớm không còn. Lúc này anh cảm thấy thật may mắn khi cô còn sống, may mắn khi trên thế giới này còn có người bên cạnh anh.

Chỉ cần điểm này thôi cũng cho anh đủ dũng khí để đối mặt với tương lai dài đằng đẵng.

“Tiểu Ngũ, anh đói bụng.” Anh hôn lên tóc cô, khẽ nói.

“Vâng.” Cô rời khỏi lòng anh, cầm lấy thảm lông trên sofa bọc lấy cơ thể khóa thân, đi về phía nhà tắm.

Anh cũng đứng dậy, cầm di động vừa gọi cho Nam Cung Thần Võ vừa nói với cô: “Anh gọi điện thoại đã, bữa tối anh muốn ăn cơm thịt rang trứng.”

“Vâng, ‘thiếu gia’.” Cô tự nhiên đáp lại.

Ngón tay đang di chuyển màn hình phút chốc ngừng lại, anh không thể tin nhìn Tiểu Ngũ.

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!

Có thể sao?

Hoặc là anh có thể bắt đầu mong chờ, Tiểu Ngũ của anh một ngày nào đó sẽ trở lại.....

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt  
(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after ('  
' ); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) ();
```

HỆ LIỆT THỦ TUẾ

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 23

Kết Thúc

Rất lâu, rất lâu sau. . .

Đài Bắc ba mươi năm sau.

Ba đôi nam nữ cùng nhau đứng trước một căn nhà lớn đổ nát, trong đó hai đôi vợ chồng trung niên mặc dù tóc đã bạc nhưng khí chất vẫn thanh lịch tuấn tú, chỉ trên khuôn mặt là không che giấu được vẻ phong sương.

Còn lại là một đôi nam nữ trẻ tầm hai mươi tuổi, người đàn ông anh tuấn trắng trẻo, người phụ nữ lạnh lùng đoan trang.

Sáu người tuổi tác chênh lệch khá lớn, nhìn như cha mẹ hai nhà cùng vợ chồng trẻ đoàn tụ, nhưng thái độ bọn họ nói chuyện với nhau rất ngang hàng.

“Anh đúng là chẳng già đi tẹo nào cả, Tiểu Bạch.” Nam Cung Thần Võ cười khẩy nói.

“Anh và Hiếu Niên lại già đi nhiều đó, Thần Võ.” Phương Dạ Bạch đáp lễ nói móc.

“Đây là dấu vết năm tháng.” Nhậm Hiếu Niên cười nói.

“Hiện giờ không sợ già đi nữa sao?” Phương Dạ Bạch nhìn cô.

“Dần dần già đi mới là cuộc sống chứ.” Nhậm Hiểu Niên cảm thán nói.

“Còn anh? Vẫn chưa tìm được cách sao?” Nam Cung Thần Võ hỏi anh.

“Còn chưa.”

“Dự tính cứ sống vậy hả?”

“Cũng không có gì là không tốt cả.” Phương Dạ Bạch hừ nhẹ.

“Không ai cảm thấy hai người rất kỳ lạ sao?” Cao Lục hỏi.

“Chúng tôi thường xuyên đổi chỗ ở.” Tiểu Ngũ nói.

“Không cảm thấy phiền toái sao?” Dịch Hành Vân cũng hỏi.

“Chờ khi tôi chán, tôi sẽ nghĩ cách.” Phương Dạ Bạch cười khẽ.

“Sau khi anh giúp chúng tôi xong thì cũng tiêu hủy dụng cụ thí nghiệm kia rồi à?” Nam Cung Thần Võ tò mò.

“Đúng vậy, để tránh phiền toái, vẫn nên tiêu hủy thì hơn.”

“Không thấy đáng tiếc sao?”

“Cái dụng cụ đó giữ lại chỉ là tai họa.” Phương Dạ Bạch nói.

“Cũng phải, nhờ lại có người đến cướp...” Nhậm Hiểu Niên rùng mình.

“Tuyệt đối không được để ‘Kế hoạch Thủ Tuế’ tái diễn. Sai lầm này xảy ra một lần là đủ rồi.” Phương Dạ Bạch nhìn tòa nhà trước mặt không khỏi cảm thán.

“Thật vui mừng khi ác mộng này đã kết thúc.” Đã ba mươi năm, Nhậm Hiểu Niên vẫn không thể quên nỗi sợ hãi khi ấy.

“Căn nhà này cũng nên bán đi, chúng ta về sau tốt nhất đừng nên gặp mặt nữa.” Nam Cung Thần Võ nói.

Mọi người đều im lặng, họ hiểu ý anh.

Ba mươi năm đã qua nhưng vẫn có không ít người truy tìm ba quái vật “Hoàn đồng” bọn họ, đặc biệt là nhà họ Phương vẫn luôn đi tìm Phương Dạ Bạch. Mọi chuyện nhìn như đã kết thúc, nhưng tàn tro còn đỏ, chỉ cần vô ý không chừng sẽ lại dấy lên thành ngọn lửa cháy lan ra cả cánh đồng.

“Vậy, bảo trọng nhé.” Nam Cung Thần Võ nói xong vươn tay ra.

Phương Dạ Bạch và Nhậm Hiểu Niên cũng đưa tay ra. Ba người nắm chặt tay nhau. Những năm sát cánh bên nhau dường như đều hiện lên trong trí nhớ.

Nhìn nhau một cái rồi buông tay ra, bọn họ ôm người mình yêu mỗi người đi về một phía.

Gió đông lạnh lẽo cuốn theo những chiếc lá rụng hiu quạnh giữa trời chiều, ba bóng người càng lúc càng xa, tiếp tục hành trình còn dang dở của bọn họ

Từ nay về sau từ biệt, không hẹn gặp lại, nhưng phần tình nghĩa này vĩnh viễn chôn chặt trong lòng bọn họ.

Cho dù bao nhiêu tuổi, trải qua bao nhiêu thời gian, thứ vĩnh viễn vượt qua thử thách của thời gian không phải là thanh xuân mà chính là những đoạn hồi ức không thể nào thay thế được này.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) ();
```

Table of Contents

Quyển 1

- : Quyển 1 - Chương 1
- : Quyển 1 - Chương 2
- : Quyển 1 - Chương 3
- : Quyển 1 - Chương 4
- : Quyển 1 - Chương 5
- : Quyển 1 - Chương 6
- : Quyển 1 - Chương 7
- : Quyển 1 - Chương 8
- : Quyển 1 - Chương 9
- : Quyển 1 - Chương 10
- : Quyển 1 - Chương 11
- : Quyển 1 - Chương 12
- : Quyển 1 - Chương 13
- : Quyển 1 - Chương 14

Quyển 2

- : Quyển 2 - Chương 1
- : Quyển 2 - Chương 2
- : Quyển 2 - Chương 3
- : Quyển 2 - Chương 4
- : Quyển 2 - Chương 5
- : Quyển 2 - Chương 6
- : Quyển 2 - Chương 7
- : Quyển 2 - Chương 8
- : Quyển 2 - Chương 9
- : Quyển 2 - Chương 10
- : Quyển 2 - Chương 11
- : Quyển 2 - Chương 12

- : Quyển 2 - Chương 13
- : Quyển 2 - Chương 14
- : Quyển 2 - Chương 15
- : Quyển 2 - Chương 16
- : Quyển 2 - Chương 17
- : Quyển 2 - Chương 18

Quyển 3

- : Quyển 3 - Chương 1
- : Quyển 3 - Chương 2
- : Quyển 3 - Chương 3
- : Quyển 3 - Chương 4
- : Quyển 3 - Chương 5
- : Quyển 3 - Chương 6
- : Quyển 3 - Chương 7
- : Quyển 3 - Chương 8
- : Quyển 3 - Chương 9
- : Quyển 3 - Chương 10
- : Quyển 3 - Chương 11
- : Quyển 3 - Chương 12
- : Quyển 3 - Chương 13
- : Quyển 3 - Chương 14
- : Quyển 3 - Chương 15
- : Quyển 3 - Chương 16
- : Quyển 3 - Chương 17
- : Quyển 3 - Chương 18
- : Quyển 3 - Chương 19
- : Quyển 3 - Chương 20
- : Quyển 3 - Chương 21
- : Quyển 3 - Chương 22
- Chương 23: Kết Thúc